

புதுமையும்

பித்தமும்

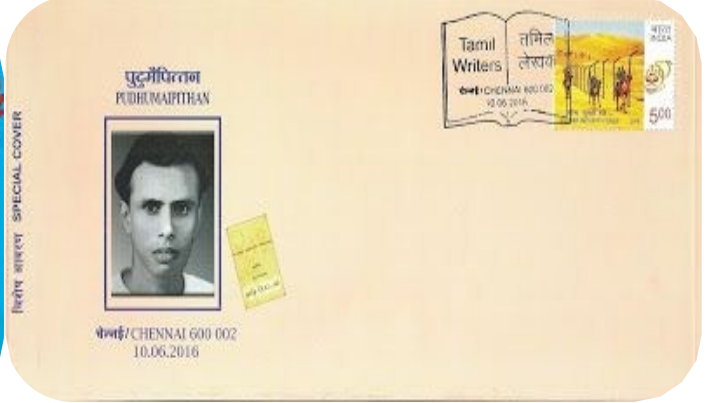

கம்பனுக்கு உறை !

ஒரு தடவை பி.ஸ்ரீ.ஆசார்யா சித்திர இராமாயணம் எழுதுவதற்காக கம்பனுக்கு பலபேர் எழுதிய உரைகளை ஆராய்ந்து கொண்டிருந்தார்; தாம் சொல்லவேண்டிய பாடலுக்கு சரியான அர்த்தம் அந்த உரைகளில் புலப்படவில்லை. அந்த வேளையில் புதுமைப்பித்தன் வந்து சேர்ந்தார்.

பி.ஸ்ரீ., புதுமைப்பித்தனைப் பார்த்து, “ என்ன சொ.வி., இந்தப் பாட்டுக்கு என்ன பொருள்? இந்த உரையாசிரியர்கள் எவருமே சரியாகச் சொல்லவில்லை” என்றார்.

புதுமைப்பித்தன், “ ஆமா. இவனுக்கு எல்லாம் கம்பனுக்கு உறை தானே போட்டிருக்கானாக” என்று அழுத்திச் சொன்னார்.

தொகுப்பு

தமிழ்த்துறை

டாக்டர். எ.ம்.ஜி.ஆர்.
கல்வி மற்றும் ஆராய்ச்சி நிறுவனம்
நிகர்நிலைப் பல்கலைக்கழகம்
மதுரவாயல் (அடையாளம்பட்டு), சென்னை-600 095.

சிறுகதை
மன்னன்

தமிழ்த்துறை
டாக்டர்.எம்.ஜி.ஆர்.
கல்வி மற்றும் ஆராய்ச்சி நிறுவனம்
(நிகர்நிலைப் பல்கலைக்கழகம்)
(An ISO Certified Institution)
மதுரவாயல் (அடையாளப்பட்டு), சென்னை - 600 095.

தமிழ்த்துறை வெளியீடு எண்: I

புதுமையும் பித்தமும்
(தமிழ்த்துறை நடாத்திய முதல் தேசியக் கருத்தரங்கில்
இடம்பெற்ற ஆய்வுக்கட்டுரைகளின் தொகுப்பு)

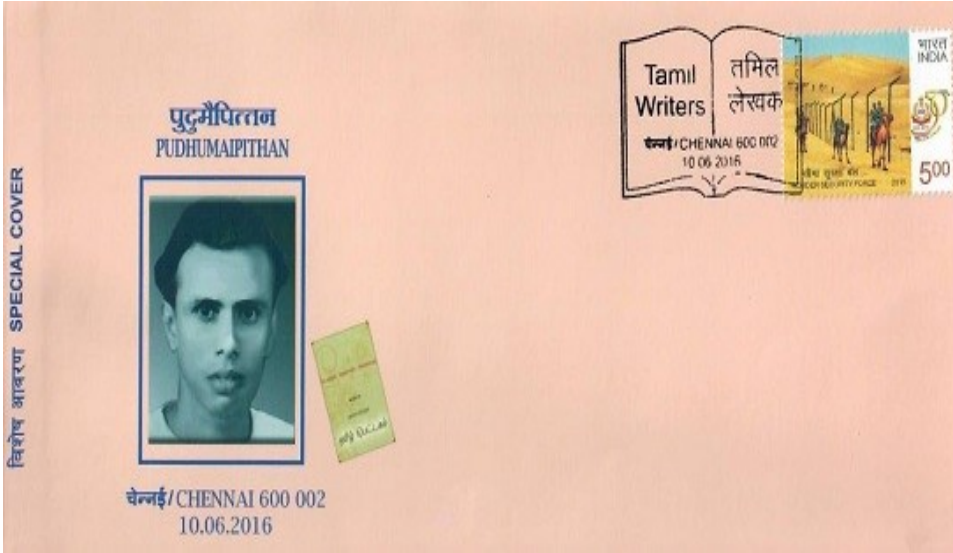
புதுமையும் பித்தமும்

(தமிழ்த்துறை நடத்திய முதல் தேசியக் கருத்தரங்கில்
இடம்பெற்ற ஆய்வுக்கட்டுரைகளின் தொகுப்பு)

நூல் தொகுப்பு
பதிப்பாசிரியர் குழு

இலக்கியத்தில் சுவையம்சம் என்பது
நீவித்துமூர்ப்பிஸ்தான் இருக்கிறது.

வார்த்தைகளை
வைத்துக்கொண்டு
ஜனங்களை
பயங்காட்டுவது
ரொம்ப லேசு.

தமிழ்த்துறை

டாக்டர்.எம்.ஜி.ஆர்.

கல்வி மற்றும் ஆராய்ச்சி நிறுவனம்

(நிகர்நிலைப் பல்கலைக்கழகம்)

(An ISO Certified Institution)

மதுரவாயல் (அடையாளப்பட்டு), சென்னை - 600 095.

புதுமையும் பித்தமும்

முதல் பதிப்பு – பிப்ரவரி 2019

பதிப்புர்மை:

தமிழ்த்துறை

டாக்டர்.எம்.ஜி.ஆர்.

கல்வி மற்றும் ஆராய்ச்சி நிறுவனம்

(நிகர்நிலைப் பல்கலைக்கழகம்)

மதுரவாயல் (அடையாளம்பட்டு), சென்னை - 600 095.

நிதியுதவி:

ந சுப்புரெட்டியார் 100 கல்வி அறக்கட்டளை

அண்ணா நகர், சென்னை - 600 040

ISBN 978-93-88565-02-8

Book design: Mr M Ganesh Babu

Assisted by: Ms S Eswari

Printed at: DJ Printers, Chennai-600 095

உயர்திரு **A.C. சண்முகம் FRCPS**
நிறுவன வேந்தர்
டாக்டர் எம்.ஜி.ஆர். கல்வி மற்றும் ஆராய்ச்சி நிறுவனம்
மதுரவாயல், சென்னை – 600 095.

வாழ்த்துரை

டாக்டர் எம்.ஜி.ஆர். கல்வி மற்றும் ஆராய்ச்சி நிறுவனம் பல்கலைக்கழகம் தன்னுடைய கல்விச் சேவையில் முப்பத்தி மூன்றாமாண்டு தொடும் சூழலில் உள்ளது. “வள்ளுவன் தன்னை உலகினுக்கே தந்து வான்புகழ் கொண்ட தமிழ்நாடு” என்றான் மகாகவி. இது பொய்யுரையன்று; மெய்யுரையே. வலியவர் மெலியவரை அடக்கி ஆண்ட கற்கால வாழ்வின் தொடக்கத்திலேயே “பெரியோரை வியத்தலும் இலமே, சிறியோரை இகழ்தல் அதனினும் இலமே” எனச் சமத்துவம் பேசியது தமிழ். “உண்பது நாழி உடுப்பவை இரண்டே” எனப் பொதுவுடைமை போதித்த மொழி தமிழ். “யாதும் ஊரே யாவரும் கேளிர்” எனச் சகோதரத்துவம் சொன்ன மொழி தமிழ். இப்படித் தமிழின் பெருமையை அடுக்கிக் கொண்டே போகலாம். இம்மொழியில் எழுந்த இலக்கியச் செல்வங்கள் தாம் எத்துணை! எத்துணை!

உலக இலக்கியங்கள் பலவும் மனித இனத்தின் மேன்மையை வளர்த்தெடுக்க முயன்றனவாயினும் அப்பணியை கால இடையறவு இல்லாது தொடர்ந்து செய்து வரும் மொழி நம் தாய்மொழியாம் தமிழ்மொழியே என்பதில் நாம் பெருமை கொள்ள வேண்டும். நம் இலக்கியங்களை கூர்ந்து நோக்கி அவை போதித்துள்ள வாழ்வின் விழுமியங்களை இன்றைய தேவைக்கு ஏற்ப எடுத்துரைக்க வேண்டியது காலத்தேவை ஆகும். அத்தேவையை திறம்படச் செய்து கொண்டிருப்பது எம் பல்கலைக்கழக தமிழ்த்துறை. அத்துறை, ஆய்வுப்பணியில் அரிய சாதனைகளை நிகழ்த்தி வருகின்ற துறையாகத் திகழ்கிறது எனக் கூறுவதில் உண்மையிலே மனம் மகிழ்கின்றேன். தமிழ்த்துறையின் ஆய்வுப்பணிக்குச் சான்றாக “**புதுமையும் பித்தமும்**” என்ற இந்த தேசியக் கருத்தரங்கு அமைந்துள்ளது மிகவும் பெருமைப்படத்தக்கது. இத்தருணத்தில் தமிழ்த்துறை பற்பல பணிகள் செய்து மேலும் வளர அன்புடன் வாழ்த்துகிறேன்.

A.C.S. அருங்குமார்
தலைவர்

டாக்டர் எம்.ஜி.ஆர். கல்வி மற்றும் ஆராய்ச்சி நிறுவனம்
மதுரவாயல், சென்னை – 600 095

வாழ்த்துரை

உலகமொழிகளில் தொன்மைச் சிறப்பும் தன்மைச் சிறப்பும் கொண்டு இன்றுவரை மரபு இழையோட்டத்தோடு திகழ்வது சிலமொழிகளே. அந்தச் சில மொழிகளுள் பழமைக்கும் பழமையாய் புதுமைக்கும் புதுமையாய் உயர்தனி மொழியாய் விளங்குவது தமிழ்மொழி. அத்தமிழ் மொழிக்கு இனிமை சேர்க்கும் விதமாக டாக்டர் எம்.ஜி.ஆர். கல்வி மற்றும் ஆராய்ச்சி நிறுவனம் பல்கலைக்கழகம் தன்னுடைய கல்விச் சேவையில் முப்பத்தி மூன்றாம் ஆண்டை தொடங்கும் சூழலில் உள்ளது. தமிழ்ச் சிறுகதை உலகின் முடிசூடா மன்னன் புதுமைப்பித்தனின் சிறுகதைகளை ஆய்வுச் செய்து கட்டுரை மலராக்கி தேசியக் கருத்தரங்கை நடத்துவது எனக்கு மனமகிழ்வைத் தருகிறது.

தமிழர்களின் வாழ்வில் மொழியாய், மாமனிதனாய், புரட்சியாளராய் திகழ்பவர் புதுமைப்பித்தன். இவர் சமுதாயத்தின் புரையோடிப்போன இழிவுகளைத் தோலுரித்துக்காட்டல், சமுதாயச்சாடல்கள், மற்றும் முற்போக்குச் சிந்தனை என பல கோணங்களில் சிறுகதைகளை யாத்தவர். தமிழ்த்துறையின் சார்பாக வெளிவரும் “**புதுமையும் பித்தமும்**” எனும் இவ்வாய்வுக் கோவை மிகச் சிறப்பாக அமைந்தமைக்கு, தமிழ்த்துறைப் பேராசிரியர்களுக்கும், ஆய்வுக்கட்டுரையை வழங்கிய பேராசிரியர்களுக்கும், தமிழ் ஆர்வலர்களுக்கும் வாழ்த்துரை வழங்குவதில் பெருமகழ்வு கொள்கிறேன்.

டாக்டர் கே. மீர் முஸ்தபா உசேன்
துணை வேந்தர்
டாக்டர் எம்.ஜி.ஆர். கல்வி மற்றும் ஆராய்ச்சி நிறுவனம்
மதுரவாயல், சென்னை – 600 095

வாழ்த்துரை

தரணி புகழும் டாக்டர் எம்.ஜி.ஆர். கல்வி மற்றும் ஆராய்ச்சி நிறுவனத்தின் தமிழ்துறை, **“புதுமையும் பித்தமும்”** என்ற தலைப்பில் தேசிய அளவில் நடத்தும் கருத்தரங்கம். அதன் தலைப்பே தலைநிமிர்ந்து நிற்க செய்கிறது. “தொட்டனைத் தூறும் மணற்கேணி” என்பான் வள்ளுவப் பேராசான். மண்ணைத் தோண்டத் தோண்ட ஊற்றுப் பெருக்கெடுத்து உண்ணுநீர் நமக்கெல்லாம் அளித்துக் கொண்டே இருக்கும். அது போன்றது தான் ஆய்வு ஊற்றும். அந்த வகையிலே காலமெல்லாம் தமிழ் அறிஞர்கள், தமிழ்ப் புலவர்கள், தமிழ் ஆய்வாளர்கள் தங்களுக்குப் புலப்படாததைப் புலப்படும் வண்ணம் தோண்டி எடுத்து நமக்கெல்லாம் கொடுத்த புதையல்தான் நாம் இன்றைக்குப் பெற்று மகிழ்ந்திருக்கிற தமிழ்க் கருவூலம். ஆய்வுப் பணியில் அரிய சாதனைகளை நிகழ்த்தி வருகிற பல்கலைக்கழகமாக திகழ்கிறது எனக் கூறுவதில் உண்மையிலேயே மனம் மகிழ்கின்றேன். இக்கருத்தரங்கிற்கு ஆய்வுக்கட்டுரைகள் வழங்கிய பேராசிரியர்கள், ஆய்வு மாணவர்கள் மற்றும் கருத்தரங்க இயக்குநர், கருத்தரங்க ஒருங்கிணைப்பாளர்கள், தமிழ்த்துறைப் பேராசிரியர்கள், மாணவர்கள் உள்ளிட்ட அனைவரையும் மனதார வாழ்த்துகிறேன்.

டாக்டர் சி. பா. பழனிவேலு
பதிவாளர்
டாக்டர் எம்.ஜி.ஆர். கல்வி மற்றும் ஆராய்ச்சி நிறுவனம்
மதுரவாயல், சென்னை – 600 095

வாழ்த்துரை

தமிழ் இனிமையான செம்மையான மொழி. அம்மொழி இப்புவியில் என்றும் தழைத்தோங்க அதில் மணிமகுடமாக விளங்கும் சிறுகதை மன்னன் புதுமைப்பித்தனின் சிந்தனை ஊற்றைத் தரணி எல்லாம் பரப்பவும், “**புதுமையும் பித்தமும்**” என்ற இத்தேசிய கருத்தரங்கிற்கு பல ஆய்வுக்கோவைகளும், கருத்தரங்க ஆய்வுக்கோவையும் வெளிவந்ததில் பெருமகிழ்ச்சி அடைகின்றேன். 2013-ல் தொடங்கப்பெற்ற நம் பல்கலைக்கழகத் தமிழ்த்துறை முதல் “**தேசியக் கருத்தரங்கம்**” நடத்துவதை மனநிறைவோடு பாராட்டி மகிழ்கின்றேன்.

டாக்டர் மணிவண்ணன்
புலத்தலைவர்
டாக்டர் எம்.ஜி.ஆர். கல்வி மற்றும் ஆராய்ச்சி நிறுவனம்
அடையாளப்பட்டு, மதுரவாயல், சென்னை – 600 095.

வாழ்த்துரை

‘கற்றவருக்குச் சென்ற இடமெல்லாம் சிறப்பு’ என்னும் பொன்மொழிக்கேற்ப அனைவரையும் அரவணைத்து வழிநடத்தும் நமது நிகர்நிலைப் பல்கலைக்கழத்தில் தமிழ்த்துறை சீரும் சிறப்போடு திகழ்ந்து வருகிறது. இத்துறையின் வளர்ச்சியாகப் புதுமைப்பித்தனின் சிறுகதைகளை ஆய்வுக்களமாகக் கொண்டு முதல் தேசியக் கருத்தரங்கைச் செவ்வனே நடத்தும் வகையில் மிகப்பெரிய பங்களிப்பை அளித்துள்ளது. தமிழ்த்துறை மேன்மேலும் உயரவும் ஆய்வுக்கோவை சிறப்புற அமையவும் எனது வாழ்த்துகளைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

வாழ்த்துரை

டாக்டர் எம்.ஜி.ஆர். கல்வி மற்றும் ஆராய்ச்சி நிறுவனம் மாணவர்களுக்கு ஆக்கப்பூர்வமான கல்வி மற்றும் மிகச் சிறந்த எதிர்காலத் தலைமுறையினரை உருவாக்கும் பணியைச் செய்து வருகின்ற ஒரு கல்வி நிறுவனம். கல்வி, கலைகள் மட்டுமல்லாது இந்நிறுவனத்தின் தமிழ்த்துறை தமிழ் இலக்கிய ஆராய்ச்சியினை மேலும் வளப்படுத்த **“புதுமையும் பித்தமும்”** என்றத் தலைப்பிலான தேசியக் கருத்தரங்கினை நடத்துவதில் மிக்க மகிழ்ச்சி. தேசிய கருத்தரங்கினில் பேராசிரியர்கள், தமிழ்ச்சான்றோர் மற்றும் ஆய்வாளர்கள் தங்கள் கட்டுரைகளை புதுமைப்பித்தனின் சிறுகதைகளை நுண்மாண் நுழைபுலம் ஆய்ந்து அளித்துள்ளமை பெருமைக்குரியது.

எழுத்துலகில் தனக்கென ஒரு இடத்தைப் பிடித்துக்கொண்டு அரை நூற்றாண்டுக்கும் மேலாக அந்த இடத்தினைத் தக்க வைத்துக் கொண்டவர் புதுமைப்பித்தன். மனங்களை விட்டு மறையாத மணிக்கொடி எழுத்தாளர். புதுமைப்பித்தன் தமிழ்ச்சிறுகதை உலகம் கண்ட தலைசிறந்த சிறுகதை ஆசிரியர். தமக்கே உரித்தான புதிய தடத்தை உருவாக்கியவர்.

இருபதாம் நூற்றாண்டின் தமிழ் கவிதைக்கு புதுமையும் புத்துயிர் கொடுத்தவர் பாரதி. தமிழ் வசனத்துக்கு புதுமையும் புத்துயிர் கொடுத்தவர் புதுமைப்பித்தன். பாரதிக்கு முன் தமிழில் மிகச் சிறந்த கவி செல்வங்கள் இருந்தன. ஆனால் புதுமைப்பித்தனுக்கு முன் மிகச் சிறந்த வசன செல்வங்கள் இருந்தன என்று சொல்ல முடியாது.

“குறிப்பிட்ட ஒரு நிகழ்ச்சியில் மனித மனம் படும்பாட்டை அல்லது ஒரு பாத்திரம் இயங்குகின்ற முறைமையைக் குறிப்பதே சிறுகதை” என்பர் திறனாய்வாளர். இச்சிறுகதை வடிவத்தைக் கொண்டு தனது கதைகளைவிட கதைக்கு ஆதாரமான வேர்களும் வித்துக்களும் ஆன கதை மாந்தர்களைப் பற்றியும் அவர்களின் வாழ்க்கைச் சிக்கல்களைப் பற்றியும் படைப்புக்களாக்கியவர் புதுமைப்பித்தன் அவர்கள்.

“புதுமைப்பித்தனின் இலக்கியம் தமிழ்நாட்டு வசன இலக்கியத்தின் சொத்து அவர் வசன இலக்கிய மன்னர்.” என்று புதுமைப்பித்தனுக்குப் பிறகு சிறுகதைகளில் குறிப்பிடத்தகுந்த சாதனைகள் புரிந்துள்ள படைப்பாளிகளில் ஒருவரான கு அழகிரிசாமி எழுதியிருக்கிறார்.

படைப்பாளியும் இலக்கிய விமர்சகருமான தொ.மு.சி.ரகுநாதன் அவர்கள், **“புதுமைப்பித்தன் தமிழ் சிறுகதை இலக்கிய வளர்ச்சியிலும் வரலாற்றிலும் ஒரு மயில் கல். ஒரு திருப்புமுனை. ஒரு சகாப்தம். அதில் சந்தேகமில்லை. எவ்வாறு பாரதி தமிழ் கவிதை உலகில் உரைநடை வடிவம் உள்ளடக்கம் முதலியவற்றில் புதிய இருபதாம் நூற்றாண்டின் தமிழ் கவிதைக்கு தலைமகனாக விளங்கினாரோ அதேபோல் தமிழ் சிறுகதை இலக்கியத்திற்கு சிறப்புமிக்க தலைமகனாக விளங்கியவர் புதுமைப்பித்தன்”** எனக் குறிப்பிடுகிறார்.

புதுமைப்பித்தன் சிறுகதை, குறுநாவல், இலக்கியக் கட்டுரைகள், விமர்சனம், ஓரங்க நாடகம், கவிதை என்று பல இலக்கிய வகைகளிலும் படைப்புகளை ஆக்கியுள்ளார். உலகத்துச் சிறுகதைகள் பலவற்றைத் தமிழில் மொழிபெயர்த்திருக்கிறார். என்றாலும் சிறுகதையில் தான் அவர் ஆர்வம், அக்கறை, படைப்பு, உற்சாகம், சோதனை, வேகம் முதலியவற்றை மிகுதியாக வெளிப்படுத்தினார் எனலாம். புதுமைப்பித்தனின் எழுத்துக்கள் அவர் வாழ்நாளில் போதிய கவனிப்பையும் உரிய வரவேற்பையும் போற்றுதலையும் பெற்றது இல்லை. எனினும் அவற்றின் சிறப்புத் தன்மையை உணர்ந்து ரசிகர்களும் இல்லாமல் போகவில்லை. அந்நாட்களில் எழுத்துலகில் வளர்ச்சிப் பாதையில் அடியெடுத்து வைத்திருந்த நிறைய எழுத்தாளர்கள் புதுமைப்பித்தனின் எழுத்துக்களால் அவற்றின் பாதிப்புக்கு ஆளானார்கள்.

புதுமைப்பித்தன் வாழ்ந்தது குறைந்த காலமேயாகும் 1906 இல் பிறந்து 1948இல் மறைந்துவிட்ட அவர் எழுத்துத் துறையில் ஈடுபட்டு இருந்ததோ மிகவும் குறுகிய காலம்தான். 1933 முதல் அவர் கதைகள் எழுதலானார். 1946-ஆண்டிற்கு பிறகு அவர் சிறுகதை எதுவும் எழுதவில்லை. சுமார் பன்னிரண்டு வருடங்கள் தான். இக்குறுகிய காலகட்டத்தில் அவர் புரிந்துள்ள சாதனைகள் அவருடைய மேதைமையை நன்கு எடுத்துக்காட்டுகின்றன. அவரது அபாரமானத் தன்னம்பிக்கை, உணர்ச்சித்தீவிரம், போராடுவதற்கு தயங்காத போர்க்குணம், புதுமைகள் செய்ய வேண்டும் என்ற வேகம், தனது எழுத்தின் மீது அவர் கொண்டிருந்த ஆழ்ந்த பற்றுதல் போன்றவை இச்சாதனைகளுக்கு அவருக்கு துணை நின்றன என்று சொல்லவேண்டும்.

காலவோட்டத்தில் புதுமைப்பித்தனின் எழுத்துக்கள் கவனிப்பிற்கு உள்ளாகின. பல்கலைக்கழகங்களில் அவரது கதைகள் பற்றிய ஆய்வு நூல்களும், விரிவான விமர்சன கட்டுரைகளும் வெளிவரலாயின. புதுமைப்பித்தன் கதைகள் இப்போதும் சிரத்தையோடு பல்வேறு அறிஞர்களால் விமர்சிக்கவும் ஆய்வுக்கும் உட்படுத்தப்படுகின்றன. தற்காலத்தில் சமுதாய எதார்த்தங்களை கதைக்கு உரிய பொருளாக கொண்டு இலக்கியம் படைக்க விரும்புகிற எழுத்தாளர்களுக்கு புதுமைப்பித்தன் சிறுகதைகள் முன்னுதாரணங்களாக விளங்குகின்றன. இனி வருங்காலத்திலும் அனேக எழுத்தாளர்களுக்கு புதுமைப்பித்தன் முன்னோடியாகவும் வழிகாட்டியாகவும் விளங்குவார் என்று உறுதியாகக் கூறலாம்.

இங்ஙனம் பல்வேறு சிறப்புக்களைக் கொண்ட புதுமைப்பித்தனின் படைப்புகளைக் குறிப்பாக சிறுகதைகளை இளம் தலைமுறையினரிடம் கொண்டு செல்லும் மிகப்பெரிய பணியினை டாக்டர் எம்.ஜி.ஆர். கல்வி மற்றும் ஆராய்ச்சி நிறுவனத்தின் தமிழ்த் துறை மேற்கொண்டுள்ளது பாராட்டுதலுக்குரியது. ஆய்வாளரை ஊக்குவிக்கும் விதமாக சிறந்த கட்டுரைகளுக்குப் பரிசுகளையும் அறிவித்துள்ளனர்.

சிறந்ததொரு ஆய்வுப்பணியை மேற்கொள்ள கருத்தரங்க புரவலராகத் துணைநிற்கும் பல்கலைக்கழகத்தின் நிறுவன வேந்தர் டாக்டர் ஏ. சி. சண்முகம் FRCPS ஐயா அவர்களுக்கும் பல்கலைக்கழகத் தலைவர் திரு ஏ. சி. எஸ். அருண்குமார் அவர்களுக்கும், கருத்தரங்கினை வழி நடத்தி வரும் புலத் தலைவர் டாக்டர் சா மணிவண்ணன் வளாகம் -II அவர்களுக்கும், தமிழ்த்துறைத் தலைவர் பேராசிரியர் இராசு மைனர் அவர்களுக்கும், தமிழ்த்துறைப் பேராசிரியர்களுக்கும் எனது வாழ்த்துக்களையும் பாராட்டுக்களையும் உரித்தாக்குகிறேன்.

நதி வருமுன் மணல் தருமுன் நலம்வளர்த்த தமிழணங்கிற்கு வரும் காலங்களில் இதுபோன்று பல கருத்தரங்கங்களை நடத்தி தமிழ் ஆய்வுலக வளர்ச்சிக்குப் பங்காற்றிட வேண்டுமாய் இறைவனை வணங்கி விழைகிறேன்.

வாழ்த்துக்கள்!!! நன்றி.

பதிப்புரை

இன்றைய உலகில் சிறுகதைக்குத் தனியிடம் உள்ளது. அதிக நேரம் இல்லாததால் தற்போது படிப்பதற்கு வசதியாக அமைந்ததுவே சிறுகதை. துண்டு கிடக்கும் மனதை தூக்கி நிறுத்தும் வல்லமை சிறுகதைக்கு உண்டு. சிறுகதை மன்னன் புதுமைப்பித்தன் சமூகத்தின் வாழ்க்கை முறைகளைப் பின்பற்றிப் புனைப்பெயரில் பல சிறுகதைகள் பத்திரிக்கையில் எழுதி வந்தார். எழுத்தையே தன் வாழ்க்கையாகக் கொண்டார். அவரது கதைகளைப் படித்தவர்கள் புதுமையில் பித்தம் கொண்டவர்களாகத் திகழ்ந்தனர். சமூகத்தில் ஒளிந்து இருக்கும் பிரச்சனைகளைக் கதைகள் மூலம் வெளிப்படுத்திக் காட்டினார். உணர்ச்சியுடன் சொற்களைப் பயன்படுத்தி மக்கள் மனதில் இடம்பிடித்தார். அவரது படைப்புகளுக்கு மரணம் இல்லை. இருப்பினும் படைப்புகள் பற்றிப் பாராட்டுகளும் விமர்சனங்களும் இருந்தன. சிறுகதையின் மூலம் அவர் வாழ்ந்த காலத்தின் நெறிமுறைகள் பிரதிபலிப்பாக இருந்தன. கேலியும் கிண்டலும் கலந்த நகைச்சுவை நடையைக் கையாண்டார். அவரது சிறுகதைகளில் மக்களின் ஏற்றத்தாழ்வுகள், மூடநம்பிக்கைகள், சமூகக் கட்டுப்பாடுகள், தீண்டாமைக் கொடுமை மற்றும் சென்னை, திருநெல்வேலி வட்டார வழக்கு சொற்கள் ஆகியவற்றை மையமாக கொண்டு சிறுகதைகளை எழுதினார்.

இரண்டு தலைமுறைகளின் மக்களது பெரும்மதிப்பும் பாராட்டும் பெற்ற புதுமைப்பித்தன் படைப்புகளைப் பொறுத்தவரை ஒரு விமர்சனமாக விளங்கினார். அவரது கதைகள் ஏதாவதொரு ஆளுமையை உணர்த்துகிறது. கருத்துகள் முற்றுப்பெற்றாலும் மக்களிடையே தீர்வுகாண வழிமுறைகளை வகுத்துள்ளார். சமுதாய மாற்றத்துடன் நிகழும் நிகழ்வுகளை அடிப்படையாகக் கொண்டு மக்களை நீதிபதியாக முன்னிறுத்தி முடிவுகளை அவர்களையே கூறவைப்பதில் அவருக்கு ஈடு இணை அவரேதான். ஒவ்வொரு கதையிலும் அவர் எழுப்பிய வினாக்களுக்கு விடையைச் சொல்லுவதற்குச் சமுதாயம் கடமைப்பட்டுள்ளது. ஏழை எளியவர்களின் வாழ்க்கையை மையமாகக் கொண்டு புத்தம் புதிய வடிவங்களையும் உத்திகளையும் கையாண்டு எழுதப்பட்டதை அவரது கதைகளில் காணமுடிகிறது. சமுதாயத்தில் நடந்த குறைகளை வெளிப்படையாகச் சுட்டிக் காட்டியிருப்பது பாராட்டுதற்குரியது.

மொழிபெயர்ப்புக் கதைகள், வரலாற்றுக் கட்டுரைகள் மற்றும் திரைப்படங்கள் இயற்றியுள்ளார். புதுமைப்பித்தன் என்னும் கலைஞன் படைத்துள்ள சிறுகதைகள் காலத்துக்கு ஏற்றாற்போல சூழ்நிலைக்கு ஏற்பப் புரிந்து கொள்ளும் வகையில் அமைந்துள்ளன. அவை மீண்டும் மீண்டும் உரையாடிச் சிந்தனைகளைத் தூண்டும் வகையில் ஆக்கம் பெற்றுள்ளன.

அவரது சிறுகதைகளில் மக்கள் அனுபவித்த கொடுமைகளை எடுத்துக்காட்டி அதற்குக் காரணம் இந்த சமுதாயமே எனத் தீர்ப்பு வழங்கியுள்ளார். காலத்தை வென்று தமிழர்களின் மனதில் நீங்கா இடம் பெற்ற புதுமைப்பித்தனின் சிறுகதையின் தொகுப்புகள் எக்காலத்தும் நிலைத்து நின்று புகழைப் பரப்பும்.

தோன்றின் புகழோடு தோன்றுக என்ற குறளுக்கேற்ப நமது பல்கலைக்கழக நிறுவனர் மற்றும் வேந்தர் திரு A.C. சண்முகம் அவர்கள் பல சாதனைகள் புரிந்து சிறந்த சாதனையாளர் விருது பெற்றுள்ளார். அவர்களுக்கும் பல்கலைக்கழகத்தின் சிறப்பிற்காகவும் நன்மைக்காகவும் கருத்தரங்கை நடத்த அனுமதியளித்து பேராசிரியர்களின் நலனுக்காகவும் பாடுகின்ற நமது தலைவர் பொறியாளர் திரு A.C.S. அருண்குமார் அவர்களுக்கும் தமிழ்த்துறையின் சார்பாக இதயங்கனிந்த நன்றியினைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

நமது பல்கலைக்கழகத்தின் இரும்புத் தூணாக விளங்கும் துணைவேந்தர், பதிவாளர், புலத்தலைவர் ஆகியோர்களுக்கும் என் மனமகிழ்வான நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன். ந. சுப்புரெட்டியார் 100 கல்வி அறக்கட்டளை தேர்ந்தெடுத்த கருத்தரங்கக் கட்டுரைகளுக்குப் பரிசுத்தொகை வழங்கியமைக்கும் தேசியக் கருத்தரங்கிற்கு ஆய்வுக்கட்டுரைகள் வழங்கிய மாணவர்களுக்கும், பேராசிரியர்களுக்கும், தமிழறிஞர்களுக்கும், பேராளர்களுக்கும் நன்றியை உரித்தாக்குகிறேன்.

ஆராய்ச்சி கட்டுரைகளின் தரத்தை மேம்படுத்தும் நோக்கத்துடன், சில கட்டுரைகளின் தலைப்புகளில் சிறு மாற்றம் செய்யப்பெற்றுள்ளது.

பேராசிரியர் இராசுமைனர்
தமிழ்த்துறைத்தலைவர்
டாக்டர் எம்.ஜி.ஆர். கல்வி மற்றும் ஆராய்ச்சி நிறுவனம்
அடையாளம்பட்டு, மதுரவாயல், சென்னை – 600 095.

அன்புப்படையல்

செம்மொழி செய்த செம்மல்

19 Feb 1855 – 28 Apl 1942

மகாமகோபாத்யாய

உ.வே.சாமிநாத ஐயர்

His research work increased several times after retirement!

பண் ஓய் விற்குப் பின் , அவரது ஆராய்ச்சிப் பண் பன் மடங் கானது.

Mahamahopadhiyaya
Dr UV Swaminatha Iyer

Known as Tamil Thatha, ‘Grandfather of Tamil’, Swaminatha Iyer was a scholar and researcher who was instrumental in bringing many long-forgotten works of classical Tamil literature to light. His singular effort over five decades brought to light major literary works in Tamil and contributed vastly to the enrichment of its literary heritage. The contribution he made to classical Tamil literature and music is immeasurable. Swaminatha Iyer was born into a poor family in a small village. His father was a musician and encouraged him to pursue a similar trade, but Swaminatha Iyer decided to concentrate on the study of Tamil. In 1880, at the age of 25, he was appointed a Tamil teacher at the Government Arts College of Kumbakonam following a rigorous selection process. In 1903, he joined Presidency College, Chennai as Tamil teacher. Swaminatha Iyer retired from active teaching in 1919. From 1924 to 1927, Iyer was the Principal of the Meenakshi Tamil College in Annamalai University, Chidambaram. On health grounds, he resigned the post, came to Madras and continued his research.

His research work increased several times after retirement. Swaminatha Iyer took it upon himself to try and recover the hidden treasures of Tamil literature by searching for missing palm leaf manuscripts. Alongside his teaching, Swaminatha Iyer conducted long and arduous journeys across Tamil Nadu and beyond, visiting every hamlet and knocking on every door. He travelled from place to place in search of palm leaf manuscripts so as to edit and publish them. It was a formidable search that lasted until his death – but it was extremely fruitful. Swaminatha Iyer collected 3,067 original ancient manuscripts, published almost 100 books on Tamil literature, and unearthed a rich and beautiful tradition of poetry, devotional works and Puranas (Hindu, Buddhist and Jain religious texts detailing history, philosophy, genealogy and cosmology).

Swaminatha Iyer’s publications were not merely transcriptions of the manuscripts he discovered. He edited them, adding extensive footnotes, indices and commentaries, as well as biographical information about the authors. Swaminatha Iyer’s contribution to Tamil culture also extended to the discovery of Tamil music sources from previous eras. Until these discoveries were made, very little had been known about Tamil music history. Swaminatha Iyer’s publications paved the way for extensive research into the presence of Tamil music in the earlier centuries.

The honorary doctoral degree (D.Litt.) was conferred on Iyer by the University of Madras in 1906. In recognition of his outstanding literary accomplishments and contributions, he was also honoured with the title, *Mahamahopadhiyaya*, literally: "Greatest of great teachers". In the same year, when the Prince and Princess of Wales visited Madras, a function was arranged where Swaminatha Iyer was honoured. Iyer was awarded the title of *Dakshina Kalanidhi* in 1925. In 1932, the University of Madras awarded an honorary PhD to him in recognition of his services in the cause of Tamil. Indian Postal department issued a commemorative postage stamp on 18 February 2006. His house in Uthamadhanapuram has been converted as a Memorial.

தமிழ்த்துறை

டாக்டர். எ.ம்.ஜி.ஆர்.
கல்வி மற்றும் ஆராய்ச்சி நிறுவனம்
நீகர்தலைப் பல்கலைக்கழகம்
மதுரவாயல் (அடையாளம்பட்டு), சென்னை-600 095.

புதுமையும் பித்தழம்

(தமிழ்த்துறை நடாத்திய முதல் தேசியக் கருத்தரங்கில்
பரிசுபெற்ற முதல் மூன்று சிற்புக்கட்டுரைகள்)

முதல் பரிசு
துங்கப்பதக்கம்
பரிசுத்தொகை: ரூ 2500. 00

செல்வி சு தேஜஸ்வினி,
2ம் ஆண்டு ஆங்கில இலக்கியம்,
இளங்கலை,
ஸ்டெல்லா மாஃல் கல்லூரி,
கந்திரல் சாலை,
சென்னை - 600 086

இரண்டாம் பரிசு
வெள்ளிப்பதக்கம்
பரிசுத்தொகை: ரூ 1500. 00

முனைவர் சி பாலமுருகன்,
இ-தரம் பேராசிரியர்,
தமிழாய்வுத்துறை,
மலர்ந்திரா கலை அறிவியற்
கல்லூரி(க),
காரை்பட்டி - 637 501

மூன்றாம் பரிசு
வெண்கலப்பதக்கம்
பரிசுத்தொகை: ரூ 1000. 00

திருமதி ம சுகிர்தா,
முனைவர் பட்ட ஆய்வாளர்
(பகுதிநேரம்),
தமிழ்த்துறை, நீர்மலா மகளிர்
கல்லூரி, கோயமுத்தூர் - 641 018.

பாராட்டுதல்கள் !

பரிசு வழங்கியோர்:
நு சுப்பு ரெட்டியார் 100 கல்வி அறக்கட்டளை, சென்னை

புதுமையும் பித்தறும்

ஓர் அலசல்

வ.எண்	கதையும் திறனாய்வாளர்களும்	பக்கம்
1	புதுமைப்பித்தன் ஓர் அலசல் - சாப் விமோசனம் கவிமாமணி திருவைபாபு	1
2	புதுமைப்பித்தனின் சாப்விமோசனம் - ஒரு திறனாய்வு திருமதி ம சுகிர்தா	5
3	கடைசி நாட்களில் புதுமைப்பித்தன் முனைவர் சா வனிதா	11
4	புதுமைப்பித்தனின் 'வழி' ஆ. மேகலா, உதவிப்பேராசிரியர்	16
5	துன்பக்கேணி - ஓர் அலசல் பேராசிரியர் இராசுமைனர்	21
6	குற்றவாளி யார்? ~ கதைப்பின்னலும் பாத்திரப்படைப்பும் முனைவர் தே இராணி எலிசபெத்	26
7	புதுமைப்பித்தனின் நவீனத்துவ அதிருப்தியும் நம்பிக்கையும் முனைவர் இரா தமிழ்ச்செல்வன்	31
8	புதுமைப்பித்தனின் சமூகப் பார்வை முனைவர் ந வெண்ணிலா	36
9	செருவீளக்கு - ஒரு சமூகப் பார்வை ரா கணேசன்	40
10	புதுமைப்பித்தன் சிறுகதைகளில் சமூகநாயகப்பார்வை கு மதியரசி	42
11	கடவுளின் கதை முனைவர் பெ மோகன்	46
12	கல்யாணி ~ ஒரு திறனாய்வு இரா கோட்டிஸ்வரி	53
13	புதுமைப்பித்தன் சிறுகதைகள் - பன்முகப் பார்வை அ. மேனகா	57
14	புதுமைப்பித்தன் கணக்கும் நெய்வத்தின் கணக்கும் மோ விஜயலட்சுமி	62
15	பால்வண்ணம் பிள்ளை ~ உளவியற்பாங்கு அ. லலிதா	67
16	புதுமைப்பித்தன் காட்டும் கற்பு முனைவர் சி பாலமுருகன்	71
17	புதுமைப்பித்தனின் சாப்விமோசனம் - அகலிகை சிறுகதைகள் ஓர் திறனாய்வு முனைவர் இரா சுந்தரமூர்த்தி	76
18	மரணத்தை வென்ற மருதாய் மா அமுதா	80
19	புதுமைப்பித்தனின் சிறுகதை திறனாய்வு பு. ஷங்கரி	84
20	புதுமைப்பித்தனின் சாப்விமோசனமும் தற்காலச் சூழலும் முனைவர் திருமதி மோ ரூபா	87

21	புதுமையும் பித்தமும் அ ஜா சஜிலா	91
22	பால்வண்ணம்பிள்ளையின் பெண்ணிய சிந்தனை மு சித்ரா	94
23	புதுமைப்பித்தனின் பன்முக பார்வை ரா விஷ்ணு பிரியா	99
24	வன்மத்தை தணித்தல் சு இரமேஷ்	102
25	விடியல் எப்போது ? க நிசாந்தி	107
26	புதுமைப்பித்தன் சிறுகதைகளில் நெய்யாண்டிச் செய்திகள் அ திலிப் ஏங்கல்ஸ்	111
27	உளவியல் நோக்கில் புதுமைப்பித்தன் சிறுகதைகள் முனைவர் மு உஷா	115
28	கொடுக்காப்புளி மரம் ~ ஒரு திறனாய்வு கவி தங்க ஆரோக்கியதாசன்	119
29	புதுமையும் பித்தமும் செல்வி சு தேஜஸ்வினி	123
30	புதுமைப்பித்தனின் 'வழி' : காதலும் கானலும் ஏ கீதா	127
31	புதுமைப்பித்தனும் கடவுள் பித்தமும் G அனிதா	131
32	சாபவிமோசனம் சிறுகதையில் வர்ணனைகள் ச லலிதா அம்பிகா	138
33	புதுமைப்பித்தனின் துன்பக்கேணி காட்டும் சமூகம் ஜெ மதிவேந்தன்	142
34	திருடனின் துர்மம் க ஆனந்தசுரேஷ்	148
35	புதுமைப்பித்தனின் பார்வையில் அகல்யையின் வாழ்க்கைநிலை திருமதி ராதிகா	151
36	பொன்னகரத்து கண்ணக் திருமதி இரா கவிதா	158
37	மன்து வாழ்வில் மாயப் பொய்க்குத்திரை திருமதி மு புவனேஸ்வரி	166
38	குறள் வழி கோபாலய்யங்காரின் மனைவி - ஓர் பார்வை திருமதி இரா ஷர்மிளா	163
39	புதுமையானப் பார்வையில் இந்தப்பாவி யார்? செல்வி சு ஈஸ்வரி	168
40	கதைகேள்வா கதைகேள்வா - காஞ்சனை திரு வெ பாலாஜி	172
41	பித்தனின் நினைவுப் பாதை திரு கு ராமராஜன்	177
42	புதுமைப்பித்தனின் பெண் படைப்பு ஆ அரிதாஸ்	181
43	புதுமைப்பித்தனின் படிமங்கள் படிந்து பொன்னகரம் முனைவர் ஜீ பாண்டியலட்சுமி	184
44	புதுமைப்பித்தன் படைப்புகளில் "நடையியல்" முனைவர் கா காமாட்சி	188
45	புதுமைப்பித்தன் பார்வையில் சமூகத்தின் இழிநிலை சி இராகினி	192
46	உண்மையைத் தேடிய மெய்ஞ்ஞானி நிலவளம் கு கதிரவன்	197
47	'?' சிறுகதையில் காணலாகும் புதுமை நோக்கும் புரட்சி போக்கும் முனைவர் திருமதி மா ரமாதேவி	201

48	புதுமைப்பித்தன் பார்வையில் பெண்களும் சமுதாயமும் க கோபிகா	204
49	புதுமைப்பித்தனின் புதிய பாதை முனைவர் சு திரிவேணி	208
50	நல்ல வேலைக்காரன் வெளிப்படுத்தும் சமூக நிலை வெ எம்ஜிராமசந்திரன்	211
51	தூயின் ஏக்கமும் குழந்தையின் ஏமாற்றமும் ச சூரியா	214
52	புதுமையும் பித்தனும் சு பொன்மணி ஸ்ரீராமன்	218
53	கந்தசாமிப் பிள்ளையும் 'தனிமனிதரும்' கு தூர்காதேவி	221
54	சமுதாயப் பித்தம்(ன்) ரா அனுசுயா	223
55	'நினைவுப் பாதையில்' புதுமைப்பித்தனின் பயணம் முனைவர் ப மகாலிங்கம்	226
56	புதுமைப்பித்தன் புனைவுகளில் வறுமை பா. விஜிபிரபா	231
57	புதிய நந்தன் ~ ஒரு பார்வை முனைவர் ராதிகா மேகநாதன்	234
58	புதுமைப்பித்தன் அந்நூலுக்கும் பெண்ணியம் அ மெர்ஸி ரீனா (L.O.)	237
59	புதுமைப்பித்தன் தீட்டிய வாழ்க்கை வரலாறு முனைவர் ஆ அரிகிருஷ்ணன்	241
60	மனித வாழ்வியல் மேம்பாட்டு கருத்துக்கள் கி செயசீலன்	247
61	புதுமைப் பித்தன் புனைவுகளில் பெண்ணிய மேம்பாட்டுச் சிந்தனைகள் முனைவர் கி தூர்காதேவி	252
62	யார் இந்த புதுமைப்பித்தன்?.. உமா மகேஷ்வரி	257
63	அழ்நங்கரையும் ஆட்டமும் திருமதி பபிதா பிரவின்குமார்	262
64	பெண்ணிய நோக்கில் வாடாமல்லிகை ஆ கௌசல்யா	264
65	கல் மனம் ஜெ சங்கீதா	266
66	புதுமைப்பித்தன் சிறுகதைகள் அ கண்ணாத்தாள்	270
67	புதுமைப்பித்தன் சிறுகதைகளில் சமுதாய அவலங்கள் மு புவனேஸ்வரி	273
68	கண்ணன் குழல் மோ இந்துமா	276
69	சித்தம் போக்கு ம தீபா ரம்போ	281
70	புதுமைப்பித்தன் பார்வையில் இல்லறத்தின் மாண்புகள் பா ஆனந்தி	284
71	அன்று இரவு ~ ஓர் விமர்சன பார்வை அ வேளாங்கன்னி அமிர்தா	287
72	சமுதாயப்பார்வையில் அகல்யையின் நிலையும், மானுட உண்மையும் கு திவ்யா	291
73	புதுமைப்பித்தனின் நெருவிளக்கு கூறும் மனித உணர்வு செ கார்த்திகேயா	295
74	நினைவுப்பாதையில் உறவின் உன்னதம்	298

	அ பிரியா	
75	பித்தனின் ஒருநாள் யு மும் தாஜ்பானு	301
76	பித்தனின் காலனும் கிழவியும் த கீர்த்தி	306
77	பித்தனின் நினைவில் 16 வயது ப சண்முகப்பிரியா	309
78	மனநிழல் ப ரோஜா	312
79	பால்வண்ணம் பிள்ளை து ஸ்ரீபாரத்ப்ரியா	316
80	புதுமைப்பித்தனின் மொழிப்பெயர்ப்பு கதைகள் முனைவர் கா இரவிச்சந்திரன்	320
81	வீவாத நோக்கில் வாடாமல்லிகை த சக்திபிரந்தா	325
82	புதுமைப்பித்தனும் புலம்பெயர் மக்கள் பதிவுகளும் முனைவர் இரா செங்கொடி	328
83	புதுமைப்பித்தனின் சாய்நாடும் குழந்தையும் சீடையும் : ஒரு த்றனாய்வு ர தமிழ்	332
84	புதுமைப்பித்தன் சீறுகதையில் வெளிப்படும் தனிமனித மனப் போராட்டம் வே கல்பனா	335
85	புதுமைப்பித்தனின் துன்பக்கணியில் மக்கள் முனைவர் ச ராஜம்	338
86	ஒரு நாள் கழிந்தது ~ த்றனாய்வு பெ சசிரேகா	342
87	ஒருநாள் கழிந்தது ~ ஓர் ஆய்வு முனைவர் க கீதா	346
88	கடவுளும் கந்தசாய் பிள்ளையும் (ஆய்வுக் கட்டுரை) முனைவர் அ இராமானுஜம்	349
89	பின்நவீனத்துவமும் புதுமைப்பித்தனும் முனைவர் ம சுஜாதா	353

பதிப்பாசிரியர் குழு

பதிப்பாசிரியர்	பேராசிரியர் இராசுமைனர்
உறுப்பினர்கள்	
முனைவர் மு. சட்டநாதன் திரு. வெ. பாலாஜி திருமதி இரா. கவிதா திருமதி மு. புவனேஸ்வரி திருமதி மோ. விஜயலட்சுமி திருமதி மா. அமுதா திருமதி பா. விஜிபிரபா திரு கு. இராமராஜன் திருமதி இரா. ஷர்மிளா செல்வி சு. ஈஸ்வரி	

புதுமைப்பித்தன் ஓர் அவசல் - சாப விமோசனம்

கவிமாமணி திருவைபாபு

நிறுவனத் தலைவர், பாரதி, பாரதிதாசன் கவிதை அமைப்பு
நங்கைநல்லூர், சென்னை - 600 061.

முன்னுரை

‘சிறுகதை மன்னன்’ என்று அழைக்கப்படும் புதுமைப்பித்தன் சிறுகதை என்ற சாளரத்தின் மூலமாக பரந்துபட்ட வெளியுலகைக் காட்டக்கூடியவர். புதிதாக வாசிக்கும் பழக்கமுடையவர்கள் புதுமைப்பித்தனின் சிறுகதையை புரிந்துகொள்ள வேண்டுமானால் இரண்டு அல்லது மேற்பட்ட தடவைகள் ஆழ்ந்து ஆய்வின் நோக்கில் படிக்க வேண்டும். சிறுகதையை நகர்த்தும் விதம், நடை, யுத்தி போன்ற நுட்பமான விசயம்தான் புதுமைப்பித்தனின் வெற்றிக்கு காரணமாய் அமைந்தன.

நவீன தமிழ் சமூகத்தில் புதுமைப்பித்தனின் சிறுகதை சமூகத்தின் அவலநிலையை நையாண்டி செய்தும், தோலுரித்தும் காட்டியதோடு மட்டுமல்லாமல், சமூகத்தின் தேவையை புரிந்துகொள்ளக் கூடியளவில் செதுக்கியது.

அவர் சிறுகதைகளில் சாதாரண மனிதர்களின் வாழ்வியலுக்கு முக்கிய இடம் கொடுத்தார். பாரதியாருக்குப் பின் மிகப்பெரும் மாற்றத்தைக் கொண்டு சிறுகதை இலக்கியத்தை சிம்மாசனம் ஏற்றியவர். புதுமைப்பித்தனின் சிறுகதையைப் படிக்கும்போதே அந்தந்த காலக்கட்டத்தின் சமூக விமர்சனம் என்பதை அறியலாம். அதனால்தான் அவர் வாழ்ந்த காலத்தில் வாழ்ந்த எழுத்தாளர்களிடமிருந்து அவரை வேறுபடுத்திக் காட்டியது. இதுவே உலகத்தரமுடைய சிறுகதை எழுத்தாளர்கள் வரிசையில் புதுமைப்பித்தனை நிறுத்தியது. ஒரு படைப்பானது எழுத்தாளனின் கம்பீரத்தையும், உள்ளக் கொதிப்பையும், அதற்கான தீர்வையும் தர வேண்டும். அதில் புதுமைப்பித்தன் சிறுகதையின் சிகரமாகவே இருக்கிறார். அதுவும் சாபவிமோசனத்தில், முதல் கதை அகலிகைத் தொன்மம், இரண்டாவது சாப விமோசனம். இரண்டையும் அலசி ஆராய்ந்து சமூகத்தின் பார்வைக்கு எடுத்துச் செல்வது நவீன படைப்புலகில் புதுமைப்பித்தனின் யுக்தி எனலாம்.

தொன்மங்கள்

மனித இனம் வளர்ச்சியடைய முயற்சியின் வெளிப்பாடே தொன்மம். மனித இனத்திற்கு முழுவதும் அடிமனத்தில் என்ன எழுகிறதோ அதிலிருந்து தொன்மம் வெளிப்படுகிறது. பழமையான, புராண இதிகாசங்களில் வெளிப்படுவது குறிப்பிட்ட தனிநபரின் தனிச்சிந்தனை என்று எண்ணிவிட முடியாது. அது மக்களின் கூட்டு சிந்தனையின் வெளிப்பாடே ஆகும். இக்கருத்தை வலியுறுத்திச் சொல்கின்றார் மார்க்சிம் கார்க்கி.

தொன்மங்கள் எப்போதும் உயிர்த்துடிப்புள்ளவை. சமூகமானது காலத்தேவைக்கேற்ப தொன்மங்களைப் பயன்படுத்திக்கொள்கிறது. ஒவ்வொரு சமூகமும் அவரவர் சிந்தனைக்கேற்ப தொன்மங்களை பயன்படுத்திக்கொள்வது இயல்பானது. இன்னும் விரிவாக கூறுவதென்றால் இந்தியக் கலாச்சாரச் சூழல்களில்

ஆரிய, திராவிட நிலைப்பாடுகளுக்கு தொன்மையே ஆதாரமாகவும் களமாகவும் செயல்படுகின்றது. படைப்பின் மிகப்பெரும் வெற்றியின் அடிப்படையான காரணம் தொன்மங்களே. எனவேதான் **ரெனிவெல்லாக்** உலகப் புகழ்பெற்ற படைப்புகள் எல்லாம் புதிதாகக் கதையை உருவாக்கிப் படைக்கப்பட்டவைகளாவிட, பழைய தொன்மங்களின் மேல் மறுபடைப்புச் செய்யப்பட்டவைகளாகவே இருக்கின்றன என்கிறார். (புதுமைப்பித்தன் பன்முகப் பார்வையில் பக்கம் 20)

மேலைநாட்டு இலக்கியப் படைப்புகளில் தொன்மக் கதைகளை கேலிச்சித்திரமாக்கி நையாண்டி செய்வதில் மேலைநாட்டுப் படைப்பாளிகள் புகழ்பெற்றவர்கள். நம் நாட்டில் இதற்கு முன்னோடியாக பாரதியாரைத்தான் சொல்ல முடியும். குதிரைக்கொம்பு என்ற கதையில் இராமாயணத்தை தலைகீழாக புரட்டிப்போட்டு கேலிச்சித்திரமாக ஆக்கியிருப்பார். இதில் தொன்ம மரபுகளை வைத்து நையாண்டிச் செய்வதில் பாரதியாரே தலைப்படுகிறார். இதில் இராவணன் தலைவன், ராமன்-லக்குமணன் எதிரியாகவும், மூத்தவன் பரதனுக்கு முடிசூட்டக்கூடாது என்று ராமனும் லக்குமணனும் சண்டையிடுகிறார்கள். இதனால் நாட்டைவிட்டு துரத்தப்படுகிறான். போகும்போது சீதையை கடத்திக் கொண்டுபோக, இராவணன் சீதையை மீட்கிறான், இராம - லக்குவணன் திருந்துகிறார்கள், பாரதியாரின் இக்கதையை படிப்பவர் மனதில் என்ன கேள்விகள் எழும்? தொன்மக் கதையிலிருந்துதான் எதையும் நாம் கட்டமைக்க முடியும். தொன்மக் கதை ஒன்று இல்லாவிட்டால் தொன்ம மரபுகளை வைத்து கேலி சித்திரங்களைச் செய்துவிட முடியாது (பாரதியார் கதைகள், குதிரைக் கொம்பு) இதுபோன்ற நவீன உத்திகளை தொன்மங்களிலிருந்து புதுமைப்பித்தனும் படைத்தார். நாரத இராமாயணம் என்ற கதையைப் படைத்தார். தொன்மங்களில் பரந்த வீச்சுடைய இராமாயணத்தை விகடமாக்கி காட்டுகிறார் புதுமைப்பித்தன். இதற்கு முன்னோடியாக பாரதியார் இருந்தாலும் அதற்கும் முன்னோடியாக கம்பன் தொன்மங்களிலிருந்து விகடமாக்காமல் பண்பாட்டுத் தளத்தை உருவாக்குகிறார். அதாவது, வடமொழித் தொன்மம் தமிழ்த் தொன்மமாக மாற்றம் பெறுகிறது.

அகலிகைத் தொன்மமும், சாபவிமோசனம்

இச்சிறுகதைகளில் அகலிகைத் தொன்மத்தை விவரித்த புதுமைப்பித்தன் அகலிகை, சாம விமோசனம் என்று இரண்டு சிறுகதைகளைச் செதுக்கினார். அகலிகைத் தொன்மத்தைப் பொறுத்தமட்டில் இருவேறு மரபுகளைக் காணலாம். ஒன்று வடமொழி அகலிகைத் தொன்ம மரபு, மற்றொன்று தமிழ் அகலிகைத் தொன்ம மரபு. இந்த இரண்டு தொன்மங்களும் மாறுபட்டவை. புதுமைப்பித்தன் இச்சிறுகதையில் தமிழ்பண்பாட்டை உணர்த்தவே வடமொழி அகலிகைத் தொன்மத்தைத் தொட்டிருக்கிறார் என்பது புரிகிறது. புதுமைப்பித்தனின் முதல் கதையான 'அகலிகை' 1934ல் எழுதப்பட்டது. இரண்டாம் கதை 'சாபவிமோசனம்' 1943ல் எழுதப்பட்டது. இரண்டு கதைகளும் படைப்புத் தளத்தில் வேறு கோணங்களாக படைக்கப்பட்டன.

முதல் கதையில் வரும் பாத்திரங்கள், கௌதமர், அகலிகை, இந்திரன் போன்ற பெயர்கள் தொன்மப் பெயர்கள்... நடந்த நிகழ்வுகள் இயற்கையானவை. இதில் செயற்கையில்லை; இயற்கை புனைவுகளே. இதில் இந்திரன் கோழியாகக் கூவுகிறான். இந்திரன் மாற்றுவும் எடுத்து வரவில்லை. இந்திரனாகவே வருகிறான். அகலிகையுடன் கூடுகிறான். அதாவது, கௌதமன் வேடத்தில் வரவில்லை. அகலிகை இந்திரனும் கல்லாகவில்லை. இந்திரன் சாபம் பெறவில்லை. கௌதமன் இந்திரனை மன்னித்து விடுகிறார். இங்கு வெறுப்பு விருப்பில்லாமல், நட்பியலோடு பாத்திரங்கள் செல்கின்றன.

இதில் 20ஆம் நூற்றாண்டின் கற்பியலின் கோட்பாட்டை உணர்ந்த வாசகனுக்கு ஒரு புதிய விளக்கத்தைத் தருகிறது. கற்பு என்பது மனதளவில் உடையது. கௌதமன் மன்னிப்பு சில கேள்விகளை எழுப்பி கற்பு உடல் சார்ந்ததல்ல என்பதையும், அதே நேரத்தில் உடல் களங்கம் என்பதில்வரும் களங்கம் என்ற சொல் கற்பு பற்றிய பழைய தொன்மங்களைப் போற்றுகிறது என்பதை உணர முடிகிறது. தூய்மை, களங்கம் என்ற இரண்டு சொற்களும் பெண்ணின் உடல் குறித்த ஆண் மைய வாதங்களையே பேசுகிறது என்பதை அறிய முடிகிறது. அதுவே முன்னதாக இருக்கிறது.

சாபவிமோசனம்

இக்கதையில் புதுமைப்பித்தன் சமுதாய அவலங்களை கேள்வி கணைகளால் தோலுரித்துக் காட்டுகிறார். இக்கதை அகலிகை, இராமனால் சாபவிமோசனம் பெற்று பின் வாழ்ந்ததாக கற்பனை செய்யப்பட்டது. இக்கதையானது இதிகாச நீட்சியாகவே படைத்திருக்கிறார். புதுமைப்பித்தன் படைத்த இக்கதையினை, இதிகாச நம்பிக்கையுடையவர்கள், முரண்பட்டு நிற்பார்கள். புதுமைப்பித்தன் சொல்லும் சமுதாய நியாயங்களை ஏற்க மாட்டார்கள். கல்லாக இருந்த அகலிகை சாபவிமோசனம் பெற்று பெண்ணாகிறாள். மனதால் பிழை செய்யவில்லை. ஆகையால் ஏற்றுக்கொள் என்று விசுவாமித்திரர் கோதமனிடம் சொல்ல கௌதமன் அகலிகை வாழ்க்கை தொடங்குகிறது. சாப விமோசனம் பெற்றாலும் பாப விமோசனம் கிடையாதுபோல ஊர் அவளைத் தூற்றுகிறது. இராமாயணம் முழுவதிலும் அகலிகைப் பாத்திரம் தொடர்கிறது.

இராமனால் சீதை மீட்கப்பட்ட பின்னர் அகலிகையைக் காண இராமனும் சீதையும் வருகின்றனர். அகலிகை சீதை இருவரும் தனித்த உரையாடலில் இலங்கையில் நடந்த சம்பவங்களை சீதையானவள் அகலிகையிடம் விளக்குகிறாள். சாபவிமோசனம் கதையின் இறுதிப் பகுதியில் அகலிகைக்கும் சீதைக்கும் நடந்த உரையாடல் மிகவும் முக்கியமானது. புதுமைப்பித்தன் காட்டும் நியதியை விளக்கும் கட்டம்.

அகலிகை சீதை உரையாடல்

அக்னிப்பிரவேசத்தைச் சொன்னாள். அகலிகை துடித்துவிட்டாள்.

“அவர் கேட்டாரா? நீ ஏன் செய்தாய்? என்று கேட்டாள்

“அவர் கேட்டார் நான் செய்தேன்” என்றாள் சீதை அமைதியாக

“அவன் கேட்டானா?” என்று கத்தினாள் அகலிகை,

அவள் மனதில் கண்ணகி வெறி தாண்டவமாடியது.

அகலிகைக்கு ஒரு நீதி, அவனுக்கு ஒரு நீதியா?

ஏமாற்றமா? கோதமன் சாபம் குடலோடு பிறந்த நியாயமா?

இருவரும் வெகு நேரம் மௌனமாக இருந்தனர்.

“உலகத்துக்கு நிரூபிக்க வேண்டாமா?” என்று கூறி மெதுவாகச் சிரித்தாள் சீதை.

“உள்ளத்துக்குத் தெரிந்தால் போதாதா? உண்மையை உலகுக்கு நிரூபிக்க முடியுமா?” என்றாள் அகலிகை. வார்த்தை வறண்டது.

“நிரூபித்து விட்டால் மட்டும் அது உண்மையாகிவிடப் போகிறதா.. உள்ளத்தைத் தொடவில்லையானால் நிற்கட்டும் உலகம் எது?” என்றாள் அகலிகை.

புதுமைப்பித்தன் உணர்த்தும் செய்தி

நியாயம் என்பது பொதுவானதா? என்ற கேள்வியை முன்னிறுத்தி எது நியாயம் என்ற கேள்வி எழுகிறது. அகலிகை விசயத்தில் மனம் களங்கமில்லாமல் இருந்தால்போதும். தன் மனைவி விசயத்தில் இந்த நியாயம் மாறுவதேன்? ஊருக்கு உபதேசம், கோதமன் சாபம் குடலோடு பிறந்ததுதானே.

அதனால் அகலிகைக்கு குற்ற உணர்ச்சி. கோதமனுக்கு தான் ஏற்றவளா? என்று அகலிகை நினைக்க, கோதமன் அகலிகைக்கு தான் ஏற்றவனா என்று கோதமன் நினைக்க, இருவரும் இருவிதமாக மன ஓட்டத்தில் இருந்தார்கள். சேர்ந்து வாழ்ந்தாலும் உளவியல்ரீதியாக மனக்கருத்தில் ஏற்படுகின்ற சிக்கல்களே சாபவிமோசனத்தின் முதற்பகுதி.

சாப விமோசனம் இரண்டாம் பகுதி முடிவில் வாசகனைச் சிந்திக்க வைக்கிறார். ‘பழைய உறவை புதுப்பிக்க குழந்தை ஒன்றை வரித்தால் என்ன?’ என்று நினைக்கிறான் கோதமன். அதன் பசலை விரல்கள் அவளின் மனச் சுவையை இறக்கிவிடாதா என்ற எண்ணத்தில் அகலிகையிடம் நெருங்குகிறான் கோதமன். அகலிகை பிரபஞ்ச மருண்ட நிலையில் இருக்க, மறக்க வேண்டிய இந்திர நாடகம் மனதில் ஓடிக்கொண்டிருந்தது. கோதமன் அவளைத் தழுவ, கோதமன் வேடத்தில் இந்திரனாய்ப்பட்டது அகலிகைக்கு. அகலிகை நெஞ்சு கல்லாய் இறுகுகிறது. கோதமன் கைக்குள் சிக்கிக் கிடந்தது ஒரு கற்சிலை. மீண்டும் அகலிகை கல்லானாள்.

முடிவுரை:

புதுமைப்பித்தன் படைப்பில் நடந்த நிகழ்வைவிட சந்தேகம் மிகக்கொடியது. ஆளுமையுடையவர்களுக்கு மட்டுமே உரியது என்ற உளவியல் பார்வையை அகலிகை கோதமன் மூலமாக வெளிச்சம்போட்டுக் காட்டுவார். புதுமைப்பித்தன் எழுப்பிய கேள்விக்கான விடையை சமுதாயம் சொல்ல கடமைப்பட்டிருக்கிறது.

உதவிய நூல்கள்:

1. புதுமைப்பித்தன் சிறுகதைகள், தொகுப்பாசிரியர்: மீ.ப.சோமசுந்தரம்
2. பன்முகப் பார்வையில் புதுமைப்பித்தன், தொகுப்பு: என்சிபிஎச் (ஆசிரியர் குழு)

புதுமைப்பித்தனின் சாபவிமோசனம் - ஒரு திறனாய்வு

திருமதி ம சுகிர்தா

முனைவர் பட்ட ஆய்வாளர் (பகுதிநேரம்), தமிழ்த்துறை
நிர்மலா மகளிர் கல்லூரி, கோயமுத்தூர் - 641 018.

முன்னுரை

தமிழ் சிறுகதையின் முதல்வராக மதிக்கப்படும் புதுமைப்பித்தன் தமிழ் வாசகர்களுக்கு அறிமுகப்படுத்த வேண்டிய காலம் முடிந்துவிட்டது. புதிய தலைமுறை, இளைய தலைமுறை, இடதுசாரிகள், வலது சாரிகள் எல்லோரும் அவரது ஆளுமையின் முக்கியத்துவத்தை ஏற்பதில் ஓரணியில் திரண்டு விட்டார்கள். இந்தப் பின்னணியில் புதுமைப்பித்தன் பற்றிய புதிய பார்வைகளையும், மறுபரிசீலனைகளையும் உருவாக்குவதன் மூலமே அடுத்த தலைமுறையுடன் அவர் படைப்புகள் செழுமையான உறவு கொள்ள ஏற்ற பின்னணியை உருவாக்க முடியும்.

இன்றும் துடிப்போடும் இளமையோடும் வாழும் அவர் எழுத்தாற்றலுக்குச் சான்றான பல கதைகள் புத்தகங்கள் மூலமும், ஊடகங்கள் மூலமும் வாசகர்களை வந்தடைந்த வண்ணம் உள்ளன. அவரது ஆளுமை, பரப்பு, நகைச்சுவை, வாழ்க்கை தரும் அலுப்பின், துக்கத்தின் நிதர்சனம் போன்ற பல கூறுகளை வெளிப்படுத்தும் கதைகள் மீண்டும் மீண்டும் பேசப்படுகின்றன. வாசகர்களால் ஆய்வுக்கு உட்படுத்தப்படுகின்றன. அவற்றில் ஒன்று தான் “சாபவிமோசனம்” என்னும் சிறுகதை. இராமாயணத்தில் கிளைக்கதையாய் வரும் இச்சிறுகதையில் “அகலிகை” எனும் பெண் கதாபாத்திரம் பற்றிய புதுமைப்பித்தனின் மாறுபட்ட சிந்தனையை இக்கதை கூறுகிறது. பெண்ணாக இருந்து கல்லாக மாறி மீண்டும் பெண்ணாக மாறும் அகலிகையின் உள்ளக்கிடக்கையை, எண்ணத்தை, இராமாயணம் சொல்ல மறந்த அவள் உணர்வுகளைப் புதுமைப்பித்தன் மிக அழகாகச் சித்தரித்துள்ளார். கற்பனையையாயினும், ஒரு பெண்ணின் மலரினும் மெல்லிய உணர்வுகளை இக்கதை படம் பிடித்துக் காட்டுகிறது எனலாம். இச்சிறுகதை பற்றிய திறனாய்வு கருத்துகளை இவண் காண்போம்.

சாபவிமோசனம்

சாபவிமோசனம் எனும் இக்கதை இராமாயணத்தில் வரும் அகலிகை எனும் கதாபாத்திரத்தையும், கௌதம முனிவர் கதாபாத்திரத்தையும் மையமாகக் கொண்டு எழுதப்பட்டுள்ளது.

இராமாயணத்தில் அகலிகை கல்லாக மாறிப் பின் பெண்ணாக உருப்பெற்ற நிகழ்வு

மிதிலைக்கு செல்லும் வழியில், கௌதம முனிவருக்குச் சொந்தமான ஓர் ஆசிரமத்தை அவர்கள் கடக்க நேரிட்டது. அந்த ஆசிரமத்தில் யாரும் இருக்கவில்லை. கௌதம முனிவர் தன் அழகிய மனைவி, அகலிகைக்குச் சாபமிட்டு அவளைக் கல்லாக மாற்றியிருந்தார். அறியாமல் அவள் தனக்கு நம்பிக்கைத்துரோகம் இழைத்ததற்காக அவர் அவ்வாறு செய்தார். அன்று

இந்திரனுடைய மாயவேஷத்துக்கு ஏமாறிய பேதை தான் அகலிகை. கணவன் மீதிருந்த அளவுக்குள் அடங்காத பாசத்தின் விளைவாகத், தன் உடம்பை, மாயவேஷத்தால் ஏமாறி, மாசுபடுத்திக் கொண்டவள். அதன் காரணமாகக் கணவன் கௌதமனின் சாபத்திற்கு ஆளாகிக் கல்லாக மாறிவிட்டாள். தற்போது இராமன் அந்த ஆசிரமத்துக்குள் நுழைந்து அக்கல்லின் மீது தன் பாதத்தை வைத்தபோது, அகலிகை உடனடியாகத் தன் சாபம் நீங்கப்பெற்று மீண்டும் ஒரு பெண்ணாக உருப்பெற்று விட்டாள். கௌதமனும் திரும்பி வந்து சேர்ந்தார். அவரும் அவருடைய மனைவியும் மீண்டும் ஒன்று சேர்ந்தனர். அவர்கள் இராமனுக்குத் தங்கள் மரியாதையைத் தெரிவித்தனர்.

கல்லாக இருந்து பின் பெண்ணாக மாறிய பிறகு அகலிகையின் வாழ்க்கை எவ்வாறிருந்தது என இக்கதையில் கூற முற்படுகிறார் புதுமைப்பித்தன்.

அகலிகை பெண்ணாக மாறிய சிறிது நேரத்திற்கெல்லாம் நிஷ்டையில் ஆழ்ந்திருந்த அவள் கணவன் கௌதமன், தன் தவக்கோலத்தைக் கலைத்து மனைவியை நோக்கி வருகிறான். அவளிடம் முன்போல் மனக் களங்கமின்றிப் பேச நா எழவில்லை. அவளை அன்று விலைமகள் என்று நாவினால் சுட்டவன் இன்று என்ன பேசுவது? என்று தெரியாமல் உணர்ச்சிச்சுழிப்பிலே பொருளற்ற வார்த்தைகளைப் பேசுவதாகப் புதுமைப்பித்தன் கூறுகிறார். பிரிந்தவர்கள் கூடினார்கள் கண்களால். “பிரிந்தவர் கூடினால் பேசலும் வேண்டுமோ?” என்ற கம்பராமாயண வரிகள் இங்கே ஒப்புநோக்கத்தக்கன. எனவே மனதால் இருவரும் இருவிதமான மனக்கோட்டைகளுக்குள் இருந்து தவித்தார்கள். கௌதமனுக்குத் தான் ஏற்றவளா? என்பதே அகலிகையின் கவலை.

அகலிகைக்கு தான் ஏற்றவளா என்பதே கௌதமனின் கவலை. தவறே செய்யாத தன் மனைவியைத் தீர விசாரிக்காமல் சாபம் என்னும் துன்பவலையில் சிக்க வைத்தவன் ரிஷியே ஆனாலும் அவனும் தண்டனைக்குரியவனே எனப் புதுமைப்பித்தன் கூறுகிறார். இராமாயணத்தில் கம்பர் தரத் தவறிய தண்டனையைப் புதுமைப்பித்தன் கௌதமனுக்குத் தருகிறார். மனதுக்குள் மானசீகமாக மன்னிப்புக் கேட்க வைக்கிறார். இனியும் தன் மனைவியைத் துன்புறுத்தலாகாது எனும் முடிவுக்கு வரவைக்கிறார். இப்பொழுது கௌதமனுக்குத் தன் மனைவி மீது அளவுகடந்த நம்பிக்கை. இந்திரன்மீது மீது அவள் கிடந்தால்கூட அவன் சந்தேகிக்க மாட்டானாம். அவ்வளவு பரிசுத்தவதியாக அவளை நம்பினான்.

இராமன் கால் பட்டவுடன் அகலிகை பெண்ணாக மாறுகிறாள். அவளை யார் சாபத்தீயில் தள்ளினார்களோ? எந்தக் கணவனால் களங்கம் சூட்டப்பட்டுக் கல்லாக மாறினாளோ அவனுடனேயே அவள் பெண்ணாக மாறி அவனைப் பின்தொடர்ந்து சென்றாள் என்று கம்பரைப் போல அகலிகை கதாபத்திரத்தைப் புதுமைப்பித்தன் எளிதில் கடந்து விடவில்லை. உள்ளார்ந்த அவர்களது உணர்வுகள் என்னவாக இருக்கும்? ஊழி பல பிரிந்திருந்த தம்பதியினர் கூடும்போது எப்படிப்பட்ட மனநிலையில் இருப்பர் என்பதை மிக எதார்த்தமான நடையில் புதுமைப்பித்தன் கூறுவது மிகவும் சிறப்பு.

சாப விமோசனம் பெற்றுத் தன் கணவனுடன் புது வாழ்வு வாழ விழைந்த அகலிகையின் வெளியுருவம் கல்லாயிருந்து தசையாய் உருப்பெற்று இருந்தாலும் அவள் மனசில் ஏறிய கல் அகலவில்லை. கௌதமன் சாதாரணமாகச் சொல்லும் வார்த்தைகளுக்குக் கூட உள்ளர்த்தம் உண்டோ என்று பதை பதைக்கிறாள்.

வாழ்வே அவளுக்கு நரக வேதனையாயிற்று. புதுமைப்பித்தனின் இந்த வார்த்தைகள் எவ்வளவு சத்தியமானவை. கணவனால் சந்தேகிக்கப்பட்ட பிறகு அவனே மன்னித்து ஏற்றுக்கொள்ளும்போது எந்தப் பெண்ணும் இப்படித்தான் நடப்பாள் என்ற வாழ்வின் எதார்த்தத்தை மிக எளிதாகச் சாதாரணமாகச் சொல்லிச் செல்கிறார் புதுமைப்பித்தன்.

பின் அகலிகை மீண்டும் கங்கைக் கரையருகே குடியேறுகிறாள். குளிர்ந்த நீரில் நீராடி வருகையில் தன் உடலும் மனதும் மயிலிறகாய் மாறி நிம்மதி நிலையை அடைவதால் அதனை வழக்கமாக்கிக் கொண்டாள். அந்த நிம்மதியும் நீடிக்கவில்லை. இருவேறுபட்ட மனநிலையில் இருந்த இருவர் மனமொத்துக் கூடி வாழ எண்ணினாலும் இச்சமூகம் இவர்களை நிம்மதியாய் இருக்கவிடுவதில்லை. அக்காலத்தும் இக்காலத்தும் மாறாத இந்நிலைப்பாட்டினைத் தம்வரிகளில் பதிவு செய்கிறார் புதுமைப்பித்தன்.

குளித்துவிட்டுக் குனிந்த தலை நிமிராமல் நடந்து வந்த அகலிகையைக் கண்ட ரிஷி பத்தினிகள், அவளை விறைத்துப் பார்த்துவிட்டுச் சென்றார்கள். துரத்தில் அவர்கள் அகலிகையை இழித்துப் பேசியது நன்றாகக் கேட்டது. “தெய்வமே! சாபவிமோசனம் கண்டாலும் பாப விமோசனம் கிடையாதா?” என்று தேம்பினாள் என்ற வரிகளில் பெண்மையின் கையறு நிலையைக் கூறிச் செல்கிறார்.

கல்லாயிருந்த போதாவது ஒரே இடத்தில் இருந்து தீர்த்தாள் அகலிகை. பெண்ணாய் மாறிய பின்போ நிம்மதி தேடி அலையும் கூடல்லாப் பறவைபோல் ஆனது அவள் நிலைமை. இன்றைய பெண்களின் நிலைமையும் இவ்வாறே காணப்படுகின்றது. ஆணாதிக்கம் அதிகரித்துப் பெண்ணடிமை மலிந்துவிட்ட இந்தக் காலத்தில் பெண்களின் நிலைப்பாடும் அகலிகை மனம்போல் அந்தரத்தில் அமைதி தேடி அலைகிறது. ஒருமுறைதான் அவள் இந்திரனால் வஞ்சிக்கப்பட்டுக் கல்லாய் மாறினாள். பெண்ணாய் மாறிய பின்போ ஒவ்வொரு முறையும் அவள் சொல்லால் அடிக்கப்படுகிறாள். அக்காலத்தில் மட்டுமல்ல; நிகழ்காலத்திலும் பெண்களின் நிலைமை இதுதான் என்பதைக் காணமுடிகிறது.

புதுமைப்பித்தன், இங்கு அகலிகை, கைகேயி, சீதை மூவரையும் ஒரே கோட்டில் நிறுத்திப் பார்க்கிறார். இது கம்பரும் எண்ணிப்பார்த்திராத ஒரு நிகழ்வு. மூவரும் வெவ்வேறு காலகட்டங்களில் மூன்று ஆண்டுகளால் வெவ்வேறு சூழ்நிலைகளில் வஞ்சிக்கப்பட்டு நிம்மதி தேடி அலைகிறார்கள். மூவரும் தங்களின் உண்மைநிலையை உலகுக்கு உணர்த்தத் தங்களையே பணயம் வைக்கிறார்கள்.

அகலிகை கௌதமனாலும், கைகேயி பரதனாலும், சீதை இராமனாலும் ஏதோவொரு சூழ்நிலையில் தனித்து விடப்படுகிறார்கள். அகலிகை, கைகேயி சந்திப்பு புதுமைப்பித்தனுக்குப் பெண்களின் மீதான மதிப்பை, அவர்களின் உண்மையான உள்ளக்கிடக்கையை இச்சமுதாயத்திற்கு எடுத்துக்காட்ட வேண்டும். அவர்கள் மீதான பழிச்சொல்லை நீக்க வேண்டும் என்ற அவரது ஆதங்கம் இந்த உரையாடலில் தொனிக்கிறது.

“அகலிகையை பார்த்துக் கைகேயி, “தர்ம ஆவேசத்திலே பரதன் தன்னுடைய மனசில் எனக்கு இடம் கொடுக்க மறந்துவிட்டான்” என்றான். அவளது குரலில் கோபம் தெறிக்கவில்லை; மூர்க்ககதியும் துள்ளவில்லை. தான் நினைத்த கைகேயி வேறு; தான் பார்த்த கைகேயி வேறு. படர்வதற்குக் கொழுக்கொம்பற்றுக் கிடக்கும் மனசைத்தான் பார்த்தாள் அகலிகை.

தன்னைப் போலவே மனதளவில் தனித்து விடப்பட்ட கைகேயி, இராமனின் வரவை எதிர்நோக்கி இருந்தாள். காரணம், அவன் வந்தால் தானே பரதனின் அக்கினிப் பிரவேசத்தைத் தடுக்க இயலும். இல்லையேல் தானும் எரிந்து விடுவதாக வைராக்கியமாகக் கூறிச் சென்றாள்.

தன் கதையில், செய்த தவறுக்காக வருந்தும் கௌதமனின் கதாபாத்திரத்தை விடவும், கைகேயி எனும் பெண்ணின் கதாபாத்திரத்தைக் கனமுள்ளதாக மாற்றி விடுகிறார் புதுமைப்பித்தன். ஓர் ஆண் தன் தவறை உணர்ந்து, புது வாழ்வு தொடங்க எண்ணும் அதே சமயத்தில் ஒரு பெண் தன் தவறுக்காகத் தன்னையே மாய்த்துக் கொள்ளத் துணியும் இத்தருணம் பெண்கள் மீதான இச்சமுதாயத்தின் நிலையை நிதர்சனமாகக் கூறிவிடுகிறார்.

ஒருவாறாக, இராமன் வந்து பரதனின் அக்கினிப் பிரவேசம் நிறுத்தப்பட்டு, இராமன் சீதை பட்டாபிஷேகம் நடந்து முடிந்தது. பின்னர் இராமனும், சீதையும் தம்பதி சமேதராய் அகலிகையையும், கௌதமனையும் காணச் செல்கின்றனர். அங்குதான் அகலிகையின் அடுத்த அத்தியாயத்தை எழுதத் தொடங்குகிறார் புதுமைப்பித்தன்.

சீதை தனக்கு நடந்த அக்கினிப் பிரவேசம் பற்றிக் கூறியதும் அகலிகை துடித்துவிட்டாள். தவறே செய்யாமல் தான் பெற்ற தண்டனையைச் சீதையும் அனுபவித்திருக்கிறாளே என்ற ஆதங்கம் அகலிகை மனதிலும் இருப்பதைப் புதுமைப்பித்தன் படம்பிடித்துக் காட்டுகிறார். அவர்களது உடையாடல்கள் மூலம் “அக்கினிப் பிரவேசத்தைச் சொன்னாள் சீதை. துடிதுடித்துப் போன அகலிகை, “அவர் கேட்டாரா? நீ ஏன் செய்தாய்?” என்றாள். “அவர் கேட்டார் நான் செய்தேன்?” என்றாள் சீதை. “அவன் கேட்டானா?” என்று கத்தினாள் அகலிகை. “உலகத்துக்கு நிரூபிக்க வேண்டாமா?” என்று கூறி மெதுவாகச் சிரித்தாள் சீதை. “உள்ளத்துக்குத் தெரிந்தால் போதாதா? உண்மையை உலகுக்கு நிரூபிக்க முடியுமா” என்றாள் அகலிகை. “நிரூபித்து விட்டால் மட்டும் அது உண்மையாகிவிடப் போகிறதா; உள்ளத்தைத் தொடவில்லையானால்? என்ற கேள்வியோடு முடிக்கிறாள் அகலிகை.

அகலிகை, சீதையைப் பார்த்துக் கேட்ட கேள்வி புதுமைப்பித்தன் இச்சமுதாயத்தைப் பார்த்துக் கேட்ட கேள்வியாகக் கொள்ள வேண்டும். பெண்கள் இன்னும் எத்தனை ஊழிக்காலம் வரை தங்களை உண்மையுள்ளவர்கள் என்று நிரூபித்துக் கொண்டே இருக்க வேண்டும்? பெண்களின் மனவோட்டங்களைப் புரிந்துகொள்ள ஆண்கள் எப்பொழுதும் முற்படுவதே இல்லை என்ற நிலைப்பாட்டை மீண்டும் முன் வைக்கிறார் புதுமைப்பித்தன்.

தன் தவறால், சாபத்தால், கோபத்தால் கல்லாய் மாறிப் பின் பெண்ணாய் மாறியவளின் மனநிலையைப் புரிந்துகொள்ள முயற்சிக்காமல் தன்னிச்சையாக மீண்டும் ஒரு முடிவினை எடுக்கிறார் கௌதமன் என்கிறார் புதுமைப்பித்தன்.

“கௌதமனுக்கு புதிய யோசனை ஒன்று மனக்குகையில் மின்வெட்டிப் பாய்ந்து மடிந்தது. மனச்சுமையை நீக்கிப் பழைய பந்தத்தை வருவிக்க, குழந்தை ஒன்றை வருவித்தால் என்ன, அதன் பசலை விரல்கள் அவள் மனசின் சுமையை இறக்கி விடாதா?

அகலிகைக்கு பிரக்ஞை மருண்டநிலை மறுபடியும் இந்திர நாடகம், மறக்க வேண்டிய இந்திர நாடகம், மனத்திரையில் நடந்து கொண்டிருந்தது. கௌதமன்

அவளைத் தழுவினார். கௌதமன் உருவில் வந்த இந்திர வேடமாகப்பட்டது அவளுக்கு. அவள் நெஞ்சு கல்லாய் இறுகியது. என்ன நிம்மதி! கௌதமன் கைக்குள் கிடந்தது ஒரு கற்சிலை. அகலிகை மீண்டும் கல்லானாள். மனச்சுமை மடிந்தது. கௌதமன் மீண்டும் துறவியானான்” என்று கூறிக் கதையை முடிக்கிறார் புதுமைப்பித்தன்.

ஒரு முறை பெண்ணின் மனதை, உடலை வார்த்தையால் சுட்டெரித்துக் கல்லாக்கிய ஆடவன், தன் தவறை உணர்ந்து மீண்டும் வாழ முற்படும்போது, அவனது எண்ணம் ஈடேறும் வகையில் அப்பெண் அவனுக்கு இணங்கிக், குழந்தையைப் பெற்று, மீண்டும் இல்லற வாழ்வைத் தொடங்குவதாகக் கதையைப் புதுமைப்பித்தன் முடித்திருந்தால் அது எல்லோராலும் செய்யக்கூடிய சாதாரண செயல்களாக, நடைமுறைக்குச் சிக்கலை ஏற்படுத்தாத முடிவாக இருந்திருக்கும்.

“தீயினால் சுட்டபுண் உள்ளாரும் ஆறாதே நாவினால் சுட்ட வடு” (குறள் 129)

என்பார் வள்ளுவர். அதே போல இங்குக், கடைசிவரை அகலிகையின் மனதில் கௌதமன் எறிந்த சொற்கள், கனன்று கொண்டு இருந்திருக்கின்றன. அவள், இறுதிவரை, கணவனின் சுடுசொற்களைக், கல்லாய் மாற்றப்பட்ட தன் வாழ்வின் மிச்சங்களை மறக்கவுமில்லை; மனதார் மன்னிக்கவுமில்லை. அவள் அவளாகவே வாழ முடிவெடுக்கிறாள். “கற்பென்று பேச வந்தால் அதை இருபாலார்க்கும் பொதுவில் வைப்போம்” என்று பாரதியின் பாடலுக்கு அணிசேர்த்துத் தன் கற்பைச் சந்தேகித்த கணவனை மன்னித்துச், சதைப்பிண்டமாய் வளைய வருவதைப் பார்க்கிலும் மீண்டும் கல்லாய் போவதே மேல் என்ற முடிவுக்கு வருவதாக அகலிகையின் கதாபாத்திரத்தைப் புதுமைப்பித்தன் அமைத்திருப்பது புதுமையிலும் புதுமை. அதைத்தான் அவர் கதையின் ஆரம்பத்திலேயே பின்வருமாறு கூறிவிடுகிறார்.

“இராமாயண பரிசயமுள்ளவர்களுக்கு இந்தக் கதை பிடிபடாமல் (பிடிக்காமல் கூட) இருக்கலாம். அதை நான் பொருட்படுத்தவில்லை” என்கிறார். அவர் புதுமையைப் புகுத்துவதில் பித்தன் ஆவார். காலங்காலமாகப் பெண் மட்டுமே ஏன் தண்டிப்புக்கு ஆளாக வேண்டும். செய்த தவறுக்கு ஆணும் தண்டனையை அனுபவிக்கட்டுமே என்று எண்ணி, இல்லறத்தின் மூலம் தன் தவறைச் சரிசெய்ய நினைத்த கௌதமனைத், துறவறத்தின் மூலம் தண்டிக்க முற்படுகிறார் புதுமைப்பித்தன்.

முடிவுரை

புதுமைப்பித்தனின் கதையில் அவர் கூறிய புதுமையான முடிவு இது. ஒரு பெண்ணின் மனதை ஒருமுறை காயப்படுத்திவிட்டால், ஆறாத மனப் புண்ணும் காலப்போக்கில் ஆறிவிடும். ஆனால் வடுவோ மாறவும் மாறாது; மறையவும் மறையாது; மறக்கவும் மறக்காது என்று எடுத்துரைத்துக் கற்பு சமநிலையை நிறுவப்பார்க்கிறார். சமூகம் மாறவேண்டும் என்ற தனது கருத்தை இக்கதை வழிப் பதிவுசெய்திருக்கிறார் என்பது தெளிவாகிறது.

கட்டுரை எழுத துணைநின்ற நூற்கள்

1. ஒருநாள் கழிந்தது - புதுமைப்பித்தன் சிறுகதைகள்
2. இராமாயணம் - தேவி வனமாலி - ஆங்கிலம் - தமிழில் நாகலட்சுமி சண்முகம்

3. திருக்குறள்
4. நூறு சிறந்த சிறுகதைகள் - எஸ். இராமகிருட்டினன்

கடைசி நாட்களில் புதுமைப்பித்தன்

முனைவர் சா வனிதா,

உதவிப்பேராசிரியர்

செல்லம்மாள் மகளிர் கல்லூரி, கிண்டி, சென்னை - 600 032

முன்னுரை

தமிழ் இலக்கிய உலகில் அரைநூற்றாண்டு காலம் தனக்கெனத் தனியிடம் பிடித்தவர் புதுமைப்பித்தன் அவர்கள். இலக்கியங்கள் குறித்த சமூக விமர்சனமும், சமூகத்தை முன்னிருத்திய எதார்த்த சிந்தனையும் இவரின் தனித்தன்மைகளாகும். இவரது படைப்புகள் அவரது காலத்திய சக எழுத்தாளர்களால் மிகுந்த விமர்சனங்களுக்கு ஆட்பட்டன.

புதுமைப்பித்தனின் பணி

புதுமைப்பித்தன் பிறந்து வளர்ந்தது எல்லாம் கடலூர் மாவட்டம் ஆகும். திருமணம் திருவனந்தபுரத்தில் பிறந்த கமலாவுடன் நடைபெற்றது. புதுமைப்பித்தன் அவர்கள் 1933-ஆம் ஆண்டுக்குப் பிறகு பல பத்திரிக்கைகளில் எழுதி வந்தார். இவரது சிறுகதைகள் கலைமகள், சுதந்திரச்சங்கு, கிராம ஊழியன், கலைமகள், தமிழ்மணி, தினமணி, நந்தன், மணிக்கொடி ஆகிய பத்திரிகைகளில் பிரசுரமாயின. இவரது படைப்புகள் அவர் வாழ்ந்த இடங்களான திருநெல்வேலி, சென்னையை மையமாக வைத்தே படைக்கப்பட்டன. அவர் பத்திரிக்கைத் துறையிலும் பணிபுரிந்துள்ளார்.

புதுமைப்பித்தன் திரைப்படத் துறையிலும் தமது பங்களிப்பை நல்கியுள்ளார். அவ்வை, கமலவல்லி ஆகிய படங்களில் பணிபுரிந்துள்ளார். எம்.கே. தியாகராச பாகவதரின் ராஜமுக்தி திரைப்படத்திற்கு வசனம் எழுதுவதற்காகப் பூனா சென்றார். அங்கு சில மாதங்கள் தங்கியிருந்தார். அங்கு ஓயாத உழைப்பின் காரணமாக அவருக்கு ஏற்கனவே இருந்த காச நோய் தீவிரமடைந்து மிகுந்த துன்பத்திற்கு ஆளானார். நோய் முற்றிய நிலையில் பூனாவிலிருந்து மிகுந்த சிரமப்பட்டு தன் மனைவியின் ஊராகிய திருவனந்தபுரத்திற்கு வந்து சேர்ந்தார். அங்குதான் அவரது இறுதி நாட்கள் கழிந்தன.

திருவனந்தபுரத்தில் புதுமைப்பித்தன்

சொந்த மண்ணில் அனைவராலும் அறியப்பட்ட எழுத்தாளர், தமிழறிஞர், திருவனந்தபுரத்தில் அவரது மாமனார் வீட்டுச் சொந்தங்களால் மட்டுமே அறியப்பட்டார். திருவனந்தபுரத்தில் புதுமைப்பித்தனை கதாசிரியராக அடையாளம் கண்டவர் திரு எஸ். சிதம்பரம் அவர்கள் மட்டுமே. அவர்தான் புதுமைப்பித்தனின் இறுதி நாட்களில் பலவகைகளில் அவருக்கு உதவியாக இருந்தவர். புதுமைப்பித்தனின் இறுதி நாட்களில், தான் உணர்ந்த அனுபவத்தை, அவர் பட்ட

துன்பத்தை துயரத்தை “கடைசி நாட்களில் புதுமைப்பித்தன்” எனும் சிறு நூல் படைப்பின் மூலம் உலகிற்குச் சொன்னவர் திரு எஸ். சிதம்பரம் அவர்களாவார்.

புதுமைப்பித்தனால் வா போ என்று உரிமையோடு அழைக்குமளவுக்குச் சிதம்பரம் அவர்கள் நெருங்கிப் பழகியவர். இவர், பாட்டும் அதன் பாதையும் என்ற கட்டுரையை புதுமைப்பித்தன் சொல்லச் சொல்ல உடனிருந்து எழுதியவர். திருவனந்தபுரத்தில் சிதம்பரத்தின் தந்தையார் நடத்திய நகைக் கடையில், புதுமைப்பித்தன் தன் செல்ல மகளுக்கு அரைஞாண் வாங்கச் சென்ற இடத்தில் இருவருக்கும் பழக்கம் ஏற்பட்டது. சிதம்பரம் அவர்கள் தாம் கொண்ட தமிழ்ப் பற்றால் புதுமைப்பித்தனுடன் நெருங்கிப் பழகினார். புதுமைப்பித்தனும் நெருங்கிய அன்பால் அவரை அதிகாரம் செய்தது உண்டு. எவ்வாறெனில்,

“தேவைக்கு உதவாத நீயும் தமிழனா?” என்பார்.

(கடைசி நாட்களில் புதுமைப்பித்தன், எஸ். சிதம்பரம், ப.6)

“பார், ராசா கோவம் வந்தா, நொறுக்கிப் பிடுவேன் நொறுக்கி” என்றும் கோபித்துக் கொள்வார்.

(கடைசி நாட்களில் புதுமைப்பித்தன், எஸ். சிதம்பரம், ப.6)

இவ்வார்த்தைகளையெல்லாம் அன்பின் வெளிப்பாடுகளாகவே புதுமைப்பித்தன் பயன்படுத்தியுள்ளார். ஆனாலும் மேற்கண்டவாறு தான் பேசியதற்காக வருந்தவும் செய்துள்ளார். அவ்வருத்தம் தணிவிக்க சிதம்பரம் அவர்களுக்கு கடிதம் எழுதியுள்ளார்.

“ராசா உனக்கு கோபம் வந்திருக்குமோ எனச் சந்தேகம்? கோபப்படாதே, இந்த ஊரிலே எனக்கென்று நீதானே இருக்கிறாய், நீயும் கோபித்துக் கொண்டால்? வா, வந்து பார்.”

(கடைசி நாட்களில் புதுமைப்பித்தன், எஸ். சிதம்பரம், ப.6)

என்று அவர் எழுதியும், அவர் மனம் சமாதானப்படவில்லை, தனது நோயையும் பொருட்படுத்தாமல் மழையில் நனைந்து கொண்டே சிதம்பரம் வீட்டுக்குச் சென்று விட்டார். சென்றவர்,

“டே ராசா நீ தமிழன் தாண்டா. கோபப்பட்டாலும் கடைசி வரை தோற்கமாட்டேன் என்கிறாயே. வா. எங்காவது போய்ப் பேசுவோம்.”

(கடைசி நாட்களில் புதுமைப்பித்தன், எஸ். சிதம்பரம், ப.6)

என்று கெஞ்சுவார். மேற்கண்ட இந்த நிகழ்வு நடந்து சில நாட்கள் தானிருக்கும். சிதம்பரம் அவர்களும் வேலை காரணமாகப் புதுமைப்பித்தனை சந்திக்கச் செல்ல வில்லை. அந்த இடைப்பட்ட நாட்களில் புதுமைப்பித்தனுக்கு வியாதியானது கொடூர அரக்கன் போல, அவரைப் பிடித்து ஆட்டி வைத்தது.

கடைசி நாட்களில் புதுமைப்பித்தன்

திருவனந்தபுரத்தில் புதுமைப்பித்தன் நோயுடன் மாமனார் வீட்டில் தங்கியதால் சிதம்பரம் தவிர மற்றவர்களுடன் அதிக பழக்கமில்லாமல் போனது. சிதம்பரம் தன்னைப் பார்க்க வராததை ஏமாற்றமாக நினைத்தார் புதுமைப்பித்தன். எனவே, சிதம்பரத்துக்கு குறிப்பு ஒன்றை அனுப்பினார். அதில்,

“ஒளி அணைந்து வருகிறது. நீ வந்தால், ஒரு வேளை தூண்டி விடுவாய். கொஞ்ச நேரமாவது வெளிச்சமாக இருக்கும் வா”

(கடைசி நாட்களில் புதுமைப்பித்தன், எஸ். சிதம்பரம், ப.6)

என்று எழுதியிருந்தார். இக்குறிப்பைக் கண்ட சிதம்பரம் பதறியபடி உடனே ஓடோடிச் சென்றார். சென்ற அவரிடம் வாடா ராசா, என்று வழக்கம் போல் கூறி விட்டுத் தொடர்ந்தார் புதுமைப்பித்தன்.

“எத்தனையோ பேர் செத்தவங்களுக்கு கோபுரம் கட்டறாங்க பாரு. ஒருத்தனாவது சாகிறவனுக்கு ஒத்தாசை பண்ண வாரானுகளா? ராசா, நீயாவது என் பக்கத்தில் இருக்கயே. செய்யனும்கிறதை சாகிறதற்கு முன்னாலேயே செஞ்சுப்படு” என்றார்.

(கடைசி நாட்களில் புதுமைப்பித்தன், எஸ். சிதம்பரம், ப.6)

அவர் சொல்லி முடிப்பதற்கு முன்பாக,

“இருமல், இருமலால் அவரது உடல் முழுவதும் பஞ்சாகப் பதறியது. பக்கத்திலிருந்த பேசினில் காறி உமிழ்ந்தார். எச்சிலில் குங்கும ரோகை போன்ற குருதியின் வரி வடிவம் தோன்றியது.”

(கடைசி நாட்களில் புதுமைப்பித்தன், எஸ். சிதம்பரம், ப.6)

அவர் படும் வேதனையைச் சிதம்பரம் அவர்களால் கண்ணால் பார்க்க முடியவில்லை. புதுமைப்பித்தனாலும் நோயினால் ஏற்பட்ட உடல் உபாதைகளையெல்லாம் பொறுக்க முடியாத நிலையில் மரணம் வர வேண்டும் என விரும்பினார். அவரே கூறும் போது,

“மணியார்டர் வந்தால் எவ்வளவு சந்தோசமாயிருக்கும்? நான் இப்போ மணியார்டரைத்தான் எதிர் பார்த்துக்கிட்டிருக்கேன். சாவைத்தான் நான் மணியார்டரைப் பார்ப்பது போல எதிர்பார்த்திருக்கேன்.” என்றார்.

(கடைசி நாட்களில் புதுமைப்பித்தன், எஸ். சிதம்பரம், ப.6)

அவர் கூறிய அவ்வார்த்தைகள் சிதம்பரம் ஐயா அவர்களுக்கு மனதை என்னவோ செய்தது. புதுமைப்பித்தனின் தோற்றம் இன்னும் அவரை வேதனையில் ஆழ்த்தியது.

“நோயின் கொடுமையால் வாடிய தேகம். தாடி வளர்ந்து போயிருந்தது. தண்ணீர் வற்றிப் போன ஊற்றுக் குழிபோல் கண்கள் வறண்டு பாதாளத்தில் கிடந்தன. ஓயாத ஒழியாத இருமல். விறகுக் கட்டைபோல முட்டும் முடிச்சும் வெளிக்காணும் கையும் காலும் சதைப் பற்றற்றுக் கிடந்தன. அவர் படுத்திருந்த கட்டிலருகில் கிடந்த சின்ன ஸ்டூலில் ஒரு பேஸின் வைக்கப்பட்டிருந்தது. அடிக்கடி வாயிலூறும் கபத்தைச்

சேகரித்து வைப்பதற்காக. பக்கவாட்டில் வைக்கப்பட்டிருந்த அலமாரியில் மருந்து சீசாக்கள், ஹார்லிக்ஸ் டப்பாக்கள், அவுன்ஸ் கிளாஸ் முதலியன. பார்க்க வருவோர் சௌகரியத்திற்காக இடப்பட்டிருந்த நடையிலே சில நாற்காலிகள், படுதா கட்டப்பட்டிருந்த நடையிலே ஸ்ரீமதி கமலா விருத்தாசலம் நின்று கொண்டிருந்தார்கள். எதிரே நான், பக்கவாட்டில் புதுமைப்பித்தனின் மைத்துனர். ” அவ்வளவு போர்கள் தான் அங்கு இருந்தவர்கள்.

(கடைசி நாட்களில் புதுமைப்பித்தன்,எஸ். சிதம்பரம், ப- 14)

அன்று புதுமைப்பித்தன் அவர்களுக்கு சீக்கு பயங்கரமான நிலையை எட்டி இருந்தது. இருமல் இருமல் விடாத தொடர் இருமல். அவர் துன்பப்படுவதை வேரு நேரம் பார்த்துக் கொண்டு நிற்கமுடியவில்லை. துக்கம் தொண்டையை அடைத்தது.

“அந்த வீடே ஒளியிழந்தது போல தோன்றிற்று. இதைத்தான் மரணத்தின் நிழல் என்று சொல்லுகிறார்களோ? சினிமாக்களில் உயிர் பிரியப் போவதைத் திட்டமாகக் காட்ட விளக்கு அணைவதாகக் காட்டுவதில் உண்மை உண்டோ இல்லையோ? ஆனால் அன்று நான் புதுமைப்பித்தன் வீட்டிற்குள் நுழையும் போது என்னையறியாமலே ஒரு பதற்றம் ஏற்பட்டது. நிச்சயம் அழிவு அந்த வீட்டு முற்றத்தில் விளையாடியதாகக் கண்டேன். சூரிய ஒளியிருந்தும், அதிலே ஜீவன் இல்லை. கண் கலங்கிய பெண்கள் வெளிவருவதையும், பெருமூச்செறியும் ஆண்கள் குத்து விளக்கென நிற்பதையும் கண்டேன்.”

(கடைசி நாட்களில் புதுமைப்பித்தன்,எஸ். சிதம்பரம், ப-20)

இன்னும் சிறிது நேரம் அங்கிருந்து விட்டு இரவு எட்டு மணி வாக்கில் சிதம்பரம் கிளம்பினார். புதுமைப்பித்தனை சிதம்பரம் கடைசியாகப் பார்த்ததும் பேசியதும் அந்நேரம் தான். மறுநாள் காலையிலே சிதம்பரம் அவர்கள், புதுமைப்பித்தன் வீட்டுக்குப் போவதற்கு முன்பாக புதுமைப்பித்தன் இறந்த செய்தி அவரைத் தேடி வந்தது. செய்தியைக் கேட்டதும் அவருக்கு வேண்டியவர்களுக்கெல்லாம் தந்தி அனுப்பி விட்டு அவருடைய வீட்டுக்குச் சென்றார் சிதம்பரம்.

சிதம்பரம் புதுமைப்பித்தன் சடலத்தின் அருகே நின்றிருந்தார். உலகையே மறந்து அவரது மனைவி கமலா விருத்தாச்சலம் கதறி அழுத காட்சி பயங்கரமாக இருந்தது. ஒன்றுமே அறியாத புதுமைப்பித்தனின் இரண்டு வயதுக் குழந்தை தினகரி தேம்பித் தேம்பி அழுது கொண்டிருந்தது. அழுத அக்குழந்தையை சிதம்பரம் ஐயா அவர்கள் இழுத்து தன்னருகே வைத்துக் கொண்டார்.

“உயிரோடு இருக்கும் போது தலைவணங்கா மன்னனாக விளங்கியவரின் உடல் அங்குக் கூடியிருந்த புரோகிதப் பிண்டங்களின் ஆட்சிக்கெல்லாம் உட்பட்ட கோலத்தைக் கண்ட போது....குளிப்பாட்டி கண்களிலே சந்தனம் அப்பி - திறக்காத வாயைத் திறந்து மஞ்சள் அரிசியைத் திணித்து - என்னவெல்லாமே செய்தார்கள்.”

(கடைசி நாட்களில் புதுமைப்பித்தன்,எஸ். சிதம்பரம், ப-4)

அந்நிகழ்வுகளை எல்லாம் கண்ட சிதம்பரம் ஐயா அவர்கள் மனம் புழுங்கி அழுதார். புதுமைப்பித்தனின் இழப்பு அவரது இளம் மனைவி கமலாவுக்கும் தினகரிக்கும் மட்டுமல்லாது, தமிழலகுக்கும் ஈடு செய்ய முடியாத இழப்பு என்று இரு துளிக் கண்ணீர் வடித்துவிட்டு பார்த்தவாறே நிற்பதைத் தவிர, சிதம்பரம் ஐயா

அவர்களால் வேறு எதுவும் செய்ய முடியவில்லை என்று இந்நூலைப் படித்து முடிக்கும் போது கண்களில் இரண்டு நீர்த் தேக்கங்களைக் கட்டியது போன்று நமக்கும் கண்ணீர் பெருகி ஓடுகிறது.

முடிவுரை

அரை நூற்றாண்டு காலம் தமிழ் இலக்கிய உலகில் கோலோச்சிய புதுமைப்பித்தன் சிறுகதை இலக்கிய உலகில் மட்டுமல்லாமல் பத்திரிக்கைத் துறையிலும், திரைப்படத் துறையிலும் தொண்டாற்றியவர். காச நோயால் பாதிக்கப்பட்ட புதுமைப்பித்தனின் இறுதி நாட்கள் திருவனந்தபுரத்தில் கழிந்தன. அவரின் இறுதி நாட்கள் மிகுந்த துன்பம் நிறைந்தவை. தாம் வாழ்ந்த காலத்தில் தமிழ் இலக்கிய உலகால் பல்வேறு விதமான விமரிசனங்களுக்கு ஆட்பட்டவர். வாழ்ந்த காலத்தில் போற்றப்படாத புதுமைப்பித்தன் அவரது படைப்புகள் மூலம், இலக்கிய உலகம் உள்ளவரை அவரது புகழைச் சாற்றி நிற்கும். வையம் உள்ளவரை அவரது படைப்புகள் உயிர்புடன் விளங்கும்.

புதுமைப்பித்தனின் 'வழி'

ஆ. மேகலா, உதவிப்பேராசிரியர்

தமிழ்த்துறை
ஸ்ரீ முத்துக்குமரன் கலை மற்றும் அறிவியல் கல்லூரி

சிறுகதை என்பது ஒரு குறிப்பிட்ட மனநிலையை அல்லது உணர்வு நிலையக் காட்டுவதாக அமைய வேண்டும். இந்த மனோநிலையை வார்த்தைகளால் சுட்டிக்காட்டாது, கதையினை வாசிக்கும் வாசகனின் மனதில் அவனை அறியாது அவ்வுணர்வு நிலை தோன்றும்படி செய்ய முடியுமானால் அதுவே தலைசிறந்த சிறுகதையாக ஏற்றக் கொள்ளப்படும். அவ்வகையில் புதுமைப்பித்தனின் சிறுகதைகள் பலவும் உணர்வுக்கு இடமளித்து வாசகனை கட்டி போடும் தன்மையின்.

1920க்குப் பின்னர் உருவாகிய புதுமைப்பித்தன் படைப்புகள், தமிழ் இலக்கியத்தில் ஆளுமைக் கொண்டவை. தனக்கென தனியொரு எழுத்து நடையை உருவாக்கியவர் புதுமைப்பித்தன்.

நடை என்பது கதை ஆசிரியருக்கே உரிய தனித்த வெளிப்பாடாகும். “நடை ஓர் ஆசிரியரின் மேற்சட்டை போன்றது அன்று; உடம்பின் தோல் போன்றது” என்று கூறுவார் கார்லைல்.

“நல்ல நடையானது படிப்பவரைக் கடைசி வரை சலிப்பூட்டாமல் தன்னோடு இழுத்துச் செல்ல வேண்டும்” என்கிறார் பிளாபர் என்ற மேனாட்டு படைப்பாளி.

தமிழ்ச் சிறுகதை எழுத்தாளர்கள் பலரும் தங்களுக்கென தனித்துவ நடையைக் கையாண்டுள்ளனர். அவ்வகையில் புதுமைப்பித்தன் அவர்களின் நடையில் எள்ளல், கிண்டல் போன்றவை மிகுந்து காணப்படுவதைக் காணமுடிகிறது.

புதுமைப்பித்தன் கேலிக்கதைகள், புராணக் கதைகள், தத்துவ கதைகள், நடப்பியல் கதைகள் என்று பலவகையான கதைகளைப் படைத்துள்ளார்.

கூரிய சமூகப்பார்வை, சிந்தனை ஆழம், தீவிரத்தன்மை உடைய வெளிப்பாடு, எதிர்க்கத் தயங்காத போர்க்குணம், அடங்காமை, புதுமை செய்யத் துடிக்கும் இயல்பு, எழுத்தின் மீது ஆழ்ந்த பற்று, தம்மைப் பற்றிய விமரிசனக் கண்ணோட்டம், நகைச்சுவை என்று பல குணங்களின் ஒட்டு மொத்தக் கலவைதான் புதுமைப்பித்தன்.

கதை மாந்தர்கள்

வாழ்க்கையில் உயர்ந்த நிலையில் உள்ளவர்களை மட்டுமே எழுதி வந்த இலக்கிய போக்கினை மாற்றி தாழ்ந்த நிலையில் உள்ளவர்களைப் பற்றியும் எழுதும் முயற்சியை முன்னெடுத்தவர். மேலும் மக்களிடமிருந்து தூர விலகி நின்று கதை சொல்லாமல், மக்களோடு தாமும் இணைந்து நின்றே தம் கதைகளைப் படைத்துள்ளார்.

காதல், மரணம், வறுமை, காமம், பசி, பயம், சிறுமை, சீரழிவு, சோகம், குழப்பம், கொத்தளிப்பு, ஏமாற்றம், புராணம், பேய் என்று பலவற்றைக் கதைக் கருவாக எடுத்துக் கொண்டுள்ளார்.

கதைகளில் வரும் பாத்திரங்கள் எல்லாம் நிழல்கள் அல்ல; நிஜங்கள். வாழ்க்கையில் ஏற்பட்ட ஏமாற்றம், வெறுப்பு, துன்பம் இவற்றால் பாதிக்கப்பட்டவர்கள், உலக வாழ்வின் மீது நம்பிக்கை இழந்தவர்கள், நண்பர்களை நம்பி மோசம் போனவர்கள், காதலால் தோல்வியடைந்தவர்கள், சமூகத்தை எதிர்க்கத் துணிந்தவர்கள், எதிர்க்கத் தெம்பில்லாதவர்கள், சமூகத்தால் ஒதுக்கப்பட்டவர்கள், வறுமையின் பிடியில் சிக்குண்டு உழல்பவர்கள், கீழ்சாதியினர் படும் இன்னல்கள், சமயம் மீது அதிகம் பற்றுடையவர்கள், சமூகத்தால் ஒதுக்கப்பட்டவர்கள், மனதால் பாதிக்கப்பட்ட விதவைப் பெண்கள் என்று பலவிதமாக பாத்திரங்களைப் படைத்துள்ளார்.

புதுமைப்பித்தன் அவர்கள் ஆங்கில நூல்கள் பலவும் கற்றுத் தேர்ந்தவர். மாக்சிம் கார்க்கி, எர்னஸ்ட் டோலர், ஷேக்ஸ்பியர் உள்ளிட்ட உலகப் புகழ்பெற்ற படைப்பாளிகளின் 50க்கும் மேற்பட்ட படைப்புகளை தமிழில் மொழிபெயர்த்தார்.

திரைப்படத் துறையிலும் கால்பதித்தவர். கூர்மையான சமூக விமர்சனம் அபாரமான அங்கதம், வேகமான நடைச் சூழல், துல்லியமான சித்தரிப்புகள், வலுவான பாத்திரப்படைப்புகள் ஆகியவை இவரது தனிமுத்திரைகளாகும்.

தனிச் சிறப்பினை உடைய புதுமைப்பித்தனின் “வழி” என்னும் கதையினை ஆய்வது சிறு முயற்சியாகும்.

பாத்திரங்கள்

அலமி

அலமுவின் தந்தை (புத்தகப்புழு)

எதிர் வீட்டு விசாலம்

சீர்திருத்தவாதி திரு. குகன்

அலமு என்ற பாத்திரத்தின் மனப் போராட்டத்தை இயல்பாகப் படம் பிடித்துக் காட்டியுள்ளார். பசி, தூக்கம் போன்ற இயற்கையின் தேடலே தாம்பத்யம் என்பதினை இப்பாத்திரத்தின் வாயிலாக படைத்துள்ளார். ஒருவரின் உணர்வினை சொல்ல வேண்டுமானால் அதை சொந்த அனுபவத்தால் உணர வேண்டுமென்பதில்லை. கண்டும், கேட்டும், படித்தும் தெரிந்து கொள்ளலாம் அவ்வகையில் அலமியாகவே மாறி தன் வலியை சொல்லிய விதம் உணர்வின் வெளிப்பாடாகும். பெண்ணின் வலியை உணர பெண்ணால் தான் முடியும் என்றில்லை அதை ஆண்களும் உணரலாம் என்பதினை வெளிப்படுத்தியுள்ளார்.

பெண்களின் கனவுகளுக்கு தடைபோடும் உலகில் வாழ்ந்துக் கொண்டிருந்தோம். அதுவும் சில நூற்றாண்டுகளுக்கு முன் பெண்களுக்கான உரிமை மறுக்கப்பட்ட வேலையில் அதை மீட்டெடுத்த பலரையும் வரலாறு மறக்கவில்லை. பால்ய திருமணம், சதி (உடன்கட்டை) ஏறும் பழக்கம் போன்றவை தடை செய்ய பலரும் பாடுபட்டனர். அது சமூக ரீதியாக நன்மையெனினும் இக்கதையில் வரும் அலமு அதை வெறுப்பதாக காட்டியுள்ளார் புதுமைப்பித்தன்.

இல்லறத்தில் ஈடுபட்டு அதன் சுகத்தை அனுபவித்து சிறிது நாள்களில் நோயால் பிணிக்கப்பட்ட கணவரால் வருந்தும் பெண்ணின் மனப்போராட்டத்தையும் அதுவே அக்கணவன் இறந்த பின்பு தனிமையில் அவள் படும் துன்பத்தையும் உணர்வு பூர்வமாக்கியுள்ளார்.

அலமுவின் வேதனை

தனிமை துயர், இரவின் கொடுமை, நிலவின் குளிர், இசையின் கசப்பு, தாய்மை இன்றி தவிப்பு, தந்தையின் அலட்சியம் இவற்றையெல்லாம் சிறுநோடையாக வடித்துள்ளார் ஆசிரியர்.

“இந்த வெள்ளைக்காரன் ஒரு முட்டாள்.
சதியை நிறுத்திவிட்டதாகப் பெருமையடித்துக்கொள்கிறான். அதை இந்த முட்டாள் ஜனங்கள் படித்து விட்டு பேத்துகிறார்கள். முதலில் கொஞ்சம் துடிக்க வேண்டியிருக்கும் பிறகு... ஆனால் வெள்ளைக்காரன் புண்ணியத்தால் வாழ்க்கை முழுவதும் சதியை நெருப்பின் தகிப்பை அனுபவிக்க வேண்டியிருக்கிறதே.”

என்று வரும் வரிகளால் விதவைப் பெண்கள் படும் துயரை எடுத்துக்காட்டியுள்ளார்.

சடங்குக்கும், சம்பிரதாயத்துக்கும் கட்டுண்டு நடைப் பிணமாக வாழும் இது போன்ற மகளிரின் வலியை தன் சொல்நயத்தால் சொல்ல வந்தார் போலும்.

புதுமைப்பித்தன் அவர்கள் தன் வாழ்க்கையோடு பொருத்தியே பெரும்பான்மையான கதைகளே படைத்தாரோ என்னவோ தெரியவில்லை. அவருடைய வலியை தனிமை துயரை வெளிப்படுத்தும் விதமாவே பார்க்க முடிகிறது. மரணத்தை தொடும் கதையின் போக்கை நம் கண் முன்னே காட்சிப்படுத்துக்கிறார்.

அலமுவின் ஏக்கம்

எதிர் வீட்டு விசாலம் தன் கணவரோடு பாட்டுக் கேட்டுக் கொண்டு, கிராம போனின் இசையில் லயித்து போவதைக் காணும் அலமுவிற்கு ஏக்கமும் ஒரு வித வெறுப்பும் தோன்றுவதை காண முடிகிறது.

தாயின் அரவணைப்பும் இல்லாமல், தந்தையின் ஆறுதலும் இல்லாமல் மனப்போராட்டத்தில் உழன்றும் வலியால் சீர்திருத்தவாதியான குகனினை நாட வேண்டும் என்ற மேலெழும் பொழுது எண்ணங்களை சிறைவைத்து சமூகம் எனும் பூட்டினை போட்டு மனக் கதவை மூடுகிறாள் அலமு.

மரணப் படுக்கை

தனிமையின் துயரால் வாடும் அலமி இருளின் இன்பத்தை அனுபவியாமல் பொத்தென்று படுக்கையில் விழும் பொழுது தலையணைக்கடியில் வைத்திருந்த கொத்துச் சாவியில் இருந்த முள்வாங்கி முனை விர்ரென்று மார்பில் நுழைந்து இரத்தம் வீரிட்டுக் கொண்டு வருகிறது.

இரத்தம் வெளிவருவதிலும் பரம ஆனந்தம். அவளுடைய தனிமைக்கு முற்றுப்புள்ளி வைப்பதற்காக கொத்துச் சாவியானது சாப விமோசனம் கொடுத்து விட்டது என்று பூரிக்கிறாள்.

அவளது இரத்தம் படர்ந்த நிலையை கண்ட புத்தக உலகிலிருந்து மீண்ட அப்பா அவள் மீளாத உலகில் நுழைந்துக் கொண்டிருப்பதைக் கண்டு அலறிக் கொண்டு நெருங்குகிறார்.

நெஞ்சின் பாரம் போவதற்குச் சின்ன வாசல் என்றாள் ஈனஸ்வரத்தில்.
குரல் தாழ்ந்திருந்தாலும் அதில் கலக்கமில்லை.
வலியினால் ஏற்படும் துன்பத்தின் தொனி இல்லை.

என்கிறார் ஆசிரியர்

உயிர் போகும் தருவாயில் நிம்மதிப் பெருமூச்செறிந்து இந்த சமூகத்திற்கு சாட்டையடி கொடுக்கும் அலமியின் கடைசி வார்த்தைகளாக

இந்த இரத்தத்தை அந்தப்
பிரம்மாவின் மூஞ்சியில் பூசிடுங்கோ.
வழியையடைக்காதீர்கள் என்றாள்.

இப்படியாக கதையானது முடிக்கப்பட்டுள்ளது.

சமூகத்தை சாடல்

விதவைகளின் வாழ்க்கையில் நிகழும் அவலங்களை கூறும் இவர் சாஸ்திர சடங்குகளை சாடுகிறார்.

பெண்ணுக்கு இந்தச் சமூகத்தில் சம உரிமையே கிடையாதா? அவள் நிலைமை என்ன? சாம்ராஜ்யப் பிரஜையின் நிலை தானா? சமூகம் என்ன செய்ய முடியும்? வேதம் சொல்லுகிறது. தர்ம சாஸ்திரம் சொல்லுகிறது என்று பிதற்றிக் கொண்டிருக்கும் சமூகத்தை பார்த்து நெற்றிப் பொட்டில் ஆணியடிப்பது போன்று கேள்வியை எழுப்புகிறார்.

எவரும் எளிதாக தொடுவதற்கு அஞ்சும் கதைக் களத்தினை கருவாக கொண்டு உரு கொடுக்கும் வல்லமை புதுமைப்பித்தன் அவர்களுக்கே உரியதாகும். புதுமையை விரும்பி படைத்தாலோ என்னமோ இன்றும் அவரது கதைகள் உயிர்ப்போடு உள்ளன.

பொன்னகரம், காஞ்சனை, ஒருநாள் கழிந்தது, மனித யந்திரம், துன்பக் கேணி போன்ற கதைகள் வெறும் கதைகளாக மட்டுமின்றி சமூகத்தின் அவலங்களை சொல்லும் சரித்திரமாக உள்ளன.

அவ்வகையில் அவர் எழுதியுள்ள வழி என்னும் கதையின் பாத்திரங்கள் தம் மனவுணர்வுகளை, ஏக்கங்களை, துயரங்களை வெளிப்படுத்தியுள்ள விதம் அருமை. சில வார்த்தைகள் பாமரருக்கும் புரியும் வகையில் அமைத்திருந்தால் (அந்தகாரம்,

வைதவ்யம்) மேலும் சிறப்பாக இருக்கும். பிராமண மொழி நடை கதைக் கருவிற்காக கையாளப்பட்ட விதம் அவரது மொழி வளத்தை காட்டுகிறது.

சமூகத்தின்மீது தம் படர்ந்த பார்வையை கதைகளாக பதிவிட்டுள்ளார். கைம்பெண் அனுபவிக்கும் வலியை நமக்கு வழி எனும் கதைகளமாக்கி படைத்துள்ளார்.

அலமியின் தனிமைக்கு முற்றுப்புள்ளி வைக்கும் வழியாக மரணம் இருந்தது வாசகர்களுக்கு வலியாக இருப்பதை மறுக்க முடியாது. புதுமைப்பித்தனின் உடல் மண்ணுக்கு உரமாகி இருந்தாலும் அவரது படைப்புகள் சமூக முன்னேற்றத்திற்கு விதையாக்கப்பட்டதை அனைவரும் ஏற்றுக் கொள்ளத்தான் வேண்டும்.

துன்பக்கேணி – ஓர் அவசவ்

பேராசிரியர் இராசமைனர்

தமிழ்த்துறைத்தலைவர்,
டாக்டர் எம்.ஜி.ஆர் கல்வி மற்றும் ஆராய்ச்சி நிறுவனம்
அடையாளம்பட்டு, சென்னை – 600 095.

முன்னுரை

சங்க இலக்கியம் முதல் இக்கால இலக்கியம் வரை பல தலைப்புகளில் பல்வேறு இலக்கியங்கள் தோன்றியுள்ளன. சங்க இலக்கியங்கள் மக்களின் பண்பாட்டையும், வாழ்வியலையும் பழக்க வழக்கங்களையும் பிரதிபலிக்கின்றன. இலக்கியங்கள் என்பது காலக்கண்ணாடி; உள்ளதை உள்ளவாறே எடுத்துக்காட்டும் உண்மைப் பதிவுகளாக விளங்குகின்றன. கதையும் கற்பனையும் மனித சமுதாயத்துடன் ஒன்றி வளர்ந்து வருவதாகும். முதன் முதலில் காப்பியங்களிலும் புராணங்களிலும் கிளைக்கதைகள் உருவாகி இருந்தன. பழந்தமிழகத்திலும் கதைகள் நிலவி வந்தன.

சிறுகதையின் தோற்றம்

“பொருளோடு புணராப் பொய்ம்மொழி யானும்
பொருளோடு புணர்ந்த நகைமொழி யானும்” (தொல்-173)¹

என்று தொல்காப்பியர் குறிப்பிட்டுள்ளார். இன்று வழங்கி வரும் சிறுகதை என்னும் இலக்கிய வடிவம் மேனாட்டவர் தொடர்பால் ஏற்பட்ட ஒன்றாகும். மேனாட்டவர் வருகையால் தமிழில் ஏற்பட்ட தாக்கமே சிறுகதை இலக்கியம் எனக் கூறலாம்.

சிறுகதையின் இலக்கணம் யாராலும் வரையறுத்துக் கூறவில்லை. சிறு+கதை=சிறுகதை. அளவில் சிறியதாக இருத்தல். இதன் முக்கிய பண்பாகும். தலைமுறைகள் மாறினாலும் தலைமை வெறி மனிதனிடத்தில் தலைத்தூக்கி நிற்கின்றது. அதன் காரணமாக சமுதாயத்தில் தாழ்ந்தோர், ஏழை, பணக்காரன், உழைப்போர், உடைமையாளர் என பல்வேறு வேறுபாடுகள் காணப்படுகின்றன. சமுதாயத்தில் வேறுபாடுகளை ஒழிக்க பல தலைவர்கள் ‘சான்றோர்கள்’ தோன்றினாலும் இன்றுவரை ஒழிக்கப்படவில்லை. கடுமையான சட்டங்கள் இயற்றப்பட்டாலும் அவர்களைத் திருத்தமுடியவில்லை.

சிறுகதையின் விளக்கம்

சிறுகதை என்பது ஒரு நிகழ்ச்சி அல்லது ஓர் உணர்ச்சியை மையமாகக் கொண்டு பின்னப்படுவது. சிறுகதையின் குறிக்கோளும் பயனும் கூட ஒன்றாக இருத்தல் வேண்டும். கி.பி.பதினெட்டாம் நூற்றாண்டிலேயே வீரமாமுனிவர் பரமார்த்த குருகதை எனும் நகைச்சுவை கதையை எழுதி வெளியிட்டார். மேனாட்டவர் கூறிய சிறுகதை இலக்கணத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டு வ.வே.சு ஐயர் முதன்முதலில்

தமிழில் வெளியிட்டார். அதனால் அவரைத் “தமிழ்ச் சிறுகதையின் தந்தை” என்று பாராட்டப்படுகின்றார். பல எழுத்தாளர்கள் ஈடுபட்ட போதிலும் கு.ப.ரா, கல்கி, இராஜாஜி, ஜெயகாந்தன், ஜானகிராமன், அகிலன் ஆகியோர்களைச் சிறப்பித்துக் குறிப்பிடலாம்.

புதுமைப்பித்தன்

இவரது இயற்பெயர் சொ.விருதாசலம். புதுமைப்பித்தன் என்ற புனைப்பெயரில் கதைகளை எழுதினார். மக்களின் வாழ்க்கையில் ஏற்படும் பொருளாதார ஏற்றத் தாழ்வுகள், சாதிக்கொடுமைகள் ஆகியவற்றை எளிமையான மக்களும் புரிந்து கொள்ளும் வகையில் கதை படைத்தார். சமுதாயத்தில் புரையோடிக் கிடந்த நிறை குறைகளை வெட்ட வெளிச்சமாக்கியவர்.

இவர் சிறுகதைகளில் புதிய வடிவங்களையும் உத்திகளையும் கையாண்டு புரட்சி நடையில் புனைந்தார். திருநெல்வேலி மாவட்டத்துத் தமிழ்வளமும், மண்வளமும் இவரது கதைகளில் செழித்துக் காணப்படுவன. சுட்டெரிக்கும் தீப்பொறிகளாய்ச் சொற்களைப் பயன்படுத்தியவர். பொருளற்ற சமூகக் கட்டுப்பாடுகள். மூடநம்பிக்கைகள் ஆகியவற்றை எதிர்த்துப் போராடியவர். பொருளாதாரப் போராட்டம், வறுமையின் கோரக் களியாட்டம் ஆகியவற்றின் பின்னணியில் துன்பக்கேணியைப் படைத்துள்ளார்.

புதுமைப்பித்தனின் சிந்தனைகள்

பிற்கால எழுத்தாளர்களுக்கெல்லாம் முன்னோடியாக விளங்கியவர். உலகத்துச் சிறந்த சிறுகதையெல்லாம் மொழிபெயர்த்துத் தொகுத்து வெளியிட்டவர். இவரது கதை கூறும் திறமையை அறிந்து இவரைச் சிறுகதை மன்னன் என அழைக்கிறார்கள். காவியத்துக்குக் கம்பன், கவிதைக்குப் பாரதி எனில் சிறுகதைக்குப் புதுமைப்பித்தன் என்று ஜெயகாந்தன் பாராட்டியுள்ளார்.

“முன்னைய சமுதாயம் பண்பாட்டை – பக்தியைக் கொண்டிருந்த சமுதாயம். இந்தச் சமுதாயமோ உடைமைகளைத் தக்கவைத்துக் கொள்ள தூண்டும் முதலாளித்துவ சமுதாயம்” இத்தகைய சமுதாயத்தில் தன் உழைப்பையே விற்பது முன்னிலையாகிறது. அவ்வுழைப்பை விற்பது வறுமையால் செயலற்றுப் போகும் சூழ்நிலைகளில் உருவாகின்றது. இந்தச் சமுதாயத்தில் பல்வேறு போராட்டங்களைச் சந்திக்க வேண்டிய சூழ்நிலையில் இருக்கின்றனர். பொருளாதார இன்மையில் தன்னுடைய நிலையிலிருந்து பிறழ்ந்து வாழ்கின்றனர். மனிதன் கையில் பணம் இருந்தால் உறவும் சுற்றமும் நம்மை மதிக்கும். துன்பக்கேணி என்னும் சிறுகதை தாழ்த்தப்பட்ட, ஒடுக்கப்பட்ட வகுப்பினரைப் பற்றிப் பேசுகின்றது. தாழ்த்தப்பட்ட மக்களுக்குச் சம உரிமை வழங்கப்படுவதில்லை. எல்லா நிலையிலும் அவர்களைத் தாழ்த்தியே பேசுவதும் நடத்துவதும் பற்றிய செய்திகளை இக்கதையில் புலப்படுத்துகிறார். தாழ்த்தப்பட்ட மக்களை மிரட்டுவதற்காக உயர் சாதியினர் கீழ்சாதியினரை திருட்டுப்பட்டம் கட்டிச் சிறையில் அடைக்கின்றனர்.

துன்பக்கேணிக்கதையின் தொடக்கம்

திருநெல்வேலி மாவட்டத்தில் உள்ள வாசவன்பட்டி சிறுகிராமம். அக்கிராமத்தில் பலதரப்பட்ட சாதியினர் வாழ்ந்து வருகின்றனர். மானாமாரிக்குளம் தண்ணீருக்கு வானம் பார்க்கும் ஏரி. அதன் கரையில் வலப்புறத்தில் பறைச்சேரி (தாழ்த்தப்பட்டவர்கள்). அங்கு ஒரு முப்பது குடிசைகள் இருந்தன. வாசவன்பட்டியில் அறுப்பு ஆரம்பித்துவிட்டால் பலசரக்குக் கடைக்காரர் ஒட்டப்பிடாரம் பிள்ளைக்கும் கள்ளக்கடை வைத்திருக்கும் இசக்கி நாடாருக்கும் கொள்ளை லாபம்.

பண்ணைப் பிள்ளை சவுக்கையில் உட்கார்ந்தார். பண்ணையாரிடம் “வரவர பறக்களுதைகளுக்கும் திமிறு ஏறுது! என்று எதிரில் இருந்த பறைச் சிறுமியை அதட்டிக் கொண்டு பண்ணையாரிடம் பேச்சுக் கொடுக்க ஆரம்பித்தார் ஒட்டப்பிடாரம்பிள்ளை.”³

வெள்ளையன் மனைவியிடம், உன் கணவன் இருநாறு ரூபாய் பண்ணையாரிடம் கடன் வாங்கினாராம். இன்னும் கொடுக்கவில்லையாம். பண்ணையார் கோபப்படுகிறார் என்று கூறினார் கடைக்காரர். “பண்ணையார், பறைச்சனமோ குறச்சனமோ என்று வெறுத்துக்கொண்டார். என்ன செய்தாலும் நன்றியில்லை”⁴ என்று மனக்கசப்புடன் கூறினார்.

வெள்ளையன் மாடு திருடியதாகப் பண்ணையார் காவல் நிலையத்தில் புகார் கொடுத்தார். சிறைக்கும் சென்றான். வெள்ளையன் மனைவி மருதி சிலகாலம் பெற்றோருடன் இருந்து வேலை செய்தாள். அதிக வருமானம் கிடைக்காததால் கொழும்புக்குத் தாயுடன் சென்றாள்.

இலங்கைக்குப் பயணம்

“திரைக்கடலோடித் திரவியம் தேடு” என்ற முதுமொழிக்கேற்றபடி தாயுடன் கொழும்புக்குச் சென்றாள் மருதி. தேயிலைத் தோட்டத்தில் இருவரும் வேலைக்குச் சென்றனர். பணமும் சேர்ந்தது. மகிழ்ச்சியாகவும் இருந்தது. நாட்களும் ஓடின. மருதிக்குப் பெண் குழந்தை பிறந்தது. சிலகாலம் கழித்து மருதியின் தாய்க்கு மலேரியாக் காய்ச்சல் வந்து இறந்துவிட்டாள். மருதியும் குழந்தையுடன் பங்களா பக்கத்தில் தோட்டக்காரியாக வசிக்க ஆரம்பித்தாள்.

சிறையிலிருந்து விடுபட்ட வெள்ளையன் மருதியைப் பார்க்க இலங்கைக்கு வந்தான். மனைவியைக் கண்டு தொட்டுப் பேச முயற்சித்தான். என்னைத் தொடாதே உடம்பெல்லாம் பறங்கிப் புண் (நோய்). நம் குழந்தையைத் தூக்கிக் கொண்டு இங்கிருந்து புறப்படு. உன் நினைவால் குழந்தைக்கு வெள்ளச்சி எனப்பெயர் வைத்துள்ளேன் என்றான் மருதி.

மருதியின் அவலநிலை

இலங்கையில் துரையவர்கள். சீமைக்குப் புறப்படும் முன் மருதிக்குக் கொடுத்த பரிசு பறங்கிப்புண் நோய். அதனுடைய ஆதிக்கம் வளர ஆரம்பித்தது. நோயால் அவளது உருவம் மாறிவிட்டது. ஊருக்குச் செல்ல ஆசைப்பட்டாள். வெள்ளையன் எடுத்துச் சென்ற குழந்தையை நினைத்து வருந்தினாள். வாசவன்பட்டிக்குச் செல்ல முடிவெடுத்துக் கப்பலுக்கு அனுமதிச்சீட்டுப் பெற்றுக் கொண்டு ஊருக்கு வந்தாள்.

சேரியில் பறையும் தம்பட்டமும் அடித்தது அவள் காதில் விழுந்தது. ஒற்றைக் குதிரைச் சாரட்டில் மாப்பிள்ளையும் பெண்ணுமாக ஓர் ஊர்வலம். வெள்ளையன்தான் என அறிந்தாள். பாளையங்கோட்டைக்கு வந்தாள். புல்வெட்டி வாழ்க்கை நடத்தினாள். ஒரு சில நாட்கள் கழித்து மகளைக் காண வாசவன்பட்டிக்குச் சென்றாள். தன் குழந்தையைத் தூக்கிக் கொண்டு பாளையங்கோட்டை வந்தாள். கங்காணிச் சுப்பனைச் சந்தித்தாள். திரும்பவும் தன்மகள் வெள்ளச்சியுடன் இலங்கைக்கு வந்தாள். புதினான்கு வருடங்கள் ஓடின. மருதி சுப்பனின் மனைவியென அழைக்கப்பட்டாள். வாட்டர் பாலத்தில் பதினான்கு வருடங்கள் கழித்ததால் ஒருவரும் களங்கமற்றவராக வாழ முடியாது. இருப்பினும் தன்மகள் வெள்ளச்சியைத் தன் வாழ்க்கை சீரழிந்து போனதுபோல இருக்கக் கூடாது எனக்காத்து வந்தாள். சுப்பன் வெள்ளச்சியைத் தன் சகோதரி மகன் தாமோதரனுக்குக் கொடுத்துத் திருமணம் செய்து வைத்து ஸ்டோர் மாணேஜராக ஆக்கிவிடுவது என்று நினைத்தான்.

இராமச்சந்திரன் வெள்ளச்சியின் காதல்

வாட்டர் பாலத்தில் ஒரு பள்ளிக்கூடம் இருந்தது. அதில் இராமச்சந்திரன் ஆசிரியர் பணியில் இருந்தான். அப்போது மனேஜரின் மகள் மரகதத்தைப் பார்த்தான். அவளுடன் பேசிப் பழகினான். இருப்பினும் இராமச்சந்திரனின் மனம் அடிக்கடி மரகதத்துடன் பழகுவது தவறு என்று எண்ணியது. வெள்ளச்சி வந்தாள். தனக்குப் பாடம் கற்பிக்கும்படி கேட்டாள். அவளும் ஆர்முடன் சொல்லிக் கொடுத்தாள். மரகதத்தைப் போல் நானும் படிக்க வேண்டும் என்றாள். இருவருக்கும் ஒருவர் மீது ஒருவர் மனம் ஈர்த்தது. மருதிக்கு இந்தப்பழக்கம் பிடிக்கவில்லை. குதிரைக்காரச் சின்னானுக்கு வெள்ளச்சியைக் கட்டிக் கொடுக்க வேண்டும் என்பது மருதியின் ஆசை. ஆனால் வெள்ளச்சிக்குப் பிடிக்கவில்லை. இராமச்சந்திரனோ வெள்ளச்சியின் குழந்தைத்தனம், அவளுடைய பிடிவாதம், அன்பு எல்லாம் பிடித்திருந்தது. ஆனால் அவள் பறைச்சி ஒத்து வருமா? என்று சிந்தித்தான். என்னைத் திருமணம் செய்து கொள் என நேரிடையாகக் கேட்டான். அவளும் சம்மதம் தெரிவித்தாள்.

கொலை

நெடுநாளாக ஸ்டோர் மனேஜருக்கு வெள்ளச்சி மீது ஆசை. சின்னான் உதவியால் வெள்ளச்சியை வரவழைத்து மரத்தில் அவளைக்கட்டினான். தற்செயலாக இராமச்சந்திரன் வரவே, இந்நிகழ்ச்சியைக் கண்டு வெறிபிடித்தவன் போல் இருவரையும் தாக்கினான். பிறகு இருவரும் தப்பித்து மருதி குடிசைக்குச் சென்றனர். மருதியிடம் செய்தியைக் கூறினார்கள். கோபங்கொண்டு ஸ்டோர் மாணேஜர் பங்களாவிற்கு ஓடினான். என்னைக்கெடுத்த பாவி என் மகளையும் கெடுக்க நினைக்கிறாயா? என்று ஒரு கல்லை எடுத்துத் தூக்கி அவன்மீது போட்டான். உயிரைப் பறித்துச் சென்றது கல்.

இராமச்சந்திரன் துரையிடம் நடந்த நிகழ்ச்சிகளைக் கூறினான். குற்றம் அதிகாரிகள் பக்கம் இருக்கிறது என்று தெரிந்ததும் சமாதானம் செய்வதைத் தவிர வேறு வழியில்லை என்று தெரிந்து கொண்டார். மருதியும் வெள்ளச்சியும் ராமச்சந்திரனும் வேறு ஊருக்குச் சென்றுவிட்டார்கள்.

“பிறப்பொக்கும் எல்லா உயிர்க்கும் சிறப்பொவ்வா
செய்தொழில் வேற்றுமை யான்” (குறள்-972)⁵

பிறப்பினால் தீர்மானிக்கப்பட்ட சாதி வேற்றுமைகளை மறந்து பக்தி, ஞானம் நல்லொழுக்கத்தையும் வலியுத்தியவர் பேராசான் ஸ்ரீஇராமாநுஜர். உயர்வு-தாழ்வு பேசி பிளவு உண்டாக்குவது பெருங்குற்றமாகும். மற்றவர்களை மதித்து வாழ்வோரே உயர்ந்தவர்கள். உள்ளத்தூய்மையும் அடக்கமும் இல்லாதவர்கள் தாழ்ந்தவர்கள் என்பதைக் கருத்தில் கொண்டு ஒன்று பட்டு செயல்பட வேண்டும்.

மதம் சாதியின் பெயரால் மனிதரைத் தனக்குக் கீழ் என்று நினைக்கிற மனநிலை இருக்கிறவரை சமத்துவம் ஏற்படாது. இயற்கையோடு இயைந்த பொதுடைமை, சமத்துவச் சமுதாயமாக இருக்க வேண்டும் என்பது எல்லோருடைய ஆசை மற்றும் கனவாகும்.

இக்கதையில் கூறப்பட்ட செய்திகள் :-

1. ஏழை, பணக்காரன் வேறுபாடு
2. சாதி வேறுபாடு
3. தாழ்த்தப்பட்ட மக்களின் வாழ்க்கை
4. தாழ்த்தப்பட்ட பெண்ணின் அவலநிலை
5. கலகம், கொலை
6. மனிதன் மனம் மாறினால்தான் மாற்றம் ஏற்படும்.

நிறைவுரை

ஏழை எப்போதும் சமுதாயத்தில் தாழ்த்தப்பட்டவனாவும் பணக்காரன் மேலோங்கியவனாகவும் இக்கதையில் சித்தரிக்கப்பட்டுள்ளான். கேணி எவ்வாறு தண்ணீர் ஊறிக் கொண்டு இருக்கின்றதோ அதேபோல் தாழ்த்தப்பட்ட குடியில் பிறந்த மருதியின் வாழ்க்கையில் துன்பம் கிணற்று நீர்போல் சுரந்து கொண்டே இருந்தது. மருதிக்குப் பிறந்த வெள்ளச்சியின் வாழ்க்கையில் எல்லாம் மாறுபடும் என நினைத்தாள். தாழ்த்தப்பட்ட குடிப்பெண்ணை மணந்து அவளது வாழ்க்கை மேம்பட சாதிவேறுபாடு களைந்து துன்பக்கேணியை இன்பக்கேணியாக மாற்ற தம்மால் மட்டுமே புதுமையாகச் சிந்திக்க முடியும் என்பதை புதுமைப்பித்தன் இக்கதையின் வாயிலாக நிரூபித்துள்ளார்.

அடிக்குறிப்புகள்

1. தொல்காப்பியம் - நூற்பா-173
2. ஐசக் அருமைராஜனா-தமிழ் நாவல்களின் சமுதாய மாற்றம்-ப-21
3. புதுமைப்பித்தன் சிறுகதைகள் - ப-193
4. புதுமைப்பித்தன் சிறுகதைகள் - ப-195
5. குறள் - 972

குற்றவாளி யார்? ~ கதைப்பின்னலும் பாத்திரப்படைப்பும்

முனைவர் தே இராணி எலிசபெத்

உதவிப் பேராசிரியர், தமிழ்த்துறை

சோகா இகெதா கலை மற்றும் அறிவியல் மகளிர் கல்லூரி, சென்னை 600 099.

எழுத்துலகில் தனியிடத்தைப் பிடித்தவர் புதுமைப்பித்தன். அவருடைய சிறுகதைகள் அவரை மன்னனாக்கியது. புதுமைப்பித்தனின் சிறுகதை இலக்கியத்தின் தனித்துவம், அன்றாட வாழ்வியல் என்பது தெள்ளத் தெளிவாகும். நெல்லைத் தமிழும் சென்னைத் தமிழும் பேசும் அவரது கதாப்பாத்திரங்கள், சென்னை மற்றும் திருவல்லிக்கேணியைக் கதை நிகழும் களமாகக் கொண்டு அமைக்கப்பட்டிருப்பது சிறப்பாகும். இயல்பான நடையில் சாதாரண மனிதனையும் தன் கதையின் பால் ஈர்த்தப் பெருமை அவருக்குண்டு. 1935-ஆம் ஆண்டு ஊழியனில் நந்தன் என்ற புனைப்பெயரில் புதுமைப்பித்தன் வரைந்த “குற்றவாளி யார்?” என்ற சிறுகதை இங்குத் திறனாய்வுக்கு எடுத்துக்கொள்ளப் பெற்றுள்ளது.

கருப்பொருள்: தனிமனிதர்கள் கூட்டமைப்பே சமுதாயமாகும். ஆக தனிமனிதர்களின் வாழ்வியலைப் படம்பிடித்துக்காட்டும் இக்கதை சமுதாயச் சிறுகதை எனும் பகுப்புக்குள் செல்லும். பெற்றோர்கள் குழந்தைகளின் வளர்ப்பில் கவனம் கொள்ள வேண்டும் என்பதையும் பணம் புகழைத் தேடும் போதையில் குடும்பத்தை இழந்து விட்டு வருந்துவதில் எவ்வித பயனுமில்லை என்பதையும் பெற்றோருக்கும் குழந்தைக்கும் இடையே புரிதல் அவசியம் என்பதையும் அமிர்தலிங்கம், கிட்டு என்கிற கதாப்பாத்திரங்கள் வலியுறுத்துகின்றன. மேலும் செய்யும் தொழில் என்று வந்துவிட்டால் அதில் கவனம் அவசியம் என்பதையும் விருப்பு வெறுப்புகளுக்கு இடம் கொடுக்கக் கூடாது என்பதையும் வலியுறுத்தி நிற்கிறது இச்சிறுகதை.

கதைப்பின்னல்: கதை நிகழ்வுகளைக் காரண காரியத் தொடர்புடன் தொடர்ந்து முறையாக அமைப்பது கதைப்பின்னலாகும். “குற்றவாளி யார்?”, இயல்பான தெளிந்த நீரோடையைப் போல் செறிவுப் பின்னலாக அமைக்கப்பெற்றுள்ளது. கதையின் தொடக்கத்திலிருந்து இறுதி வரை சுவையாகவும் அடுத்தது என்ன நடக்கும்? என்று வாசிப்போரின் மனநிலையைக் கொண்டு செல்லும் விதமாகக் கதையமைக்கப்பெற்றுள்ளது. கதைப்பின்னலில் தோற்றம், வளர்ச்சி, உச்சி, வீழ்ச்சி. முடிவு எனும் ஐந்து நிலைகளில் கதை சிறப்பாகப் பொருந்தி வரப்பெற்றுள்ளது.

தோற்றம்: கோர்ட்டில் அமிர்தலிங்கம் தன்னுடைய வாதத்தை “கைச் சரக்கும் உணர்ச்சி நாடகமும் இல்லாமல் வெறும் விசயத்தை மட்டும் விளங்க வைத்துவிட்டு உட்கார்ந்தார்” என்பதாக கதைத் தொடங்குகிறது. குற்றவாளியின் சார்பாக லஷ்மண பிள்ளை வாதிட்டார் என்பதிலிருந்து, அமிர்தலிங்கம் எதிர்தரப்பில் வாதிட்டார் என்பது புலனாகிறது. மேலும், குற்றவாளி அழகனுக்கு தண்டனை வழங்கப்படும் என்பது தெளிவாகக் காட்டப்பெற்றுள்ளது.

வளர்ச்சி: மதிய உணவு இடைவேளைக்காக கோர்ட்டு ஒத்திவைக்கப்படுகிறது. அமிர்தலிங்கம் மதிய உணவருந்த பக்கத்து வாசல் வழியாக வெளியே செல்லும் பொழுது வாலிப பெண்ணொருத்தி வந்து அவரிடம் சிறிது நேரம் தனியாகப் பேசுவதற்கு அனுமதி கேட்கிறாள். இங்கிருந்து கதை வளர்ச்சி நிலையை அடைகிறது. தனக்கு உணவருந்தும் நேரம் இது. ஆதலால் அமிர்தலிங்கம் தன்னுடைய குமாஸ்தாவிடம் சொல்லிவிட்டு போகும் படி கூறுகின்றார். அவளுடைய சோகம் தேங்கிய முகத்தைப் பார்த்து, இந்த வழக்கு முடிந்த பின்பு வந்து பார் என்கிறார். ஆனால் அவள் வழக்கு முடிந்தவுடன் பார்த்து எந்தவித பயனுமில்லை என்கிறாள். அமிர்தலிங்கத்திடம் மிகவும் தணிந்த குரலில் வியர்வையுடன் கூடிய முகம் சிவக்குமாறு “கிட்டுவைப் பற்றி” என்று கூறுகிறாள்.

கிட்டு என்ற பெயரைக் கேட்டவுடன் யாரோ சம்மட்டியால் அடித்தது போல் கலங்கி நிற்கின்றார் அமிர்தலிங்கம். காரணம், கிட்டு அவருடைய மகன். உரையாடிக் கொண்டிருக்கும் பெண் கிட்டுவின் மனைவி மங்களம். ஆறு மாதங்களுக்கு முன்பாக திருமணம் நடந்ததாக அப்பெண் கூறுகின்றாள். நடந்து கொண்டிருக்கின்ற வழக்கில் குற்றவாளி அழகன் தப்புவிப்பதற்கான முக்கிய சாட்சியம் கிட்டுவிடம் இருப்பதாக கூறுகின்றாள். தன் தமையனுக்குத் தெரிந்த வக்கீலையும் உடன் அழைத்துக் கொண்டு வந்து தன் கணவனைப் பார்க்க வேண்டும் என்கிறாள். கிட்டு உடல்நலம் பாதிக்கப்பட்டுள்ளதாகத் தெரிவிக்கின்றாள். மகனைக் காண வேண்டும் என்ற ஆவலில் சீட்டெழுதி ஜூனியரிடம் கொடுத்து விட்டு மங்களத்துடன் வாடகைக் காரில் ஏறி மகனுடைய வீட்டிற்குச் செல்கிறார் அமிர்தலிங்கம்.

உச்சி: மகனின் ஏழ்மைநிலையை அவன் படுத்திருந்த கிழிந்த பாயிலிருந்து விளங்கிக் கொள்கிறார் அமிர்தலிங்கம். பணியைப் பெரிதென நம்பி மகனின் மீது கவனம் செலுத்தாது விட்டதற்காக மிகவும் வருந்துகிறார். மகன் இறக்கும் தருவாயில், நடக்கும் வழக்கிற்கும் தனக்கும் தொடர்பிருக்கிறது என்றும் அருகில் இருந்த மனைவியை வெளியே செல்லுமாறு பணித்ததிலிருந்தும் கதை உச்சத்தை அடைகிறது. அடுத்தது என்ன நடக்கும் என்ற ஆவலைத் தூண்டுகிறது. மருத்துவர் கிட்டுவைப் பரிசோதித்து விட்டு மரணத்தை உறுதிப்படுத்திய பிறகு வழக்கு குறித்த தகவல்களை ஒரு தாளில் எழுதி வைத்திருப்பதாக சொல்கிறான் கிட்டு. அத்தாளினைத் தந்தையின் கையில் கொடுக்கிறான். அதைக் கோர்ட்டில் ஒப்படைத்து தன் மைத்துனனை விடுவிக்குமாறும் தன்னுடைய இறப்பிற்குப் பின்பாக தன் மனைவியைக் கவனித்துக் கொள்ள வேண்டும் என்றும் தன் தந்தையிடம் வேண்டிக் கொள்கிறான்.

அமிர்தலிங்கம் அக்கடித்தில் உள்ளதை நன்கு வாசித்து விட்டு, அவன் மைத்துனனுக்குத் தெரிந்த வக்கீல் வரும் வரை காத்திருக்க அவசியமில்லை என்று கூறி, அவனிடம் கையெழுத்தினைப் பெற்றுக் கொண்டு அவனுக்கு உறுதியளித்து விட்டு வெளியே செல்கிறார். “நீ ஒப்புக்கொள்வதில் ஒரு சந்தேகமும் கிடையாது. உனது மைத்துனன் தப்பித்துக் கொள்ளுவான். ஆனால் உன்னைச் சிறையில் போடுவதற்குள்...” என்ற உரையாடலின் வழி அக்கடிதத்தில் எழுதப்பட்டிருந்ததைப் புதுமைப்பித்தன் வாசகருக்குத் தெளிவாகக் காட்டியுள்ளார்.

வீழ்ச்சி: அமிர்தலிங்கம் வெளியேறியதும் அந்த வீட்டிலிருந்து அழுகைக்குரல் கேட்கிறது. கோர்ட்டிற்கு வந்த அமிர்தலிங்கம் மகன் கொடுத்த கடிதத்தை வெளியே எடுக்காமல், மற்றவர்கள் ஆச்சரியிக்கும் படி குற்றவாளிக்கு ஆதரவாகப்

பேசுகிறார். வாதம் முடிகிறது. “ஜூர்கள் அவனைக் குற்றவாளி என்று அபிப்பிராயப்பட்டார்கள். தீர்ப்பு கூற நீதிபதி கருப்புக் குல்லாவை அணிந்து கொண்டார்” என்ற வரிகள், அடுத்து நடந்த நிகழ்வுகளை நம் கண் முன்னே காட்டுகின்றன. கதை வீழ்ச்சியடைந்து முடிவினை நெருங்கியது தெளிவு.

முடிவு: கோர்ட்டிலிருந்து வெளியே வரும் அமிர்தலிங்கம் ஜூனியரைப் பார்த்து, “கேஸ்தான் முடிந்து விட்டதே, இவன் தான் குற்றவாளி என்று நீர் திட்டமாக நினைக்கிறீரா?”. “கேள்வி அதிசயமாக இருக்கலாம் உமக்குச் சந்தேகம் இருக்கிறதா?” என்று கேட்ட கேள்வியும் “சந்தேகமில்லை” என்ற ஜூனியரின் பதிலும் வழக்கில் வழங்கப்பட்டத் தீர்ப்பினைத் தெளிவாகக் காட்டுகிறது. அமிர்தலிங்கம் தான் தன் மகனைக் காணச் சென்றதையும் அவன் கொடுத்த கடிதத்தையும் ஜூனியரிடம் கொடுக்கின்றார். வாசித்தவரிடம் தன் மகனிடம் மோதிரம் குறித்து வினாவியதையும் கூறுகிறார். மோதிரம் குறித்து வழக்கில் கிடையாதே என்ற ஜூனியரிடம், “ஆமாம் அது தான் செத்தவன் மோதிரம் வைத்திருந்ததே கிடையாது. அதைப் பற்றி என் மகனுக்கு எப்படித் தெரியும்? அவன் அங்கிருந்தால் தானே” என்பதாக கதை முடிவடைகிறது.

இச்சிறுகதையின் கதைப்பின்னல் செறிவாக அமைக்கப்பட்டிருக்கிறது. கதையின் தொடக்கத்திலிருந்து முடிவு வரையில் ஒவ்வொரு நிகழ்வுகளையும் தொடர்ந்து திறம் பட அமைத்திருப்பது புதுமைப்பித்தனின் கதைக்கோப்புத் திறனுக்குச் சான்றாகும்.

பாத்திரப்படைப்பு: கதையின் உயிரோட்டம் பாத்திரப்படைப்பேயாகும். கதையைச் சிறந்த முறையில் கொண்டு செல்வதற்குப் பாத்திரங்கள் பெரிதும் துணைபுரிகின்றன. இச்சிறுகதை முதன்மை மற்றும் துணைமை மாந்தர்களைக் கொண்டு படைக்கப்பெற்றுள்ளது. முதன்மை கதைமாந்தராக கிரௌன் பிராஸிகியூடர் திவான் பகதூர் அமிர்தலிங்கமும், துணைமைக் கதைமாந்தர்களாக அமிர்தலிங்கத்தின் மகன் கிட்டு, கிட்டுவின் மனைவி மங்களம், மங்களத்தின் அண்ணன் அழகன், அமிர்தலிங்கத்தின் ஜூனியர், எதிர்க்கட்சி வக்கீல் லஷ்மண பிள்ளை, ஜூர்கள் மற்றும் நீதிபதி போன்றோர் கதையைச் சிறப்பாக வழி நடத்திச் செல்கின்றனர்.

கதைமாந்தர்கள் பண்புநலன்: கதைமாந்தர்கள் வாசகர்களின் கருத்தைக் கவருபவர்கள். அன்றாட வாழ்க்கையில் நிகழும் நிகழ்வுகளைச் சித்திரிக்கும் போது நாம் தினம் பார்க்கும் மனிதர்களைக் கதைகளிலும் பார்த்தால் மனம் அதன் மீது நாட்டம்கொள்ளும். மனம் கவர்ந்த பாத்திரங்கள் வெகு நாட்கள் நெஞ்சைவிட்டு நீங்காமல் இருக்கும். பாத்திரங்களின் வழி கதையும் படைப்பாளரும் நீண்ட நாட்கள் நினைவில் நீங்காவிடம் பிடிப்பர். அப்படிப்பட்ட வகையில் தான் புதுமைப்பித்தன் இக்கதையில் பாத்திரங்களைப் படைத்துள்ளார்.

கிரௌன் பிராஸிகியூடர் திவான் பகதூர் அமிர்தலிங்கம்: இச் சிறுகதையின் முதன்மை கதைமாந்தரான அமிர்தலிங்கத்தைப் பலே ஆசாமி என்கிறார் புதுமைப்பித்தன். மிகவும் திறமைப் படைத்த வக்கீல், “விஷயமும் தர்க்கமும் கேசை வாதிப்பதற்கு இருக்கும் பொழுது சோக நாடகம் போட வேண்டியதில்லை என்பது அவரது துணிவு” எனக் காட்டியிருக்கின்றார். எதிர் தரப்பு வக்கீலின் வாதத்தைச் சிதறடித்து விடுவோம் என்று தன் வாதத்திறமை மீது நம்பிக்கைக் கொண்டவராகக் காட்டப்பெற்றுள்ளார்.

மதிய உணவு இடைவேளைக்காக கோர்ட் ஒத்தி வைக்கப்பட்டது. அந்த சமயத்தில் ஓர் இளம் பெண் அவரிடம் பேசுவதற்கு அனுமதி வேண்டுகிறாள். கராரான பேர் வழியாக இருந்தாலும் அப்பெண்ணின் சோகம் தேங்கிய முகத்தைக் கண்டு சம்மதித்து, அப்பெண் “கிட்டுவைப் பற்றி” என்றவுடன் கலங்கிப்போகிறார். கிட்டுவின் மனைவி என்று அந்தப் பெண் கூறியதும் உள்ளம் கலங்கியது. அமிர்தலிங்கத்தின் மகன் தான் கிட்டு என்பதைத் தான் அறியாமல் இருந்ததை அவள் கூறியதும் அவர் பேச்சில் சந்தேகமும் கேலியும் கோபமும் வெறுப்பும் ஒட்டிக்கொண்டன. தான் வாதாடும் இவ்வழக்கில் மகன் சம்பந்தப்பட்டிருக்கிறான் என்பதை அறிந்ததும் தன்னைப் பார்ப்பதற்குக் கிட்டு மனைவியை அனுப்பி இருப்பதைக் கண்டும் கோபத்திற்குள்ளானார்.

பாசமிகுந்த தந்தை: தன் மகன் உடல்நலக் குறைவால் இறக்கும் தருவாயில் உள்ளான் என்பதைக் கேட்டதும் அப்பெண் பேசும் மற்ற வார்த்தைகளில் கவனம் செல்லாது “நான் அவனைப் பார்க்க வேண்டும்” என்பதிலும் தன் மகன் வசிக்கும் வீட்டைக் கண்டு திடுக்கிடுவதிலும் பாசம் மிகுந்த தந்தையாகப் படைக்கப்பட்டுள்ளார். கிட்டு “அப்பா வாருங்கள்” “உங்களால் வரமுடியும் என்று நினைக்கவேயில்லை, இருக்கிறதைப் பார்த்தால் இன்னம் கொஞ்ச நேரம் தான் இருப்பேன்” என்ற வார்த்தைகள் ஈட்டி போல் குத்தியது அமிர்தலிங்கத்தை. காரணம் புகழையும் பெருமையையும் தேடியலைபவர்கள் வீட்டில் குழந்தைகளைக் கவனியாமல் விட்டால் அவர்களின் நிலை இதுதான் என்பது அவருக்கும் நமக்கும் புலனாகின்றது.

வழக்கு குறித்து அமிர்தலிங்கம் கேட்டதும், கிட்டு கொடுத்த கடிதத்தை வாசித்தவர் உன் மைத்துனனைக் காப்பாற்றுகிறேன் என்று வாக்குறுதியளித்து மகனிடம் கடிதத்தில் கையெழுத்துப் பெறுகிறார். கடிதத்தை மறுமுறை வாசித்தவர் தெளிவடைகிறார், இறப்பின் தருவாயில் இருக்கும் தன் மகன் தன்னுடைய மைத்துனன் செய்த குற்றத்தைத் தான் செய்ததாக ஒப்புக்கொண்டு அவனை விடுதலையடையச் செய்ய வேண்டும் என்று நினைப்பதை அறிகிறார்.

ஆனாலும் குற்றவாளிகள் தப்பிக்கக் கூடாது என்பதாக இக்கதாப்பாத்திரம் நினைப்பதாகக் காட்டப்பெற்றுள்ளது. “நீ எனது வாழ்க்கையின் ஏமாற்றம். எனது புகழையும் பட்டத்தையும் தேடும் அவசரத்தில் உன்னை மறந்தேன்” என்ற வரிகளில் புதுமைப்பித்தன் பெற்றோரின் கடமைமையை அறிவுறுத்துகின்றார். தனது மகன் குற்றவாளி இல்லை என்பதை நன்கு உணர்ந்த அமிர்தலிங்கம், தந்தையிலிருந்து வக்கீலாக மாறி அவனிடம் கேள்விக்கணைகளைத் தொடுத்து உண்மையறிந்து வீட்டை விட்டு வெளியேறுகிறார். வீட்டில் அழகைச் சத்தம் கேட்கிறது.

தவறு செய்தவன் தண்டனையைப் பெற வேண்டும் என்பதில் கருத்தாக இருந்து அவனுக்குத் தண்டனைப் பெற்று தருகிறார் அமிர்தலிங்கம். இக்கதாப்பாத்திரத்தின் வழி புதுமைப்பித்தன் சொந்த பந்தங்களுக்காக நீதி நேர்மையைத் தவற விக் கூடாது என்பதையும், குற்றம் இழைக்காதவன் தண்டனைப் பெறக் கூடாது, என்பதையும் குழந்தை வளர்ப்பில் பெற்றோர்கள் கவனம் செலுத்த வேண்டும் என்பதையும் அறிவுறுத்தியுள்ளார்.

துணைமை மாந்தர்கள்: கதையைத் தொடர்ந்து சரியானப் பாதையில் கொண்டுச் செல்வதற்கு துணைமை மாந்தர்கள் இன்றியமையாதவர்களாகின்றனர். அமிர்தலிங்கத்தின் மகனாக காட்டப்பெறும் கிட்டு, சமுதாயத்தில் நம்முடன் வாழும் ஓர் இளைஞனை நினைவுப்படுத்துவதாக அமைந்த கதாப்பாத்திரம். குணத்தில் கோளாறு உள்ள பிள்ளைகளின் வாழ்க்கை எப்படி அமையும் என்பதை இக்கதாப்பாத்திரத்தின் வழி காட்டியிருக்கிறார் புதுமைப்பித்தன். இறக்கும்

தருவாயில் தன்னை நம்பி வாழும் மனைவிக்கும் அவளுடைய குடும்பத்திற்கும் எதாவது செய்து விட வேண்டும் என்று எண்ணியவன்.

மங்களம் அழகான பெண்ணாகவும் வறுமையில் பிறந்தவளாகவும் குற்றவாளி அண்ணனுக்குத் தங்கையாகவும் விரையில் இறந்து போகும் கிட்டுவுக்கு மனைவியாகவும் படைக்கப்பட்டிருப்பது, பெண்கள் வாழ்க்கையில் தொடர் துன்பங்களை அனுபவிக்கிறார்கள் அவர்களுக்கு விடுதலை வேண்டும் என்று புதுமைப்பித்தன் கூறுவதாக நம்பமுடிகிறது.

அழகன் இளைஞன், கெட்ட நண்பர்களின் நட்பினால் குற்றம் புரிந்து குற்றவாளியாகிறான். தண்டனைக்குள்ளாகிறான். பாவத்தின் சம்பளம் மரணம் என்பதைத் தெளிவாகப் இப்பாத்திரப் படைப்பின் மூலம் காட்டியிருக்கிறார் ஆசிரியர்.

லஷ்மணப்பிள்ளை எனும் பாத்திரம் குற்றவாளித் தரப்பில் வாதிடும் வக்கீலாகப் படைக்கப்பட்டுள்ளார். குற்றவாளிக்கு ஆதரவாக கதையைப் பிரசங்க மழை பொழிந்தார் என்று அமிர்தலிங்கம் நினைப்பதாக புதுமைப்பித்தன் காட்டியுள்ளார்.

ஜூனியர் என்ற பாத்திரம் அமிர்தலிங்கத்தின் வாதத்திறமை மீது நம்பிக்கை கொண்டவர் என்பது கதையின் முடிவில் புலனாகிறது. வழக்கு முடிந்து குற்றவாளிக்குத் தண்டனை வழங்கப்பட்ட போது வெளியே வரும் அமிர்தலிங்கம் ஜூனியரிடம் “கேஸ்தான் முடிந்துவிட்டதே இவன் தான் குற்றவாளி என்று நீர் திடமாக நினைக்கிறீரா? என்றதற்கு “சந்தேகமில்லை” என்கிறார். அமிர்தலிங்கம், கிட்டு கொடுத்த கடிதத்தை ஜூனியரிடம் கொடுத்துப் படிக்கச் சொல்கிறார். இதிலிருந்து ஜூனியர் அமிர்தலிங்கத்தின் நம்பிக்கைக்குப் பாத்திரமானவர் என்பது அறியப்பெறுகின்றது.

சிறுகதை மன்னனின் இக்கதை, சமுதாயக் கருத்தைத் தழுவி இருந்தாலும் வாசிக்கும் வாசகனின் ஆவலைத் தூண்டி அடுத்து நடக்கவிருப்பதைச் சிந்திக்க வைக்கும் வகையில் ஒரு துப்பறியும் சிறுகதையாகவே அமைந்துள்ளது.

புதுமைப்பித்தனின் நவீனத்துவ அதிருப்தியும் நம்பிக்கையும்

- முனைவர் இரா தமிழ்ச்செல்வன்

உதவிப் பேராசிரியர், தமிழ்த்துறை
தருமமூர்த்தி இராவ்பகதூர் கல்வல கண்ணன்செட்டி
இந்துக் கல்லூரி (சுழற்சி -2), சென்னை - 600 072

தமிழ்ச்சிறுகதைத் தளத்தில் தவிர்க்கமுடியாத ஆளுமையான புதுமைப்பித்தன் (1906-1948) தமிழுக்கு நவீனப் பார்வையைத் தந்தவராக அறியப்படுகிறார். தான் வாழ்ந்த நாற்பத்து இரண்டு ஆண்டுகளில் சற்றொப்ப நூறு கதைகள் எழுதியிருக்கிறார். இவை தவிர மொழிபெயர்ப்புக் கதைகள், பாடல்கள், விமர்சனங்கள், கட்டுரைகள், நெடுங்கதைகள், சினிமாத் கதைகள் எனப் பல பரிமாணங்களில் பங்காற்றிய புதுமைப்பித்தன் சிறுகதைத் தளத்தில்தான் மிகுதியும் விவாதிக்கப்பட்டு வருகிறார். சிறுகதையின் வழித் தமிழ் இலக்கியத் தளத்தில் புதுமைப்பித்தன் செலுத்தியதாக அறியப்படும் நவீனப் பார்வையை இருபதாம் நூற்றாண்டில் நிலைபெற்ற நவீன கால அரசு உருவாக்கச் சூழலுடன் பொருத்திப் பார்க்கிறது இக்கட்டுரை. இது புதுமைப்பித்தனின் கடவுளின் பிரதிநிதி என்ற சிறுகதையின் வழி இங்கு உற்றுநோக்கப்பெறுகிறது. இதன் மூலம் நவீனத்துவத்தின் மீது, அதாவது நவீனகால உருவாக்கத்தின் மீது புதுமைப்பித்தனின் கொண்டிருந்த நிலைப்பாட்டினை அறிந்துகொள்ள இயலும்.

புதுமைப்பித்தனின் நவீனப்பார்வை

தமிழ்ச் சிறுகதைத் தளத்தின் பொருண்மைகளை மாற்றிய விதத்தில், மொழியைக் கையாண்ட முறையில் நவீனப் பார்வையை இலக்கிய உலகிற்கு அளித்தவர்களில் தவிர்க்கமுடியாத ஒருவராக அறியப்படுகிறார் புதுமைப்பித்தன். சமுதாயத்தில் புரையோடிப்போன சமுதாய நியதிகள், ஊழல்கள், சடங்குகள் ஆகியவற்றை எதிர்த்துப் பேசியதிலும் (பொன்னகரம், துன்பக்கேணி, வழி), பொருளாதாரச் சிக்கல் காரணமாக உறவுகளினூடே நிகழும் உணர்வுப் போராட்டங்களை எடுத்துரைத்ததிலும் (ஒரு நாள் கழிந்தது, மனித யந்திரம், இது மெஷின் யுகம்), வசன இலக்கியத்திற்குப் புத்துயிர் கொடுத்த பாங்கிலும் (சிற்பியின் நகரம், அன்றிரவு, சாப விமோசனம்) புதுமைப்பித்தனின் கதைகள் நவீனப்பார்வைக்குச் சான்றாக முன்வைக்கப்பெறுகின்றன. “இருபதாம் நூற்றாண்டின் முதல் முப்பது ஆண்டுகளில் தமிழ்ப்புனைகதை உருவாக்கம் அதன் நிறைவை அடைந்தது. செய்யுள்மொழி உரைநடைக்கான மொழியாக வடிவம் பெற்றது. ...1930-40-ஆம் ஆண்டுகளில் தமிழ்ப்புனைவு மொழியின் போக்கைத் தீர்மானித்தது புதுமைப்பித்தனின் புனைவு மொழியே” (அரசு 2002:08) என்பர். புதுமைப்பித்தனின் கதைகளை ஆழ்ந்து வாசித்த சுந்தரராமசாமி அவருடைய கதைகளைப் பற்றிக் கூறும் போது, ‘வாழ்க்கையைக் கூச்சமின்றிக் கண் திறந்து பார்ப்பது, நிஜங்களைத் தயக்கமின்றிப் போட்டுடைப்பது, ...புனிதங்களை உடைத்துச் சகஜ நிலைக்குக் கொண்டுவருவது, அனைத்தையும் கேள்விக்கு உட்படுத்துவது, எல்லாவற்றையும் சந்தேகக்கண் கொண்டு பார்ப்பது இவையெல்லாம் அவருடைய பார்வையின் முக்கியக்கூறுகள். தமிழ் வாழ்க்கையின் ஊடும் பாவும் அறிந்திருந்த அவர் இந்தப்

பார்வையைத் தமிழ் மண்ணில் நட்டு, நம் வாழ்க்கையின் எண்ணற்ற கோலங்களை அதில் படரச் செய்தார். மேல்தட்டுப் பண்பாடுகளையும் மத்திய தர மதிப்பீடுகளையும் தூக்கிப் பிடித்துக் கொண்டிருந்த நம் கதை உலகம் அவரால் மவுசு இழந்து போயிற்று (சுந்தர ராமசாமி 2006:66) என்கிறார். மரபிலிருந்து தன்னை முறித்துக் கொண்டு பொருண்மையில் நிகழ்த்திய மாற்றங்களே புதுமைப்பித்தனின் நவீனப்பார்வை எனப் புரிந்துகொள்ளலாம்.

நவீனகால உருவாக்கம்

‘கிழக்கிந்திய நிறுவனத்தின் மூலமாக அறிமுகமான ஐரோப்பிய நவீன உருவாக்கம், ஆங்கிலேயர் ஆட்சியில் உருவான பொருளாதாரக் கட்டுமானங்கள், நீதிபரிபாலன இறையாண்மை, மக்கள் நல வாழ்வியல், பொது நிர்வாக அரசு, அடிப்படைக்கல்வி, உயர்கல்வி இவற்றையொட்டியே தமிழகத்தில் நவீன காலம் கட்டமைக்கப்பட்டது’ (ராஜன் குறை 2016:78-79) எனக்கூறுவர். 1858 ஆம் ஆண்டு ஆங்கிலேயர்களின் நேரடிக் கட்டுப்பாட்டில் தமிழகம் வந்த பின்னர்த் தொடங்கிய நவீன காலமென்பது அரசியல், கலை, இலக்கியப் போக்குகளால் சிறிது சிறிதாக நிலைபெற்றன. நவீனகால உருவாக்கம் நிலைபெறத் தொடங்கியிருந்த இருபதாம் நூற்றாண்டின் தொடக்கத்தில் படைப்புகளைப் படைத்திட்ட புதுமைப்பித்தன் நவீனகால உருவாக்கச் சூழலின் தாக்கத்தை எதிரொலித்திருப்பார். ஏனெனில் ஒவ்வொரு இலக்கியவாதியின் படைப்பிலும் அறிந்தோ, அறியாமலோ அக்காலச்சூழல் இடம்பெறுவது தவிர்க்கமுடியாதது.

கடவுளின் பிரதிநிதி: கதைத்தேர்வு

புதுமைப்பித்தனின் கடவுளின் பிரதிநிதி என்ற சிறுகதை 25.11.1934 இல் மணிக்கொடி இதழில் வெளியானதாக அறியமுடிகிறது. இச்சிறுகதை வெளியான காலம், நவீன கால இலக்குகளை அரசியல் தளத்தில் தகவமைக்க உதவிய சுயமரியாதை இயக்கம் (1926) வலுப்பெற்றிருந்த காலம். இந்நிலையிலேயே அவ்வியக்கக் கொள்கைகளுடன் தொடர்புடைய கருத்தியலைச் சார்ந்த கதையான கடவுளின் பிரதிநிதி என்ற சிறுகதை இங்குத் தேர்வு செய்யப்பெற்றுள்ளது.

கடவுளின் பிரதிநிதி: கதைச்சுருக்கம்

சிறுநூர் என்ற கிராமத்தில் கோவில் அர்ச்சகராக இருக்கும் சுப்பு சாஸ்திரிகள் சிவபிராமன் மீது தீவிரபக்தி கொண்டவராக மதம், வேதங்களில் பிடிப்புக் கொண்டவராக வாழ்ந்து வருகிறார். குறைவான வருமானம் வந்தபோதிலும் அதில் திருப்தி கொண்டவராக வாழ்ந்து வரும் சுப்பு சாஸ்திரிகள் வீட்டிற்கு விருந்தாளியாக வரும் சங்கர் என்ற பிராமண இளைஞன் அவ்வூரின் வெளிப்புறப்பகுதியில் வாழும் விளிம்புநிலை மக்களுக்காக (சேரிப் பறையர்) அக்ரஹாரத்தில் பிரசங்கம் செய்கிறார். முற்போக்குச் சிந்தனை கொண்ட இளைஞனாக இருக்கும் சங்கர் தனது சொற்பொழிவில் விளிம்புநிலை மக்களின் நிலையையும் தடுமாற்றத்தையும் எடுத்துரைக்கிறார். இறுதியாக ஹிந்து மதத்தின் சாஸ்திரங்கள், வேதங்களையெல்லாம் சுட்டிக்காட்டி விளிம்புநிலை மக்களைக் கோவிலுக்குள் அனுமதிக்க வேண்டும் என்கிறார். பொழிவை அமைதியாகக் கேட்டுக்கொண்டிருந்த அனைவரும் கோவில் நுழைவு குறித்துப் பேசியதும் சங்கரைக் கடுமையாக விமர்சித்துவிட்டுக் கலைந்து செல்கின்றனர். இதைப் பற்றிக் கேள்வியுற்ற விளிம்புநிலை மக்கள் ‘இது மகத்தான பாவம்’ என்று கூறி இதை வலியுறுத்திய சங்கரைக் கல்லெறிந்து தாக்குகிறார்கள். சங்கருக்கு உணவளிப்பதற்குத் தேடிவரும்

சப்பு சாஸ்திரிகள் சங்கரின் நிலையைக் கண்டறிந்து கோவிலுக்கு அழைத்துவருகிறார். சொற்பொழிவில் சங்கர் கூறியதைக் கேட்டபின்னர் குழப்பத்திற்குள்ளானவராக நடுநிசியில் 'இதுவரை நடந்துவந்தது உண்மையா? அவர் சொல்லுவது உண்மையா? பேசாது இருக்கிறாயே நீயும் உண்மைதானா?' என்று கடவுளை நோக்கி நம்பிக்கை உடைந்தவராகக் கேட்கிறார். அந்தக் குரலைக் கேட்டதும் சங்கர் மகிழ்ச்சியடைகிறார், சங்கருக்கு நம்பிக்கை துளிர்க்கிறது.

புதுமைப்பித்தன் வெளிப்படுத்தும் நவீனப் பார்வை

சாதி ஏற்றத்தாழ்வுகள் குறித்த விவாதங்கள் வலுப்பெற்றிருந்த சூழலில் எழுதப்பெற்ற இந்தக் கதையில் தாழ்த்தப்பட்டவர்களே தாங்கள் தாழ்வானவர்கள் என்பதை ஏற்றுக்கொள்பவர்களாகக் காட்டியிருப்பதன் மூலம் சமூகக் கட்டமைப்பில் உயர்வு - தாழ்வு என்ற கற்பிதம் ஆழமாக வேருன்றியிருப்பதைச் சுட்டிக்காட்டியிருப்பார் புதுமைப்பித்தன். சாதியத்தை எதிர்க்கும் பண்புள்ளவர்களாக அதனால் பாதிக்கப்பட்ட மக்களே இருப்பதாகக் காட்சிப்படுத்தியிருப்பதையும், மரபார்ந்த சம்பிரதாயங்கள் மீது ஆழ்ந்த பற்றுக்கொண்ட பிராமணக் குழுவைச் சார்ந்த ஒருவருக்கு அவற்றின் மீதான சந்தேகத்தைப் படரச் செய்திருப்பதையும் புதுமைப்பித்தனின் புதிய பார்வையாகப் புரிந்துகொள்ளலாம். கதையைக் அக்காலத்துடன் தொடர்புபடுத்தி நோக்கின் சாதியக் கருத்தியல் தொடர்பான குழப்பங்களும் விவாதங்களும் பெருகியிருந்த காலத்தை எதிரொலிப்பதாக இக்கதையைப் புரிந்துகொள்ளலாம். காட்சிப்படுத்துவது மட்டுமே கலைஞனின் வேலை என்றளவில் இக்கதை இயங்குவதாகவும் கூறலாம். புதுமைப்பித்தனின் இத்தன்மையை அவரின் வரலாற்றை எழுதிய தொ.மு.சி.ரகுநாதன் கூற்றிலிருந்து தெளிவாகப் புரிந்து கொள்ளலாம்;

'... மக்களது கஷ்டங்களை உணர்ந்து அவர்கள் படும் கொடுமையைக் கண்டு அவர் சீறியெழுந்தார். அந்த வாழ்க்கையின் கசப்பைக் கண்டு மனிதச் சமுதாயத்திடமிருந்தே அவர் விலகி நிற்க முயன்றார். அப்படி நிற்காமல் அவருக்கு இருந்த யதார்த்தவாத சக்திக்கும் உருவ அமைதிக்கும் ஆழ்ந்த கண்ணோட்டத்திற்கும் அவர் எட்டி விலகி நின்று கதை சொல்லாமல் மக்களோடு ஒட்டிநின்று தமது இலக்கியங்களைப் படைத்திருப்பாரென்றால் மாக்ஸிம் கார்க்கியைப் போல் சிறந்த எழுத்தாளராக மட்டுமின்றிச் சிறந்த வழிகாட்டியாகவும் அவர் விளங்கியிருக்க முடியும். ஆனால் அதில் அவர் தவறிவிட்டார் என்றே கூற வேண்டும்' (ரகுநாதன் 2016:188).

கடவுளின் பிரதிநிதி என்ற இக்கதையில் நடப்பியலாளராகச் செயல்பட்டுச் சமூகச் சூழலைக் காட்சிப்படுத்தி முற்போக்கான ஒரு பார்வையை முன்வைத்துள்ளார் புதுமைப்பித்தன். நவீனப் பார்வையின் அடையாளமாகவே இக்கதை அமைந்துள்ளது எனலாம்.

நவீனப் பார்வையும் நவீன கால உருவாக்கமும்

'நவீன கால அரசு உருவாக்கம் சார்ந்த அனைத்துச் செயல்பாடுகளையும் இரண்டு அச்சுகளைக்கொண்டு புரிந்துகொள்ளலாம். ஒரு முக்கியமான அச்சு தனிநபர் உருவாக்கம். இன்னொரு முக்கியமான அச்சு அந்தத் தனிநபர்களின் ஒருங்கிணைப்பான நீதிபரிபாலன இறையாண்மையும் அனைவர் நல்வாழ்வுக்கான

மொத்த நிர்வாகப் பொறுப்பிற்கொண்ட அரசு... இருபதாம் நூற்றாண்டின் தொடக்கத்தில் நிலவிய தனிநபர் உருவாக்கத்திற்குப் பெரும் தடையாக ஆணாதிக்கமும் சாதியமும் இருந்தன' (ராஜன் குறை 2016:75) என்பர். சாதி பற்றிப் பேசக்கூடிய கடவுளின் பிரதிநிதி என்ற சிறுகதையில் முற்போக்குச் சிந்தனை கொண்ட பிராமண இளைஞனாக வரும் சங்கர் கோவிலுக்குள் விளிம்புநிலை மக்களை அழைத்துச் செல்லச் சமூக அங்கீகாரத்தைக் கோருதல் என்கிற நிலைப்பாட்டிலிருந்து, நவீன கால அரசு உருவாக்கத்தில் அனைவர் நல்வாழ்வுக்கான மொத்த நிர்வாகப் பொறுப்பிற்கொண்ட அரசு என்கிற இரண்டாம் அச்சில் இருந்து செயல்பாடுகிறார் எனப் புரிந்து கொள்ளலாம். குழும வாழ்விலிருந்து மனிதனை விடுவிக்கும் தனிநபர் உருவாக்கத்திற்கான சுதந்திர வெளி, சங்கரின் (பிராமண இளைஞனின் கருத்தியல்) செயல்பாட்டின் வழி வெளிப்படுவதையும் உணர முடிகிறது. இந்தப் புள்ளியில் நவீன கால அரசு உருவாக்கத்தின் முதல் அச்சாணியைத் தொட்டுச் செல்கிறார்.

நவீனகால அரசு உருவாக்கம் தொடர்பாக 'பூக்கோ கூறும்போது, 'அனைத்துச் சுதந்திரங்களுக்கும் உரிமையுள்ள தனிநபர் ஒருபுறம், வாழ்வின் பல்வேறு 'அனைத்து அம்சங்களையும் தன் கட்டுக்குள் கொண்டுவரும் பிரமாண்டமான பொது அரசு நிர்வாகம் மற்றொருபுறம். வரலாற்றின் வேறெந்த காலத்திலும் இவ்வளவு விபரீதமான அதிகார அமைப்பு நிலவியதில்லை' (ராஜன் குறை 2016:78) என்பார். இந்தச் சிக்கல் நிறைந்த அதிகார அமைப்பில் மத்தியதர வாழ்வியல் கூறுகளைக் கொண்ட திட்டமிடாத, இயல்பான மனநிலையில் உள்ளோர்க்குக் காலம் குறித்து அதிருப்தியும் நம்பிக்கையும் மாறிமாறி நிகழ்வதென்பது இயல்பேயாகும். இது புதுமைப்பித்தனுக்கும் நிகழ்ந்ததாகவே கடவுளின் பிரதிநிதி கதை வழி அறியமுடிகிறது. அதிருப்தியையும் நம்பிக்கையையும் கொண்ட கடவுளின் பிரதிநிதி என்ற பிரதியைப் படைத்ததன் மூலம் அன்று உருவாகி வளர்ந்து வந்த நவீனத்துவத்தின் மீது அதிருப்தி, நம்பிக்கை என்ற நடுத்தரவர்க்க மனோபாவத்தைக் கொண்டவராகப் புதுமைப்பித்தனைப் புரிந்துகொள்ள தோன்றுகிறது. கருதுகோள் அளவில் அறியப்பெற்ற இந்தக் கருத்தினை முற்றான முடிவாகக் கொள்ள இயலாது. புதுமைப்பித்தனின் பிற கதைகளையும் ஆய்வுக்குட்படுத்தும்போதே முடிவாகக் கூறத்தக்க கருத்தொன்று கிடைக்கப்பெறும்.

சான்றெண் விளக்கக் குறிப்புகள்:

1. தொ.மு.சி. ரகுநாதன் எழுதிய புதுமைப்பித்தன் வரலாறு என்ற நூலின் மூன்றாம் பதிப்பை (1980 – மதுரை மீனாட்சி புத்தக நிலைய வெளியீடு) அடியொற்றி 2016 இல் ஆ.இரா.வேங்கடாசலபதியால் பதிப்பிக்கப்பெற்ற புதுமைப்பித்தன் வரலாறு நூலிலிருந்து எடுத்தாளப்பெற்றுள்ளது. புதுமைப்பித்தன் கதைகள் என ஆ.இரா.வேங்கடாசலபதி 97 கதைகளைத் தொகுத்து வெளியிட்டுள்ளது குறிப்பிடத்தக்கது.

2. வீ.அரசு தொகுத்துள்ள புதுமைப்பித்தனின் மணிக்கொடி கதைகள் என்ற தொகுப்பிலிருந்து அறியப்பெற்ற செய்தி.

பயன்பட்ட சான்றாதாரங்கள்:

அரசு வீ. (2002), புதுமைப்பித்தன் கதைகள்:மணிக்கொடி கதைகள், சென்னை:அலைகள் வெளியீட்டகம்

சுந்தர ராமசாமி (2006), மரபை மீறும் ஆவேசம், நாகர்கோயில்: காலச்சுவடு பதிப்பகம்

ராஜன் குறை (2016), “இருபதாம் நூற்றாண்டுத் தமிழகக் கலாச்சார வரலாற்றில் சிறு பத்திரிகை இதழ்களும் திராவிட இயக்கமும்”, அகம் புறம், சென்னை, (ஜூலை 2016).

வேங்கடாசலபதி ஆ.இரா.(பதி.), (2016), புதுமைப்பித்தன் வரலாறு (தொ.மு.சி.ரகுநாதன்), நாகர்கோயில்: காலச்சுவடு பதிப்பகம்

புதுமைப்பித்தனின் சமூகப் பார்வை

முனைவர் ந வெண்ணிலா

உதவிப்பேராசிரியர், தமிழ்த்துறை
கிருஷ்ணசாமி மகளிர் அறிவியல், கலை மற்றும் மேலாண்மையியல் கல்லூரி, கடலூர்

ஓர் எழுத்தாளன் சிந்தனையின் வளர்ச்சிக்கு உரமிட்டு நீருற்றுவது அவன் வாழும் சூழலைப் பொருத்தே அமைகின்றது. அவ்வகையில் புதுமைப்பித்தன் வாழ்ந்த காலம் என்பது யுத்தமும், அடக்குமுறையும், மக்கள் எதிர்ப்பும் மலிந்தது. அக்காலகட்டங்களின் நெருக்கடியைத்தான் தம் படைப்புகளில் பதிவு செய்கிறார். இலக்கிய உலகில் புதுமைப்பித்தனின் படைப்புகள் மக்களுக்கும், மக்கள் வாழ்வில் ஏற்படும் முரண்பாடுகளுக்கும் உள்ள தொடர்பினை வெளிச்சமிட்டுச் செல்கின்றன. உழைப்பாளி வர்க்கத்தின் சுரண்டல்களையும், பாதிப்புகளையும் பதிவு செய்கிறார்.

இலக்கியம் வாழ்க்கையின் எதிரொலிகள், சமூகத்தின் உயிர்நாடி என்று புதுமைப்பித்தன் கூறியுள்ளார்.

1933 - எழுத்துலகில் அறிமுகனார். 1948 வரை எழுத்துகளில் சிகரம் தொட்டவர் புதுமைப்பித்தன். பாரதி சமூக விடுதலைக்கு அறை கூவல் விடுத்தநிலையில் முதலாளித்துவத்தைச் சீரியவர் புதுமைப்பித்தன். இச்சமூகச் சூழலை பொன்னகரம், துன்பக்கேணி, கல்யாணி, தெருவிளக்கு, மனிதயந்திரம் இது மிஷின்யுகம் என்னும் படைப்புகள் மூலம் தம் மனக்கருத்தை வெளிக்கொண்டு வருகிறார்.

இலக்கியங்கள் காதலை வெளிக்காட்டிய நேரத்தில் சமுதாயத்தின் போக்கைப் படம்பிடித்துக் காட்டியவர் புதுமைப்பித்தன். சமுதாயத்தின் எதிர் வினைகளை தம் படைப்புகள் பதிவு செய்து நூற்றுக்கணக்கான சிறுகதைகளை உலகிற்குக் கொடுத்தவர்.

மக்களின் போராட்டத்தையும், இலட்சியங்களையும் கேலி செய்வது மட்டுமன்றி, அந்தப் போராட்ட இயக்கத்தினிடையே எழும் புதிய பண்புகளையும் புதிய நெறிகளையும் புதிய ஒழுக்கங்களையும் ஒழுங்கே கேலி செய்து நிராகரிக்கிறார். புதுமைப்பித்தன் உலக இலக்கியத்தின் தரத்துக்கு இணையாக உயர்ந்து நிற்கும் சிறுகதைகளைப் படைத்தவர். இவர் சிறுகதைகள் மட்டுமின்றி கவிதைகள் படைப்பதிலும் வல்லமை உடையவர்.

அல்வா எனச் சொல்லி
அங்கோடி விட்டாலம்
செல்வா நீ தப்ப
முடியாதே - அல்வா
விருது நகர் கெடியில்
உன்னுடனே கட்டாயம்
வருது என காத்திருப்பேன்
நான்
சென்னைக்குப் பதினேழில்
சீட்டுக் கொடுத்துவிட்டு

உன்னைப் பிறகங்கே
சந்தித்து - பின்னை
ஊரக்கப் போவேன்
உறுதியாய் வா அங்கே
நேரக்கு மற்றவையப் பா

என்னும் வெண்பா புதுமைப்பித்தனின் கவியாற்றலுக்கு ஒரு சான்றாகும்.

மனிதன் மனிதனாக இருக்கும் வரை, சமூகமும் தனிமனிதனும் இரண்டு வித்தயாசமான மூலைக் கோடியில் நின்று கொண்டுதான் விவாதித்துக் கொண்டிருப்பார்கள்.

மனிதனுக்கு நல்ல காலமோ என்னவோ, அப்படி முடிவற்ற விவாதத்தில் அவன் இறங்கவில்லை. அதைதான் பிரச்சனை என்று நினைக்கவில்லை. அப்படி நினைத்திருந்ததால், தனி மனிதனின் சுதந்திரத்தைப் பற்றி சர்ச்சை நடத்திக் கொண்டிருந்தனர். தேசிய இயக்கத்தில் மக்கள் ஈடுபட்டிருக்கமாட்டார்கள். ஒரு புதிய சமுதாயமான சோஷலிசத்தை நோக்கிப் போய்க் கொண்டிருக்கமாட்டார்கள். இந்த காரணத்தில் சமுதாயம் போகிற போக்கு ஒன்று புதுமைப்பித்தன் படைப்பின் போக்காக அமைகின்றது.

புதுமைப்பித்தன் தனது தனிநபர் சுதந்திரத்தைப் பேனும் ஒரு தனிநபர்; இந்த உலகத்துக்கெல்லாம் அப்பாற்பட்டவர். அதன் பிரச்சனைகள் எல்லாம் வெறும் சித்தப்பிரமை. அதன் காட்சிகள் எல்லாம் ஒரே குருபம். புதுமைப்பித்தனின் தத்துவம். அதாவது சமதாயத்தைப் பார்க்கும் பார்வை இப்படி. சமுதாயத்தை, மக்களை மறுத்து ஒட்டு உறவு அறுத்து வெளியேறிய மனிதப் பார்வை சமமூயத்துக்கு அப்பால், காலநிலைக்கு எல்லாம் அப்பால், மனித முயற்சிக்கு எல்லாம் அப்பால், மனித அறிவுக்கு எல்லாம் அப்பால், மனித முன்னேற்றத்துக்கு எல்லாம் அப்பால், நின்று கொண்டு சமுதாயத்தின் காட்சிகளைக் காட்டுபவர்.

புதுமைப்பித்தன் முரண்பாடுகள் மிக்கவர். வாழ்வியல் உண்மையை நேர்நின்று நோக்க வேண்டும் என்பதை லட்சியமாகக் கொண்ட மணிக்கொடி எழுத்தாளர்களின் தலைவானாக விளங்கியவர். இந்த லட்சியத்தின் விளைவாகவே, பக்த குசலா, நாசக்காரக் கும்பல், துன்பக்கேணி, மனித யந்திரம், பொன்னகரம், இது மிஷின் யுகம், கல்யாணி, வாடாமல்லிகை, கவந்தனும் காமனும், நிசமும் நினைப்பும், செல்லம்மாள், கடவுளும் கந்தசாமிப் பிள்ளையும், மகாமசானம், சுப்பையா பிள்ளையின் காதல்கள், நியாயந்தான், ஆண்மை, ஒரு நாள் கழிந்தது, தெருவிளக்கு, நினைவுப் பாதை ஆகிய புதுமைக் கதைகளை உருவாக்கினார்.

புதுமைப்பித்தனின் கதாப்பாத்திரங்கள், கருத்து, தமிழ் நடை எல்லாமே இலக்கிய சனாலதானிகளின் இடையே தாக்கத்தை ஏற்படுத்தியது. பரங்கிப் புண் பெற்ற பறைச்சியையும், ஓட்டல் சிப்பந்தியையும், தெருவோரத்து விபசாரியையும், முதலாளித்துவ நாகரிகத்தின் சின்னமான ஓட்டுப் பொறுக்கையையும், பாலிய விதவையையும், நாற்சந்தியில் செத்துக் கொண்டிருக்கும் பிச்சைக்காரனையும், கடவுளிடம் ஜீவிய சந்தா வசூலிக்கும் பத்திரிக்கையாசிரியனையும், எழுத்தாளனை ஏமாற்றி பிழைக்கும் பதிப்பகத்தையும் தோலுரைத்தார்.

அவரது கதைகளில் சமுதாய பார்வைகள் மிகுதியாக கிடக்கின்றன. மருதப்பன் தாழ்த்தப்பட்ட ஜாதியினன், தன் ஊரில் உழைத்துப் பார்த்தான்; மிச்சமில்லை.

கொழும்பு சென்று உழைத்துப் பாடுப்பட்டு பணம் சம்பாதித்துத் தன் ஊரில் சொத்து வாங்கினான். உள்வூர் பண்ணையார் நிலத்தை ஒட்டி வயல் வாங்கினான். உள்வூர் பண்ணையார் நிலத்தை ஒட்டி வயல் கிரயமாவதில் இருவருக்கும் தகறாறு. இதனால் சமூகக் கட்டுப்பாடு வருகிற பண்ணையாரின் அடாவடியால், கையாட்களின் கருங்காலித் தனத்தால், மருதப்பன் உரைவிட்டு, மதத்தைவிட்டே விரட்டப்படுகிறான். இதுதான் கதை ஊரில் நடந்த அநியாயத்தை நீதியின் காவலர்களான போலீசிடம் புகார் செய்தான். ஆங்கே அதற்கு மறுப்பு! எச்சரிக்கை!! ஊரிலுள்ளவர்கள், மேல் ஜாதிக்காரர்கள், நாசக்கார்க்கும்பல்கள். தந்திரம், ஜாலம், அடி, உதை அத்தனையும் பிரயோகித்து மருதப்பனை விரட்டிவிட்டார்கள். நிலப்பிரப்புத்துவ கொடுமையிலிருந்து சுதந்திரமாக வாழ வேண்டுமென்று துடிக்கிறது மருதப்பனின் உள்ளம். சுதந்திரமாக வாழ இஸ்லாம் மதம்தான் வழி அமைத்துத் தருவதாக அவன் எண்ணினான். ஆகவே அந்த மதத்திற்குள் புகுந்து கொண்டான். சமூக அமைப்பில் ஏழைகளுக்கும், தாழ்ந்த ஜாதியினருக்கும் யதார்த்தமானதுதான். இந்தியக் குடியரசாட்சியில் கூட பண்ணையாரின் அட்டகாசமும், கருங்காலிகளின் காலித்தனமும், ஜாதியில் தாழ்ந்தவர்களாகக் கருதப்படும் உழைப்பாளி மக்களுக்கு எவ்வளவு தூரம் இன்னல், துன்பம் விளைக்கப்படுகிறது என்பதையும் எழுத எழுத தொலையாது. குடியரசாட்சியிலேயே ஏழை எளியவர்களுக்குப் பாதுகாப்பில்லையானால், வெள்ளையர் ஆட்சியில் மருதப்பனுக்குக் கிட்டியிருக்குமா? அவன் உயிர் வாழ்வதற்கு ஒரு வழியைத் தேடிக் கொண்டதில் - இஸ்லாம் மதத்தில் சேர்ந்து கொண்டதில் - என்ன தவறு இருக்கிறது என்னும் சமூகத் தன்மையில் கவனம் செலுத்துகிறார்.

இதில் தொழிலாளிகளைப் பற்றிய புதுமைப்பித்தனுடைய பார்வை உச்சானிக் கொம்பிலிருந்து வெளி வருகின்றது.

‘ஆண்மை’ என்ற கதையில் நிலப்பிரபுத்தவக் குடும்பங்களில் சீர் வரிசை என்ற பெயரில் எவ்வளவு விபரீதமான காரியங்கள் நடக்கிறது என்பதையும், அதனால் இளைஞர்களின் வாழ்க்கை எத்தனை கோணல் மானலாகப் போகிறது என்பதையும் சித்தரித்துள்ளார் புதுமைப்பித்தன்.

‘வழி’ என்ற கதையில் நல்ல வசதி படைத்த குடும்பத்தின் பெண்தான் அலமு. வானம்பாடியாக, வாழ்க்கையை ரசித்து, துய்த்து மூழ்கவேண்டிய காலத்தில் வெள்ளைக் கோலம் பூண்டுவிடுகிறாள். சில சம்பவங்கள் அவளுடைய உள்ளத்தில் உணர்ச்சியைக் கீறி, கட்டுக்கடங்காமல் வெறி கொள்ளச் செய்கின்றன. அவளுடைய உள்ளம் படாதபாடு படுகிறது. தனது வாழ்க்கையை மண்ணடித்த சமூகத்தை மட்டுமல்லாமல் உலகத்தையே சுட்டுப் பொசுக்க வேண்டுமென்று படபடக்கிறது அவளுடைய மனம். பொத்தென்று விழுந்ததால் முள்வாங்கி அவளுடைய கொதித்த மார்பில் குத்தி இரத்தம் குதித்து வெளியே பாய்கிறது. இதைக்கண்ட தந்தை கதறி அழுகிறார். இந்த இரத்தத்தை அந்தப் பிரம்மாவின் முஞ்சியில் பூசிடுங்கோ, என்று கோப அக்கினியை வீசி அவள் மடிகிறாள். பிரம்மாவின் முஞ்சியில் வாரியடிக்க வேண்டும், நியாயமும், சமூக தர்மமும் இருக்கும்போது என்று பிரம்மாவின் மூலத்தையே சாடுகிறார் புதுமைப்பித்தன்.

இவைகளில் இருந்து புதுமைப்பித்தன் மனித குலத்தின் எதிரியில்லை; மனித குலத்தை அராஜகத்திற்குள்ளாக்கி, கலகங்களுக்குள்ளாக்கி, கலகங்களுக்குள் சிக்க வைத்து அழித்து ஒழித்துவிட வேண்டுமென்ற மனோபாவத்தை தம் படைப்புகளாக்கி கொடுத்தவர் புதுமைப்பித்தன்.

புதுமைப்பித்தனுடைய வாழ்க்கையும் நடைமுறையும் முற்போக்கை விரும்புகிற ஏனைய எழுத்தாளர்களுக்கு ஒரு எச்சரிக்கையாக இருக்க வேண்டும். தனி மேதாவிலாசம் பொருந்திய எழுத்தாளராக இருந்தும் தனது வாழ்விலும் சிவன் கோவில் நந்திகளாக குறுக்கிட்டு படுத்திருந்த சக்திகளைப் புரிந்து அந்த நந்திகளை அகற்றாது சென்றது நம்மை வருந்த செய்கிறது. புதுமைப்பனின் மரணத்திற்கு பின் அவருடைய வாசகர் கூட்டம் விரிந்தது. இன்று இலங்கையில் உள்ள முற்போக்கு எழுத்தாளர்கள் பலர் புதுமைப்பித்தனுடைய இலக்கியங்களை அக்காலத்தில் ஆர்வத்துடன் படித்தவர்கள் ஆவர். எனவே புதுமைப்பித்தன் இலக்கிய வானில் அழியா விடிவெள்ளி என்பது மிகையாகாது.

தெருவிளக்கு - ஒரு சமூகப் பார்வை

ரா கணேசன்

டாக்டர்.எம்.ஜி.ஆர். கல்வி மற்றும் ஆராய்ச்சி நிறுவனம்
மதுரவாயல், அடையாளம்பட்டு, சென்னை - 600 095

முன்னுரை

புதுமைப்பித்தன் ! எழுத்துக்களில் தனக்கென ஒரு பாணியைக் கடைப்பிடித்து எண்ணற்ற மக்களை தன்பால் ஈர்த்த ஓர் அற்புத மனிதன். கூரிய சமூக விமர்சனமும் நையாண்டியும், முற்போக்குச் சிந்தனையும், இலக்கியச் சுவையும் கொண்ட இவருடைய படைப்புகள், இவரின் தனித்தன்மையினை பிரதிபலிக்கின்றன. இவரது படைப்பில் வெளியான “தெருவிளக்கு” சிறுகதை பற்றி பார்ப்போம்.

முற்போக்கு சிந்தனை

புதுமைப்பித்தனின் சிந்தனையில் உதித்த அந்த கதாநாயகன் ஒரு தெருவிளக்கு. தனிமையாக, ஏகாங்கியாக தனது மங்கிய வெளிச்சத்தைப் பரப்ப முயன்று வாழ்ந்து வந்தது. இளமை, மூப்பு, சாக்காடு என்பவை மனிதருக்கு மட்டும் உரிமையில்லை. எனவே தெரு விளக்கிற்கும் இப்போது மூப்புப் பருவம் என ஆசிரியர் குறிப்பிடுகின்றார்.

நிற்கும் கல் - உடம்பு சிறிது சாய்ந்து விட்டது. சிரத்தில் இருந்த கண்ணாடிச் சில் ஒரு பக்கம் உடைந்துவிட்டது. அந்த சிறுவன் விளையாட்டாகக் கல்லை எறிந்த போது விளக்கின் சங்கடத்தை நினைக்கவில்லை என ஆசிரியர் கூறுகிறார்.

காற்று அடித்தால் உயிரை ஒரேயடியாகவாவது போக்கிவிடுகிறதா? குற்றயிராய்த் துடிக்க வைத்து அதைக் கொல்லுகிறதே! கொஞ்சமாவது மங்கிய வெளிச்சத்தைக் கொடுக்கிறதென்று இந்த காற்றிற்கு நன்றி இருக்கிறதா? போய் விட்டது! பிறகு மழையில் அதன் குளிரை யார் கவனிக்கிறார்கள்? அது காற்றிற்கு தெரியுமா? இனிமேல் விளக்கு அந்த பக்கத்திற்கு வேண்டாமாம்! அதை எடுத்து விட வேண்டுமாம்! இதன் வருத்தம் ஆசிரியருக்கு மட்டுமா இருக்கிறது. நமக்குத்தான்! யார் கேட்பது?

அந்த தெருவிளக்கிற்கு ஒரு தோழன் - ஒரு கிழவன். ஒத்த வயதில் தானே நட்பு ஏற்படும். இதில் என்ன அதிசயம்! விளக்கிற்கு கிழவன். கிழவனுக்கு விளக்கு. விளக்கை எடுத்து விடப்போகிறார்கள் என்று கிழவனுக்கு தெரியாது. தெருவிளக்கு அவன் தோழன் தான். அதன் வெளிச்சம் அவனுக்கு எவ்வளவு மனநிம்மதியை அளித்தது என விளக்குக்கும் அவனுக்கும் உள்ள நட்பை ஆசிரியர் அழகாக எடுத்துரைக்கிறார்.

அன்று சாயங்காலம் கிழவன் வந்தான். வெறும் குழி ஒன்று தான் இருந்தது. இருள்! இருள்! பற்றுக்கோலை யாரோ தட்டிப் பிடுங்கிக் கொண்ட குருடனின் நிலை! அன்று அவனுக்கு உலகம் சூனியமாய், அர்த்தமற்றதாய் இருந்தது. உடைந்த தெருவிளக்குதான்! ஆனால் கொஞ்சமாவது அவனைத் தேற்றி வந்ததே! வெளிச்சமில்லாவிட்டாலும் ஸ்பரிசித்துப் பார்த்து ஆறுதலடைய வெறும் கல்லாவது இருந்ததே? மறுநாள் காலை கிழவனின் சவம் அங்கு கிடந்ததை அந்த தெருவில் போவோர், வருவோர் கண்டார்கள்.

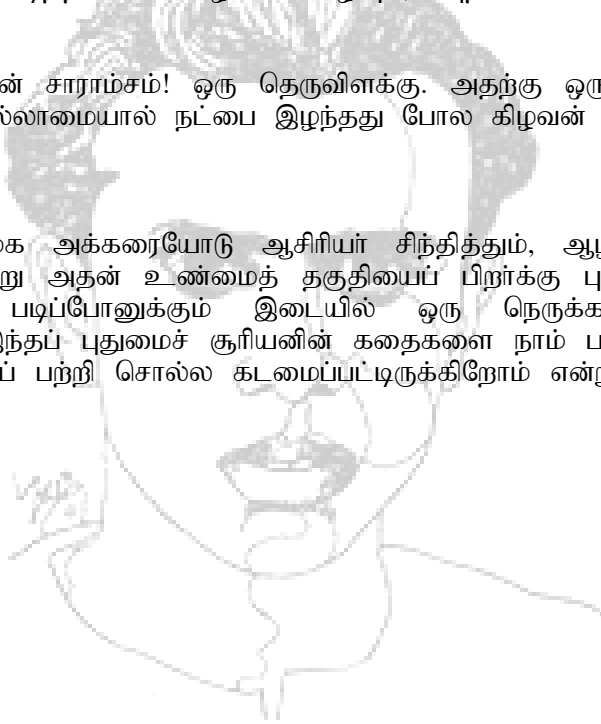
இப்போது ஒரு புது விளக்கு! மின்சார விளக்கு! அதன் கீழே குழந்தைகள் உற்சாகமாக விளையாடிக் கொண்டிருக்கிறார்கள்.

அவர்களுக்கு பழைய விளக்கையும் பழைய கிழவனையும் பற்றிக் கவலை என்ன? ஒரு காலத்தில் இவர்களும் அப்படித்தான் ஆவார்கள்! அதற்கென்ன? எங்கும், எப்பொழுதும் அப்படித்தான். பழையன கழியும், புதியன வரும். இது உலக இயற்கையாம்!

இக்கதையின் சாராம்சம்! ஒரு தெருவிளக்கு. அதற்கு ஒரு தோழன் கிழவன். அந்த விளக்கு இல்லாமையால் நட்பை இழந்தது போல கிழவன் இறந்து விடுகிறான்.

முடிவாக

இதில் சமூக அக்கரையோடு ஆசிரியர் சிந்தித்தும், ஆழ்ந்தும், தோய்ந்தும் தான் உணர்ந்தவாறு அதன் உண்மைத் தகுதியைப் பிறர்க்கு புலப்பட வைக்கிறார். படைப்பாளிக்கும் படிப்போனுக்கும் இடையில் ஒரு நெருக்கமான பிணைப்பை ஏற்படுத்துகிறார். இந்தப் புதுமைச் சூரியனின் கதைகளை நாம் படித்து, அனுபவித்து உலகிற்கு அவரைப் பற்றி சொல்ல கடமைப்பட்டிருக்கிறோம் என்று சொன்னால் அது மிகையாகாது.

புதுமைப்பித்தன் சிறுகதைகளில் சமுதாயப்பார்வை

கு மதியரசி

உதவிப்பேராசிரியர், தமிழ்த்துறை

கிருஷ்ணசாமி மகளிர் அறிவியல், கலை மற்றும் மேலாண்மையியல் கல்லூரி, கடலூர்
முன்னுரை

புதுமைப்பித்தன் 12 ஆண்டுகள் எழுத்துப்பணியில் இருந்தார். வாழ்க்கையின் உயர்ந்த நிலையில் உள்ளவர்களைப் பற்றி மட்டுமே இலக்கியம் எழுத வேண்டும் என்று அதுவரை இருந்து வந்த நிலைமையை மாற்றித் தாழ்ந்த நிலையில் உள்ளவர்களையும் தம் கதைகளில் படைத்துக்காட்டியுள்ளார். மேலும் தம் கதைகளில் சமூகத்தின் கடைநிலையில் இருக்கும் ஏழை எளியவர்களையும், சாதாரண மில் கூலிகளையும், குதிரை வண்டிக்காரனையும், சமூகத்தில் பாதிக்கப்பட்ட விதவைப்பெண்களையும் படைத்துள்ளார். சமூகத்தில் நிலவும் தீண்டாமைப்பிரச்சனைகள், சாதிப்பிரச்சனைகள் போன்றவற்றையும் தமது கூரிய பார்வைக்கு உட்படுத்தியுள்ளார். புதுமைப்பித்தன் சிறுகதைகளில் சமுதாயப்பின்புலத்தைக் காணுவதே இக்கட்டுரையின் நோக்கமாகும்.

புதுமைப்பித்தனின் நடை அமைப்பு

புதுமைப்பித்தனின் சிறுகதைப் படைப்புத்திறனில் அவருடைய எழுத்து நடை முக்கியப் பங்கு வகிக்கிறது. கேலியும் கிண்டலும் கலந்த நகைச்சுவை நடை அது. அவர் பயன்படுத்தும் ஒவ்வொரு சொல்லும் ஏதோவொரு வகையில் அவர் ஆளுமையை உணர்த்துகிறது. கருத்து முற்றுப் பெறுவதற்கு முன்னதே இன்னொரு கருத்துத் தொடர்ந்து வருகிறது. முழுமை பெறாத வாக்கிய அமைப்பு அவருடைய ஆவேசமான மனநிலையை எடுத்துக்காட்டுகிறது. தன் நடையைப் பற்றிப் புதுமைப்பித்தன் “கருத்தின் வேகத்தையே பிரதானமாகக் கொண்ட வார்த்தைகளை வெறும் தொடர்புச் சாதனமாகக் கொண்டு, தாவித் தாவிச் செல்லும் நடை ஒன்றை நான் அமைத்தேன். அது நானாக வகுத்துக் கொண்ட பாதை. அது தமிழ்ப் பண்புக்கு முற்றிலும் புதிது” என்று விளக்கியுள்ளார்.

புதுமைப்பித்தனின் சிறுகதைகளில் பாத்திரப்படைப்புகள்

புதுமைப்பித்தன் மக்களிடமிருந்து தூர விலகி நின்று கதை சொல்லாமல் மக்களோடு ஒட்டி நின்றே தம் கதைகளைப் படைத்துள்ளார். புதுமைப்பித்தன் தம் கதைகளைப் பற்றி “பொதுவாக என்னுடைய கதைகள் உலகத்துக்கு உபதேசம் செய்து உய்விக்க ஏற்பாடு செய்யும் ஸ்தாபனம் அல்ல. பிற்கால நல்வாழ்வுக்கு சௌகரியம் பண்ணி வைத்திருக்கும் இன்ஷூரன்ஸ் ஏற்பாடும் அல்ல. எனக்குப் பிடிக்காதவர்களையும் பிடிக்கிறவர்களையும் கிண்டல் செய்து கொண்டிருக்கிறேன்” என்று கூறியுள்ளார்.

புதுமைப்பித்தன் கதைகளில் வரும் பாத்திரங்கள் எல்லாம் நிழல்கள் அல்ல; நிஜங்கள். வாழ்க்கையில் ஏற்பட்ட ஏமாற்றம், வெறுப்பு, துன்பம் இவற்றால் பாதிக்கப்பட்டவர்கள், உலக வாழ்வின் மீது நம்பிக்கை இழந்தவர்கள், நண்பர்களை

நம்பி மோசம் போனவர்கள், காதலால் தோல்வியடைந்தவர்கள், வாயில்லாப்பூச்சிகள், சமயப்போர்வையில் உலா வரும் சாத்தான்கள், மனதால் பாதிக்கப்பட்ட விதைவப்பெண்கள் என்று பலவிதமாக அக்கதைப் பாத்திரங்களை அமைந்துள்ளார்.

புதுமைப்பித்தன் சிறுகதைகளில் கதைக்கரு

புதுமைப்பித்தன் காதல், சாவு, வறுமை, காமம், பசி, பயம், சிறுமை, சீரழிவு, சோகம், குழப்பம், கொந்தளிப்பு, மந்திரம், புராணம் என்று பலவற்றைக் கதைக்கருவாக எடுத்துக் கொண்டுள்ளார். அவர் எடுத்துக் கொண்ட கதைக்கருக்களை அடிப்படையாகக் கொண்டு அவரின் கதைகளை,

1. தனிமனித உணர்வுகளை அடிப்படையாகக் கொண்ட கதைகள்
2. தத்துவங்களை அடிப்படையாகக் கொண்ட கதைகள்
3. சமுதாய சிக்கலை மையமிட்ட கதைகள்
4. காதலைக் கருவாகக் கொண்ட கதைகள்
5. நகர வாழ்வின் போலித்தன்மைகளை வெளிக்காட்டும் கதைகள்
6. வறுமையைக் கருவாகக் கொண்ட கதைகள்

என்று வகைப்படுத்தியுள்ளார் கரு.முத்தையா.

புதுமைப்பித்தன் சிறுகதைகளில் கற்பு கோட்பாடு

புதுமைப்பித்தன் கதைகளில் ‘கற்பு’ என்ற கருத்தாக்கத்தைப் பேசும் பொன்னகரமும், இராமன் கொடுத்த சாபவிமோசனத்தைத் தேவையில்லை என்று தூக்கியெறிந்துவிட்டு மீண்டும் தன்னைக் கல்லாகிக் கொண்ட அகலிகையைப் பற்றி பேசும் சாபவிமோசனமும் பலரால் அதிகம் விமர்சிக்கப்பட்டவையாகும்.

பொன்னகரம் சிறுகதையில் வறுமையின் பிடியில் சிக்கித் தவிப்பவர்கள். ‘அது வேறு உலகம் ஐயா, அதன் தர்மம் வேறு’ என்று அந்த நகரை விமர்சிக்கிறார் புதுமைப்பித்தன். சொந்தமாகக் குதிரை வண்டி வைத்திருக்கும் முருகேசன் குடிபோதையில் அடிப்பட்டு கிடந்தபோது பால் கஞ்சி கேட்கிறான். அவன் மனைவி அம்மாளுக்கு கூலி போட இன்னும் இரண்டு நாட்கள் இருக்கும் நிலையில் வீட்டில் காசில்லை. அம்மாளுவின் மேல் ஒருவனுக்கு வெகு நாட்களாக ஆசை. அப்போது அம்மாளு அவனின் ஆசைக்கு இறையாகிறாள். “அம்மாளு முக்கால் ரூபாய் சம்பாதித்துவிட்டாள். ஆம், புருஷனுக்கு பால் கஞ்சி வார்க்கத்தான். என்னமோ கற்பு கற்பு என்று கதைக்கிறீர்களே! இதுதான் ஐயா பொன்னகரம்” என்று கதையை முடித்துள்ளார். இக்கதையில் கற்புப்படும்பாட்டை எரிமலையாகக் கொட்டுகிறார். ஒருபக்கம் கற்பு கற்பு என்று கூக்குரலிடும் பணக்காரச் சமுதாயமும், மறுபக்கம் வறுமையின் கோரப்பிடியில் சிக்கி நாஸ்தோறும் வாழ்வுக்கு போராடும் சமூகம். பொருளாதாரம் என்ற கருவி தான் கற்பை நிர்ணயிப்பது. சுகமாக வாழ்பவர்களுக்குக் கற்பு ஒரு பெரிய விஷயம். வறுமையின் பிடியில் இருப்பவர்களுக்குக் கற்பு பெரிய விஷயமல்ல. இதைத்தான் இக்கதை வழி புதுமைப்பித்தன் உணர்த்தியிருக்கிறார். அம்மாளுவின் நிலைமைக்கு சமூகமே பொறுப்பு என உணர்த்தியிருக்கிறார்.

சாபவிமோசனம் கதையில் அகலிகையின் புராண வரலாற்றை எடுத்துக் கொண்டு சமுதாய விமர்சனத்தைச் செய்துள்ளார். அகலிகை இந்திரனால் உடல்

மாசுப்பட்டவள். அதற்காகக் கணவன் கௌதமனின் சாபம் பெற்று மனத்தால் பாதிக்கப்பட்டாள். இராமனின் பாதம்பட்டு சாபவிடைக்குப் பின் அவன் ஒருவனாவது தன்னை புரிந்து கொண்டானே என்ற நம்பிக்கையில் உயிர் வாழ்கிறாள். சீதையை இராமன் தீக்குளிக்க வைத்த செய்தி கேட்டதும் துடித்துப் போகிறாள். சீதையின் கற்பை உலகுக்கு நிரூபிக்க விரும்பிய இராமனின் நிலைப்பாடு அவளுக்குப் புரிந்து தன்னை மீண்டும் கற்சிலையாக்கிக் கொள்கிறாள். அதாவது சாபவிமோசனம் பெற்றும் பாவவிமோசனம் பெறாத உலகில் அவள் வாழ விரும்பவில்லை என்பதைக் காட்டுகிறார்.

“அகலிகை ஒரு நீதி அவனுக்கு ஒரு நீதியா? ஏமாற்றா? கௌதமன் சாபம் குடலோடு பிறந்த நியாயமா? அகலிகை மீண்டும் கல்லானாள் மனச்சுமை மடிந்து” என்று புதுமைப்பித்தன் தாமே தீர்ப்பை வழங்குகிறார்.

வறுமை குறித்த பதிவுகள்

வறுமை புதுமைப்பித்தனின் பல கதைகளில் காணக்கிடக்கும் பிரச்சனையாகும். மனிதன் வயிற்றுப்பாட்டுக்கு நடத்தும் போராட்டங்களை அப்படியே படைத்துக் காட்டுவதில் அவர் வல்லவராகத் திகழ்கின்றார். பொன்னகரம் கதையில், “இந்தத் திவ்வியப் பிரதேசத்தைத் தரிசிக்க வேண்டுமானால் சிறு தூறலாக மழை சிணுசிணுத்துக் கொண்டிருக்கும் பொழுது சென்றால் தான் கண்கொள்ளாக் காட்சியாக இருக்கும். வழி நெடுகச் சேற்றுக் குழம்புகள். சாலையோரமாக முனிசிபல் கங்கை அல்ல. யமுனை தானே கறுப்பாக இருக்கும்? அது தான். பிறகு ஓர் இரும்புவேலி. அதற்குச் சற்று உயரத்தள்ளி அந்த ரயில்வே தண்டவாளம். மறுப்பக்கம் வரிசையாக மனிதக் கூடுகள். ஆமாம் வசிப்பதற்குதான்” என்று வறுமையில் வாடுபவர்களின் இருப்பிடத்தை வர்ணிக்கின்றார்.

ஒரு நாள் கழிந்தது என்ற கதையில் படுக்க வைத்து இருக்கும் கோரைப் பாயினை வர்ணிப்பதன் மூலம் அங்குள்ள ஏழ்மையை நமக்கு உணர்த்திவிடுகிறார் புதுமைப்பித்தன்.

“கையில் இருக்கும் கோரைப்பாயை விரிப்பதே ஒரு ஜாலவித்தை. நெடுநாள் உண்மையாக உழைத்தும் பென்ஷன் கொடுக்கப்படாததால் அது நடுமத்தியில் இரண்டாக கிழித்து ஒரு கோடியில் மட்டிலும் ஒட்டிக் கொண்டிருந்தது. அதை விரிப்பது என்றால் முதலில் உதறித் தரையில் போட்டுவிட்டு கிழிந்து கிடக்கும் இரண்டு தூண்டுகளையும் சேர்த்துப் பொருந்த வைக்க வேண்டும். கோரப்புற்கள் முதுகில் குத்தாமல் இருக்க ஒரு தூண்டையோ அல்லது மனைவியன் புடவையையோ மேலே விரிக்க வேண்டும்”.

இப்படிப் புதுமைப்பித்தன் தன் கதைகளில் வறுமையின் கோரதாண்டவத்தை எள்ளல் கலந்து காட்டியுள்ளார்.

பெண்களுக்கு ஏற்படும் பிரச்சனைகள்

இந்து சமூகத்தின் உளுத்துப்போன கட்டுப்பாடுகளின் கைதிகளாகப் பெண்கள் இருந்து வருகிறார்கள். ஆணாதிக்கத்தால் பெண்கள் பல வகையிலும் பாதிக்கப்பட்டுள்ளனர். பெண்களுக்கு உரிய வயதில் திருமணம் ஆகாவிட்டால் பிரச்சனை, திருமணம் ஆகிக் கணவனை இழந்தால் கைம்மை என்ற கொடுமை, கணவன் சரியாகக் குடும்பத்தைப் பேணாவிட்டால் பிரச்சனை. இப்படி பிரச்சனைகளின் ஒட்டுமொத்த வடிவமாக பெண்கள் தவிக்கின்றனர்.

“ஏழ்மை நிலையிலிருக்கும் பெண்கள் கொஞ்ச காலாமாவது கன்னிகையாக இருந்து காலம் தள்ள இந்து சமூகம் இடம் தராது. இவ்விஷயத்தில் கைம்பெண்களின் நிலையை விடக் கன்னியர்கள் நிலை பரிதாபகரமானது. மிஞ்சினால் விதவையை அவமதிப்பார்கள். ஆனால் ஒரு கன்னிகையோ எனின் அவதூறு உலகத்தின் நிஷ்டூரம் என்ற சிலுவையில் அறையப்படுவாள்” என்று கன்னிப் பெண்ணின் நிலையினைச் சங்குத்தேவனின் தர்மம் என்ற கதையில் எடுத்துரைத்துள்ளார்.

வாடாமல்லிகை என்ற கதையில் ஸரசு என்ற இளம் விதவையின் வாழ்வினை எடுத்துக்காட்டுகிறார். சீர்த்திருந்த மனநிலை உடைய இளைஞன் அவளை மறுமணம் செய்து கொள்ள முன் வரும்போது “கொள்கைக்காக நீர் தியாகம் செய்து கொள்ள முயலுகிறீர். நான் தியாகத்தைக் கேட்கவில்லை. பாசம் இருந்தால் போதும்” எனக் கூறி அவனை அதிர வைக்கிறார். “நீ ஒரு பரத்தை” என அவன் வெடிக்கும்போது “ நான் பரத்தையன்று. நான் ஒரு பெண். இயற்கையின் தேவையை நாடுகிறேன்” என்கிறாள். மறுமணத்தை ஏற்க மறுக்கும் சமூகக் கொடுமைக்கு எதிராக ஒரு பெண்ணை இப்படிப் பேச வைத்து அதிர்ச்சியூட்டுகிறார் புதுமைப்பித்தன்.

வழி என்ற கதையில் “அன்று அவர் கணவர் இறந்தபின் பதினாறு நாட்களும் இவளைப் பிணம் போல அழும் யந்திரமாகக் கிடத்திச் சுற்றியிருந்து அழுதார்கள். அவள் உயிர்ப் பிணம் என்ற கருத்தை உணர்த்தவோ!” என்று கணவனை இழந்த பெண்களுக்குச் செய்யப்படும் சடங்குகள் அவளை எப்படி உயிரோடு பிணமாக்குகின்றன என்பதைக் எடுத்துக்காட்டியுள்ளார். கைம்மை என்பது உடன்கட்டை ஏறுவதை விட மிகக் கொடுமையானது என்கிறார். கைம்மையால் பாதிக்கப்பட்ட ஒருத்தி அக்கொடுமையில் நாளும் சாவதை விட ஒரேயடியாகச் சாவதே மேல் என்று முடிவு செய்கிறாள். ஒரு பெண் தன்னைத் தானே குத்திக் கொள்கிறாள். இரத்தம் பீறிடுகிறது. “நெஞ்சின் பாரம் போகச் சின்னவாசல்” என்கிறாள். காப்பாற்ற வரும் தன் தந்தையிடம் “இந்த இரத்தத்தை அந்த பிரம்மாவின் மூஞ்சியில் பூசிடுங்கோ! வழியை அடைக்காதீர்கள்” என்கிறாள்.

பெண் படைப்பே துன்பமானது என்று காட்டுவதன் மூலம் மூடப்பழக்கவழக்கங்களைப் போற்றிப் பாதுகாக்கும் சமூகத்தைச் சாடுகிறார். இவ்வாறு பெண்களின் பிரச்சனைகளைத் தம் கதைகளில் விரிவாகவே எடுத்தாண்டுள்ளார் புதுமைப்பித்தன்.

தொகுப்புரை

புதுமைப்பித்தன் தமிழ்ச் சிறுகதை வரலாற்றில் ஒரு மைல்கல்; ஒரு திருப்புமுனை; ஒரு சகாப்தம். எவ்வாறு பாரதி தமிழ்க் கவிதை உலகில் நடை வடிவம் உள்ளடக்கம் முதலியவற்றில் புதியன புகுத்தி இருபதாம் நூற்றாண்டின் தமிழ்க் கவிதைக்குத் தலைமகனாக விளங்கினாரோ அதே போல் தமிழ்ச்சிறுகதை இலக்கியத்திற்குச் சிறப்புமிக்க தலைமகனாக விளங்கியவர் புதுமைப்பித்தன். புதுமைப்பித்தன் தம் சிறுகதைகளில் சமூகத்தின் கடைநிலையில் இருக்கும் மக்கள் அனுபவிக்கும் அனைத்து கொடுமைகளையும் எடுத்துக்காட்டி அதற்கு சமூகமே காரணம் என்று சமூகத்தின் குறைகளைத் தன்னுடைய சிறுகதைகளில் எடுத்துக்காட்டியுள்ளார். இவர் கதைகளின் உள்ளடக்கமும் கதையுண்டாக்கும் மனோபாவமும் வாழ்வின் அடியாழத்தை எந்த அளவுக்கு ஆழம் பார்க்கிறது என்கிற விஷயத்தையும் நாம் கவனித்துப் பார்க்க வேண்டும்.

கடவுளின் கதை

முனைவர் பெ மோகன்

இணைப்பேராசிரியர், தமிழ்த்துறை
வேல்ஸ் அறிவியல் தொழில்நுட்ப உயர் ஆராய்ச்சி நிறுவனம்
பல்லாவரம், சென்னை - 600 117

நோக்கம்

தமிழ்ச் சிறுகதை வரலாற்றின் தொடக்கமாகவும், அதன் தனிப்பெரும் அத்தியாயமாகவும் அமைந்திருப்பவர் புதுமைப்பித்தன். அவர் வாழ்ந்த காலத்தில் சிறுகதைகளுக்காகப் போற்றப்பட்ட அளவுக்கு, கடுமையானச் சாடலுக்கும் உள்ளாகியிருக்கிறார். புதுமைப்பித்தனிடம் புதுமையும் இருக்கிறது, பித்தும் இருக்கிறது என்று இலக்கியத் திறனாய்வாளர்கள் கூறும் அளவுக்கு அவரின் நிலை இருந்துள்ளது. அவர் கதைகளின் உள்ளடக்கங்களும், அதனை சித்திரித்த முறைகளும் இதற்குக் காரணமாக அமைந்திருக்கின்றன.

குறிப்பாகக் கற்புநெறி, கடவுள் நம்பிக்கை போன்றவற்றை அவர் சித்தரித்தமுறை கவனிப்புக்கும் கண்டனத்துக்கும் உள்ளானது. அவர் காலத்திய சமுதாய நிலைமைகளை, கதைகளாக்கிய விதம் மற்ற எழுத்தாளர்களிடமிருந்து முற்றிலும் மாறுபட்டிருந்தது. அவை, முற்போக்கு எண்ணங்கொண்டோரால் பாராட்டப்பட்ட அதேவேளையில், மத அடிப்படைவாதிகளால் தூற்றப்பட்டுள்ளன. பொன்னகரம், அகல்யை, சாபவிமோசனம், அன்று இரவு, ஆற்றங்கரைப் பிள்ளையார், கடவுளின் பிரிதிநிதி, கடவுளும் கந்தசாமிப்பிள்ளையும் முதலான கதைகள் இந்த வகையில் அடங்கும் எனலாம். அவற்றுள், கடவுள் பற்றிய அவரின் நிலைப்பாட்டை, கடவுளும் கந்தசாமிப்பிள்ளையும் என்னும் சிறுகதையின் வழி ஆய்வு செய்வது இக்கட்டுரையின் நோக்கமாகும்.

கடவுள், மதம், மதவாதம்

கடவுள் எதிர்ப்பாளர், மதங்களை நையாண்டி செய்பவர், சடங்குகளை எள்ளி நகையாடுபவர் என்றெல்லாம் புதுமைப்பித்தன் அடையாளம் காணப்படுகிறார். இதன் காரணமாக அவரைக் **கலகக்காரர்** எனவும் சில திறனாய்வாளர்கள் அழைக்கின்றனர். “பொதுவாகப் புதுமைப்பித்தனைப் பற்றிச் சொல்ல வேண்டுமாயின் அவர் ஒரு கலகக்காரராகவே இருந்திருக்கிறார். சமூக விடுதலை, பொருளாதார விடுதலை, அரசியல் விடுதலை என்ற மூன்று அம்சங்களையும் அவரது படைப்புகளில் பார்க்க முடியும்” (ரகுநாதன், புதுமைப்பித்தன் பற்றி, நியூ செஞ்சரி புக் ஹவுஸ், சென்னை, 2005, பக். 168 - 169.) என்று தொ.மு.சி. ரகுநாதன் கூறுகிறார். மேலும், புதுமைப்பித்தன் ஒரு நடப்பியலாளர் என்று அவர் உரைக்கின்றார். இதனை, “புதுமைப்பித்தன் தமிழ்நாட்டு இலக்கிய ரசிகர்களின் நெஞ்சில் இடம்பிடித்துவிட்டாரென்றால், அதற்குக் காரணம் அவர் யதார்த்த நிலையை

மறைமுகமாக கதாநாயக எடுத்துக் காட்டியதுதான்.” (மேலது, ப.178.) என்று புதுமைப்பித்தனின் நடப்பியல் கதை எழுது முறையைப் பற்றி எடுத்துரைக்கின்றார்.

தமிழ்ச் சமூகத்தின் மேல் புதுமைப்பித்தனுக்கிருந்த தீராத காதலே கதைகளாக உருப்பெற்றிருக்கின்றன. அது சமூக அக்கரையாக, நடப்பியல் தன்மையுடன் வெளிப்படுகிறது. அதனால்தான், அவரின் கதைகளில் சமகால மனிதர்கள் உயிர்ப்புடன் உலா வருகின்றனர். இந்நிலையை அவரின் எல்லாக் கதைகளிலும் காணலாம். அவர் கடவுளை எதிர்க்கவில்லை. போலியாகக் கொள்கை பேசுபவர்கள், கடவுளின் பெயரால், மதத்தின் பெயரால் மக்களுக்குத் துன்பம் விளைவிக்கும் நயவஞ்சகர்களை எதிர்க்கிறார். மதக் காவலர்கள் எனக் கூறிக்கொண்டு, மக்களுக்குத் துன்பம் விளைவிக்கும் அடிப்படைவாதிகளை அடித்து நொருக்குகிறார். “மதத்தின், தெய்வத்தின், தத்துவங்களின் பெருமைகளைப் பேசிக்கொண்டே பொழுதுபோக்குகிற பெரியமனிதர்களின் வேடங்களையும் செயல்முரண்களையும் அவர் தனது கதைகளின் மூலம் எடுத்துக் காட்டத் தயங்கவில்லை.” (வல்லிக்கண்ணன், இந்திய இலக்கியச் சிற்பிகள் - புதுமைப்பித்தன், சாகித்ய அகாதெமி, புது தில்லி, 2012, ப. 36.) என்று வல்லிக்கண்ணன் கருத்துரைப்பார்.

நியாயம் என்னும் கதையில், மிகுதியான மதபக்தி கொண்டவராக, பெஞ்சு மாஜிஸ்திரேட் பதவி வகிக்கும் தேவஇரக்கம் நாடார் சித்தரிக்கப்பட்டுள்ளார். அவர், காயம்பட்ட குதிரையைக் கட்டி வண்டி ஓட்டியதற்காக, வண்டிக்காரனுக்குத் தண்டனைப் பெற்றுத் தருகிறார். குதிரை வண்டிக்காரன் அவரின் காலைப் பிடித்துக் கெஞ்சியும் அவரின் மனம் இளகவில்லை.

“அன்று இரவு தேவஇரக்கம் நாடார் படுத்துக்கொள்ளும்முன் முழங்கால் படியிட்டு ஜபம் செய்கிறார்.

... எங்கள் பாவங்களை எங்களுக்கு மன்னியும்: நாங்களும் எங்களிடம் கடன்பட்டவர்களுக்கும் மன்னிக்கிறோமே... ஆமென்.

கண்ணை விழித்து எழுந்தார். அந்த அஞ்ஞானி வண்டிக்காரனைப் பற்றி ஞாபகமேயில்லை!”

(புதுமைப்பித்தன், புதுமைப்பித்தன் கதைகள், பூம்புகார் பதிப்பகம், சென்னை, 2002, ப. 185.)

என்று புதுமைப்பித்தன் எழுதிச் செல்வார். மதக் கோட்பாடுகளைவிடவும், சட்டத்தைவிடவும் மனிதனே மேலானவன்; அவனின் வாழ்க்கைப் போராட்டமே மேலானது என்னும் முடிவை நோக்கி இந்தக் கதை நம்மை அழைத்துச் செல்கிறது.

“அகலிகைக்கு பிரக்ஞை மருண்ட நிலை. மறுபடியும் இந்திர நாடகம், மறக்க வேண்டிய இந்திர நாடகம், மனத்திரையில் நடந்து கொண்டிருந்தது.

கௌதமன் அவளைத் தழுவினான்.

கௌதமன் உருவில் வந்த இந்திர வேடமாகப் பட்டது அவளுக்கு. அவள் நெஞ்சு கல்லாய் இறுகியது. என்ன நிம்மதி!

கௌதம் கைக்குள் சிக்கிக் கிடந்தது ஒரு கற்சிலை.” (மேலது, ப. 102.)

என்னும் சாபவிமோசனம் கதைகூட, பெண்குலத்தின் மீதான அவரின் அன்பையே பறைசாற்றுகிறது. இவ்வாறு, அனைத்து மதப் போலிகளையும் சாடியிருக்கிறார்.

கடவுளின் கதை

இந்தக் கதைகளுக்கெல்லாம் சிகரம் வைத்தாற்போல் அமைந்திருப்பது, **கடவுளும் கந்தசாமிப்பிள்ளையும்** என்னும் கதையாகும். இந்தக் கதையில், கடவுளை வைத்துக் கண்ணாமூச்சி விளையாடுகிறார் புதுமைப்பித்தன். இதைச் சிறுகதை என்று சொல்வதைவிட ஒரு காப்பியம் என்று துணிந்துரைக்கலாம். ஏனெனில், இந்தக் கதையின் ஒவ்வொரு வரிக்குள்ளும் ஒரு கதை இருக்கும். அந்தக் கதை, தத்துவச் சாரமாய் விரிந்து செல்லும். இந்தக் கதையின் முதன்மைக் கதைமாந்தர் கந்தசாமிப் பிள்ளை. அவரை சிவபெருமான் பிராட்டேயில் சந்திக்கிறார். இதனைப் புதுமைப்பித்தன் தனக்கேயுரிய நடையில் அறிமுகம் செய்கிறார்.

“இப்படியாக மேற்படியூர் மேற்படி விலாசப் பிள்ளையவர்கள் தர்ம விசாரத்தில் ஈடுபட்டிருக்கும் பொழுதுதான் அவருக்குக் கடவுள் பிரசன்னமானார்.

திடீரென்று அவருடைய புத்தி பரவசத்தால் மருளும்படித் தோன்றி, “இந்தா, பிடி வரத்தை” என்று வற்புறுத்தவில்லை.

“ஐயா, திருவல்லிக்கேணிக்கு எப்படிப் போகிறது?” என்று தான் கேட்டார்.

“டிராமிலும் போகலாம், பஸ்ஸிலும் போகலாம், கேட்டுக் கேட்டு நடந்தும் போகலாம். மதுரைக்கு வழி வாயிலே” என்றார் ஸ்ரீ கந்தசாமிப் பிள்ளை.

“நான் மதுரைக்குப் போகவில்லை. திருவல்லிக்கேணிக்குத்தான் வழி கேட்டேன். எப்படிப் போனால் சுருக்க வழி?” என்றார் கடவுள். இரண்டு பேரும் விழுந்துவிழுந்து சிரித்தார்கள்.”

(புதுமைப்பித்தன், புதுமைப்பித்தன் சிறுகதைகள், நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ், சென்னை, 2015, பக். 70-71.)

இங்கே கடவுள் தோன்றவில்லை; வருகிறார். இயல்பான - சாதாரண மனிதராக வருகிறார். திருவல்லிக்கேணிக்குச் செல்ல வழி கேட்கிறார். இது வெறும் கதைமாந்தர் சித்திரிப்பல்ல, புராணத்தின் பிழிவு. புராணத்தின் பிழிவே இங்கு சிறுகதை வடிவமாய், தத்துவத்தின் விளக்கமாய் விரிந்து நிற்கிறது. கடவுளின்பால் நாட்டமுள்ளதாகக் காட்டிக்கொள்ளும் புராணப் புளுகர்களை சூடேற்றும் வரிகள் இவை. மனித சமூகத்தின் மேல் அன்பு கொண்டவர்களை அரவணைத்துச் செல்லும் கரங்கள் இவை.

“வழி கேட்டவரைக் கந்தசாமிப் பிள்ளை கூர்ந்து கவனித்தார். வயசை நிர்ணயமாகச் சொல்ல முடியவில்லை. அறுபது இருக்கலாம். அறுபதினாயிரமும் இருக்கலாம். ஆனால் அத்தனை வருடமும் சாப்பாட்டுக் கவலையே இல்லாமல் கொழுகொழு என்று வளர்ந்த மேனி வளப்பம்.” (மேலது, ப. 71.)

சிவனை இதற்குமேல் சிறப்பாக மற்றவர்களால் அறிமுகப்படுத்த முடியும் என்று தோன்றவில்லை. சிவனின் வயதைக் கூறும் முறையும், உழைக்காமல் உருண்டு திரண்ட தேகம் என்பதும் மெய்யியலில் புதுமைப்பித்தனுக்கிருந்த தெளிவைக் காட்டுகின்றன.

“இருவரும் ஒரு மேஜையருகில் உட்கார்ந்தார்கள். பையனுக்கு மனப்பாடம் ஒப்பிக்க இடங் கொடுக்காமல், “சூடா, ஸ்ட்ராங்கா இரண்டு கப் காப்பி!” என்று தலையை உலுக்கினார் கந்தசாமிப் பிள்ளை.

“தமிழை மறந்துவிடாதே. இரண்டு கப் காப்பிகள் என்று சொல்” என்றார் கடவுள்.

“அப்படி அல்ல. இரண்டு கப்பிகள் காப்பி என்று சொல்ல வேண்டும்” என்று தமிழ்க் கொடி நாட்டினார் பிள்ளை.” (மேலது, ப. 72.)

என்னும் வரிகளில், சிவன் தான் தமிழ்க் கடவுள் என்பதை நிலைநாட்ட முயல்வதையும் ஆனால், நடைமுறையிலிருந்து பிறழ்வதையும் மிகவும் நாகக்காகச் சித்திரிக்கிறார் புதுமைப்பித்தன்.

“கடவுள் காப்பியை எடுத்துப் பருகினார். சோமபானம் செய்த தேவகளை முகத்தில் தெறித்தது.

“நம்முடைய லீலை” என்றார் கடவுள்.

“உம்முடைய லீலை இல்லைங்காணும், ஹோட்டல்காரன் லீலை. அவன் சிக்கரிப் பவுடரைப் போட்டு வைத்திருக்கிறான்.”

“சிக்கரிப் பவுடர் என்றால்...?” என்று சற்றுச் சந்தேகத்துடன் தலையை நிமிர்த்தினார் கடவுள்.

“சிக்கரிப் பவுடர், காப்பி மாதிரிதான் இருக்கும். ஆனால் காப்பி அல்ல. சிலபேர் தெய்வத்தின் பெயரைச் சொல்லிக் கொண்டு ஊரை ஏமாற்றிவருகிற மாதிரி” என்றார் கந்தசாமிப் பிள்ளை.” (மேலது, பக். 73-74.)

இவ்வரிகளில், போலி மதவாதிகளை சிக்கரிப் பவுடருடன் ஒப்பிட்டு நகையாடுவது, நகைப்புக்கு மட்டுமல்ல, நம்மைச் சிந்திக்கச் செய்வதற்கும்தான்.

“கடவுள், தம் கையில் கற்றையாக அடுக்கியிருந்த நோட்டுக்களில் ஐந்தாவதை மட்டும் எடுத்தார். சுக்கு நூறாகக் கிழித்துக் கீழே எறிந்தார்.

“கள்ள நோட்டு. என்னை ஏமாற்றப் பார்த்தான். நான் அவனை ஏமாற்றிவிட்டேன்” என்றார் கடவுள். அவருடைய சிரிப்பு பயமாக இருந்தது.

“என் கையில் கொடுத்தால், பாப்பான் குடுமியைப் பிடித்து மாற்றிக் கொண்டு வந்திருப்பேனே!” என்றார் கந்தசாமிப் பிள்ளை.

மேற்கண்ட வரிகள் காலம் காலமாக நம் சமூகத்தை மட்டுமல்ல, கடவுளையும் ஏமாற்றுபவர்கள் யார் என்பதையும் இனம் காட்டுகிறது.

“ திருவல்லிக்கேணிக்குத்தானே? வாருங்கள் டிராமில் ஏறுவோம்” என்றார் கந்தசாமிப் பிள்ளை.

“அது வேண்டவே வேண்டாம். எனக்குத் தலை சுற்றும். மெதுவாக நடந்தே போய்விடலாமே” என்றார் கடவுள்.

“ரிக்சாவிலே ஏறிப் போகலாமே” என்றார் கந்தசாமிப் பிள்ளை.

“நர வாகனமா? அதுதான் சிலாக்கியமானது” என்றார் கடவுள்.” (மேலது, ப. 75.)

என்னும் வரிகளின் மூலம் அறிவியலும் மதமும் எதிர் எதிரானவை என்னும் கருத்தைச் சொல்லாமல் சொல்லிச் செல்கிறார்.

கடவுள் நம் தோன்றி காட்சியளிக்க மாட்டாரா என்று நினைத்து ஏங்கும் மக்கள் திரள் ஏராளம். ஆனால், கந்தசாமிப்பிள்ளை எதார்த்தவாதி. சிவனின் தரிசனத்தைக் கண்டிக்கிறார்.

“புலித் தோலாடையும், சடா முடியும், மானும், மழுவும், பிறையுமாகக் கடவுள் காட்சியளித்தார். கண்ணிலே மகிழ்ச்சி வெறி துள்ளியது. உதட்டிலே புன்சிரிப்பு.

“ஓய் கடவுளே, இந்தா பிடி வரத்தை என்கிற வித்தை எல்லாம் எங்கிட்டச் செல்லாது. நீர் வரத்தைக் கொடுத்துவிட்டு உம்பாட்டுக்குப் போவீர். இன்னொரு தெய்வம் வரும், தலையைக் கொடு என்று கேட்கும். உம்மிடம் வரத்தை வாங்கிக் கொண்டு பிறகு தலைக்கு ஆபத்தைத் தேடிக்கொள்ளும் ஏமாந்த சோணகிரி நான் அல்ல. ஏதோ பூலோகத்தைப் பார்க்க வந்தீர். நம்முடைய அதிதியாக இருக்க ஆசைப்பட்டீர். அதற்கு ஆட்சேபம் எதுவும் இல்லை. என்னுடன் பழக வேண்டுமானால் மனிதனைப் போல, என்னைப் போல நடந்து கொள்ள வேண்டும். மனித அத்துக்குக் கட்டுப்பட்டிருக்க வேண்டும்” (மேலது, ப. 81.)

என்னும் வரிகள் அதற்கானக் காரணத்தை உணர்த்துகின்றன.

இக்கதையில், கலை என்பதைப் பற்றி புதுமைப்பித்தன் தரும் விளக்கம் மேதமை நிறைந்தது. இவ்வுலக வரலாற்றை மாற்றிய மாபெரும் தலைவர்களின் விளக்கங்களுடன், இவ்வரிகள் ஒத்துச் செல்கின்றன.

“ஓய்! கலைன்னா என்னன்னு தெரியுமாங்காணும்? புலித்தோலைத்தான் கட்டிக்கொண்டீரே. பாம்புன்னா பாம்பையா புடிச்சுக்கொண்டு வருவா? பாம்பு மாதிரி ஆபரணம் போட்டுக் கொள்ள வேணும். புலித்தோல் மாதிரி பட்டுக் கட்டிக் கொள்ள வேணும். கலைக்கு முதல் அம்சம் கண்ணுக்கு அழகுங்காணும்! வாஸ்தவமாகப் பார்வதி பரமேசுவராளே இப்படி ஆடினாலும் இது நாட்டிய சாஸ்திரத்துக்கு ஒத்து வராது.” (மேலது, ப. 93.)

இந்தக் கதையில் கடவுளைப் பற்றி மட்டுமல்ல, நம் சமூகத்தில் இருக்கும் பல சீர்கேடுகளைச் சுட்டிக் காட்டுகின்றார். மருத்துவம் வணிகமயமானதை எடுத்துரைக்கின்றார். இந்தச் சமூகத்தில் வாழ வேண்டுமென்றால், பணம் சேர்க்க வேண்டுமென்றால், மற்றவரை எவ்வாறெல்லாம் ஏமாற்ற வேண்டுமென்று கூறுகின்றார். மற்றவரை ஏமாற்றாமல் வாழவே முடியாது என்பதுதான், நாம் வாழும் இந்தச் சமூக அமைப்பின் நிலை. இந்த சமூக-அரசியல் புரிதலைக் கதையின் காட்சிகளாய் நகர்த்திச் செல்கிறார் புதுமைப்பித்தன்.

கதை, முடிவை நோக்கிச் செல்கிறது. சிவன் இந்தப் பூமியில் தன்னால் வாழ இயலாது என்னும் முடிவை அடைகின்றார்.

“உங்களிடமெல்லாம் எட்டி நின்று வரம் கொடுக்கலாம். உடன் இருந்து வாழ முடியாது” என்றார் கடவுள்.

“உங்கள் வர்க்கமே அதற்குத்தான் லாயக்கு” என்றார் கந்தசாமிப் பிள்ளை.

அவருக்கு பதில் சொல்ல அங்கே யாரும் இல்லை” (மேலது, ப. 94.)

இவ்வாறு சிவன் சமூக நிலைமைகளிலிருந்து தனிமைப்பட்டு, செயலற்றிருக்கும் நிலையை எடுத்துரைக்கிறார்.

கதைகளின் கதை

தமிழ் ஆய்வுகளைப் பொறுத்தவரை, ஒரு படைப்பை அல்லது படைப்பாளனைப் புகழ்ந்தோ, இகழ்ந்தோ அமைவது ஆய்வு என்பதான நிலை உள்ளது. விற்ப்பு - வெறுப்பற்ற, சமூக நிலைப்பாட்டுடன் கூடிய திறனாய்வு முறை வளரவில்லை என்று சில ஆய்வாளர்கள் வலியுறுத்தும் நிலை இருந்துவருகிறது. இப்படியான நிலையைப் பற்றியும், புதுமைப்பித்தன் கதைகளின் மீதான விமர்சங்களைப் புதுமைப்பித்தன் எதிர்கொண்ட முறைப் பற்றியும் அவர் பின்வருமாறு உரைக்கின்றார்.

“என் கதைகளின் தரத்தைப் பற்றி எரிந்தகட்சி, எரியாதகட்சி ஆடுகிறார்கள். அதற்குக் காரணம், பலர் இலக்கியத்தில் இன்னதுதான் சொல்ல வேண்டும், இன்னது சொல்லக் கூடாது எனத் தத்துவம் இருப்பதாகவும், அதை ஆதரித்துப் பேசுவதாகவும் மனப்பால் குடித்துக் கொண்டிருக்கலாம். உண்மை அதுவல்ல. சுமார் இருநூறு வருடங்களாக சீலைப் பேன் வாழ்வு நடத்திவிட்டோம். சில விசயங்களை நேர் நோக்கிப் பார்க்கவும் கூசுகிறோம். அதனால்தான் இப்படிச் சக்கர வட்டமாகச் சுற்றிவளைத்துச் சப்பைக்கட்டு கட்டுகிறோம். குரூரமே அவதாரமான ராவணனையும், ரத்தக் களிறையையும், மனக் குருபங்களையும், விகற்பங்களையும் உண்டாக்க இடமிருக்குமேயானால், ஏழை விபச்சாரியின் ஜீவனோபாயத்தை வர்ணிப்பதாலா சமூகத்தின் தெம்பு இருகிப்போகப் போகிறது? இற்றுப்போனது எப்படிப் பாதுகாத்தாலும் நிற்கப் போகிறதா? மேலும், இலக்கியம் என்பது மன அவசத்தின் எழுச்சிதானே? நாலு திசையிலும் ஸ்டோர் குமாஸ்தா ராமன், சினிமா நடிகை சீதாம்மாள், பேரம் பேசும் பிரம்மநாயகம்-இத்யாதி நபர்களை நாள் தவறாமல் பார்த்துக் கொண்டிருந்துவிட்டு, நல்வாழ்வுக்கு இடமளிக்காமல், காதல் கத்திரிக்காய் பண்ணிக்கொண்டிருப்பது போன்ற அனுபவத்துக்கு முரணான விவகாரம் வேறு ஒன்றும் இல்லை. நடைமுறை விவகாரங்களைப் பற்றி எழுதுவதில் கௌரவக் குறைச்சல் எதுவும் இல்லை”

(வல்லிக்கண்ணன், பக். 28-29.) என்று, என் கதைகளின் கதைகள் என்னும் நூலில் புதுமைப்பித்தன் குறிப்பிடுகின்றார்.

புதுமைப்பித்தன், தான் கொண்ட கொள்கையில் எதற்காகவும், எந்த சமரசமும் செய்துகொள்ளாதவர். தான் கண்டடைந்த வாழ்வியல் உண்மைகளைக் கதைகளாக்கியவர். “உள்ளத்தில் உண்மை ஒளி உண்டாயின் வாக்கினிலே ஒளி உண்டாகும்.” என்னும் பாரதியின் கவிதை வரிகளைத் தன் கதையின் உட்பொருளாய் மாற்றியவர். சிறுகதைகளுக்காகவே தன் வாழ்வை அற்பணித்தவர். சிறுகதைகளில் பல்வேறு சோதனை முயற்சிகளை மேற்கொண்டவர். அதில் வெற்றியையும் பெற்றவர். “சிறுகதையில் புதுமைப்பித்தன் வித விதமான முறைகளில் சோதனைகளைச் செய்து வெற்றிகண்டவர். வாழ்க்கையை விசாலப் பார்வையோடு நோக்கி, பரந்த அளவில் ரகம் ரகமான பாத்திரங்களையும் கதைப் பொருள்களையும் கையாண்டு, மிக அருமையான கதைகளைப் படைத்திருப்பதில் புதுமைப்பித்தனுக்கு நிகரானவர் வேறு எவருமில்லை” (மேலது, ப. 29.) என்று வல்லிக்கண்ணன்

புதுமைப்பித்தனைப் புகழ்ந்துரைப்பார். இது வெறும் புகழுரை மட்டுமல்ல, புதுமைப்பித்தனுக்குப் பொருந்தும் உரையும் ஆகும்.

முடிவுரை

கடவுளை நையாண்டி செய்ய வேண்டும் என்பதோ, மரபுகளை நகையாட வேண்டும் என்பதோ புதுமைப்பித்தனின் நோக்கமன்று. மரபுகளை ஆக்கத்திற்குப் பயன்படுத்த வேண்டும், மக்களின் வாழ்க்கைத் தேவைக்கு ஏற்றார்போல அவை மாற்றப்பட வேண்டும் என்னும் வேட்கையே புதுமைப்பித்தனின் கதைகளில் இழையோடுகின்றது. போலிகள் இனம் காணப்பட வேண்டும் என்பதையும், வெகுமக்கள் ஏற்றம் பெற வேண்டும் என்னும் வேட்கையையும் தன் கதைகளில் வேள்விகளாக்கியவர் புதுமைப்பித்தன். வேள்விகள் தீமையை அழிப்பவை மட்டுமல்ல, நன்மையைக் காப்பவையும் ஆகும்.

கல்யாணி ~ ஒரு திறனாய்வு

இரா கோட்டீஸ்வரி

முனைவர் பட்ட ஆய்வாளர்
இராணி மேரி கல்லூரி, சென்னை - 600 004

முன்னுரை

புதுமைப்பித்தன் என்ற புனைப்பெயரில் தமிழில் சிறந்த சிறுகதைகளை எழுதியவர். 1906 ஆம் ஆண்டு கடலூர் மாவட்டத்தில் உள்ள திருப்பாதிரிப்புலியூரில் பிறந்தார். இயற்பெயர் விருத்தாசலம். முற்போக்கு சிந்தனையும், இயல்பான வாழ்க்கைச் சூழலும், மொழி நடையும் இவருடைய கதைகளை இன்றும் உயிர்பித்துக் கொண்டிருக்கின்றன. இதனால் இவரை சிறுகதைகளின் தந்தை என்றழைக்கின்றனர். இவருடைய முதல் படைப்பு குலோப்ஜான் காதல், 1933 ஆம் ஆண்டு காந்தி இதழில் வெளிவந்துள்ளது. இவரது சிறுகதைகள் கலைமகள், ஜோதி, சுதந்திரச்சங்கு, ஊழியன், தமிழ்மணி, தினமணியின் ஆண்டு மலர், நந்தன் ஆகிய பத்திரிகைகளிலும் பிரசுரமாயின. 108 சிறுகதைகளில் 48 மட்டுமே அவர் காலத்தில் வெளியாகியுள்ளன. இவருடைய நூல்கள் நாட்டுடைமை ஆக்கப்பட்டுள்ளன.

இவர் வாழ்ந்த காலத்தில் பெண்களின் வாழ்க்கை நிலையை படம்பிடித்துக் காட்டும் வகையில் அமைந்துள்ள கதையே கல்யாணியாகும். இக்கதை திறனாய்வு செய்யப்பட்டு இக்கட்டுரை எழுதப்பட்டுள்ளது.

கதைச்சுருக்கம்

கல்யாணி என்னும் 16 வயது பெண்ணை 50 வயதுடைய ஆணுக்கு இரண்டாம் தாரமாக திருமணம் செய்து வைக்கின்றனர். அவள் அவருடன் வாழும்போது ஏற்படும் சிந்தனை ஓட்டங்களும், அக்காலத்தில் பெண்களின் நிலையை உணர்த்தும் வகையில் நடைமுறை வாழ்க்கையுடன் இணைந்து கதை உருவாக்கப்பட்டுள்ளது. இடையில் சூழ்நிலையால் மனம் தடுமாறினாலும், கற்பிதம் துணை நிற்கும் என்பதை கூறும் விதமாக கதை முடிவடைகிறது. கதையின் கருவும், முடிவும் சிறப்பாக அமைந்துள்ளதால் நிலைத்து நிற்கின்றது. படிப்பவர் நெகிழ்கின்றனர். கதை எழுதப்பட்ட காலத்துக்கு ஏற்ற சூழலை விவரிக்கும் ஆசிரியர் மாற்றத்தை நிகழ்த்த எண்ணாமல் அதன் போக்கில் நகர்த்தி முடித்துள்ளது கதையாசிரியரின் திறமையை வெளிப்படுத்துகிறது. வயதுக்கேற்ற தேடல் இயற்கையானது என்பதே இக்கதையின் சுருக்கமாகும்.

பாத்திரப் படைப்பு

கல்யாணி, சுப்புவைய்யர், சுந்தர சர்மா ஆகிய மூவரும் முக்கிய கதாபாத்திரங்கள் ஆவர். சிறுகதை என்பதால் முழுகதையும் இவர்களைக் கொண்டு எழுதப்பட்டுள்ளது. முன்ஸீப்பு சுந்தரம் பிள்ளை, பண்ணையார் ராமையாப் பிள்ளை, சுப்பிரமணிய பண்டாரம் ஆகியோரின் பெயர்கள் மட்டும் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளன. இவர்கள் ஊர்

பெரியவர்கள் என்று எழுதப்பட்டுள்ளது. சாமிநாத கனபாடிகள் கல்யாணியின் தந்தை; உபாத்திமைத் தொழில் செய்பவர் ஆவார். இவருடைய ஏழ்மை நிலையே கல்யாணின் வாழ்க்கையை முடிவு செய்கிறது.

கல்யாணி

இவரே இக்கதையின் நாயகி, 16 அல்லது 17 வயதுடையவளாக கூறப்பட்டுள்ளது. குமரப்பருவப் பெண் ஒரு குழந்தை என்றே கூறலாம். இந்த வயதானது பெண்களின் அழகை மெருகேற்றி காண்பிக்கும் திறன் உடையது. பிராமணக் குடும்பப் பெண் என்பதால் அக்காலத்தில் வெய்யில் பார்க்காமல் வளர்க்கப்பட்டு இருப்பார். மேலும் இயற்கையாகவே மிகவும் அழகுடைய பெண்ணாக இருக்கிறார். ஏழைப் பெண், இயற்கையின் பரிபூரண சக்தியையும், துள்ளல் கொண்ட மனமுடையவளாகவும் இருக்கிறாள். இவளின் அழகு ஆளை வசீகரிக்கும்படியாக இருந்தும் “சுப்புவையரின் கிரகத்தை மங்களகரமாக்கவே அவரது சமையற்காரியாகக் காலம் கழித்தாள்” என்றே கதை கூறுகிறது.

சுப்புவையர்

இவர் கோயில் அர்ச்சகர். அமைதியானவர்; தானுண்டு தன் வேலையுண்டு என்றிருப்பவர். வேலைக்கு நாவிற்கு ருசியாக உணவு கொடுத்து, தூங்கும்போது கால் பிடித்து பிடித்துவிட்டு தொந்தரவு செய்யாமலிருப்பதே மனைவி என நினைக்கக் கூடியவர். இதை தன் மூத்த தாரமும் கடைபிடித்திருப்பார் என்பதை இவர் நினைவுக் கூறும் வகையில் அறிய முடிகிறது. தன் முதல் மனைவியின் மீது மிகுந்த நேசமுடையவராக இருக்கிறார். கல்யாணியின் தவறைச் சுட்டிக் காட்டும் போதெல்லாம் முதல் மனைவியின் புகழ்பாட மறப்பதில்லை. “லிங்க வடிவத்திலிருக்கும் விரிசடைக் கடவுளின் உருவச் சிலையின் இருதயத் துடிதுடிப்பை ஏறக்குறைய பெற்றிருந்தார்” என்பதே இவரைப் பற்றிய முழு விவரமாக இருக்கிறது.

சுந்தர சர்மா

இவர் ஒரு சிற்பக் கலை ஓவியர். இயற்கை அழகைக் கண்டால் அதை ஓவியம் தீட்டுவதில் தன்னை ஈடுபடுத்திக் கொள்கிறார். கல்யாணியைப் பற்றிய எண்ண ஓட்டமின்றி இருந்தவருக்கு இருட்டுச் சூழலில் அவள் கை தன் மீது பட்டவுடன் ஒரு கலைஞனின் மனநிலை இவருள் பிரதிபலிக்கிறது. இயல்பாகவே கலைஞர்கள் அழகை ரசிக்கும் மனம் படைத்தவர்களாகவும், எளிதில் உணர்ச்சி வயப்படுபவர்களாகவும் இருப்பார்கள் என்பதை இக்கதாபாத்திரம் மூலமாக ஆசிரியர் எடுத்துக்காட்டியுள்ளார். “வாணிதாஸபுரத்தினரைப் போல் அல்லாது சற்று நாகரிகமாகவும் சுத்தமாகவும் உடையணிந்து கொள்வது தான். ஆனால் அவரது கிராப்புத் தலை கழுத்து வரை வளர்ந்து மறைந்திருந்தாலும் எப்பொழுதும் சீர்குலைந்தே முகத்திலும் காதிலும் கிடக்கும். கறுத்த கண்கள் எப்பொழுதும் எதையே சிந்தித்துக் கொண்டிருப்பது போல எதையாவது நோக்கிற்றுப் பார்த்துக் கொண்டிருக்கும்.” என்ற வரிகள் கதையில் சுந்தர சர்மாவை பற்றி எளிதில் புரிந்துக் கொள்ள உதவுகிறது.

மொழி நடை

பிராமணக் குடும்பத்தை கதைக் கருவாக கொண்டதால் கதையில் சமஸ்கிருத வார்த்தைகள் மிகுந்துள்ளன. சாமானியர்களுக்கு புரியாத நிலையிலேயே கதையில் மொழி நடை அமைந்துள்ளது. 20-ஆம் நூற்றாண்டில் மணிபிரவாள நடை மிகுந்துள்ளதை காட்டுகிறது. “வாணிதாஸபுரத்திற்குப் போகவேண்டுமானால், ஜில்லா போர்டு ரஸ்தாவை விட்டு மாமரம் நிறைந்த வாய்க்கால் கரை மீது அரை பர்லாங்கு நடக்க வேண்டும்”

என்ற வாக்கிய அமைப்பை நோக்கினால் இரண்டுக்கு மேற்பட்ட மொழிகள் கலந்திருப்பதை அறியலாம். உபாத்திமைத் தொழில், உஞ்சவிருத்தி, பிரகிருதி, பிரக்ஞை, ஆலிங்கனம், அதரம், ஸ்பரிசம் போன்ற பல வார்த்தைகள் சமஸ்கிருதமாகும். கதையை உயிர்ப்புடையதாக்கவே ஆசிரியர் அதற்குரிய மொழி நடையைக் கையாண்டுள்ளதை உணர முடிகிறது.

கதை அமைப்பு

இக்கதை வாணிதாஸபுரம் என்னும் கிராமத்தில் நிகழ்ந்தவையாக கூறப்பட்டுள்ளது. இவ்வுரைப் பற்றிக் கூறும்போது ஒரு பூலோக சுவர்க்கம் என்று வர்ணித்துள்ளார். தேவலோக சுவர்க்கம் என்பது எவ்வாறு இருக்கும் என்று யாருக்கும் தெரியாது என்பதையும் கூறி ஒப்புமைப்படுத்தியுள்ளார். ஒரு கிராமம் 1935-ஆம் ஆண்டு வாக்கில் எவ்வாறு இருந்தது என்பதை இன்று கதையைப் படிப்பவர் உணரும் வகையில் எழுதியுள்ளார். குடிநீருக்காக வாய்க்கால், குளம், ஆறு ஆகியவற்றையே ஆதாரமாக கொண்டு வாழ்ந்துள்ளனர் என்பதை அறிய முடிகிறது. குளிக்கவும், குடிக்கவும் ஒரே இடத்து நீரை பயன்படுத்தியதையும் அறிய முடிகிறது. “வாணியின் கடைக்கண் பார்வை சிறிதும் படாத இடம்” என்று எழுதியுள்ளார் என்பதை படிக்கும்போது அன்றைய சூழலில் கிராம மக்கள் அனுபவ அறிவையே பெற்று வாழ்ந்துள்ளனர். மேலும் வாழ்க்கைக்கு உணவும், உடையும் மட்டுமே அவர்களின் பிரதான தேவையாக இருந்துள்ளது என்பதை “வேண்டியதெல்லாம் சாப்பாட்டிற்கும் துணிக்கூந்தானே! உடையைப் பொருத்த வரை ‘கும்பினியான்’ துணி வியாபாரத்தில் அதிக நம்பிக்கை” என எழுதியுள்ளார்.

வாழ்க்கை முறை

கதாசிரியர் வாழ்ந்த காலத்தில் கிராமங்களில் இன்று போல் உணவகம் இல்லை என்பதை காட்டுகிறார். தெரிந்தவர்களின் வீடுகளில் உணவருந்துவது வேலை நிமித்தமாக வருபவர்களின் நிலையாக இருந்துள்ளது என்பதைக் காட்டும் விதமாக, சைத்ரிக தொழில் நிமித்தமாக அவ்வூரில் தங்கும் போது சுப்புலவையர் வீட்டில் வாடிக்கையாளராக தினமும் வந்து உணவருந்தி செல்கிறார். அவரும் தான் சாப்பிட வருகிறோம் என்ற மனநிலையிலேயே கல்யாணியை நிமிர்ந்து கூட பார்க்காமல் செல்வதும், சுப்புலவையரும் தன் இளம் வயது மனைவி மீது சந்தேகப்படாமல் எதார்த்தமாக இருப்பது தனிமனித ஒழுக்கத்தை பறைசாற்றும் விதமாக அமைந்துள்ளது. “ஆண்பிள்ளைகள் சாப்பிடுமுன் கொட்டிக் கொண்டு அவாளுக்குக் கல்லையும் மண்ணையும்மா போடுவது?” என்று கூறுவது ஆண்கள் சாப்பிட்ட பிறகு பெண்கள் சாப்பிட வேண்டும் என்ற வழக்கம் அக்காலத்தில் இருந்திருப்பது பெண்ணடிமைத்தனம் இருந்ததை உணர்த்துகிறது.

கதையில் ஏற்படும் திருப்பம்

நடைமுறை வாழ்க்கையை நன்கு பழகிய விலங்கு போன்றே வாழ்ந்து வருகின்றனர். சூழ்நிலை கல்யாணியையும் சுந்தர சர்மாவையும் மாற்றுகிறது. இதற்கு அவர்களின் வயதும் ஒரு காரணமாக அமைகிறது. சுப்புலவையர் ஐம்பது வயதைக் கடந்தவர் என்பதால் தன் தொழிலிலும், மூத்த தாரத்தின் நினைவிலுமே காலத்தைக் கழிக்கிறார். இவர் கல்யாணியின் உணர்வுகளை மதிக்காமல் இருப்பதே கதையின் திருப்பத்திற்கான காரணமாக அமைகின்றது.

கதையின் போக்கு

திருமணமானவுடன் சிறு வயது பெண்களும் தன் கணவனின் வயதை பெரிதாக எண்ணுவதில்லை. “அவர் கையை மெதுவாக எடுத்துத் தன் மார்பின் மீது வைத்துக் கொண்டு, அவாள் முன்னெல்லாம் என்னைப் பேசுகிறீர்களே; நான் என்ன செய்துவிட்டேன்?” என்று சிரிக்க முயன்றாள். கண்களிலிருந்து கண்ணீர் வந்தது. அவள் புன்னகை பரிதாபமாக இருந்தது. கணவருடன் பிணைந்து வாழ முயல்கிறாள். சூழ்நிலையால் கல்யாணியின் முகத்தைக் கண்ட சர்மா தடுமாறுவது இயல்பாகிறது. கலைஞனாக இருக்கும் இவன் இதுநாள் வரை அழகு பதுமையாக உள்ளவளை கவனிக்காமல் இருப்பதே விதி வழியானது என்று கூறலாம். குளக்கரையில் “ஈரப்புவையில் நின்ற அந்த அழகு அவருக்கு மஜும்தாரின் சித்திரத்தை நினைவூட்டியது”. என்று கூறியிருப்பது உடலும் உள்ளமும் இயற்கைத் தேவைகளை நாடுகின்றன என்பதை உணர முடிகிறது. வீட்டில் சுப்புவைய்யர் இல்லாத நேரத்தில் சாப்பிட வந்த சர்மா அவளின் அழகிலும் அக்கறையிலும் நிலை தடுமாறுகிறார். கல்யாணியும், சர்மாவும் சற்று உணர்ச்சி வசப்படுகின்றனர். இதனால் சிறு தீண்டல்கள் நிகழ்ந்து இருவரும் மகிழ்கின்றனர். ஆனால் சுப்புவைய்யர் கல்யாணி மீது கொண்டுள்ள நம்பிக்கை இங்கு வெற்றி பெறுகிறது. “கல்யாணிக்கு அவரைப் பார்க்கும் பொழுதெல்லாம் பரிதாபமாக இருந்தது. தன்னை ‘முத்தாளைப் போல் இருக்கவில்லை என்று வைதாலும், தன்மீது ஓர் அந்தரங்கமாக நம்பிக்கை வைத்திருப்பதால் அதை மோசம் செய்வதா என்று எண்ணினாள்”. இயற்கை அவளை மாற்றுகிறது, கோயிலுக்குச் சென்று இறைவனை வழிபடும் போதும் லிங்க உருவத்தை மீறி சர்மாவின் முகம் தெரிகிறது.

கதையின் முடிவு

கல்யாணியை தன்னுடன் அழைக்கும் சர்மா கலைஞனாக ‘இந்த மனித நாற்றமே அற்றவிடத்திற்குச் சென்றுவிடுவோம்’ என்று அழைத்தாலும் கல்யாணி மறுப்பது அவளின் தெளிந்த அறிவைக் காட்டுகிறது. ஆனால் சர்மாவுக்கு உலகம் அர்த்தமற்ற கேலிக்கூத்துப் போலும் படுவது ஒரு கலைஞனின் மனநிலையைக் காட்டுகிறது. இவளின் ஆழ்மனம் சர்மாவை பிரிய மனமில்லை என்பதை “கல்யாணி நான் போகிறேன்!” என்றார். “எங்கே? போக வேண்டாம்! இங்கேயே இருந்து விடுங்கள்” என்று கூறுவதால் அவளின் மனதை அறிய முடிகிறது. ஆனால் சர்மா “சீ! அது முடியாத காரியம் என்னுடன் வா” என்று கையைப் பிடித்தார். “முடியாது”. மறுபடியும் அக்கரைப் பக்கம் ஒரு மனித உருவம் சென்று இருளில் மறைந்தது. கல்யாணியின் வாழ்க்கை – அலையில் ஒரு குமிழி உடைந்து போயிற்று என்று கதையை ஆசிரியர் முடித்திருப்பது சூழ்நிலையால் தவறுதலாக ஏற்பட்ட ஆசைகள் நீர்க் குமிழி போன்று காணாமல் போய்விட்டதாக இக்கதை அமைகிறது.

முடிவுரை

புதுமைப்பித்தன் வாழ்ந்த காலத்தில் பெண்ணடிமை, கல்வியின்மை, வறுமை போன்றவை நிறைந்திருந்தாலும் தனிமனித ஒழுக்கம் முதன்மைப் பெற்றிருந்திருக்கிறது என்பதை இக்கதை மூலம் உணர முடிகிறது. இன்று போல் தொழில்நுட்ப வசதிகள் இல்லாதிருந்தாலும் வாணிதாஸபுரத்தைச் சுவர்க்கம் என்று குறிப்பிட்டிருப்பது இயற்கை சூழலில் மனநிறைவுடன் வாழ்ந்துள்ளனர் என அறிய முடிகிறது.

ஆதார நூல்

புதுமைப்பித்தன் படைப்புகள் தொகுப்பு-3- சிறுகதைகள்- புதுமைப்பித்தன்

புதுமைப்பித்தன் சிறுகதைகள் - பன்முகப் பார்வை

அ மேனகா

ஆய்வியல் நிறைஞர்,
தமிழ் ஆர்வலர், சென்னை -600 081

முன்னுரை

தமிழில் சிறுகதைத் தந்தை என்ற புகழுக்கு உரியவராக விளங்குகின்றவர் புதுமைப்பித்தன் என்று கூறலாம். இவர் மணிக்கொடி மூலம் கவிதை, கட்டுரை, கதை என தனது பன்முகத்தை பொதுவெளிக்குக் கொண்டுவந்தவர். அதன் பிறகே புத்தக விமர்சகர், இதழாளர், நாடக ஆசிரியர், வரலாற்று ஆசிரியர், நாவலாசிரியர் என்று பன்முகப் படைப்பாளராக வளர்ச்சி பெற்றார். இவரது படைப்புகள் யாவும் சமூகத்தில் நிகழ்கின்ற பல்வகைச் சிக்கல்களைத் எடுத்துரைப்பதாகவும், மூடநம்பிக்கைகளைச் சாடுவதாகவும், புராண வரலாற்றின்படியான மடமையை எதிர்த்து விமர்சனம் செய்வதாகவும் அமைந்துள்ளன. அத்தகைய புதுமைப்பித்தனின் படைப்புகளில் புதுமைப்பித்தன் சிறுகதைகள் (பதினாறு சிறுகதைகள் அடங்கியது) - பன்முகப் பார்வை” என்ற தலைப்பில் இக்கட்டுரை அமைகிறது. இக்கட்டுரையின் நோக்கம் சிறுகதைகளின் வழியே புதுமைப்பித்தனின் சிறுகதை போக்குகளையும் அவரது திறன்களை ஆய்விடுவதாகவும் அமைகின்றது.

நடுநிலை இடதுசாரிய போக்கு

புதுமைப்பித்தன் சிறுகதைகளை உற்றுநோக்குகின்ற போது கடவுள் இல்லை என்கிற பகுத்தறியும் இடதுசாரிய சிந்தனையில் சேராமல், கடவுள் இருக்கிறார் என்று கூறுகிற வலதுசாரியர்கள் சிந்தனையிலும் சேராமல் நடுநிலையுடன் விமர்சிக்கின்ற போக்கே அவரிடம் உள்ளது. அதாவது கடவுள்கள் அவதாரம் என்றும், கடவுள்கள் மனிதனின் படைப்புகளே என்றும், அக்கடவுள் மனிதனின் சித்தரிப்பே என்றும், கடவுள் இருக்கிறார் என்றோ இல்லை என்றோ சொல்லாமல் இருவித பார்வையும் புதுமைப்பித்தனின் சிறுகதைகளில் காணப்படுகின்றன. அதனை,

“அவதார சிசுக்களான ராம லட்சுமணர்களே” (புதுமைப்பித்தன் - சிறுகதைகள், ப.6) “மனிதன் கடவுளைப் படைத்தான். அப்பூறும் கடவுள் மனிதனை சிருஷ்டிக்க ஆரம்பித்தான்” (புதுமைப்பித்தன் சிறுகதைகள், ப.164) “மனிதன் நல்லவன்தான்; தான் உண்டாக்கின கடவுளிடம் அறிவை ஒப்படைத்திருந்தால் புத்திசாலியாக வாழ்ந்திருக்க முடியும்” (புதுமைப்பித்தன் சிறுகதைகள், ப.167) என்ற மேற்கண்ட அடிகள் கடவுள் அவதாரம் என்கிற போக்கும், மனிதனின் சித்தரிப்பே கடவுள் உருவாக்கமும், கடவுள் பற்றிய கற்பனைகள் என்றிரைப்பதை அறியமுடிகிறது.

மனிதனுக்கு இலக்கியம் படைக்க ஆற்றல் பெருகிய காலமான தொல்காப்பியத்தில் திணைக்கு ஒரு கடவுள் என ஐந்து கடவுளே இருந்ததாகக் கூறுப்பெறுகிறது. ஆனால் அக்காலத்திற்குப் பிறகு மனிதர்கள் எவரும் பார்க்கவில்லையே தவிர கடவுள்களின் எண்ணிக்கையானது முப்பத்து முக்கோடி

எனவும் ஒவ்வொரு தொழிலுக்கும் ஒரு கடவுள் என எண்ணற்ற கடவுள்களைப் படைத்து ஏமாற்றிவருகிற நிலையே உள்ளது. இதனை,

“எத்தனை ஏமாற்று... எத்தனை கடவுள்கள்...வாய்க்கு ருசி கொடுக்க ஒரு கடவுள்... வயலுக்கு நீர் பாய்ச்ச ஒரு கடவுள்.... வியாச்சியம் ஐயிக்க... சோசியம் பலிக்க.. அப்புறம் நீடித்து நிசமாக உண்மையில் பக்தியாய்க் கும்பிட எத்தனையடா எத்தனை? நான் தோன்றியபின் எனக்கு என்று கடவுள்கள் தோன்றினார்கள்?.....ஆற்றமணலைக்கூட எண்ணிவிடலாம் இந்தக் கடவுள்களை” (புதுமைப்பித்தனின் சிறுகதைகள், ப.36) இவ்வாறு எண்ணற்ற கடவுள்கள் இருந்தாலும் அத்தகைய கடவுள்களை வைத்து ஏமாற்றப்பவர்கள் சிலர் உள்ளனர். இதனை,

“சில பேர் தெய்வத்தின் பேரைச் சொல்லிக் கொண்டு ஊரை ஏமாற்றிவருகின்றனர்”. (புதுமைப்பித்தனின் சிறுகதைகள், ப.36) என்ற மேற்கண்ட அடிகளால் உணரமுடிகின்றது. கடவுளில் சிலர் பொய் பேசுவதால் சிறப்புடையவர் என்பதை, “இந்த மாதிரியாகப் பொய் சொல்லுகிறவர்களையே இரண்டாவது பிரம்மா என்பார்கள்” (புதுமைப்பித்தன் சிறுகதைகள், ப.124)

படைப்பவர்கள் சிறப்பாக இருப்பார்கள். அவர்களால் படைக்கப்பட்ட உயிரினங்களே வறுமையும் சிறுமையும் பெற்று வாழும் என்பதற்கேற்ப, “அத்தனை வருடமும் சாப்பாட்டுக் கவலையே இல்லாமல் கொழுகொழு என்று வளர்ந்த மேனி வளப்பம்” (புதுமைப்பித்தன் சிறுகதைகள், ப.141) என்ற வரிகள் கடவுளின் உடலமைப்பை எடுத்துரைக்கின்றதாக புதுமைப்பித்தன் அமைத்துள்ளார்.

புராணக் கதையைப் பகுத்தறியும் போக்கு

பொதுவாக புராணங்கள் என்பது கற்பனையால் உருவாக்கப்பட்டன. எனினும் கற்பனையை உண்மையாக்கிய போக்குகளே நடைமுறையில் உள. சான்றாக சிலப்பதிகார - கம்பராமாயண - மகாபாரத பாத்திரங்களை எடுத்துக்காட்டலாம். அப்பாத்திரங்கள் உண்மையென பார்க்கின்ற போக்குகளே மூடநம்பிக்கைக்கும் வரலாறு புரியாமைக்கும் நம்மை இட்டுச்செல்கின்றன. மேலும் புராண - காப்பிய ஆசிரியர்களின் கற்பனைகள் யாவும் எத்தகையளவு இயல்புவாதம் அல்லது உண்மையை அடிப்படையாகக் கொண்ட அறியாமைப் போக்கே மூடநம்பிக்கையை உண்மையென ஏற்றுக்கொண்டமைக்குக் காரணமாக உள்ளன.

வைணவக் கடவுள்களில் உண்மையான திருமாலின் அவதாரங்களில் ஒன்றான இராமனைப் பற்றிய புராணக்கதைகளில் பலகூற்றுகள் உள்ளன. அவைகளுள் இராமன் அவதாரம் பிறப்பும் என்றும், அகவமேத யாகத்தின்படி பிறந்தவன் என்றும், பாயாசம் உண்டதென் காரணமாகப் பிறந்தவன் என்ற கூற்றுகள் பல்வேறு உரையாசிரியர்களால் இராமன் பிறப்பினுக்குக் கூறப்படுகின்றன. இதனை, “அவதார சிசுக்களான ராம லட்சுமணர்களே” (புதுமைப்பித்தன் சிறுகதைகள், ப.6) என்ற மேற்கண்ட அடிகளால் அறியமுடிகிறது.

இந்திரன் திருட்டுத்தனமாகக் கோதமனின் அகலிகையுடன் கலவி செய்கிறான். கற்புக்கரசியாகப் பார்க்கப்படுகின்ற அகலியை இந்திரன் கோதமனின் உருவில் வந்ததை அறியாமல் கற்பிழக்கிறான். இதனை அறிந்த கோதமன் சாபத்தினால் கல்லாக மாறியவள் அகலிகை. அத்தகையவள் அறியாமல் செய்த பாவத்தைப் போக்கி விமோச்சனம் தருகின்ற இராமன் தன் மனைவி இராவணனோடு இருந்த காலத்தை எண்ணி சந்தேகப்படுவதும் சீதையைத் தீயில் இறக்க முற்படுகின்ற எண்ணமானது இருவேறுபட்ட நீதியைக் கூறுவதாக உள்ளதை,

“ராவணன் தூக்கிச் சென்றது. துன்பம், மீட்பு எல்லாவற்றையும் துன்பக்கறை படியாமல் சொன்னான் சீதை. ராமனுடன் சேர்த்துவிட்ட பிறகு துன்பத்துக்கு அவளிடம் இடம் ஏது? அக்கினிப் பிரவேசத்தைச் சொன்னான். அகலிகை துடித்துவிட்டாள். அவர் கேட்டாரா? நீ ஏன் செய்தாய்? என்று கேட்டாள். அவர் கேட்டார்: நான் செய்தேன் என்றான் சீதை அமைதியாக. “அவன் கேட்டானா? என்று கத்தினான் அகலிகை: அவள் மனசில் கண்ணகி வெறி தாண்டவமாடியது. அகலிகைக்கு ஒரு நீதி, அவனுக்கு ஒரு நீதியா?” (புதுமைப்பித்தன் சிறுகதைகள், ப.23)

என புதுமைப்பித்தன் சித்தரிக்கிறார்.

நாயன்மார் ஒருவரிடம் சிவபெருமான் பிள்ளைக்கறி கேட்டார். அதற்கு அடியவரும் பிள்ளைக்கறி சமைத்தார் என இலக்கியம் கூறுகிறது. அது உண்மையா? என யாவரும் விவாதிப்பதும் ஆராய்வதும் இல்லை. ஆனால் புதுமைப்பித்தன் தன் சிறுகதையில் கடவுளோடு (உயர்சாதி) மனிதன் உரையாடுவதாகப் படைத்துள்ளார். அவ்வூரையாடலில் ஒருவன் தனது பிள்ளையை அறிமுகப்படுத்த தயங்குவதை,

“இதுதான் உம்முடைய குழந்தையோ? என்று கேட்டார் கடவுள். குழந்தையின் பேரில் விழுந்த கண்களை மாற்றமுடியவில்லை அவருக்கு. கந்தசாமிபிள்ளை சற்றுத் தயங்கினார். சும்மா சொல்லும்; இப்போதெல்லாம் நான் சுத்த சைவன்: மண்பாணைச் சமையல்தான் பிடிக்கும். பால், தயிர் கூடச்சேர்த்துக் கொள்ளுவதில்லை என்று சிரித்தார் கடவுள்.” (புதுமைப்பித்தன் சிறுகதைகள், ப.153) என்ற வரிகள் சிவபெருமானின் மாற்றத்தையும் அடியவரின் பயத்தினையும் அறிந்துகொள்ள முடிகின்றது.

புதுமைப்பித்தனின் விமர்சனப் போக்கு

பெண் கூந்தலுக்கு இயற்கையில் மனம் உண்டா? என்ற விவாதத்தில் இறைவன் இயற்கை மனம் உண்டென கூறியதை மறுத்து நக்கீரன் இயற்கையில் மனமில்லை என நக்கீரர் வாதிட்டார். அதனைக் கண்டு கோபமுற்ற சிவன் தனது நெற்றிக்கண்ணைத் திறந்தார். அப்போது நக்கீரன் நெற்றிக்கண் திறந்தாலும் குற்றம் குற்றமே என கூறினார். அத்தகைய விமர்சனப் போக்கை புதுமைப்பித்தன் குறிப்பிடுகின்றார்: தேவாரத்தில் மாணிக்கவாசர் பரிவாங்கச் சென்று, மன்னர் கொடுத்த பணத்தை இறைவனுக்குச் செலவிட்டார். அதற்கானத் தண்டனையில் இவ்வாறான கூற்று இடம்பெறவில்லை எனக்கூறியதோடு நில்லாமல் சிறுகதையில் விமர்சித்தவற்றை, “நெற்றிக்கண்ணைத் திறந்தாலும் குற்றம் குற்றமே என்ற நாடு இது. சங்கரருக்கே அப்படியென்றால் வாதவூருக்கு மட்டும் என்ன இளக்காரம்?” (புதுமைப்பித்தன் சிறுகதைகள், ப.56) என்ற மேற்கண்டவாறு விவாதங்கள் தொடர்ச்சியாகக் கதை முழுவதும் அமைந்துள்ளது.

பொதுவாக வெள்ளம் என்பது மழைப்பொழிவினால் வருவது; அல்லது அணை திறந்துவிடப்பட்டால் வருவது என்று கூறலாம். ஆனால் அணையில்லாத காலத்தில், மழைப்பொழியாத காலத்தில் வெள்ளம் எப்படி வையையில் வந்தது என புதுமைப்பித்தன் வினவுவதை, “வையை நதியிலே வெள்ளம் இப்படி வந்தது என்று சொன்னால் நம்புகிறவர்கள் யார்? சில சமயங்களில் கண்ணால் காணும் விசயங்கள்கூட நிஜமா என்ற சந்தேகம் தோன்றுகிறது” (புதுமைப்பித்தன் சிறுகதைகள், ப.65) என்ற வரிகள், பக்தி இலக்கியங்கள் கூறுகிறது என்பதால் எத்தகைய மடமையையும், ஏற்றுகொள்கின்ற நிலையையும், அறிவைப் பயன்படுத்தாமையையும் உணர்த்துகின்றன.

புதுமைப்பித்தனின் படைப்புகளில் சாதி - மத இழிநிலை

புதுமைப்பித்தனின் படைப்புகளில் சமூகத்தின் நான்கு வருண விதிப்படியுள்ள சாதி ஏற்றத்தாழ்வுகளின்படி மனிதனை இழிவுபடுத்துகிற போக்கினை அப்படியே

கையாளுகின்றார். அதனை, “.... அவளைக் கண்டதும் பறைச்சியைக் கண்டதுபோல ஓடிவிலகி, அவளை விறைத்துப் பார்த்துவிட்டுச் சென்றார்கள்” (புதுமைப்பித்தன் சிறுகதைகள், ப.17) “செருப்பு ரிப்பேர் செய்யும் சக்கிலியன் பக்கமாக இருவரும் ஒதுங்கி நின்றார்கள்” (புதுமைப்பித்தன் சிறுகதைகள், ப.141) இதனைப் போன்றே, “சூத்திரக் கயிறு இழுக்கிறதா அல்லது சூத்தரதாரன் உண்டா? நிச்சயமாக எப்படி இருக்கிறது அல்லது இல்லையென்று இரண்டில் ஒன்று சொல்லிவிட முடியும்?” (புதுமைப்பித்தன் சிறுகதைகள், ப.32) என்ற அடிகள் கீழ்சாதிப் பெண் என ரிஷிகள் வாழ்விட பெண்கள் பயந்து ஓடினார் எனக் கூறுகிறது.

எல்லா மனிதர்களையும் சாதியை வைத்தே சிறுகதைகளின் பாத்திரத்தை அமைத்துள்ளார். அத்தகையவர்களின் பேச்சு நடையினையும் சாதி மதத்திற்கு ஏற்பவே பெரும்பாலும் அமைத்துள்ளார். இதனை “அவள் பெயர் ஸரஸ்: ஒரு பிராமணப் பெண். பெயருக்குத் தகுந்தது போல் இருக்கவேண்டும்” (புதுமைப்பித்தன் சிறுகதைகள், ப.76) என்ற வரிகள் பிராமணப் பெண் என்ற சாதியை எடுத்துரைப்பதை அறியமுடிகின்றது.

ஒரு மதத்தைச் சார்ந்தவர்கள் அடுத்த மதத்தை விமர்சனம் செய்வதை ஏற்றுக்கொள்ளாமை நிலவுகின்ற இயல்பை புதுமைப்பித்தன் சிறுகதைகளில் பலவிடங்களில் எடுத்துக்காட்டுகிறார். அதனை, “சிவ!சிவ! இந்த ஜைனப் பிசாசுகள்கூடத் தேவலை, கபாலி வெறியர்கள் கூடத் தேவலை....” (புதுமைப்பித்தன் சிறுகதைகள், ப.117) என்ற மேற்கண்ட வரிகளைப் போன்றே, “பாலராஜ் ஐயர் அவர்கள், ஓர் இருபதாம் நூற்றாண்டு இந்திய யோவான் ஸ்னானகளைப் போல், ஏ! விரியன் பாம்புக் குட்டிகளே! உங்கள் பாபங்களை ஒப்புக்கொள்ளுங்கள். உங்கள் பாவங்களை மன்னிக்கும்படி, கர்த்தராகிய ஏசு கிறிஸ்துவின் வழியாக. அந்த மனுசுமாரன் வழியாக பரமண்டலங்களில் இருக்கும் பிதாவை முழங்கால் படியிட்டு வேண்டிக்கொள்ளுங்கள்” (புதுமைப்பித்தன் சிறுகதைகள், ப.114) என்ற வரிகள் கிருத்துவ பாதிரியையும் கிருத்தவர்களையும் பாம்புக்குட்டிகள் என விமர்சிப்பதை அறியலாம்.

இந்துமதத்தில் ஏற்றத்தாழ்வை எடுத்துக்கூறுகின்ற மனுநீதியைப் போன்று பைபிலை விமர்சிக்கும் போக்கு புதுமைப்பித்தன் சிறுகதைகளில் உள்ளது. “பைபிலை இந்த உலகத்துக்கே சரியான ஓர் இந்தியன் பீனல் கோடாகவே மதித்தார். சமணரைக் கழுவேற்றியதாக மார்தட்டிக்கொள்ளும் திருவாளர்கள் இருக்கிறார்களே, அவர்களுக்குக் கூட அவ்வளவு இருக்குமோ என்னவோ” (புதுமைப்பித்தன் சிறுகதைகள், ப.114) என்ற வரிகள் சைவம் பெரிது - சமணம் பெரிது என்ற போட்டியில் தோல்வியுற்ற சமணரைக் கழுவேற்றிக் கொன்ற சைவர்களைக் காட்டிலும் ஒரு பாதிரியானவர் பைபிலை இந்தியப் பீனல் கோடாகக் கருதுகின்ற போக்கை இங்கு எடுத்துக்காட்டுகிறார்.

சமூக நடைமுறை இழிவை எடுத்துரைத்தல்

இன்றைய சமூகம் பலவித ஏற்றத்தாழ்வைக் கற்பிக்கின்றதாகவும், ஏமாற்றுக்கின்ற சமூகமாகவும் உள்ளது. இன்றைய சமூக இழிவானது உச்சநிலை என்றால் இதற்கு முற்காலங்களே அடிமையாக அமைகின்றன. அத்தகைய இழிநிலைகளை எடுத்துரைப்பதும், விமர்சிப்பதும் புதுமைப்பித்தன் சிறுகதைகளில் உள்ளன. அவற்றுள் அன்றைய மருத்துவரிடமும் நோய்யைப் போக்குகின்ற எண்ணமில்லாமல், நோயையும் நோயாளியையும் வாழவைத்து வியாபாரம் நடத்துகின்ற போக்குகளே இருந்துவருகின்றன. இதனை, “சிகிச்சைக்கு வந்தவனிடம் வியாதியை ஒரு வியாபாரமாக வைத்து நடத்த முடியும். ஆள் அல்லது வியாதி என்று முரட்டுத்தனமாகச் சிகிச்சை பண்ணினால், தொழில் நடக்காது. வியாதியும் வேகம் குறைந்து படிப்படியாய்க் குணமாகவேண்டும். மருந்தும் வியாதிக்கோ மனுஷனுக்கோ கெடுதல் தந்துவிடக்கூடாது. இதுதான் வியாபார முறை” (புதுமைப்பித்தன் சிறுகதைகள், ப.148) என்ற வரிகள் பல மருத்துவர்களின் குண(பண) நலத்தினை எடுத்துரைப்பதாக உள்ளது.

கலப்படம் என்பது இன்றைக்கு எல்லா பொருட்களிலும் பெருகிவிட்டது. காரணங்கள் லாபநோக்கம் என்பதாக அமைகின்றன. “இந்தப் பூலோகத்திலே நெய் முதல் நல்லெண்ணெய் வரையில் எல்லாம் கலப்படந்தான்” (புதுமைப்பித்தன் சிறுகதைகள், ப.158). அது போன்றே கள்ளப்பணத்தை தயாரித்து லாபமடைவதை, “ஒரு போலி பத்து ரூபாய் நோட்டைத் தள்ளிவிட்டதில் கடைக்காரருக்கு ஒரு திருப்தி” (புதுமைப்பித்தன் சிறுகதைகள், ப.144) என்ற வரிகளால் கள்ளப்பணத்தை மாற்றுபவர்களின் சிந்தனையை அறியமுடிகின்றது.

படிப்புக்கு ஏற்ற வேலை இல்லாமை போல ஒருவனுக்குத் தெரிந்த ஒருதொழிலைக் கொண்டும் பிழைக்கமுடியாமை உள்ளது. உலகமயத்தின் காரணமாக கைத்தொழில்கள் யாவும் மூழ்கிக்கொண்டு செல்கின்றவையாக உள்ளன. “தெரிந்த தொழிலைக் கொண்டு லோகத்தில் பிழைக்க முடியாது போல இருக்கே” (புதுமைப்பித்தன் சிறுகதைகள், ப.164) என்ற அடிகள் கைத்தொழில்கள் பல கற்றாவது முன்னே வேண்டுவதை எடுத்துரைக்கின்றன. கைத்தொழில் செய்து பிழைப்பது முடியாத நிலை உள்ளது. ஆனால் பொய்களையும் புரட்டுகளையும் கூறி ஏமாற்றுகின்றவர்களே பிழைக்கின்ற நிலையை, “ஜோதிட விற்பன்னர்கள் வகுக்காத ராசி மண்டங்களை அமைத்துக் காட்டியது” (புதுமைப்பித்தன் சிறுகதைகள், ப.54) என்ற வரிகள் புரட்டுகளைக்கூறி ஏமாற்றுபவர்களைக் காட்டுகின்றன.

புதுமைப்பித்தனின் சிறுகதை நடை அமைப்பு

பொதுவாக புதுமைப்பித்தன் சிறுகதைகள் யாவும் மணிப்பிரவாள நடை போன்றே காணப்படுகின்றன. அதாவது வடமொழி எழுத்துக்கள் கலந்து எழுதுவதும், வடமொழிச் சொற்கள் பெரும்பாலும் கலந்து வருவதுமாகவே உள்ளன. மேலும் கதாப்பாத்திரங்களின் பெயர்களில்கூட வடமொழிச் செல்வாக்கே மிகுந்துள்ளது. பிறமொழிச் சொற்களையும் ஒலிபெயர்ப்பினால் எடுத்துரைக்கின்ற போக்கும், வட்டார வழக்குகளும் புதுமைப்பித்தன் சிறுகதைகளில் பெரும்பாலும் காணப்படுகின்றன. இலக்கியப் பாடல்களைச் சான்றாகக் காட்டுகின்ற இடங்களில் மட்டும் செந்தமிழ் நடை வருவதை காணமுடிகின்றது.

முடிவுரை

புதுமைப்பித்தன் ‘சிறுகதைகள்-பன்முகப்பார்வை’ என்ற இக்கட்டுரையில் அவரது நடுநிலையான இடதுசாரிய சிந்தனைகளும், காப்பிய புராணக் கதைகளைப் பகுத்தறிகின்ற முறையும், விமர்சனப் போக்குகளும் அவரது சிறுகதைகளில் அதிகமாக உள்ளன என்பது கோடிட்டுக் காட்டப்பெற்றுள்ளன. இவரது சிறுகதைகளின் பாத்திரங்களிலும், நடையிலும் தவழ்கின்ற சாதி, மத இழிச் சொல்லாடல்கள் இக்கட்டுரையின் மூலம் எடுத்துரைக்கப்பட்டுள்ளன. மேலும் பொது நிலையில் உள்ள சமூக ஏமாற்றுகள் சிலவற்றை எடுத்துரைப்பதையும் இக்கட்டுரையால் அறியமுடிகின்றது.

புதுமைப்பித்தன் கணக்கும் தெய்வத்தின் கணக்கும்

மோ விஜயலட்சுமி

உதவிப்பேராசிரியர், தமிழ்த்துறை,
டாக்டர் எம்.ஜி.ஆர் கல்வி மற்றும் ஆராய்ச்சி நிறுவனம், மதுரவாயல், சென்னை - 95

கதைக்கரு

ஞாயிற்றுக்கிழமை காலை தேவாலயத்தில் ஜெபம் முடித்துவிட்டு வந்தாலும் ஜோசப்பின் மனத்தில்

தோத்திரம் செய்வேனே இரட்சகனே தோத்திரம் செய்வேனே

என்னும் பாடல் ஒலித்துக்கொண்டிருந்தது.

ஜோசப்பின் மகன்கள் பல்கலைக்கழகத்தில் படித்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். அவர் வாழ்க்கையில் உயர்ந்து, அரசுப்பதவியில் இருந்து ஓய்வுபெற இன்னும் மூன்று மாதங்களே உள்ளன. இந்நிலையில் ஊழல் ஒழிப்பு ஆணையத்திலிருந்து விசாரணைக்கு வரச்சொல்லி கடிதம் வந்துள்ளது.

ஓய்வுபெற்று பென்சன் வாங்கிக்கொண்டு அமைதியாகக் காலத்தைத் தள்ள வேண்டிய நேரத்தில் இப்படி ஒரு பிரச்சினை வந்திருப்பது மன உளைச்சலை ஏற்படுத்தியது.

அவரின் மனைவி மேரி அவருடைய மனநிலையைப் புரிந்துகொண்டு 'உங்களுக்கு மட்டும் விசாரணையில்லை. உங்களுக்கு மேல இருக்கிற அதிகாரிங்க யாரும் லஞ்சம் வாங்கினதா புகார் போயிருக்கும். அதப்பத்தி விசாரிக்க கூப்பிட்டிருப்பாங்க' என்று பரிவோடு கூறுகிறாள்.

அவருக்குப் பிடித்த நண்டு பிரட்டல் மேரி செய்திருந்தும் அதைச் சாப்பிட விருப்பமில்லாமல் அவரின் மனம் திண்டாடியது.

அதுக்கு ஏன் என்னை கூப்பிடணும்? என்னமோ வில்லங்கம் இருக்குன்னு நினைக்கிறேன். யாரோ பொறாமையில் செய்திருக்கணும் என்று நினைக்கிறார்.

அவரை மட்டுமில்லாமல் அவரோடு வேலை செய்த இரண்டு அதிகாரிகளையும் அழைத்திருந்தார்கள். நாளிதழ், தொலைக்காட்சிகளில் பலமணி நேரம் விசாரணை என அடிக்கடி செய்தி வருகிறது. விசாரணைக்குப்பிறகு நீதிமன்றத்துக்கு **லோக்கப் எஸ் ஆர் எம்** என்ற வாசகம் போடப்பட்ட ஆரஞ்சு நிற உடையில் அழைத்துச் செல்வார்கள்.

இனி அவரும் அந்த உடையில் காட்சி தர நேருமோ? என மனம்போன போக்கில் கற்பனை செய்கிறார்,

மதிய உணவிற்குப் பிறகு நாளிதழ் புரட்டும்போது மூன்றாவது பக்கத்தில் கையூட்டு வாங்கிய அரசு அதிகாரிகள் கைது என்ற செய்தியைப் பார்க்கும்போது அவரின் நெஞ்சம் கதிகலங்குகிறது.

சாரங்கன், வேலவன், அமுதவல்லி, சுந்தர் என அனைவரும் பதவி உயர்வுக்காக அன்போடும் ஆசையோடும் தந்திருக்கிறார்கள். துணைத்தலைமையாசிரியர் நியமனம் வேண்டி ஆசையாய் தந்தவர்கள் பட்டியல் வேறு உள்ளது.

யாராக இருக்கும்? அந்த இளங்கண்ணாக இருக்குமோ? அந்த டீச்சரின் கணவன் அலுவலகத்தில் வந்து கத்தி பேசி வம்பு செய்தான். ஏன் அவனாக இருக்கக்கூடாது?

அலுவலக நேரம் முடிந்தும் ஜோசப் யாருக்காகவோ காத்திருந்தார். காத்திருந்தவர் வந்துவிட்டார். வாங்க டீச்சர். என்ன விசயமா வந்தீங்க? என்று கேட்கிறார்,

சார் ஆறு வருசமா பிரமோசனுக்குக் காத்திருக்கேன். இன்டர்வியூ எல்லாம் முடிஞ்சது. வாய்ப்பு மட்டும் வரல.

உண்மைதான் டீச்சர். சரியான நேரத்துல வந்திருக்கீங்க. உங்க பக்கத்து பள்ளியிலேயே வாய்ப்பு வந்திருக்கு. நீங்களும் கொஞ்சம் மனசு வச்சாதான் முடியும் என்று ஜோசப் நாகுக்காக சொல்ல.

மார்க்கரெட் டீச்சர் புரியாமல் தவிக்க, பன்னிரெண்டாயிரம் கொடுத்தா இது முடிச்சிடலாம். மேலதிகாரியையும் கவனிக்க வேண்டியிருக்கு என்றார்.

அந்த டீச்சர் உடனே புன்னகைத்து சரி என்று சொல்லி, தலைமையாசிரியர் ஆகிட்டதாக நினைத்து, சீக்கிரம் ஏற்பாடு பண்ணுங்க சார், என்று கூறி எழுந்து சென்றார். ஜோசப்பும் அப்படியே செஞ்சிடுவோம் என்றார்.

அடுத்து இளங்கண்ணன். எட்டு வருசமா பிரமோசனுக்குக் காத்திருக்கேன் சார். ஜூனியருக்கெல்லாம் கிடைக்குது. என்னை மட்டும் ஏன் தவிர்க்கிறீங்க?

வழி இருக்கு. கொஞ்சம் செலவாகும். எவ்வளவு ஆகும் சார்? ஜோசப் 12000 என்று கூறுகிறார், இளங்கண்ணன் கோபத்துடன் எனக்கு இன்னும் அஞ்ச வருசம்தான் இருக்கு. இதுக்காக நான் அநியாயத்துக்கு பொய் கணக்கு எழுத முடியாது. பரவால்ல சார். எனக்கு வேண்டாம் என்று உடனே எழுந்து சென்றார்.

அடுத்து, சொல்லுங்க டீச்சர். உங்களுக்கு என்ன செய்யணும்? ரொம்ப காலமா ஆசிரியரா இருக்கேன். எங்கூட வந்தவங்க பலபேரு பிரமோசன்ல போயிட்டாங்க.

வேலைக்கு வந்து எத்தனை வருசம் ஆகுது? 12 வருசம் சார். உங்களுக்கு இந்நேரம் பிரமோசன் கிடைச்சிருக்கணும். இப்பகூட முயற்சி செய்யலாம். நீங்க மனசு வச்சா முடியும். காதும் காதும் வச்ச மாதிரி காரியத்த முடிக்கணும். இல்லனா கைய விட்டுப்போயிடும்.

எவ்வளவு ஆகும் சார்? எட்டாயிரம் கொடுத்தா ஏற்பாடு செய்யலாம். எட்டாயிரமா? அதிர்ச்சியும் ஏமாற்றமும் அடைந்த கஸ்தூரி யோசிச்சு சொல்றேன் சார் என்று கூறிவிட்டு எழுந்து சென்றார்.

உடனே கதவைத்திறந்து உள்ளே வந்த கஸ்தூரியின் கணவன் மாயவன், அரசாங்கத்துல வேலை செஞ்சுகிட்டு அரசு ஊழியர்கிட்டயே கொள்ளையா அடிக்கிற? இது அநியாயமா தெரியல. ஏன் நீங்க பாக்குற வேலைக்கு சம்பளந்தான் கொடுக்குறாங்களே, அது பத்தலையா? திருந்தப் பாருங்க. இல்லாட்டி மேல ஒருத்தன் இருக்கான் என்று சொல்லிவிட்டு வெளியே வந்தான்.

ஜோசப் அலுவலகத்தில் யாரும் இல்லாததால் கைக்குட்டையால் முகத்தைத் துடைத்துக்கொண்டு, இதற்கெல்லாம் அலட்டிக்கொள்ளக்கூடாது என்று மனதிற்குச் சொல்லிக்கொள்கிறார்.

ஐந்து மணிநேர விசாரணையில் எல்லாவற்றையும் சமாளித்துப் பார்த்தார். ஆனால் கைபேசி பதிவுதான் வண்டாகக் குடைந்தது. எப்பொழுதும் கவனமாக இருப்பவன் எப்படி ஏமாந்தேன் என்று தன்னையே நொந்துகொண்டார் ஜோசப்.

இயேசுவே கர்த்தரே என்னை ஏன் கைவிட்டீர்?

ஜோசப்பின் கதாப்பாத்திரம்

ஜோசப் நிறைய கடவுள் பக்தி உடையவர். அதேசமயம் வருமானத்துக்கு அதிகமாக பணத்தின்மேல் விருப்பம் கொண்டவர். உயர்ந்த அதிகாரியாக இருந்தும் கையூட்டு பெறுகிறார். கடவுள் பக்தியால் தனக்கு எந்த தீங்கும் நேராது என்பதில் ஆழ்ந்த நம்பிக்கை அவருக்கு இருக்கிறது. எத்தனை முறை கையூட்டு வாங்கினாலும் கடவுள் காப்பாற்றுவார். லஞ்சம் வாங்குவது தவறு இல்லை என்ற மனநிலையில் உறுதியாக உள்ளார்.

மனைவி மேரி

கணவனின் செயலுக்கு மறுப்பு சொல்லாமல் அதனை ஊக்குவிக்கும் விதமாகப் பேசியே வாழ்க்கையை நடத்தும் ஒரு இல்லத்தரசி.

விசாரணைக்கு அழைப்பு வந்ததும் மனைவி மேரி, உங்களுக்கு மட்டும் விசாரணை இல்லை. உங்களுக்கு மேல இருக்கிற அதிகாரிங்க யாரும் லஞ்சம் வாங்கினதா புகார் போயிருக்கும். அதப்பத்தி விசாரிக்க கூப்பிட்டிருப்பாங்க' என்று சொல்லும்போது, கணவன் லஞ்சம் வாங்கி குடும்பத்தை நடத்துவது தவறு இல்லை என்ற மனநிலையையே காட்டுகிறது.

“நீங்கள் லஞ்சம் வாங்கியது தவறு. அதற்குண்டான தண்டனை அடைந்தே தீர வேண்டும். தவறு செய்துவிட்டு கோவிலுக்குச் சென்று மன்னிப்பு கேட்டால் தவறு சரியாகிவிடாது. கடவுள் மன்னித்தாலும் ஊழல் செய்த விசயம் உலகுக்குத் தெரியும்போது உலகம் உங்களை சுமமா விடாது. நம் குடும்பத்திற்கும் அவப்பெயர் ஏற்படும். பிள்ளைகளின் எதிர்காலம் பாதிக்கப்படும்” என்று கூறாமல் தன் குடும்பம், தன் பிள்ளைகள் சுகமாக வாழவேண்டும் என்பதில் கண்ணுங்கருத்துமாக இருந்ததால் மேரியின் எண்ணமும் பொருளின்மீது ஆசை கொண்டதாகத் தெரிகிறது.

தேவாலயம்

ஜோசப் முதலில் அறிமுகப்படுத்தும்போது தேவாலயத்தில் ஜெபம் முடித்துவிட்டு வெளியில் வரும்போதும் கர்த்தரின் பாடல்களே மனதில் அலைபாயும். சாதாரணமான சூழ்நிலையாக இருந்தால் எல்லோரிடமும் சந்தோசமாகவும் கர்த்தரின் வாசகங்களை எடுத்துக்கூறுபவராகவும் இருப்பார். ஆனால் இப்போது விசாரணை கடிதம் வந்ததால் மனம் அதனைச்சுற்றியே அலைபாய்கிறது.

கர்த்தரின் வாசகங்கள் நற்செயல்கள் நல்லெண்ணங்கள் பற்றி போதிப்பனவாக இருக்கும். அதையேதான் ஜோசப் மக்களுக்காகப் போதிக்கிறாரே ஒழிய தன் வாழ்க்கைக்கும் போதனைக்கும் சம்பந்தமில்லை என்பதுபோல் கர்த்தரை ஆலயத்திலோ தன் மனதிலோ தொழுதாலே அவரின் அருள் கிட்டும் என்பதில் அசையா நம்பிக்கை கொண்டிருக்கிறார்.

கடவுளின் பேரைச் சொல்லிக்கொண்டு ஊரை ஏமாற்றுவது ஜோசப் கதாப்பாத்திரத்திற்கு சாலப் பொருந்தியது.

மாதா, பிதா, குரு, தெய்வம் என்ற அடிப்படையில் குருவுக்கு அடுத்தபடிதான் கடவுள். அந்த அளவிற்குப் புனிதமான கல்வித்துறையில் மாணவர்களுக்குக் கல்வி போதிப்பது ஆசிரியர்களின் தலையாய அறமாகும். மாணவர்களுக்கு நல்ல கல்வி அளிப்பதும் நல்லெண்ணங்களை வளர்ப்பதும் திறமையான ஆசிரியர்களின் கடமையாகும். அப்படிப்பட்ட ஆசிரியர்களே பணம் கொடுத்து உயர்பதவிக்குச் செல்வது அதாவது குறுக்கு வழியில் உயர்பதவிக்குச் செல்வது நடைமுறைக்கு ஒவ்வாத ஒரு செயலாகும்.

பணம் கொடுத்து உயர்பதவிக்குச் செல்லும் ஆசிரியர்கள் எந்த அளவிற்கு மாணவர்களை நல்வழிப்படுத்த முடியும்? மாணவர்களின் நலனில் கவனம் கொள்ளாத ஆசிரியர்கள் உயர்பதவிக்குச் செல்வது எந்த விதத்தில் பயனளிக்கும்? கல்வித்துறையில் பணத்திற்கு மதிப்பளிக்கும் உயரதிகாரிகள் கல்வி நிறுவனத்தை எவ்வாறு வழிநடத்திச் செல்வர்?

மார்க்கரெட் போன்ற கதாப்பாத்திரங்கள் பணம் இருப்பதால் பணம் கொடுத்து உயர்பதவிக்குச் செல்வது இயல்பான ஒரு விசயமாகவும், பணம் இல்லாத **இளங்கண்ணன்**, **மாயவன்** போன்றோர் திறமை இருந்தும் உயர்பதவி கிடைக்காமல் அல்லலுறுவதும் காட்டப்பட்டுள்ளது.

பணம் இருப்பவர்கள் அன்போடு கொடுப்பதை ஏற்றுக்கொண்ட ஜோசப், பணம் தர முடியாதவர்களிடம் பணம் எதிர்பார்ப்பது, தான் ஒரு உயர் அதிகாரி என்ற கர்வத்தால்; பணம் தந்தால் உயர்பதவி, பணம் இல்லையென்றால் இல்லை. என்னை யாரும் எதுவும் செய்துவிட முடியாது என்ற ஆணவமும் தைரியமும் ஜோசப்பிற்கு இருந்தது. அதனால்தான் இவ்வளவு நாள் தன் வாழ்க்கையை சுகபோகமாக அனுபவித்து வந்தார் ஜோசப்.

ஆணைக்கும் அடி சறுக்கும் என்ற பழமொழிக்கு ஏற்றாற்போல் ஜோசப்பின் வாழ்விலும் ஒரு சறுக்கல் ஏற்பட்டது. தான் செய்த தவறுகளை எந்தவிதத் தடயமும் இல்லாமல் பாதுகாத்து வந்த ஜோசப் **கைபேசி** என்ற சறுக்கலில் மாட்டிக்கொண்டார்.

தான் ஒரு உயரதிகாரி என்ற பதவிக்கு எந்தவித பாதகமும் இல்லாமல் காப்பாற்றி வந்த ஜோசப், ஓய்வுபெற மூன்று மாதங்களே உள்ள நிலையில் கர்த்தரே அவரின் தவறுகள் பொறுக்காமல் காட்டிக்கொடுத்துவிட்டார்.

இத்தனை வருட அனுபவத்தில் லஞ்சம் வாங்கி பிடிபடாமல் தப்பி, இந்த மூன்று மாதமும் தன்னைக் காத்துக்கொண்டிருந்தால் தான் செய்த தவறுகள் எல்லாமே மறைந்துபோயிருக்கும். தான் ஒரு நேர்மையான அதிகாரி என்ற பட்டமும் கிடைத்து மீதி நாள் வாழ்க்கையைக் கௌரவமாக வாழ்ந்து இருக்கலாம் என்று நினைத்த ஜோசப்புக்கு இது ஒரு பெரிய சறுக்கலானது.

ஜோசப் லஞ்சம் வாங்க ஆரம்பித்த காலத்திலேயே மனைவியோ மற்ற உறவினர்களோ தடுத்திருந்தால் மேற்சொன்னவாறு தன் வாழ்க்கையைக் கௌரவமாக வாழ்ந்திருப்பார். அதற்கு மாறாக, லஞ்சம் வாங்குவதை ஊக்கப்படுத்தவே தான் வாழ்ந்த வாழ்க்கை, தன் குடும்பம் அர்த்தமற்றதாகவும் அவப்பேறாகவும் அமைந்துவிட்டது.

இவ்வளவு நாள் காத்து வந்த கௌரவம் ஒரு நொடிப்பொழுதில் சரிந்துவிட்டது. இந்த நிலையிலும் லஞ்சம் வாங்கியது தவறில்லை என்றும் கடவுள் கைவிட்டுவிட்டார் என்ற மனநிலையே அவருக்கு அதிகமாக இருந்தது. கடவுள் பக்தியையும் தன் சுயநலத்துக்காகவே பயன்படுத்தும் ஒரு கர்மயோகி. கடவுள் ஜோசப்பிற்கு திருந்துவதற்கு வாய்ப்பு கொடுத்ததைத் தனக்கு சாதகமாகவே ஏற்படுத்திக்கொண்டான்.

ஓய்வு பெற இருக்கும் மூன்று மாத காலத்தில் கூட நேர்வழியில் செல்ல அவருக்கு மனம் வரவில்லை. அந்த மூன்று மாதங்களும் தவறு செய்துவிட்டு தப்பித்துவிட்டால் தான் சாதனை படைத்ததாக எண்ணிக்கொள்வார் போலும்.

நாம் ஒன்று நினைக்க தெய்வம் ஒன்று நினைக்கும் என்னும் பழமொழி ஜோசப் வாழ்க்கையில் உண்மையானது.

இக்கதையின் ஆசிரியர் மனிதர்கள், மதங்கள், கடவுள்கள் என அனைத்தையும் நகைச்சுவை நோக்கில் எழுதும் வல்லமை கொண்டவர். ஆனால் அதில் ஒரு தத்துவம், யதார்த்தம், உண்மை அடங்கியிருக்கும். அதேபோல்தான் ஜோசப்பின் கதாப்பாத்திரமும் இயல்பான ஒரு யதார்த்தத்தை, சுயநலம் கொண்ட ஒரு மனிதனின் எண்ணங்களை, எந்த சூழ்நிலையிலும் பிறர்க்கு உதவும் மனப்பான்மை இல்லாத ஒரு அயோக்ய புத்திரனாகப் படைத்துள்ளார்.

பால்வண்ணம் பிள்ளை ~ உளவியற்பாங்கு

அ லலிதா

முழுநேர முனைவர்பட்ட ஆய்வாளர்,
தமிழ்மொழி (ம) மொழியியல் புலம், உலகத்தமிழாராய்ச்சி நிறுவனம்,
தரமணி, சென்னை - 600 113.

முன்னுரை

தமிழ் வாழ்வைப் புரிந்துக்கொள்வதற்குப் புதுமைப்பித்தன் ஆற்றியுள்ள பங்கு மிக முக்கியமானது. பெரும்பான்மையான மக்கள் உண்டு, உடுத்து, தன்மானத்துடன் ஒரு சாதாரண வாழ்க்கை வாழ விரும்புகிறார்கள். சாதாரண வாழ்க்கையே மனநிறைவைத் தரும் வாழ்க்கையாக இருந்த காலத்தில் வாழ்ந்தவர் புதுமைப்பித்தன். அவருடைய மொழி, மரபின் ஜீவனையும் மண்ணின் சாரத்தையும் இணைத்தது. படைப்புக்கு வலு சேர்க்க உதவிய அவரது ஆற்றல்கள் பல்வேறு தளங்களைச் சார்ந்தவை என்பதை புதுமைப்பித்தன், கதைகளில் பெரும்பாலும் எளிய மக்களின் வாழ்வு, அவர்களது சூழல், இலக்கியம், புராணம், சமயம், ஜாதி, சமூகம், குடும்பம், போன்ற எந்த தளத்தில் செயல்படும்போதும் அந்தத் தளத்திற்குரிய வாசனைகளை ஏற்றி நம்பகத்தன்மையை வாசகனின் மனதில் உருவாக்கிவிட முடிகிறது என்பதை பொன்னகரம், பால்வண்ணம்பிள்ளை போன்ற பல்வேறு கதைகளின் மூலமாக நிலைநாட்டுகின்றார்.

அவரது படைப்புகள் தமிழ் கலையின் சாதனை என்று பெருமைப்படும் வகையில் இருக்கின்றன. தமிழ்ச்சிறுகதை உலகின் முடிகூடா மன்னன் என்று அறியப்படும் புதுமைப்பித்தன், தனது சிறுகதைகளில் கையாண்டுள்ள உத்திகளை, அவரது சாதனைகளாக வெவ்வேறு கதைகள், வெவ்வேறு வாசகனுக்குத் தோன்றவது இயற்கையே. வாசகன் தன் ஆழ்ந்த வாசிப்புச் சார்ந்து புதுமைப்பித்தனின் ஆற்றலை மதிப்பிடுவதே சிறப்பானது என பதிப்பாசிரியர் ஆ.இரா. வேங்கடாசலபதி கூறியிருப்பது நமக்கு புலனாகிறது. பால்வண்ணம் பிள்ளை சிறுகதையில் கதாபாத்திரத்தின் உளவியல் தன்மையை சுட்டி விளக்கும் வகையினை இவ்வாய்வுக் கட்டுரையின் வழி நோக்குவோம்.

கதாபாத்திரத்தின் தன்மை

அக உணர்வுகளால் தூண்டப்பட்டு உருவாக்கப்படும் கதாபாத்திரங்கள் நமது கண் முன் நடமாடும் ஒருவரைச் சூட்டுவதாகவே தோன்றுமளவுக்கு புதுமைப்பித்தனின் கதாபாத்திரங்கள் அமைந்துள்ளன. பால்வண்ணம் பிள்ளையும் அப்படியே. நாம் அவ்வப்போது சந்திக்கும் அரசு பணியில் உள்ள ஒரு சாதாரண குமாஸ்தா. அவரை அறிமுகம் செய்யும் புதுமைப்பித்தன் கீழ்வருமாறு விவரிக்கிறார்:

“பால்வண்ணம் பிள்ளை கலெக்டர் ஆபிஸ் குமாஸ்தா வாழ்க்கையே தஸ்தாவேஜிக் கட்டுகளாகவும், அதன் இயக்கமே அதட்டலும் பயமுமாகவும், அதன் முற்றுப்புள்ளியே தற்பொழுது 35 ரூபாய்கவும் அவருக்கு இருந்து வந்தது. அவருக்கு பயமும், அதனால் ஏற்படும் பணிவும் வாழ்க்கையின் சாரம். அதட்டல் அதன் விதிவலக்கு” ¹(பக்.237)

அனுபவத்துக்கு நேர் முரணான விஷயங்களை ஒதுக்கிவிட்டு, நடைமுறை விவகாரங்களைப் பற்றி எழுதுவதில் கௌரவக் குறைச்சல் ஒன்றுமில்லை என்னும் யதார்த்தவாதக் கொள்கையை தமிழ் சிறுகதை உலகில் ஸ்தாபித்தவர் புதுமைப்பித்தன் என்பது நமக்கு புலனாகிறது.

எனினும் ஒடுக்கப்படும் ஒரு நபர் தனக்கான சந்தர்ப்பம் கிடைக்கும்பொழுது எவ்வாறு நடந்துக்கொள்வார் என்பதை விளக்கும் முகமாக இக்கதாபாத்திரத்தைச் சித்தரித்திருப்பார்,

“பால்வண்ணம் பிள்ளை ஆபிஸில் பசு வீட்டிலோ ஹிட்லர்”²

என்று ஒரு கருத்தினை புதுமைப்பித்தன் கையாண்டிருப்பார்.

“மெக்ஸிக்கோ தென் அமெரிக்காவில் இருக்கிறதென்றார். மெக்ஸிக்கோ வட அமெரிக்காவில் இருந்தால் ஏன் கோபம் வராது? அலுவலகத்தில் உள்ள கோபங்களை தன் வீட்டில் உள்ள நபர்களிடம் காண்பிக்கும் மனோபாவம்”³

புதுமைப்பித்தனின் படைப்புகளில் ஒவ்வொரு கதாபாத்திரத்திற்கும் அவர்கள் தரப்பில் சேர வேண்டிய நியாயங்களை அவர் தயக்கமின்றி அளித்துக் கொண்டு போகிறார், என்பதை நாம் உணரமுடிகிறது.

வம்சவிருத்தியும் இயற்கை விதியும்

1961-ஆம் ஆண்டு தாய் சேய் இவ்விருவரது உடல் நலனைக் கருத்தில் கொண்டும் மகப்பேற்றின் பிறகு உடல் பாதுகாப்பிற்காகவும் ஒரு சட்டம் இயற்றப்பட்டது. இதனைப் பற்றி கலெக்டர் ஆபிஸ் குமாஸ்தாவிற்கு கவலையில்லை என்பதை புதுமைப்பித்தன்,

“பால்வண்ணம் பிள்ளைக்கும் அவரது மனைவியாருக்கும் கர்ப்பத்தடையில் நம்பிக்கை கிடையாது அதன் விளைவு வருஷம் தவறாது ஒரு குழந்தை. தற்பொழுது பால்வண்ண சந்ததி 4 எண்ணிக்கை, பிறகு வருகிற சித்திரையில் நம்பிக்கை”⁴

பால்வண்ணம் பிள்ளையின் சகதர்மிணி, உழைப்பிலும் பிரசவத்திலும் சோர்ந்தவள். தேகத்தின் சோர்வினாலும் உள்ளத்தின் களைப்பினாலும் ஏற்பட்ட பொறுமைதான் பசுமாடு என்பதை அழகாக சுட்டிகாட்டியுள்ளார்.

பெண்களுக்கு இதுவரை சமூகப் பணிகளிலும் பொறுப்புகளிலும் பங்கேற்ற நிலை மாறி, வீட்டில் அடைப்பட்டுக்கொண்ட கணவனது உடற்பசிக்கு இரையாகிக் குழந்தைப் பெறும் இயந்திரமாக மட்டும் வாழத் தொடங்கினாள். அவள் செய்யும் வேலைகள் அனைத்தும் சமுதாயப் பணிகள் என்ற நிலை மாறி ஒரு மனிதனுக்கான சேவை பணிகளாயின. இவைகளுக்குச் சமூக மதிப்போ, பொருளாதார மதிப்போ கிடையாது என்பதை இதன் வழி அறியமுடிகிறது.

பொருளாதார சிக்கலும் அகஉணர்வுகளும்

சிக்மண்ட் .ஃபிராய்ட் கருத்துப்படி ஓர் உயிரினம் தனது இயல்பான குணங்களாக சிலவற்றைக் கொண்டிருக்கும். அதில் தன்னை தாக்கவரும் நபர் கை ஒங்கினாலே நமது கை தானாக தடுக்க மேலோங்கும். இதைப்போல் மனித உணர்வுகள் பல உள்ளன. அவ்வகையில்,

“இந்தாருங்க ஒங்ககிட்ட ஒண்ணு சொல்லணுமே ! இந்தப் புள்ளைகளுக்கு பால் செலவு சாஸ்தியா இருக்கே ! ஒரு மாட்டெத்தான் புடிச்சிப்பிட்டா என்ன ? மாடு கீடு வாங்க முடியாது”⁵ (பக்.238)

ஒரு நாள், குழந்தைகளின் பால் பிரச்சனையைத் தீர்க்கும் எண்ணத்தில் அவரைக் கேட்காமலே தன் வளையல்களை விற்று அவர் மனைவி ஒரு பசுமாட்டை வாங்கிவிடுகிறாள். பால்வண்ணம் பிள்ளைக்கு கடுங்கோபம் வருகிறது. ஆனால் அவர் வாய் திறப்பதில்லை. இதை புதுமைப்பித்தன் இவ்வாறு விவரிக்கிறார்,

“அன்று புதுப் பால்காப்பி கொண்டு வந்து வைத்துக்கொண்டு கணவரைத் தேடினாள். அவர் அங்கு இல்லை. அதிலிருந்து பிள்ளையவர்கள் காப்பியும் மோரும் சாப்பிடுவதில்லை. அவர் மனைவிக்கு மிகுந்த வருத்தம்”⁶

கதாபாத்திரங்களாக வரும் பெண்களுடன் புதுமைப்பித்தன் கொண்டிருக்கும் உறவு அவர்களை இக்கட்டில் மாட்டிக்கொண்டிருக்கும் ஜீவன்களாகப் பார்க்க வைக்கிறது என்பதை இதன்வழி காணமுடிகிறது.

அகம் மேற்கொள்ளும் உத்தி

மனத் தற்காப்பு முறைகள் என்பவை மனதில் எழும் முரண்பாடுகளைத் தணிக்க ‘அகம்’(ஈகோ) மேற்கொள்ளும் உத்தி என்னும் விளக்கத்தை .ஃபிராய்ட் அளிக்கிறார். .ஃபிராய்ட் பல மனத் தற்காப்பு முறைகளை தன் காலத்தில் விவரித்திருப்பது ஆய்வுகளின் வழி அறிய முடிகிறது. இதனை புதுமைப்பித்தன்,

“சில நாட்களுக்குப்பின் மாட்டை வாங்கிய விலையைவிட குறைந்த விலைக்கே பால்வண்ணம் பிள்ளை விற்று விடுகிறார். மனைவி, ‘மாடு எழுபது ரூபாயில்லே குழந்தைகளுக்கு பாலாயிற்றே’ என்று தடுத்தாள். ‘என் புள்ளைகள் நீத்தண்ணி குடிச்சி வளந்துக்கிடும்’ என்றார் பால்வண்ணம் பிள்ளை”⁷ (ப.238)

பெண்கள் பொதுவாழ்வில் ஈடுபடுவது நின்றது; சரித்திரத்தில் ஏற்பட்ட முதல் வர்க்க நசுக்குதல் ஆண், பெண்ணை ஒரு நபர் மனத்தின் மூலம் அடிமைப்படுத்தியதன் மூலமே நிகழ்ந்தது என்கிறார் எங்கல்ஸ்.(ப.137) இதை பால்வண்ணம் கதைவழி காணமுடிகிறது.

பால்வண்ணம் பிள்ளை ஏன் இவ்வாறு அறிவுக்குப் பொருந்தாத முரண்பாடு விதமாக நடந்துக்கொண்டார்?

கதையைப் படிக்கும் ஒரு வாசகன் இக்கதைக்குப் பல விளக்கங்கள் அளிக்கலாம். ஆனால், இதில் பொதிந்துள்ள உளவியல் அர்த்தம் என்ன? பால்வண்ணம் பிள்ளைக்குப் பணியிடத்தில் அடங்கி ஒடுங்கி நடக்க வேண்டிய

நிர்ப்பந்தம். தன் அதிகாரத்தை வீட்டில் மட்டுமே காட்ட முடியும் என்கிற நிலைமை. எனவே, பணியிட அதிகாரிகள் மேலுள்ள கோபத்தை பசுவை விற்பதில் தன் மனைவியின் மீது காட்டுகிறார். அலுவலகத்தில் இழந்த அதிகாரத்தை மீட்பதாக நினைத்துக்கொண்டு மாட்டை சுப்புக் கோனாரிடம் 30 ரூபாய்க்கு விற்பது, ‘நான்தான் குடும்பத் தலைவன்’ என்பதை நிலைநாட்டுகிறார்.

முத்த பையன் “அம்மா என் கண்ணுக்குட்டி” என்றான். “சும்மா கெட சுவமே !”⁸ என்றார் பால்வண்ணம் பிள்ளை.

இதைத் தான் .பிராய்ட் மன உணர்ச்சிகளின் இடப்பெயர்வு என்கிறார்.

முடிவுரை

இந்தச் சிறிய உலகத்திலிருந்துதான் அவர் பெரிய உலகத்தைப் படைத்திருக்கிறார். ஒரு பிடி விதையிலிருந்து ஒரு கானகம் தோன்றுவது மாதிரி இந்த வாழ்க்கையின் ஒவ்வொரு கணமும் முக்கியமானது. ஒரு முகத்துக்குள் ஒளிந்திருக்கின்றன பல முகங்கள். ஓர் உறவு சுட்டுகிறது பல உறவுகளை புதுமைப்பித்தன் என்னும் படைப்பு ஆளுமையைப் பற்றி நினைவு கூர்ந்து கொண்ட அளவில் புதுமைப்பித்தனின் படைப்புகள் அமைகின்றன.

புதுமைப்பித்தனின் படைப்புகள் மூலம் நம் மனதில் உருவாகி வரும் உலகின் வீச்சு மிகப் பெரிய அனுபவ உலகத்தை அவர் வாழ்நாளில் தேடிக் கண்டடைந்திருப்பதான தோற்றத்தை நமக்குத் தருகிறது.

துணைநூற்பட்டியல்

1. புதுமைப்பித்தன் கதைகள்
முதல் பதிப்பு – 2000 ஆகஸ்ட்
வெளியீடு – காலச்சுவடு பதிப்பகம்.
2. நாகராஜ்
உளவியல் கோட்பாடுகள்
முதல் பதிப்பு - 2009

புதுமைப்பித்தன் காட்டும் கற்பு

முனைவர் சி பாலமுருகன்

உதவிப்பேராசிரியர், தமிழாய்வுத்துறை

மஹேந்திரா கலை அறிவியற் கல்லூரி(த), காளிப்பட்டி - 637 501

முன்னுரை

இருபதாம் நூற்றாண்டுத் தமிழிலக்கியம் பற்றிச் சிந்திக்கும்போது பாரதியையும், புதுமைப்பித்தனையும் அருகருகே வைத்துப் பார்க்காமல் இருக்க முடிவதில்லை. இருவருமே பெரும் சாதனையாளர்களாக அற்பாயுளில் மறைந்தது மட்டும் அதற்குக் காரணம் அல்ல. பாரதி கவிதையில் சாதித்ததைப் புதுமைப்பித்தன் சிறுகதையில் சாதித்தார். இருவருமே தற்காலத் தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றில் புதுப்பாதை சமைத்தவர்கள். பாரதியின் காலத்தில் அவனுக்குச் சமமான அல்லது அவனுடன் ஒப்பிட்டுப் பேசக்கூடிய கவிஞர்கள் என்று யாருமே இருந்ததில்லை. ஆனால், புதுமைப்பித்தனின் சமகாலத்தில் அவரோடு ஒப்பிட்டுப் பேசக் கூடிய முக்கியமான சிறுகதை ஆசிரியர்களாக கு.ப.ரா., மௌனி, ந.பிச்சமுர்த்தி, பி.எஸ்.ராமையா என்று சிலராவது இருந்தார்கள். ஆனால், இவர்களில் யாருமே புதுமைப்பித்தனைத் தாண்டி பாரதியின் அருகில் நிற்க முடியவில்லை. காரணம், புதுமைப்பித்தன்தான் பாரதிபோல் தன்காலத்தில் ஒரு புரட்சிக்காரனாகச் செயற்பட்டிருக்கிறார். புதுமைப்பித்தனின் புரட்சிக்குரல் அவரது சமுதாய நோக்குச் சார்ந்தது. அதாவது, அவருடைய உள்ளடக்கம் சார்ந்தது. கவிதையில் பாரதியிடம் ஒலித்த தீவிர இலக்கியக் குரலைப் புனைகதையில் அதன் பிறிதொரு வடிவத்தில் நாம் புதுமைப்பித்தனிடம்தான் காணுகிறோம். புதுமைப்பித்தனின் சக எழுத்தாளர்களைச் சித்தாந்த சனாதனிகள் என்றால் புதுமைப்பித்தன் அவர்களில் இருந்து விலகி ஒரு புரட்சிக்காரனாக, ஒரு எதிர்ச் சனாதனியாக பாரதியின் அருகில் இருக்கிறார்.

புதுமைப்பித்தன் எவ்வகையில் ஒரு புரட்சிக்காரன்? காலங்காலமான நமது நம்பிக்கைகளை, கற்பனைகளை, கனவுகளை, பொய்மைகளை நம் கண்முன்னே போட்டு உடைப்பதில் ஒரு புரட்சிக்காரன். “உன் சித்தாந்தப் புனைவுகளுள், புராதன மதிப்பீடுகளுள் இருப்பதல்ல வாழ்க்கை, இதோ என் கதைகளுள் இருப்பதுதான் பச்சையான வாழ்க்கை இதுதான் உன் யதார்த்தம்” என்று நம் முகத்தில் அறைந்தாற்போல் யதார்த்தத்தைப் புனைவதில் புதுமைப்பித்தன் ஒரு புரட்சியாளனாகவே காட்சியளிக்கிறார்.

“கண்ணகி உருவில் வீர வணக்கம் செய்யப்பட்ட கற்பை மணிக்கொடி எழுத்தாளர்கள் கேள்விக்கு உட்படுத்தினர்” என்று மார்க்சிய விமர்சகரான கேசவன் குறிப்பிடும் கருத்து, அக்காலகட்ட எழுத்தாளர்கள் வேறெவரையும் விட - தமிழ்ச் சிறுகதையின் பிதாமகராகப் போற்றப்பட்ட புதுமைப்பித்தனுக்கு மிகவும் பொருத்தமானதாக அமைந்திருக்கிறது. “என்னமோ கற்பு, கற்பு என்று கதைக்கிறீர்களே! இதுதான் ஐயா பொன்னகரம்!” என்று உரத்த பிரகடனம் செய்யும் ‘பொன்னகரம்’, என்பது வெறுமனே ஒரு கதையின் முடிவல்ல. நம் கற்பனைக்கும் யதார்த்தத்துக்கும் இடையே உள்ள

நீண்ட இடைவெளியை, நம் மதிப்பீடுகளின் பொய்மையை நம் முகத்தில் ஓங்கி அடிக்கும் புரட்சிக்குரலாக புதுமைப்பித்தனின் குரல் ஒலிப்பதைக் காணமுடிகிறது.

இதிகாச மீட்டுருவாக்கம் செய்து அகலிகையை மீண்டும் கல்லாக்கும் ‘சாப விமோசனம்’ முதலிய - பரவலாக அறியப்பட்ட புதுமைப்பித்தனின் கதைகளில் மட்டுமன்றிப் பொதுவான வாசிப்புக் கவனத்தை அதிகம் பெற்றிராத அவரது பல சிறுகதைகளிலும் கூடக் ‘கற்பு, கற்பு’ என்று கதைப்பவர்களின் கதையை, அவ்வாறு அவர்கள் கதைப்பதிலுள்ள முரண்பாடுகளை எவ்வித சமரசமுமின்றி வெளிச்சத்துக்குக் கொணர்ந்திருக்கிறார் புதுமைப்பித்தன்.

“இந்தக் கற்பு, காதல் என்று பேத்திக் கொண்டு இருக்கிறார்களே ...அதெல்லாம் சுத்த ஹம்பக்... சுத்தப் பொய். மனிதன் எல்லாவற்றையும் தனது என்று ஆக்கிக் கொள்ள ஆசைப்படுகிறானே அதில் பிறந்தவை. தன் சொத்து, தான் சம்பாதித்தது, கஷ்டப்பட்டுச் சம்பாதித்தது தனக்கே இருக்க வேண்டுமென்ற ஆசை..... தனக்கில்லாவிட்டால், தனது என்று தெரிந்த, தனது இரத்தத்தில் உதித்த குழந்தைகளுக்குக் கொடுக்க ஆசைப்படுகிறான். பெண்கள் தங்கள் இஷ்டப்படி இருந்தால் அது எப்படி முடியும்? அதற்குத்தான் கல்யாணம் என்ற ஒன்றை வைத்தான். பிறகு தனக்குத் தெரியாமல் ஒன்றும் நடந்துவிடக் கூடாது என்பதற்குக் கற்பு என்பது பெருமை என்று சொல்லி வேலி கட்டினான்”

கற்புக் கோட்பாட்டின் தோற்றுவாயைப் பற்றித் தான் உள்வாங்கிக் கொண்டிருக்கும் சமூகவியல் கருத்தைத் தனது ‘இரண்டு உலகங்கள்’ என்ற சிறுகதையில் இவ்வாறு மிக எளிமையாகவும், அங்கதப் போக்குடனும் முன்வைக்கிறார் புதுமைப்பித்தன்.

‘ஆண்மை’ என்ற அவரது படைப்பில் நான்கு வயது சீமாச்சுவுக்கும், இரண்டு வயது ருக்மணிக்கும் பொய்மைக் கல்யாணம் நிகழ்கிறது. மணமக்கள் சேர்ந்து வாழ்வதற்குரிய வயது வரும் முன்பே இரு குடும்பத்துக்கும் பகை ஏற்பட்டுவிட, ‘வயதுக்கு வந்து விடும்’ ருக்மணி, சீமாச்சுவுடன் இணைய முடியாத நிலை ஏற்படுகிறது. பெற்றோர் அறியாமல் ஒருநாள் இருவர் சந்திப்பும் நிகழ்ந்துவிட, ருக்மணி கருவுறுகிறாள். அதுநாள் வரை வாழா வெட்டியாகத் தூற்றப்பட்ட அவள் இப்போது கற்புத் தவறியவளாகப் பழிக்கப்படுகிறாள். கணவன் அதற்குப் பொறுப்பேற்றுக் கொள்ளத் துணியாத நிலையில் அந்தப் பெண் சித்தப் பிரமை பிடித்தவளாகிறாள். கருவுக்குக் கணவனே காரணமான நிலையிலும் கற்புத் தவறியவளாய்ப் பெண் சித்தரிக்கப்படும் விசித்திரப் போக்கை இதன் வழி காட்சிப்படுத்துகிறார் புதுமைப் பித்தன்.

இளமை மணமும், அதன் உடனிகழ்வான விதவைக் கொடுமையும் பல்கிப் பெருகியிருந்த காலகட்டத்தில் வாழ்ந்தவர் புதுமைப் பித்தன். இளம் விதவையின் இயல்பான உணர்ச்சிகளும், தேவைகளும் கற்பின் பெயரால் மறுக்கப்பட்டு அவள் கழுவேற்றப்படும் கொடுமைகளை ‘வாடா மல்லிகை’, ‘வழி’ ஆகிய அவரது சிறுகதைகள் அழுத்தமாகப் பதிவு செய்திருக்கின்றன.

“சதிக்கொடுமை பெண்ணுடலை ஒரேயடியாக எரிக்கிறது, விதவையே கொடுமையோ நாளும் நாளும் அவளைச் சித்திரவதைக்கு ஆளாக்குகிறது” என்று குறிப்பிடும் மார்கரெட் கோர்மெக் என்ற சமூகவியலறிஞரின் கருத்தையே அலமி என்னும் தனது பாத்திரத்தின் நினைவோட்டமாகப் பின்வருமாறு வெளியிடுகிறார் புதுமைப் பித்தன்.

“இந்த வெள்ளைக்காரன் ஒரு முட்டாள்தான். சதியை நிறுத்திவிட்டதாகப் பெருமையடித்துக் கொள்கிறான். அதை இந்த முட்டாள்தான் ஜனங்கள் படித்துவிட்டுப் பேதுகிறார்கள். முதலில் கொஞ்சம் துடிக்க வேண்டியிருக்கும். பிறகு...? ஆனால் வெள்ளைக்காரன் புண்ணியத்தால் வாழ்க்கை முழுவதும் சதியை

...நெருப்பின் தகிப்பை அநுபவிக்க வேண்டியிருக்கிறதே! வைதவ்யம் என்றால் என்ன என்று அவனுக்குத் தெரியுமா? ஒவ்வொரு நிமிஷமும் நெருப்பாகத் தகிக்கும் சதியல்லவா வைதவ்யம்..?”

சாத்திர சம்பிரதாயங்களின் பெயரால் விதவைப் பெண்ணின் இயல்பான பாலியல் விருப்பங்கள் பலியிடப்படுவதையும், அவளுக்குத் தியாகி என்ற பட்டம் சூட்டுவதற்கே அவை பயன்படுவதையும் தனது சிறுகதைகளில் கடுமையான விமர்சனத்துக்கு உட்படுத்துகிறார் புதுமைப்பித்தன்.

விதவையான தன்னை மறுமணம் புரிந்துகொள்ள ஓர் ஆடவன் முன்வந்தபோதும் அவனோடு தன்னைப் பிணைத்துக் கொள்ள மறுத்துவிட்டு ‘இயற்கையின் தேவை’க்காக மட்டுமே அவனது உறவை நாடுகிறாள் வாடாமல்லிகை சிறுகதையின் சரசு.

பொருந்தா மணச் சிறையில் அகப்பட்டுக் கொண்டு ஒரு கிழவனிடம் தன் இளமையைப் பறி கொடுத்த கலியாணி (‘கலியாணி’), தன்னை ஏற்க முன் வரும் ஒருவனோடு பிறறரியாமல் பழகுவதில் ஆர்வம் காட்டுகிறாளேயன்றி மரபுகளை மீறி அவனுடன் ஓடிப் போவதில் தயக்கம் காட்டி மறுத்து விடுகிறாள்.

‘முருண்ட ஒரு சமூக அமைப்பில் இத்தகைய பெண்கள் தம் பாலியல் தேவைகளை வெளிப்படையான - அங்கீகரிக்கப்பட்ட ஒரு சமூக உறவின் மூலம் நிறைவேற்றுகின்ற உரிமையைக் கோரிப் பெறுகின்ற அளவுக்கு பலமாக இல்லை’ என்பதால் ‘இயற்கையின் தேவையைக் கூட மறுக்கும் இலட்சியவாதத்தை இவர் பெண்கள் முன் வைக்கவில்லை’ என்று புதுமைப்பித்தனைப் பற்றித் திறனாய்வாளர்கள் குறிப்பிடுவது பொருத்தமானதே.

‘கற்பு’, ‘தியாகம்’ என்ற மதிப்பீடுகளை எச்சுமலிலும் கைவிடாதவர்களாக இல்லாமல்.. உயிரும், உணர்ச்சிகளும், பலவீனங்களும் கொண்ட இயல்பான மனிதர்களாக மட்டுமே பெண்களைக் காட்டும் யதார்த்த வாதப் போக்கே புதுமைப்பித்தனுடையது.

“இந்த இரத்தத்தை அந்தப் பிரம்மாவின் மூஞ்சியில் பூசிடுங்கோ” என்று கூறியபடி உயிர் துறக்கும் விதவை அலமியும் (‘வழி’), “நான் பரத்தையன்று, பெண்! இயற்கையின் தேவையை நாடுகிறேன்” என்று கூறிக் கிணற்றில் விழுந்து உயிரை மாய்க்கும் சரசுவம் (‘வாடாமல்லிகை’) கற்பின் பெயரால் பெண்ணின் வாழ்வுரிமையை மறுக்கும் சமூகப் பொதுப் புத்தியின் மீது சாட்டையடிகளை வீசியெறிந்திருப்பதை எவராலும் மறுக்க இயலாது. கற்புக் குறித்த சமூக அளவுகோல் பால்பேதமுடையதாக இருப்பதையும் அவர் எடுத்துக்காட்டத் தவறவில்லை.

‘ஒப்பந்தம்’ என்னும் அவரது சிறுகதை ஒன்றில் நன்கு படித்து நல்ல வேலையில் அமர்ந்துவிட்ட பார்வதிநாதனுக்குப் பெருந்தொகையுடனும், நகையுடனும் கூடிய வரதட்சணையுடன் திருமணம் முடிவாகிறது. திருமணம் நிச்சயமான களிப்பில் - புதுவகை உணர்வும், இயற்கையின் தேவையும் தூண்ட ‘இரண்டு மணி நேரத்துக்கு ஐந்து ரூபாய்’ என்ற பேரத்துடன் ஒரு பெண்ணிடம் தன் பொழுதைச் செலவிடுகிறான் அவன். இயல்பான மண உறவுக்கு வரதட்சணை பெறும் ஆடவன், முறையற்ற உறவுக்குத் தன் கைப் பொருளைச் செலவிடும் முரண்பாட்டை, “அந்த சிங்கி குளத்துப் பெண் மூவாயிரம் ரூபாயைப் பணயமாக வைத்து அவனுடன் வாழ்க்கையைப் பிணைத்துக் கொள்ளச் சம்மதிக்கும் பொழுது, ஐந்து ரூபாய்க்கு இரண்டு மணி நேரம் சரிதானே” (‘ஒப்பந்தம்’) என்று தனது வழக்கமான அங்கதப் போக்கில் எள்ளலாக்குகிறார் புதுமைப்பித்தன்.

பெண்ணின் வாழ்வில் கற்புக் கோட்பாடு ஒரு சுமையாக.. சிலுவையாக மாறிவிடுவதைத்தான் புதுமைப்பித்தன் எதிர்க்கிறாரேயன்றி அது ஒரு தனி மனித ஒழுக்க நெறி என்பதில் அவருக்கு மாற்றுக் கருத்தில்லை. “கற்பு நிலை என்னவென்பது எனக்குத் தெரியும். பிறர் புகுத்திக் கற்புநிலை ஒங்குவது அனுபவ சாத்தியமான காரியமன்று” என்று கற்புநிலை குறித்த தனது உறுதியான சிந்தனையைச் சிறை காக்கும் காப்பு எவன் செய்யும் எனப் பதிவு செய்கிறாள் சாவித்திரி என்னும் அவரது ஒரு பாத்திரம் (‘இந்தப்பாவி’).

ஆண் - பெண் ஆகிய இரு பாலார்க்கும் ‘கற்பு’ என்பது மனம் சார்ந்த ஓர் அறம் மட்டுமே என்பதிலும் அதனை எவ்வாறு நடைமுறைப்படுத்துவதென்பது அவரவரின் தனிப்பட்ட உரிமை என்பதிலும் புதுமைப்பித்தன் கொண்டிருந்த தெளிவே மேற்காணும் வரிகளில் வெளிப்படுகிறது. பெண்ணின் தனிமனித வாழ்வுரிமையை மறுக்கும் மரபுவழிச் சிந்தனைகளை மறு விவாதத்துக்கு உட்படுத்திய புதுமைப்பித்தன் அவற்றுக்கு இதுதான் மாற்று என்பதை எங்கும் குறிப்பிடவில்லை என்பதை நினைவில் கொள்ளவேண்டும். வாசகர்களின் சிந்தனையைப் புதுமையான முற்போக்குத் தளத்தின்பால் நகர்த்துவது மட்டுமே அவரது நோக்கமாக இருந்திருக்கிறது. தன் விமர்சகர்களைப் பார்த்துப் புதுமைப்பித்தன், “வேதாந்திகள் கைக்குள் சிக்காத கடவுள் மாதிரிதான் நான் பிறப்பித்துவிட்டவைகளும். அவை உங்கள் அளவுகோல்களுக்குள் அடையாதிருந்தால் நானும் பொறுப்பாளியல்ல; நான் பிறப்பித்து விளையாடவிட்ட ஜீவராசிகளும் பொறுப்பாளிகளல்ல. உங்கள் அளவுகோல் களைத்தான் என் கதைகளின் அருகில் வைத்து அளந்து பார்த்துக்கொள்கிறீர்கள் என்று உங்களுக்குச் சொல்லிவிட விரும்புகிறேன்.” எனக் குறிப்பிடுவதன் மூலம் எவ்வித விமர்சனத்தையும் வென்றுநிற்கும் தன்மையைக் கொண்ட கதைகளாகவே புதுமைப்பித்தன் கதைகள் அமைவதைக் கற்பவரால் உணரமுடியும்.

முடிவுரை

சிறுகதை என்பது தந்தத்தில் பொம்மையைக் கூர்மையாய்ச் செதுக்குவது போன்றது. நல்ல நடையினால் சிறுகதை செதுக்கப்பட வேண்டும். சொல்லுகின்ற செய்தியை, கூர்மையாய்த் தெளிவாய்ச் சொல்லவேண்டும். இதன் மூலமே சிறுகதையின் கலையம்சத்தைப் பிரகாசிக்கச் செய்ய முடியும். சிறுகதை என்றால் அளவில் சிறியதாய் முழுமை பெற்று இருக்க வேண்டும். தனிமனித அல்லது சமுதாய வாழ்க்கையைச் சுவையோடு பிரதிபலிக்க வேண்டும். சிறுகதையில் ஒரு மனிதர் அல்லது ஓர் உணர்வு, ஒரு நிகழ்ச்சி அல்லது ஒரு சிக்கல்தான் தலைதூக்கியிருக்க வேண்டும். அளவுக்கு அதிகமான கதைமாந்தர்களுக்கு அங்கு இடமில்லை. விரிவான வருணனைக்கும், சூழ்நிலைக்கும் சிறுகதை இடம்தரல் கூடாது. குறைவான, ஏற்ற சொற்களால் இவை சுட்டிக்காட்டப்பட வேண்டும். பாத்திரங்களின் உரையாடல்களில் சொற்செட்டு அவசியம். சிறுகதை நம்பக் கூடிய உண்மைத் தன்மையினைக் கொண்டு விளங்குதல் வேண்டும். நல்ல சிறுகதை ஆல விதையைப் போல் விரிவாகக் கூடிய கதைக்கருவைக் கொண்டிருத்தல் வேண்டும்.

ஒரு நல்ல சிறுகதை என்பது ஒரு சுவைமிக்க மாம்பழத்தை இறுதிவரை விரும்பிச் சுவைப்பது போன்றதாகும். அவ்வாறு இன்றி, மாம்பழத்தை முதல் கடியிலேயே வீசியெறிந்து விட வேண்டும் என்ற எண்ணத்தை ஒரு சிறுகதை ஏற்படுத்தினால், அச்சிறுகதையினால் பயன் ஒன்றும் இல்லை. ஒரு சிறுகதைக்குப் பின்னே உள்ள படைப்பாளரின் கலை ஆற்றல், கற்பனைத் திறன், சொல்லாட்சி, அவர் மறைமுகமாகக் கூறும் செய்தி – இவையனைத்தும் இலக்கண வரம்புகளை

விட முக்கியமானவை. வசன நடையில் உள்ள மிகச் சிறிய கற்பனைப் பொறிதான் சிறுகதை. அது 10000 வார்த்தைகளுக்குள் அரைமணி நேரத்தில் படித்து முடிக்கக் கூடியதாக இருக்கலாம் என்கிறார் எச்.ஜி.வெல்ஸ்.

ஒரு குறிப்பிட்ட ஒரே சம்பவத்தைச் சொல்லும் கற்பனை சிறுகதை என்கிறார் சாமர்ஸெட்மாம். அது துடிப்போடு மின்னலைப் போல் மனதோடு இணையவேண்டும். ஆரம்பத்திலிருந்து முடிவு வரை சீராக கோடு போட்டது போல் செல்ல வேண்டும் என்கிறார். ஒரு சிறு செய்தியை அல்லது சிறு அனுபவத்தைக் கருவாகக் கொண்டு உரைநடையில் எழுதப்படுவது சிறுகதையாகும். தி.ஜானகிராமன் சிறுகதை எழுதுவது பற்றி, “ஓர் அனுபவத்தைக் கலைவடிவில் வெளிப்படுத்த சிறுகதையில் இடமும் காலமும் குறுகியவை. எனவே எடுத்துக் கொண்ட விஷயம் உணர்வோ, சிரிப்போ, புன்சிரிப்போ, நகையாடலோ முறுக்கேறிய துடிப்பான ஒரு கட்டத்தில்தான் இருக்கமுடியும். சிறிது நேரத்தில் வெடித்துவிடப் போகிற ஒரு தெறிப்பும் ஓர் அவசரத் தன்மையும் நம்மை ஆட்கொள்ளவேண்டும். தெறித்து விழுவது பட்டுக் கயிராக இருக்கலாம் அல்லது எஃகு வடமாகவோ, பஞ்சின் தெறிப்பாகவோ, குண்டு மருந்தின் வெடிப்பாகவோ இருக்கலாம்.” எனக் குறிப்பிடுகிறார். இப்படிப்பட்ட சிறுகதை இலக்கணத்திற்கெல்லாம் அப்பாற்பட்ட சிறுகதைகளாகவே புதுமைப்பித்தன் சிறுகதைகள் அமைவதையும், குறிப்பாக கற்பு பற்றிய கற்பிதங்களை கட்டுடைத்துக் காட்டும் யதார்த்த உலகியலையும், பழமையைப் புரட்டிப்பார்த்து கேள்விக்குள்ளாக்கும் புதுமைப்புரட்சியையும் புதுமைப்பித்தன் சிறுகதைகளைக் கற்பவரால் உணரமுடியும் என அறுதியிட்டுக் கூறலாம்.

புதுமைப்பித்தனின் சாபவிமோசனம் - அகல்கை சீறுகதைகள் ஓர் தீர்மானம்

முனைவர் இரா சுந்தரமூர்த்தி

தமிழ்த்துறைத் தலைவர்

மஹந்ரா கலை அறிவியற் கல்லூரி,(த)காளிப்பட்டி - 637 501

சிம்மாசனத்தில் அமர்கின்றவன்
அதன் வேலைப்பாடுகளில்
மயங்கி விடக் கூடாது - அப்படி
மயங்கி விட்டால் - அவன்
தச்சனாவதற்குத் தகுதியுடையவனே தவிர
தலைமை தாங்குவதற்குத்
தகுதியில்லாதவனாகிறான்.

என்ற நம் முப்பாட்டன் மொழியை நன்கறிந்தவர். பகுத்தறிவுப்பகலவன் வழிவந்த நம் தமிழ்ச்சமூகத்தின் தரமான தலைமை எழுத்தாளன். தமிழ்ச்சிறுகதை வரலாற்றின் மைல்கல்லாகவும், சீர்மிகு சிந்தனைக் களத்தில் சுயநலமின்றிப் பொதுநலத்தோடு போராடிய நம் சிந்தை கவர்ந்த செயல்வீரன். எதார்த்த வாழ்க்கையில் ஒரு தனிமனிதனின் உள்ளார்ந்த உணர்வுகளையும், உள்ளக் குமுறல்களையும் முட்டுக்கடையாய், மூடப்பழக்க வழக்கங்களின் அவிழ்க்க முடியாப் பல முடிச்சுகளை தம் கூரிய அறிவால் வேரறுத்து மக்களின் சிந்தையைச் சீர்செய்த சொல்லேர் உழவன்.

எழுத்துலகின் வேந்தன் என்றும், எழுத்தாளர்களுக்கு எட்டாத இமயம் என்றும், சிறுகதை மன்னன் என்றும், தமிழகத்தின் ம.பசான் என்றும் கருதப்பெறுகின்றார் புதுமைப்பித்தன். மக்கள் போற்றும் மகத்தான எழுத்தாளன். எழுத்துலகில் எத்தகைய புதுமை செய்தான் என்றும் எழுத்துலகில் சிறுகதைகள் மூலம் அவன் செய்த விந்தைகள் எத்தகையது என்றும், அவர் எழுதிய சிறுகதைகளில் ஒன்றிரண்டு பற்றிய திறனாய்வுச் சிதறல்களை இக்கட்டுரையில் காண்போம்.

தமிழ் இலக்கியம் போற்றும் புதுமைப்பித்தன்

தமிழ்ச்சிறுகதை வரலாற்றில் மைல்கல்லாகவும், எழுத்தாளர்களுக்கெல்லாம் இமயமாகவும் திகழ்ந்தவர் புதுமைப்பித்தன் அவர்கள். சிறுகதை வளர்ச்சிக்குப் புதுமைப்பித்தன் ஆற்றிய தொண்டு நாம் அனைவரும் மறக்காமல் மறுக்காமல் நினைத்துப் பார்க்க வேண்டிய ஒன்றாகும். கற்பனை நீக்கிய காப்பிய வரலாறு எத்தகைய கருத்தற்றதோ அத்தகைய கருத்தற்றது புதுமைப்பித்தனை நீக்கிய சிறுகதை வரலாறு என்பார் டாக்டர் கா.சிவதத்ம்பி அவர்கள்.

புதுமைப்பித்தனும் - அவரின் எழுத்தாற்றலும்

1906 ஆம் ஆண்டு கடலூரில் பிறந்த சொ. விருத்தாசலம் எனும் புதுமைப்பித்தன் ஒரு பி.ஏ. பட்டதாரி. ஊழியன் பத்திரிக்கையில் துணை ஆசிரியராகப் பணியாற்றியுள்ளார். தினமணி, தினசரி ஆகிய நாளேடுகளிலும் பணியாற்றியுள்ளார். டி.எஸ். சொக்கலிங்கம், வ.ரா முதலியவர்களோடு அவருக்கு ஏற்பட்ட தொடர்பு அவரின் எழுத்தாற்றலை வளர்த்தது. மணிக்கொடியில் புதுமைப்பித்தனின் முதல் கதைத் தொகுதி வெளிவந்தது. பத்திரிக்கைத்தொழில் ஈடுபாடு கொண்டு சிறுகதை எழுதிவந்த புதுமைப்பித்தன் ஒளவையார் என்ற படத்திற்கு உரையாடலையும், இராஜமுத்திரை என்ற படத்திற்கு வசனமும் எழுதியுள்ளார். புதுமைப்பித்தன் சுமார் 100 சிறுகதைகள் எழுதியுள்ளார். அவை. 1. புதுமைப்பித்தன் கதைகள், 2. புதிய ஒளி, 3. காஞ்சனை, 4. அன்று இரவு, 5. ஆண்மை, 6. சித்தி, 7.விபரீத ஆசை என ஏழு தொகுதிகளாக வெளிவந்துள்ளதைக் காண முடிகிறது.

புதுமைப்பித்தன் சிறுகதைகளில் உருவமும் உள்ளடக்கமும்

புதுமைப்பித்தனின் தொடக்க காலச் சிறுகதைகள் சிறுகதைக்கு வேண்டிய இலக்கணம் அமையாதவைகள். அதில் பல வெறும் சொற்கோவைகளாகவே உள்ளன. கதைத்திட்டம் அமையாத சிறுகதைகள் பால்வண்ணம்பிள்ளை, தெருவிளக்கு, புரட்சி, இது மெசின் யுகம், திருக்குறள் குமரேசம்பிள்ளை, பூசணிக்காய் போன்ற சுமார் இருபது கதைகள் கதைக்கூறு ஏதுமின்றி வெறும் எண்ணச் சிதற்களாகவே உள்ளன.

செவ்வாய் தோஷம் பேயடித்து மனிதன் சாகமுடியும் என்று கூறுகிறது. புரட்சி — புரட்சிக்காரர்களைக் கிண்டல் செய்கிறது. தம் தொடக்கக்காலக் கதைகளில் கதையம்சம் குறைவு என்பதைப் புதுமைப்பித்தனே ஒத்துக்கொள்கிறார். “எனது பூர்வ கதைகளில் கதைக்குரிய கதைப்பின்னல் கிடையா. அவற்றிற்கு தொடக்கம், முடிவு என்ற நிலைகளும் பெரும்பான்மை கிடையா” என்று அவரே கூறுவதைக் காண முடிகிறது.

புதுமைப்பித்தனின் கதைகளில் சில இப்படியிருக்கலாம். ஆனால் அவர் கதை ஒவ்வொன்றும், ஒவ்வொருவகையில் புதுமையானவை. ஒவ்வொரு புதிய பரிசோதனை. அவருடைய துன்பக்கேணி. சாப விமோசனம், கயிற்றரவு போன்ற சிறுகதைகள் மிகச்சிறந்த படைப்புகளாக உள்ளன.

இலங்கைத் தேயிலைத் தோட்டங்களில் பிழைப்பைத் தேடிச் சென்ற ஆயிரக்கணக்கான தமிழ் மக்களின் அவல வாழ்வைச் சித்தரிப்பது துன்பக் கேணி. சிறுகதைகளில் பாத்திரங்கள் வளர்க்கப்படுவதில்லை, வார்க்கப்படுகின்றன என்று எழுத்தாளர்கள் சொல்வதையும் அதற்குரிய இலக்கணத்தையும் புதுமைப்பித்தனின் துன்பக்கேணியில் காணலாம். வாசவன்பட்டி, மருதி, வெள்ளையன், வெள்ளச்சி, கங்காணி, கங்காணி குதிரைக்கார சின்னான், ஸ்டோர்ஸ் மேனேஜர் போன்ற கதாப்பாத்திரங்கள் வார்க்கப்பட்டிருக்கின்றன. ஏழைகளின் உழைப்பு சுரண்டப்படுவதோடு, பெண்கள் எப்படிக்க கேலிப் பொருளாக்கப்படுகின்றனர் என்பதை உள்ளது உள்ளவாறு படம்பிடித்துக்காட்டுவது துன்பக்கேணி. இதைப்போல் அவர் கதைகளில் சாகா வரம் படைத்த கதைகளும் சிலஉண்டு. அவற்றுள் சாபவிமோசனமும் ஒன்று.

சாபவிமோசனம்

இராமாயணத்தில் அகலிகை சாபவிமோசனம் பெற்ற கதையை நாம் அறிவோம். கணவனின் சாபத்தால் கல்லாக்கிடந்த கட்டழகி அகலிகை இராமனின் பாதத்துளி பட்டவுடன் பெண்ணாக மாறுகிறாள். அக்கதையைப் பற்றிய புதுமைப்பித்தனின் விமர்சனமே சாபவிமோசனம் எனலாம்.

சாபவிமோசனம் பெற்ற அகலிகை தன் கணவன் கௌதமனைச் சந்திக்கிறாள். மன அமைதிக்காக இருவரும் தீர்த்தயாத்திரை செல்கிறார்கள். கல்லிலிருந்து விமோசனம் கிடைத்தாலும் அகலிகைக்கு அவள் மனத்திலிருந்து விமோசனம் கிடைக்கவில்லை. கௌதமனுக்கு தான் ஏற்றவளா என்று அகலிகையும், அகலிகைக்கு தான் ஏற்றவளா என்று கௌதமனும் எண்ணிக்கொண்டே செல்கின்றனர். “தர்மத்தின் வேலி மனமறிந்து செய்பவர்களுக்கே. சுயப்பிரக்ஞை இல்லாமல் வழி ஏற்பட்டு அதனால் மனுஷவித்து முழுவதுமே நசிந்துவிடும் என்றாலும் அதுபாவமல்ல” என்ற அவள் வாய் சொல்கிறது. ஆனாலும் அவன் மனம் அமைதியடையவில்லை.

யாத்திரையின் போது இராமன் சீதையை அக்கினிப் பரிட்சைக்குள்ளாக்கியதை சீதை சொல்லக் கேட்கிறாள். அகலிகை கல்லை இதயத்தில் சுமப்பதைவிட கல் இதயத்தைச் சுமக்கட்டுமே என்று மறுபடியும் கல்லாகிவிடுகிறாள். இந்த நாட்டுப் பெண்களுக்கு சாபவிமோசனம் கிடைத்தாலும் பாவ விமோசனம் கிடைப்பதில்லை என்பதைக் குறிப்பால் உணர்த்துகிறார்.

கதையின் சிக்கலை அறிமுகப்படுத்தும் விதம்(புதுமை)

சிறுகதைகளின் தொடக்கம் சுற்றி வளைக்காமல் நேராக நெஞ்சத்தைத் தொடுவதாக அமைய வேண்டும் என்பர். அதற்கு அற்புதமான சான்றுகளைப் புதுமைப்பித்தன் கதைகளில் காணலாம்.

“சாலையில் ஒரு கற்சிலை தளர்ந்து நொடிந்து போன தசைக்கூட்டத்திலும் வீரத்தைத் துள்ள வைக்கும் மோகன வடிவம். ஓர் அபூர்வ சிற்பி பூலோகத்தில் இதற்காகவென்றே பிறந்து தன் கனவையெல்லாம் கல்லில் வடித்து வைத்தானோ என்ற தோன்றமளவிற்கு லாகிரியை ஊட்டுவது. ஆனால் அந்தப் புதுமையின் கண்களிலே ஒரு சோகம். சொல்லில் அடைபடாத சோகம் மிதந்து பார்க்கிறவர்களின் வெறும் தசை ஆசையான காமத்தைக் கொன்று அவர்களையும் சோகத்தில் ஆழ்த்தியது. அது சிற்பியின் அபூர்வக் கனவு அன்று, சாபத்தின் விளைவு அவள்தான் அகலிகை” என்று எடுத்த எடுப்பிலேயே கதையின் சிக்கலை ஆசிரியர் அறிமுகப்படுத்துகிறார்.

சிறுகதை மொழிநடையில் புதுமை

சுருங்கச் சொன்னால் சிறுகதை உலகத்தில் புதுமைப்பித்தன் பல மாயாசாலங்களைச் செய்து விட்டார். தமிழ் மொழி புதுமைப்பித்தனிடம் புத்துயிர் பெறுகின்றது. சொற்களைப் பயன்படுத்தும் முறையில் ஒரு புதுமை. தான் நினைக்கின்ற கருத்துக்களை வாசகனின் மனதில் ஏற்றக் கூடிய திறமை புதுமைப்பித்தனிடம் உண்டு.

தன் மொழிநடைப்பற்றிப் புதுமைப்பித்தன் கூறுகிறான். “கருத்தின் வேகத்தையே பிரதானமாகக் கொண்டு வார்த்தை கனவு வெறும் தொடர்புச் சாதனமாக மட்டும் கொண்டு தாவிச் செல்லும் நடை ஒன்றை நான் அமைத்தேன். அது தமிழ்ப்பண்பாட்டிற்கு முற்றிலும் புதிது” என்று கூறுகிறார். புதுமைப்பித்தனின் நடை மந்திர சக்தி வாய்ந்தது எனலாம்.

கதைகளுக்குப் பெயரிடுவதில் புதுமை

எல்லா எழுத்தாளர்களைப் போல் இல்லாமல், கதைகளுக்குப் பெயரிடுவதில் படிமம் குறியீடுகளைப் பயன்படுத்திச் சிறுகதையில் ஒரு புதுமையைச் சேர்த்தவர் நம் புதுமைப்பித்தன் அவர்கள். கதையின் உள்ளடக்கத்தைப் பொறுத்தவரை புதுமைப்பித்தனைப் புரட்சிகரமானவர் என்று சொல்ல முடியாது. அவர் ஒரு கருத்து முதல் வாதிதான். நமது ஆராய்ச்சி அறிஞர் சைலாசபதி கூறுவதுபோல் “தமிழ்ச் சிறுகதை உலகின் தலை மக்களில் ஒருவரான புதுமைப்பித்தன் எதார்த்தவாத எழுத்தாளர் எனப் பலரால் பாராட்டப் பெற்றிருப்பினும் உண்மையில் அவர் சமுதாய மாற்றத்தை வேண்டி நின்றவர் அல்லர்.” தொ.மு.சி.ரகுநாதன் அவர்கள் புதுமைப்பித்தனைப் பற்றிக் கூறும்போது “வாழ்க்கையின் வேதனைக் குரலை மறந்து சிரிப்பதற்குக் கதை சொன்னாரே தவிர வேதனையை அடியோடு நீக்கும் மார்க்கத்தைக் கூறவில்லை. அவர் கதைகளில் ஒவ்வொன்றும் ஒரு விவகாரத்தைப் பற்றியதாக இருக்கும். ஆனால் என் கதைகளில் பொதுத்தன்மை – நம்பிக்கை வறட்சி” என்று அவரே கூறுகிறார் என்றாலும் சிறுகதையில் பல பரிசோதனைகளைச் செய்து தமிழ் மொழிக்கு அணி செய்த புதுமைப்பித்தனைச் சிறுகதைச் சித்தர் எனலாம்.

முடிவுரை

ஒரு சிறுகதையின் நோக்கம், காரணம், செயல், உண்டாக்கும் உணர்வு ஆகியவற்றுக்கிடையில் அமையும் ஒருமைப்பாடு அடிப்படை அம்சமாகும். ஆலன்போ கூறுவதுபோல் ஒரு எழுத்தாளன் ஒரு பயனை திட்டமிட்டுத் தேர்ந்தெடுத்து அதில் தான் கூறவிரும்பும் சம்பவங்களை இணைத்துதான் கருதிய பயனை விளைவிப்பான். அந்த வகையில் சிறுகதை வரலாற்றில் புதுமையும் பித்தமும் கலந்த எழுத்தாளனாக மக்கள் மனதில் வலம் வந்தவர் புதுமைப்பித்தன் ஒருவேரே ஆவார் எனக்கூறி இக்கட்டுரை நிறைவுறுகிறது.

மரணத்தை வென்ற மருதாய்

மா அமுதா

உதவிப்பேராசிரியர், தமிழ்த்துறை,
டாக்டர் எம்.ஜி.ஆர் கல்வி மற்றும் ஆராய்ச்சி நிறுவனம்,
மதுரவாயல், சென்னை - 600 095

முன்னுரை

புதுமைப்பித்தன் கதைகள் எல்லாவற்றிலும் ஏதேனும் ஒரு விதமான புதுமை நிச்சயம் கையாளப்பட்டிருக்கும். அப்படி இருக்க இக்கதை மட்டும் விதிவிலக்கா என்ன? தன் கணவன் சத்தியவானை எமனிடமிருந்து மீட்டு வந்த சத்தியவான் சாவித்திரி என்ற கதையை நாம் அறிந்திருக்கின்றோம். புதுமைப்பித்தன் சற்று புதுமையாகக் **காலனும் கிழவியும்** என்ற சிறுகதையில் ஊருக்கு மூத்தவளான மருதாயியின் உயிரை எடுப்பதற்கு எமதர்மராஜா நேரடியாக அவள் வீட்டிற்கே வந்து போராடுகிறான் என எழுதியிருக்கிறார். அப்போராட்டத்தை இக்கட்டுரையின் வாயிலாக காணலாம்.

புதுமைப்பித்தனைப் பற்றிய பிற ஆசிரியர்களின் கருத்து

புதுமைப்பித்தனால் சிறுகதைகள் தமிழ் இலக்கியச் செல்வங்களாயின. **திருத்தக்கத் தேவர்** தொடங்கிய வடமொழி காவிய மரபு எவ்வாறு கம்பனிடத்தில் தமிழாகித் தமிழின் சிகரமாகி அகில உலகையும் அளந்து நிற்கின்றதோ அவ்வாறே வ.வே.சு ஐயரால் தொடங்கப்பெற்ற சிறுகதை மரபு புதுமைப்பித்தனிடத்து தமிழாகி தமிழ் உரைநடையின் சிகரமாகி அகில உலகிற்கும் தமிழின் பெருமையை எடுத்துக்காட்டி நிற்கிறது என்று சிவத்தம்பி, **தமிழில் சிறுகதையின் தோற்றமும் வளர்ச்சியும்** என்ற நூலில் குறிப்பிட்டுள்ளார்¹.

சிறுகதைக்கு என்றிருந்த சில மரபுகளைத் தகர்த்தெறிந்து மற்றவர்கள் சிந்தித்தும் செயல்படுத்த இயலாத வாழ்வியல் யதார்த்தங்களை வலுவான நடையில் உணர்ச்சித்துடிப்புடன் நயமாகப் படைத்தவர் புதுமைப்பித்தன் என்று மு. விவேகானந்தன், **நூற்றாண்டுக்குப் பின் புதுமைப்பித்தன்** என்ற நூலில் குறிப்பிட்டுள்ளார்².

சொல்லாட்சி

வழக்கிழந்த பல தமிழ்ச்சொற்களை நீக்கி வழக்கில் உள்ள சொற்களை மேற்கொண்டு தமிழ்நடைக்குப் புதிய விருவிறுப்பைத் தந்தவர் புதுமைப்பித்தன். இக்கட்டுரையில் **சுகோடு** என்பதற்கு **வெள்ளைக்கோயில்** என்ற சொல்லைப் பயன்படுத்தியிருக்கிறார். வெள்ளைக்கோயிலுக்குப் போறேன் என்றால் **உலகத்திடம் செலவு பெற்றுக்கொள்வது** என்பது அப்பகுதி வாசிகளின் வியாக்கியானம். இறந்தவர்கள் சுகோட்டிற்குச் செல்வதை **உலகத்தின் சேமிப்பிலிருந்து குறைவதால் செலவு** என்ற வார்த்தையைக் கையாண்டுள்ளார். வெள்ளைக்கோயிலுக்குச் சென்று

திரும்பி வரும் நிலைமை ஒரே ஓர் ஆசாமிக்கு ஏற்பட்டது. அவர்தான் தர்மராஜா என்கிறார் புதுமைப்பித்தன். எமதர்மராஜாவை **தர்மராஜா** என்று கூறி, கதையில் சிறுகதையின் இலக்கணத்திற்கு உரிய விறுவிறுப்பை ஏற்படுத்துகிறார். ஆனால் கதையின் பிற்பகுதியில் எமதர்மராஜா என்ற சொல்லைப் பயன்படுத்தியுள்ளார்.

மருதாயி

மருதாயியின் கணவன் நல்ல செயலுள்ளவனாக இருந்தான். வஞ்சகமில்லாமல் குடிப்பான். மருதாயி அறுப்புக்கு சென்றுவிட்டு கலத்திலிருந்து மடி நிறைய கொண்டுவரும் நெல்லைக் கள்ளாக மாற்றுவதில் நிபுணி. சதிபதிகள் (கணவன், மனைவி). இருவரும் கள்ளு குடிக்கும் இலட்சியத்தை நோக்கி நடக்கிறார்கள். அதனால்தான் அவர்களால், வெள்ளைக்கோயில் பக்கம் குடியிருக்க முடிகிறது என்கிறார்.

இப்பொழுது பேரன் மாடசாமியும் எருமைக்கிடாவுந்தான் அவளின் மங்கிய கண்கள் கண்ட உண்மைகள். கிழவியைக் குடிசையில் போட்டுவிட்டு பேரன் வயலுக்கு மாடு மேய்க்கச் சென்றுவிடுவான். மாடசாமிக்கு ஒரு பெண்ணைக் கட்டிவைக்க வேண்டுமென்றும் அப்போதுதான் தனக்கு இந்தக் குடிசை காவல் ஓயும் என்று நினைத்தாள் கிழவி.

எம்புரியில் பரபரப்பு

காலத்தின் வாசனை படாத எம்புரியில் சிறிது பரபரப்பு. எமதர்மராஜா நேரிலேயே சென்று அழைத்து வரவேண்டிய ஒரு புள்ளியின் சீட்டு கிழிந்துவிட்டது. இச்செய்தியைச் சித்திரபுத்திரன் மகாராஜாவிடம் அறிவித்தான். சித்திரபுத்திரனுக்கு ஓலைச்சுவடிகளை மட்டும் பார்த்துக் கொண்டேயிருப்பதனால் சிறிது காலமாகப் பார்வை அவ்வளவு தெளிவில்லை. நேற்றும் இன்றும் அற்ற லோகத்தில் மாறுதல் ஏற்படுவது ஆச்சரியந்தான். இருந்தாலும் உண்மையை மறைக்க முடியவில்லையே! **போருக்கு முதல்வனையும் ஊருக்கு முத்தவர்களையும் மகாராஜாவே நேரில் சென்று அழைத்து வரவேண்டும்.** இதுதான் சம்பிரதாயம். எனவே எமதர்மராஜா அவ்வுயிரை எடுப்பதற்கு நேரில் செல்கிறார்.

எமதர்மராஜாவின் வருகை

பூலோகத்திலே குறிப்பாக வெள்ளைக்கோயிலிலே அப்போது அஸ்தமன நேரம். பேய்க் காற்று வீசியது. பனைமரங்கள் தங்கள் ஓலைச் சிகரங்களைக்கொண்டு சலசலத்தன. சுடுகாட்டுச் சிதையில் வெந்து நீராகும் உடல் ஒன்று கிழவிக்குக் கிடைக்கப்போகும் பெருமையைக்கண்டு பொறாமை புகையைக் கக்கியது. எங்கிருந்தோ ஒரு நாய் எமதர்மராஜனின் வருகையை அறிந்துகொண்டு அழுது ஓலமிட்டது.

கிழவியைக் கண்டு எமனின் மனம் இளகுதல்

குடிசையின் வெளியே திடுதிடுவென்று வந்த எருமைக்கிடாவிலுருந்து கறுத்த எமதர்மராஜா குதித்தான். வந்த எமதர்மராஜாவைப் பார்த்த கிழவி தன்னுடைய பேரன் மாடசாமி என்று நினைத்துக்கொண்டு தொளுவிலே எருமையைக் கட்டி பருத்தி விதையை வைக்கச்சொன்னாள், வந்தவன் எமதர்மராஜா என்பதை அறியாமல். பாவம் கிழவிக்கு அவ்வளவு கண் பஞ்சடைத்துப் போய்விட்டதோ? என்று அவன் மனம் இளகியது. கிழவியின் கடைசி விருப்பத்திற்குத் தடையாக ஏன் இருக்க வேண்டும்?

என்று நினைத்துக்கொண்டு எருமைக்குப் பருத்தி விதையை அள்ளி வைத்தான். பூலோகத் தீனியைக் கண்டிராத எருமை திருதிருவென்று விழித்தது. கிழவியிடம் இதமாக வந்த காரியத்தைத் தெரிவிக்க வேண்டும் என்று குடிசைக்குள் நுழைந்தான் எமதர்மராஜா.

கிழவியின் பயமறியா நெஞ்சம்

எருமையின் முதுகில் போட்டிருக்கிற பாசக்கயிற்றைக்கொண்டு பாசத்தால் அவளைக் கட்டிவிடலாம் என்று நம்பினான் எமதர்மராஜா. பாவம்! “கயிறு நல்ல உறுதியாய் இருக்கே. எங்கே இந்தக் கயிற்றை வாங்கினாய்? அக்கயிற்றைக் கொடியாய்க் கட்டிப்போடு. சருகு கட்ட உதவியாய் இருக்கும்” என்றாள் கிழவி. அவளிடம் எப்படி தான் அவள் பேரனல்லன் என்பதைத் தெரிவிப்பது என்று எண்ணிப்பார்த்தான். தனது சுய உருவத்தைக் காண்பித்துத்தான் ஆகவேண்டும். வேறு வழியில்லை. ஏய் கிழவி! என்னைத் திரும்பிப்பார் என்று அதிகாரத்தொனியில் ஒரு குரல் எழுந்தது. கிழவி திரும்பிப் பார்த்தாள். கூரையின் முகட்டையும் தாண்டி எமதர்மராஜன் தன் சுய உருவில் நிற்பதைக் கண்டாள். “யாரப்பா நீ? என் பேரன் இங்கே இருந்தானே அவனெங்கே?” என்றாள் கிழவி. “நான்தான் எமதர்மராஜன். உன் பேரனில்லை” என்றான் எமதர்மராஜா. “எதுக்கு நீ இங்கே வந்தாய்?” என்று வினவினாள் கிழவி. “போருக்கு முதல்வனையும் ஊருக்கு முத்தவர்களையும் நான்தான் அழைத்து வரவேண்டும் என்றான். நீ என்கூட வரவேண்டும்” என்றான் எமதர்மராஜன். “நீ அப்போது கட்டிபோடச் சொன்னாயே அது உன் எருமையல்ல. என் வாகனம்” என்றான்.

எமதர்மராஜனின் தோல்வி

எமதர்மராஜா என்று தெரிந்தவுடன் கிழவி, “நான் உன்கூட வரவேண்டுமென்றால் உன் தொழிலை முழுவதும் தெரிந்துவிட்டு வா” என்றாள். இதைக்கேட்ட எமதர்மராஜா உறுமிக்கொண்டு எழுந்தான். “உன்னால் என் உசிரத்தான் எடுத்துக்கிட்டு போக முடியும். இந்த உடலை உன்கூட தூக்கிட்டுப் போகமுடியுமா? என்னைப் பற்றிய மற்றவர்களின் நினைப்பை உன்னால் அழிக்கமுடியுமா?” என்று பொக்கை வாயைத் திறந்துகாட்டிச் சிரித்தாள் கிழவி. கையைப் பிசைந்துகொண்டே எமதர்மராஜா வெளியேறினான். அன்றுதான் அவனுக்கு உண்மையான தோல்வி. பேய்க்காற்றும் ஓய்ந்தது.

கிழவி பேரனிடம் கூறுதல்

எருமையை மேய்த்துவிட்டு வீட்டிற்கு வந்த பேரன் மாடசாமியிடம் கிழவி எமதர்மராஜாவின் விஜயத்தையும் தோல்வியையும் பற்றிக் கூறினாள். மாடசாமி அவநம்பிக்கையுடன் சிரித்தான். இருந்தாலும் பாசக்கயிற்றை வைத்து கொஞ்ச சருகாவது கட்டலாம். கைக்கு வந்தது தவறிவிட்டதே! என்று அவள் கூறியது அவனுக்கும் கொஞ்சம் நம்பும்படித்தான் இருந்தது.

முடிவுரை

இவ்வுலகத்தில் பிறந்த அனைவருக்கும் மரணம் என்பது ஒருநாள் நிகழத்தான் போகிறது. ஆனால் அவர்களைப் பற்றிய நினைப்பை எமதர்மராஜாவாலும் அழிக்க முடியாது. அவர்களைப் பற்றிய நினைவுகள் இருக்கும்வரை இவ்வுலகத்தில் யாருக்கும் மரணம் என்ற ஒன்று கிடையாது என்பதை இக்கதையின் வாயிலாக புதுமைப்பித்தன் உணர்த்தியுள்ளார்.

அடிக்குறிப்புகள்

1. தமிழில் சிறுகதையின் தோற்றமும் வளர்ச்சியும் - முனைவர் கா. சிவத்தம்பி. ப. எண் - 52.
2. நூற்றாண்டுக்குப் பின் புதுமைப்பித்தன் - முனைவர் இராம. குருநாதன். ப. எண் - 49.

புதுமைப்பித்தனின் சிறுகதை திறனாய்வு

பு ஷங்கரி

முதலாம் ஆண்டு, தமிழ்த்துறை
செல்லம்மாள் மகளிர் கல்லூரி, கிண்டி, சென்னை

முன்னுரை

சொ.விருத்தாசலம் என்ற இயற்பெயர் கொண்ட புதுமைப்பித்தன் அவர்கள் 1906-ல் பிறந்தார். சென்னை பட்டினத்தில் சிறந்து விளங்கிய பத்திரிக்கை துறையில் தம்முடைய ஆற்றலினால் நுழைந்தவர். இவர் தாம் கண்ட வாழ்க்கை கோணங்களை அவ்வாறே தம்முடைய கதைகளில் எடுத்துரைக்கும் திறன் வாய்ந்தவர். தமிழில் சிறுகதை மன்னன் என்ற புகழுக்கு உரியவர் இவரே. இவரின் அனைத்து சிறுகதைகளும் மக்களிடம் புரட்சி செய்யும் ஆற்றல் கொண்டதாக அமைந்திருந்தன. இத்தகைய சிறந்த ஆற்றல் படைத்த மன்னரை நாமும் இவ்வுலகமும் இழந்த சோகமான ஆண்டு 1948 ஆகும்.

திறனாய்வின் இலக்கணம்

ஒரு உயிருள்ள உயிரற்ற பொருளின் பண்புகளை பற்றி ஆராய்ந்து உண்மைத் தன்மைகளையும் அதில் கூறப்பட்ட நேர் எதிர் கருத்துக்களையும் எடுத்துரைப்பது என்பது திறனாய்வின் இலக்கணமாக கருதப்படுகிறது. இந்த திறனாய்வின் இலக்கணத்தை நாம் சிறந்த சிறுகதை எழுத்தாளர்களில் ஒருவரான புதுமைப்பித்தனின் 'பால்வண்ணம் பிள்ளை' என்னும் கதையில் அமைத்து கீழே விளக்குவோம்.

கதாப்பாத்திரம்

- பால்வண்ணம்பிள்ளை
- பால்வண்ணம்பிள்ளையின் மனைவி
- மூன்று குழந்தைகள்
- எதிர்பார்ப்பு ஒரு குழந்தைக்கு
- மேல்வீட்டு அண்ணாச்சி
- சுப்புக்கோனார்

பால்வண்ணம்பிள்ளையின் குடும்பம்

பால்வண்ணம்பிள்ளை அவர்கள் கலெக்டர் ஆபீஸ் குமாஸ்தாவாக பணிபுரிகிறார். அவர் 35 ரூபாய் சம்பளமாக பெறுபவர். ஒருநாள் அவருக்கும் அவருடன் பணிபுரியும் பக்கத்து குமாஸ்தாவுக்கும் ஒரு சில பூசல்களின் காரணமாக விட்டிற்குள் நுழையும் போதே அவரின் மனைவியிடம் 'அரங்கு சாவி எங்கே?' என்ற அதட்டல்களுடன் நுழைந்தார்.

இதிலிருந்து பால்வண்ணம்பிள்ளையின் மனைவி அவருக்கு அடிபணிந்து வாழ்ந்ததாக நமக்கு தெரிகின்றது. அவருக்கு ஒரு பிடிவாத குணம் வேற

இருக்கின்றது. அவர் 'ஆபீஸில் பசு வீட்டில் புலி' என்ற நிலையில் வாழ்ந்து வந்தவர் பால்வண்ணம்பிள்ளை. அவர்களுக்கு கர்ப்பத்தடையில் நம்பிக்கை இல்லை. இதன் காரணமாக மூன்று குழந்தைகள்; பிறந்த பிறகும் ஒரு குழந்தைக்கு எதிர்ப்பார்ப்பு என்ற நிலையில் உள்ளனர்.

பால்வண்ணம்பிள்ளையின் குழந்தைகளுக்கு பால் ஒரு பெரும் பிரச்சனையாக இருந்தது. அதனை தீர்க்கும் பொருட்டு அவர் மனைவி மாடு வாங்கலாம் என்ற ஒரு அறிய யோசனை ஒன்று கூறினாள். ஆனால் அதனை பால்வண்ணம்பிள்ளை அவர்கள் ஏற்கவில்லை. அவர் மறுத்த பிறகும் தன்னுடைய கையில் இருந்த இரண்டு கெட்டிக்காப்பினை விற்றாள். விற்றதன் காரணம் தன் குழந்தைகள் மீது இருந்த பாசம். பிறகு பால்வண்ணம்பிள்ளை அவர்கள் அந்த மாட்டை கண்டவுடனே யார் வாங்கிக்கொடுத்தது? என்று வினவினார். அவள் நடுக்கத்துடன் மேலவீட்டு அண்ணாச்சி தான் வாங்கிதாந்தார் என்றாள். பால்வண்ணம்பிள்ளை அன்றிலிருந்து புதுப்பால், காப்பி, மோர் ஆகியவற்றை சாப்பிடுவதே இல்லை.

அன்றிரவு எட்டு மணி அளவில் சுப்புக்கோனார் என்பவருக்கு மாட்டினை விற்றுவிட்டார். அவர் மனைவி தடுத்த போது 'என் புள்ளைகள் நீத்தண்ணி குடிச்சு வளந்துக்கிடும்' எனக் கூறினார் பால்வண்ணம்பிள்ளை. சுப்புக்கோனார் மாட்டை கொண்டு செல்லும் போது பிள்ளையின் மூத்த பையன் 'அம்மா என் கண்ணுக்குட்டி' என்று அழுதான். அவனை பால்வண்ணம்பிள்ளை 'சும்மா கெட சவமே!' என்று அடக்கினார்.

சமுதாயத்திற்கு கூறும் அறிய கருத்துக்கள்

'பால்வண்ணம்பிள்ளை' என்னும் கதையில் இருந்து புதுமைப்பித்தன் அவர்கள் சமுதாயத்திற்கு கூறும் முதல் கருத்து என்னவென்றால் மக்கள்தொகை பெருக்கம் கூடாது என்பதை இந்த கதையில் பால்வண்ணம்பிள்ளை அவர்களுக்கும் அவர் மனைவிக்கும் மூன்று குழந்தைகள் வருகின்ற சித்திரை மாதத்தில் ஒரு குழந்தைக்கு எதிர்ப்பார்ப்பு என்ற ஒரு கருத்தின் மூலம் கூறுகின்றார். இதனை அவர் சொன்னதின் காரணம் அவர் வாழ்ந்த காலங்களில் மகளிர் அனைவரும் எண்ணில் அடங்கா குழந்தைகளை பெற்றனர். இக்கருத்தினை இதில் சாவகமாக உள்நுழைத்து கூறியுள்ளார்.

இரண்டாவது கருத்து பெண்ணடிமை. இந்த கதையில் இவர் பால்வண்ணம்பிள்ளைக்கு அவர் மனைவி நடுங்கி கூறினாள் என்பதன் மூலம் கூறுகிறார். பெண்கள் யாரும் அடிமைகளாக இருக்கக்கூடாது என்பதற்காக இந்தியாவின் மிகச்சிறந்த தலைவர்கள் அனைவரும் போராடினார்கள். அவர்கள் ஆணும் பெண்ணும் சமமாக வாழவேண்டும் என்பதற்காக பாடுபட்டார்கள். ஆனால் அடிமை நிலை இன்னும் நீடித்துக் கொண்டு தான் இருக்கின்றது. ஆனால் சங்ககாலங்களில் பெண்களை தாழ்த்தப்பட்டவர்களுள் ஒருவராக கருதவில்லை. ஆணும் பெண்ணும் சமமாகவே வாழ்ந்து வந்தார்கள் என்பதனை நாம் நம்முடைய மிகச்சிறந்த இலக்கியமான சங்கஇலக்கியங்களில் காணலாம். இதிலிருந்து நாம் சங்ககாலங்களில் ஆண் என்றும் பெண் என்றும் வேறுபாடுகள் கருதவில்லை. பிறகு தமிழகத்திற்கு வந்த பிறமாநிலத்தவர்களால் நேர்ந்த கொடுமையே இது.

முடிவுரை

இதில் புதுமைப்பித்தன் அவர்கள் ஒரு சாதாரண கலெக்டர் ஆபீஸ் குமாஸ்தாவின் வாழ்க்கையை பற்றி விவரிக்கின்றார். இதன் மூலம் அவர் பெண்

அடிமைத்தனம் மக்கள்தொகை பெருக்கம் ஆகியவை இருக்கக்கூடாது; இது இருந்தால் நாட்டில் சமநிலை நிலவாது. இதன் காரணமாக நாம் இதனை ஒழிக்கவேண்டும். பெண்உரிமை சொத்துரிமை ஆகிய பெண்ணின் உரிமைகளுக்காக பெரியார் போன்ற பல சீர்திருத்த தலைவர்களும் பல போராட்டங்கள் நிகழ்த்தி அதில் சிறிதளவு தான் வெற்றி கண்டார்கள். இன்றும் நாம் பெண்ணுக்கு உரிமை கிடைத்து விட்டது என்றாலும் இன்றளவும் சிற்றூர் கிராமம் போன்ற இடங்களில் பெண்கள் அடிமையாக தான் வாழ்கிறார்கள்.

புதுமைப்பித்தனின் சாபவிமோசனமும் தற்காலச் சூழலும்

முனைவர் திருமதி மோ ருபா

உதவிப்பேராசிரியர், தமிழ்த்துறை

செல்லம்மாள் மகளிர் கல்லூரி, கிண்டி, சென்னை - 600 032

சிறுகதையின் தந்தை-புதுமைப்பித்தன்

இலக்கியப் பேச்சும், புத்தகம் படிக்கும் ஆர்வமும், இதழியல் துறையில் ஈடுபாடும் கொண்டவர் புதுமைப்பித்தன். இவர் மணிக்கொடியில் எழுதிய இருபத்தொன்பது சிறுகதைகள் ‘புதுமைப்பித்தன் கதைகள்’ என்ற தலைப்பில் வெளிவந்துள்ளன. புதுமைப்பித்தன் சிறுகதைகளுள் குறிப்பிடத்தக்க பதினாறு சிறுகதைகளைத் தொகுத்தவர் மீ.ப. சோமு அவர்கள். வீரமாமுனிவரின் ‘பரமார்த்த குரு கதை’ தமிழ்க் கதை வரலாற்றில் ஒரு புதிய பாதைக்கு வழி வகுத்தது. வீராசாமிசெட்டியார், தாண்டவராயமுதலியார், சுப்பிரமணிய பாரதியார், மாதவையா, வ.வே.சு.ஐயர் போன்றோர் தமிழ்ச் சிறுகதைகளின் முன்னோடிகளாக விளங்கினாலும், தமிழ்ச் சிறுகதையின் தந்தை என்ற சிறப்பைப் பெற்றவர் புதுமைப்பித்தன் அவர்கள். ஏனென்றால் கடந்து சென்ற காலங்களை ஆராய்வதோடு நில்லாமல் இன்றைய சூழ்நிலைகளுக்குத் தகுந்தாற் போலவும், வருங்கால சந்ததியினரை நெறிப்படுத்துவது போலவும் புதுமையான சிந்தனைகளைத் தூண்டி சிந்திக்கவைப்பவர் புதுமைப்பித்தன் அவர்கள்.

இவருடைய சிறுகதைகளில் புராணவரலாற்றுச் சிறப்பு, மர்மங்கள், சிந்தனைத் திறன், சிரிக்கவைக்கும் கருத்தாக்கம் போன்ற சிறப்புகள் நிறைந்திருக்கின்றன. புராண இதிகாசக் கதைகளை நிகழ்கால உணர்வுடன் இணைத்து சிந்தித்து புதிய முடிவுகளை அனைவரும் ஏற்றுக் கொள்ளும் வகையில் சமூகத்திற்கு வழங்குவதில் திறம் படைத்தவர் புதுமைப்பித்தன். அவருடைய சிறுகதைகளில் ‘சாபவிமோசனம்’ என்ற புராண இதிகாசக்கதை நிகழ்கால சூழ்நிலைக்கு ஏற்றாற் போல கருத்தாழம் மிக்கதாக இருப்பதை விளக்குவதே இக்கட்டுரையின் நோக்கமாகும்.

கற்சிலை

புராண இதிகாசக் கதைகளில் வரும் அகலிகையின் ‘சாபவிமோசனம்’ என்ற கதைக் கருவை அடிப்படையாகக் கொண்டு இக்கால சூழ்நிலைக்கு ஏற்ற கருத்தினைப் பதிவுசெய்தவர் புதுமைப்பித்தன் அவர்கள். பார்ப்பவர்களை வியக்க வைக்கும் அழகு வடிவமாக வடிக்கப்பட்ட கற்சிலையாக அகலிகையின் உருவம் அமைந்திருந்தது. ஒரு சிற்பம் அழகாக உள்ளது என்றால் அது சிற்பியின் கைத்திறனில் உள்ளது. அத்தகைய ஒரு அபூர்வ சிற்பி தன்னுடைய கற்பனையெல்லாம் கல்லில் செதுக்கி அழகு கற்சிலையாக உருவாக்கிவிட்டானோ

என்று காண்பவர் வியக்கும் வகையில் அகலிகையின் கற்சிலை அமைந்திருந்தது. கற்சிலை அழகாகத் தோன்றினாலும் அதன் கண்களில் சோகம் நிறைந்திருந்தது. இந்தக் கற்சிலை எந்த சிற்பியாலும் வடிக்கப்பட்டதல்ல. இது ஒரு சாபத்தின் விளைவு.

கௌதமன் சாபம்

அகலிகை ஒருநாள் இந்திரனுடைய மாயவேடத்தால் ஏமாற்றப்பட்டு, கணவன் கௌதமனின் சாபத்திற்கு ஆளானாள். இவள் தன்னுடைய கணவன் கௌதமன் மீது வைத்திருந்த அளவுக்கு அதிகமான பாசத்தை அறிந்து, இந்திரன் அவளுடைய கணவனைப் போன்று மாயவேடத்தால் அவளை ஏமாற்றினான். அவளது உடலை மாசுப்படுத்திவிட்டான். இதையறிந்த கௌதமன், கணவனைத் தவிர மாற்றாணைக் கண்ட அகலிகை சிலையாக வேண்டும் என்று சாபமிட்டான். பின் கௌதமனும் அவள் அருகிலேயே தன்னை மறந்து மோனத்தவம் செய்தான். இந்திரனுடைய காமவெறி மாற்றான் மனைவியை சூறையாடச் செய்தது. ஆனால் இங்கு தண்டனை அனுபவிப்பது அகலிகை. இக்காலத்தில் சிலருடைய காமவெறியாட்டங்களுக்கு இரையாகி பெண்கள் பலியாகிவருவதை அறிவுறுத்தும் வகையில் அகலிகையின் வாழ்க்கை அமைந்துள்ளது.

அகலிகையின் விமோசனம்

ஒருநாள் காட்டில் விசுவாமித்திரர் மிடுக்குடன் நடந்துவரும் போது அவரைத் தொடர்ந்து இராமரும், இலக்குமணரும் விளையாடிக் கொண்டே வந்தனர். இராமனுடைய புழுதி மண் படிந்து சிலையாக இருந்த அகலிகை உயிர்ப்பெற்றனள். தனக்கு மறுபடியும் புதியவாழ்வைக் கொடுத்த இராமனின் காலில் விழுந்து வணங்குகிறாள். இராமன் ஆச்சர்யத்தால் விசுவாமித்திரரைப் பார்க்க, அவர் அகலிகைக்கு நடந்த சோகத்தை விவரிக்கிறார்.

விமோசனம் அடையாத உள்ளங்கள்

இராமனின் அருளால் சாபவிமோசனம் பெற்ற பிறகும் அகலிகை, கௌதமன் ஆகிய இருவர் உள்ளங்களிலும் அமைதியும் ஆனந்தமும் இல்லை. தோட்டத்திலும், சாலையோரங்களிலும் பூத்துக் குலுங்கும் பூக்கள் எல்லாம் இவளைப் பார்த்து சிரிப்பது போல இவளுக்கு ஒரு எண்ணம். கணவன் சாதாரணமாக பேசும் வார்த்தைகளுக்குக் கூட ஏதேனும் மறைமுக அர்த்தம் இருக்குமோ என்று எண்ணி குழம்புகிறாள். தன்னை யாரும் சந்தேகிக்கக் கூடாது என்று அஞ்சுகிறாள். அவளுக்கு யாரைப் பார்த்தாலும் இந்திரனைப் போல தன்னை ஏமாற்றுகிறவர்களோ என்ற ஐயம் ஏற்பட்டது. இங்ஙனம் உள்ளப் போராட்டத்தோடு நரக வேதனையாக வாழும் இவள் சாபவிமோசனம் அடைந்தும், இவள் உள்ளம் விமோசனம் அடையவில்லை. ஆனால் இப்போது கௌதமனுக்கு அகலிகை மீது முழு நம்பிக்கை ஏற்பட்டது. அவனுடைய மனதில் அகலிகை மாசு அற்றவளாகவே விளங்கினாள். இருந்தாலும் சாபத்தை நினைத்து அவன் மனம் வருந்தியது.

இராமன் சீதையின் நட்பு

கௌதமனும் அகலிகையும் கங்கைக் கரைமேல் நடந்து சென்றனர். யாரோ ஆற்றுக்குள் காயத்ரி மந்திரம் சொல்லும் குரல் கேட்டது. 'சதானந்தா' என்று தன் மகனை அழைத்தார். சதானந்தன் தன் பெற்றோர் காலில் விழுந்து வணங்கினான். பல ஆண்டுகள் கழித்து தன் மகனைக் காணும் அகலிகையால் தன் மகனை

ஆரத்தமுவி அழ முடியவில்லை. இந்த சந்தேகம் பிடித்த உலகத்தில் தன் மகனை அணைப்பதற்குக் கூட அஞ்சினாள். அதனால் மகனை தன் மனத்தால் தழுவினாள். இருவரும் சதானந்தன் குடிசைக்குச் சென்றனர். இராமர் பட்டாபிஷேகம் தடைப்பட்டதைக் கேள்வியுற்று அகலிகை மிகவும் மனவேதனை அடைந்தாள். பிறகு இருவரும் இவ்விடத்தைவிட்டு நீங்கி சரயூ நதிக்கரையில் உள்ள தங்கள் இல்லம் நோக்கிச் சென்றனர்.

பல வருடங்களாக யாரும் இல்லாமையால் இவர்கள் வாழ்ந்த குடிசை இற்றுப் போய் கிடந்தது. ஒரே இரவில் கௌதமன் அதனைச் செப்பனிட்டான். இருவரும் நீராடித் திரும்பினர். வழியில் கைகேயி அகலிகையைச் சந்திக்கிறாள். இராமன் சீதையைப் பற்றிக் குறிப்பிடுகிறாள். முன்னொரு காலத்தில் இராமனும் சீதையும் பதினான்கு ஆண்டுகள் வனவாசத்திற்கு பிறகு அகலிகையைச் சந்தித்தனர். சீதையின் நெருக்கமும், நட்பும் அகலிகையின் மனச்சுமையை நீக்கியது. அவளுடைய புண்பட்ட மனதிற்கு ஆறுதலாக இருந்தது. ஆகையால் இப்போது இராமனும் சீதையும் தன்னைப் பார்க்க வருகிறார்கள் என்ற செய்தியைக் கேட்டு உள்ளத்தில் மகிழ்ச்சியோடு இருந்தாள். அவர்கள் இருவரும் எந்த ஆரவாரமுமின்றி, படைபரிவாரமின்றி அமைதியாக வந்தனர். கௌதமன் இராமனை அழைத்துக் கொண்டு வெளியே சென்றுவிட்டான். சீதையும் அகலிகையும் ஒருவரையொருவர் மனம் விட்டு பேசினர்.

அகலிகையின் கோபம்

சீதை அகலிகையிடம் அக்கினிப் பிரவேசம் செய்ததாகக் கூறினாள். அதனைக் கேட்டு உள்ளம் துடித்துப் போனாள் அகலிகை. ‘அக்கினிப் பிரவேசம்’ அவர் கேட்டாரா? நீ ஏன் செய்தாய்? என்றுகேட்டாள். “அவர் கேட்டார். நான் செய்தேன்.” என்றாள் சீதை. அவன் கேட்டானா? என்று அகலிகைக் கத்தினாள். அகலிகைக்கு ஒரு நீதி? அவனுக்கு ஒரு நீதியா? என்று குமுறுகிறாள் அகலிகை. தனக்கு சாபவிமோசனம் அளித்த இராமன் இப்போது தன்னுடைய மனைவியை சந்தேகப்பட்டு நெருப்பில் இறங்கச் சொன்னது எவ்வகையில் நியாயமாகும். அரச குடும்பத்தில் பிறந்த அவன் செய்தால் இது நியாயமாகிவிடுமோ? என்ன ஏமாற்று வேலை, என்று நீதியை நிலைநாட்ட முடியவில்லையே என்று துக்கப்படுகிறாள் அகலிகை.

மீண்டும் ஒருசாபம்

உயர்ந்த இடத்தில் இருப்பவர்கள் பெருந்தவறு செய்யும் போது அது மூடி மறைக்கப்பட்டுவிடும். ஆனால் தாழ்ந்த இடத்தில் இருப்பவர்கள் சிறு தவறு செய்தாலும் அது பூதாகரமாக பேசப்படும் என்பார்கள். அதுபோல இராமன் செய்த தவற்றை ஏற்றுக் கொள்ளமுடியாத அகலிகை தானே கல்லாக மாறினாள். முன்பு கௌதமன் சாபத்தால் கல்லாக மாறியவள், இப்போது தனக்கு தானே சாபம் விடுத்து கல்லாக மாறினாள். கௌதமன் மீண்டும் துறவியானான்.

முடிவுரை

புதுமைப்பித்தன் சிறுகதைகள் ஒவ்வொன்றிலும் ஏதேனும் ஒருபுதுமை இருக்கும். ஆனால் இச்சிறுகதை பழைமையில் புதுமை கண்டது. உருவம் கல்லாகி, பின் உள்ளம் கல்லாக வாழ்ந்த பெண், கல்லான இந்த உலகத்தில் வாழ விரும்பாமால் மீண்டும் கல்லாகிப் போனதை புதுமைப்பித்தன் இச்சிறுகதையில் அழகாக விளக்கியுள்ளார். “யார் செய்தாலும் குற்றம் குற்றமே” என்று நக்கீரன் போல் நீதி

வழுவாமல் நின்ற நீதிபதியாக அகலிகையை காட்டியுள்ளார். சந்தேகம் என்பது கொடிய நோய். அது யாரிடத்து வந்தாலும் புற்றுநோய் போல் அவர்களை அரித்து, சாகடித்துவிடும். புற்று நோயாவது நோய் கண்டவரை மட்டுமே அரிக்கும், ஆனால் சந்தேகம் என்கிற நோய் அவரையும், அவரைச் சார்ந்தவர்களின் வாழ்க்கையையும் சேர்த்து அழித்துவிடும் என்பதற்கு அகலிகை-கௌதமன் வாழ்க்கையை உதாரணமாகக் காட்டி புதுமைப்பித்தன் உலகத்தாருக்கு ஒழுங்கான பாதையைக் காட்டியுள்ளமை இச்சிறுகதையின் வாயிலாக அறிய முடிகிறது.

புதுமையும் பித்தமும்

அ ஜா சஜிலா

இளங்கலை, தமிழ் முதலாமாண்டு
செல்லம்மாள் மகளிர் கல்லூரி, கிண்டி, சென்னை- 600 032

புதுமைப்பித்தன் படைப்புகளில் சமூக விமர்சனம், நையாண்டி, முற்போக்குச் சிந்தனை, இலக்கியச் சுவை ஆகியவை நிறைந்துள்ளன. புதுமைப்பித்தன் இயற்றிய ‘பால்வண்ணம் பிள்ளை’ என்ற சிறுகதையின் வாயிலாக அவர் மக்களுக்கு கூற முனைந்ததை கீழே காண்போம்.

ஆசிரியர் குறிப்பு

புதுமைப்பித்தனின் இயற்பெயர் சொ. விருத்தாசலம். இவர் கடலூர் மாவட்டத்திலுள்ள திருப்பாதிரிப்புலியூரில் 25.4.1906 அன்று பிறந்தார். இவர் நெல்லை இந்துக் கல்லூரியில் இளங்கலை பட்டம் பெற்றார். இவருடைய பிற புனைப்பெயர்கள் நந்தன், ஊழியன், கபாலி, மாத்ரு, கூத்தன், சொ. வி. ரசமட்டம், சுக்கராச்சாரி மற்றும் இரவல் விசிறிமடிப்பு ஆகியவை ஆகும். இவர் சிறுகதைகள் மட்டுமன்றி 15 கவிதைகள், சில நாடகங்கள், புத்தக விமர்சனம் ஆகியவற்றையும் எழுதியுள்ளார். இவரின் சிறுகதைகள் மணிக்கொடி, கலைமகள், ஜோதி, சுதந்திரச் சங்கு, ஊழியன், தமிழ்மணி, தினமணியின் ‘ஆண்டு மலர்’, நந்தன் ஆகிய பத்திரிகைகளில் பிரசுரமாயின. இவர், திரைப்படத்துறையிலும் ஆர்வம் செலுத்தினார்.

கணவனும் மனைவியும் ஒருவருக்கொருவர் விட்டுக்கொடுத்து வாழ வேண்டும். இக்கதையில் எனக்கு மிகவும் பிடித்த கதாபாத்திரம், பால்வண்ணம் பிள்ளையின் மனைவி சுகதர்மிணி. அவளிடம் இருக்கின்ற குணநலன்கள் இக்காலத்துப் பெண்களிடமும் காணப்பட்டால், பல குடும்பங்கள் பிரியாமல் ஒன்றாக சேர்ந்து மகிழ்ச்சியாக வாழ வழிவகுக்கும்.

பால்வண்ணம் பிள்ளையின் குணம்

பால்வண்ணம் பிள்ளை கலெக்டர் ஆபீஸ் குமஸ்தாவாக முப்பத்தைந்து ரூபாய் சம்பளத்திற்கு வேலை செய்கிறார். இவர், தான் பிடித்த “முயலுக்கு மூன்று கால்கள்” என்று கூறும் பிடிவாத குணம் உடையவர். சித்த உறுதி, கொள்கையை விடாமை “அலுவலகத்தில் பசு, வீட்டில் ஹிட்லர்”.

எனக்கு எல்லாம் தெரியும் மற்றவர்கள் கூறுவது தவறு என்று எண்ணக்கூடாது. ஒருவர் சொல்வது சரியா இல்லையா என்று ஆராய வேண்டும். அதனை தவிர்த்து நான் கூறுவது தான் சரி என்று பிடிவாதம் பிடிக்கக்கூடாது. பிடிவாதம் என்பது மனிதனிடம் காணப்படும் தீய குணங்களில் ஒன்றாகும். நம்மிடம் இருக்கும் தீயகுணங்களை களைய வேண்டும்.

குடும்பத்தின் நிலை

பால்வண்ணம் பிள்ளைக்கும் அவர்தம் மனைவிக்கும் கர்ப்பத்தடையில் நம்பிக்கை இல்லை. அதனால், ஆண்டுதோறும் ஒரு குழந்தையைப் பெற்றனர். தற்போது அவர்களுக்கு நான்கு குழந்தைகள். தர்ம ஆஸ்பத்திரியின் மருந்து தண்ணீரும், வாடிக்கையான பால்காரன் கடனானக் கொடுக்கும் பாலும் குழந்தைகளை வளர்த்தன. பாலின் விலை நான்கு ரூபாய் அதிகமானதால் குழந்தைகளுக்காக ஒரு மாடு வாங்கலாம் என்று எண்ணினாள்.

‘சிறு குடும்பமே சீரான குடும்பம்’

சிறு குடும்பமாக வாழ்ந்தால் வரும் வருமானத்தைக் கொண்டு பிள்ளைகளின் தேவைகளையும், குடும்ப தேவைகளையும் சந்திக்கலாம். குடும்பத்தில் உள்ள அனைவரின் உடலும் ஆரோக்கியமாக இருக்கும். இதன் மூலம் சமுதாயத்திலும், பொருளாதாரத்திலும் பல முன்னேற்றங்களைக் காணலாம்.

மெக்ஸிகோ பிரச்சனையும் மாடு பிரச்சனையும்

அலுவலகத்தில் பசுவாக இருக்கும் பிள்ளை, வீட்டிற்கு வந்தால் ஹிட்லராக மாறிவிடுவார். மெக்ஸிகோ எங்குள்ளது என்ற சிறுபூசல் ஏற்பட்டதால் பிள்ளை அவர்கள் மெக்ஸிகோ தென் அமெரிக்காவில் உள்ளது என்று கூற, நண்பரோ வட அமெரிக்காவில் உள்ளது என்று மறுத்தார்.

அரங்கு சாவியை கேட்டுக்கொண்டு மாடிக்குச் சென்றார் பிள்ளை. மனைவி சாவியை பிள்ளையிடம் கொடுத்து விட்டு தன் பிரச்சனையை ஆரம்பித்தாள் பால் செலவு அதிகமாகிறது. ஒரு மாடு வாங்கினால் என்ன? என்றாள். என்னுடைய பிள்ளைகள் நீத்தண்ணியைக் குடித்துக் வளரும் என்றார், பால்வண்ணம் பிள்ளை.

ஒரு காரியத்தை ஒருவரிடம் சொல்லும் போது அதை கேட்பவரின் மனநிலை எவ்வாறு உள்ளது. இந்த காரியத்தை இப்போது சொல்லலாமா? என்று சிந்தித்துக் கூற வேண்டும். ஒரு பெண் நமக்கு சொல்லும் காரியம் நமக்கு நன்மையை தருவதாக இருந்தால் அதை செயல்படுத்த வேண்டும்.

கன்றுடன் பசுமாடு வாங்குதல்

பிள்ளையின் மனைவி, குழந்தைப்பாசத்தால் தன் கையிலுள்ள கேட்டிக்காப்புகளை விற்று ஒரு மயிலைப்பசுவையும் அதன் கன்றுக்குட்டியையும் வாங்கினாள்.

“நடமாடும் தெய்வம் தாய்”

ஏனெனில், தனக்கு என்ன நேர்ந்தாலும், பிள்ளைகளுக்கு ஒன்றும் ஆகக்கூடாது என்று நினைப்பவள் தாய். பெண்கள் நினைத்தாள் என்ன வேண்டும் என்றாலும் செய்ய முடியும். குழந்தைகளுக்காக தன்னுடைய உயிரையும் கொடுக்க தயங்கமாட்டாள். இதன் மூலம் தாய்க்கும் குழந்தைகளுக்கும் அன்பைக் காணலாம்.

பால்வண்ணம் பிள்ளையின் பிடிவாதம்

இரண்டு நாள் கழித்து, அலுவலகத்திலிருந்து வந்த பிள்ளை புறவாயிலில் நின்ற பசுவையும் கன்றையும் பார்த்தார். “மாடு எப்போது வந்தது? யார் வாங்கித்தந்தது?” என்று மனைவியிடம் கேட்டார் பிள்ளை. “மேல வீட்டு அண்ணாச்சி வாங்கித் தந்தார் என்றும் பாலு ஒருபடி கறக்கும்” என்று கூறினாள் சகதர்மிணி. அன்றிலிருந்து பிள்ளை, வீட்டில் பாலும், மோரும், காப்பியும் குடிப்பது இல்லை.

ஒரு பெண்ணின் முயற்சியில் வருகின்றதை வைத்து இந்த குடும்பம் முன்னேறுவதா! அவளுடைய முயற்சியினால் வருகின்ற உணவை நான் சாப்பிடுவதா! என்று எண்ணி அவற்றை தவிர்த்தார். மனைவியின் செயல்கள் ஆதாயம் தருவனவாய் இருந்தாலும் குடும்ப முன்னேற்றத்திற்கு வழிவகுப்பனவாய் இருந்தாலும் பெண்ணடிமைத் தனத்தினால் அவை மறுக்கப்படுகின்றன.

மாடு விற்பனை

பதினைந்து நாட்கள் கழிந்தன. சுப்புக்கோனாருக்குக் குறைந்த விலையில் மாட்டை விற்று அதனை இரவோடு இரவாக அனுப்பி விட்டார். தன்னுடைய செயலை தடுத்த தம் மனைவியின் சொற்களை அவர் கேட்கவில்லை. “அம்மா! என் கன்றுக்குட்டி” என்று அழுத குழந்தையைச் “சும்மா கெட, சவமே” என்று அதட்டினார் பால்வண்ணம் பிள்ளை.

“ஆத்திரக்காரனுக்கு புத்தி மட்டு”

ஒரு பெண்ணின் நல்ல எண்ணங்களை ஏற்றுக்கொள்ள முடியாத நிலையில் இந்த சமுதாயம் இருக்கிறது. தன்னுடைய பேச்சுக்கு பெண்கள் கண்டிப்பாக அடிப்பணிய வேண்டும் என்பது ஆண்களின் எண்ணம். அவ்வாறு, தன்னுடைய பேச்சைக் கேட்காமல் அதற்கு மாறாக செயல்பட்டால் அவர்களின் செயல்களை முறியடிக்க முயற்சி செய்வார்கள்.

முடிவுரை

மற்றவர்களுடைய துன்பங்களையும், வேதனைகளையும் பொருட்படுத்தாமல் தம் தவறான கொள்கைகளுக்கும், முரட்டுப் பிடிவாதங்களுக்கும் முக்கியத்துவம் தருவோருக்குப் பாடம் புகட்டுகிறார் புதுமைப்பித்தன். இக்கதை ஆணாதிக்கம், பெண்ணடிமை ஆகியன பற்றித் தெரிவிக்கின்றது. இன்றைய காலக்கட்டத்திலும் இந்த சமுதாயத்தில் ஆணாதிக்கம் நிறைந்துள்ளது.

பால்வண்ணம்பிள்ளையின் பெண்ணிய சிந்தனை

மு சித்ரா

முதுகலை தமிழாசிரியர்

நெ.8, அங்காளபரமேஸ்வரி தெரு
ஸ்ரீ நகர், பள்ளிக்கரணை. சென்னை-600 100.

முன்னுரை

“காவியத்துக்குக் கம்பன் கவிதைக்கு பாரதி எனில்
சிறுகதைக்குப் புதுமைபித்தன்”

என ஜெயகாந்தனின் பாராட்டிற்கு ஏற்ப சிறுகதை மன்னனாகிய புதுமைபித்தன் இயற்றிய கதைகளில் சமுதாயத்தில் உள்ள பிரச்சனைகளை படம்பிடித்து காட்டுவது போல கதை இயற்றுகிறார். சமுதாயத்தில் புரையோடிக் கிடந்த குறைகளை வெட்ட வெளிச்சமாக்கும்படி கதைகளை எழுதியுள்ளார். இவரது கதைகளில் சமுதாய சுகவாசிகளைச் சாடி எறிவார். வறுமை பொருளாதார போராட்டம் பற்றி கதை இயற்றியுள்ளார்.

பிற்கால எழுத்தாளர்கட்கெல்லாம் முன்னோடியாகவும் தன் பெயருக்கேற்பக் கண்டதைக் குறைவின்றி அஞ்சாது உரைக்கும் கலைத்திறத்தைத் தமிழ்க்கதைகளில் உலவவிட்டு கதை போக்கிலும் பொருளிலும் புரட்சி ஏற்படுத்தியவர்.

கதைச் சுருக்கம்

பால்வண்ணம் பிள்ளை என்பவர் கலெக்டர் ஆபிஸ் குமாஸ்தாவாக மாதம் முப்பத்தைந்து ரூபாய் சம்பளம் பெற்று வருகிறார். இவர் தனது கொள்கையை விடாமையுடன், அசட்டுதனமான பிடிவாதம், கோபம் கொண்டவராக காட்சிப்படுத்தப்படுகிறார். பால்வண்ணம்பிள்ளை ஆபிஸில் பசு, வீட்டில் ஹிட்லர். இவருடைய சம்பளம் வீட்டிற்கு போதுமானதாக இல்லை. ஏனென்றால் பால்வண்ணம்பிள்ளைக்கு குடும்பக்கட்டுபாட்டில் நம்பிக்கை இல்லாததால் வருடத்திற்கு ஒன்று என தன்னுடைய நான்கு பிள்ளைகளுக்கு பால்வாங்க கூட முடியாத சூழல் ஏற்பட்டதால் அவருடைய மனைவி ஒரு மாடுவாங்க வேண்டும் என்றாள். ஆனால் அதற்கு அவர் ஒப்புக்கொள்ளவில்லை.

பிறகு அவரது மனைவி தன்னிடம் இருந்த இரண்டு கெட்டிகாப்பினை விற்று எழுபது ரூபாய்க்கு ஒரு பசுவும் கன்றும் வாங்கினார். இதனை அறிந்த பால்வண்ணம்பிள்ளை அந்த மாட்டிலிருந்து கிடைக்கும் பால், காபி, மோர் என எதையும் குடிப்பதில்லை. பிறகு ஒருநாள் சுப்புகோனார் என்பவரை அழைத்து வந்து இருபத்தைந்து ரூபாய்க்கு மாட்டினை கொடுத்தார். ஆனால் சுப்புகோனாரோ மாடு அறுபது ரூபாய் பெறுமே எனக் கூறினார். உனக்காக வேண்டுமானால் முப்பது ரூபாய்க்கு தருகிறேன் உடனே அவிழ்த்து கொடுத்தனுப்பினார். பால்வண்ணம்பிள்ளை

மனைவியிடம் என் பிள்ளைகள் நீத்தண்ணி குடிச்சு வளந்துக்கும் என்றார். இக்கதையின் மூலமாக “ஆண் என்பதற்கான ஆவணம் கொள்ளாமல் இருக்க வேண்டும்” என்பதையும் வெளிப்படுத்துகிறார்.

சமுதாய சிக்கல்கள்

பால்வண்ணம்பிள்ளை அவரது மனைவி கர்ப்பதடையில் நம்பிக்கை இல்லாத காரணத்தால் ஆண்டிற்கு ஒரு குழந்தை. அதனால் அவர் மனைவி உடல் அளவில் சோர்ந்து காணப்பட்டாள். இச்செயல் மக்கள் தொகை பெருக்கத்திற்கு வழிவகுப்பது போல உள்ளன என்பதை புதுமைப்பித்தன் இக்கதையிலிருந்து வெளிப்படுத்துகிறார். பால்வண்ணம் பிள்ளையின் பிடிவாத குணத்தினாலும், கோபத்தினாலும் மனதளவிலும் சோர்ந்து எல்லாவற்றையும் பொறுத்து கொள்ளும் இயல்பு உடையவளாக காட்சிப்படுத்தப்படுகிறார்.

“மங்கையராய் பிறப்பதற்கு நல்ல மாதவம் செய்திட வேண்டுமம்மா.”

என்னும் பாரதியின் வாக்கிற்கு இணங்க பால்வண்ணம் பிள்ளையின் மனைவி நடந்து கொண்டாள் என்பதை இச்சிறுகதையில் புதுமைப்பித்தன் விளக்குகிறார். மற்றும் குடும்ப நிலை, மனைவியின் நல்ல எண்ணங்கள், அவளின் பொறுமை ஆகியவற்றை பால்வண்ணம் பிள்ளையால் ஏற்றுக்கொள்ள முடியாத “ஆணாதிக்க உணர்ச்சி” கொண்டவராகவும் தன்னுடைய மனைவி மக்கள் மீது அன்பும் பாசமும் இல்லாத குணம் உடையவராக விளங்கினார்.

பாரதியாரின் பாஞ்சாலி சபதம் சான்றுகள்:

தருமன் துரியோதனனிடம் சூதாட்டத்தில் தன்னுடைய நாடு நகரம் பொருள்கள் மற்றும் பஞ்சபாண்டவர்களும் பணயம் வைத்து தோற்றனர். பின்பு திரௌபதியையும் பணயம் வைத்தனர்.

“ஆள்விறுப்புப் பொன்வாங்கியே –செய்த பூணையோர்
ஆந்தைக்கு பூட்டுதல் போல்
கேள்விக் கொருவரில்லை –உயிர்த் தேவியைக்
கீழ்மக்கட் காளாக்கி னான்.”

(4-துகிலுரிதல் சருக்.14 திரௌபதியை இழத்தல்.பா-41)

ஆளைவிறுப்புப் பொன்வாங்கி அதனைக்கொண்டு செய்யப்பட்ட அணிகலனை ஓர் ஆந்தைக்கு அணிவித்தல் போலவும் பத்தினியைப் பணயப்பொருளாக வைக்கலாமா எனக்கேள்வி கேட்பதற்கு ஒருவரும் இல்லை. உயிராகிய தேவியைக் கயவர்களுக்கு அடிமையாக்கினான். பாரதியார் பாஞ்சாலி சபதத்தில் திரௌபதியின் அனுமதி இல்லாமல் தருமன் சூதாட்டத்தில் பணயமாக வைத்து அடிமையாக்கப்படுவதையும் வெளிப்படுத்துகிறார்.

“மார்பிலே துணியைத் தாங்கும்
வழக்கம் கீழடியார்க் கில்லை
சீரிய மகளு மல்லள்
ஜவரைக் கலந்த தேவி
யாரடா பணியாள்! வாராய்
பாண்டவர் மார்பி லேந்தும்
சீரையுங் களைவாய் தையல்

சேலையுங் களைவாய்: என்றான்.”

(5.சபத சருக்.31.கர்ணன் பதில்.பா-86)

மார்பில் துணியை மூடும் வழக்கம் கீழ்ப்பட்ட அடிமைகளுக்கு இல்லை. சிறந்த பெண்ணும் அல்லள். ஐந்துபேர்களைக் கூடிய மனைவி! யாரடா வேலைக்காரன் வருவாயாக! பாண்டவர்கள் மார்பில் அணிந்துள்ள துணிகளையும் நீக்குக! திரௌபதியின் சேலையையும் நீக்குக என்றான். துரியோதனன் பலர் நிறைந்த அவையில் திரௌபதியின் துகிலுரிக்க ஆணையிட்டதனையும் எடுத்துரைக்கிறார். இதிலிருந்து பெண்களின் உரிமை பறிக்கப்படுவதும் வெளிப்படுகிறது.

பால்வண்ணம் பிள்ளை கதையில் அவரது மனைவி தன் பிள்ளையின் மீதுள்ள அன்பால் பசுவும் கன்றும் வாங்கும் ஆலோசனை கூறினாள். ஆனால் அது தன் கணவனால் மறுக்கப்பட்டது. மீறி பசுவும் கன்றும் வாங்கினாள். வறட்டுக்கொள்கையும் முரட்டுப் பிடிவாதமும் கொண்ட பால்வண்ணம்பிள்ளை அதனை மிக குறைந்த விலைக்கு விற்பார்.

நற்றிணை சான்று:

“ஏவல் மறுக்கும் சிறுவிளை யாட்டி
அறிவும் ஒழுக்கமும் யாண்டுணர்ந்தனள் கொல்
கொண்ட கொழுநன் குடிவறன் உற்றெனக்
கொடுத்த தந்தை கொழுஞ்சோறு உள்ளாள்
ஒழுகுநீர் நுணங்கறல் போலப்
பொழுது மறுத்து உண்ணும் சிறுமது கையளே.”

(நற்றிணை-110)

போதனார் இயற்றிய இப்பாடலில் பெண்கள் சங்ககாலத்தில் தான் எவ்வளவு செல்வ வளம் மிக்க வீட்டில் இருந்து வந்தாலும் தன் கணவன் வீட்டில் உள்ள வறுமை நிலைக்கு ஏற்ப ஒருபொழுது உண்டு வாழும்படி தன்னை மாற்றிகொண்டு வாழும் இயல்புடையவளாக இருக்கிறாள். பால்வண்ணம் பிள்ளையின் மனைவியும் கணவன் பிள்ளை மீது அன்பு கொண்டவளாகவும் தன்னைப்பற்றி நினைக்காமல் தன் பிள்ளைமீது கொண்ட அன்பினாலும் வீட்டுச்சூழல் காரணமாக தன்னிடம் மீதமிருந்த இரண்டு கெட்டி காப்பினை விற்று மயிலை பசுவும் கன்றும் வாங்கும் இரக்ககுணம் கொண்டவளாக காட்சிப்படுத்துப்படுகிறார்.

திருக்குறள் சான்று:

“அன்பும் அறனும் உடைத்தாயின் இல்வாழ்க்கை
பண்பும் பயனும் அது.”

(குறள் -45)

இக்குறளில் வள்ளுவர் ஒருவனது இல்வாழ்க்கையில் கணவன் மனைவியரிடையே அன்பும் பிணைப்பும் அறநெறியில் ஒழுகுதலும் இருக்குமாயின் அந்த வாழ்க்கையின் பண்பும் பயனும் அதுவேயாகும் என்பது போல பால்வண்ணம் பிள்ளை ஒரு பொறுப்பற்ற குடும்பத்தலைவர். இல்லற வாழ்வில் இணைந்து வாழ்வதே இன்பம் தரும் என்பதை உணராதவர். மற்றும் குழந்தைகள் நலனில் அக்கறை இல்லாதவராகவும் வீட்டில் ஹிட்லராக நடத்துக் கொண்டு சமுதாயத்தில்

போலிவேடம் போட்டுப் பசுவைப்போல் வாழும் குணம் படைத்தவராக புதுமைப்பித்தன் இக்கதையில் காட்சிப்படுத்துகிறார்.

“அறன்னப் பட்டதே இல்வாழ்க்கை அ.தும்
பிறன்பழிப்பது இல்லாயின் நன்று.”

(குறள்-49)

அறன் என்று சிறப்பித்து சொல்லப்பெற்றது இல்வாழ்க்கையே. அதுவும் பிறன்பழிக்கும் குற்றம் இல்லையாயின் சிறப்புடையது என வள்ளுவர் இல்வாழ்க்கையில் ஈடுபடும் ஆண், பெண் இருவரும் ஒன்றுபட்டு பிறர் பழிக்காத வண்ணம் வாழ்வதே இல்வாழ்க்கை என சிறப்பித்து கூறுகிறார்.

“மனைத்தக்க மாண்புடையள் ஆகித்தற் கொண்டான்
வளத்தக்காள் வாழ்க்கைத் துணை.”

(குறள்-51)

இல்வாழ்க்கைக்குத் தகுந்த நற்பண்பு உடையவளாகி தன் கணவனின் பொருள் வளத்துக்குத்தக்க வாழ்க்கை நடத்துகின்றவளே சிறந்த வாழ்க்கைத் துணைவி ஆவாள் என்ற வள்ளுவரின் கூற்றுப்படி பால்வண்ணம் பிள்ளையின் மனைவியும் கணவனின் பொருள் வளத்துக்கு ஏற்பவும் இல்லற வாழ்க்கையினை நடத்துகின்றாள்.

தொல்காப்பியர் கூறும் சான்று

“அருள் முந்தறுத்த அன்பு பொதி கிளவி
பொருள்பட மொழிதல் கிழவோட்கும் உரித்தே.”

(கற்பு-1107)

எனத் தொல்காப்பியர் சுட்டியுள்ளார். அருட்பண்பினைத் தோற்றுவிக்கும் அன்பினை உள்ளடக்கிய சொற்களைப் பொருள் தெளிவுபடச் சொல்லுதல் தலைவிக்கும் உரியது என்கிறார். பால்வண்ணம் பிள்ளையின் மனைவியும் தன் பிள்ளைகளின் மீதுள்ள அன்பின் காரணமாகவும் குடும்ப பிரச்சனைகளை தீர்ப்பதற்காகவும் தன் கணவனின் குணம் அறிந்து அருட்பண்போடும் பொருள் தெளிவுபட பேசுகிறாள்.

முடிவுரை

மேற்கண்ட சான்றுகளின் வழி தமிழக குடும்பப்பெண்கள் பிள்ளைகளின் மீதுள்ள அன்பும், கணவனை பேணிகாக்கும் பண்பும், இனிமையான பேச்சும் உடையவராக இருந்திருந்தனர் என்பதை அறியமுடிகிறது. தன் கணவன் வீட்டு சூழலுக்கேற்ப தன்னுடைய இயல்புகளை மாற்றிக்கொள்ளும் பண்பும் உடையவராக இருந்திருக்கிறார்கள்.

“பெண்ணுக்கு ஞானத்தை வைத்தான்புவி
பேணி வளர்த்திடும் ஈசன்
மண்ணுக்குள்ளே சிலமுடர் -நல்ல
மாதர் அறிவைக் கெடுத்தார்
கண்கள் இரண்டினில் ஒன்றைக்குத்தி
காட்சி கெடுத்திட லாமோ?
பெண்கள் அறிவை வளர்த்தாள் -வையம்
பேதமை யற்றிடும் காணீர்.”

என்ற பாரதியின் வாக்கிற்கு இணங்க பால்வண்ணம் பிள்ளையின் மனைவி இல்வாழ்க்கையை சிறப்புடன் நடத்துவதாகவும், பெண்ணடிமை ஆணாதிக்கம் கொண்ட சமுதாயமாக இருப்பதை இக்கதையின் மூலம் புதுமைப்பித்தன் காட்சிப்படுத்துகிறார். ஆனால் தற்போதைய காலகட்டத்தில் பெண்களின் உரிமையும் சுதந்திரமும் பறிக்கப்படாமலும் அவர்களுக்கு ஏற்படும் அநீதிகளை தடுக்கவேண்டும் என்பதை இக்கதையின் மூலம் புதுமைப்பித்தன் விளக்குகிறார். ஆணாதிக்கத்தோடு செயல்படுவதால் குடும்பம் எவ்வாறு துன்பப்படும் என்பதை இக்கதையின் மூலம் புதுமைப்பித்தன் உலகிற்கு எடுத்துரைக்கிறார்.

புதுமைப்பித்தனின் பன்முக பார்வை

ரா விஷ்ணு பிரியா

தமிழ் உதவிப்பேராசிரியர்,
இராஜபாளையம் இராஜீக்கள் கல்லூரி, இராஜபாளையம்.

சிறுகதை மன்னன், தென்னாட்டின் மாபஸான் என்று போற்றப்படும் புதுமைப்பித்தன் என்ற புனைபெயர் உடைய சொ.விருத்தாசலம் அவர்கள் சிறுகதை இலக்கியத்திற்கு கிடைத்த அரிய பொக்கிஷம் எனலாம். இவர் 15 ஆண்டுகளென குறுகிய காலம் எழுத்து பணியில் இருந்தாலும் எண்பதுக்கும் மேற்பட்ட சிறுகதைகள், கவிதைகள், நாடகங்கள் என பல்வேறு தளத்தில் தன்னை நிலைநிறுத்திக் கொண்டவர். இவரின் படைப்புகளில் சமூக விமர்சனமும், அதனோடு அங்கதச் சுவையோடு எடுத்துரைக்கும் பாங்கும் சிறுகதை எழுத்துலகில் உச்சத்தை தொட்டது. மேலும் 'புதிய நந்தன்' எனும் சிறுகதை மூலம் புதுமைப்பித்தனின் பன்முகத் திறனை இவ்வாய்வு கட்டுரை வழிக் காண்போம்.

சமூக கொடுமை

சமூகத்தில் நிலவும் சாதிப் பிரச்சனைகள், தீண்டாமைப் பிரச்சனைகள் பற்றி புதுமைப்பித்தன் நம்பிக்கை வறட்சி என்கிறார். இப்பிரச்சனைகளிலிருந்து மக்களை மீட்டெடுக்க தொடக்க காலத்திலிருந்தே ஒவ்வொரு இலக்கியங்களிலும் அந்தந்த கால படைப்பாளர்கள் எடுத்துரைத்துள்ளனர். 'பசியைத் தீர்ப்பதே அடிப்படை மனித தர்மம்' என்று மணிமேகலையில் சீத்தலைச் சாத்தனார் எடுத்துரைத்துள்ளார். அதுபோல காரல் மார்க்ஸ் தொழிலாளர்கள் ஒன்றிணைந்து புரட்சி செய்தால் தான் நீதியை நிலைநிறுத்த முடியும் என்று நம்பினார். இச்சமூகத்தில் இன்றும் நிகழும் சாதி கொடுமை விழுது போல் வேருன்றி காணப்படுகின்றது. இக்கொடுமைகளுக்கு எதிராக அனைவரும் சமம் என்பதை வெளிக்கொணர்வதற்கு கதைகளாலும், இறைவனுடைய தொடர்புடைய பக்தி நெறியாலும் மக்களுக்கும் உணர்த்துவதற்கு முயற்சி மேற்கொள்ளப்பட்டனர்.

சாதிகள் இல்லையடி பாப்பா குலத்

தாழ்ச்சி உயர்ச்சி சொல்லல் பாவம் (பாரதி - பாப்பா பாட்டு)

என்று பாரதி சாதி என்னும் தீண்டாமை சொல்வது பாவம் என்று கூறியுள்ளார். இதைத் தான் புதியநந்தன் என்ற கதையிலும் தீண்டாமையை பற்றி ஆசிரியர் தனக்கே உரிய பாணியில் எடுத்துரைத்துள்ளார்.

தொன்மம்

தொன்மம் என்பது பழைமை என்று பொருள். இலக்கியங்களில் பழைமையான கருத்துக்களை எடுத்தாள்வது தொன்மம் ஆகும். இதனை ஆங்கிலத்தில் 'மித்' என்று அழைப்பர். தொல்காப்பியர்

“தொன்மை தானே உரையொடு புணர்ந்த பழைமைமேற்றே”(தொல்.செ.229)

என்று கூறியுள்ளார். தமிழ் இலக்கியங்களில் தொன்மை என்ற உத்தி இன்றியமையாததாகும். இலக்கியத்தின் குறிக்கோளை, கருத்தை ஆழமாக்குவதற்கும், எளிமையாக்குவதற்கும் தொன்மை பயன்படுகிறது. இத்தொன்மை உத்தி பின்னர் சிறுகதை இலக்கிய படைப்பிலக்கியத்திலும் காணப்பட்டது.

பழைய நந்தன்

சாதி எனும் கொடுமை இந்த இருபதாம் நூற்றாண்டு மட்டுமல்ல ஏறத்தாழ 1000 ஆண்டுகளுக்கு முன்னரே இருந்து வந்துள்ளது. இறைவனை அடைவதற்கு சாதி ஒரு தடையில்லை; இறைவனுக்கு முன்னால் அனைவரும் சமம் என்ற கோட்பாட்டை அன்றே சேக்கிழார் தன்னுடைய நந்தனார் சரித்திரத்தில் கூறியுள்ளார். ஆதனார் என்ற ஊரிலே தாழ்த்தப்பட்ட சமூகத்தில் பிறந்தவர் நந்தனார். இவருக்கு தில்லை கூத்தனை வழிபட வேண்டும் என்ற விருப்பம் உள்ளது. ஆனால் அக்காலத்தில் தாழ்த்தப்பட்ட குலத்தினருக்கு தீண்டாமை எனும் கொடுமையினால் ஆலயங்களில் நுழைந்து வழிபட அனுமதியில்லை. அப்படி இருந்தும் தன் முயற்சியைக் கைவிடாமல் இறைவனை காண நந்திவரை சென்று விடுகிறார். அந்தணர்கள் அவரை நிந்தித்து நெருப்பிலே தூக்கி எறித்து விடுகிறார்கள். ஆனால் அந்நெருப்பில் இருந்து ‘முப்புரி வெண்ணுாலொடு வேணிமுடிவோடு தவமுனி வராக’ வருகிறார். அவரைக் கண்டவுடன் இழிக்குலம் என்று ஒதுக்கிய அந்தணர்கள் முதலாக தொழுகிறார்கள். தாழ்ந்த சாதி என்பதுமில்லை; அவர்களும் அடியவர்கள் ஆகலாம் என்று சேக்கிழார் நந்தனார் சரித்திரத்தில் குறிப்பிட்டுள்ளார். மண்ணுலகில் தாழ்ந்த குலம் என்பதில்லை அனைவருக்கும் இறைவன் சமம் என்று வலியுறுத்தியுள்ளார்.

புதிய நந்தன்

சேக்கிழாரின் நந்தனார் சரித்திரத்தில் கோயிலுக்குள் புக முடியாது. அவரின் வருணைபடியே ஆதனார் மிக வளமாக இருக்கிறது. ஆனால் அறியாமையில் மூழ்கியுள்ளது. புதிய நந்தன் கதையின் காலம் பிரிட்டிஷ் சாம்ராஜ்ஜியம் நிலைப் பெற்றிருந்தது. இதில் ஆதனார் ரயில்வே ஸ்டேஷன், காப்பிக் கடை என்று மாறியுள்ளது. ஆனால் மக்கள் மனமும் மாறவில்லை; பறைச் சேரியின் நிலைமையும் மாறவில்லை. ஆதனாரில் விஸ்வநாத ஸ்ரீரளதி, கருப்பன் என்ற தோட்டக்காரன், ஸ்ரீரளதியின் மகன் ராமநாதன், கருப்பன் மகன் பாவாடை என இவர்கள் வாழ்ந்து கொண்டு இருக்கிறார்கள். இதில் கருப்பன் அந்தணர்கள் வாழும் அக்ரஹாரத்து குளத்தில் தண்ணீர் பருகினான் என்பதற்காக அவன் கண்களை குருடாக்கினார்கள். ஸ்ரீரளதி மகன் இராமநாதன் எம்.ஏ. படித்து விட்டு நாட்டின் விடுதலைக்காக காந்தியவாதியாக மாறினான்.

தீண்டாமை

ஆதனார் பறைச் சேரியில் பறையர்கள் ஆண்டான் அடிமைகளாக இருந்தனர். வெள்ளைத் துறைகளின் ஆதிக்கத்தின் கீழும் காணப்பட்டனர். அச்சேரி வாசிகளை மனிதர்கள் மட்டுமல்லாது விளக்கு கம்பங்களும் விலகி வைத்துள்ளன என்று தனக்குரிய அங்கதச் சுவையுடன் ஆசிரியர் கதையில் வெளிப்படுத்தியுள்ளார். சேரி வாசியான பறையர் குலத்தை சார்ந்த பாவாடையை கிறித்தவ மதத்தைச் சார்ந்த ஜான் ஐயர் அவனை சிறு வயதிலேயே தன்னுடன் அழைத்துச் சென்றார். இவன் ஜான்ஐயரின் மகளை காதலித்ததால் தன் பெயரை ஜான் தானியேல் என மாற்றிக் கொண்டான். கிறித்தவ சமுதாயத்தில் சாதிக் கொடுமைகள் இல்லையென்று ஜான்

ஐயர் போதித்ததை வைத்து அவரிடமே நேரிடையாக கேட்க அவர் அவனை பறக்கமுதை எனக் கூறி வீட்டை விட்டு வெளியேற்றினார். உலகமே அவனுக்கு பெரிய புரட்டாக தென்பட பின் சுயமரியாதை இயக்கத்தில் சேர்ந்து தோழர் நரசிங்கம் என்று மாற்றிக் கொண்டான்.

சமூக அவலம்

இராமநாதனுக்கும் கருப்பன் மகளுக்கு காதல் ஏற்பட அவன் அவனை திருமணம் செய்ய தயாராக இருக்கிறான். ஆனால் கருப்பன் மறுக்கிறான். இவ்விடத்தில் தனக்காக தன் தீண்டாமையை போக்க ஒருவன் வந்தாலும் அக்குல மக்கள் மறுத்து அதிலே முழக்கிக் கிடக்க எண்ணுவதை இதன் மூலம் அறியலாம். பாவாடையும் கருப்பனின் முட்டாள் தனத்தை தகர்க்க முடியாமல் காணப்படுகிறான். இச்சமயத்தில்தான் காந்தியடிகள் ஆதனாருக்கு வருவதை கேள்வியுற்று ஸ்ரேளி, பாவாடை அவரைச் சந்தித்து தங்கள் கேள்விகளுக்கு விடை காண நினைக்கிறார்கள். அதே நேரத்தில் காந்தியை காண வேண்டுமென்ற விருப்பம் கருப்பனுக்கு இருக்க அவரைக் காண செல்கிறார். அங்கு இரயில் வருவதை அறியாத கருப்பன் செல்ல இதனைக் கண்ட பாவாடை, இராமநாதன் காப்பாற்ற ஓடி வருகின்றனர். ஆனால் முவருமே பலியாகின்றனர். எச்சமுகத்தில் தீண்டாமை என்ற பெயரால் வேறுபடுத்தினரோ அதற்கு முன் மூவர் குருதியும் ஒன்றாகக் கலந்தன.

புதிய நந்தனில் தொன்மம்

புதிய நந்தன் கதையில் வரும் பாவாடை, இராமநாதன் இருவருமே நந்தனார் ஆவார்கள். ஏனெனில் இராமநாதன் தன் உயர்ந்த குல பாரம்பரியத்தைத் துறந்து தாழ்ந்த குலப் பெண்ணை திருமணம் செய்து கொள்ளத் தயாராக இருந்தான். அது மட்டுமில்லாமல் எந்த கருப்பனை ஸ்ரேளி தீண்டாமையால் குருடாக்கினாரோ அவரையும் அவர் மகனையும் காப்பாற்ற அவன் மகன் முற்பட்டு பலியாகிறான். தீண்டாமை கொடுமையை எதிர்த்தவன். மேலும் பழைய நந்தன் நந்தியை விலகச் செய்து இறைவனை காணச் சென்ற போது சமூக கொடுமையினால் பலியானார். ஆனால் புதிய நந்தன் கதையில் பாவாடை கிறித்துவ மதத்தில் சேர்ந்ததால் கல்வி கற்று சமூகத்தில் நந்தி போன்று நின்ற சமூகத் தடைகளை வெல்லும் தன்மையுடையவனாக இருந்தான்.

அன்றைய பழைய சமூக அமைப்பில் இல்லாத ஒன்று கிறித்தவ மதம். அது புதிய நந்தனில் காணப்பட்டாலும் சாதிகள், தீண்டாமை இல்லையென்று சொன்னாலும் அக்கொடுமைகள் நிகழ்ந்து கொண்டதான் இருந்தன.

முடிவுரை

இக்கதையில் பாவாடை என்பவன் சமூகத் தடைகளை வென்றாலும் கிறித்துவ மதத்தில் அல்லது பெரியாரின் சுயமரியாதை இயக்கத்தில் தன் தேடல்கள் கிடைக்குமா என்று அலைந்து கொண்டிருந்தவன். அவனுக்கும் இராமநாதனின் மனத்திற்கு இறுதியாக கிடைத்த நியதி இம்மரணம். ஆனால் நவீன இருபதாம் நூற்றாண்டு காலக் கட்டத்திலும் சாதிய அமைப்பு முறை இன்றும் நிலைத்து கொண்டு தான் இருக்கின்றது. இப்படிப்பட்ட சமுதாயத்தில் சாதிய அமைப்பு மாறாத வரை புதிய நந்தன்கள் மீண்டும் மீண்டும் பிறந்து தன் வாழ்க்கையை சமுதாயத்திற்காக இழந்து கொண்டு தான் இருப்பார்கள்.

வன்மத்தை துணித்தல்

சு இரமேஷ்

உதவிப் பேராசிரியர், தமிழ்த்துறை
தருமமூர்த்தி இராவ்பகதூர் கல்வல கண்ணன்செட்டி
இந்துக் கல்லூரி (சுழற்சி -2), சென்னை - 600 072

‘வாழ்க்கை நெருப்பில் அடிபட்டுக் காய்ந்த முகம்; வயதுக்கு மீறிய முதுமை; நோஞ்சான் உடம்பு. தொளதொளத்துத் தொங்கும் வெள்ளைக் கதர் ஜிப்பாதான் உடம்பின் சோனித்தன்மையை முடி மறைத்திருந்தது’ (2006:123) என்பதாகப் புதுமைப்பித்தனை விவரித்திருக்கிறார் தொ.மு.சி.ரகுநாதன். பாரதிக்குப் பிறகு வறுமை தின்ற படைப்பாளிகளில் முக்கியமானவராகப் புதுமைப்பித்தன் இருக்கிறார். இவர் எழுதிய ஒவ்வொரு கதைக்கும் பின்னுள்ள வாழ்க்கையின் நெருக்கடிகளை உணரும்போதுதான், அக்கதைகள் பேரிலக்கியங்களாகின்றன.

97 கதைகளைப் புதுமைப்பித்தன் எழுதியிருக்கிறார் (ஆ.இரா.வேங்கடா சலபதி). ‘சிறுநன்னை’ என்ற குறுநாவலும் ‘அன்னை இட்ட தீ’ என்ற முற்றுப் பெறா நாவலும் இக்கணக்கில் சேரா. இவர் கதைகள் குறித்து எழுதப்பட்ட முக்கியமான விமர்சனங்களை வாசிக்கும்போது, இவரின் முப்பதுக்கும் குறைந்த கதைகளே திரும்பத் திரும்ப மதிப்பிடப்பட்டிருக்கின்றன என்றறிய முடிகிறது. பல கதைகள் குறித்துப் பேசப்படவேயில்லை. அதில் ‘சிறுநன்னை’ குறுநாவலும் ஒன்று. அ.கி.கோபாலனின் ‘காதம்பரி’ (ஏப்ரல்-மே, 1949) இதழில் பிரசுரமான இக்கதை, 1950இல் நூல் வடிவம் (சரஸ்வதி பிரசுரம், சென்னை) பெற்றது.

புதுமைப்பித்தனின் மறைவுக்குப் பிறகு பிரசுரமான இப்புனைவை, அவர் பேனா உமிழ்ந்து தள்ளிய பல கதைகளில் இதுவும் ஒன்று என விமர்சகர்கள் கடந்திருக்கின்றனர். தொ.மு.சி.யும்கூடப் போகிறபோக்கில், ‘அவர் எழுதியுள்ள ‘சிறுநன்னை’ என்ற குறுநாவலும் அவரது மேதாவிலாசத்துக்கொத்த சிறந்த படைப்பு எனச் சொல்ல முடியாது’ (2006:146) எனக் கூறிவிடுகிறார். ‘எடுத்த எடுப்பில் எழுதியும் வெற்றி காண்பதற்குக் காரணம் என் நெஞ்சில் எழுதாக் கதைகளாகப் பல எப்பொழுதும் கிடந்துகொண்டே இருக்கும். அந்தக் கிடங்கிலிருந்து நான் எப்பொழுதும் எடுத்துக்கொள்வேன்’ (2006:140) எனப் புதுமைப்பித்தனின் வாக்குமூலத்தையும் தொ.மு.சி.தான் பதிவு செய்திருக்கிறார். ஆக, ஒவ்வொரு கதையும் புதுமைப்பித்தனின் மனதில் ஊறிக்கிடந்ததுதான். ‘சிறுநன்னை’ புனைவுக்குப் பின்னுள்ள உளவியலைப் புரிந்துகொள்ளும்போதே இதன் உயரத்தை அறியமுடியும். புதுமைப்பித்தனின் ஒவ்வொரு கதையும் அவரது வாழ்வின் ஒரு துண்டு. இக்கண்ணியைத் தொடும்போது இப்புனைவின் பிரமாண்டத்தைத் துயக்க முடியும். அதுவரை அதுவொரு கதை, அவ்வளவுதான்.

1979இல் மகேந்திரன், ‘சிறுநன்னை’ குறுநாவலை மூலக்கதையாக்கி, ‘உதிரிப் பூக்கள்’ என்ற திரைப்படத்தை இயக்கினார். விஜயன், அஸ்வினி, சரத்பாபு, மதுமாலினி, சாருஹாசன், பேபி அஞ்சு, மாஸ்டர் ராஜா உள்ளிட்ட பலர் இந்தப் படத்தில் நடித்திருந்தனர். இத்திரைப்படம் அனைவராலும் கொண்டாடப்பட்டது. இப்படத்தின் நாயகியான அஸ்வினி வெளிப்படுத்திய முகபாவனைகள் இன்றும்

மனதைக் கரைக்கின்றன. 'நீங்க எல்லாரும் ரொம்ப நல்லவங்களா இருந்தீங்க. ஆனா இன்னக்கி, உங்க எல்லாரையும் நான் என்னப்போல மாத்திட்டேன். நான் செய்த தவறுகளையே பெரிய தவறு அதான்' என நாயகன் விஜயன் இறுதிக்காட்சியில் பேசும் வசனம் உலக இலக்கியத்துடன் இணைத்துப் பேசப்பட்டது. கண்ணீரை வரவைக்கும் இம்முடிவுக்காக மகேந்திரன் இன்றும் நினைவுகூரப்படுகிறார். சிற்றன்னை கதையைப் புரிந்துகொள்ள இத்திரைப்படம் தடையாக இருக்கிறது. புதுமைப்பித்தனின் கதையை மகேந்திரன் படமாக்கவில்லை. மூலக்கதைக்கும் திரைப்படத்திற்கும் பெரிய தொடர்புகள் இல்லை. இப்படியொரு கதையைப் புதுமைப்பித்தன் எழுதமாட்டார் என்பதைப் புனைவையும் திரைப்படத்தையும் ஒருசேர அணுகுபவர்களால் புரிந்துகொள்ள முடியும். இக்குறுநாவலுக்கும் திரைப்படத்திற்குமுள்ள இடைவெளியையும் இப்புனைவைப் புதுமைப்பித்தன் எழுதியதன் பின்னணியையும் விளக்குவதாக இக்கட்டுரை அமையும்.

ஆங்கிலப்பேராசிரியர் சுந்தரவடிவேலுவின் இரண்டாம் மனைவி மரகதம். முதல் மனைவி இறந்துவிட்டாள். ராஜா, மீனாட்சி(குஞ்சு) எனக் குழந்தைகளின் சிற்றன்னையாக அந்த வீட்டுக்கு வருகிறாள் மரகதம். குஞ்சுவைப் பார்த்துப் பெருமிதமடைகிறாள். சிற்றன்னையின் இலக்கணத்தை மீறி, ஒரு தாயாகக் குஞ்சுவிடம் நடந்துகொள்கிறாள். மேலும், மரகதத்திற்கு இவர்களைத் தன் குழந்தைகளாக ஏற்றுக்கொள்வதிலும் சங்கடம் ஏதுமில்லை. திருமணம் முதல் மனைவியின் அப்பா விருப்பத்துடன்தான் நடைபெறுகிறது. உறவுகளற்ற மரகதம், அவரை அப்பாவாக ஏற்றுக்கொள்கிறாள். ஒருநாள் ராஜா மழையில் நனைந்து காய்ச்சல் வந்து இறந்துவிடுகிறான். மரகதமும் சுந்தர வடிவேலுவும் துடித்துப் போகின்றனர். எல்லாம் விதி என்று கதையை முடிக்கிறார் புதுமைப்பித்தன்.

இக்கதை, குஞ்சுவின் வெவ்வேறு மனநிலைகளைப் பிரதானப்படுத்துகிறது. சிற்றன்னை மரகதத்தின் மென் உணர்வுகளையும் விவரிக்கிறது. அக்கா என்று திருமணத்தன்று குஞ்சுவால் அழைக்கப்பட்ட மரகதம், புனைவு முடிவில் அம்மா என்று அழைக்கப்படும் நிலைக்குத் தனது இடத்தை விரிவாக்கிக்கொள்கிறாள். புதுமைப்பித்தனின் வாழ்வுடனான நேர்த்தொடர்பு இப்புனைவுக்குண்டு. இதைப் புதுமைப்பித்தன் எழுதியதற்குச் சில வலிமையான காரணங்களும் உண்டு.

புதுமைப்பித்தன் பிறந்த எட்டாம் வருடத்தில் அவரின் தாய் பர்வதத்தம்மாள் இறந்துவிட்டார். சொக்கலிங்கம்பிள்ளை காந்திமதியம்மாளை இரண்டாவதாக மணந்துகொண்டார். புதுமைப்பித்தனுக்கு ருக்மணி என்ற உடன்பிறந்த தங்கை உண்டு. சித்திக்கு மூன்று ஆண் பிள்ளைகள். புதுமைப்பித்தன் தன்னைப் போல் தாசில்தார் ஆவார் என்று தந்தை எதிர்பார்த்தார். அது பொய்த்துப் போனது. சித்தி கொடுமைக்கு ஆளாகியே புதுமைப்பித்தன் வளர்ந்திருக்கிறார். பிறகு, சித்தியுடன் தந்தையும் சேர்ந்துகொண்டார். தன் சித்தியிடம் புதுமைப்பித்தன் என்றுமே அன்பைக் கண்டதில்லை; சித்தியும் தந்தையும் சேர்ந்துகொண்டு ஒருநாள் புதுமைப்பித்தன் வீட்டைவிட்டு வெளியேறும் சூழலை உருவாக்கினர். புதுமைப்பித்தன் திருமணத்தின்போது நகைக்குப் பதிலாகக் கமலாவின் தந்தை பணத்தை வரதட்சணையாகச் சொக்கலிங்கம்பிள்ளையிடம் கொடுத்திருக்கிறார். அதனைப் புதுமைப்பித்தன் கேட்கிறார்; மறுக்கிறார் தந்தை. மனைவியுடன் நடு இரவில் வீட்டைவிட்டு அநாதையைப்போல் வெளியேறுகிறார். மூன்று, நான்கு வீடுகள் இருந்தும் ஒன்றைக்கூடப் புதுமைப்பித்தனுக்குக் கொடுக்காமல் தந்தை விரட்டியிருக்கிறார். இது 1933இல் நடந்தது. பத்தாண்டுக்குப் பிறகு சென்னையில் வாழ்முடியாமல், மீண்டும் திருநெல்வேலிக்கே வருகிறார். மீண்டும் பிரச்சனை. நீதிமன்றம் மூலம் பூர்வீகச்சொத்திலிருந்து கொஞ்சம் நிலம் கிடைக்கிறது. அதை இஸ்லாமியர் ஒருவருக்குக் குறைந்தவிலைக்கு விற்ப்புவிடுகிறார். 'அவர்களைப் பழிக்குப்

பழிவாங்க எனக்கு இந்த ஒருவழிதான் திறந்துகிடந்தது. உபயோகப் படுத்திவிட்டேன். என் குடும்பத்தார் என்னைத் தவிக்கவிட்டார்கள். அந்தப் பாவத்தின் கறையை ஞாபகப்படுத்திக் கொண்டிருக்கட்டும் என்றுதான் எங்களுடைய தொடர்ச்சியான நிலத்தைத் துண்டாக்கி, இடையே வேறு ஒரு சொந்தக்காரனைச் சொருகிவிட்டேன்' என்று புதுமைப்பித்தன் கூறியதாகத் (1991:59) தொ.மு.சி. எழுதியிருக்கிறார். நிலத்தை விற்ற பணத்தில் ஒரு ஜீப் வாங்கச் சொல்லி அவருடைய சித்தப்பா கூறியிருக்கிறார். 'ஜீப் வாங்குவதில் ஆட்சேபணை இல்லை. ஆனால் ஒரே ஒரு நிபந்தனை; வாங்கியவுடனேயே அதை என் அப்பா மேலேதான் விடுவேன், சம்மதமா?' (1991:60) என்று புதுமைப்பித்தன் பதிலளித்திருக்கிறார். ஆனால், இதற்கு மாறான தந்தையையும் சித்தியையும் புதுமைப்பித்தன் 'சிற்றன்னை'யில் உருவாக்கியிருக்கிறார். அவரது தந்தை மீதான வன்மத்தைத் தீர்த்துக்கொள்ளத்தான், இரண்டாம் மணம் செய்து கொண்ட பிறகும் குழந்தைகள்மீது அளவுகடந்த அன்பைப் பொழியும் சுந்தர வடிவேலு என்ற கதாபாத்திரத்தை உருவாக்கினார். இது அவரது சித்திக்கும் பொருந்தும்.

மகேந்திரனின் 'உதிரிப் பூக்கள்' இதற்கு நேரெதிரானது. பெயர்கூடத் தெரியாத முதல் மனைவியின் மனதைத்தான் திரைப்படம் காட்சிப்படுத்தி இருக்கிறது. இரண்டிலும் சுந்தரவடிவேலு மையக் கதாபாத்திரம்; கல்விப் பணியுடன் தொடர்புடையவன். இரண்டாம் மனைவி உண்டு. ஆனால், சித்தி கொடுமை இரண்டிலும் கிடையாது. 'நீ நல்லதுன்னு நினைச்சு எதையாவது செய்வே; அது தகராறில் கொண்டுவந்துவிடும்... எதற்கும் ஜாக்கிரதை...' என்ற புதுமைப்பித்தனின் குரல் படத்திலும் உண்டு. அதற்குமேல் புனைவிற்கும் படத்திற்கும் எந்தத் தொடர்பும் இல்லை. மகேந்திரனின் உதிரிப் பூக்கள் வேறு; புதுமைப்பித்தனின் 'சிற்றன்னை' வேறு. புதுமைப்பித்தனின் புனைவிற்கு எதிரான ஒரு படமாக வேண்டுமானால் உதிரிப் பூக்களை முன்னிறுத்தலாம்.

சிற்றன்னை புனைவில் வரும் எல்லோரும் நல்லவர்கள். புதுமைப்பித்தன் குஞ்சு என்ற குழந்தையின் அக உலகத்தைத்தான் சித்திரித்திருக்கிறார். ஆனால் மகேந்திரன், கதாபாத்திரமான குழந்தை அஞ்சுவின்மீது சோகத்தைக் கசிய விடுகிறார். அஞ்சு சாப்பிடவில்லை என்று அவளது அண்ணன் கூறும்போதும் இறுதிக் காட்சியில் தந்தையை ஏக்கத்துடன் பார்க்கும்போதும் அக்குழந்தையின் மீது கழிவிரக்கத்தை ஏற்றிவிடுகிறார். பெற்றோரின் இயலாமையைக் குழந்தைகள் மீதேற்றுவது புதுமைப்பித்தனுக்குப் பிடிக்காத ஒன்று. 'புதுமைப்பித்தன் கதைகளில் வருகிற குழந்தைகள் எல்லோர் மனத்தையும் கவரக்கூடியவை. அவரின் நம்பிக்கை வறட்சித் தத்துவமெல்லாம் இங்கே தலைவைத்துப் படுப்பதில்லை' என்று என்.ஆர்.தாசன் (1984:153) எழுதியிருக்கிறார். புதுமைப்பித்தன் கதைகளில் பரந்து நிற்பது லேசான, சில சமயம் அழுத்தமாகவும் விழுகிற ஒரு கசப்பு (2003:194) என விமர்சித்த க.நா.சுவம், 'புதுமைப்பித்தன் கதைகளில் வருகிற குழந்தைகள் அற்புதமான சிருஷ்டிகள். இன்றைய தமிழ் எழுத்திலே அந்தக் குழந்தைகளைப் போன்ற பூரணமான பாத்திரங்கள் வேறு இல்லை என்பது என் அபிப்பிராயம்' (2003:12) என இதே கருத்தைத் தெரிவித்திருக்கிறார்.

குழந்தைகள்மீது அளவற்ற பிரியம் புதுமைப்பித்தனுக்கு எப்போதும் உண்டு. அவர் வாழ்க்கை வரலாற்றை வாசிக்கும்போது இதனை உணர முடியும். 1931இல் புதுமைப்பித்தன், திருவனந்தபுரம் பி.டி.சுப்பிரமணியம் பிள்ளையின் மகளான கமலாவைத் திருமணம் செய்துகொண்டார். அவருக்கு அப்போது 25 வயது. அக்காலத்தில் இது காலம் கடந்த திருமணம்தான். புதுமைப்பித்தனுக்கு மணமான ஆறாண்டுக்குப் பின் ஓர் ஆண் குழந்தையும் அடுத்த இரண்டாண்டுக்குப் பின் ஒரு பெண் குழந்தையும் பிறந்திருக்கின்றன. ஆனால் இரு குழந்தைகளுமே நோய்வாய்ப்பட்டு இறந்தன. மருத்துவம் பார்க்கக்கூடப் பணமில்லை. 'இறந்த குழந்தைகளை முறையாகப் புதைப்பதற்குக்கூட எங்களிடம் பணமில்லை' என்று கமலாவும்

(புதுமைப்பித்தனின் சம்சார பந்தம்), ‘தமது தலைக்குழந்தை இறந்துபோன சமயத்தில் ஊருக்குக்கூடப் போகமுடியாத நிலைமையிலிருந்தார்; பணக்கஷ்டம்தான்’ (புதுமைப்பித்தன் வரலாறு) என்று தொ.மு.சியும் எழுதியிருக்கின்றனர். 1946-இல் புதுமைப்பித்தனின் ஒரே மகள் தினகரி பிறந்தார். அதாவது புதுமைப்பித்தன் இறப்பதற்கு இரண்டாண்டுக்கு முன். (30.6.1948இல் புதுமைப்பித்தன் இறந்துவிட்டார்).

‘கடவுளும் கந்தசாமிப்பிள்ளையும்’ சிறுகதையில் வள்ளி, சிற்றன்னையில் குஞ்சு என அனைவரும் புதுமைப்பித்தனின் வாரிசுகள்தாம். ‘பெண் குழந்தை என்றால் மிக மிக ஆசை. ஆனால், குழந்தை பிறந்த நாலாவது மாதம் திரைப்பட வேலையாகப் புனை நகருக்குச் சென்றார். நோயாளியாகத் திரும்பிவந்து இறந்து போனார். குழந்தையைக் கொஞ்சிக்குலாவக் கொடுத்துவைக்கவில்லை அவருக்கு’ என்கிறார் கமலா. சிற்றன்னையின் குஞ்சு தினகரிதான். தினகரியின் இன்னொரு பெயர் பர்வதகுமாரி. இப்பெயரில்தான் படத்தயாரிப்பு நிறுவனம் ஒன்றைப் புதுமைப்பித்தன் தொடங்கினார்.

‘சித்தி’ இடத்திலிருந்து ‘அம்மா’ இடத்தை நோக்கி நகரும் மரகதத்தின் அபிலாசைகள் சிற்றன்னையில் குறிப்பிடப்படவேண்டியவை. அம்மாவைவிடச் சித்தியின் இடம் பொறுப்புமிக்கது. குழந்தைகளின் எதிர்பார்ப்பை மரகதம் பூர்த்தி செய்கிறாள். ‘அம்மா’ என்று சொல்லவேண்டிய குழந்தை ‘அக்கா’ என்று அழைக்கும்போது பதற்றமடைகிறாள். அக்கா என்பதை வசைச்சொல்லாகக் குழந்தை புரிந்துகொள்கிறது. மரகதம் அம்மாவாக நடக்கவில்லை; வாழ்கிறாள். இப்படியொரு சித்தி தனக்கு வாய்த்திருந்தால் நன்றாக இருந்திருக்கும் என்ற எதிர்பார்ப்பையே மரகதம் மூலம் புதுமைப்பித்தன் நிறைவேற்றிக்கொண்டார். கண்டிப்பாக இச்சிறுகதையை அவரது தந்தை வாசித்திருப்பார்; சித்தியுடனும் பகிர்ந்திருப்பார். புதுமைப்பித்தனின் மறைவுக்குப் பிறகே இது பிரசுரமானது என்பதால், இதைத் திருவாளர் சொக்கலிங்கம் எப்படி எதிர்கொண்டிருப்பார் எனப் புதுமைப்பித்தனுக்குத் தெரிந்திருக்க வாய்ப்பில்லை.

உறவைத் துறந்து திரிந்துகொண்டிருக்கும் நாடோடியையும் தன் அன்பால் கூட்டுக்குள் திரும்ப அடைக்கும் முயற்சியைக் குஞ்சு செய்கிறாள். கடவுளுக்கே கிச்சுகிச்சு மூட்டிய வள்ளியை இவ்விடத்தில் மீட்டுணரலாம். குழந்தையின் மன உலகத்தை அதன் ஆழம்வரை சென்று ரசித்திருக்கிறார். இப்படி எழுதி எழுதித்தான் குழந்தைகள் மீதான தன் அன்பைத் தணித்திருக்கிறார். வாழ்க்கை, அவரது காலம் முழுக்க விரட்டிக்கொண்டே வந்தது. தினகரி பிறந்த வருடம் மட்டும் மகிழ்ச்சியானதாக அமைந்திருக்கிறது. திரைப்படத்திற்கு வசனம் எழுதி பெற்ற வருமானம் நிம்மதியடையச் செய்திருக்கிறது. அந்த வருமானத்தைக் கொண்டு, ‘சோதனை’ என்ற இதழைத் தொடங்க நினைத்தார். குற்றாலக் குறவஞ்சியைத் திரைப்படமாக எடுக்கவும் திட்டமிட்டார். இந்த இடத்தில்தான் மீண்டும் புதுமைப்பித்தன் சறுக்கினார்.

‘மனிதனுக்கு ஒளிமயமான நம்பிக்கையை ஊட்டாமல் நம்பிக்கை வறட்சியைக் காட்டினார்’ (1977:296) என்று மா.இராமலிங்கம், இவர் கதைகள் பற்றிக் குறிப்பிட்டிருக்கிறார். புதுமைப்பித்தனின் வரலாற்றைப் புரிந்துகொள்ளாமல் முன் வைக்கப்பட்ட கருத்து இது. போக்கிடமின்றி வெளியேறி அடைக்கலம் தேடித் திரிந்த கலைஞனிடம் இவ்விதப் புனைவுகளையே எதிர்பார்க்க முடியும். மாயத் தாகமளித்தவர்களைப் பின்தொடர்ந்த வாசகர்கள், இன்றும் அதே தாகத்தோடுதான் திரிகிறார்கள். ‘புதுமைப்பித்தன் வாழ்க்கையின் குரூர வசீகரங்களைக் கண்டு ஒப்பாரி வைக்கவில்லை. அவற்றைக் கண்டு சிரிக்கும்படி நம்மைப் பழக்கினார்; அவரும் சிரித்தார். ஆனால் வாழ்க்கையின் யதார்த்தத்துவத்தை நேருக்கு நேராகக் கண்டு சொன்ன புதுமைப்பித்தன், அந்த யதார்த்தத்துவத்தை எதிர்கால நம்பிக்கைப் பாதையை நோக்கித் திருப்பிவிடவில்லை. சமூகத்தைப் பார்த்து அவர்

கேள்விக்குறிகளை அடுக்கினார். ஆனால் அவற்றுக்கு அவர் விடை காணவில்லை' (1991:200) என்ற தொ.மு.சி.யின் கருத்தோடுதான், அவர் கதைகளைப் பொருத்திப் பார்க்கவேண்டும். தம் அனுபவத்திற்கு அப்பாற்பட்ட உலகத்தைத் தம் எழுத்துக்கும் அப்பாற்பட்டதாகக் கருதும் யதார்த்தவாதக் கலைஞர்கள், வாசகனுக்கு மகிழ்வூட்டும் மாயத்தைக் கலந்து ரசவாதம் நிகழ்த்த மாட்டார்கள். இதற்குச் சிறுகதை மன்னனும் விதிவிலக்கல்ல.

‘சிறுநன்னை’ ஒரு நெடுங்கதை. பதிப்பாளர்கள் அதனைக் குறுநாவல் என வகைப்படுத்தியுள்ளனர். ஆனால், புதுமைப்பித்தனுக்கு நாவல் எழுதவேண்டும் என்ற ஆசை இருந்திருக்கிறது. பாலியல் சார்ந்த புத்தகங்கள் சிலவற்றை மூர் மார்க்கெட்டிலிருந்து புதுமைப்பித்தன் வாங்கிப் படித்திருக்கிறார். ஆபாசம் சொட்டும் ஒரு நாவலைப் புதுமைப்பித்தன் எழுதியிருக்கிறார். அது கமலாவிடம் இருக்கிறது எனத் தொ.மு.சி. கூறியதாகச் சுந்தர ராமசாமி (2006:62) பகிர்கிறார். நாவல் எழுதுவதற்கான அனுபவமும் வாழ்க்கையைப் பரந்த வீச்சில் பார்க்கும் பார்வையும் புதுமைப்பித்தனிடம் இருந்தன. ஆனால் நாவல் எழுதுவதற்கான திட்டமிடலும் அதனைச் செய்வதற்கான காலமும் அவரிடம் இல்லை என்றும் தொ.மு.சி. கூறியுள்ளார். பட்டினத்தாரின் வாழ்வையொட்டி ஒரு பெரும் நாவல் எழுதத் திட்டமிட்டிருந்தார். ஆனால், அம்முயற்சியும் கைகூடவில்லை. காலமும் வாழ்க்கைச்சூழலும் நன்றாக இருந்திருந்தால் புதுமைப்பித்தனிடமிருந்து நாவல் ஒன்றிரண்டை எதிர்பார்த்திருக்க முடியும். பாரதிக்கு நேர்ந்த அதே கதிதான் புதுமைப்பித்தனுக்கும் நிகழ்ந்தது. இருவரும் மருத்துவம் பார்க்கக்கூட வசதி இல்லாதுதான் மீதிவாழ்வையும் இழந்தார்கள். அவர்கள் எழுதி முடிக்காமல் விட்டுச்சென்ற நாவல்கள் (சந்திரிகையின் கதை, அன்னை இட்ட தீ), அவர்தம் மரணத்தைப் பேரோசையாய்க் காலவெளியில் அறைந்துகொண்டே இருக்கும். காதைப் பொத்திக்கொண்டுதான் அந்த ஓசையை நாம் கடந்துசெல்ல வேண்டும்.

பயன்பட்ட நூல்கள்:

- 1) இராமலிங்கம்,மா., விடுதலைக்குமுன் புதிய தமிழ்ச் சிறுகதைகள், பதி: 1977, தமிழ்ப் புத்தகாலயம், சென்னை.
- 2) கமலா புதுமைப்பித்தன், புதுமைப்பித்தனின் சம்சார பந்தம், பதி:2005,பரிசல் புத்தக நிலையம், சென்னை.
- 3) சுந்தர ராமசாமி, புதுமைப்பித்தன்: மரபை மீறும் ஆவேசம், பதி:2006,காலச்சுவடு, சென்னை.
- 4) சுப்ரமணியம், க.நா., படித்திருக்கிறீர்களா?, பதி:2003, அமுத நிலையம், திருச்சி.
- 5) தாசன், என்.ஆர்., மூன்று பார்வைகள், பதி:1984, தமிழ்ப் புத்தகாலயம், சென்னை.
- 6) ரகுநாதன்,தொ.மு.சி., புதுமைப்பித்தன் வரலாறு, பதி:1991, என்.சி.பி.எச்., சென்னை.
- 7) ரகுநாதன், தொ.மு.சி., புதுமைப்பித்தன் கதைகள் : சில விமர்சனங்களும் விஷமத்தனங்களும், பதி:2000, என்.சி.பி.எச்., சென்னை.
- 8) வேங்கடாசலபதி, ஆ.இரா. (ப.ஆ), புதுமைப்பித்தன் கதைகள், பதி.2001,காலச்சுவடு, சென்னை.

விடியல் எப்போது ?

க நிசாந்தி

ஆர்வளர்

முன்னுரை

கவிதை என்று கூறியதும் நம் நினைவுக்கு வருபவர் பாரதியார். அதே போல் சிறுகதை என்று கூறியதும் நம் நினைவுக்கு வருபவர் சொ. விருத்தாச்சலம் என்ற இயற்பெயர் கொண்ட புதுமைப்பித்தன். அவர் ஒரு எழுத்தாளராக வாழ்ந்தது என்னவோ 15 வருடங்கள். ஆனால் அந்த குறுகிய காலத்தில் அவர் எழுதிய படைப்புகள் பற்பல. அவர் சிறுகதைகள் மட்டும் எழுதவில்லை; கவிதைகள், நாடகங்கள், கட்டுரைகள், புத்தக விமர்சனங்கள் என இன்னும் பல உண்டு. 50க்கும் மேற்பட்ட பிற மொழி சிறுகதைகளை தமிழில் மொழிபெயர்த்துள்ளார். இவைமட்டும் அல்ல திரை உலகத்திலும் சில திரைப்படங்களுக்கு வசனம் எழுதி தன் எழுத்து திறமையை அங்கும் அவர் நிலைநாட்டியுள்ளார். புதுமைப்பித்தன் எழுதிய சிறுகதைகளை கிட்டத்தட்ட 108. ஆனால் இச்சிறுகதைகளில் 48 சிறுகதைகள் மட்டுமே அவர் இவ்வுலகில் வாழ்ந்த காலங்களில் வெளியிட்டன. மற்ற அனைத்தும் அவர் இறைவனடி சேர்ந்த பின்பே வெளியிடப்பட்டன.

புரட்சிப்பித்தன்

பாரதியார் தன் கவிதைகளின் பல புரட்சிகரமான கருத்துக்களை மக்களுக்கு எடுத்துரைத்தார். அதேபோல் புதுமைப்பித்தன் அவர்களும் தன் சிறுகதைகளின் மூலம் புரட்சிகரமான கதைகளையும் கதாபாத்திரங்களையும் கையாண்டார். அவரது கதைகள் நாம் அன்றாடம் வாழ்வில் சந்திக்கும் மனிதர்களை பற்றியும் அவர்களின் வாழ்க்கை பற்றியும் அமைத்திருக்கும். இவரின் கதைகளில் செந்தமிழ் மற்றும் பேச்சுத்தமிழ் இரண்டும் கலந்து இருக்கும். குறிப்பாக அவர் வாழ்ந்த இடங்களான சென்னை மற்றும் நெல்லை வட்டார வழக்கு சொற்கள் அதிகமாக காணப்படும். புதுமைப்பித்தன் அவர்கள் கதைகளை வாசிக்கும் பொழுது நாமும் அக்கதையில் வாழும் ஒரு கதாபாத்திரமாகவே தோன்றுவோம். அந்த அளவிற்கு அவர் தன் கதைகளுக்கு உயிர் கொடுத்து இருப்பார். இத்தகைய சிறப்பம்சம் நிறைந்த கதை தான் அவர் எழுதி 1934-ஆம் ஆண்டு மணிக்கொடியில் வெளிவந்த “பால்வண்ணம் பிள்ளை”

ஹிட்லர் பால்வண்ணம்

புதுமைப்பித்தன் அவர்கள் பெண் அடிமைக்கும் ஆண் ஆதிக்கத்துக்கும் எதிராகவும் வடிவமைக்கப்பட்ட சிறுகதை தான் “பால்வண்ணம் பிள்ளை” என்னும் இக்கதை. பால்வண்ணம் பிள்ளை என்பவரே இக்கதையின் முதன்மை கதாபாத்திரம். அவரை சுற்றியே இக்கதை களம் உருவாகியுள்ளது.

“நல்லதொரு குடும்பம் பல்கலைக்கழகம்”

இந்த கூற்றின்படி குடும்ப வாழ்க்கை இனிதாகவும், சிறப்பாகவும் இருப்பதற்கு கணவன் மனைவி இருவரும் ஒருவருக்கொருவர் விட்டுக்கொடுத்து அன்பை பகிர்ந்து வாழ வேண்டும். ஆனால் பால்வண்ணம் பிள்ளையின் வாழ்வில் இது சாத்தியமே இல்லை. அவரின் மனதில் மனைவி என்பவர் வீட்டு வேலைகளை செய்பவர், குழந்தைகளை பெற்று எடுப்பவர். பெற்ற குழந்தையை கவனித்து கொள்பவர். வீட்டில் அவர் ஒரு ஹிட்லரை போன்று நடந்துகொள்வார். தன் மனைவியிடம் மட்டும் அல்ல குழந்தைகளிடம் அவர் அவ்வாறு தான் நடந்துகொள்வார். இதற்கு சான்றாய் புதுமைப்பித்தன் அவர்கள் ஒரு நிகழ்வை குறிப்பிட்டு இருக்கிறார் இக்கதையில்.

குடும்பச் சூழல்

பால்வண்ணம் பிள்ளைக்கு கர்ப்பத்தடையில் நம்பிக்கை இல்லை. அதனால் வருடம் ஒரு குழந்தை என தற்போது நான்கு குழந்தைகள் ஆகிவிட்டன. தன் நான்கு குழந்தைகளுக்கும் சரியான உணவு அளிக்க முடியாத நிலை அவரின் மனைவிக்கு. அரசு ஆரம்ப சுகாதார நிலையத்தில் கொடுக்கும் மருந்து, தண்ணீரும், பாலும் கொண்டு குழந்தைகள் வளர்ந்தன. மனைவி ஒரு முறை குழந்தைகளின் பால் செலவு அதிகமாகிறது; அதனால் ஒரு பசுவை நம் வீட்டு இருந்தால் வசதியாக இருக்கும் என்று கூறியதற்கு பால்வண்ணம் பிள்ளை கூறிய பதில் இதோ

“மாடு கீடு வாங்க முடியாது. எம் புள்ளைய நீத்தண்ணியை குடிச்சு வளரும்”

புதுமைப்பித்தன் அவர்கள் பால்வண்ணம் பிள்ளையை ஆண் ஆதிக்கம் பிடித்தவர் என்றும் ஹிட்லர் என்றும் மிக சரியாக தான் கூறியிருந்தார்.

வீட்டில் புலி அலுவலகத்தில் பூனை

வீட்டில் இப்படி பிடிவாத குணமுடைய பால்வண்ணம் பிள்ளை அலுவலகத்தில் இதற்கு நேர்மாறாக நடந்துகொள்வார். அவர் வட்டாச்சியர் அலுவலகத்தில் குமாஸ்தாவாக வேலை செய்கிறார். அவர் வீட்டில் புலி, ஹிட்லர் என்றால் அலுவலகத்தில் பூனை போல் அதிகாரிகளுக்கு பயந்து பூனையாய் கூனிக் குறுகி வேலை செய்வார். ஆனால் மற்றவர்களிடம் தன் பிடிவாத குணத்தை காட்டுவார். “தான் பிடித்த முயலுக்கு முன்றே கால்கள்” என்று கூறும் சுபாவம் உடையவர். தான் கூறியது தவறாக இருந்தாலும் அதை தவறு என்று ஒப்பு கொள்ளும் மனோபாவம் இல்லாதவர். ஒருமுறை அவருக்கும் அவர் அலுவலகத்தில் வேலை செய்யும் நண்பருக்கும் ஒரு விவாதம் நடந்தது. அதில் பால்வண்ணம் பிள்ளை மெக்ஸிகோ தென் அமெரிக்காவில் இருக்கிறது என்றார் ஆனால் அவர் நண்பர் பூகோள சாஸ்திரம் வேறு மாதிரி கூறுகிறதென்றார். பால்வண்ணம் பிள்ளை இறுதிவரை அவர் கூறியது தான் சரி என்றார். விவாதம் வலுவடைந்தது. தான் கூறியதை நிரூபிக்க அவர் பள்ளி இறுதி வகுப்பில் பயன்படுத்திய பூகோளப் படத்தை தேடி பார்த்த போது அவருடைய கோபம் இன்னும் அதிகமானது. ஏனெனில் மெக்ஸிகோ வட அமெரிக்காவில் இருக்கிறது. புதுமைப்பித்தன் அவர்கள் இக்கதையில் பால்வண்ணம் பிள்ளையின் பிடிவாத குணத்தை நேர்த்தியாக வடிவமைத்து இருக்கிறார்.

துணிந்து எடுத்த முடிவு

பால்வண்ணம் பிள்ளையின் மனைவிக்கு தன் பிள்ளைகள் பசியில் வாடுவதை காண முடியவில்லை. ஆகையால் தன் கையில் இருந்த இரு தங்க காப்புகளை விற்று ஒரு மயிலை பசுவையும் கன்றையும் வாங்கினாள். இரண்டு நாள் கழித்து பால்வண்ணம் பிள்ளை வீட்டின் பின்புறத்தில் கட்டியிருந்த பசுவையும் கன்றையும் கண்டு கோபம் அடைந்தார். அதே கோபத்துடன் மனைவியை பார்த்தார். மனதில் பயத்துடன் இதழில் சிரிப்புடன் வந்து மேல வீட்டு அண்ணாச்சி வாங்கி கொடுத்ததாகவும், நாள் ஒன்றுக்கு ஒருபடி பால் கொடுக்கும் என்றாள். பால்வண்ணம் பிள்ளை பதில் ஏதும் கூறாது உள்ளே சென்றார். ஆனால் அவர் அன்றில் இருந்து வீட்டில் காபி, பால், மோர் என எதுவும் குடிப்பதில்லை.

ஆண் ஆதிக்கம்

அவரது கோபம் அதோடு நிற்கவில்லை; பதினைந்து நாட்கள் கழித்து ஒரு நாள் இரவு எட்டு மணி இருக்கும். பால்வண்ணம் பிள்ளை சுப்புக்கோனார் என்பவரை வீட்டுக்கு அழைத்து வந்தார். அந்த மயிலை பசுவை இருபத்தைந்து ரூபாய் கொடுத்துவிட்டு எடுத்து செல்லுங்கள் என்றார். ஆனால் சுப்புக்கோனார் இது அறுபது ரூபாய் பெறும் என்றார். அதெல்லாம் தேவையில்லை ஒரு முப்பது ரூபாய் கொடுத்துவிட்டு மாட்டை இப்பொழுதே பிடித்து கொண்டு செல் என்றார் பிடிவாத குணமுடைய பால்வண்ணம் பிள்ளை. இப்பொழுது வேண்டாம் சாமி இரவு நேரம் மாட்டை கொடுப்பது குடும்பத்திற்கு நல்லதல்ல என்றார் சுப்புக்கோனார். பால்வண்ணம் பிள்ளையின் கோபம் பற்றியும் பிடிவாத குணம் பற்றியும் நமக்கு தெரியாதா. இப்பொழுதே அழைத்து செல் என்றார் கோபமான குரலில். இவை அனைத்தையும் மன வேதனையுடனும் குமறளுடனும் தூரத்தில் இருந்து பார்த்து கொண்டு இருந்தாள் பால்வண்ணம் பிள்ளையின் மனைவி. அந்த மயிலை பசுவை எழுபது ரூபாய்க்கு தன் கையில் இருந்த தங்க காப்புகளை விற்று வாங்கினாள். தன் பிள்ளைகள் பசியில் வாடுவதை காண முடியாமல் துணிந்து எடுத்த முடிவு. ஆனால் இப்பொழுது பசுவும் இல்லை பிள்ளைகளுக்காக வந்த அவளின் துணிவும் சுக்கு நாறாய் உடைந்துவிட்டது.

இனிய இல்லறம்

பெண் என்பவளை பூமி தாயாக, நம் பாரத நாடாக, ஆறுகளாக, நிலவாக போற்றுகின்ற அதே நாட்டில்தான் பெண்ணை வீட்டில் இருக்கின்ற ஒரு உயிரற்ற பொருளுக்கு கொடுக்கும் மதிப்பை கூட கொடுப்பதில்லை. பெண்ணாகிய ஒருத்தியின் தலையாய கடமை என்ன? பெற்ற பிள்ளைகளின் பசியை தீர்ப்பது இதை திருவள்ளுவர் தன் குறளில்,

“மங்கலம் என்ப மனசாட்சி மற்று அதன் நன்கலம் நன்மக்கட் பேறு”

இக்குறளின் பொருள் என்னவென்றால் மனைவியின் நற்பண்பே இல்வாழ்க்கைக்கு மங்கலம் என்று கூறுவர். நல்ல மக்களைப் பெறுதலே அதற்கு நல்ல அணிகலம் என்றும் கூறுவர். அன்பும் அறனும் இணைந்து செயல்படும் இல்லறப் பூங்காவில் மலரும் மலர்களே குழந்தைகளாவர். அந்த மலர்களை பாதுகாக்கவே பால்வண்ணம் பிள்ளையின் மனைவி அந்த முடிவு எடுத்தால். ஆனால் அவரின் ஆண் ஆதிக்கம் ஏனோ அதை தடுத்துவிட்டது.

முடிவுரை

பால்வண்ணம் பிள்ளைக்கு ஏன் இந்த கோபம்? தன் பிள்ளைகள் பசியில் வாடுவதை கூட பொருட்படுத்தாமல் இருக்க காரணம் என்ன? புதுமைப்பித்தன் அவர்கள் வெளிப்படையாக இதற்கான காரணத்தை கூறவில்லை இருந்தாலும் அக்காரணங்களை நம்மால் உணர கூடிய அளவிற்கு அவர் கதையை வடிவமைத்து இருக்கிறார். அந்த கேள்விகளுக்கான பதில் ஒன்றே ஒன்று தான் “ஆண் ஆதிக்கம்”. பெண்ணாகிய தன் மனைவி தன்னைக் கேளாமல் தன் அதிகாரம் இல்லாமல் அவளாக ஒரு முடிவு எடுத்து அந்த முடிவை வெற்றிகரமாக செயல்படுத்தியும் விட்டால் என்பது மட்டுமே. புதுமைப்பித்தன் அவர்கள் ஆணாதிக்கம், பெண் அடிமை, சமூக ஏற்ற தாழ்வுகள் போன்ற பல சமூக பிரச்சினைகளை பற்றி பல கதைகள் எழுதியுள்ளார். அதில் “பால்வண்ணம் பிள்ளை” மிகவும் குறிப்பிடத்தக்கது.

புதுமைப்பித்தன் சிறுகதைகளில் நையாண்டிச் செய்திகள்

அ திலிப் ஏங்கல்ஸ்

முனைவர் பட்ட ஆய்வாளர், தமிழ்த்துறை
திருவள்ளூர் பல்கலைக்கழகம், சேர்க்காடு, வேலூர் - 632 115

முன்னுரை

மிகச்சிறந்த தமிழ் எழுத்தாளர்களுள் ஒருவர் புதுமைப்பித்தன். சிறுகதையின் மூலம் தமிழ் இலக்கியத்திற்கு வளம் சேர்த்தவர்களில் குறிப்பிடத்தக்கவர் புதுமைப்பித்தன் ஆவார். ஏழை எளியவருக்காக இரங்கும் இளகிய மனத்துடன் புத்தம் புதிய வடிவங்களையும், உத்திகளையும் கையாண்டு புரட்சி நடையில் சிறுகதை புனைந்தவர். இவரது கதை கூறும் திறன் நோக்கி இவரைச் ‘சிறுகதை மன்னன்’ என்றும், ‘தமிழ்நாட்டின் மாப்பலான்’ என்றும் அழைக்கப்படுகிறார். சமுதாயத்தில் பரவலாகக் காணப்பட்ட குறைகளை இவர் தன்னுடைய எழுத்துக்கள் மூலம் சுட்டிக் காட்டினார். அவ்வகையில் புதுமைப்பித்தன் எழுதிய ‘பால்வண்ணம் பிள்ளை’, ‘ஒருநாள் கழிந்தது’, ‘பொன்னகரம்’, ‘நினைவுப்பாலை’ ஆகிய சிறுகதைகளில் இடம் பெற்றுள்ள நையாண்டிச் செய்திகளை சுருக்கமாக ஆராய்வதே இக்கட்டுரையின் நோக்கமாக அமைகிறது.

பால்வண்ணம் பிள்ளை

பால்வண்ணம் பிள்ளை என்பவர் கலெக்டர் ஆபீஸ் குமாஸ்தாவாக வேலை செய்து வந்தார். அவரது மாதச் சம்பளம் 35 ரூபாய் ஆகும். அவரின் குணத்தை,

“பிராணி நூல் மிருகங்களுக்கு முக்கியமாக முயலுக்கு நான்கு கால்கள் என்று கூறுமாம், ஆனால் பால்வண்ணம் பிள்ளையைப் பொறுத்தவரை அந்த அபூர்வப் பிராணிக்கு மூன்று கால்கள் தான். பால்வண்ணம் பிள்ளை ஆபீஸில் பசு. வீட்டிலோ ஹிட்லர். அன்று கோபம். ஆபீஸிலிருந்து வரும்போது - ஹிட்லரின் மீசை அவருக்கு இல்லாவிட்டாலும் - உதடுகள் துடித்தன”¹

என்று புதுமைப்பித்தன் நையாண்டியாகக் குறிப்பிடுகிறார்.

பால்வண்ணம் பிள்ளையின் மனைவி வீட்டில் ஒரு மாடு வாங்கி வளர்த்தால் பிள்ளைகளின் பால் பிரச்சனைத் தீரும் என்று கருதினாள். அதைத் தன் கணவனிடம் எடுத்துக் கூற வேண்டும் என்று அவளிடம் இருந்த ஆர்வ மிகுதியை,

“தெய்வத்தின் அருளைத் திரென்று பெற்ற பக்தனும் புதிதாக ஒரு உண்மையைக் கண்டுபிடித்த விஞ்ஞானியும், ‘சும்மா’ இருக்க மாட்டார்கள். சளசளவென்று கேட்கிறவர்கள் காது புளிக்கும்படி சொல்லிக் கொட்டிவிடுவார்கள். பால்வண்ணம் பிள்ளையின் மனைவிக்கும் அதே நிலை ஏற்பட்டது”²

என்று நயமாக எடுத்துரைக்கிறார்.

ஒருநாள் கழிந்தது

ஒரு நாள் கழிந்தது என்னும் சிறுகதையில் கிழிந்த பாயை தரையில் விரிக்கும் விதத்தை நகைச்சுவையோடு குறிப்பிடுகிறார் ஆசிரியர்.

“கையில் இருக்கும் கோரைப்பாயை விரிப்பதே ஒரு ஜால வித்தை. நெடுநாள் உண்மையாக உழைத்தும் பென்சன் கொடுக்கப்படாததால், அது நடுமத்தியில் இரண்டாகக் கிழிந்து ஒரு கோடியில் மட்டிலும் ஒட்டிக் கொண்டிருந்தது. அதை விரிப்பது என்றால் முதலில் உதறித் தரையில் போட்டுவிட்டு கிழிந்து கிடக்கும் இரண்டு துண்டுகளையும் சேர்த்துப் பொருந்த வைக்க வேண்டும். அதுதான் பூர்வாங்க வேலை. பின்பு விடுதலை பெற முயற்சிக்கும் அதன் கோரைக் கீற்றுக்கள் முதுகில் குத்தாமல் இருக்க ஒரு துண்டையோ, அல்லது குழந்தையின் பாவாடையையோ, எதையாவது எடுத்து மேலே விரிக்க வேண்டும்”³

என்று குறிப்பிடுகிறார்.

“வீட்டில் மின்சார வசதி கிடையாது. மண்ணெண்ணெய் விளக்கு தான். எண்ணைக்கு நெருக்கடி ஏற்பட்டால் சிவபிரானின் ஒற்றைக் கண் போன்ற அந்த அறையின் சன்னல் எதிர்ப்பக்கம் நிற்கும் மின்சார விளக்குக் கம்பத்திலிருந்து கொஞ்சம் வெளிச்சத்தைப் பிச்சை வாங்கும்”⁴

என்று வீட்டின் வறிய நிலையை நகைச்சுவையோடு பதிவு செய்கிறார்.

நன்றாக எழுதும் திறன் பெற்ற முருகதாசர் என்பவர் ஒரு விளம்பரக் கம்பெனியில் சேர்ந்து தன் திறனை இழக்கும் விதத்தை,

“முருகதாசர் வானத்தை அளக்கும் கதைகளைக் கட்டுவதில் மிகவும் சமர்த்தர். ‘சாகாவரம் பெற்ற’ கதைகளும் எழுதுவார். அந்தத் திறமையை உத்தேசித்து, ஒரு விளம்பரக் கம்பெனி மாதம் முப்பது ரூபாய்க்கு வானத்தையளக்கும் அவரது கற்பனைத் திறன் திறமையைக் குத்தகைக்கு எடுத்துக் கொண்டது. அதனால் அவர் வீரபுருட்களையும், அழியாத சித்திரங்களையும் எழுத்தோவியமாகத் தீட்டுவதைவிட்டுவிட்டு, சோயாபீன்ஸ் முதல், மெழுகுவர்த்தி வரையிலும், வெளிநாடுகளிலிருந்து வந்து குவியும் பண்டங்களின் காவியங்களை இயற்றிக் கொண்டிருக்கிறார். ‘டபாஸா’ வீரியமாத்திரையின் மீது பாடிய பரணியும், தேயிலைப் பானத்தின் சுயசரிதையும், அந்தத் தமிழ் தெரியாத வெள்ளைக் காரணையும் இவர்மீது அனுதாபம் காட்டும்படி செய்துவிட்டன”⁵

என்று குறிப்பிடுகிறார்.

பொன்னகரம்

பொன்னகரம் சிறுகதையில் ஏழைகள் குடியிருக்கும் பகுதிகளை தனக்கே உரிய முறையில் எடுத்துரைக்கிறார். சாலை வசதிகள் இல்லாத குடியிருப்புப் பகுதியை,

“இரயில்வே தண்டவாளத்தின் பக்கமாக சாராய டிப்போவுக்குப் போகிறதே ஒரு சந்து அது தான் அங்கு மெயின் ரஸ்தா, கைகோத்த நான்கு பேர் வரிசை தாராளமாகப் போகலாம். எதிரே வண்டிகள் வராவிட்டால், இதற்குக் கிளையாக உள் வளைவுகள் உண்டு முயல் வளைவுகள் போல”⁶

என்று குறிப்பிடுகிறார்.

அந்தக் குறுகிய சாலைகளும் மழைக்காலங்களில் மக்களின் பயணத்திற்கு ஏற்றதாக இல்லாமல் சிதிலமடைந்துக் காணப்படுவதை,

“இந்த திவ்வியப் பிரதேசத்தைத் தரிசிக்க வேண்டுமானால் சிறு தூறலாக மழை சினுசினுத்துக் கொண்டிருக்கும் போது சென்றால் தான் கண்கொள்ளாக் காட்சியாக இருக்கும். வழி நெடுகச் சேற்றுக் குழம்புகள்,” ⁷

என்று குறிப்பிடுவதோடு நில்லாமல் அந்தச் சாலையின் ஓரமாக காணப்படும் கழிவுநீர் செல்லும் கால்வாயின் நிலையை,

“சாலையோரமாக முனிசிபல் கங்கை – அல்ல, யமுனை தானே கறுப்பாக இருக்கும்.? பொன்னகரத்து மக்களுக்கு மீன் பிடித்து விளையாடுவதில் வெகு பிரியம். அந்த முனிசிபல் தீர்த்தத்தில் மீன் ஏது.? எங்கிருந்தோ பணக்கார வீடுகளிலிருந்து சில சமயம் அழுகிய பழம், ஊசிய வடை, இத்தியாதி உருண்டு வரும்” ⁸

என்றும் குறிப்பிடுகிறார்.

மக்கள் அடிப்படை வசதிகள் இல்லாமல் துன்பப்படுவதை

“தண்ணீர் குழாய்கள்? இருக்கின்றன. மின்சார விளக்கு?” ⁹

‘அங்கு தண்ணீர் எடுப்பது என்றால் ஒரு பாரதப்போர்’ ¹⁰

என்று குறிப்பிடுகிறார். தண்ணீர் குழாய்கள் இருக்கின்றன ஆனால் தண்ணீர் வருவதே இல்லை, மின்சாரமும் அதுபோலத் தான் என்று ஏழைகள் குடியிருக்கும் பகுதியில் அடிப்படை வசதிகள் இல்லாமலிருப்பதைச் சுட்டிக் காட்டுகிறார் புதுமைப்பித்தன் அவர்கள்.

மேலும், மக்கள் சுகாதார சீர்கேடுகளில் வாழ்வதை,

“ஆரோக்கியமா? அது எங்கிருந்து வந்தது? பாக்டீரியா, வீக் கிருமிகள், காலரா இத்தியாதி அங்கிருந்துதானே உற்பத்தி செய்யப்படுகின்றன.! எப்படியாவது உயிர் வாழவேண்டும் என்று ஆசையிருந்தால் எல்லாம் நடக்கும். பழைய கற்காலத்து மனிதன் புலி சிங்கங்களுடன் குகையில் வாழ்ந்து வந்தான். அவைகளும் அவனைக் கொன்றன. அவனும் அவைகளைக் கொன்றான், அதற்காக வலிமையற்று வம்சத்தை விருத்தி செய்யாமல் செத்தொழிந்தா போனான்?” ¹¹

என்று விவரிக்கின்றார்.

சாலை வசதி, குடிநீர் வசதி, மின்சார வசதி இல்லாமல் வாடும் மக்கள் கல்வியிலும் பின் தங்கிய நிலையிலே இருப்பதை,

“புகைந்தோடும் அந்த இரும்பு நாகரிகத்திற்கு, வரிசையாக நின்று ‘குட்மார்னிங் சார்!’ என்று கத்துவதில் ரொம்ப ஆனந்தம் அவர்களுக்கு. அதுதான் அவர்களுக்குக் கிடைக்கும் ஆரம்ப ஆங்கிலக் கல்வி” ¹²

என்று சாடுகிறார்.

பொன்னகரம் சிறுகதையில் முருகேசன் என்பவன் குடித்துவிட்டு குதிரை வண்டியில் சென்று விபத்தில் சிக்குகின்றான். இந்நிகழ்வை புதுமைப்பித்தன்,

“அன்றைக்கு முருகேசனுக்கு குஷி. அவனும் அவன் குதிரையும் தண்ணி போட்டுவிட்டு ரேஸ் விட்டார்கள். வண்டி ‘டோக்கர்’ அடித்தது. ஏர்க்கால் ஓடிந்தது. குதிரைக்குப் பலமான காயம், முருகேசனுக்கு ஊமையடி. வீட்டில் கொண்டு வந்து போடும்போது பேச்சு மூச்சில்லை. நல்ல காலம் குடிச்சிருந்தான் இது மாதிரி வலி தெரியாமலிருக்க” ¹³

என்று நகைச்சுவையோடு பதிவு செய்கின்றார்.

நினைவுப்பாதை

‘நினைவுப்பாதை’ என்ற சிறுகதையில் மேலச் செவல் வைரவன் பிள்ளை என்ற பாலசுப்பிரமணிய பிள்ளையின் மனைவி வள்ளியம்மையாச்சி என்பவன் இறந்து விடுகிறாள். துக்கம் நடந்த வீட்டில் பெண்கள் எவ்வாறு அழுவார்கள் என்பதை,

“வயதில் மூத்தவர் இறந்தால், அழுகைக்கும் ஓரத்திற்கும் குறைவில்லாவிட்டாலும், வருத்தமிருக்காது. பெண்கள் ரஸித்து அழுவார்கள் - வார்த்தைகள் முத்து முத்தாய்க் கோவையாக வந்து விழும். அத்துடன் ஓரிரண்டு துளி கண்ணீரும் கலந்திருக்கலாம். ஆனால் அது அழுகின்றவர்களின் சொந்த அந்தரங்கத்தைப் பற்றியதாகவே இருக்கும்”¹⁴

என்று சுட்டிக் காட்டுகிறார்.

முடிவுரை

புதுமைப் பித்தன் அவர்கள் இயற்றிய ‘பால்வண்ணம் பிள்ளை’, ‘ஒருநாள் கழிந்தது’, ‘பொன்னகரம்’, ‘நினைவுப்பாதை’ ஆகிய சிறுகதைகளில் நையாண்டிச் செய்திகள் எவ்வெவ் இடங்களில் எவ்வாறெல்லாம் பயின்று வந்துள்ளது என்பதை மேற்காண் கருத்துக்கள் வழி அறிய முடிகிறது. இக்கருத்துக்கள் எல்லாம் புதுமைப்பித்தன் அவர்களின் நகைச்சுவை உணர்வை வெளிப்படுத்துபவனாக அமைகிறது என்பதையும் உறுதி செய்ய முடிகிறது.

அடிக்குறிப்புகள்:

1. சோமசுந்தரம், மீ.ப. (தொகுப்பாசிரியர்) புதுமைப்பித்தன் சிறுகதைகள், பால்வண்ணம் பிள்ளை, ப.17
2. மேலது, ப.18
3. சோமசுந்தரம், மீ.ப. (தொகுப்பாசிரியர்) புதுமைப்பித்தன் சிறுகதைகள், ஒருநாள் கழிந்தது ப.73
4. மேலது
5. மேலது, ப.75
6. சோமசுந்தரம், மீ.ப. (தொகுப்பாசிரியர்) புதுமைப்பித்தன் சிறுகதைகள், பொன்னகரம், ப.84
7. மேலது
8. மேலது
9. மேலது
10. மேலது, ப.85
11. மேலது
12. மேலது
13. மேலது, ப.86
14. சோமசுந்தரம், மீ.ப. (தொகுப்பாசிரியர்) புதுமைப்பித்தன் சிறுகதைகள், நினைவுப்பாதை, ப.87

உளவியல் நோக்கில் புதுமைப்பித்தன் சிறுகதைகள்

முனைவர் மு உஷா

தமிழ்த்துறை (சுயநிதிப்பிரிவு)
சீதாலெட்சுமி இராமசுவாமி கல்லூரி,
திருச்சிராப்பள்ளி-620002.

முன்னுரை

எழுத்துலகில் பாரதியார்க்குப் பின் வந்த எழுத்தாளர்களில் கல்கி, கு.ப.ரா, ந.பிச்சமுர்த்தி, பி.எஸ்.இராமையா போன்றோரின் வரிசையில் குறிப்பிடத்தக்கவர்களுள் புதுமைப்பித்தனும் ஒருவராவார். “சுவையான ஒரு நிகழ்ச்சி அல்லது சூழ்நிலை அமைப்பு, கவர்ச்சியான ஒரு காட்சி நெருங்கிப் பின்னப்பட்ட ஒரு நிகழ்ச்சிகள், ஒருவரின் தனிப்பண்பு, ஒரு அனுபவம், வாழ்க்கையின் ஒரு வெற்றி, சிக்கல்கள்” - இவையே எழுத்தாளர் உருவாகக் காரணமாக இருக்கின்றன. இப்படி பொறுப்புமிக்க எழுத்தாளர்கள் எழுத்து பணிகளில் ஈடுபட்டு மிகையான பங்களிப்புகளை சிறுகதைகள், நாவல்களின் வாயிலாகத் தருகின்றமையை அறியமுடிகிறது. புதுமைப்பித்தன் சிறுகதைகளில் வாடாமல்லி, நினைவுப்பாதை ஆகிய இருகதைகளில் காணலாகும் உளவியல் சிந்தனைகளை எடுத்துரைப்பதாக இவ்வாய்வு அமைகிறது.

சிறுகதை விளக்கம்

பரபரப்பான வாழ்க்கைச் சூழலில் மக்களின் மனநிலைக்கு ஏற்ப, அளவில் சிறியதாகவும், சுவையில் கதையாகவும் தோன்றிய தனி இலக்கியவகை “சிறுகதை” என்பார் எட்கர் ஆலன்போ. சிறுகதை முழுவதும் உரையாடலும், உரையாடல் இல்லாமலும் அமையலாம். ஒரு படைப்பாளரின் வெற்றி, இலக்கிய வடிவைப் பொறுத்து அமைய வேண்டும். இவ்வாறு சிறுகதை அமைப்பை அழகாக கையாண்டவர் புதுமைப்பித்தன். இவர் மணிக்கொடி இதழில் பொறுப்பை ஏற்று நடத்தினார். இலக்கிய இதழாக இருந்த மணிக்கொடி சிறுகதை இதழாக மாறியது. இதற்கு பெரும் பங்காற்றியவர் புதுமைப்பித்தன்.

சிறுகதை உலகில் புதுமைப்பித்தன்

புத்திலக்கியத் துறையில் சாதனை மனிதர் என்ற பெருமைக்குரியவர் புதுமைப்பித்தன். இவர் தமிழ்நாட்டின் “மாப்பசான்” என அழைக்கப்படுகின்றார். உலகச் சிறுகதையின் தரத்திற்குத் தமிழ்ச் சிறுகதையை உயர்த்திய பெருமையினையும் பெற்றவர். இவரின் சிறுகதைகளை உளவியல் நோக்கில் ஆராயும் பொழுது அவரின் கதாப்பாத்திரங்களின் மனஉணர்வை உணர முடிகின்றது. தான் சொல்ல விரும்பியதை தன் பாத்திரங்களின் வாயிலாக உணர்த்த முற்படுகின்றார். குடும்பத்தில் எழும் பிரச்சனைகளை பார்க்கும்போது அது உளவியல் சார்ந்த பிரச்சனைகளாக அமைகின்றது. பொதுவாக சிக்கல்களும், பிரச்சனைகளும் எழுவுதற்குச் சில காரணங்கள் காரணிகளாக அமைகின்றன. பெண் கதாப்பாத்திரங்கள் தங்கள் மன உணர்வினையும், ஆசைகளையும் மறைமுகமாக உணர்த்துவதாக குறிப்பிடுகின்றார். இந்த உணர்வுப் போராட்டம், மனக்குமுறல் ஆகியவற்றையும் உளவியல் சார்ந்த அகம்/புறம் என பகுத்துக் காட்ட முடிகின்றது.

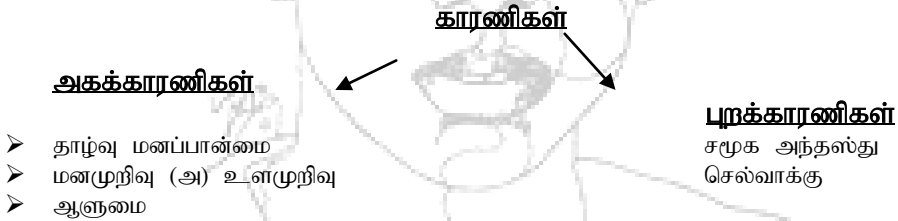
இவருடைய கதைகளில் காணும் பாத்திரங்கள் புதுமைப் புரட்சிக்கு விளக்கமாக அமைகின்றன. மணிக்கொடி வாயிலாக எழுந்தது புதுமைப்பித்தனின் வேட்கை. இவருடைய கதைகளில் எதனையும் ஒதுக்கி விட முடியாது. சமூகத்தின் நெஞ்சிலே ஆணி அடிக்கின்ற கேள்விக்குறிகளே இவருடைய படைப்புகள். இவருடைய மனதில் என்ன கருத்தை நினைக்கின்றாரோ அதனையே தன்னுடைய படைப்புகளிலும் வெளிப்படுத்துகின்றார். இவரின் சிறுகதைகளான வாடாமல்லி, நினைவுப்பாதை என்ற கதைகளில் பெண் தரத்தை உயர்த்துகின்றார். கைம்பெண்ணின் நிலையினையும், பெண் இல்லாத இல்லத்தினையும், கணவனின் நிலைமையையும், ஆழமாக விளக்குகின்றார்.

சிக்கல்கள்

மிகப்பழங்காலம் தொடர்பே பெண்கள் வாழ்க்கைப் போராட்டத்தில் போராடி வருகின்றனர். கலை, இலக்கியம், வரலாறு ஆகியவை பெண்களின் பிரச்சனைகளை பதிவு செய்து வருகின்றன. ஆணாதிக்கச் சமூகமே பெண்களின் வாழ்க்கையை அடையாளப்படுத்துகின்றது. குடும்பங்களில் தெரிந்தோ, தெரியாமலோ சிறு தவறுகள் நடக்கின்றன. அத்தவறுகளே சிக்கல்களுக்குக் காரணிகளாகின்றன. இச்சிக்கல்களை புதுமைப்பித்தன் தம் படைப்புகளில் பதிவு செய்கின்றார். மனித வாழ்க்கையில் நடைபெறும் ஒவ்வொரு சிக்கல்களுக்கும் காரணிகள் காரணமாக அமைகின்றன. இக்காரணிகளே குடும்பம் சிதைவதற்கும் காரணமாக அமைகின்றன.

காரணிகள்

குடும்பத்தில் ஏற்படும் சிக்கல்களுக்கு காரணமாக அமையும் காரணிகளை இருவகையாக பிரிக்கலாம். அவை.

புதுமைப்பித்தனின் வாடாமல்லி, நினைவுப்பாதை ஆகிய இரு சிறுகதைகளும் மேற்சொன்ன இக்காரணிகளை மையமாகக் கொண்டு அமைகின்றன. வாடாமல்லி என்னும் கதையில் 'சரசு' என்னும் கைம்பெண்ணின் வாழ்வைப் பற்றியும், நினைவுப்பாதை என்னும் கதையில் 'வைரவன்பிள்ளை'யின் நிலைமையினைப் பற்றியும் சமூகம் சார்ந்த பிரச்சனைகளைக் கூறுகின்றார்.

எழுத்தாளர்களின் சமூக உணர்வு தனிப்பட்டது. காணும் ஒவ்வொன்றையும் அவர்கள் சமூக நோக்கோடு புனைகின்றனர். புதுமைப்பித்தனின் இலக்கிய நடைப்பற்றி ப.கிருஷ்ணசாமி,

“தமிழில் சிறுகதை என்ற இலக்கியத்துறை வளர்வதற்குப் புதுமைப்பித்தன் தெரிந்து, அதிசயமாகவே செயல்பட்டிருக்கின்றார். மணிக்கொடி காலத்தில் அந்தத்துறை வளம்பெற்று, திரம்பெற்று, உரம்பெற்று, உருவம் பெற்றுக் கொண்டிருந்த காலத்தில் இந்த நான்கு விஷயங்களிலும் தெரிந்து செயல்பட்டவர் புதுமைப்பித்தன்”

என்று குறிப்பிடுகின்றார்.

தாழ்வு மனப்பான்மை

உயர்வு, தாழ்வு என்ற எண்ணம் மனப்பான்மை அகங்காரத்தை வளர்க்கின்றது. அதினும் சரிசமமாய் பழக வேண்டிய நிலையில் உள்ளவர்கள் தன்னை உயர்வாகவும், பிறரைத் தாழ்வாகவும் கருதும்போது உறவாயினும் சரி நட்பாயினும் சரி, விரிசலுற்று, விலகத் தொடங்குகின்றது. புதுமைப்பித்தனின் வாடாமல்லி என்னும் சிறுகதையில் வரும் தலைவி சரசு ஒரு பிராமணப் பெண். பெயருக்குத் தகுந்ததுபோல் இருக்க வேண்டும் என்று நினைத்தோ என்னவோ பதினேழு வயதிற்குள்ளேயே சமூகம் அவளுக்கு வெள்ளைக் கலையை மனமுவந்து அளித்தது. சரசுவின் தம்பி துரைசாமிக்கு, சாந்தி கல்யாணம், சரசுவிற்கு தாங்கமுடியாத குதூகலம். அவளின் வீடு முழுவதும் ஒளி வீசுகிறது. ஆனால் அவளின் உள்ளத்தில் ஒரு வித சோகம். தன்னை யாரேனும் ஏதாவது சொல்லிவிடுவார்களா என்று பதற்றப்படுகின்றாள். தன்னை மீறிய கட்டுங்கடாத ஓர் ஆவேசம் அவளைப் பிடித்துத் தள்ளியது. பின்புறம் பழக்கடைக்குச்சென்று அழத் தொடங்குகின்றாள். இது சரசுவின் தாழ்வு மனப்பான்மையை எடுத்துக் காட்டுகின்றது.

உளமுறிவு

ஒரு பெண் பெற்றோரையும், கணவனையும், முன்னோரையும் நம்பித்தான் உயிர் வாழ்ந்து வருகின்றாள். பெற்றோர் பெண்ணுக்கு திருமணம் முடித்து வைத்தனர். சரசுவின் கணவன் சிறிது நாட்களிலேயே இறந்து விடுகின்றான். பதினேழு வயதில் கணவனை இழந்த பெண்ணிற்கு இன்னொரு வாழ்க்கை ஏற்படுத்தி கொடுக்க பெற்றோருக்கு எண்ணமில்லை. அச்சம் என்பது மட்டும் அவளுக்கு அணிகலனாக அமைகின்றது. முன்னோர்களையும், பெற்றோரையும் அவளால் எதிர்க்க முடியவில்லை. இதனால் உறவுகளுக்கு இடையே முறிவு ஏற்படுகின்றது. இதனை சரசுவின் வழியாக புதுமைப்பித்தன் அழகாக தெளிவுப்படுத்துகின்றார். எதிர்பார்ப்புகள் நிறைவேறாத நிலையில்தான் மனமுறிவு ஏற்படுகின்றது. உள்ளத்தின் நிறைவேறாத தேவைகளே உளமுறிவின் காரணியாகவும் அமைந்து விடுகின்றது.

ஆளுமை

இன்றைய குடும்பநிலை குறித்த இயல்பான கண்ணோட்டம் சமுதாயத்தில் காணப்படுகின்றது. தனக்கென்று தனியான குணங்களையும், விருப்பங்களையும், ரசனைகளையும் பெற்று வளர்ந்த ஒரு பெண் தகப்பன், கணவன் என்ற இருவரின் ஆளுமையினால் சிதைப்படுகின்றாள் என்பதை புதுமைப்பித்தன் கூறுகின்றனார். இதனை,

“உயர்தரப் படிப்புப் படித்த பெண்ணா? நாலு விசயங்களைத் தானாக ஆராய்ச்சி செய்து கொள்ள அவளுக்குத் திறன் ஏது? இயற்கையின் தேவை கட்டுக்கடங்காமல் மீறி ஒரு மிருகத்தின் முரட்டுத் தைரியத்தை அவளுக்கு கொடுக்கவில்லை. கொடுத்திருந்தால் அவளைச் சமூகம் தாற்றுவதற்குத் தயார்”

என்று கைம்பெண் சரசுவின் நிலைமையினை எடுத்துரைக்கின்றார். பெண்களின் சுதந்திரத்தைப் பறித்துக் கொள்வதின் வாயிலாக ஆண்கள் தங்கள் ஆளுமையை நிலைநிறுத்திக் கொள்ள முயல்கின்றனர்.

சமூக அந்தஸ்து :

ஒவ்வொரு மனிதனுக்கும் இந்த சமூகத்தில் தனக்கென்று அந்தஸ்து இருக்கின்றது என்ற நம்பிக்கை உண்டு. ஒவ்வொரு செயலிலும் தனக்குரிய அந்தஸ்தைத் தேடுகின்றனர். இந்த நினைப்பில்தான் மனைவி என்று பாராமல் அடக்கி வைக்கின்றனர். வாழும் போது அவளை அடக்கி வைத்து ஆள நினைப்பவர்கள் அவள் தன்னைவிட்டு இறந்த பின்பு வருத்தம் அடைகின்றனர். இது கண்கெட்ட பிறகு கடவுளை வணங்குவதற்கு நிகராக உள்ளது. புதுமைப்பித்தனின் “நினைவுப்பாலை” என்னும் சிறுகதையில் வரும் வைரவன் பிள்ளை தன் மனைவியை அவ்வளவாக நினைத்து மதிப்பது இல்லை. ஆனால் வள்ளியம்மை ஆச்சி இறந்த பிறகு பிரேத உடலைப் பார்த்து கண்கலங்கி நிற்கின்றார்.

“தன் மனைவியை அவ்வளவாக முதல் பிரசவத்தைத் தவிர - பிரமாதமாக நினைத்தது இல்லை. மனைவி என்பவள் நூதன வஸ்துவாக இருந்து, பழகிய பொருளாகி, உடலோடு ஒட்டின உறுப்பாகி விட்டது. ஒவ்வொருவரும் தமக்கு ஐந்துவிரல் இருப்பதை ஒவ்வொரு நிமிடமும் நினைத்துக் கொண்டா இருக்கிறார்கள். விரல் ஒன்று போனால் தான் ஐந்தென்ற நினைப்புப் பிறக்கும்”

என்ற வரிகளின் வாயிலாக புதுமைப்பித்தன் பதிவு செய்கின்றார்.

முடிவுரை

பெண்களில் மிகக்குறைந்த அளவினரே சமூகத்தில் விதிமுறைகளைக் கடைப்பிடிக்கின்றனர். பாதிப்பேர் சமூகக் கட்டிலிருந்து விடுபட முடியாமல் தவிர்க்கின்றனர். இதனையே புதுமைப்பித்தன் தமது சிறுகதைகளில் கூறுகின்றார். அவருடைய எழுத்துகள் மனிதனையும், அவனுடைய வாழ்க்கையும் பற்றிய ஆழ்ந்த பரந்த நோக்கையும், சிந்தனையையும் உள்ளடக்கியிருக்கின்றன. மணிக்கொடி இதழில் ஒருவராகத் தொடங்கி ஒப்பற்ற ஒருவராகத் திகழ்ந்தார். மற்ற எழுத்தாளர்களை விட புதுமைப்பித்தன் புதுமையைக் கொடுத்தார். அதனால் தான் என்னவோ அவரின் பெயரிலும் புதுமை இருக்கின்றது. அவர் மறைந்தாலும் பல ஆயிரம் எழுத்தாளர்களுக்கு முன்னோடியாகவும், பல புதுமைகளைக் காட்டுக்கொடுத்தவராகவும் திகழ்வார்.

கொடுக்காப்புளி மரம் ~ ஒரு திறனாய்வு

கவி தங்க ஆரோக்கியதாசன்

எண்: 3246, 2ஆவது செக்டர், 6ஆவது பிளாக்
தமிழ்நாடு வீட்டுவசதி வாரியம், ஆவடி, சென்னை-600 054

எழுத்தும் தெய்வம் இந்த எழுதுகோலும் தெய்வம் என்றார் பாரதி. எழுத்தாளின் படைப்புக்கள் ஒரு தவமாகும். சிற்பி வடிக்கும் சிலை போல எழுத்தாளனின் படைப்புக்கள் வாசகரை மேலும் மேலும் படிக்கத் தூண்டுபவையாகவும், சமுதாய அவலங்களை தோலுரித்துக் காட்டுபவையாகவும் அமைதல் வேண்டும். எழுத்துக்கள் படிப்பவரின் மனதில் ஒரு அதிர்வை எழுப்பி, அந்த அதிர்வால் சிந்தனை கொழுந்துவிட்டு எரிய வேண்டும். அவையே சிறந்த எழுத்துக்களாகும். அத்தகைய எழுத்துக்கள்தான் உலகை புரட்டிப்போட்டு புரட்சிக்கு வித்திட்டிருக்கின்றன.

எழுத்தாளன் காலத்தைக் காட்டும் கண்ணாடி. இந்த சமுதாயத்தைப் பற்றிய விழிப்புணர்வு எழுத்தாளனுக்கும் இருக்கிறது. அதனால் தான் “அக்கினிக் குஞ்சொன்றுக் கண்டேன் அதை ஆங்கொரு பொந்தினில் வைத்தேன், வெந்து தணிந்தது அக்காடு.” என்றார் பாரதியார். நெருப்பான சிந்தனையை சிறுகதையில் வைத்து புரையோடிப்போன மூடப் பழக்கங்களையும், மதங்களின் மூட நம்பிக்கைகளையும், சாதிய சானாதனங்களையும், தீண்டாமையும், மனிதரில் மலிந்துப் போன ஏற்றத்தாழ்வுகளையும், இச்சமுதாயத்தின் மூலைமுடுக்குகளில் உயிர்கொல்லி கிருமிகளாக ஒளிந்துக்கொண்டிருப்பதை சுட்டிக் காட்டுகிறார். அந்த வகையில் அவர் மணிக்கொடி இதழில் எழுதிய கொடுக்காப்புளி மரம் என்ற சிறுகதையை திறனாய்வு செய்து கட்டுரையாக சமர்ப்பிக்கிறேன்.

ஒரு சிறுகதைக்கு இலக்கணம் எது என்றால் கதையில் ஒரு கரு இருக்க வேண்டும்; ஒரு சில மணித்துளியில் படித்து முடிக்கும் வகையில் வடிவம் பெற்று, கதையின் நிகழ்வுகள் படிப்பவர்க்கு சுவைகூட்டுவதாக, சுருக்கமாக படிப்பவரின் ஆவலை மென்மேலும் தூண்டும் வண்ணமாக ஏதெனும் ஒரு நிகழ்வையோ, சம்பவத்தையோ அடித்தளமாக அமைத்து எழுதுவதே சிறுகதையின் இலக்கணமாகும். எழுத்தாளர் புதுமைப்பித்தன் எழுதிய கொடுக்காப்புளி மரம் என்ற சிறுகதையில் மேற்கூறிய அனைத்து அம்சங்களும் மிகப் பொருத்தமாக அமைந்திருப்பதை இந்த ஆய்வுக் கட்டுரையில் காண்போம்.

இந்தக் கதைக்கு கொடுக்காப்புளி மரம் என்று ஏன் பெயர் வைத்தார் என்று ஆராய்ந்தால், கதையின் களம் அந்த மரத்தைச் சுற்றியே நடக்கிறது. கதையின் ஆரம்பமும் முடிவும் அந்த மரத்தின் பழமான கொடுக்காப்புளி காரணமாக இருப்பதால் ஆசிரியர் அந்தக் கதைக்கு அப்பெயரை வைத்திருப்பார் என தோன்றுகிறது.

முடநாற்றம் எடுக்கும் முடநம்பிக்கை

கதையின் ஆரம்பத்தில் நாலுநாயக்கன்பட்டியில் உள்ள ஆரோக்கியமாதா தெருவைப் பற்றி சொல்லும் ஆசிரியர், கத்தோலிக்க கிருத்துவ மேரி மாதா தன் உருவத்தை மாற்றிக் கொண்டு ஆரோக்கியமாதாவாக அந்தத் தெருவில் அருள் பாலித்துக் கொண்டிருக்கும்போது அந்தத் தெருவில் வசிக்கும் கத்தோலிக்க கிருத்துவர்கள் ஏன் ஓலைக் குடிசையிலும் தெருவிலும் வாழ்கிறார்கள். அவர்களை அந்த மேரி மாதா நன்றாக வைத்திருக்கக் கூடாதா? என்ற பகுத்தறிவு கேள்வியை வைக்கிறார். தெருப்பேருக்கும், சாமி சிலைக்கும், வாழும் மனிதருக்கும் எந்த சம்மதமும் இல்லை என்ற கருத்தை சுட்டி காட்டி இருக்கிறார்.

கிருத்துவர்கள் என்றால் மென்மையானவர்கள், ஒழுக்கமானவர்கள், கருணை உள்ளம் கொண்டவர்கள் என்ற ஒரு எண்ணம் மக்கள் மனதில் விரவி இருக்கும். ஆனால் அந்தத் தெருவில் குடியிருக்கும் பெண்கள் ஞாயிற்று கிழமைகளில் மட்டும் மேரி அம்மாவாகவும், செபஸ்தியாளாகவும் ஒழுக்கமுடன் இருப்பார்கள். மற்ற நாட்களில் காளியம்மாவாக மாரி பஜாரிகளாகத் தான் இருப்பார்கள் என்று நையாண்டித்தனத்துடன் சொல்லும் பாங்கு சிந்திக்க வைக்கிறது. மதங்கள் மனிதனை நல்வழிப்படுத்தும் பாதைகள். மனிதன்தான் பாதையை தேர்ந்தெடுத்து சுயஒழுக்கத்துடன் வாழ வேண்டும் என்று இக்கதையில் சொல்கிறார்.

சுயநலம் கலந்த பொதுநலம்

எல்லா மதங்களும் அன்பையே போதிக்கின்றன. மனிதன் மத போதனையை தன் சுயநலத்திற்காக அதை சுலபமாக பயன்படுத்தி தானும் ஏமாந்து இச் சமுதாயத்தையும் ஏமாற்றுகிறான். அதனால் மனிதன் ஒரு சுயநலப் பிராணி என்ற கருத்தை இக்கதையில் ஜான் டென்வர் சாமிதாஸ் என்ற பிராட்டஸ்டென்ட் கிருத்துவர் வழியாக காட்டுகிறார்.

இயேசு கிருஸ்துவின் போதனைப் படி வாழ வேண்டும் என்று அவர் போதனைகளை தினமும் வாசித்து இல்லாதவர்களுக்கு உதவிகள் செய்வது இறை அரசில் மோட்சம் கிடைக்கும் என்ற எதிர்பார்ப்போடும், தர்ம சிந்தனையோடு தன் வீட்டு மனையில் இருந்த கீழே விழுந்து வீணாகும் கொடுக்காப்புளி மரத்து பழங்களை ஏழைகளுக்கு தானமாக கொடுக்கும் எண்ணத்தோடு அதை குறைந்த விலைக்கு விற்று “கடவுள் படைத்த எல்லா ஜீவராசிகளும் மனிதனின் உபயோகத்திற்குத்தான்” என்ற ஜீவகாருண்ய சிந்தாந்தத்தை வாழ்வில் கடைபிடித்து வாழும் பாத்திரத்தை இக்கதையில் சொல்லி நம்மை சிந்திக்க வைக்கிறார்.

எது கடவுள் பக்தி

கடவுளை வழிபடுங்கள், ஆனால் அதை ஒரு சடங்காக்கி விடாதீர்கள். கடவுள் உண்மையான அன்பான உள்ளத்தைத்தான் எதிர் பார்க்கிறார். பொய்யும் புரட்டும் நிறைந்த வேடதாரிகளை அவர் வெறுக்கிறார் என்ற தத்துவத்தை உணர்த்தும் வண்ணம் இச்சிறுகதையில் பிச்சைக்கார பெர்னாண்டஸ் என்ற கதாப் பாத்திரத்தை அறிமுகப்படுத்தி தோஸ்தரம் அம்மா, தோஸ்தரம் வருது ஆண்டவரே என்று கேட்டு பிச்சை எடுப்பான். அவனுக்கு கிருத்துவர்கள் முறைப்படி சொல்லும் “ஸ்தோத்திரம்” என்ற வார்த்தை வராது, “அதற்கென்ன? உள்ளத்தை திறந்து அன்பை வெளிப்படுத்தும்போது உச்சரிக்கும் வார்த்தை தப்பிதமாக இருந்தால் அன்பில்லாமல் போய்விடுமா?”

ஊழ்வினையும் உரத்த சிந்தனையும்

பிறப்பால் யாரும் ஏழைகளாக பிறப்பதில்லை. அவரவர்களின் செயல்களாலே இத்தகைய நிலையை அடைகிறார்கள். இந்தக் கதையில் பிச்சைஎடுக்கும் பெர்ணான்டசும் அப்படித்தான். “அகண்ட அறிவின் குருட்டுப் போக்கினாலும், விதியின் விளையாட்டாலும் இப்படி மாறிப் போகிறார்கள்.” எனவே உரத்த சிந்தனையில் ஊக்கத்தோடு வாழ்ந்தால் உயரும் நம்நிலை என்ற கதாசிரியரின் தத்துவம் பயனுள்ளதே.

சோசலிச சிந்தனை

முற்போக்கு சிந்தனை பிச்சைக்காரனுக்கு மட்டும் தான் இருக்கும். மற்றவர்கள் எல்லாம் சாதியாலும், மதத்தாலும், படித்தவன், பாமரன் என்ற தன்மையாலும், பணக்காரன், ஏழை, என்ற பாகுபாட்டாலும் முற்போக்கு சிந்தனை இல்லாமல் பிற்போக்காகவே சிந்திக்கிறார்கள். பிச்சைக்காரன் ஒருவன்தான் சோசலிசவாதி, அவன் சாதிமத பேதமின்றி எல்லோர் வீட்டின் முன்போய் நின்று பிச்சைக் கேட்பான். அவனுக்கு பிச்சை போடுபவன் சாமியாகிறான். இல்லை என்று சொல்பவர்களை முனுமுனுக்காமல் சென்றுவிடுவான் என்ற கதாசிரியரின் வாதம் இந்தக் காலத்திற்கும் பொறுந்துவதாக இருப்பது அவரின் சுயசிந்தனையையும், சுயமரியாதையையும் காட்டுகிறது.

தீர்ப்புக்கள் திருத்தப்படுமா?

கீழே விழுந்துக்கிடந்த கொடுக்காப்புளி பழங்களை பிச்சைக்காரனின் குழந்தை பசியால் எடுத்து சாப்பிடும்போது, தர்மசிந்தனைக் கொண்ட கடவுள் பக்திமானான பெரியவர் தன் சொத்தை அந்தக்குழந்தை அபகரித்து விட்டது என்று கோபத்தால், கைத்தடியை குழந்தையின் மீது எறிந்ததால் குழந்தை செத்துவிடுகிறது. அதைப்பார்த்த பிச்சைக்காரன் கோபத்தால் அதே தடியை எடுத்து பெரியவரை அடித்துவிடுகிறான். அவரும் அதே இடத்தில் இறந்துவிடுகிறார். இருவரின் சாவுக்கு காரணம் கோபம் மட்டும் தான். ஆனால் தீர்ப்பில் பெரியவர் அடித்தது விபத்து என்றும், பிச்சைக்காரன் கொலையாளி என்றும் தீர்ப்பளித்து பிச்சைக்காரனுக்கு தண்டனையும் வழங்கப்பட்டது.

இருவர் செய்ததும் கொலைதான்; ஆனால் தண்டனை பிச்சைக்காரனுக்கு மட்டும் வழங்கப் பட்டதின் நியாயம் நீதிக்கு புறம்பானது. ஏன் என்றால் இங்கே சட்டமும் நீதியும் நியாயத்தின் தன்மைப்படி பார்க்காமல் ஏழைக்கு ஒரு நீதி, பணக்கானுக்கு ஒரு நீதி என்ற வகையில் வழங்கப்பட்டது, அநியாயமானது என்று இந்தச்சிறுகதையில் கதாசிரியர் உள்அர்த்தமாக சொல்லி இருப்பது சிறுகதைக்கு அணிசேர்க்கிறது.

இவ்வாறு புதுமைப்பித்தன் அவர்களின் கொடுக்காப்புளி மரம் என்ற சிறுகதை மூடப்பழக்கம், ஏற்றத்தாழ்வு, அறியாமை, விதியின் வலிமை, சுயமரியாதை, முற்போக்கு சிந்தனை, உண்மையான கடவுள் பக்தி போன்ற சமுதாய அவலங்களை சுட்டிக்காட்டி வாசகனை சிந்திக்க வைக்கிறது. திருந்தாத சமுதாயத்தை சிந்திக்க அழைக்கிறது.

எனவே, இந்த சிறுகதையின் வழியாக புதுமைப்பித்தன் அவர்கள் பத்திக்கி பத்தி, இந்த சமுதாயத்தில் ஒளிந்திருக்கும் அவலங்களை சுட்டிக்காட்டி இருக்கிறார். புதுமைக் கருத்துக்களை பித்தாக வாரி இறைத்திருக்கிறார்.

திருந்தாத உள்ளங்கள் இருந்தென்ன லாபம்..? வருந்தாத இதயங்கள் பிறந்தென்ன லாபம்..? என்ற கவிதை வரிகளை நம்முன் வைக்கிறார்.

புதுமையும் பித்தமும்

செல்வி சு தேஜஸ்வினி

2ம் ஆண்டு ஆங்கில இலக்கியம் (இளங்கலை).

ஸ்டெல்லா மாரிஸ் கல்லூரி, கதீட்ரல் சாலை, சென்னை - 600 086

தமிழ் சிறுகதைகளின் பிதாமகனாக கொண்டாடப்படும் இவர், தமிழ் வாழ்வின் பலவேறு கோணங்களை காட்டி அதன் முழுப்பரப்பும் தன் அனுபவத்திற்குள் வந்துவிட்டதான பிடிப்பை வாசகனுக்கு அளித்து, அவர்களின் மனதில் நீங்கா இடம் பிடித்து இன்றும் அவர்களின் மனதில் வாழ்பவர், புதுமைப்பித்தன். வாழ்க்கை சார்ந்த இவருடைய அனுபவம் பழமையின் சாரத்தை புதுமையின் சாரத்தோடு சேர்த்துக்கொள்ள விரும்புகிறது. கம்பனும், ஜேம்ஸ் ஜாய்சும் இவருக்கு முக்கியமானவர்கள். தொன்மங்களுக்கு புது அர்த்தங்கள் கொடுக்கும் இவரது சிறுகதைகளுள் என் மனதை தொட்டது “அகல்யை” ஆகும். வாழ்க்கையின் பல கோணங்களை நமக்களித்த இந்த படைப்பாளியின் இந்த படைப்பை பல கோணங்களில் நாம் பார்க்க முயல்வோமாக.

ஒரு தொலைநோக்கு எழுத்தாளனாய், புதுமைப்பித்தன் தன் சிறுகதையின் கருவையும் சாராம்சத்தையும் இராமாயணத்திலிருந்து எடுத்துக்கொண்டு அவரது புதிய பார்வையுடன் அக்கதைகளை அணுகியுள்ளார். அவர் உய்ய கோணத்தில் இக்கதையின் முடிவை அமைத்து அதற்கு ஆணித்தரமாக தன்னுடைய கருத்துக்களை பதிவு செய்துள்ளார். வரையறுக்கப்பட்ட எல்லைகளை மீறி தன்னுடைய எழுத்துக்களால் பயணித்து அந்த கதைக்கு புதிய வண்ணம் தீட்டியுள்ளார். காப்பியத்தை தன்னுடைய போக்கிற்கு வளைத்து முடிவை சீராக அமைத்துள்ளார். பல எழுத்தாளர்களால் இராமாயணத்தில் அகலிகை கதை அலசப்பட்ட போதிலும் இவர் அதை கையாண்ட விதம் வழக்கத்திற்கு மாறாக இருந்தாலும் எதிர்பார்ப்புகளுக்கு முரணாக அமைந்துள்ளது.

அவரது இச்செயலால் கௌதம முனிவரின் புதிய முகத்தை வாசகர்களுக்கு அறிமுகம் செய்து கௌதம முனிவரின் ஸ்தானத்தை உயர்த்துகிறார். தனது மனைவி அகலிகையின் கற்பை குறையாடிய பாவி இந்திரனை மன்னித்து வாசகர்களின் மனக்கண்ணுள் முற்போக்கு சிந்தனையாளனாகவும் கருணை உள்ளம் கொண்டவனாகவும் கௌதம முனிவர் விளங்குகிறார்.

அவரது இந்த மறுசீராய்வு அந்த கதாபாத்திரங்களுக்கு புதிய பண்புகளை நல்கி, புதிய ஒளியை உமிழச் செய்துள்ளது. அவரது அனைத்து கதாபாத்திரங்களையும் குற்றமற்றவர்களாக சித்தரிப்பது அவரது அபார துணிச்சலை வெளிப்படுத்தும் முகமாக அமைந்துள்ளது. மனிதனின் ஒவ்வொரு உணர்வும் இயல்பானது, இயற்கையானது, மறுக்க முடியாதது, மற்றும் அழிக்க முடியாதது என்னும் நிதர்சனத்தை சற்றும் தயக்கமின்றி ஆணித்தரமாக புலப்படுத்தியுள்ளார்.

பெண்ணை பார்த்து ஆணை, ஆணைப் பார்த்து பெண்ணை மோகம் கொள்வது, ஒருவரை ஒருவர் அடைய வேண்டும் என்ற வேட்கை இந்திரனுக்கு

மட்டுமல்ல இவ்வுலகில் வாழும் அனைவருக்கும் பொருந்தும். இந்திரனை போல அகலிகையும் உணர்ச்சிப் பெருக்கில் மூழ்கி விடுகிறாள். உண்மை புலப்படும் வரை தான் வருந்தாதவளாகவே திகழ்கிறாள். அவள் செயலுக்காக வருந்தவில்லை என்றபோதிலும் சமூகத்தின் கட்டாயத்தாலும், மனச்சாட்சி அடிப்படையிலும் பத்தினி தர்மத்தின் நீதியாலும் அவர் வாட்டப்படுகிறாள். புதுமைப்பித்தனின் காலத்துக்கும் பிந்தைய கால எழுத்தாளர்களுள் ஒருவரான ஸ்ரீனிவாசராகவனின் “அகலிகைக்கல்” ஆகிய இவ்விரண்டையும் இணைப்படுத்தி பார்க்கும்போது புதுமைப்பித்தனின் எழுத்துக்கள் மிகவும் முற்போக்கு சிந்தனை கொண்டதாக இருக்கிறது என்று கூறலாம்.

கதையின் தொடக்கத்தில் காலபேதத்தை சுட்டிக்காட்டியுள்ளார். “வேதகாலம்...” எனத் தொடங்கி பின்வரும் வரிகளில் “இப்போது போல் அல்ல. . .” எனக்கூறி காலபேதத்தை சுட்டிக்காட்டியுள்ளார். இவ்வாறு செய்வதால் வாசகர்கள் வேதகாலத்திற்கு ஏற்ப ஒரு முடிவை அளிப்பார் என நினைக்கக்கூடிய தருணத்தில் கதையின் முடிவு ஒரு அபார அதிர்ச்சியை அளிக்கும் வகையில் உள்ளது. இந்த முடிவு அந்த காலகட்டத்தின் மரபிற்கு சற்றே மாறாக உள்ளது. இவ்வாறு செய்து அக்காலத்தின் சிந்தனை வடிவிற்கு புது வடிவத்தை புதுமைப்பித்தன் தந்துள்ளார்.

பெண்ணியத்திற்கு ஒரு புதிய கண்ணோட்டத்தை புதுமைப்பித்தன் தன் கதையின் மூலம் அளித்துள்ளார். லாரா மல்வியின் கருத்துப்படிவம் “ஆண் கூர்பார்வை” (Male gaze) இக்கதையில் நன்கு புலப்பட்டுள்ளது. இதன்படி ஒரு ஆண் பெண்ணை காமப்பொருளாக சித்தரிப்பது (Male gaze) ஆண் கூர்பார்வை ஆகும். இந்திரன் அகலிகையை அடைந்தே தீர்வேண்டிய ஒரு பொருளாக கருதுகிறான். ஆதனால் அவளை சிற்றின்ப வேட்கை நிறைந்த கண்களுடன் காண்கிறான். இதற்கு மேலும் வலுவூட்டுவதாக அமைந்துள்ளது அகலிகையின் அழகு. இந்திரனின் கண்ணை மறைத்துவிட்டதால் அவன் தன்னைத்தானே மறந்துவிடுகிறான்.

பெண்ணிய கண்ணோட்டத்தோடு இக்கதையை எழுத விழையும் பல எழுத்தாளர்கள் அகலிகைக்கு குரலை கொடுப்பது அசாதாரணமானது அல்ல. ஆனால் புதுமைப்பித்தனோ அகலிகையின் குரலை கௌதம முனிவருக்கு கொடுத்து பெண்ணியத்தை மறுவரையறைத்து உள்ளார். இங்கே அகலிகையின் குரலுக்கு அவசியம் இல்லை. ஏனென்றால் அவளது மனத்தாய்மை கௌதம முனிவருக்கு நன்கு புரிந்துவிட்டது.

பண்புகளின் படுகொலையை செய்யாமல் அவளது மனத்தாய்மையை புரிந்துகொண்டு அதை லாவகமாக கையாண்டதின் மூலமாக கௌதம முனிவர் தீவிர மாற்றத்தை சாதித்துள்ளார். கௌதம முனிவர், தன் காலத்து அந்தணர்களை போல அல்லாது அகலிகை கற்பை இழந்துவிட்டாள் என எண்ணாமல் அவளது மனத்தாய்மையே அவளது கற்பின் அடையாளம் என்று திடமாகவும் திண்ணமாகவும் நம்பினார். “ஒருவன் பிறப்பினால் மட்டும் அந்தணர் ஆவதில்லை; அவர்களின் உயர்ந்த பண்புகளாலும், நன்டைத்தையாலும் அந்தணர் ஆகிறான்” என்ற கௌதம புத்தனின் சித்தாந்தத்திற்கு ஏற்ப கௌதம முனிவரும் அந்தணராக திகழ்ந்து உயர்ந்து நிற்கிறான். இதனால் இராம காவியத்தின் நாயகனாம் இராமனை விட மிஞ்சி நிற்கிறான்.

இக்கதையில் அகலிகையின் சாப விமோசனமாக திகழ்வது இராமனல்ல. கௌதம முனிவரே. இந்த ஒரு வேறுபாடு புதுமைப்பித்தனின் மறுசீராய்வின் முக்கிய அங்கமாக ஜொலிக்கிறது. “மரியாதை புருஷோத்தமன்”, “ஏகபத்தினி விரதன்” என

அனைத்து புருஷர்களுக்கும் முன்னுதாரணமாக போற்றப்படும் இராமனோ தனது மனைவியின் மீது நம்பிக்கையில்லாமல் அக்கினி பரீட்சையை நடத்தியவன். இராமனை ஒத்த கௌதம முனிவரும் வால்மீகி இராமாயணத்தில் திகழ்ந்துள்ளார் என்பது உலகறிந்த உண்மை. ஆனால் புதுமைப்பித்தனின் கௌதம முனிவரோ அதற்கு முரணாக சமூகம் உருவாக்கிய கோட்பாடுகளில் நம்பிக்கை வைக்காமல் தன் மனதை பின்தொடர்கிறார். புதுமைப்பித்தனின் இக்கதை இராமாயணத்தின் அகலிகையின் கதையை மட்டும் அளிக்காமல் ஒரு புதிய கண்ணோட்டத்துடன் காண வழி வகுக்கிறது.

“ஒரு சமூகத்தை பற்றி அறிய வேண்டுமானால் அது எவ்வாறு தன் பெண் மக்களை நடத்துகிறதோ அதிலிருந்து தெரிந்துகொள்ளலாம்” என்ற பாட்லஷா கானின் வார்த்தைகளின் பிம்பமாய் திகழ்வது புதுமைப்பித்தனின் இக்கதை. உளபகுப்பியல்படி ஆராயும்போது இக்கதையில் கதாபாத்திரங்களின் புதிய பதியங்கள் உணர முடிகிறது. சிக்மண்ட் பிராய்டு (Sigmund Freud) ஒரு மனஉள பகுப்பியல் ஆய்வாளர். ஐடி (id) என்பது உடனடி நிறைவேறல் என்பது பொருள். இங்கே இந்திரன் Id-இனால் ஆளப்படுகிறான். அகலிகையை அடைந்தே தீரவேண்டும் என்ற பேராசையில் மூழ்கிவிடுகிறான். ஆனால் அகலிகையோ மேனிலை மனத்தால் (super ego) உந்தப்படுகிறாள். அறியாமல் இந்திரன் தன் அருகில் இருப்பது ஒரு கேடு என்று சமூகம் நினைத்துவிடுமோ என்று அஞ்சுகிறாள். ஆனால் அவளோ தன் மனச்சாட்சிபடி களங்கமில்லாமல் நிலைத்து நிற்கிறாள். அகலிகையின் கூற்றுப்படி உடனடி நிறைவேறல் என்ற இந்திரனின் வெறிச்செயல் கண்டனத்துக்குரியது என்று எண்ணுகிறாள்.

இயற்கைக்கும் தனது கதாபாத்திரங்களுக்கும் உள்ள நெருங்கிய உறவை புதுமைப்பித்தன் தன் படைப்பில் நெய்துள்ளார். நாம்தான் இயற்கையின் ஒரு அங்கம் என்றும் மாறாக இயற்கை நம்மின் ஒரு அங்கமில்லை என்பதை மறந்துவிடுகிறோம். இயற்கையும் சமூகமும் ஒன்றாகவே காணப்படுகின்றன. தனித்தனியாக விளங்குவது இல்லை. புதுமைப்பித்தனோ ஒரு படி மேல்சென்று இயற்கையையும் ஒரு பாத்திரமாக பாவிக்கிறான். இயற்கையின் அழகையும் பெருமிதத்தையும் அவன் விளக்காமல் விடவில்லை என்றால் மிகையாகாது. அமைதியான தொடக்கம் அமைதியான முடிவை பிரதிபலிக்கிறது. இயற்கையின் குணமும் கௌதம முனிவரின் குணமும் ஒன்றுதான். இரண்டும் பொதுவான அமைதிக்கு பெயர்போனவர்கள். இயற்கையின் சலனத்தை உற்பத்தி செய்யும் அமைதி, சிந்து நதியை போல பரந்து விரிந்தது மட்டுமல்லாமல் மனிதனால் உருவாக்கப்படும் தடைகளுக்கு அது தயங்காது.

படைப்புக்கும் விமர்சனத்திற்கும் புது இரத்தம் பாய்ச்சுவன் புதுமைப்பித்தன் என்பதை அறிவோம். தன் ஆழ்ந்த சிந்தனைகளால் புதுமையான, யாரும் எதிர்பார்க்காத, ஆனால் நிதர்சனமான விமர்சனங்களை அள்ளி வீசுவன். சிந்தனையின் கற்பனையின் மரபு எல்லைகளை தாண்டி யோசிக்க வைப்பவன். “இராமாயண அகலிகையை” தன் பாங்கில் விசித்திரமாக வித்தியாசமாக அலசி விமர்சனம் தந்துள்ளான் என்றால் அது மிகையாகாது. விமர்சனத்தையும் வசீகரமாக புலப்படுத்துபவன். அகலிகையில் பெண்களின் குணங்களில் சிகரமாக விளங்கும் ‘கற்பை’ லாவகமாக, ஆழத்துடன், தைரியமாக மரபுகளிலிருந்து மாறுபட்டு வேறு அர்த்தங்களை புகட்டியவன் என்றால் வியக்க ஒன்றுமில்லை. அது புதுமைப்பித்தனின் எழுத்தின், சிந்தனையின், விமர்சனத்தின் ஒங்கி நிற்கும் வீச்சு, பாங்கு ஆகும்.

கற்பை பற்றிய பழைய காலங்களில், மரபுகளினால் நேர்நோக்கி பார்க்க கூசுகின்ற வேளையில் அதை சீர்தூக்கி பார்த்து தன் எழுத்து ஆளுமையால் புதிய கருத்துக்களையும், சிந்தனைகளையும் படிக்கின்ற வாசகர்களின் இரத்த நாளங்களில் ஓங்கி பாய்ச்சும் பாங்கு அவனுக்கே உரியதாகும்.

தன் சீரிய சிந்தனைகளால் படைப்புகளால் கௌதம அந்தணரை உயர்ந்த களத்தில் ஏற்றி ஒரு புதிய கண்ணோட்டத்திற்கு மணிமகுடமாக அந்த பாத்திரத்தை செதுக்கி காண்பித்த தைரியம் இணையில்லாதது; ஈடில்லாதது. தன் துணையாளின் கற்பை சுவைக்க முயன்ற இந்திரனை யதார்த்த கோணத்தில் வசவு பாடாமல் மன சாந்தியுடன் கௌதம அந்தணர் அவனை மன்னித்து காட்டிய பாங்கு அனைவரையும் பிரம்மிக்க வைக்கிறது.

இராமாயணக் கதையில் தன் மனைவியின் கற்பில் சந்தேகம் கொண்டு அக்கி பரீட்சை செய்து சந்தேகத்தை தீர்க்க கற்பின் இலக்கணத்தை காட்டிய இராமனைவிட தான் நேராக கண்ட தன் மனைவி அகலிகையின் கற்பை கொச்சைப்படுத்தாமலும், அரக்கணான இந்திரனையும் மன்னித்து காண்பிக்கும் முயற்சி இயல்பான பாதையிலிருந்து ஆனால் மாறுபட்ட செம்மையிலான புரிதல் என்றே கொள்ளலாம். இந்த தீர்க்கமான, தைரியமான நிலைப்பாட்டால் தன் சீரிய சிந்தனைகளால், ஒட்டையான கதாபாத்திரத்தையும் செம்மைப்படுத்தக் காட்டி, ஒட்டைப்பானையிலும் கொழுக்கட்டையை வேகவைக்கலாம் என்பதை காண்பிக்கிறது. புதுமைப்பித்தன் போன்றவர்களின் சிந்தனை சார்ந்த களம் விரிகின்றபோது அசட்டுக்கற்பனைகள், அசட்டுக்கருத்துக்கள் என்று இல்லாமல் அசத்தும் கருத்துக்களால் வாசகர்களை வசீகரிக்கும் பாங்கு புலனாகிறது.

சமயம் பார்த்து அகலிகையை அடைய நினைத்து இந்திரன் அவனை நெருங்கி அழகையும், கற்பையும் சுவைக்க நினைத்தது ஆண்மகனின் இயல்பான உணர்ச்சி என்று நினைத்து அவனை மன்னித்தது கௌதம புத்தனின் அணுகுமுறை; ஒரு புதிய அணுகுமுறைக்கு ஒரு புதிய கண்ணோட்டத்தின் “கலங்கரை விளக்கம்” என்றால் மிகையாகாது.

அகலிகை தன் உடலால் உள்ளத்தால் உணர்ச்சியால் கற்பை பறிகொடுக்காவிட்டாலும் தான் குற்றவாளி என்று நினைத்து ஏங்குவதும் ஒவ்வொரு பெண்ணின் இயல்பான உணர்ச்சியின் வெளிப்பாடாக இருந்தாலும் தன்னை மனத்தாய்மையால் கற்புக்கரசியாக நினைத்த தன் கணவன் கௌதமனை நினைத்து பெருமை கொள்ளவைக்கும் பாங்கு அசாதாரணமானது. இக்கதையின் மூலம் ஒரு அந்தணரின் உயர்ந்த நோக்கு, இந்திரன் போன்றவனின் ஆசை, காமவேட்கை, அதை அடையவேண்டும் என்கிற துடிப்பு, அகலிகை போன்ற பெண்களின் இயல்பான காதல், நாணம், தலைகுனிவு போன்றவைகளை வெகுநேர்த்தியாக செதுக்கி காண்பித்து வாசகர்களின் மனதை கொள்ளை கொண்டவன் புதுமைப்பித்தன். தன்னுடைய எழுத்தாக்கங்கள் மூலம் புதிய எண்ணங்களையும், உயரிய சிந்தனைகளையும் உயிர்ப்பிக்க உதவினான் புதுமைப்பித்தன்.

இவ்வாறான மரபு வரைமுறையை யோசிக்கும் துணிவு ஒவ்வொரு அணுகுமுறையில் புதுமை கொழுக்கொம்பாக பற்றிப்படரும் கொடியாகிறது. ஓடுகின்ற புனல் தன் வழிப்படும் மணலை ஈரமாக்கும்போது, படிக்கும் ஒவ்வொரு வாசகனின் மனதை தன் எழுத்தாற்றல் ஈரமாக்குகிறது என்றால் அதுவே புதுமைப்பித்தனின் ஈடில்லா சாதனையாகும்.

புதுமைப்பித்தனின் ‘வழி’ : காதலும் கானலும்

ஏ கீதா

உதவிப் பேராசிரியர்

சோசா இகெதா கலை மற்றும் அறிவியல் மகளிர் கல்லூரி

ஒரு படைப்பு, சமகால சூழலின் தேவை, போதாமை, குறை, நிறை, வரட்சி இன்னபிற விடுபடல்களோடு உருவாவதில்லை. படைப்பாளின் மனமும் இவைகளற்ற ஒன்றில் இயங்குவதில்லை. சூழலைக் கட்டமைக்கும் சமயம், மரபு, பண்பாடு, விழுமியம், நம்பிக்கை, முறைமை, வழக்கம், ஒழுக்கம், சட்டம், நீதி போன்றவை தனிமனிதன், குடும்பம், இனம், அமைப்பு, சமூகம், நாடு என பலதளங்களிலும் ஆளுமை செலுத்துகின்றன. மேம்பாடு, சீர்திருத்தம் என்ற நோக்கில் உருவான இவற்றில் உள்ள சில நிறைகளைக் கொண்டாடுவதிலும் குறைகளை விமர்சிப்பதிலுமே படைப்பாளியின் மனம் ஈடுபடுகிறது. மேற்குறித்த அனைத்திலும் உள்ள சில இருட்டடிப்பால் கேள்விக்குள்ளான கைம்பெண்ணின் நிலையைக் கூறும் ‘வழி’ என்ற சிறுகதை வாயிலாக புதுமைப்பித்தனின் மனவோட்டத்தை இங்கு காண்போம்.

ஐந்து ஆண்டுகள்கூட இன்பமாக வாழாது விதவையான அலமியின் மீது தமிழ்ச் சமுதாயம் குத்திய அடையாளத்தையும் இயற்கை வசப்பட்ட பாலுணர்வு ஒடுக்கத்தையும் கேள்விக்குட்படுத்துவதே ‘வழி’ சிறுகதை. அலமி தாயற்றவள். தந்தை ஒரு புத்தகப்பழி. உலகம் (உணர்வு) அறியாதவர். உலக நெறிகளை மட்டுமே அறிந்தவர். அலமியின் துன்பங்களைச் சொல்லியழவும் புரிந்துகொள்ளவும் ஆளில்லை. திருமணமான ஓராண்டில் கணவன் படுத்தப் படுக்கையாகிவிடுகிறான்.

“அன்று முதல் இன்றுவரை வாழ்க்கை என்பது நாள்-சங்கிலி, கணவன் தேகவியோகச் சடங்குகள், சம்பிரதாயங்கள் துக்கத்தைத் தந்தாலும் பொழுதையாவது போக்கின்”(ப.283)

கனவும் ஆசைகளும் கருகிவிட கடமையே என வாழ்க்கை ஓடுகிறது. நோயால் கணவன் இறந்துவிட கைம்பெண்ணுக்கான கட்டுப்பாடுகளும் கடைபிடிப்புகளும் தவறாது நடக்கின்றன. அலமி தந்தையுடன் இருக்கிறாள். புறச்சூழலில் சடங்குகள் சம்பிரதாயங்களை சமாளித்தாளும் அகமன உணர்வுகளை இளம்விதவை அலமியால் அடக்க இயலவில்லை. இயற்கை வயப்பட்டப் பாலுணர்வுக்கு சட்டமுறைத் தெரியாது; பாலினம் பார்க்காது. பாலுணர்வுக்குப் பிரதானமான உடலே இங்கு சிக்கலுக்குரியது. “இந்த இருட்டைப்போல் உள்ளமற்றிருந்தால், தேகமற்றிருந்தால் என்ன சுகமாக இருக்கும்”(ப.284) என்று கற்பனைசெய்து காணும் அலமியின் உணர்வுகள் அலைக்கழிக்கப்படுகின்றன. உடல் விடுதலையே தனக்கானவழி எனத் தெளிகிறாள். குடும்ப அமைப்பின் பாதுகாப்பும் சமய நிறுவனத்தின் விதிமுறைகளும் நடத்தை சார்ந்த சமூக மதிப்பீடுகளும் அலமுனைத் திமிற்செய்கின்றன. இவற்றை எதிர்க்கும் வலுவற்ற அற்ப மானிட மனம் எதிர்த்துக் கேள்விகள் மட்டுமே கேட்கின்றது.

“இந்த வெள்ளைக்காரன் ஒரு முட்டாள். ‘சதி’யை நிறுத்தி விட்டதாகப் பெருமையடித்துக்கொள்கிறான். அதை இந்த முட்டாள் ஜனங்கள் படித்துவிட்டுப் பேத்துகிறார்கள். முதலில் கொஞ்சம் துடிக்க வேண்டியிருக்கும், பிறகு... ஆனால், வெள்ளைக்காரன் புண்ணியத்தால் வாழ்க்கை முழுவதும் சதியை, நெருப்பில் தகிப்பை அநுபவிக்க வேண்டியிருக்கிறதே! வைதவ்யம் என்றால் என்ன என்று அவனுக்குத் தெரியுமா? ஒவ்வொரு நிமிஷமும் நெருப்பாகத் தகிக்கும் சதியல்லவா வைதவ்யம்?...”(ப.284)

என்ற அலமியின் வாதத்தில் தொனிப்பது தன்னொத்த இளம் விதவைகளுக்கான விடுதலைக் குரலாகும். சட்ட மாற்றங்களும் சமூகச் சீர்திருத்தங்களும் மறுபரிசீலனைக்கு உட்படுத்தப்பட்டு நிரந்தரத் தீர்வை உண்டாக்குவதே உண்மையான சமூகமாற்றம். இந்நிலைப் பொய்ப்பின் தனிமனித உணர்வுகள் தொடர்ந்து வதை கொள்ளும். புனர்வாழ்வுக்கான யத்தனிப்பும் முயற்சிகளும் பழமைப் புரையோடிப்போன சமுதாயத்தில் அமுக்கப்பட்டுவிடும் என்பதே யதார்த்தம். தன் சிக்கலுக்கான வடிகாலைத் தேடுகிறாள் அலமி.

“இதிலே ஒருமுரட்டுத் தைரியம் பிறந்தது. ஏன், அந்தக் கோடித்தெருச் சீர்திருத்தக்காரர் திருகுகன் சொல்லிய மாதிரி செய்தால் என்ன? அப்பாவிடம் சொல்ல முடியுமா? அவர் அந்நியர். மேலும்... நான் விதவை என்று தெரியும். போனால் அவருக்குத் தெரியாதா?”(ப.285)

முற்போக்குச் சிந்தனையுடைய குகனை மணப்பதும் மாற்றுவழிதான். தனிமனித குரல் புரட்சியாகாது. உடனிருக்கும் தந்தையே அலமியைச் சதையும் உணர்வும் கொண்ட உயிராகப் பார்க்காமல் விதவை என்ற அடையாளத்துடன் பார்க்கிறார். பார்க்கவைக்கிறது சமூகம். கைப்பெண் என்ற சுட்டலை இயக்குவது வரையறுக்கப்பட்ட வரட்டுக் கோட்பாடுகளும் மூடவாதமுமாகும். சமூகக் கட்டமைப்புகளால் மனிதம் கீழ்மைப்படுகிறது அல்லது மனித நிலையால் சமுதாயம் கீழ்மைப்படுகிறது என்ற வினா வாசகன்முன் வைக்கப்படுகிறது.

“வானமாத்யந்தமும் கவ்விய இருட்டு. உயர் இலட்சியங்களை அசட்டுத்தனமாக வாரி இறைத்தது மாதிரி கண் சிமிட்டும் நட்சத்திரங்கள். அவளுக்கு அவை சிரிப்பனபோல், தன்னைப் பார்த்துச் சிரிப்பனபோல் குத்தின”(ப.284)

உயர் இலட்சியங்களை உருவாக்கிவிட்டப் பெருமிதத்துடன் கண் சிமிட்டுகின்றன சமூகக் கட்டுமானங்கள். இப்பெருமைமிகுப் பெருவெளிக்கு திருஷ்டியாகிப்போன தனிமனித (கைப்பெண்) தாழ்மையைக் குரூரப் பார்வை காட்டி சிரிக்கிறது இச்சமூகம். ஆனால் இங்கு சமுதாயத்தைப் பார்த்துச் சிரிக்கவேண்டியது தனிமனிதனே. ஏனெனில் தனிமனித நிலை உருவாக்கமும் சமூகக் கட்டுமானத்திற்குள் அடக்கம்.

இந்து சமய ஆதிக்கம் பெண்களின்மீது அதிலும் கைப்பெண்களின் மீது வீரியத்துடன் செயல்படுகிறது. பாலினம் என்பதே இங்கு சிக்கலின் தோற்றுவாய். இரண்டாம் நிலைப்பட்ட பெண்ணினத்திற்குச் சமயம் சார்ந்த உரிமைகள் பாரபட்சத்துடனே மறுக்கப்படுகின்றன. துறவு மறுப்பு, கோயில் நுழைவு மறுப்பு, தீட்டு, அர்ச்சகராக மறுப்பு, முன்னுரிமை மறுப்பு, சமவுரிமை மறுப்பு போன்றவை சில சான்றுகள். ஆனால் உருவாக்கப்பட்ட சமூகத்தில் பெண் சார்ந்து வாழ்வவளாகவும், எதற்கும் திறன் குறைந்தவளாகவும், ஆணின் இலட்சியவாழ்விற்கு உதவும் கருவியாகவும், பிள்ளைபெறும் யந்திரமாகவுமே அமர்த்தப்படுகிறாள். கணவனை இழந்தோர்க்குக் காட்டுவதுஇல் என்பதே வேதவாக்காகக் கைப்பெண்களுக்கு ஒதப்பட்டுவந்தது. சுயச்சிந்தனையற்ற சடமாக இன்னும் சொல்லப்போனால் உணர்வொடுங்கிய பிணமாக வாழவேண்டும் என்பதே எழுதப்படாத சட்டமாயிற்று.

“நினைத்தபடி நடக்க ஹிந்துப் பெண்களுக்குத் தெரியாது. ‘இயற்கையின் தேவை’ என்ற ஈட்டி முனையில் அவள் என்னதான் செய்ய முடியாது?... சீ! போயும் போயும், மூளையில்லாமல், ஆண் பிள்ளையிடம் போய் என்ன! கத்தரிக்காய்க் கடைவியாபாரம் பண்ண? அவளுக்குச் சீர்திருத்தவாதி உள்பட இந்த உலகமெல்லாவற்றையும் கொண்டு துடிப்பதைப்பார்க்க வேண்டுமென்று படுகிறது. சீ பாவம்! உலகமாவது மண்ணாங்கட்டியாவது! நெருப்பில் போட்டுப் பொசுக்கட்டுமே! மார்பு வெடித்து விடுவதுபோலத் துடிக்கிறது. இருளில் கண்ட சுகம், அந்தச் சங்கீத ஓலத்தில் போய்விட்டது”(ப.285)

என்ற ஊமை அதட்டல் மூட்டுவேன்கொல் தாக்குவேன்கொல் என்று பாடிய ஓளையையாரை நினைவுபடுகிறது.

தவிப்புமேழெல படுக்கையில் விழுகிறாள். மெத்தையில் இருந்த சாவிக்கொத்தின் முள்வாங்கி முனைபட்டு மார்பில் துவாரம் உண்டாகிறது. இரத்தம் பீச்சிட எழுந்த வலியை அவளின் தவிப்பு நீக்கும் வழியாக உணர்கிறாள். அக்குருதியில் அவளின் ஆசைகள், வாக்கைக் கனவுகள், பாலுணர்வுகள் என அனைத்தும் வெளியேற்றப்பட்டதாக மகிழ்கிறாள். மரத்துப்போய் மரக்கட்டையானாள் அலமி.

“இந்த இரத்தத்தை அந்தப் பிரம்மாவின் மூஞ்சியில் பூசிடுங்கோ! வழியையடைக்காதீர்கள்!”(ப.286)

பெண்ணாகத் தோன்றி கைம்பெண்ணாக உழன்ற அலமியின் அவலத்திற்கு வெட்கப்பட்டுத் தலைகுனிய வேண்டியவன் பிரம்மன். அவளின் இரத்தம் அவளின் முகத்தில் பூசவேண்டிய கரி. இங்கு பிரம்மன் என்பது சமயம் சார்ந்த கடவுள் மட்டுமன்று. சமூகம் சார்ந்த அனைத்துமாகும். தன்னை அவமானப்படுத்திய துரியோதனனின் குருதியைக் குழலில் பூசி சபதம் முடித்தாள் திரௌபதி. இங்குத் தன் இருப்பிற்கும் இழப்பிற்கும் காரணம் கேட்டு, சமுதாயத்திடம் சாபக்கேடை அடையாளப்படுத்துகிறாள் அலமி.

“அவரிடம் போவதற்கு என் உயிருக்கு ஒரு சின்ன துவாரம் செய்து வைத்திருக்கிறேன்! இன்னம் கொஞ்ச நேரத்தில் போய்விடும்! ஏன் போகாது? போனால் இந்த உடல் தொந்தரவு இருக்காது”(ப.286)

நம்பிக்கையிழப்பின் உச்சத்தைக் கண்ட அலமி, மரணம் தனக்கான விடுதலை மட்டுமல்ல தன்னை உருவாக்கியக் கட்டமைப்புகளுக்குத் தரும் தண்டனையாகவும் நினைக்கிறாள். மார்பில் காயம். வெளியேறுவது குருதியும் உயிரும். எஞ்சுவது வெற்றுடல். அநீதி இழைப்பால் கணவனை இழந்தாள் கண்ணகி. ‘மோகஉறுப்பே என் கோரஉறுப்பாக மாறட்டும்’ எனத் தன் கொங்கையைத் திருகியெறிந்தாள். உணவொடுக்கித் தனக்கு அநீதி வழங்கிய மானுடத்தின்மீது அலமிக்கு உண்டான அறச்சீற்றமே தன் மார்பில் பட்ட புண்ணை ஏற்று மரணத்தைத் தழுவினது.

தமிழ்ச் சமூகத்தின் கட்டமைப்பில் உள்ள அதிருப்தி, மரபில் மறைந்திருக்கும் கீழ்மை, பண்பாட்டில் பொதிந்துள்ள நெருக்கடி, பழக்கங்களில் படிந்துள்ளப் போலித்தனம், வளமைகளில் ஊடாடிய குரூரம், சட்டதிட்டங்களில் உள்ள பாசுபாடு, விழுமியம் போர்த்திய சோகம், சடங்குகள் வகுத்தப் பிற்போக்கு, கட்டுப்பாடு கற்றுத்தந்த உணர்வொடுக்கம், ஒழுக்கமுறை தரும் ஒவ்வாமை என இவைகளின் ஒட்டு மொத்தத்தையும் ‘வழி’ என்ற சிறுகதையில் வெளிச்சமிட்டுக் காட்டுகிறார் புதுமைப்பித்தன். அர்த்தப்படாத வாழ்வின் சிக்கல்களுக்கு வழி காணவேண்டியவர்கள் வாசகர்களே. அலமியின் இறப்பு சொல்லப்பட்ட முடிவல்ல. சொல்லப்படாத முடிவு.

சார்பு நூல்கள்:

புதுமைப்பித்தன் கதைகள், எம்.வேதசகாயகுமார் (தொ.ஆ.), முதல் பதிப்பு: 2002, புதுமைப்பித்தன் பதிப்பகம், சென்னை.

புதுமைப்பித்தனும் கடவுள் பித்தும்

G அனிதா

முதுகலை முதலாமாண்டு
செல்லம்மாள் மகளிர் கல்லூரி
கிண்டி, சென்னை - 600 032

முன்னுரை

தமிழில் சிறுகதைகளின் தந்தை என்று போற்றப்படுகின்ற புதுமைப்பித்தன் சென்னையில் பத்திரிகை உலகினில் புகுந்து புரட்சிக் கோலம் போட்டவர். “மணிக்கொடி குழுமத்தைச் சார்ந்த இவர் சிறுகதைகளை வளர்த்த மணிக்கொடி இதழின் சிறுகதை ஆசிரியராகத் திகழ்ந்தார்.

மனதில் உறுதியோடும், நேர்மைத் திறத்தோடும் தன் வாழ்வில் கண்டு, அனுபவித்த நிகழ்வுகளை உள்ளது உள்ளபடி தன் கதைகளிலே உயிரோட்டமாய் உலாவவிட்டவர். தமிழிலக்கியத்தின் வளர்ச்சிப் போக்கில் உலகளாவிலான சமூக மாற்றங்களுக்கும், வாழ்க்கைத் தோற்றங்களுக்கும் ஏற்ப உருவான பல்வேறு இலக்கியப் போக்குகளையும், வழக்கங்களையும், புதுமைப்பித்தன் தனது சிறுகதைகளுள் கையாண்டுள்ளார்.

ஒரு படைப்பாளி என்கிற அளவில், தனது எழுத்தாற்றல் மீதும், படைப்பாளுமை மீதும், தன்மீதும் அளவுகடந்த தன்னம்பிக்கையும், கர்வமும் கொண்ட கலைஞனாக புதுமைப்பித்தன் வாழ்ந்திருக்கிறார். பொருளியல் ரீதியாக எதையும் சம்பாதிக்காத இவர், கடைசிவரை வறுமை, பற்றாக்குறையோடேயே வாழ்ந்து தன் வாழ்நாளைக் கழித்தவர். தமிழ்ப் புலமையும் வறுமையும் பிரிக்க முடியாத இரட்டையர்கள் என்பதை தமிழறிஞர்கள் பலர் வாழ்வினில் கண்ட உண்மையை மெய்ப்பித்த வாழ்வினர் இவர்.

கட்டுரையின் நோக்கம்

இவருடைய சிறுகதைகளில், வறுமையும் அதன் இன்னல்களும் முதன்மை இடத்தைப் பெற்றிருக்கும். (ஒருநாள் கழிந்தது). பலவகைச் சமூகச் சிக்கல்கள் விளக்கப்படும். மக்களின் மூடநம்பிக்கைகள் சாடப்படும். பேய், ஆவி பற்றிய அருவ பயம் மக்களிடையே விரவி இருப்பதை நுட்பமாக சித்தரித்தவர். (காஞ்சனை).

கனமான வாழ்வியல் செய்திகளையும் நகைச்சுவையாக நையாண்டி செய்து, நெகிழ்வாகக்கூறுவதில் வல்லவரான புதுமைப்பித்தன், தமிழ் சிறுகதை உலகில் ஒரு நல் வித்தை விதைத்துவிட்டுச் சென்றார்.

இந்த சிறு கட்டுரையில் புதுமைப்பித்தனின் ஆளுமைகளில் ஒன்றான **கடவுள் நம்பிக்கை** என்ற ஒரு ஆழ்ந்த கருத்தையும், சமூதாயத்தில் விரவி இருந்த மூடநம்பிக்கையைப் பற்றிய அவரது ஆதங்கத்தையும் பற்றி, அவருடைய சிறுகதைகளைக் கொண்டு சிறிது அணுகி அலசுவோம்.

கட்டுரையின் அனுகுமுறை

சாபவிமோசனம், சாமியாரும், குழந்தையும், சீடையும், கடவுளும் கந்தசாமிப் பிள்ளையும், சிற்பியின் நரகம், கயிற்றரவு முதலிய அவருடைய சிறுகதைகளைக் கொண்டு ஆய்வோம்.

கடவுள்

மனிதன் கடவுளைப் படைத்தான். அப்புறம் கடவுள் மனிதனை சிருஷ்டிக்க ஆரம்பித்தான்.

இருவரும் மாறிமாறிப் போட்டிபோட ஆரம்பித்தார்கள் இன்றும் போட்டி முடியவில்லை.

இதில் வெற்றி தோல்வி, பெரியவர் சின்னவர் என்று நிச்சயப்பதற்கு எப்படி முடியும்?

நிச்சயிக்க என்ன இருக்கிறது?

இந்த கருத்தை நம்மாழ்வார் தமது பாசுரங்களில்,

“தன்னுள் அனைத்துலகம் நிற்க.....

சிறிய என் ஆருயிர் உண்டதிரு” என்றும்

“தனக்கே ஆக எனைக் கெள்ளும் ஈதே

எனக்கே கண்ணனை யான் முகாள் சிறப்பே”

என்று கூறுமிடத்து, மனிதனுக்கு கடவுள் ஆட்பட்டவரா? கடவுளுக்கு மனிதன் ஆட்பட்டவனா? என்ற பெரிய தத்துவக்கருத்தை, புதுமைப்பித்தன் அவர்கள் நையாண்டி செய்வதுபோல் கூறினாலும் எவ்வளவு தத்துவம் உணர்ந்த ஞானி என்பதை உணர்த்துகிறார்.

“தந்தது உன்தன்னை, கொண்டது என்தன்னை யார்கொலோ சதுரர்” சுந்தரர் மொழிக்கும் பொருள்கேட்டு, பித்தானாக மனம் மயங்குகிறார் புதுமைப்பித்தன்.

உலகில் மரபுவழி வரும் எந்த கருத்துகட்கும், எதிர்கருத்து உண்டு என்பது இயற்கையே. அக்கருத்தை மறுத்துரைக்க, அக்கருத்தைப் பற்றிய முடிபு உண்மையும் படித்தோ, அனுபவப்பட்ட அறிவோ இருந்தால்தான், திண்ணமாகத் தன் மறுப்பை வெளியிட முடியும். கடவுளைப் படைத்து கடவுள் கொள்கையில் சிக்கிச் சுழலும் சமுதாயத்தில் தன் கருத்தைத் துணிவோடு கூறியவர் இவர்.

உளன் எனில் உளன், உளன் இலன் எனில் இலன்

கடவுள் சிலையைப் பற்றிக் கூறுமிடத்தில் “வாலிபம், வலிமை, அழகு, நம்பிக்கை இவற்றை எல்லாம் திரட்டி வைத்த ஒரு கல்சிலை இருக்கும் கட்டிடம், அதற்குப் பின்னால் ஓர் பேராய்ச்சி கோவில். மேற்குத் திசையில் கோரச் சிரிப்பிற்கு எதிர் சிரிப்பு காட்டும் கோர வடிவம். (சிற்பியின் நரகம்)

“வாலிபமும், நம்பிக்கையும் அந்த கோரச்சிரிப்பின் தயவில் நிற்பது போல, சாமியாரின் முதுகுப் புறத்தில் இருந்தன”

“அவர் வெறுத்து விட்டவை. ஆனால் மனிதனால் வெறுக்க முடியாதவை. அதனால்தான் அவரது முதுகுப்புறமானது அவற்றிற்கு அப்பால் விலகிச் செல்ல முடியாமல் இருந்தது”.

மேற்கூறியப் பதிவிலிருந்து, புதுமைப்பித்தன் வாழ்ந்த சமுதாயச் சூழல், **புலிவாலைப் பிடித்த குரங்குபோல** தாமே உண்டாக்கிய கடவுளை விடவும் முடியாமல், கடவுளிடம் ஐக்கியம் ஆகவும் முடியாமல் இருக்கும் தவிப்பை தெள்ளென விளக்கியுள்ளார்.

சாபவிமோசனம்

மரபுகள், புராணப்புரட்டுகளில் நியாயப்படுத்தப்படும், ஆணாதிக்க கடவுளிய அராஜகத்தை, சாபவிமோசனம் சிறுகதையில் தோலுரிக்கும் புதுமைப்பித்தன் “கடவுளேயானாலும் குற்றம் செய்யும் போது சராசரி மனிதனைக் காட்டிலும் **இழிவானவன்**” என்று இடித்துரைக்கிறார். இது புதுமைப்பித்தனின் ஓர் அடையாளம். கற்பெனும் மாய வலையில் பெண்மையை உளவியல், வாழ்வியல் ரீதியாக கட்டிவைத்திருக்கும் ஆணாதிக்கத்திற்கு ஒரு சாடல், சாப விமோசனம்.

சமய தத்துவத்தை **மறுக்காது**, இயற்கையின் இயைபுடன் ஒப்புநோக்கிக் கூறும் கருத்து இதோ.....

“கொடிகளின் பசுமை நிழலும், இழைந்து வரும் காற்றும், உலகின் துன்பத்தை மறைக்க முயன்று **நம்பிக்கையையும், வலுவையும் தரும் சமய தத்துவம் போல** இழைந்து மனசில் ஒரு குளுமையைக் கொடுத்தன”.

இராமனின் திருவடித் துளசிப்பட்டு, கல்லாய் சமைக்கப்பட்ட அகலிகை, கல்லில் ஜீவ உஷ்ணம் பரவி உயிருள்ள சதைக் கோளமாக, பிரக்கைபெறுகிறார். சாப விமோசனம் பெற்ற மனைவியை கௌதமர் ஏற்றுக் கொள்ள வேண்டும் என விசுவாமித்ரமுனிவர் பரிந்துரைக்கிறார்.

அந்தமுனி

“நெஞ்சினால் பிழை செய்யாதவனை நீ ஏற்றுக் கொள்வதுதான் பொருந்தும்” என உளவியல் தத்துவம் கூறுகிறார்.

**“மனத்துக் கண் மாசிலன் ஆதல்
அனைத்தறன் ஆகுலன் நீர்பிற”**

என்பது வள்ளுவக் கோட்பாட்டின் நிருபணம். ஒப்புக் கொள்கிறார் புதுமைப்பித்தன்.

ஆயின்

கணவன் மனைவியின் இருவேறு மனநிலையையும் கூறத்தவறவில்லை. கௌதமன் மனத் தெளிவுபெற்று, கருதுவதாக.

“முதல் மனைவி நிகர்ந்த புதிதில் அவனுடைய செயல்களில் துவண்ட ஆசையும் பரிவும் விரல்களின் தெக்கத்தில் காட்டின” என்றும்

அகலிகை,

“கௌதமனுக்குத் தான் ஏற்றவளா என்பதே அகலிகையின் கவலை”, அவள் மனதில் ஏறிய கல் அகலவில்லை.

என இருவரும் இருவிதமான மனக்கோட்டைக்குள் இருந்து தவித்தார்கள்.

அகலிகைக்குத் தான் ஏற்றவனா? என்பது கௌதமனின் கவலை.

சாபத்தை எழுப்பிய கோபமே தன்னை மாசு படுத்திவிட்டது என்று கருதினான்.

சாபமிட்ட கணவனே மனம் திருந்தி தன் மனைவியை மனதார ஏற்றுக் கொண்டாலும், சுற்றியுள்ள சமுதாயம் தன் இழிவான எண்ணத்தை மாற்றாது. அவர் தூற்றும் வாயடைத்து என்பதை புதுமைப்பித்தன் படம் பிடித்துக்காட்டுகிறார்.

“அகலிகை குளத்தில் தன் புற அழுக்கைக் கழுவிவிட்டு அகம் குளிர மனசை இழைய விட்டு பாதையில் வருகிறாள்.

ரிஷி பத்தினிகள் எதிரே நீராட வந்து கொண்டிருந்தார்கள். அகலிகையைக் கண்டதும் பறைச்சியைக் கண்டதுபோல் ஓடிவிலகி, அவளை விறைத்துப் பார்த்துவிட்டுச் சென்றார்கள். “அவள் அகலிகை” என்று கூறியது தூரத்தில் கேட்டது.

“கௌதமனுக்கு, அன்று அடிவயிற்றில் பற்றிக்கொண்டு பிறந்த சாபத்தீயைவிட, அதிகமாகச் சுட்டன அந்த வார்த்தைகள். அகலிகை மனது வெந்து சுடுகாடாகி, தெய்வமே! சாபவிமோசனம் கிடையாதா? எனத் தேம்பினாள்.

அன்று ஆராயாமல் எடுத்த முடிவு, கௌதமனின் ஆத்திர நெஞ்சகச் செயல், இன்று இறை அவதாரமே இனிய வரம் தந்தும் அகலாத பாவமாக அகலிகையை அல்லலுறச் செய்தது, ஆணாதிக்க வெறியின்றோ?

இந்திரனின் காமவெறி, கௌதமனின் கோபநெறி, இராமனின் கருணை வரி, மனிதப் பிறவியின், முறையே, ராகு! தமோ! தத்துவ குணத்திற்கு எடுத்துக்காட்டாக முக்குண மிகுதியால், மூழ்கடிக்கப்பட்டவள் முகம் காட்ட முடியாத அகலிகையன்றோ?

இங்கு புதுமைப்பித்தன் மற்றொரு பரிமாணத்தைக் சுட்டிக் காட்டுகிறார்.

பதினான்கு ஆண்டு வனசாசம் முடித்து, ராமனும் சீதையும், பரதனை அக்னியின் பசிக்கு இறையாகாமல் தடுக்க ஊர் வந்து சேர்ந்தனர். சீதை அகலிகை சந்திப்பு நடைபெறுகிறது. சீதை தான் சிறையிருந்த கதையும், மீட்பும், அக்கினிப் பிரவேசம் பற்றியும் அகலிகையிடம் கூறுகிறாள்.

இங்குதான் புதுமைப்பித்தனின் மனத்தாக்கம் வெளிப்படுகிறது.

அகலிகை, ‘அவர் (ராமர்) கேட்டாரா? நீ ஏன் செய்தாய்?’

(சீதை - அவர் கேட்டார். நான் செய்தேன்).

அகலிகை: “அவன் கேட்டானா? என கண்ணகி வெறிதாண்டவமாட நின்றாள் அகலிகைக்கு ஒரு நீதி, அவனுக்கு ஒரு நீதியா?

“உலகத்துக்கு நிருபிக்க வேண்டாமா?” - சீதை

“உள்ளத்துக்குத் தெரிந்தால் போதாதா? உண்மையை உலகுக்கு நிருபிக்க முடியுமா? நிருபித்தால் மட்டும் அது உண்மையாகப் போகிறதா? உள்ளத்தைத் தொடவில்லையானால்? உலகம் எது?” - அகலிகை.

ராமன் மனசைச் சுட்டது, காலில் படிந்த தூசி அவனைச் சுட்டது.

புதுமைப்பித்தனின் துணிவு எத்தகைத்து.

பக்திநெறி பரவி உலகை கடவுள் சிலை ஆட்கொண்டு, உச்ச நிலை சமுதாயச் சூழலிலும், ராமனையே எதிர்த்துக் குரல் எழுப்பியவர் புதுமைக்கு வித்தகன், புதுமைப்பித்தன்.

கல்லா கடவுளா?

“சிற்பியின் நரகம்” என்ற சிறுகதையில் “தெய்வம் என்றால் அது தெய்வம், சிலையென்றால் அது சிலைதான். உண்டென்றால் அது உண்டு, இல்லை என்றால் அது இல்லை” என்ற தத்துவத்தை திறம்பட நெகிழ்ச்சியோடு வெளிப்படுத்துகிறார்.

கயிற்றரவு: கயிறா? பாம்பா? அரண்டவன் கண்ணுக்கு இருண்டதெல்லாம் பேய்.

காலதத்துவத்தை கூறுமிடத்தில்

பட்டிதொட்டியானால் என்ன? பட்டணம் ஆனால் என்ன? காலம் எனும் ஜீவதி ஓடிக் கொண்டேதான் இருக்கும். சிலந்திபூச்சி தனது வயிற்றிலிருந்து விடும் இழைபோல நீண்டு கொண்டே வரும்.

“நான் என்ற கருத்து, நானல்லாத பல” என்ற பேத உணர்ச்சி மனம் உடம்பைவிட்டு தனியானதா? நாதத்துக்கு வீணை எனும் சாதனம் அவசியமாய் உள்ளது போல மனத்திற்கு உடல் ஒரு சாதனமா? (விஷிஷ்டாத்வைத கோட்பாடா?)

“வருகிறது ஒரு யோனித்வாரம், போகிறது மற்றொரு யோனித்வாரம், பிரகிருதி என்ற அன்னையிடமா? கருவூரிலிருந்து, கருவூருக்குச் செல்லும் பாதை தான் மனிதவாழ்வா? முடிவில்லா வித்தையா? முறையில்லாத் தந்திரமா?

ஆற்று மணலைக் கூட எண்ணிவிடலாம். இந்த கடவுள்களை? ஒருவன் பிறந்தால் எத்தனை கடவுள்கள் பிறக்கிறார்கள். எத்தனை துன்பம், எத்தனை நம்பிக்கை - வாய் ருசிக்கு ஒரு கடவுள். வயலுக்கு நீர் பாய்ச்ச ஒரு கடவுள். வியாச்சியம் ஜெயிக்க, ஜோசியம் பலிக்க பக்தியாய் கும்பிட எத்தனையாட எத்தனை? அவனோடு கடவுள்கள் மடிந்து விடுகிறார்களா?

நாள் மடிந்து விடுகிறதா?

நான் ஓடினால் காலம் ஓடும். நான் அற்றால் காலம் அற்றுப்போகும் காலம் ஒடுகிறதா? நான் இருக்கும் வரைதான் காலமும்.

வெறும் கயிற்றரவு மாயை என்ற ஒரு எளிமையான மாயாவாத தத்துவக் கோட்பாடு.

ஆதி சங்கரரே இருந்தாலும் கைகொட்டியிருப்பார்.

விதவையும் சமுதாயமும்

ஓர் இளம் இந்துப்பெண். இளவயதில் விதவை. சமூகம் அவளுக்கு வெள்ளைக் கலையை மனமுவந்து அளித்தது.

தனிமை

இயற்கையின் உபாதைகளை தடை செய்து தியாகம் செய்கிறாள்.

இவர்கேட்கும் கேள்வி. அவளுக்கு சமூகத்தில் உரிமை கிடையாதா? சமூகம் என்ன செய்யமுடியும்? **வேதம்** சொல்லுகிறது, **தர்மசாஸ்திரம்** சொல்லுகிறது என்று **பேத்திக் கொண்டிருக்கும். பாசத்தைத்** தேடிய பேதை கிணற்றில் மிதக்கிறாள். புதுமைப்பித்தன் **முற்போக்கு** வாதியாக மொழிந்தாலும், காலச் சூழலுக்கு அவரும் அந்த இளம் விதவையை ஏன் சாகடித்தார்? சமுதாயச் சூழலா? வெற்றுப் பிடிவாதமா? பால்ய விவாகக் கொடுமையா? நல்ல பிரதிபலிப்பு.

வறுமையிலும் வறுமை

“ஒரு நாள் கழிந்தது” என்ற சிறுகதையில் அன்றையப் பொழுதை எப்படிக் கழிக்கலாம். கடன் சொல்லிப் பொருள் வாங்கி, விருந்தோம்பி அன்றையப் பொழுது சாய்ந்தால் போதும் என சில இல்லதரசிகள் எப்படி வறுமையிலும் வளமாக வாழ்ந்தனர் என தன் வாழ்நாள் சூழலையும் படம்பிடித்துக் காட்டுகிறார்.

முடிவுரை

ஓர் எழுத்தாளன் தன் தன்மைப் பற்றியும், தன் தொழிலைப் பற்றியும் பகிரங்கமாக ஒப்புக் கொள்ளும் மனப்பக்குவம், புதுமைப்பித்தனிடம் உண்டு.

“என்னுடைய தொழில் எல்லோருடையது போல் அல்ல. நான் கதை எழுதுகிறேன். சரடுவிட்டு. அதைக் சகிக்கும் பத்திரிகை ஸ்தானங்களில் இருந்து பிழைக்கிறவன். என்னுடைய அங்கீகரிக்கப்படும் பொய், அதாவது கடவுள், தர்மம் என்று பல நாம் ரூபங்களுடன் உலக “மெஜாரிட்டியின் அங்கீகாரத்தைப் பெறுவது.

இதற்குத்தான் ‘சிருஷ்டி’, கற்பனாலோக சஞ்சாரம் என்று கூறி, படைப்பவனாதலால் இரண்டாவது **பிரம்மா** என்கின்றனர். அந்த பிரம்மனின் கைவேலையும் பொய்யா? நானும் பொய்யா?

என்று வேதாந்த விசாரம் செய்து புதுமைப்பித்தன் எழுத்தாளர்களின் நிலையை வெளிச்சம் போட்டு காட்டும் புதுமையானவன்.

யதார்த்தவாதி, சமுதாய வறுமைநிலை, மூடநம்பிக்கை, கடவுள் கொள்கை இவற்றைப் பற்றி துணிச்சலாகக் கூறியவர்.

“உங்களிடம் எட்டி நின்று வரம் கொடுக்கலாம் உடன் இருந்து வாழமுடியாது” என்று **கடவுள் கூறுவது** போல எழுதி மனித குலம் மூட நம்பிக்கையில் மூழ்கியிருந்ததை கடவுளே ஆனாலும் உடன் வாழ்ந்து திருத்த முடியாது” என்ற வலுவான எண்ணம் கொண்ட புதுமை எண்ணம் கொண்டவர் நமது புதுமைப்பித்தன்.

விபவ அவதாரம் எடுத்து, இராமகிருஷ்ணர்களாக கடவுள் நம்மிடையே உலாவினாலும், இந்த சமுதாயத்தில் மூடநம்பிக்கையையும், அறியாமை இருளையும் போக்குவது கடினமே என்று புதுமைப்பித்தன் மனம் கலங்கியே வருத்தப்படுகிறார். (கடவுளும் கந்தசாமிப் பிள்ளையும்) பகுத்தறிவுப் பகலவன் புதுமைப்பித்தன்.

சாபவிமோசனம் சிறுகதையில் வர்ணனைகள்

ச லலிதா அம்பிகா

உதவிப்பேராசிரியர், தமிழ்த்துறை,
இராஜபாளையம் இராஜாக்கள் கல்லூரி, இராஜபாளையம்

முன்னுரை

புதுமைப்பித்தனின் சிறுகதைகள் ஒவ்வொன்றும் இனிமையானவையாகவும், புதுமையானவையாகவும், சிந்தனைக்கு எட்டக் கூடியதாகவும், எண்ணங்களின் பிரதிபலிப்பாகவும் விளங்கக் கூடியன. அத்தகைய சிறுகதை மன்னனாக விளங்கிய புதுமைப்பித்தனின் ‘சாப விமோசனம்’ என்னும் சிறுகதையில் உள்ள வர்ணனைகளை எடுத்துக் கூறுவது இக்கட்டுரையின் நோக்கமாக அமைகின்றது.

இயற்கையோடு ஒன்றிய அகலிகையின் வர்ணனை

மரங்கள் அடர்ந்து கிடக்கின்ற காட்டுப்பாதையில் கல்லில் அடித்து வைத்த சோகமாக அவளது சோகத்தைப் பேதமற்ற கண்கொண்டு பார்க்கும் துறவி போன்ற இயற்கையின் மடியிலே கிடக்கிறாள் என்று கல்லாய்ப்போன அகலிகையை வர்ணிக்கிறார். சூரியன் காய்கிறது, பனி பெய்கிறது, மழை கொழிக்கிறது, தூசும் தும்பும் குருவியும் கோட்டானும் குந்துகின்றன, பறக்கின்றன. தன் நினைவற்ற தபஸ்வியாக கிடக்கிறாள் என்றும் இயற்கையோடு கல்லாய்ப்போன அகலிகையை வர்ணனை செய்திருப்பது புலனாகிறது. இதனையே கம்பன்,

“அலம்பும் மா மணி ஆரத்தோடு
அகில் அளை புளின
நலம் பெய் பூண்முலை நாகு இள
வஞ்சியாம் மருங்குல்
புலம்பும் மேகலைப் புதுமலர்
புனை அறல் கூந்தல்
சிலம்பு சூழும் கால் சோணை அம்
தெரிவையைச் சேர்ந்தார்”

எனும் பாடலடிகளில் கழுவப்பட்ட சிறந்த இரத்தினங்களும் சந்தனமும் அகில் பொருந்திய மணற் குன்றுகளாகிய இன்பத்தை தருகின்ற ஆபரணங்களை அணிந்த தனங்களையும் மிக இளமையான வஞ்சிக் கொடி போன்ற இடையையும் அப்போது பூத்த புது மலரே மேகலை என்னும் அணிகலனாகவும் அழகிய கருமணலாகிய கூந்தலையும் மலையைச் சுற்றிச் செல்லும் வாய்கால்களாகிய சிலம்பென்னும் அணியைச் சுற்றிலும் பூண்டுள்ள பாதங்களையும் சோணை நதியையும் என்று வர்ணனை செய்திருப்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

கற்சிலையை வர்ணித்தல்

கல்லாய்ப் போன அகலிகையின் உருவத்தை: “அந்த இயற்கை படர்ந்த கானகத்தின் சாலையிலே ஒரு கற்சிலை. தளர்ந்து நொடிந்து போன தசைக் கூட்டத்திலும் வீரியத்தைத் துள்ள வைக்கும் மோகன வடிவம் கொண்டிருப்பதை ஒரு அபூர்வ சிற்பி பூலோகத்தில் இதற்காக வென்றே பிறந்து தன் கனவையெல்லாம் கல்லில் வடித்து வைத்தானோ என்று தோன்றும். அவ்வளவு லாகரியை ஊட்டுவது அந்த சிலை. ஆனால் அந்தப் புதுமையின் கண்களிலே ஒரு சோகம். சொல்லில் அடைபடாத சோகம் பார்க்கிறவர்களின் வெறும் தசை ஆசையான காமத்தைக் கொண்டு அவர்களையும் சோகத்தில் ஆழ்த்தியது. அது சிற்பியின் அபூர்வக் கனவாக அன்று சாபத்தின் விளைவாக இந்தக் கற்சிலை (அகலிகை)” என்று புதுமைப்பித்தனின் வர்ணனையாக அமைகிறது. இதனையே இராமாயணத்தில் கம்பன்,

“இணைய நாட்டினில் இனிது சென்று
இஞ்சி சூழ் மிதிலை
புனையும் நீள் கொடிப் புரிசையின்
புறத்து வந்து இருந்தார்
மனையின் மாட்சியை அழித்து இழி
மா தவன் பன்னி
கனையும் மேட்டு உயர் கருங்கல் ஓர்
வெள்ளிடைக் கண்டார்”

எனும் பாடலடிகளில் மிதிலை நாட்டிலே மகிழ்ச்சியோடு அடைந்து மதில்களால் சூழப்பட்டுள்ள மிதிலை நகரை அலங்கரிக்கின்ற உயர்ந்த கொடிகளையுடைய புறமதிலின் வெளியே வந்து (ராம் லட்சுமணன், விசுவாமித்திரர்) தங்கினார்கள். இல்லறத்திற்குச் சிறப்பான கற்பினை அழியச் செய்தால் இழிவை அடைந்து பெருந்தவத்தானான கௌதமரின் மனைவியான அகலிகையின் சாப உருவில் அடர்ந்த மேடாக உயர்ந்து தோன்றுகின்ற கருங்கல்லாகக் ஒரு வெட்ட வெளியிலே கிடந்தாள் எனக் குறிப்பிடுவது இங்கு நோக்கத்தக்கது.

அகலிகையின் சாபவிமோசன வர்ணனை

தன் கணவரான கௌதம முனிவரால் சாபம் பெற்ற அகலியை, “திரும்பித் திரும்பிப் பார்த்துக் கொள்கிறான். பார்வையில் என்ன பரிவு! இரண்டு குழந்தைகள் ஓடிப்பிடித்து விளையாடி வருகின்றன. அவர்கள் வேறு யாருமல்ல அவதார சிசுக்களான ராம, இலட்சுமணர்களே ஓடிப் பிடித்து வருகிறார்கள். ஓட்டம் புழுதியைக் கிளப்புகிறது. முன்னாள் ஓடி வருகிறான் லட்சுமணன் துரத்தி வருபவன் ராமன் புழுதிப் படலம் சிலையின் மீது படிகிறது. எப்போதோ ஒரு நாள் நின்று கல்லான இதயம் சிலையுள் துடிக்கிறது கண்களை மூடித் திறக்கிறான்” என்று வர்ணிக்கின்றார். இதனையே கம்பன் வர்ணனையாக கூறுவது

“கண்ட கல் மிசைக் காகுத்தன்
கழல் துகள் கதுவ
உண்ட பேதைமை மயக்கு அற
வேறுபட்டு உருவம்
கொண்டு மெய் உணர்பவன்
கழல் கூடியது ஒப்ப
பண்டை வண்ணமாய் நின்றனள்
மா முனி பணிப்பான்”

எனும் பாடலில் கல்லின் மேலே இராமனது திருவடி துகள் பட்டதால் மனதிற் கொண்டுள்ள அறியாமையாகிய இருள் மயக்கம் நீக்குமாறு உண்மையான தத்துவ ஞானம் பெற்றவன் தனது அஞ்ஞானமாகிய அறியாமை நிலை மாறி உண்மை வடிவம் பரமனது திருவடிகளை அடைவதைப் போல முன்னைய வடிவத்தோடு எழுந்து நின்றனள் என்று உணர்த்துகின்றார்.

கௌதமன் வருணனை

ஒரு கரையான் புற்று நிஷ்டையில் ஆழ்ந்து தன் நினைவகற்றித் தன் சோகத்தை மறந்து தவம் கிடக்கிறான் கோதமன். இயற்கை அவனையும் அபேதமாகத் தான் போஷிக்கிறது. அந்த நிற்கும் புற்றில் அதில் வலை மூட்டையில் மோகனத் தவங் கிடக்கும் பட்டுப்பூச்சி போலத் தன்னை மறந்து நிஷ்டையில் ஆழ்ந்து இருக்கிறான் கௌதமன், நிஷ்டையில் இருந்து எழுந்த கோதமன் கண்கள் சாணை தீட்டிய கத்தி போல் சுருள்கின்றன. உடலிலே காயகற்பம் செய்ததுபோல் வலு பின்னிப் பாய்கிறது. மிடுக்காக பெண்ணின் கேவலத்திலிருந்து விடுவித்துக் கொள்ள முடியாதவனைப் போலத் தயங்கித் தயங்கி வருகிறான் என்று வர்ணிக்கிறார்.

இராமனை வர்ணிக்கும் விதம்

இராமனைக் கூறுகின்ற விடத்து, ஆண்சிங்கம் போல மிடுக்கு நடை நடந்து எடுத்த கருமம் முற்றியதால் உண்ட மகிழ்ச்சியை மனசில் அசை போட்டுக் கொண்டு நடந்து வருகிறான். விசுவாமித்திரன் மாரீசன், சுவாகுவும் போன இடம் தெரியவில்லை. ராமனின் கையில் இருந்த அம்பானது தாடகை என்ற கிழட்டுக் கொடுமை நசிந்து விட்டது என்ற மகிழ்ச்சியில் திரும்பி பார்த்த வண்ணம் அவதார சிசுவான ராமன் காலடி புழுதி பட்டு சாபவிமோசனம் அடைந்ததை புதுமையாக விளக்குகிறார் புதுமைப்பித்தன் அவர்கள். இவ்விளக்கத்தை கம்பர் வழி வர்ணனையாவது,

“இவ்வண்ணம் நிகழ்ந்த வண்ணம்
இனி இந்த உலகுக்கு எல்லாம்
உய் வண்ணம் மற்று ஓர்
துயர் வண்ணம் உறுவது உண்டோ?
மை வண்ணத்து அரக்கி போரில்
மழை வண்ணத்து அண்ணலே உன்
கை வண்ணம் அங்கு கண்டேன்
கால் வண்ணம் இங்கு கண்டேன்”

இது முற்காலத்து நடந்த முறையாகும். இனிமேல் நீ இவ்வுலகில் பிறந்த தீயவரை அழித்து நல்லவர்களைப் பாதுகாத்தல் உலகத்திலுள்ள உயிர்களுக்கெல்லாம் கடைத்தேறும் வழியே அல்லாமல் துன்பத்தின் வழியே அடைதல் கூடுமோ மேகம் போன்ற கரிய திருமேனியுடைய இராமனை வருகிற வழியில் அஞ்சனம் போலும் கரிய நிறத்தையுடைய தாடகை என்னும் அரக்கியபோடு செய்த போரில் உன் கையின் திறத்தைப் பார்த்தேன் என்று வர்ணிக்கின்றனர்.

முடிவுரை

புதுமைப்பித்தன் அவர்களின் வழி சாபவிமோசனம் கருத்தின் புதுமையான வர்ணனைகளையும் கம்பர் அவர்களின் வர்ணனைகளையும் புகழுக்குக் களங்கம்

கற்பிக்க நினைத்தாலும் கவிதைக்குக் கம்பன், கதைக்கு புதுமைப்பித்தன் என்பதற்கு இருவர்களின் வருணைகளும் ஈடு இணையற்றவையாக விளங்குகின்றன.

புதுமைப்பித்தனின் துன்பக்கேணி காட்டும் சமூகம்

ஜெ மதிவேந்தன்

முனைவர் பட்ட ஆய்வாளர், தமிழ் இலக்கியத்துறை,
சென்னைப் பல்கலைக்கழகம், சென்னை - 600 005.

தமிழில் பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டுத் தொடங்கி, புனைகதை உருவாக்கம் பெற்றது. இருபதாம் நூற்றாண்டில் செழுமை பெற்று, இருபத்தியோராம் நூற்றாண்டில் பல்வேறு வடிவங்களை அடைந்துள்ளது. அதன்போக்கில் படைப்பாளிகள் - படைப்புகள் தோன்றியுள்ளன. கவிதை, சிறுகதை, புதினம் (நாவல்), நாடகம் போன்றவை குறிப்பிடத்தக்கது. இவை இயக்கங்கள், இதழ்களின் முன்னெடுப்பில் பெருமளவு கவனப்படுத்தப்பட்டது. கவிதைக்கென தனி இயக்கம், இதழ் என்று உருவானது. அதேபோல் சிறுகதைக்கென்றும் உருவாகி, செழுமை அடைந்துள்ளது. தமிழில் சிறுகதைகள் வெவ்வேறு வடிவங்களில் நவீனத்தன்மையோடு வெளிவருகின்றன. அந்த அடிப்படையில், சிறுகதைத் துறையில் தனக்கெனத் தனி முத்திரையைப் பதித்தவர் சொ. விருதச்சலம் என்னும் புதுமைப்பித்தன். அவருடைய துன்பக்கேணி என்ற சிறுகதையில் காணலாகும் சமூகம்சார் நிகழ்வுகளை முதன்மைப்படுத்தவும், அக்காலத்திய மற்றும் இன்றைய மனநிலையில் அக்கதையின் தாக்கத்தை எடுத்துரைக்கவும் இக்கட்டுரை முயல்கிறது.

துன்பக்கேணி' எனும் சிறுகதை பல்வேறு கருத்துகளை எடுத்துரைக்கிறது. குறிப்பாக, ஏதோ ஒரு நிலத்தில் ஏற்படுகிற - நிகழுகின்ற இன்னல்களைச் சுற்றுவதாகப் பொருள் கொள்ளமுடிகிறது. இத்தலைப்பு பாரதியாரின் கவிதையில் இடம்பெற்ற,

கேட்டிருப்பாய் காற்றே! - துன்பக்
கேணியிலே யெங்கள் பெண்க ளழுதசொல்
மீட்டு முரையாயோ? (பக், 676.)

என்பதிலிருந்த துன்பக்கேணி என்ற சொல்லை மட்டும் எடுத்துக்கொண்டு, புதுமைப்பித்தன் இலங்கையின் தேயிலைத் தோட்டங்களை முதன்மைப்படுத்தி, தமிழ்நாட்டின் விளிம்புநிலை மக்களைக் குறித்து புனைகதைப் படைத்துள்ளார். துன்பக்கேணி சிறுகதையினை,

- தாழ்த்தப்பட்ட மக்களைச் சுட்டும் சமுதாயச் சுட்டுக்கள்.
- பிற சாதியப் பெயர்கள், அவை தொழிற்படும் இடங்கள்
- கதாபாத்திரங்கள் வெளிப்படுத்தும் சாதியப் பிடித்தல்
- புதுமைப்பித்தனின் சமூகச் நிலை
- இன்றைய வாசிப்பில் துன்பக்கேணியின் நோக்கு

எனப் பகுத்துக்கொள்ளலாம்.

சாதி

இயற்கையோடு மனிதன் வாழ்ந்த காலக்கட்டத்தில் சாதியும் மதமும் இல்லை. நிலையான இருப்பிடம் பெற்று, உழவு செய்து, வளங்கள் சேரும்போதும் பொதுவுடைமை என்ற நிலை மாறி தனியுடைமை நிலை அடையும்போது, தங்கள் வசதிக்காக, சாதியும் மதமும் ஏற்படுத்திக்கொண்டனர். சாதி, மதம் குறித்த விரிவான ஆய்வுகள் நடைபெற்றுள்ளன. எனினும், இவற்றின் அகோரமானச் செயல்பாடு சமூக - ஒற்றுமையை, மனிதத்தைச் சீர்குலைப்பதாக உள்ளது.

குறிப்பாக, பிற நாடுகளில் மதங்களின் பிரிவு ஆட்சி செலுத்துகின்றன. இந்தியாவில் சாதியோடு மதம் முதன்மை பெறுகிறது. அந்தவகையில் தமிழ்நாட்டில் சாதி என்பது எங்கும் பரவிக் காணப்படுகிறது. சாதி ஒரு மனநோயாக மாறியுள்ளது. இதனை எதிர்த்து ஒழிக்கவும், அழிக்கவும் பன்னெடுங்காலமாகப் போராட்டமும் கருத்தியல் புரட்சிகளும் உருவாகின்றன. எனினும் சொல்லிக்கொள்ளும் அளவுக்கு எவ்வித பெரிய மாற்றமும் நிகழவில்லை.

துன்பக்கேணி.

திருநெல்வேலி, வாசவன்பட்டியில் தொடங்கும் கதை, இலங்கையின் வாட்டர் பால்ஸ் எனப்படும் வாட்டர் பாலத்தில் நிறைவு பெறுகிறது. இக்கதை தாழ்த்தப்பட்ட - பறையர் சமூக மக்களின் வாழ்வியலை எடுத்துரைக்கிறது. குறிப்பாக, 1920-30களில் வாழ்ந்த மக்களின் சமூக - பொருளாதார - சாதி குறித்தான பார்வைகள் விரிவாகப் பதிவு செய்யப்பட்டுள்ளன. இச்சிறுகதை குறுநாவல் அளவிற்கு விரிந்து செல்கிறது. புதுமைப்பித்தன் 31.03.1935 - 14.04.1935 - 28.04.1935 ஆகிய நாட்களில் மணிக்கொடி இதழில் எழுதியது.

மருதி, வெள்ளையன் என்ற இரு கதாபாத்திரங்களோடு தொடங்கி, தாமோதரன், வெள்ளச்சி என்ற கதாபாத்திரங்களோடு நிறைவடைகிறது. இதில் அதிகாரச் செயற்பாடுகளில் ஈடுபடும் ஆங்கிலேய அதிகாரிகள் எனப் பலரும் கவனம் பெறுகின்றனர். கதையோட்டத்தில் வெளிப்படும் சாதி, சாதியம் குறித்த பதிவு என்பது புதுமைப்பித்தன் அக்காலக்கட்டத்திய சமூகச் சூழலை விளக்குகிறார் என்பதாகவே கொள்ளமுடிகிறது.

தாழ்த்தப்பட்ட சாதி

இந்தியாவில் தாழ்த்தப்பட்ட சாதிகள் பல உள்ளன. இவற்றினை, அட்டவணை - பட்டியல் சாதிகள் என அரசு எடுத்துரைத்தாலும் பொதுச்சமூகத்தின் புத்தியில் இழிசாதியினாராகவே இம்மக்களைப் பார்க்கும் புரையோடிய மனநிலை இன்றளவும் உள்ளது. இது நூற்றாண்டுகளுக்கு முன்னர் இருந்த நிலை என்பது குறித்தும் கவனத்தில் கொள்ள வேண்டியுள்ளது. இன்றும் இதே நிலை தொடர்கிறது. இப்பதிவினைத்தான் புதுமைப்பித்தன் சிறுகதையில் பதிவு செய்துள்ளார். எனினும் அ.து இன்றும் என்னவாகப் புரிந்துகொள்ளப்படுகிறது அல்லது புரிந்துகொள்ளப்பட்டுள்ளது என்பது பெரும் வினாவிற்குரியதே.

துன்பக்கேணி பதிவு செய்த சமூகம் பறையர் சமூக மக்களையே. இவர்களின் வாழ்வியல், மொழி, பண்பாட்டு அடையாளங்கள் பொருளாதாரநிலை, சாதி, உணவு, வறுமை போன்ற பல்வேறு கூறுகளையும் இச்சிறுகதை கவனப்படுத்தியுள்ளது.

குடிசைகளைத் தாண்டிச் சென்றால் மானாமரக் குளம். அதாவது, தண்ணீருக்கு வானம் பார்க்கும் ஏரி. அதன் இக்கரையின் வலதுப்புறத்தில் பறைச்சேரி. அங்கு ஒரு முப்பது குடிசைகள். (பக், 98.)

என்பதில் தொடங்கும் பறைச்சேரி குறித்தான அறிமுகத்திலிருந்து பறையர் சமூக மக்களைப் பதிவு செய்கிறார். புதுமைப்பித்தன் திருநெல்வேலி, வாசவன்பட்டியில் பறைச்சேரியின் இடத்தையும் அதன் சுற்றுப்புறத் தன்மையும் சுட்டிக்காட்டுகிறார். மேலும், இச்சமூக மக்களின் பொருளாதாரச் சீர்கேட்டிற்கான காரணமாக, பின்வரும் பதிவு அமைகிறது.

அறுப்புத் தொடங்கிவிட்டது என்றால் ஒட்டப்பிடாரம் பிள்ளைக்கும் அதைவிட, சேரியின் பக்கத்தில் கள்ளுக்கடை வைத்திருக்கும் இசக்கி நாடாருக்கும் கொள்ளை. (பக், 99.)

நெல் அறுவடை தொடங்கி, கையில் பணப்புழக்கம் உண்டாகும் இச்சமயத்தில் இயல்பாகவே கள்ளுண்ணும் மனநிலைக்கு இம்மக்கள் தள்ளப்படுகின்றனர். காரணம் உழைக்கும் மக்களின் உடல் வலியையும் நீக்கி புத்தெழுச்சியை ஏற்படுத்தவல்லது கள்' என்பது அவர்களின் மதிப்பீடாக இருக்கிறது. எனினும் வருமானம் மிகும்போதும், இல்லாதபோதும் கள்ளுக்கடையே கதியென இருந்து தங்களின் சேமிப்பு பொருளாதாரத்தையும் இழந்து நிற்கும் அவலம் நேர்கிறது. குறிப்பாக, மேற்கண்ட பதிவில் சேரியின் பக்கத்தில் கள்ளுக்கடை என்ற வரியினூடாக, சேரியில் வாழும் மக்கள்தான் அதிகம் குடிப்பார்கள் என்றும் மற்றவர்களெல்லாம் நல்லவர்கள் என்ற மனநிலை உருவாகுவதைக் காணமுடிகிறது. ஆனால் அதை விற்பவர் இசக்கி நாடாராகவும், அறுப்பின் வழிப் பணம் சேமிக்க எத்தனிக்க முயல்பவராக ஒட்டப்பிடாரம் பிள்ளையாக இருப்பதை புதுமைப்பித்தன் மிக நேர்த்தியாக பதிவாக்கியுள்ளார்.

அதிகாரச் செயல்கள்

சாதியின் வழி உயர்ந்த - தாழ்ந்த பாகுபாடு தோன்றுகிறது. இது மக்களிடத்தில் உயர்ந்தவர் எனப்படுவோர், தாழ்த்தப்பட்டோரிடம் தங்களின் அதிகாரச் செயல்பாடுகளை எடுத்துரைக்கும் களமாக அமைகிறது. இதனை,

இரு சுவமே, அண்ணாச்சிகிட்ட பேசுது தெரியல்லே “வரவர பறக் கழுதைகளுக்கும் திமிறு ஏறுது” என்று எதிரில் இருந்த பறைச்சிறுமியை அதட்டிக்கொண்டு, பண்ணையாரிடம் பேசுக் கொடுக்க ஆரம்பித்தார் ஒட்டப்பிடாரம் பிள்ளை. (பக், 100.)

என்ற வரிகள் உணர்த்துகின்றன. அதாவது, பறையர்கள் மட்டுமல்லாது கீழ்சாதியினர் என இருப்போர் தங்களின் உரிமைகளையும் கேள்விகளையும் நேரடியாகக் கேட்பதென்பது அவர்களின் அதிகாரக் குரல்வளைகளை நெறிக்கும் செயலாகக் கருதி, தங்கள் அதிகாரத்தை, இழிச்சொற்கள், சாதியச் சுட்டுகள் போன்றவற்றினூடாக, வசைப்பாடி ஒதுக்குதல் அல்லது அதிகாரத்தை நிலைநிறுத்துதல் என்ற பணியை ஒட்டப்பிடாரம் பிள்ளை போன்றவர்கள் செயல்படுவதைப் புதுமைப்பித்தன் சுட்டுகிறார். அதிகாரம், பொருளாதாரம் ஆகியவை ஒரு சமூகத்தின் இருவேறு முதன்மைக்கூறுகளாக இருக்கின்றன. ஆண்டான்-அடிமை பாகுபாடும் ஆண்டைகள் தங்களை அதிகாரத்தின் உச்சமாகக் கருதி, செயல்படுவதையும் அடிமைகள் - உழைப்பாளிகள் அம்மக்களை நம்பி வாழ்வதையும் பின்வருமாறு பதிவுசெய்கிறார்.

ஊருக்குப் பெரிய நாயம்மாரே இப்படிப் படுத்துனா, நாங்க என்ன செய்வோஞ் சாமி? (பக்,100.)

பண்ணையார், பறச் சனமோ குறச் சனமோ' என்று வெறுத்துக்கொண்டார். (பக், 101.)

நடைமுறை வாழ்வியலில் பொருளாதாரத்திலும், வாழிடத்திலும், மொழிப்பயன்பாட்டிலும் விளிம்புநிலை தாழ்த்தப்பட்ட மக்கள் பொதுவெளியிலிருந்து மாறுபட்டுத்தான் இருப்பார்கள். அது அவர்களின் உரிமை - இயல்பு. இதை ஏற்றுக்கொள்ள அல்லது சமமாகப் பார்க்கின்ற அதிகாரக்காரர்கள் - சாதியர்கள் இழிவாக நினைக்கின்றனர்.

அப்பன் வீடானாலும், அன்பையும் ஆதரவையும் தவிர வேறு என்ன கிடைக்கப் போகிறது. அதிலும் ஏழைப் பறையனாக இருக்கும்பொழுது? (பக், 103.)

பொருளாதாரம் என்பது எக்காலத்திலும் தேவை உள்ளதாகவும் முதன்மையானதாகவும் உள்ளது. குறிப்பாக, நிலமற்ற - உழைப்பை மட்டுமே நம்பி வாழும் ஏழைகளின் வீட்டில் என்ன செல்வக் குவியல்கள் காணப்பட போகிறது. இது மருதி, தன் தந்தை வீட்டிற்கு வரும் சூழலில் சுட்டிக் காட்டப்படுகிறது.

தேயிலைத் தோட்டம்

சாதி, மதக்கொடுமைகளுக்கும், வேற்றுமைகளாலும் பாதிப்புக்குள்ளானவர்களின் மனநிலை எவ்வாறு இருக்கும் என்பதை,

அப்பொழுது தேயிலைத் தோட்டத்திற்கு ஆள் பிடிக்கும் ஏஜெண்டு ஒருவன் வந்தான். தேயிலைத்தோட்டம் இவ்வுலக வாழ்க்கையில் மோட்சம் போலத் தோன்றியது. (பக், 103.)

என்ற வரிகளின் வழி இங்கு நிலவிய அசாதாரணச் சூழலைப் படம் பிடித்துக்காட்டுகிறார். இது தங்கள் சொந்த மண் (வாழிடம்), மக்கள் (உறவுகள்) அனைத்தையும் விட்டுவிட்டு நிரகதியாக ஏதுமற்று பிரிதொரு இடத்திற்குப் பயணிக்கும் சூழல் என்பது தற்செயலாக ஏற்பட்டது என்று மட்டும் கூறி விட முடியாது.

ஆங்கிலேயர்களின் உணவு, பழக்கவழக்கம், பாலியல் இச்சைகள், செல்வம் குவிக்க எண்ணும் மனநிலை, இரக்கமற்ற செயல்பாடுகள் போன்றவற்றை கவனப்படுத்த வேண்டும். இவ்வடிப்படையில் அவர்கள் உணவுகளை நல்ல தரத்துடன் சத்தான உணவுகள் புதிய முறையிலான தயாரிப்புகளுடன் உண்டு வந்தனர். அதன் செய்முறை பணியாளர்களாகப் பெரும்பாலும் பறையர் சமூக மக்களே இருந்தனர். இவர்கள் பட்லர் என அழைக்கப்பட்டனர். துன்பக்கேணியிலும் ஆங்கிலேயரின் உணவு பழக்கம் குறித்த பதிவு காணப்படுகிறது.

இங்கிலீ பீப்பும் (மாட்டுக்கறி), இங்கிலீ போக்க'னும் (பன்றி இறைச்சி) அவர் சொந்தப் பார்வையிலேயே தயாரிக்கப்படாத தேசம். அவர் தேகத்திற்கு ஒத்துவராது. (பக், 104.)

மாட்டுக்கறியும் பன்றிக்கறியும் அவர்களின் விருப்பத்திற்குரிய உணவாக இருந்தது அறியமுடிகிறது. இன்றைய சூழலில் இவ்விரண்டு உணவுகளும் அருவருக்கத்தக்க - புறக்கணிக்கப்பட்ட உணவுகளாகக் கட்டமைக்கப்பட்டுள்ளன. எனினும் உழைக்கும் மக்களுக்கு அதிகளவில் புரதச்சத்து தேவைப்படுவதால் இந்த இறைச்சி உணவுகளை உட்கொள்கின்றனர். உடலுழைப்பற்ற, உட்கார்ந்து திண்போருக்கு இது கசப்புக்குரியதாகத்தான் இருக்கும். ஆங்கிலேயருக்குச் சுவையான முறையில் இதை சமைத்த பறையர்களை அவர்கள் தங்களுடனே தங்க வைத்துக்கொண்டனர். அதோடு, நெருக்கமாகப் பழகும் வாய்ப்பும் கிடைத்தது. இதனால் சமூகத்தில் மற்ற பிரிவினர்கள் அதிர்ச்சிக்கும் மனப் புகைச்சலுக்கும் ஆளாகினர்.

சேரி மக்களின் வாழ்வில் சுகாதாரமின்மை என்பது இயல்பாகவே உள்ளது. இதற்கு அவர்களின் வாழிடத்தை அரசாங்கம் சரிவர பராமரிப்பு செய்யாமை, கண்டுகொள்ளாமை போன்றவை முதன்மை பெறுகின்றன. இதனை, இலங்கைத் தேயிலைத்தோட்டத்தோடு புதுமைப்பித்தன் ஒப்பிடுகிறார்.

அங்கிருக்கும் நாற்றம் வாசவன்பட்டி சேரியின் நாற்றத்தை விடச் சிறிது அதிகம். (பக், 105.)

சேரியில் பறையர்கள் நடமாட்டம் அதிகமில்லை. பகலில் வீட்டில் உட்கார்ந்து கொண்டிருக்க அவர்கள் என்ன ஜமீந்தார்களா? அல்லது அவர்களுக்கு வயிறில்லையா? (பக், 115.)

சேரி நாற்றமானது என்பதைவிட, அவர்கள் (ஆண்,பெண்) தங்கள் வீட்டிற்குள் இருந்து கொண்டு, வீட்டையும் அதைச்சுற்றியும் தூய்மையாகவும் அழகியல் தன்மையுடனும் வைத்துக்கொள்ள அவர்களின் வாழ்வியலும் பொருளாதாரமும் இடமளிப்பதில்லை. இதனையும் சேர்த்தே புதுமைப்பித்தன் பதிவு செய்கிறார். பசி, உணவுத்தேவை போன்றவையே ஒரு மனிதனின் ஆளுமையை, நடத்தையைத் தீர்மானிக்கின்றன. அந்த அடிப்படையில் புதுமைப்பித்தன் மிக நேர்மையாக, பறையர்களின் வாழிடத்தையும் அவர்களின் பொருளாதாரச் சூழலையும் மிகத் தெளிவாகப் பதிவுசெய்கிறார்

பாலியல்

பெண்களுக்குப் பாலியல் கொடுமைகள் என்பது எல்லாக் காலங்களிலும் தொடர்ந்து நடைபெற்றுக் கொண்டிருக்கின்றன. இது ஆண் - மைய, அதிகாரச் சமூகத்தின் ஒழுங்கீனச் செயலாகும். பாலியல் கொடுமைகள் அதிகாரத்தின் ஒரு குறியீடாக அமைகிறது. இதனை,

தேயிலை ஸ்டோர் மேனேஜர் அவளை ஆஸ்பத்திரியில் கண்டார். புது உருப்படி என்பதால் அவர் குளித்துவிட்டு வா என்றதின் அர்த்தம் அவளுக்குப் புரியவில்லை. கூலிகளின் சம்பிரதாயத்தைப் பற்றி காரியம் மிஞ்சிய பிறகுதான் அறிய முடிந்தது. (பக், 98.)

என்பதின் வழி, ஆண்களின் இச்சைகளுக்குக் குறிப்பாக, அதிகாரச் சூழலில் உள்ள ஆண்களின் சொற்களுக்குக் கட்டுப்பட்டவர்களாகப் பெண்களை உருவாக்கி வைத்துள்ளனர். இதனை, புதுமைப்பித்தனும் தம் காலத்தில் நிகழ்ந்த நிகழ்வுகளின் ஊடாகக் காட்சிப்படுத்துகிறார். பாலியல் சுரண்டல் தாண்டி, திருமணம் என வருகிற சூழலில் மட்டும் சாதி, மதம் போன்றவை தலைதூக்கிப் பார்க்கும். இந்த அவலம் தொடர்ந்து நிகழ்கிறது. இந்நிலை மாறவேண்டும்.

பெண்ணுடல் போகப்பொருளாகப் பார்க்கப்படும் வரை அவள் தன்னிச்சையாக இயங்க முடியாது. பாலியல் வல்லுறவிற்குத் தேவைப்படும்போது மட்டும் பெண் சாதியாலும் மதத்தாலும் உடல் ஊன உறுப்புகளால் ஒதுக்கப்படுவதில்லை. ஆனால், திருமணம் என்கிற போதுதான் சாதி, மதம் உடன் வருகின்றன. இப்போக்கினைக் கண்ட புதுமைப்பித்தன் துன்பக்கேணியிலும் உயர்சாதியின் கேடுகெட்ட தன்மையினைக் குறிப்பிடுகிறார்.

ஒரு யோசனை பட்டது. ஒரு பைத்தியக்காரத்தனமான யோசனை. அவளைத் தானே கலியாணம் செய்துகொண்டால் - அவளுடைய குழந்தைத்தனம், அவளுடைய பிடிவாதம் ஆனால், உள்ளுக்குள் இருக்கும் விளைந்த அன்பு, எல்லாம் வசீகரித்தன. ஆனால், பறைச்சி ஒத்துவருமா? (பக், 123.)

விளிம்புநிலை மக்களுக்குப் புது வழி உண்டாக்க நினைப்பவர்கள் ஆர்வக்கோளாறு செயல்களால் காதலித்து, திருமணம் என்று வரும் சூழலில் மட்டும் சாதி பார்த்து ஒதுக்குவதும் அல்லது மனதளவில் சிந்திப்பதும் புரையோடிய சாதியத்தின் இழிவாகவே காணமுடிகிறது. புரட்சி பேசுபவர்கள் உதட்டளவில் உச்சரிப்பதைத் தாண்டி, மனதளவில் மாற்றத்தை ஏற்படுத்திக்கொண்டு அதை செயல்படுத்த வேண்டும்.

புதுமைப்பித்தனின் கதைகள் பலவும் இதனை முன்னிறுத்தி அமைகின்றன. குறிப்பாக, துன்பக்கேணி அன்றைய சமூகத்தில் நிலவிய கொடுமைகள், புறக்கணிப்புகள் போன்ற செயல்பாடுகளை கவனப்படுத்துவதாக அமைந்துள்ளது.

எனினும் புதுமைப்பித்தனின் பிரதிகளைக் (கதைகளைச்) சாதிய நோக்கில், இன்றைய கல்வியாளர்கள், பேராசிரியர்கள், ஆசிரியர்கள் அணுகுவது, அதைத் திரித்து கருத்துரைப்பது போன்றவை தவறான செயல்பாடாகும். உள்ளதை உள்ளபடியே கூறவேண்டும் என்ற புரிதலோடு, எவ்வித காழ்ப்புணர்ச்சியும் இன்றி சமூக அக்கறையோடு புதுமைப்பித்தனின் கதைகளை அணுகவேண்டும். இதனை, முனைவர் கோ. பழனியின் ஆய்வுக்கட்டுரையான “புதுமைப்பித்தனின் பிரதியைச் சாதிய நோக்கில் மாற்றுவது யார்” என்ற வினாவின் ஆழமான பார்வை பல்வேறு புதிய திறப்புகளுக்கு வழிவகுக்கிறது.

யார் கற்பிப்பது? யார் கருத்துரைப்பது? என்ற பின்புலங்களோடு புதுமைப்பித்தனின் கதைகளை நோக்க வேண்டும். இப்புரிதல்கள் இல்லாமையால் தான் பொன்னகரம், துன்பக்கேணி போன்ற படைப்புகள் சென்னைப் பல்கலைக்கழகப் பாடத்திட்டத்திலிருந்து நீக்கும் அவலம் நடந்தேறியுள்ளது. இழிவுபடுத்தியோரும் இழிவுக்குட்பட்டோரும் மட்டுமே காரணம்; புதுமைப்பித்தன் அல்ல. இனி, வருங்காலங்களில் இச்சூழல் உருவாகாமல் சமூக அக்கறையோடு கூடிய புரிதல் உருவாக வேண்டும். அதுவே, புதுமைப்பித்தனுக்கும் அவரின் படைப்புகளுக்கும் கிடைத்த வெற்றியாகும்.

துன்பக்கேணி - கதாபாத்திரங்கள்

ஸ்மித், ஸ்டோர், மானேஜர், ஸ்ரீமதி, மாட்கிளைன்,
புதுமனைவி, தாமோதரன், மரகதம், மருதி, சுப்பன்,
வெள்ளையன், வெள்ளச்சி, ராமசந்திரன்

துன்பக்கேணி - சாதிகள்

நாயக்கமார், நாடார், கணக்கு முதலியார், பறையர்,
பிள்ளை, பண்ணையார், பண்டாரன், ஐயர், தேவர்,
தலையாரி, மறவர், வேளாளர்

துணைநின்ற நூல்கள்

- மணற்கேணி இதழ் - மார்ச் - ஏப்ரல் - 2014.
- அரசு வீ. (ப.ஆ.), புதுமைப்பித்தன் கதைகள், (இதழ்வழி முழுப் பதிப்பு), அடையாளம் பதிப்பகம், 2010.
- சுகுமாரன் (தொ.), புதுமைப்பித்தனுக்குத் தடை, காலச்சுவடு பதிப்பகம், சென்னை. 2014.
- விசுவநாதன் சீனி., (ப.ஆ.), கால வரிசையில் பாரதி பாடல்கள், சீனி. விசுவநாதன் வெளியீடு, 2012.
- வல்லிக்கண்ணன், புதுமைப்பித்தன் (இந்திய இலக்கிய சிற்பிகள்) சாகித்திய அகாதெமி, சென்னை 2006.

திருடின் தர்மம்

க ஆனந்தசுரேஷ்

உதவிப்பேராசிரியர், மேலாண்மைத்துறை
டாக்டர் எம்.ஜி.ஆர் கல்வி மற்றும் ஆராய்ச்சி நிறுவனம்,
மதுரவாயல் சென்னை - 600 095

முன்னுரை

சங்குத்தேவனின் தர்மம் என்னும் சிறுகதை புதுமைப்பித்தன் என்னும் கடலில் விளைந்த முத்துகளுள் ஒன்றாகும். இச்சிறுகதையில் ஏழ்மையில் வாடும் ஒரு வயதான பெண் தன்னுடைய ஒரே மகளின் திருமணத்தை நடத்துவதற்கு எவ்வளவு சிரமப்படுகிறாள் என்பதையும் திருடர்களுக்கும் தர்மம் உண்டென்பதையும் புதுமைப்பித்தன் கூறியுள்ளார்.

புதுமைப்பித்தன்

தமிழ்ச்சிறுகதை உலகில் புதுவிதமான புரட்சியை உருவாக்கியவர் புதுமைப்பித்தன். இவரின் காலம் 25 ஏப்ரல் 1906 - 5 மே 1948. சிறுகதை உலகில் மன்னன் எனவும் போற்றப்படுகிறார். சமுதாயத்தோடு உறவு கொள்வதற்கும், சமுதாயத்தோடு போராடுவதற்கும் அவரின் சிறுகதைகள் பயன்பட்டன. மேலும் தன்னுடைய கருத்துகளுக்கு வெறுப்பைக் காட்டிய சமுதாயத்திற்கு சவுக்கடி கொடுக்கும் கருவிகளாகவும் இவரின் சிறுகதைகள் அமைந்தன. புதுமைப்பித்தன் என்ற புனைபெயர் கொண்டவர். அவர் கொண்ட புனைபெயர் அவருக்கு முற்றிலும் பொருந்தும் என அவர் சிறுகதைகள் அனைத்தும் விளக்கிவிட்டன.

மேலைநாட்டு எழுத்தாளர்களின் புனைகதை பற்றிய கருத்துகளையும், வடிவங்களையும் உள்வாங்கி அவற்றைத் தமிழ்மொழிக்கேற்ப மாற்றியமைத்துப் புதுப்புது உத்திகளைக் கையாண்ட புதுமைப்பித்தனின் **சங்குத்தேவனின் தர்மம்**, **காலனும் கிழவியும்**, **மனக்குகை ஓவியங்கள்**, **கடவுளும் கந்தசாமிப்பிள்ளையும்**, **கந்த புராணம்** போன்ற சிறுகதைகள் சாதி மத பேதங்களை நையாண்டி செய்து சீரிய சிந்தனையைத் தூண்டக்கூடியவை என்று நூற்றாண்டுக்குப்பின் புதுமைப்பித்தன் என்னும் நூலில் மு. விவேகானந்தன் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

கன்னியர்களின் நிலை

ஏழைகள் என்றால் இந்த சமூகத்தில் ஏளனமாகப் பார்க்கும் நிலைதான் உள்ளது. அதுவும் ஏழ்மை நிலையிலிருக்கும் பெண்கள் கொஞ்ச காலமாவது கன்னிகையாக இருந்து காலம் தள்ள இந்த சமூகம் இடந்தராது. இவ்விசயத்தில் கைம்பெண்களின் நிலைமையைவிட கன்னியர்களின் நிலை பரிதாபகரமானது. கன்னியர்களின் நிலையைப் புதுமைப்பித்தனைப் போன்று வைரமுத்துவும் பின்வருமாறு:

எங்கிருக்கிறாய்
என் ஷாஜகான்
இறந்த பின்னே
தாஜ்மகால் வேண்டாம்

இருக்கும்போதே
ஒரு குடிசை கொடு
எங்கிருக்கிறாய்
என் இராமனே?
இந்தச் சீதை
மணவாசம் காணுமுனே
வனவாசம் கொண்டாளே
வேண்டாம்
ஷாஜகானும் வேண்டாம்
ராமனும் வேண்டாம்
நியாவது ராவணா நியாவது
புஷ்பக விமானமா கேட்டேன்
கள்ளத் தோணியிலாவது

என இந்தப் பூக்கள் விற்பனைக்கல்ல என்ற கவிதைத் தொகுதியில் முதிர்கன்னி என்னும் தலைப்பில் கூறியுள்ளார். இக்கவிதை இவ்விடத்தில் பொருந்தத்தக்கது. எப்படியோ முறுக்கு விற்கும் முத்தாச்சி, விண்டில் துரை பங்களாவில் பணிபுரியும் மாடசாமி பிள்ளைக்குத் தன் மகளைக் கொடுக்க நிச்சயித்துவிட்டாள். நாளை காலையில் கல்யாணம்.

தங்கவேலு ஆசாரி

சாதாரண குடும்பத்தில் ஒரு திருமணத்தை நடத்துவது என்பது மிகவும் பெரிய விசயம். அதனால்தான் நம் முன்னோர்கள் **வீட்டைக் கட்டிப்பார் கல்யாணத்தைப் பண்ணிப்பார்** என்று கூறியிருக்கிறார்கள். முத்தாச்சி பாட்டி தன் மகளின் திருமணத்திற்கு நகை செய்வதற்குத் தங்கவேலு ஆசாரியிடம் சென்று அவளின் பழைய பாம்படத்தைக் கொடுத்து புதிதுபோன்று மெருகேற்றச் சொன்னாள். **பாம்படம் என்றால் வயதானவர்கள் காதில் அணியும் ஒருவகை அணிகலன்.** நகையைப் புதிதாக்கி ஆசாரி சிவப்புக் காகிதங்களில் மடித்து மரியாதையாகக் கொடுத்தான். கொடுத்துவிட்டு ஊரில் நிறைய திருட்டுப்பயம் உள்ளது. நீ பாம்படத்தைப் பத்திரமாக எடுத்துச்செல் எனவும், இதற்கு முன்பு சங்குத்தேவன் அவ்வூரில் பண்ணை வீட்டிலும் காசுக்கடை செட்டியாரிடத்திலும் திருடியதைச் சொல்லியனுப்பினான்.

மன உலகில் சங்குத்தேவன்

கிழவி வேகமாக நடந்து செல்கிறாள். அந்திமாலை போய் இரவு துரத்திக்கொண்டே வந்தது. மக்கள் நடமாட்டமின்றி மரங்கள் அப்பாதையில் அடர்ந்து காணப்பட்டன. ஒவ்வொரு மரத்தைத் தாண்டுவதும் ஒரு வெற்றியாகக் கருதுகிறாள் கிழவி. அவளின் மன உலகில் தோன்றும் சங்குத்தேவனிடம் தப்பித்துக்கொண்டே செல்கிறாள்.

வழித்துணை

கிழவி தனித்துத் தனியாகச் செல்லும்பொழுது ஒரு கரிய உருவம் தோன்றியது. கிழவி வாய் அவ்வுருவத்தைக் கண்டவுடன் குழறியது. கை மற்றும் கால்கள் நடுங்கின. அவள் கடவுளின்மீது பாரத்தைப் போட்டுவிட்டு யாரங்கே என்று கூவிக்கொண்டே நடந்தாள். அப்போது கனத்த ஆண்குரல் இருளோடு வந்தது. நீளமான கிருதா, வரிந்து கட்டின அரைவேட்டி. இத்தோற்றம் கிழவிக்கு ஆறுதல் அளித்தது. இனி நிம்மதியாக வீடுபோய்ச் சேரலாம் என நினைத்து நடையைத் தொடர்ந்தாள்.

கிழவி - பாதசாரி உரையாடல்

‘ஏ! கிழவி நீ எங்கிருந்து வருகிறாய்?’ என்று பேச்சை ஆரம்பித்தான் பாதசாரி. பின்பு நீ என்ன சாதி என்று கேட்கிறான். அதற்குக் கிழவி நாங்கள் வேளாளர்கள் என்கிறாள். பதிலுக்கு அவள் நீ என்ன சாதி என்று கேட்கிறாள். நான் தேவமாரு என்கிறான் பாதசாரி. தேவமாரா! உங்க சாதிக்காரன் அவன்தான் சங்குத்தேவன் ஊரெல்லாம் இப்படி திருடுகிறானே! அந்த அநியாயத்தை நீங்க தட்டிக்கேட்கக்கூடாதா? என்றாள் கிழவி. தன்னுடன் வரும் பாதசாரிதான் சங்குத்தேவன் என்பதை அவள் அறியவில்லை.

பாதசாரியிடம் உண்மையைக் கூறுதல்

‘ஆமாங்கெழவி ஏன் பதறி பதறி சாகிறே?’ என்று கேலியாகக் கேட்டான் அந்தத் தேவன். *மடியிலே கனமிருந்தா வழியிலே பயம்* என்று சிரித்தான் அவன். இவ்வாறு அவன் கேட்டவுடன் கிழவி உண்மையைச் சொல்ல ஆரம்பித்தாள். என் ஒரே மகளுக்குக் கல்யாணம். அதற்காகப் பாம்படம் வாங்கிகிட்டுப் போகிறேன் என்றாள். பாம்படமா வைத்திருக்கிற என்று கேட்டு அவளைக் கூர்ந்து கவனித்துக்கொண்டே நடந்தான். சற்று நேரத்தில் கிழவியின் வீட்டை நெருங்கினார்கள்.

சங்குத்தேவனின் ஈகைப்பண்பு

கிழவியிடம் சங்குத்தேவன் தன் கையிலிருந்த பண்ப்பையைக் கொடுத்தான். உன் முதல் பேரனுக்கு என் பெயரிடு என்று கூறினான். நீங்கள் மகராசரா இருக்கணும். என்ன பெயரிட? என்று கேட்டுக்கொண்டே, அதிர்ஷ்டத்தில் மதிமயங்கி கையை நீட்டினாள் கிழவி. அவன் சங்குத்தேவரின்னு பெயரிடு என்றான். கையில் வாங்கிய பண்ப்பை பொத்தென்று கீழே விழுந்தது. வேண்டாம் வேண்டாம் என்று பதறினாள். இல்லை கிழவி வைத்துக்கொள் என்று பண்ப்பையைக் கொடுத்தனுப்பினான் சங்குத்தேவன். அங்கிருந்த கல்லில் சற்று அமர்ந்தான். குழம்பிய மூளை சரியானதுபோல் அவனுக்குத் தெரிந்தது.

வறியார்க்குஒன்று ஈவதே ஈகைமற் றெல்லாம்
குறியெதிர்ப்பை நீர்து உடைத்து

- (குறள் - 221)

என்று திருவள்ளவர் இல்லாதவர்களுக்குக் கொடுத்து உதவுவதே ஈகையாகும் என்று குறிப்பிட்டுள்ளார். திருவள்ளவர் கூறியுள்ள ஈகைப்பண்பு இவ்விடத்தில் சங்குத்தேவனின் ஈகைப்பண்புடன் ஒப்புநோக்கத் தக்கது.

முடிவுரை

வறியக் குடும்பத்தில் பிறந்த ஒரு பெண் முதிர் கன்னியாய் ஆவதற்கு அவளின் குடும்பச் சூழ்நிலையே காரணமாகிவிடுகிறது. அதே சமயத்தில் திருடன் ஒருவன் இரக்க உணர்வுடன் நடந்துகொள்ளும் சூழ்நிலையும் இக்கதையில் உருவாகிறது. எனவே வறுமையும் திருட்டும் அற்ற சூழ்நிலையை நம் சமூகத்தில் உருவாக்க நாம் அனைவரும் முயற்சி செய்யவேண்டும்.

புதுமைப்பித்தனின் பார்வையில் அகல்யையின் வாழ்க்கைநிலை

திருமதி ராதிகா

முனைவர் பட்ட ஆய்வாளர் (பகுதிநேரம்) - தமிழ்
நிர்மலா மகளிர் கல்லூரி, கோவை - 641 018.

முன்னுரை

திருநெல்வேலியை பூர்வீகமாகக் கொண்ட ஒரு நடுத்தரவர்க்கக் குடும்பத்தில் சொக்கலிங்கம் பிள்ளை - பர்வதத்தம்மாள் தம்பதியருக்கு 1906 - ஆம் ஆண்டு ஏப்ரல் மாதம் 25 - ஆம் தேதி பிறந்தவர் சொ. விருத்தாசலம் என்னும் புதுமைப்பித்தன். 1931 - இல் கமலாம்பாளைத் திருமணம் செய்து கொண்ட புதுமைப்பித்தன் 1936 - முதல் 1943 செப்டம்பர் வரை தினமணி - இல் உதவியாசிரியராகப் பணியாற்றினார். பின்பு 1944 - இல் சொக்கலிங்கம் ஆரம்பித்த 'தினசரி' நாளிதழில் உதவியாசிரியராகச் சேர்ந்தார். 1946 - இல் எஸ்.எஸ் வாசனின் ஜெமினி பட நிறுவனத்துக்காக "அவ்வையார்" படத்துக்குப் புதுமைப்பித்தன் வசனம் எழுதினார். தனது 42 - வது வயதில் 1948 ஜூன் 30 - ஆம் தேதி காலமானார். சிறுகதைகள் பல இயற்றிச் சிறுகதை மன்னனாகத் திகழ்ந்த புதுமைப்பித்தனின் அகலிகை எனும் சிறுகதையைத் திறனாய்வு செய்வதே இவண் நோக்கம்.

கதைச்சுருக்கம்

அழகான வனத்தில் வாழும் முனிவர் கௌதமர் அவருடைய, அவருடைய அழகிய மனைவி அகல்யை, இறைவன் வழிபாடு, இல்லற வாழ்க்கையுடன் வாழ்ந்து வருகின்றனர். இவர்களுக்கு இடையூறாக இந்திரன் அகல்யை மீது மோகம் கொண்டு சதிசெய்து அவளை அடைகின்றான். இதையறிந்த அகல்யைப் புழுவாகத் துடிக்கிறாள். கௌதமன் அவ்விடம் வருகிறார். இக்காட்சியைக் கண்ட கௌதமர் இந்திரனைப் பார்த்து உன் மனைவியைத் தவிர மற்ற பெண்களைச் சகோதரியாக நினைக்கக் கூடாதா! என்று கூறி மன்னித்து விடுகிறார். அகல்யை கற்பு என்பது மனம் சம்பந்தப்பட்டது. உடல் களங்கமானால் அபலை நீ என்ன செய்வாய் என்று கூறி மன்னிக்கிறார். இவ்வாறாகக் கதையை முடிக்கிறார் புதுமைப்பித்தன்.

கதாபாத்திரங்கள்

அந்தணர்	- கௌதமர்
கௌதமர் மனைவி	- அகல்யை
இந்திரலோகத்து அதிபதி	- இந்திரன்

கதை உணர்த்தும் கருத்துகள்

சிந்து நதி தீரத்திலே என்று ஆரம்பிக்கும் செழிந்த காடுகள் புல்வெளிகள் நதி களங்கமற்ற உள்ளத்தைப் போல் பாறைகளைத் தழுவிச் சுழித்துச் சிரித்துச் செல்லும் சிந்து நதி சமவெளியில் கௌதமருடைய வாசஸ்தலம் என்று இடத்தை வர்ணித்துக் கௌதமரையும் அவர் மனைவி அகல்யாவுடன் இல்லற வாழ்க்கை அன்பு பாசம் என்று தெளிந்த நீரோட்டமாகச் சென்று கொண்டிருப்பதும் அவ்வழிகைக் கலைக்க இந்திரனின் இழிவான செயலால் தன் கற்பை இழக்கிறாள். இந்நிலையை அறிந்த கௌதமர் “பிடி சாபம்” என்று இருவரையும் சாபம் கொடுக்கப் போகிறார் என வாசகர்களின் எதிர்பார்ப்பைத் தகர்க்கிறார். அப்பா இந்திரா! உலகத்துப் பெண்களைச் சற்றுச் சகோதரியாக நினைக்கக்கூடாதா? என்று கூறி மன்னித்து விடுகிறார் என்பதையும் மேலும் அகல்யையிடம் உடல் களங்கமானால் அபலை நீ என்ன செய்ய முடியும்?

கௌதமனும் அகலிகையும்,

“அறனெனப் பட்டதே இல்வாழ்க்கை அ.தும்
பிறன்பழிப்பது இல்லாயின் நன்று” (குறள் 49)

என்ற குறளுக்கேற்ப இல்வாழ்க்கை நடத்தியவர்கள்.

மனத்தாய்மைதான் கற்பு என்பதையும் தெளிவுப்படுத்துகிறார் புதுமைப்பித்தன். மேலும் இக்கதையில் சூழ்நிலையை அறிந்த கௌதமரின் மன்னிக்கும் குணத்தையும் எடுத்துரைக்கிறார். இச்சிறுகதை புதுமைப்பித்தனின் தனித்தன்மையைக் காட்டுகிறது.

புதுமைப்பித்தன் கதைகளின் பொதுத்தன்மை

‘என் கதைகளின் பொதுத்தன்மை நம்பிக்கை வறட்சி. தன் கதைகளின் அடிப்படைக் குணம்சத்தைக் கூறுகிறார். எதிர்மறையான இலக்கியத்துக்கு வலு கொடுப்பது என்பது அது ஏற்பவர்களின் மனப்பக்குவத்தைப் பொருத்தேயொழிய எதிர்மறை பாவத்தின் விஷயத்தன்மையைப் பற்றியதல்ல என்றும் நான் கேட்டது கண்டது கனவு கண்டது காணவிரும்பியது காணவிரும்பாதது ஆகிய சம்பவங்களின் கோவைகள் தாம்’ என்று தன்னுடைய கதைகளின் பொதுத்தன்மையைத் தெளிவுப்படுத்துகிறார் புதுமைப்பித்தன்.

இராமாயண கதை ஒப்பீடு

சூர்ப்பனகை இராமன் மீது ஆசைப்படும் போது இராமர் சீதை மட்டும் தான் என் மனைவி மற்றவர் என் சகோதரி போன்றவர்கள் என்று கூறுவது கௌதமர் இந்திரனைப் பார்த்து மனைவியைத் தவிர மற்றவர்களைச் சகோதரியாக நினைக்கக்கூடாதா என்று கேட்பதைத் தெளிவாக்குகிறார்.

“யுத்தகாண்டத்தில்” இராவணன் சீதையைக் கடத்தி வைத்திருக்கும் சூழ்நிலையில் கற்புடன் சீதை திகழ்கிறார் என்பதை நாட்டு மக்களுக்கு நிரூபிக்க தீ மூட்டி அதில் இரங்கித் தன் கற்பு நிலையை மெய்ப்பித்தார் என்பதைக் கற்புநெறிக்குச் சிறந்த உதாரணமாக இராமர், சீதை திகழ்ந்தார்கள் என்பது தெளிவுபடுத்தப்படுகிறது.

கதை உணர்த்தும் பிற கருத்துகள்

கற்பு சமநிலை வேண்டும். பெண்களைச் சகோதரிகளாக நினைக்கவேண்டும். தவறுகளை மன்னிக்கவேண்டும். சாபம் பெற்றாலும் தெரிந்து தவறு செய்யாததால் சாபவிமோசனம் கிடைத்தது. கற்பு என்பது மனம்சார்ந்த உளவியல். தவறு செய்தால் தேவர் தலைவனாக இருந்தாலும் முனிவர் சாபம் கிட்டும். இக்கதை சமுதாயத்திற்கு விழிப்புணர்வைத் தருவதாக அமைந்துள்ளது.

அகல்யை என்ற கதையின் மூலம் சிந்து நதியின் இயற்கைக் காட்சியை நம் கண்முன் காட்டியும், அன்பு பக்தி நிறைந்த வாழ்க்கைக்குக் கௌதமரும் அகல்யையின் வாழ்க்கை முறையையும், இழி செயலால் சுய அறிவு இழந்த இந்திரனின் செயலையும், கௌதமரின் மன்னிக்கும் குணத்தையும் காட்டும் இக்கதைமூலம் ஆசிரியர் தனது தனித்தன்மையினை வெளிப்படுத்துகிறார்.

முடிவுரை

அகல்யை என்ற கதையின் மூலம் புதுமைப்பித்தனின் புதுமையான கருத்துகள் மக்களுக்குச் சிறந்த வழிகாட்டியாகவும் விழிப்புணர்வைத் தருவனவாகவும் அமைந்துள்ளன.

துணை நின்ற நூற்கள்:

1. திருக்குறள்
2. புதுமைப்பித்தன் சிறுகதை

துணை நூல் பட்டியல்:

1. புதுமைப்பித்தனும் கயிற்றரவும் - தமிழினி, 342, டிடிசே சாலை ராயப்பேட்டை, சென்னை - 600-014.
2. சாபவிமோசனம் பெண்ணியச் சிறுகதைகள் - ஸ்ரீ செண்பகா பதிப்பகம் கிருஷ்ணா தெரு, பாண்டி பஜார், சென்னை - 600 017
3. ஸ்ரீ ராம நாமம் தினம் தரும் ஷேமம் - நாகர்கோவில் ஸ்ரீ யுத்தகாண்டம் கிருஷ்ணன்

பொன்னகரத்து கண்ணகி

திருமதி இரா கவிதா,

(முனைவர் பட்ட ஆய்வாளர்-சென்னைப் பல்கலைக்கழகம்)

உதவிப் பேராசிரியர், தமிழ்த்துறை,
டாக்டர் எம்.ஜி.ஆர் கல்வி மற்றும் ஆராய்ச்சி நிறுவனம்,
அடையாளம்பட்டு, மதுரவாயல், சென்னை - 600 095.

முன்னுரை

புதுமைப்பித்தன் இந்தப் பெயர் தமிழ் இலக்கியச் சூழலில் நிலைத்துவிட்ட ஒன்று. இந்த நூற்றாண்டில் கவனம் பெற்ற மிக முக்கியமான தமிழ் இலக்கியப் படைப்பாளர். இவரது படைப்புகளை ஆர்வமுடன் கற்கும் வாசகர்கள் இன்றும் அதிக அளவில் இருக்கின்றனர். சிந்தனை சார்ந்த தளம் பிரிகிறபோது அசட்டுக் கற்பனைகள் சார்ந்த தளம் சுருங்கத்தான் செய்கிறது. வாழ்க்கையைப் பற்றிய கவலைகள் கூர்மை கொள்ளும் போது வாழ்க்கைத்தளம் அற்று அந்தரத்தில் தொங்கும் ஜோடனைகள் வெளிறிப்போகிறது. சாதாரண விமர்சனத்தை விட ஆழ்ந்த விமர்சனத்தை உருவாக்குபவை மிகச்சிறந்த படைப்புகள்தான். புதுமைப்பித்தன் சமூக விமர்சனத்தையே தன் உயிராகக் கொண்ட படைப்பாளி. இவரது படைப்புகளில் சமூகம் சார்ந்த பல தன்மைகள் வெளிப்படுத்தப்பட்டிருக்கின்றன.

25.04.1906-ல் திருநெல்வேலியில் பிறந்த புதுமைப்பித்தன் தமிழ் சிறுகதையின் தூண்; சிறுகதை மன்னன், மேதை என எப்படி வேண்டுமானாலும் சொல்லலாம். சிறுகதை என்றதும் முதலில் நம் நினைவிற்கு வருபவர் புதுமைப்பித்தன். நூற்றுக்கும் மேற்பட்ட சிறுகதைகளை எழுதியுள்ள இவர் புனைக்கதை இலக்கியத்தில் புரட்சி செய்த படைப்பாளர்.

கதை சொல்லும் பாங்கு

புதுமைப்பித்தன் கதை சொல்லும் பாங்கில் பொருள் சார்ந்த மீறலுக்கான ஒரு வாய்ப்பை வாசக மனம் எதிர் நோக்கிக் கொண்டே இருக்கிறது. பல சமயங்களில் இந்த மீறல் நமக்கு அதிர்ச்சியைத் தருகிறது. அதிர்ச்சி ஆர்வத்தை ஊட்டுகிறது. பழமையைக் சொடுக்கும் வாக்கியங்கள் பல கதைகளில் வருகின்றன.

இவ்வாறாக புதுமைப்பித்தனின் ஆளுமைப்பண்புகள் விரிந்தாலும் அவரின் நோக்கமும் புரிதலும் ஒரே பாதையில்தான் சென்றுள்ளது என்பது மட்டும் தெள்ளத்தெளிவாகத் தெரிகிறது.

எந்த ஒரு படைப்பாளனும் தான் கண்ட, கேட்ட, உணர்ந்த நிகழ்வுகளைத்தான் எழுதுவார்கள். இவர் சற்று அதிகமாகச் சென்று கடவுளையும், திருடர்களையும் தம் படைப்பில் பதிவு செய்துள்ளது இவரின் ஆளுமைப் பண்பை மேலும் மெருகேற்றியுள்ளது.

கதைக்கரு

புதுமைப்பித்தன் காதல், சாவு, வறுமை, காமம், பசி, பயம், சிறுமை, சீரழிவு, சோகம், குழப்பம், கொந்தளிப்பு, மந்திரம், புராணம் என்று பலவற்றைக் கதைக் கருவாக எடுத்துக் கொண்டுள்ளார். அவர் எடுத்தாண்ட கதைக் கருக்களை அடிப்படையாகக் கொண்டு அக்கதைகளை, கீழ்க்கண்டவாறு தனிமனித உணர்வுகளை அடிப்படையாகக் கொண்ட கதைகள் என அடையாளப்படுத்தலாம்:

- ❖ தத்துவங்களை அடிப்படையாகக் கொண்ட கதைகள்.
- ❖ சமுதாயச் சிக்கலைக் கருவாகக் கொண்டக் கதைகள்.
- ❖ காதலை அடிப்படையாகக் கொண்ட கதைகள்.
- ❖ நகர வாழ்க்கையின் போலித் தன்மைகளை வெளிக்காட்டும் கதைகள்.
- ❖ கேலி, கிண்டல் இவற்றை சமுதாயத்திற்கு நருக்கென்று கேள்வி கேட்கும் கதைகள்.
- ❖ பேய், பிசாசு, வேதாளம் போன்ற மூடப் பழக்கங்களை சாடிய கதைகள்.
- ❖ வறுமையின் வேதனையை வெளிக்காட்டும் விதத்தில் அமைந்த கதைகள்.

கதாப்பாத்திரங்கள்

கதை கூறும் பாங்கில் வெற்றி பெற்ற புதுமைப்பித்தன் கதாப்பாத்திரங்களிலும் தன் முத்திரையைப் பதித்துள்ளார். கணவர்கள், மனைவிகள், மாணவர்கள், குழந்தைகள் உழைத்து ஓடாகிப் போனவர்கள், வேசிகள், பிச்சைக்காரர்கள், எழுத்தாளர்கள் வாழ்க்கைச் சோதனைகளைத் தாங்க முடியாத அபலைகள் என்று பலர் வருகிறார்கள். பெண்களுடன் புதுமைப்பித்தன் கொண்டிருக்கும் உறவு அவர்களை சிக்கலில் மாட்டிக் கொண்டிருக்கும் ஜீவன்களாகப் பார்க்க வைக்கிறது. இந்தப் பார்வை அவரது வழக்கமான, கறாரான பரிசீலனைகளிலிருந்து அவர்களுக்கு விலக்களிக்கிறது.

புதுமைப்பித்தனின் பொன்னகரம்

பொன்னகரம், புதுமைப்பித்தன் எழுதிய சிறுகதை. புதுமைப்பித்தனின் சிறுகதைகள் பொழுதுபோக்குப் புனைவு வகையைச் சேர்ந்தவை அல்ல. சமுதாயப் பிரச்சனைகளை முன்னிறுத்தி அவரது நகைச்சுவையானச் சாடலுடன் அமைந்தவை. இச்சிறுகதையும் அன்றாடக் காய்ச்சியான 'அம்மாளு' அடிப்பட்டுக் கிடந்த தன் கணவனின் பால்கஞ்சி சாப்பிடும் ஆசைக்குப் பணம் சம்பாதித்த நிகழ்வைக் கருவாகக் கொண்டுள்ளது.

கதைச்சுருக்கம்

ரயில்பாதையை ஒட்டி அமைந்திருக்கும் ஏழைகளின் ஒரு குடியிருப்புப் பகுதிக்குப் பெயர்தான் இக்கதையின் பொன்னகரம். அங்கு வசித்த பெண்கள் மில்லில் வேலை பார்ப்பவர்கள். அவர்களது அன்றாட வாழ்க்கையே போராட்டம் தான். இக்கதையின் நாயகி அம்மாளு ஒரு மில் தொழிலாளி. அவள் கணவன் முருகேசன் சொந்தமாக ஜட்கா வண்டி (குதிரை வண்டி) வைத்திருப்பவன். அம்மாளு,

முருகேசன், அவனது தாயார், அவனது தம்பி, குதிரையென மொத்தம் ஐந்து பேர் கொண்ட குடும்பம் அவர்களுடையது. சாப்பாட்டுச் செலவும் இன்ன பிறவும் இருவருடைய வருமானத்தில்தான்.

ஒருநாள் முருகேசனும் குதிரையும் குடித்துவிட்டு குஷியில் ரேஸ் விட்டதில் வண்டி கவிழ்ந்தது. இருவருக்கும் அடிப்பட்டது. அடிபட்ட முருகேசனின் வீக்கத்திற்கு எதையோ அரைத்துப் பூசினாள். முருகேசன் பால்கஞ்சி வேண்டுமென்று கேட்டான். கையிலோ காசில்லை; கூலி போட இன்னும் இரண்டு நாள் ஆளாகும் என்ற நிலையில் புருஷனின் ஆசையை நிறைவேற்ற அம்மாளு முக்கால் ரூபாய் சம்பாதித்ததுதான் இக்கதை.

கதையின் சில பகுதிகள்

பொன்னகரம் (1934) அன்றைய மதராஸ் பற்றியது. இக்கதையில் நோயாளி கணவனைப் பசியாற்ற அவன் மனைவி பாலியல் தொழிலில் ஈடுபடுவது பேசப்படுகிறது. இரவில் ஒளி வெள்ளத்தில் மிதக்கும் மதராஸ் பட்டணத்தில் இருண்ட சந்துகளில் கற்பு விலை போவதைப் பற்றிப் பேசும் புதுமைப்பித்தன் கதை முடிவில் 'என்னமோ கற்பு கற்பு என்று கதைக்கிறீர்களே! இதுதான் ஐயா பொன்னகரம்' என்று கூறுகிறார்.

பொன்னகரத்துக் குழந்தைகள்

பொன்னகரத்துக் குழந்தைகள் மீன்பிடித்து விளையாடுவதில் வெகுபிரியம். அந்த முனிசிபல் தீர்த்தத்தில் மீன் ஏது? எங்கிருந்தோ பணக்கார வீடுகளிலிருந்தோ, சில சமயம் அழகிய பழம், ஊசிய வடை இத்தியாதி உருண்டு வரும். அது அந்த ஊர்க்கால்வாயின் ரகசியம். ரயில்வே தண்டவாளத்தின் பக்கத்தில் விளையாடுவதில் என்ன ஆனந்தமோ? வேலி இருக்கத்தான் செய்கிறது. போகக்கூடாது என்ற சட்டம் குழந்தைகளுக்குத் தெரியுமா? போனால்தான் பெற்றோருக்குப் பாரம் குறையுமே. குழந்தைகள் 'கிளாஸ்கோ' 'மெல்லின்ஸ்பூட்' குழந்தைகளா, கம்பியிடைபையில் போக முடியாமலிருக்க? புதைந்தோடும் அந்த இரும்பு நாகரிகத்துக்கு வரிசையாக நின்று 'குட்மார்னிங் சார்' என்று கத்துவதில் ரொம்ப ஆனந்தம் அவர்களுக்கு. அதுதான் அவர்களுக்குக் கிடைக்கும் ஆரம்ப ஆங்கிலக் கல்வி.

பொன்னகரத்து இரும்பு மனுஷிகள்

இளவயதிலே நரைத்த பஞ்சு போன்ற தலைமுடி. மாசடைந்த கண்கள், விடிய விடிய மின்சார ஸ்பின்டிலைட் பார்த்துக் கொண்டிருந்தால் கண் என்னமாக இருக்கும்? கண்கள் என்ன இரும்பா? உழைப்பின் ஆரோக்கியத்தால் ஏற்பட்ட கட்டமைந்த அழகு. கழுத்தில் ஒரு கறுப்புக் கயிறு என்று வாழ்க்கைத் தொழுவின் அறிகுறி.

முடிவுரை

இக்கதையில், பொன்னகரத்தில் கற்பு படும்பாட்டை எரிமலையாகக் கொட்டுகிறார். ஒரு பக்கம் கற்பு, கற்பு என்று கூக்குரலிடும் பணக்காரச் சமுதாயம், மறுபக்கம் வறுமையின் கோரப்பிடியில் சிக்கி நாள்தோறும் வாழ்வுக்குப் போராடும் சமூகம், பொருளாதாரம் என்ற கருவிதான் கற்பை நிர்ணயிப்பது. சுகமாக வாழ்பவர்களுக்குக் கற்பு ஒரு பெரிய விஷயம். வறுமையின் பிடியில் இருப்பவர்களுக்குக் கற்பு பெரிய விஷயமல்ல. இதைத்தான் இக்கதை வழியின் மூலமாக புதுமைப்பித்தன் உணர்த்தியிருக்கிறார். அம்மாளுவின் நிலைமைக்குச்

சமூகமே பொறுப்பு எனப் புதுமைப்பித்தன் சூசகமாக உணர்த்தியிருப்பதைப் புரிந்து கொள்ள முடியும்.

மற்றொரு விதமாகவும் இக்கதையை விமர்சிக்கலாம். கற்பு என்பது பதிவிரதா தர்மம். இக்கதையில், தன் பதிக்காகத் (கணவருக்காக) தான் அம்மாளு உடலை விற்கிறாள். எனவே இதைக் கற்பு என்று கொண்டாடப் போகிறீர்களா? கற்பு போயிற்று என்று தூற்றப் போகிறீர்களா? என்று சமூகத்தை நோக்கி கண்ணோட்டத்துடனும் 'என்னவோ கற்பு, கற்பு என்று கதைக்கிறீர்களே' என்ற அர்த்தம் விளங்கிக் கொள்ள இயலும். இப்படி ஒரே வரியின் மூலம் வாசகர்களுக்குப் பலவிதச் சிந்தனைகளைத் தூண்டியுள்ள பொன்னகரம் ஒரு பெண்ணின் கற்பு என்னும் தன்னகரம். அக்கால கண்ணகி கணவனுக்கு ஏற்பட்ட அவலத்திற்காக மதுரையை எரித்தாள். புதுமைப்பித்தனின் அம்மாளு கணவனின் பால்கஞ்சிக்காக பாலியல் தொழில் செய்து இக்கால கண்ணகியாக மாறினாள்.

மனித வாழ்வில் மாயப் பொய்க்குதிரை

திருமதி மு புவனேஸ்வரி

உதவிப் பேராசிரியர், தமிழ்த்துறை
டாக்டர் எம்.ஜி.ஆர் கல்வி மற்றும் ஆராய்ச்சி நிறுவனம்
அடையாளப்பட்டு, மதுரவாயல், சென்னை - 600 095

முன்னுரை

சிறுகதை என்பது கற்பனைகள், உண்மை நிகழ்வுகள் மற்றும் நகைச்சுவை கலந்தே எழுதப்படும். தொடக்கம், வளர்ச்சி, சிக்கல், உச்சக்கட்டம், முடிவு என்னும் ஐந்து கூறுகளைச் சிறுகதை கொண்டிருக்கும். குதிரைப் பந்தயம் போலத் தொடக்கமும் முடிவும் விறுவிறுப்புடன் இருத்தல் வேண்டும். கிளைக் கதைகள் கூடா. கதையில் கூறப்படும் ஒவ்வொரு நிகழ்வும் கதையோடு தொடர்பு கொண்டிருக்க வேண்டும். இவையே சிறுகதைக்கான வரையறைகள் ஆகும். தமிழில் விடுதலைப் போராட்டச் சூழலும், சமுதாயச் சிந்தனைகளும், சமூக அக்கறையும் சிறுகதை இலக்கியம் பெருக காரணமாயின.

புதுமைப்பித்தன்

காவியத்துக்கு கம்பன், கவிதைக்கு பாரதி என்பதைப் போல சிறுகதைக்கு புதுமைப்பித்தன். இவர் 1906-ல் திருப்பாதிரிப்புலியூரில் பிறந்தார். பெற்றோர் சொக்கலிங்கம் பிள்ளை, பர்வத்தம்மாள். இயற்பெயர் சொ.விருதாச்சலம் ஆகும். இளமைக்காலம் 8 வயதில் தாயை இழந்து சிற்றணையின் கொடுமை தந்தை அன்பு கிடைக்காமல் படிப்பிலும் நாட்டம் இல்லை. கிறிஸ்தவ திருச்சபையில் பள்ளி படிப்பை முடித்தார். சட்டம் பயில விரும்பினார். அதற்குள் கமலாம்பாளை மணந்தார். புத்தகமும் இலக்கியமும் இவரை ஈர்த்தன. புத்தக கடையில் பணிபுரிந்தார். பின் எழுத்தாளராக விரும்பினார். இவரின் இறுதி காலத்தில் எம்.கே. தியாகராஜ பாகவதரின் 'ராஜ முக்தி' படத்திற்கு கதை வசனம் எழுதினார். 1947-ல் படக்குழுவுடன் புனே சென்றார். காசநோய்யுற்றார். 1948 ஜூன் 30ம் நாள் அமருத்துவம் அடைந்தார். இவர் எழுதிய சிறுகதைகள் 103, கதைகள் 29 ஆகும். புதுமைப்பித்தன் என்பவர்,

“பொருள் கொடுக்கும் பித்தம்தான் அதில்
புதுமை அவர் கதைகளின் புதுமையே”

“பித்தா பிறை சூடி பெருமானே”

என்ற உருவகத்தில் பொதிந்துள்ள புதுமையானவன்.

தமிழ் இலக்கிய சாம்ராஜ்யத்தில் வீரமுடிக்கத்துடன் விளங்கும் இவர் படைப்புகள் சொ.விருதாச்சலம் பி.ஏ., நந்தன், கூத்தன், பித்தன், வேளூர் கந்தசாமிக் கவிராயர் எனப் பல்வேறு புனைப்பெயர்களில் வெளிவந்துள்ளன. இதில் நந்தன்

என்னும் பெயரில் எழுதியவை தழுவல் நூல்களே ஆகும். 1938ல் ஜோதி இதழில் 'உபதேசம்', 1934-ல் மணிக்கொடி இதழில் வெளியானது. கதைகள், கட்டுரைகள், கவிதைகள் என பல்வேறு பரிமாணங்களில் மக்களுக்கு புரிதல் தளத்தை வெளிப்படுத்துகின்றார்.

புதுமைப்பித்தனின் வாழ்வும் உலக அனுபவமும்

காமவல்லி, அவ்வையார் என்ற படத்திற்கு வசனம் எழுதியுள்ளார். அவ்வையார் படத்தில் கே.பி. சுந்தரம்பாள் நடித்த வசனம் வெளிவரவில்லை. பர்வதகுமாரி புரொடக்ஷன்ஸ் என்ற படக்கம்பெனியை தன் தாயாரின் பெயரில் தொடங்கினார். பல இடையூறுகளுக்கு பின்னர் 'ராஜமுக்தி'க்கு வசனம் எழுதினார். தன் மகள் தினகரியின் திருமணத்திற்கு 20 ஆண்டுகளுக்கு பின் அவர் காலமான பிறகு தமிழக அரசால் தமிழ் இலக்கியத்துக்கு இணையற்ற சேவை செய்த புதுமைப்பித்தனுக்கு ரூ.2 லட்சம் பரிசு வழங்கப்பட்டது. அது அவர் மகள் திருமணத்திற்கு சீதனமாக அமைந்தது. தினகரி திருமணம் சிறப்பாக நடந்தது. மருமகன் என்ஜினியர் சொக்கலிங்கம் ஆகும். புதுமைப்பித்தன் நூல்களை தமிழக அரசு அரசுடைமை ஆக்கியது; அவர் குடும்பத்திற்கு ரூ.5 லட்சம் கிடைத்தது. இன்றும் தமிழக அரசால் ஒரு தெருவில் இவர் பெயர் சூடப்பட்டுள்ளது குறிப்பிடத்தக்கது.

புதுமைப்பித்தனின் எண்ண அலைகள்

சமுதாய சிந்தனையுடைய கருத்துக்களையும், பெண்களின் மன அழுத்தங்களையும், நடுத்தரக் குடும்ப வாழ்வில் காணப்படும் பிரச்சனைகளையும், இறைவழிபாட்டையும், தன் சிந்தனைக் கூர்மையும், கலை நுட்பமும், கருத்தாழமும் கொண்ட ஏராளமான சிறுகதைகளையும் படைத்தவர். இதில் மிக நீண்ட சிறுகதை (துன்பக்கேணி), மிகச்சிறிய சிறுகதை (பொன்னகரம்) என உருவ அமைப்பில் பல பரிசோதனைகளைச் செய்தவர். இவ்விருகதைகளும் தன் கணவருக்காக தங்களின் வாழ்க்கைச் சூழலை மாற்றிய மாய வாழ்க்கை முறையை விளக்குகின்றன. புராணக் கதைகளையும் சமூக சிந்தனையுடன் பார்க்கும் நோக்கத்தில் 'சாப விமோசனம்' போன்ற படைப்புகளை நமக்கு அளித்தார். அவர் புதுமை நுட்பத்தால் தன் இயற்பெயரை புதுமைப்பித்தனாக மாற்றிய விதத்தை உணர்த்துகிறது.

கதை உணர்த்தும் செய்தி

ஒருவனுக்கு வாழ்க்கைத் துணையாய் வந்து அவனுடைய வளத்துக்குத் தக்கவளாய் வாழ வேண்டிய மனைவியே என்பதையும், இல்லறம் நடத்தும் ஆணும் பெண்ணும் ஒத்த மனம் உடையவராக வாழ்தலே இன்பம் என்பதையும்

“அன்பும் அறனும் உடைத்தாயின் இல்வாழ்க்கை
பண்பும் பயனும் அது” (குறள்-45)

என இக்குறள் மூலம் அறிகிறோம். தன்னையும் காத்து பிறரையும் காத்து வாழ்தலே இல்லறம் என்பதை விளக்குவதாக அமைந்துள்ளது இச்சிறுகதை.

மாய வாழ்க்கை

வாழ்க்கை பிடிப்பற்றது, வாழ்வதே மாயம் என்பதற்கேற்ப தான் பணிபுரியும் இடத்தில் சம்பளம் போடவில்லை இன்று விசுவத்திற்கு. அதனால் வாடகை தர முடியாது என தன் மனைவி கமலாவையும் குடும்ப சூழலையும் நினைத்து ஏதோ ஒரு நினைப்போடு நடந்து வருகிறார். அப்போது மோட்டார் சத்தம், டிராமின் கண்கணப்பு என சுமார் 7மணி அளவில் இரவு பொழுதில் சம்பளம் இல்லாமல் எவ்வாறு அன்றாட வாழ்வு என மாயமாக இருக்கே என எண்ணி வருந்துகின்றார். இக்கதையின் தலைமகன் விசுவா.

மனநிலை

வாழ்க்கை என்பது ஏற்றத்தாழ்வு அதில் தமக்கு கிடைத்த நிலையை விட ரஸ்தாவின் ஓரமாக வெளிச்சத்தில் பாதசாரியின் கீழே ஓர் பச்சிளங்குழந்தை உறங்குவதைக் கண்டு அக்குழந்தையின் தாய் தந்தை நிலையை கண்டும் அதற்கு நாம் எவ்வளவோ மேல் என தன்னை குபேரனாக எண்ணிக் கொள்கிறான். அவர்களுடன் ஒப்பிட்டு தன் மனைவிக்கு குழந்தை இருந்தால் அதை தெருவில் விடாமல் ராணி போல் பார்ப்போம் என உற்சாகமாக டிராமிற்கு செய்யும் செலவை செய்யாமல் திருவல்லிக்கேணியின் நடைப்பாதையில் நடந்து செல்கிறான் தன் நினைவலையோடு.

காதல்

விசுவத்திற்கு ஒருபுறம் தான் குபேரன் நினைப்பு. கூடவே தனக்கு பிறக்க போகும் குழந்தையின் நினைப்பு. இதில் தான் மிச்சப்படுத்திய ஓரணாவை வைத்துக் கொண்டு பூக்காரியை பார்த்தவுடன் கூடையில் இருக்கும் முல்லை மலரின் வாசனை ஈர்க்க கமலாவின் தலையில் வைத்தால் அழகாகவும் அவளுடைய புன்சிரிப்பை காணும் போது வந்த பசியும் கூட மறந்து போய்விடும் என பூக்கூடைக்காரியிடம் யோசனையின்றி வாங்கி கொண்டு அவள் நினைப்பாகவே புன்சிரிப்போடு செல்கிறான். இங்கு சம்பளம் போடவில்லை என்ற வருத்தம் மறைந்து மனதில் காதல் என்னும் புன்னகை பூத்துவிட்டது.

மனைவியின் பண்பு

தன் இல்லத்திற்கு அந்த காற்றற்ற அறை, வெளிச்சம் இல்லாத விளக்கு; சுவரோரமும் தட்டுமுட்டு சாமான்கள். இதன் இடையில் மலர்ந்த புன்னகையுடன் தன் துணையாள் காணப்பட்டாள்.

“ஓரோருகை தம்முன் தழீஇ ஓரோஓகை
ஒன்றன் கூறாடை உடுப்பவரே யாயினும்
ஒன்றினார் வாழ்க்கையே வாழ்க்கை”

(கலி-6)

என கணவனின் இன்பத்தில் மட்டும் பங்கு கொள்பவள் நல்ல மனைவி அல்ல. அவன் துன்பத்திலும் பங்கு கொள்பவளே நல்ல பண்புடைய மனையாள் என்பதற்கேற்ப, ஓர் ஆடையை கிழித்து இருவர் உடுத்தும் வறுமை வந்தாலும் அன்பினால் ஒன்றி வாழ்வதே வாழ்வு என இன்றைய தினம் வருமானம் வரவில்லை என்றாலும் முகத்தை தன் மிகை அன்பினால் கண்ணீரால் இன்பமாக்கிறாள்.

தம்பதியரின் உரையாடல்

தங்கள் நண்பர் இன்று சாயங்காலம் வந்தார். உங்களை கொலுவிற்கு அழைப்பதற்காக நேரே வந்தாராம். அவர் மனைவி லஷ்மியும் வந்தாள். இருவரும் வர வேண்டும் என்றாள். அப்போது விசுவிற்கு இந்த விசேஷத்திற்கு கமலாவை அழைத்து செல்லுவதால் மகிழ்ச்சி கொள்வாள் என எண்ணி நீயும் புறப்படு சுதேசிய சேலையை உடுத்திவா என்றான். முதலில் தயங்கிய கமலா தன் கணவனின் பேச்சிற்கு மறு வார்த்தை மொழியாதவள். “வள்ளுவர் வாசுகி” போன்று சொல்லலாம்.

நவராத்திரி கொலு (அம்பி வீட்டு விசேஷம்)

அம்பி விசுவத்தின் பால்யத் தோழன் ஒன்றாக படித்தவர்கள் ஆனால் அம்பியோ குதிரை வேகம் போல பணக்காரனான்; சம்பாதிக்க வேண்டிய அவசியமில்லை. இவர்கள் வாழ்க்கை என்பது மோட்சம் என உணர்ந்தவர்கள். லெட்சுமிக்கு விசுவாவும், கமலாவும் விசேஷத்திற்கு வந்தால்தான் இன்பமாக இருக்கும் அன்றைய பொழுது அவளுக்கு. இதற்கிடையில் அம்பிக்கு ஒரு விருந்தும் இன்று வைத்து விடலாம். ஏனென்றால் தம் வீட்டில் கொலு பொம்மைகள் விக்ரகங்கள் வைத்து விழாக்கோலம் பூண்டுள்ளதே காரணமாகும். அப்போது திடீரென விசுவாவும், கமலாவும் வந்தனர் லட்சுமி ஆவலுடன் வரவேற்கிறாள்.

குழந்தை மனதை மாற்றல்

அம்பி விசுவாவை வரவேற்றல் டே! யூஸ்லெஸ் பெல்லோ! இங்கு வா என்றான். பிறகு குழந்தையுடன் விசுவா இருந்த போது அம்பி வேணும் என்றே பிஸ்கோத்து கேளு மாமாவிடம் அன்று வாங்கி தரவில்லை. இன்னைக்கு தருவாயாடா என இழுக்காக கேட்டான். ஆனால் விசுவா தன் கையில் இருந்த சாவி கொத்தை வைத்து குழந்தையின் மனதை மாற்றினான். இவை வறுமை சூழ்நிலையே காரணம் இங்கு அவன் பொறுமை வெளிப்படுகிறது.

சங்கீதமும் ஒற்றுமையும்

நவராத்திரி கொலுவிற்கு கமலா பாடல் படித்தாள். இதை உன் மனைவி பாட்டு பாடுகிறாள். கேட்டாயா என கூறும் போது கமலாவும் இடையில் தண்ணீர் கேட்க விசுவா அப்பாடலை முடித்து வைத்தான். இருவருக்கும் சங்கீதத்தில் ஈடுபாடு கமலாவின் பாடலைக் கேட்டு மற்ற பெண்கள் பாராட்டினார். விசுவா மங்களம் பாடி முடித்தான். ஆனால் கமலாவுக்கோ ஏன்டா வந்தோம் என்ற எண்ணம் தோன்றியது. நம்மால் இப்ப போகவும் முடியாது. மற்றவர்கள் ஏதாவது காரணம் கூறி போஜனம் முடிந்து தாம்பூலம் பெற்றதும் போய்விடுவார்கள் என வருந்தினாள்.

நெய் விருந்தும், பூமிபோலப் பொறுமையும்

அம்பி வீட்டு விருந்தின் போது கமலாவும் பரிமாற வேண்டும் என லெஷ்மி கூறினாள். அம்பியும் விசுவாவும் பந்தியில் அமர கமலா அனைவருக்கும் பரிமாறி தன் கணவனுக்கு நெய் இடும் தருவாயில் அம்பி கிண்டலாக!

“ஊரார் வீட்டு நெய்யே பொண்டாட்டி கையே”

என்ற பழமொழி பொய்த்து போகாமல் ஊற்றுங்கள் என பாட்டு பாடி சிரித்தான். இது கமலாவின் மண்டையில் யாரோ அடித்ததைப் போல் தோன்றியது; கண்ணீரும் விட்டாள். அதற்குள் லட்சுமி பப்படம் கொண்டு வந்தாள். அவளிடம் அம்பி உன் புது

புடவை டோலாக்கு காட்டு லெட்சுமிக்கு. வாங்கி போடு என ஏழ்மை நிலையை சுட்டிக்காட்டுவதை போல பேசினான். ஒரு வழியாக சமாளித்து போஜனம் முடித்தும் தாம்பூலம் பெற்று வீட்டிற்கு வந்தனர். இரவில் மங்கிய வெளிச்சத்தில் படுக்கையில் கமலம் விசுவாவிடம் அழுகிறாள். அவன் அட! சீ! அம்பி எல்லாம் ஓர் ஆளா! உலகம் தெரியாமல் அழுகிறாய். வாழ்க்கை என்பது குதிரை பந்தயம் மாதிரி. இன்று அவன் பணக்காரன் நாளை யாரோ! ஆனால் நம் வாழ்வில் அது பொய்க்குதிரை என கூறுகிறான்.

“அகழ்வாரைத் தாங்கும் நிலம்போலத் தம்மை
இகழ்வார்ப் பொறுத்தல் தலை” (குறள்-151)

பூமி தன்னைத் தோண்டுவரையும் விழவைக்காமல் தாங்கிக் கொண்டு இருக்கிறது. அதுபோல நம்மை இகழ்வாரையும் நாம் பொறுத்துக் கொள்ளுதலே தலைசிறந்த அறமாகும்.

“யாரும் இருக்கும் இடத்தில் இருந்தால் தான்
மதிப்பு என்பதை உணர்த்துகின்றது இந்நிகழ்வு”

உயிர்களின் பசிப்பிணி தீர்த்தலே மிகச்சிறந்த அறமாகும் என்பது மணிமேகலையின் கூற்று. இதுவே அக்கால வாழ்வியல் மரபுகாட்டும் செய்திகள். ஆனால் இம்மாய உலகில் வசதி வாய்ப்புகளின் அடிப்படையிலே ஒருவருக்கொருவர் மதிக்கப்படுகின்றனர் என்பதை உணர்த்துகிறார்.

முடிவாக

கணவன் மனைவி என்னும் உறவு திடீரென்று ஒரு நாளில் ஏற்படுவதன்று. பல பிறவிகளும் தொடர்ந்து வருவது என்பதை இத்தம்பதியர்களின் வாழ்க்கை சான்றாகும். அவற்றில் ஒருவர் வாழ்க்கை வேகமாகவும் மற்றொருவர் வாழ்க்கை மிதமாகவும் இருப்பதையும் வசதி வாய்ப்புகள் என்பன நல்லவர். கெட்டவர் என்று பாராமல் குதிரையைப் போல் ஓடுவதையே புதுமைப்பித்தன் மாயமான வாழ்வில் பொய் குதிரைகள் காணப்படுவதை மிக நெகிழ்வுடன் குடும்ப சூழ்நிலை மூலம் எடுத்துரைக்கின்றார்.

“அன்புற்று அமர்ந்த வழக்கென்ப வையகத்து
இன்புற்றார் எய்தும் சிறப்பு” (குறள்-75)

என அன்பினால் அமையும் செயலின் பயனே, இந்த உலகில் இன்பம் பெற்றவர்களின் சிறப்பு எனபதற்கேற்ப இத்தம்பதியர்கள் பொய்க்குதிரைகளின் மத்தியில் வாழ்ந்து காட்டுகின்றனர்.

குறள் வழி கோபாலய்யங்காரின் மனைவி – ஓர் பார்வை

திருமதி இரா ஷர்மிளா

உதவிப் பேராசிரியர், தமிழ்த்துறை,
டாக்டர் எம்.ஜி.ஆர் கல்வி மற்றும் ஆராய்ச்சி நிறுவனம்
அடையாளப்பட்டு, மதுரவாயல், சென்னை – 600 095

முன்னுரை

தனிப்பாடல்களாய் தழைத்தோங்கிய சங்க காலம் அஸ்தமிக்கும் காலங்களில் நீதிநூல் செழித்து வளர்ந்தது. இவை நம்மால் மறைக்கப்பட்ட அறத்தை செவ்வனே போதிக்கும் ஆற்றல் உடையவை. இத்தகைய சிறப்புமிகு அறம் பேசும் நூல்களில் முதன்மையாக கருதப்படுவது திருக்குறள். இது உலகப்பொதுமறை மட்டுமன்று. உலக இலக்கியங்களுக்கும் பொதுவானதாய் அமைகின்றது.

இப்பெரும் திருக்குறளை இக்கால இலக்கியத்தின் பிரிவான சிறுகதையில், சிறுகதையின் மன்னன் புதுமைப்பித்தன் அவர்களின் சிறுகதை ஒன்றை ஒப்புமைப்படுத்திக் கூறப்படுகின்றது. சிறுகதையில் புதைக்கப்பட்ட அறம் இங்கு குறள் வழி எடுத்துக்காட்டப்படுவதே இக்கட்டுரையின் நோக்கமாகும்.

“அறத்தான் வருவதே இன்மபம்மற் றெல்லாம்
புறத்த புகழும் இல” (குறள்-39)

என்னும் குறளின் கருத்தை புதுமைப்பித்தனின் ‘கோபாலய்யங்காரின் மனைவி’ என்னும் சிறுகதையில் எடுத்துரைக்கப்படுகின்றது. அறத்தை மறந்தோன் தன்னையும் மறந்து தன்மானத்தையும் மறந்து புகழ்நிலை எய்தினும் இடித்துரைக்கப்படுவான். இஃது இச்சிறுகதைக்குச் சாலப் பொருந்தும்.

மணிக்கொடி இதழில், டிசம்பர் 09.1934-ல் வெளிவந்த ‘கோபாலய்யங்காரின் மனைவி’ என்னும் இச்சிறுகதை பாரதியாரின் ‘கண்டதும் காதல்’ என்ற நாவலின் பிற்போக்கு எனலாம். ஒரு பார்ப்பனுக்கும் இடைச்சிக்கும் இடையே பிறந்த காதலையும் இனிதே நடந்த திருமணத்தையும் மட்டும் வடித்தான் பாரதி. அதன் பின் யார் அறிவார்? இங்கேதான் புதுமையைப் புகுத்தினான் புதுமைப்பித்தன். அவன் கூறிய கதையின் அறம் மறந்த நிலைகள் மட்டுமே இங்கு வள்ளுவரின் குறளோடு எடுத்துக்காட்டப்படுகின்றது.

சாதியம் மறந்த காதல் (அன்பு)

“கண்டுகேட்டு உண்டுயிர்த்து உற்றறியும் ஐம்புலனும்
ஓண்டொடி கண்ணே உள்” (குறள்-1101)

ஐம்புலன்களும் அறிந்த என் காதல் இவள் இடைச்சியானாலும் இவளிடம் மட்டுமே உள்ளது. நானும் அவளும் வெவ்வேறு சாதியினன் எனினும் எங்களுக்குச் சாதி தெரியவில்லை. காதல் (அன்பு) மட்டும் தெரிந்தது என்று 1934-லிலே சாதித்திருமணத்தையும் அவர்கள் சேர்ந்து வாழும் நாட்களில் ஏற்படும் சிக்கலையும் இங்கு படம்பிடித்துக் காட்டியுள்ளார். காதலையும் காதலர் தம் இன்பத்தையும் மட்டுமே எடுத்தெழுதிய காலத்தில் காதலுக்கு பின் நடந்த இல்வாழ்வைத் துணிந்து கூறிய இவர் ஒரு புதுமைப்பித்தனே.

“பசி காதலை வென்றது”

கோபாலய்யங்கார் தன் மனைவியை எவ்வாறு நேசிப்பினும் தான் ஒரு பார்ப்பான் என்பதை தன் உணவில் நிலைநிறுத்தினார். மனைவியின் கையால் படைக்கப்பட்ட உணவு மாமிச உணவின் சுவையாக நா அறிந்தது; அங்கு ஐயருக்கு பசி அதிகம் என்பதால் பசி காதலை வென்றது. பசியின் தாக்கம் அதிகம் என்பதால் கோபத்தில் கர்ஜனையின் சத்தம் அவர் மனைவியைத் தாக்கியது. காரணம் அறியாப் பேதையாய், தன் சாமியின் கோபம் அவளைத் துரத்தி ஒடுக்கியது. கண்களில் நீர் ததும்ப மூலையில் ஒடுங்கினாள். ஆனால் கோபாலய்யங்காருக்கு, அக்கண்ணீர்

“நோக்கினாள் நோக்கி இறைஞ்சினாள் அ.தவள்
யாப்பினுள் அட்டிய நீர்” (குறள்-1093)

என பயந்த விழிகளுடன் தான் நோக்கும் போது, தலை குனிந்து அன்பினுள் வளர்ந்த நீராய் தோன்றிற்று. கண்ணீரில் மிதந்த மனைவியைத் தேற்றும் நோக்கில் தான் குடிக்கின்ற மதுபானத்தை தன் மனைவிக்கும் கொடுத்து

“ஊடல் உணர்தல் புணர்தல் இவைகாமம்
கூடியார் பெற்ற பயன்” (குறள்-1109)

என்று ஊடலின் அளவை உணர்ந்து தெளிந்து பின் காதலர் அடையும் வாழ்வின் இன்பத்தைப் பெற்றனர்.

கண்ணில் மறைந்த காதல்

“நீங்கின் தெறுஉம் குறுங்கால் தண்ணென்னும்
தீயாண்டுப் பெற்றாள் இவள்” (குறள்-1104)

அவளை விட்டுப் பிரிந்தால் நெருப்பைப் போல சுடுவாள் நான் அவளை விரும்பி நெருங்கினால் குளிர்ச்சியாவாள். இத்தகு புது நெருப்பை இவள் எங்குப் பெற்றாளோ? என்று இடைச்சியை நெருங்கும் காலத்தில் அவள் அவரை உயர் சாதியின் சாமியாகவும், ஜில்லா கலெக்டராகவும், ஒரு பார்ப்பானாகவும் மட்டும் நோக்கினாள். அவள் கண்களில் காதலை ஐயர் பார்க்கவில்லை.

“உறுதோறு உயிர்தளிர்ப்புத் தீண்டலால் பேதைக்கு
அமிழ்தின் இயன்றன தோள்” (குறள்-1106)

இந்த இடைச்சியைத் தீண்டும்போதெல்லாம் உள் உயிரானது தளிப்பதால் இவளுடைய அழகிய தோள்கள் அமிழ்தினால் படைக்கப்பட்டதோ என்று எண்ணும் காலங்களில் அவள் கண்களில் காதல் மலராது இருப்பது கோபாலய்யங்காருக்குக்

கோபத்தை வரவழைத்தது. அவருடைய கோபம் மனைவியின் மீது வைத்த அன்பை மது போதையின் மீது வைக்கத் தூண்டிற்று. இடைச்சியின் மீது வைத்த காதலை விட மதுபாட்டிலின் காதல் முளையில் சிதறி ஓடியது.

மதுவின் சூழ்ச்சி

“உட்கப் படாஅர் ஒளியிழப்பர் எஞ்ஞான்றும்
கட்காதல் கொண்டொழுகு வார்” (குறள்-921)

மதுவின் மேல் தான் கொண்ட விருப்பம் வளர்ந்தது. காரணம் தன் மனைவியையும் சேர்த்து அடிமைப்படுத்தியது. கள்ளாண்டமையினால் ஏற்படும் தீங்குகளைத் திருக்குறள் எடுத்தியம்புகிறது. கோபாலய்யங்கார் மதுவின் மேல் கொண்ட ஆர்வம் தன் மனைவியையும் அப்பழக்கத்திற்கு அடிமைப்படுத்தியது. தஞ்சை கலெக்டர் எனினும் அவருடைய புகழ் அங்கே இழந்தது. ஆனால் மனைவிக்கு அய்யங்காரின் மேல் காதல் துளிர்ந்தெழுந்தது. மதுவின் மயக்கத்தினால் கோபாலய்யங்காருக்கு இடைச்சியின் காதல் அதிகரித்ததாகவே தோன்றியது. மதுவின் சூழ்ச்சி அவருக்குப் புரியவில்லை.

“உள்ளொற்றி உள்ளூர் நகப்படுவர் எஞ்ஞான்றும்
கள்ளொற்றிக் கண்சாய் பவர்” (குறள்-927)

கள்ளைக் குடித்து அதன் களிப்பினால் அய்யங்கார் எல்லோராலும் எள்ளி நகையாடப்பட்டார். கள்ளாண்ணுதலில் களிப்புத் தன் புகழை குறைப்பது மட்டுமன்றி பிறர் நகைக்கும்படி நம்மை வழிநடத்தும் என்பதையும் உணர்தல் சாலச்சிறந்தது.

புலால் உண்ணுதல்

கோபாலய்யங்கார் கள்ளாண்ணும் காரியத்தைச் செய்தாலும் அவர் மாமிசம் உண்ண விருப்பம் கொண்டவர் அல்லர். ஆனால் அவர் மனைவி இடைச்சி குலத்தைச் சார்ந்தவள் என்பதால் அவளுக்கு மாமிச உணவு இல்லாமல் வாழ்க்கை நடவாது.

“தன்னான் பெருக்கற்குத் தான்பிறிது ஊனுண்பான்
எங்ஙனம் ஆளும் அருள்” (குறள்-251)

பிற உயிர்களிடத்தில் அன்புள்ளம் கொண்டு அருளுபவன் பிற உயிரினத்தின் தசையை விரும்பி உண்ணும் எண்ணத்தைக் கொள்ள மாட்டான். அத்தகைய நெஞ்சத்தனாய் இருந்த கோபாலய்யங்கார் தன் மனைவியின் எண்ணத்தால் மாறினார்.

சமையலறையை ஏதேச்சாரியாக ஆண்ட பார்ப்பான், அசைவ உணவு கிடைக்காத ஏமாற்றம் இரண்டும் கோனாரின் உதவியாலும் அறிவுரையாலும் கலெக்டர்மாளுக்கு கிடைத்தது. மதுவின் மயக்கத்தில் ஓடியிருந்த அய்யங்காருக்குப் புலாலின் சுவை ஊட்டப்பட்டது. விளைவு கோபாலய்யங்காரும் மாமிச பட்சியானார்.

“கொல்லான் புலாலை மறுத்தானைக் கைகூப்பி
எல்லா உயிரும் தொழும்” (குறள்-260)

என்ற எண்ணம் அய்யங்காருக்கு மறந்தது. சாதி மறந்து செய்த திருமணம், மறைந்த

பெரியோரின் புகழும், ஆசியும் மனதிலிருந்து புலால் உணவு முழுவதும் நீக்கியது. அதுவரை பார்ப்பானாய் வாழ்ந்த கோபாலய்யங்கார் இடையனானார்.

தன்னையே மறக்கச் செய்யும் - காதல்

“தன்னைத்தான் காதல னாயின் எனைத்தொன்றும்
துன்னற்க தீவினைப் பால்” (குறள்-209)

தன்னுடைய நலனை விரும்புவன் எப்பொழுதும் எந்த ஒரு தீய செயலிலும் ஈடுபடமாட்டார். ஆனால் கோபாலய்யங்காரின் மனைவி தன்னுடைய சொந்த சுயலாபத்திற்காக தன் காதல் கணவனின், தனக்குச் சாமி என்று எண்ணம் கொண்ட மனிதனின் தீவினைகளை அதிகரிக்கச் செய்தது. அச்சமின்றி தான் செய்த காரியம் தன் கணவனையும் தீய செயல்களான புலால் உண்ணுதல் மற்றும் கள்ளுண்ணும் பழக்கத்தையும் அதிகரிக்கச் செய்தது.

அறங்களை மறந்து நாம் செய்யும் ஒவ்வொரு செயலும் நம்மை நல்வழிப்படுத்தாது துன்பத்தையே நல்கும்.

“தினைத்துணை நன்றி செயினும் பனைத்துணையாக்
கொள்வர் பயன் தெரிவார்”(குறள்-104)

ஒருவன் செய்த நன்மை சிறியதாயினும் அதன் பயன் பனையளவாக இருப்பதால் மதிப்பர் என்பதனையும் மறந்து தான் செய்யும் நன்மையையும் செய்யாது ஒழிப்பர் போன்று கோபாலய்யங்கார் மாறிப்போனார்.

மனைவியின் ஆசைகள் நிறைவேறின. தன் தாய் வீட்டு உணவு தன்னுடைய வீட்டில் தானே சமைக்கும் போதும், கணவனின் ஆதரவால் கிடைத்த மதுபாட்டிலின் போதையும், கோபாலய்யங்காரின் காதலும் இடைச்சிக்கு இன்பமானது. காலங்கள் உருண்டோடின. ஐயங்காரின் தலை வழுக்கையானது. இடைச்சியின் இளமை மாறி முதுமையடைந்தாள்.

முடிவாக

“உடம்பொடு உயிரிடை என்னமற் றன்ன
மடந்தையொடு எம்மிடை நட்பு” (குறள்-1122)

எங்களுடைய காதல் சாதி மறந்து உடம்புக்கும் உயிருக்கும் இடையேயுள்ள தொடர்பு போன்றது என்று காலம் போன வேளையில் ஊருக்கு வெளியில் இந்த காதல் ஜோடியின் இல்லறம் இனிமையானது. இரவு நேரங்களில் அவ்வழி செல்வோரின் காதுகளுக்கு இனிமையானது. கேலியும் கூத்துமாக சாமி சாமி என்று அழைத்தவள் ‘ஏய் பார்ப்பான்’ என்றாள் அவள். ‘என்ன இடைச்சி’ என்றார் கோபாலய்யங்கார். இவர்களின் இல்லறம் இன்ப வாழ்க்கையை மலரச் செய்தது. ஆனால் அறம் துவண்டது.

“அறத்தான் வருவதே இன்பம்”

என்பது மறைந்தது. அறம் தவறிய வாழ்வு மலர்ந்தது. குறளும் ஊமையானது.

பார்வை நூல்கள்

1. புதுமைப்பித்தன் சிறுகதைகள், வீ.அரசு,
பதிப்பகம் - முதற்பதிப்பு
2. திருக்குறள் தெளிவு, ந. சுப்புரெட்டியார், முதற்பதிப்பு-2016 நூற்றாண்டு வெளியீடு.

புதுமையானப் பார்வையில் இந்தப்பாவி யார்?

செல்வி சு ஈஸ்வரி

உதவிப் பேராசிரியர், தமிழ்த்துறை
டாக்டர் எம்.ஜி.ஆர் கல்வி மற்றும் ஆராய்ச்சி நிறுவனம்
அடையாளப்பட்டு, மதுரவாயல், சென்னை - 600 095

முன்னுரை

தமிழ்ச் சிறுகதை இலக்கியம் 80 ஆண்டுகள் பழமையானதாகும். சிறுகதை குதிரைப் பந்தயம் போலத் தொடக்கமும் முடிவும் இருப்பதாகும். கதை மக்கட் சமுதாயத்திற்கான மிகப் பழைய சொத்து எனலாம். இது சுருக்கமான கதைகூறும் புனைவுவகை உரைநடை இலக்கியமாகும். சிறுகதை பொதுவாக அரைமணி முதல் இரண்டு மணி நேரம் வரையில் படித்து முடிக்கக்கூடிய அளவில் சுருக்கமாக இருக்கும். கதைகளில் விருவிருப்பும், திருப்பமும் உடையதாகக் காணப்படுவதைக் காணலாம். சிறுகதைப் பேச்சு நடையிலும் எழுதப்படும். இன்றைய மனிதனின் பரப்பரப்பான வாழ்க்கைச் சூழலில், அவன் மன நிலைக்கு ஏற்ப, அளவில் சிறியதாகச் சுவையில் சிறந்ததாக இவை அமைகின்றன. சிறுகதை எப்பொழுதும் ஒரு சுவைமிக்க நிகழ்ச்சி, மனநிலை, கண்காட்சி, தனி மனிதனது வாழ்க்கை அனுபவங்களில் ஏதேனும் ஒன்றை மையமாகக்கொண்டும் அமைகின்றது. இதற்கு சிறுகதையின் மன்னனாக முடிசூடிக் கொண்டவர் புதுமைப்பித்தன்.

புதுமைப்பித்தனும் சிறுகதையும்

சிறுகதை உலகின் மன்னரான இவர், 25.04.1906-ல் கடலூர் மாவட்டத்தில் பிறந்தார். இவரது இயற்பெயர் சொ.விருதாச்சலம் என்பதாகும். புதுமைப்பித்தன் என்பது புனைப்பெயராகும். இவர் மணிக்கொடி இதழில் சிறுகதை எழுதி வந்தார். இவர் சிறுகதைப் படைப்புலகில் பல புதுமையான மொழிநடை, பெயரமைப்பு, சொல் வடிவத்தைக் கையாண்டுள்ளார். இவருடைய படைப்புகள் 2002-ல் நாட்டுடைமையாக்கப்பட்டுள்ளன.

கதையின் சுருக்கம்

கோமதிநாயகம் பிள்ளை ஒரு ஆசிரியர். அவருக்கு காதல் கவிதை மிகவும் விருப்பமானதாகும். அதிலும் “ஷேக்ஸ்பியரின் ரோமியோ ஜூலியட்” காதல் கவிதை மிகவும் பிடித்த ஒன்றாகும். கம்பராமாயணத்தில் பல பகுதிகள் சுவையாக இருந்தாலும், இவருக்கு ஒரு மலர்ப்பாணத்தில் தாக்கப்பட்டு இராமனும் சீதையும் ஒருவரையொருவர் மனதில் நினைத்து ‘மனக்கோட்டை’ கட்டுகின்றப் பகுதி மிகவும் பிடித்ததாகும்.

“ஓங்குமரக் காட்டி னுள்ளிருந்து தூங்காமல்
தூங்கு சப்ரமஞ்சத்தை தூங்கும் நவரசத்தேன்”
விதூருமம் தன்னை உந்தன் மெல்லிதழ் என்றால் இதிலே
முத்தம் கிடைக்கும் அதில் முத்தம் கிடையாதே”

என்ற வரிகள் கோமதிநாயகம் அடிக்கடிப் பாடி மகிழும் வரிகளாகும். அந்த கோமதிநாயகம் பிள்ளையிடம் அனைத்து மாணவர்களும் அன்போடு பழகுவார்கள். அவரும் அன்போடு இருந்தார். அவர் திடீரென்று நான் இப்பொழுது ஒரு கதை சொல்லப் போகிறேன் கேளுங்கள் என்றார். இது கதைமட்டுமல்ல. ஒரு உண்மை சம்பவம். அதுவும் என் நண்பனின் கதை என்று ஆரம்பித்தார்.

பொருணையாற்றங்கரையின் அருகில் உள்ள ஒரு சிறு கிராமம் தான் சிவந்திப்பட்டி. அங்கு ஒரு பண்ணையார், பெரிய பணக்காரன் இராமலிங்கம் பிள்ளை. அவரின் மகன் பூர்ணலிங்கம்; என் கலாசாலை நண்பன். கோடை விடுமுறைக்காக அவன் ஊருக்குச் செல்லவிருந்தான். நான் சென்னையிலே என் மாமா வீட்டில் தங்கி விட்டேன். அவனுக்கு என்னைப் பிரிந்து செல்ல மனமில்லாமல் இரயிலில் ஏறினான். இரயில் பயணத்தின்போது திடீரென்று பெண்கள் அலரும் சத்தம் கேட்டது. ஒரு பெண்ணின் கழுத்துச் சங்கிலியை ஒரு திருடன் பறிக்க முயற்சித்தான். அப்போது பூர்ணலிங்கம் துணிச்சலாக அவனைப் பிடிக்க முற்பட்டான். அத்திருடன் கத்தியை எடுத்து வெட்ட வந்த போது அதை பூர்ணலிங்கம் தடுத்து, அவனை அடித்து அச்சங்கிலியை வாங்கிவிட்டான். பூர்ணலிங்கத்திற்குக் கத்தியால் கையில் அடிப்பட்டு விட்டது. பின் இரயிலின் சங்கிலியை இழுங்கள் என்று கூறி, அத்திருடனைப் போலிஸிடம் ஒப்படைத்து விட்டனர். பின் அப்பெண்ணின் தந்தைக்குத் தகவல் தெரிவிக்கப்பட்டது. அவர் வந்து சாவித்திரி உனக்கு ஒன்றுமில்லையே எனக் கேட்டுவிட்டு, பின் பூர்ணலிங்கத்துக்குத் தன் நன்றியை மனதாரத் தெரிவித்தார்.

‘சாவித்திரி சென்னையில் பெண்கள் கல்லூரியின் மாணவி ஆவாள். அவள் தந்தை சோமசுந்தரம் பிள்ளை மதுரையில் ஒரு பிரபலமான வியாபாரி’ இச்சம்பவத்தை அடுத்து பூர்ணலிங்கம் அடிக்கடி சோமசுந்தரம் பிள்ளையின் வீட்டிற்கு சென்றதால் இவருக்கும் நட்பு ஏற்பட்டது.

காதல் நிலை

சென்னையில் சாவித்திரியும், பூர்ணலிங்கமும் ஞாயிறு தவறாமல் சந்தித்து வந்தனர். கடலின் கம்பீரத்தையும், இயற்கையின் அழகையும் ஒருவரையொருவர் ரசித்து பேசியதுண்டு. சிறு விதையாக இருந்த காதல் ஒருவரையொருவர் வாய்விட்டு சொல்லவில்லையானாலும் திடீரென்று பெரிய ஆலமரமாக வளர்ந்தது. ஒரு ஞாயிற்றுக்கிழமை வெகு நேரமாகியும் சாவித்திரி வராததால், பூர்ணலிங்கம் மிகுந்த குழப்பத்துடனும், வருத்தத்துடனும் காணப்பட்டான். அதற்கு மறுநாளே சாவித்திரியிடம் இருந்து ஒரு கடிதம் வந்தது. என்னைப் பிடிக்காத சிலர் என் தந்தைக்கு கடிதம் எழுதி என்னைப் பற்றி தெரிவித்திருக்கிறார்கள். அதைப்பற்றி நீங்கள் கவலையோ வருத்தமோ படவேண்டாம். கற்பு நிலைப் பற்றி எனக்கு தெரியும். அது பிறர் வற்புறுத்தி வருவதில்லை. ஆதலால் நான் எதற்கும் தயங்கவும் இல்லை; வருந்தவும் இல்லை என்று எழுதியிருந்தாள்.

திடீரென்று ஒருநாள் சோமசுந்தரம் பிள்ளை சென்னைக்கு வந்து சாவித்திரியை சந்தித்தார். ஒரு திருமணமாகாத பெண் ஒரு வாலிபனுடன் நட்பு கொள்வது சரியில்லை என்று எச்சரித்துவிட்டு சென்றார். பூர்ணலிங்கத்திடம் சகஜமாய் பழகிய சோமசுந்தரம் பிள்ளை திடீரென்று வெறுப்புக் காட்ட ஆரம்பித்தார். அவர் வந்து சென்ற ஒரு வாரத்தில் மற்றொரு கடிதம் சாவித்திரியிடமிருந்து வந்தது. தன் தந்தை எனக்கு வரன் தேடியிருக்கிறார். இன்னும் சில தினங்களில் நிச்சயமாகிவிடும். நீங்கள்

என்னை காதலிப்பது உண்மையானால் வரும் வெள்ளிக்கிழமை நாம் இருவரும் இரங்குன் செல்ல ஏற்பாடு செய்யுங்கள் என்று எழுதியிருந்தது. பூர்ணலிங்கம் உடனே எல்லா ஏற்பாடுகளையும் செய்தான். வெள்ளிக்கிழமை அன்று மாலை நேரத்தில் பல இடங்களிலிருந்தும் பல கலாசாலை நிகழ்ச்சி நடந்தது. அதில் பல மாணவர்கள் பங்கேற்றனர். அப்போது சாவித்திரி மெதுவாக அங்கிருந்து தப்பித்து சென்றாள்.

அன்று இரவே கலாசாலை ஹாஸ்டலில் காணாமல் போன சாவித்திரியை தேட ஆரம்பித்தனர். பூர்ணலிங்கத்தின் அறையில் ஒரு கடிதம் இருந்ததை அறிந்து அனைவரும் மறு கப்பலில் இரங்குனில் இருவரையும் பிடித்தனர். பூர்ணலிங்கத்தை நீதிமன்றத்தில் நிற்க வைத்தனர். தீர்ப்பில் பெண்ணைக் கடத்தி சென்றதாகவோ, ஏமாற்றியதாகவோ குற்றம் சாட்ட முடியாது. ஏனெனில் இருவரும் கலாசாலையில் படித்தவர். ஆகையால் அவர்கள் நிலையை யாவரும் அறிவர். இருவரையும் மனநிறைவோடு வாழச் செய்விப்பதே நல்லது என்று கூறி பெண்ணை தந்தையிடம் ஒப்படைத்து தீர்ப்பு வழங்கப்பட்டது.

பின் பூர்ணலிங்கத்தை மன்னித்து மறுபடியும் கலாசாலையில் சேர்த்துக் கொண்டனர். அவனுக்கு சாவித்திரியின் நினைப்பு அடிக்கடி வந்து சென்றது. சர்வகலாசாலைப் பரிட்சை முடிந்து மறுநாள், ஒரு கடிதம் வந்தது.

‘என் இருதயத்திற்குரியவரே! நாளை காலை எனக்கு திருமணம். என்னை மணக்க விரும்புவரின் பெயரை அறிய விருப்பமா? நான் அதை எழுதலாமா? நீங்கள் தானே என் கணவர். என் தெய்வமே! உங்கள் கரம் பற்றும் பாக்கியம் எனக்கில்லை. ஆனாலும், என் மனதில் நீங்கள் என்றோ நுழைந்துவிட்டீர்கள். நான் இப்புவலகை விட்டு செல்வதற்குள் ஒரு வேண்டுகோள் இல்லை. பிரார்த்தனை, நீங்கள் என்னை உண்மையாக காதலித்தீர்கள், என்னை மனதளவில் மனைவியாய் ஏற்றீர்கள் என்பது உண்மையானால், நான் இவ்வுலகை விட்டு சென்றபின் நீங்கள் எந்தவிதத் தவறான முடிவையும் எடுக்கக் கூடாது...’ என்று எழுதியிருந்தது. சாவித்திரி அறிந்த கற்புநிலை இதுவே போலும்.

பூர்ணலிங்கத்தின் மனநிலை

இதை படித்ததும் கண்ணீர் மழையில் நனைந்த பூர்ணலிங்கம் கடிதத்தை பிடித்தபடியே, இதைப் பார்த்தும் “இந்தப் பாவி இன்னும் இருக்கிறேனே” என்று அலறிக் கொண்டே தரையில் விழுந்தான்.

“காதல் அவர்இலர் ஆகத் தோவது
பேதைமை வாழிஎன் நெஞ்சு” (குறள்-1242)

முடிவாக

- ❖ புதுமைப்பித்தனின் இறுதி முடிவில் பாவி யார் என்று படம்பிடித்துவிட்டார். ஆனால் ஒரு பெண்ணின் மனிலையை உணராத பாவி யார்?
- ❖ இச்சிறுகதையில் உண்மையில் இந்தப்பாவி யார். தன் காதலுக்காக உயிர்த்துறந்தவளின் இறுதி வேண்டுகோளை ஏற்ற பூர்ணலிங்கம் பாவியா?
- ❖ காதலன் பெயரைத்தவிர வேறு ஒரு ஆண்மகனின் பெயரைக் கூட எழுதாத சாவித்திரி பாவியா?
- ❖ நல்லவன் என்று அறிந்தும் தன்னுடைய மகளுக்குத் திருமணம் செய்து வைக்காத சொக்கலிங்கம் பாவியா?
- ❖ தந்தையுடனே பெண் செல்ல வேண்டும் என்ற நீதிமன்றம் பாவியா?

❖ முடிவு உங்கள் கையில்...

நூல்

3. புதுமைப்பித்தன் சிறுகதைகள், வீ.அரசு,
பதிப்பகம் - முதற்பதிப்பு

கதைகேளு! கதைகேளு! - காஞ்சனை

வெ பாலாஜி

உதவிப் பேராசிரியர், தமிழ்த்துறை
டாக்டர் எம்.ஜி.ஆர் கல்வி மற்றும் ஆராய்ச்சி நிறுவனம்
அடையாளம்பட்டு, மதுரவாயல், சென்னை - 600 095

சிறுகதை என்பது வாழ்க்கையில் நிகழும் ஒரு நிகழ்ச்சியை அல்லது ஓர் உணர்ச்சியை மையமாகக் கொண்டு பின்னப்படுவது. ஏதேனும் ஒன்றை நிலைக்காளாகக் கொண்டு அதன் மீது எழுப்பப்படுதாகும். இலக்கியத்தின் பிரிவுகள் சில பழங்காலந்தொட்டு இருந்து வருபவை; சில இடைக்காலத்தில் எழுந்தவை; சில அண்மையில் தோன்றியவை. அண்மையில் தோன்றிய இலக்கியப் பிரிவுகளுள் ஒன்றே சிறுகதை. இதுவே இலக்கியப் பிரிவுகளுள் சிறந்ததும் செழித்து வளர்ந்ததும், என்றும் செல்வாக்கு உடையதும் ஆகும்.

புதுமைப்பித்தன் ஓர் அறிமுகம்

சிறுகதையின் மன்னன் ஏழ்மையினைத் தோலுரித்துக் காட்டியவன். பிள்ளை மணம் கொண்ட மகாமேரு எழுத்தாளன் என்ற எண்ணற்ற புகழுக்கு சொந்தக்காரன். ஆரம்பத்தில் சொ.விருதாச்சலம் என்று அழைக்கப்பட்ட நம் புதுமைப்பித்தன்,

“காட்டாற்று வெள்ளமாய் அவலங்களை அப்புறப்படுத்தினாய்!
கடுமையான வார்த்தைகளை தவிர்ந்து அன்புக்காட்டினாய்!
சமுதாய சின்னங்களை தகர்த்து நல்வழிப்படுத்தினாய்!
சமுதாயம் மேன்மையுர புரட்சியாளராய் ஆர்த்தெழுந்தாய்!”

“சிறுகதையின் புதியப்பாதை அமைத்து முத்திரைப்பதித்தாய்!
சீற்றத்தோடு கருத்துகளை கொடுத்து மாக்களை மக்களாக்கினாய்!
சிந்தனை உத்தியோடு செயலாற்றி மூடநம்பிக்கையை முடமாக்கினாய்!
சிந்துநதியாய் காவியம்பாடி சரித்திரத்தில் உயர்ந்து நிற்கிறாய்!”

“முதலாளி வர்க்கத்தை தோலுரித்து சாட்டையை சூழற்றினாய்!
முதுபெரும் தமிழாய் வாழ்ந்து எழுச்சியாளராய் திகழ்கிறாய்!
படைப்பு திறனை உருவாக்கி வாசகனை உனதாக்கினாய்!
புதுமையும் பித்தமாய் நிலைத்து ‘ஆய்வுக்கு’ களமானாய்!”

< கவிஞர் இனியன் பாலா

பயாஸ்கோப் படம்

20 ஆம் நூற்றாண்டின் இறுதியில் வெளிவந்த பேய் நாவல்களுக்கு முன்னோடி இந்த காஞ்சனை. சமீபத்தில் வெளிவந்த படங்களைத் துண்டுதுண்டாக பயாஸ்கோப் ஏற்றி திருவிழாவில் காட்டுவார்கள். இங்கு காஞ்சனையும் பயாஸ்கோப் படமாக உங்களுக்குக் காட்டப்படுகின்றது.

கதை மாந்தர் அறிமுகம்

நான்கு தெருவில் வயிற்றுபிழைப்புக்காக வீட்டில் உள்ளோரை அழைத்து உணவு போடுமாறு அழைப்பவன். அழகானவன், அறிவுடையவன், கூர்மையான விழிகளை உடையவன், மொத்தத்தில் மண்ணுலக தேவதையவன். சொந்தமென்று எவருமில்லை. கந்தல் ஆடைகளை உடுத்திருந்தான், வேலை கொடுத்தால் உழைப்பதற்கு ஆயத்தமாக இருந்தான். அவன் சிரிப்பில் கதிரவன் எழுவான்! அவன் பார்த்தால் மறைவான். அவளுடைய பாதங்கள் தரையினை தழுவிக்கொண்டன! பார்வையோ என் மனதை முத்தமிட்டன.

நான் வாழும் வாழ்க்கையில் இன்பமும் இல்லை. துன்பமும் இல்லை. ஆனால் வாழ்க்கை ஏதோ ஓடுகிறது. இரவில் தூக்கம் இல்லை, விழித்து பார்க்க பயம் என்றுக்கூட சொல்லலாம். நான் உலகை ஏமாற்ற கதை எழுதுபவன். எங்கள் வீட்டில் அதாவது பரம்பரையில் நான் கடைக்குட்டி. எனக்கு எப்போதுமே இருட்டில் உட்கார்ந்திருப்பது பிடிக்கும். அதில் எனக்கொரு நிம்மதி. அடிக்கடி மின்சார விளக்கை போடுவதற்கு ஏற்ப வீட்டை கட்டியுள்ளேன். மூன்றுமாத கர்ப்பம் தரித்தவளாய் என் மனைவி. அவளை ஏன் எழுப்ப வேண்டும் தொந்தரவு கொடுக்க வேண்டும் என்று நினைத்து இருட்டோடு ஐக்கியமாகிவிட்டேன். வெற்றிலைப் போடும் பழக்கம் உண்டு. இரவு என்பதால் சுண்ணாம்பை அதிகமாக சேர்த்துக் கொண்டேன். கூடவே புகையிலைப் போடும் பழக்கமும் உண்டு.

இவற்றை எல்லாம் பொறுத்துக் கொண்டு தன் கடமைகளை ஆற்றினால் என் மனைவி. குடும்பத்தின் கோபுரம், அன்பில் ஒளிவிளக்கு, பண்பில் பனிமழை, அடக்கத்தில் தென்றல், பழகுவதில் தாலாட்டு, உதவுவதில் மழை இப்படி மண்ணின் மகத்துவாய் வாழ்ந்தாள். இருவருக்குள்ளும் மனப் பொருத்தம் அதிகம்! குணமும் அப்படித்தான். மூன்றுமாத கர்ப்பம் உடையவளாய் இருப்பினும் அனைத்து வேலைகளையும் அலுப்பு இல்லாமல் செய்தாள். தன் கணவனை அதட்டுவதில் வேலை வாங்குவதில் கனிவு தெரிந்தது. அதை நானும் புரிந்து கொண்டு வேலையில் ஈடுபடலானேன்.

வாசலில் நின்றாள் - காஞ்சனை

தாழ்வாரத்தில் அமர்ந்தபடியே அன்றைய செய்தித்தாளை வாசிக்க தொடங்கினார். இளம் வயது உடைய பிச்சையெடுக்கும் ஒருத்தி பாட்டு பாடிய படியே வாசலில் வந்து நின்றாள். என்னமோ வேண்டும் இங்கு ஒன்றும் இல்லை அடுத்த வீடு போ என்று மெல்ல அதட்டிவிட்டு செய்தித்தாளை முகத்துக்கு நேராக வைத்து மறைத்துக் கொண்டார். நல்லாதானே இருக்கிறாய் நாலு வீட்ல வீட்டுவேலை செய்து பொழைக்கலாமே என்று நடை வாசலில் வந்து நின்றாள் அவரது மனைவி. வேலை ஏதாவது இருந்தால் கொடுங்கள் செய்கிறேன் என்கிறாள் பிச்சைக்காரி. சரி வா என்றழைத்தாள் என் மனைவி.

பிச்சை எடுப்பவளின் (வனப்பு-அறிமுகம்)

இவளை ஏன் வேலைக்கு வைக்கிறாய்? இந்த மண்ணுலகில் உனக்கு ஆட்களே கிடையாதா என என் மனைவியை வினவினாள் பிச்சைக்காரி. சிதறிய சில்லறைக் காசாய் சிரித்தாள். அந்த சிரிப்பினில் பயங்கரமான கவர்ச்சிப்புயல் தெரிந்தது. மனைவியோ அவளை உற்று நோக்கினாள். வீட்டிற்குள் அழைத்துச் சென்றாள். பிச்சைக்காரியோ மன மகிழ்வோடு, எதையோ சாதித்தது போல பின்

தொடர்ந்தாள். அவள் பாதம் மண்ணில் படவில்லை. அவர் மனதிலும் அவள் உருவம் பதியவில்லை. மறுபடியும் புன்னகைத்தால் அந்த சிரிப்பினில் புதைந்து போனேன்.

மனதின் பயம்

என் மனைவியை அழைத்து இது நல்லதிற்கு இல்லை. அவள் அடி எடுத்து வைத்த நேரமே சரியில்லை என்று கூறினேன். மனைவியோ அதையெல்லாம் பொருட்படுத்தாமல் அவளைத்தான் வேலைக்காரியாக வைத்துக் கொள்வேன் என்று அடம்பிடித்து சாதித்தாள். அவள் வேலைக்காரியாக இருப்பதில் இவருக்கு அறவே பிடிக்கவில்லை. இருப்பினும் அவள் பாதங்களை உற்றுப்பார்த்தேன். கால்கள் தரையில் நடனமாடின. எண்ணங்களோ விண்ணில் கலந்தன. பிச்சைக்காரியாய் இருப்பவளை மனைவி நவநாகரிக மங்கையாக மாற்றினாள். அந்த விசுவாசத்திற்காக மனைவியை திருப்திப்படும் வகையில் உபசரித்தாள். அந்த உபசரிப்பு இமயத்தின் உச்சிக்கே கொண்டு சென்றன.

மாலை நேரம்! பறவைகள் தம் தம் கூட்டிற்கு திரும்பி கொண்டிருந்தன. சில்லென்றக் காற்று தேகத்தை தீண்டிச் சென்றன. கதிரவன் மறைந்து நிலவு தோன்றியது. அவர் மனைவியும், பிச்சைக்காரியும் நீண்ட நேரமாய் பற்பல செய்திகளைப் பற்றி பேசிக் கொண்டே இருந்தனர். அவர் அவர்களைப் பார்ப்பதும் பார்க்காததும் போல் இருப்பதும் இப்படியே நேரம் கடந்தன. முகம் பார்க்கும் கண்ணாடி தாழ்வாரத்தை அலங்கரித்தது.

காஞ்சனையின் உண்மை உருவம்

நீ எங்கெல்லாம் சுற்றி திரிந்து வருகிறாய். கொஞ்சம் சொல்லேன் என்றாள் மனைவி. நான் நாடு, நகரம் எல்லா இடத்திலேயும் இருந்திருக்கேன். பொய், புரட்டு நிறைந்த இந்த உலகத்தில் எப்படி எப்படியோ நான் துன்பப்பட்டு வாழ்ந்திருக்கேன். காசி மாநகரத்துல ஒரு கதை ஒண்ணு சொன்னாங்க. அந்த கதையை வேணும்னா சொல்லட்டுமா என்றாள். அவளும் சொல் என்றாள் கனிவோடு. ஒரு ராசா இருந்தாரு. அந்த ராசாவுக்கு கொழுக் கொழுவென்று ஒரு நிலவுப்பெண் இருந்தாள். செக்க சிவந்த நிறம், சுண்டினா ரத்தம் வரும், பார்த்தால் காதல் வரும். அவ்வளவு அழகு! அவள் மந்திரி மகனை விரும்பினாள். ராஜகுருவோ இவளை விரும்பினான். இப்படி அவளுக்கு பிச்சைக்காரி கதை சொல்லிக் கொண்டே இருந்தாள். திடீரென்று ஒரு அதிசயம். அவள் சொல்லும் கதையை கேட்கிறேனா? இல்லை என் கரங்களில் தவறும் புத்தகத்தை படித்துக் கொண்டிருக்கிறேனா? என்பதில் ஒரு மயக்கம் ஏற்பட்டது. உடம்பெல்லாம் வியர்த்தது, மண்டை வெடிப்பது போல் இருந்தது, பித்துப் பிடித்தாற் போல் காணப்பட்டேன். பிரித்து படித்திருந்த பக்கங்கள் அவர் கண்களுக்குள் அடைப்பட்டு இருந்தன. எழுத்துக்களோ கொஞ்சம் கொஞ்சமாய் கண்ணிலிருந்து மறைந்தன.

மின்னல் போன்ற வெடிச்சிரிப்பு! அப்படியே உறைந்துப் போனேன். கண்ணாடியில் பார்வையைப் பதித்தேன். சற்று நொடியில் உடம்பெல்லாம் வியர்த்தது. பிச்சைக்காரியின் உருவம் கண்டு, கூர்மையான நகம், வெறிச் சோடியப் பார்வை, பார்ப்பதற்கு அதிபயங்கரமாய் காணப்பட்டாள். உள்ளம் படபடத்தது, வாய் உளரியது, கை கால் நடுங்கியது என்ன செய்யவதென்றே புரியவில்லை! கனவிலும், கற்பனையிலும் கூட இது போன்ற ஒரு உருவத்தை கண்டதில்லை. அடுத்த நிமிடமே கோர உருவம் மறைந்தது பிச்சைக்காரியின் அழகிய முகம் பளிச்சிட்டது.

பயமும் உறக்கமும்

இருவரும் சாப்பிட்டோம். பிச்சைக்காரியான காஞ்சனையும் சாப்பிட்டாள். உறக்கம் வரவில்லை. காரணத்தை சொல்லக் கூடாது என தவிர்த்தார். மறுபடியும் சிக்கலில் மாட்டிக் கொள்வோமோ என்ற பயம் மறுபடியும் தொற்றிக் கொண்டது. நடுநேரம் வந்து விட்டதே என்ன செய்வது என்று நினைக்கும் போதே மனைவியின் மெல்லிய கரம் அவர்மீது தவழ்ந்தது, நகமோ தேகத்தை வருடிவிட்டது பயந்தபடியே தூங்கி எழுந்து... அசடு வழிந்ததையும் துடைத்துக் கொண்டேன்!

சுற்றும் முற்றும் தேடிப்பார்த்தேன் கண்ணுக்கு எதுவும் அகப்படவில்லை. காஞ்சனையைத் தேட முற்பட்டேன். அவள் அங்கு இல்லை. ஓடினேன் மனைவி இருக்கும் இடத்தை நோக்கி. தெருவில் எங்குமே யாரும் இல்லை. நிசப்தமாக காணப்பட்டது. வெளவால் ஒன்று ஓடி ஆடி திரிந்துக் கொண்டிருந்ததைக் கண்டேன். அப்பொழுதுதான் காஞ்சனையைப் பாய் விரிப்பில் பார்த்தேன், நிம்மதி அடைந்தேன்! என்னை அவள் பார்த்தாள்! படாரென்று பஞ்சராகிப் போனேன். யாரையோ வீழ்த்துவதைப் போல சிரித்தாள். மடமடவென்று மாடிப்படிகளில் ஏறினேன் நீ இன்னும் உறங்கவில்லையா... என்றுக் கேட்டுக்கொண்டே!

ஏதோ ஞாபகத்தில் எதையோ நினைத்து உறங்கிவிட்டேன். எழுவதற்கு நீண்ட நேரமாகிவிட்டது. காப்பி ஆறுது என்னத்த தூக்கம் வேண்டிகிடக்கு மவராசருக்கு என்று தட்டி எழுப்பாத குறையாக மனைவி கேட்டாள். மனதில் பயம் இருக்கத்தான் செய்கிறது. எப்படித்தான் இதையெல்லாம் மறப்பேனோ? என மனதுக்குள் நினைத்துக் கொண்டு யாரிடமாவது சென்று சொன்னால் என்னை என்ன நினைப்பார்கள். மனைவியைப்பத்தி ஏதேதோ... பேசுவார்களே, ஊர் வாயையும் வேற மூட முடியாது. கல்லில் கூட அடிக்க நம் மக்கள் தயங்கமாட்டார்கள் இதையெல்லாம் யாரிடம் போய் சொல்வது? என்று எனக்கு நானே பேசிக் கொண்டு இருந்தேன். அந்த பிச்சைக்காரியிடம் அப்படி என்னத்தான் இருக்கிறதோ என் மனைவி அவள் பேச்சிலே மயங்கி கிடக்கிறாள். தேன் உண்ட வண்டைபோல, எப்பொழுதும் இல்லாத திருநாளா இன்று மட்டும் அதிவேகமாக சூரியன் மறைந்தான்.

மனைவியின் பெருந்தன்மை

என்னங்க! இன்று ஒரு நாள் காஞ்சனையை நம் அறைக்கு பக்கத்து அறையிலே உறங்க வைக்கலாம் என்று இருக்கிறேன் என்றாள். அப்படியே தூக்கி வாரிப்போட்டது. ஷாக் அடித்தால் எப்படியோ அப்படி இருந்தது எனக்கு. அது என்ன மடத்தனமான காரியம் என்று கூட தெரிந்தது. ரொம்ப நேரமாய் கண் விழிப்பது அப்புறம் பகலெல்லாம் உறங்குவது என்ன பொழப்போ என்று முணுமுணுத்தார். அவர் மனைவி என்ன முணுமுணுப்பு என்றேன். ஒன்றுமில்லை என்றார். அன்புக்கலந்த தோரணியல் உடம்பை அசைத்தேன். அதற்குள் அவள் உறங்கிவிட்டாள்.

விபூதியைப் பூச

உடம்பைச் சாய்த்தேன் பஞ்சு மெத்தையில் நடுதீகை ஆரம்பம் - அப்படியே உறைந்து போனேன். ஆ... என்று அலரல் சத்தம். சுற்றும் முற்றும் பார்த்தேன். என் மனைவி கத்தினாள். என்ன...என்ன? என்று கேட்டுக் கொண்டே மின் விளக்கினை போட்டேன். பயப்படாதே என்று தேற்றினேன். ஏதோ ஒன்று என் கழுத்தை கடிப்பது போல உணர்ந்தேன் என்று பயந்தப்படியே சொன்னாள். அவள் உளறியதில் காஞ்சனை பெயர் மட்டுமே புரிந்தது. அப்போது தெருவீதியில் எவரோ ஒருவர்

பாடியபடியே சென்றார். திடீரென்று பிச்சைக்காரியின் பெயர் சொல்லி அழைத்தார்கள். வீடு அதிர்ந்துப் போனது. கொஞ்சம் நேரத்தில் அமைதி நிலவியது. பயத்தோடு எட்டிப்பார்த்தேன். எவனோ ஒருவன் என்னை அழைப்பதை உணர்ந்தேன் அருகிலே சென்றேன் உயிரற்ற உடலில் இருப்பினும் ஒரு சின்ன சின்ன ஆசை. அழகிய காஞ்சனை உள்ளே இருக்கிறாளா என்று எட்டிப்பார்க்க நினைத்தது மனம். அவள் அங்கு இல்லை! விட்டது தொல்லை! என்று நினைத்துக் கொண்டேன்.

அம்மா நெத்தியிலே இந்த விபுதியைப் பூச எல்லாம் சரியாகிவிடும் என்றான் வழிப்போக்கன். நானும் அவ்வாறே செய்தேன். நாட்கள் தென்றலாய் நடைபோட்டன. அவள் விழிகள் எதையோ தேடின. காஞ்சனை காணாமல் போனதற்கு நான்தான் காரணம் என்று நினைத்துக் கொண்டாள். காப்பி டம்ளரை கொடுத்தாள். வாங்கி பருகினேன். இந்த ஆம்பிளைங்களே இப்படித்தான் என்று சொல்லி முகத்தை திருப்பிக் கொண்டாள் என்று கதை முடிந்தது. என் கனவு மிளிர்ந்தது.

அவள் மலர்போன்ற கரங்களைப் பற்றிக் கொண்டேன். அடி அசட்டுப் பெண்ணே! எல்லா பெண்கள் போல நீயும் என்னை அப்படி நினைத்துக் கொண்டாயா? நான் அவனில்லை என்றேன். புன்முறுவல் பூத்தாள். இமைகள் துடித்தன. இதழ்கள் அழைத்தன. விழிகளில் கலந்தேன்! அவள் உள்ளத்தில் இணைந்தேன்! அவளின் அறியாமையைப் போக்கினேன்! அறிந்ததை எடுத்துரைத்தேன்! காஞ்சனைக்கு விடை கொடுத்தேன்! என் அன்பு காதலியிடம் (மனைவியிடம்) பித்தனாய் மாறிப்போனேன்! புதுமையாக காணப்பட்டாள்!

முடிவாக

“பெண் புத்தி பின் புத்தி” என்னும் பழமொழிக்கு ஏற்ப மாறிப்போனாள் என் மனைவி. இந்த ஆம்பளைங்க மனசு “மரத்துக்கு மரம் தாவுகின்ற குரங்கைப் போன்றது” என்று நினைத்தவளாய்! செவ்வானமாய் காணப்பட்டாள்; முகத்தைத் திருப்பிக் கொண்டாள்.

கதையின் சிறப்பு :-

கதை முழுவதும் காணப்படும் ஒரே பெயர் — காஞ்சனை.

பித்தனின் நினைவுப் பாதை

திரு கு ராமராஜன்

உதவிப் பேராசிரியர், தமிழ்த்துறை
டாக்டர் எம்.ஜி.ஆர் கல்வி மற்றும் ஆராய்ச்சி நிறுவனம்
அடையாளப்பட்டு, மதுரவாயல், சென்னை - 600 095

முன்னுரை

புதுமைப்பித்தன் என்னும் மாபெரும் மனிதன் எழுத்துலகில் தமிழ்நாட்டை மடைமாற்றியவர். கரடுமுரடான நடையில் சிக்கிக்கொண்டு இருந்த தமிழ் கவிதையை பாரதி திசை திருப்பினான் என்றால், சிறுகதையின் எல்லைகளை எளியவனின் திசை நோக்கி பரப்பியவர் இந்தத் திருநெல்வேலி திருமகன். எள்ளலும், சுருட்டு வாசனையும் எப்பொழுதும் மிகுந்து இருந்த மாபெரும் அங்கத்தக்காரன். எதைத் தவறு எனப் பட்டாலும் உரக்க இடித்த “எழுத்துலகின் புரியாத ஞானி” என்கின்றனர். அஞ்ஞானியின் நினைவுப்பாதை எனும் சிறுகதை இக்கட்டுரையின் ஆய்வுக்களமாக எடுத்தாளப்படுகிறது. அதற்கு முன்பு பித்தினைப் பற்றி சிலவற்றை நினைவுக்கூற விருமபுகிறேன்.

பித்தன் கூறும் இலக்கியம்

இலக்கியம் என்று அவர் எளிய மக்களின் வாழ்வை சொல்வதையே நினைத்தார். சீலைப்பேன் வாழ்வு போல காதல் கத்தரிகாய் என இருநூறு ஆண்டுகாலம் இலக்கியத்தை தேங்க வைத்துவிட்டார்கள். தான் பார்க்கிற எளிய மக்களின் வாழ்க்கையை பதிவு செய்வதை பெருமையாகக் கருதினார். இதற்கெல்லாம் முடிவு தருவது தன்னுடைய வேலை இல்லை என்பது அவரின் பாணியாகும். பெண்களின் அவல நிலையை காட்டுகிற இடங்களில் அவர் எழுதிய வரிகள் சுரீர் என்று தைக்கின்றன.

“இருவரும் இருளில் மறைகிறார்கள்!
அம்மாளு முக்கால் ரூபாய் - சம்பாதித்துவிட்டாள்!
ஆம், புருஷனுக்குப் பால்கஞ்சி வார்க்கத்தான்!
என்னமோ கற்பு கற்பு என்று கதைக்கிறார்களே!
இதுதான், ஐயா, பொன்னகரம்!”

இவற்றையெல்லாம் படிக்கிற பொழுது எந்த ஆபாசமும் தராமல் புதுமைப்பித்தன் நம்மை பிரமிக்க வைக்கிறார்.

பித்தனின் காலம்

- ❖ இந்திய வரலாற்றிலும் உலக வரலாற்றிலும் மிக முக்கியமான நெருக்கடி மிக்க காலக்கட்டத்தில் வாழ்ந்தவர் புதுமைப்பித்தன் (1906-1948)

- ❖ இந்திய விடுதலைப் போரட்டமும், இந்து சமூகங்களுக்கு இடையே நிறைய முரண்பாடுகளும், மோதல்களும் நிகழ்ந்து கொண்டிருந்த காலம்.
- ❖ உலக நிலையில் முதலாளித்துவத்தின் முதிர்நிலையான ஏகாதிபத்திய எழுச்சியும், எதிர்ப்பும், சோசலிச, கம்யூனிஸ இயக்கங்களும், சோவியத் புரட்சியும், சோசலிசக் கட்டுமானமும், இரண்டு உலக யுத்தங்களும் நிலவிய காலம்.

இக்காலக்கட்டத்தின் இலக்கிய, கருத்துநிலைத் தேவைகளுக்கும், சவால்களுக்கும் புதுமைப்பித்தன் எவ்வாறு முகம்கொடுத்தார், எதிர்வினையாற்றினார் என்பதை அவரது சிறுகதைகளும் கட்டுரைகளும் நமக்கு உணர்த்துகின்றன.

பிறர் பார்வையில் பித்தன்

- ❖ ஜெயகாந்தன் - காவியத்திற்கு கம்பன், கவிதைக்கு பாரதி, சிறுகதைக்கு புதுமைப்பித்தன்.
- ❖ தெ.பொ.மீ - புதுமைப்பித்தன் சிறுகதைகள் கவிதையுடன் போட்டியிருக்கின்றன.
- ❖ விகடன் (பிரசுரம்) - எழுத்துலகின் புரியாத ஞானி புதுமைப்பித்தன்.
- ❖ சுஜாதா - தமிழில் முதல் அறிவியல் புனைகதையினைப் புகுத்தியவன் புதுமைப்பித்தன்.

நினைவுப்பாதையின் தம்பதியர்

மேலச்செவல் என்னும் ஊரில் ஒரு தம்பதியர்கள் வாழ்ந்து வந்துள்ளனர். அவர்கள் வைரவன் பிள்ளை என்ற பால் சுப்பிரமணியப் பிள்ளை, மனைவி வள்ளியம்மையாச்சி எனும் தம்பதியினர் ஆவர். இவர்கள் இருவரும் திருமணப் பந்தத்திற்கு பிறகு பல ஆண்டுகள் ஒன்றாகவே வாழ்ந்துள்ளனர். அத்தம்பதியர்கள் தன் வாழ்நாளில் ஏற்பட்ட இன்பத் துன்பங்களை ஒற்றுமையோடு கடந்து வந்துள்ளனர். இதனையே,

“தம்பதிகள் இருவரும் ஏறக்குறைய அரை நூற்றாண்டுக்கு மேல் வாழ்க்கையின் மேடு பள்ளங்களையெல்லாம் ஒன்றாக கடந்து வந்திருக்கின்றனர்”

என்கிறார் புதுமைப்பித்தன். இதிலிருந்து அவர் காலத்து கணவனும் மனைவியும் 50 ஆண்டுகளுக்கும் மேல் இணைப்பிரியாது வாழ்ந்துள்ளமை புலனாகிறது.

இறப்பில் அழகை பெறுமிடம்

மனதில் பிறவித் தொட்டும், விலங்குகளிடத்தும் தன்னோடு சார்ந்து வாழ்ந்த உயிரானது இறந்தால் அழகையின் மூலமாக தன் துன்பத்தை வெளிப்படுத்தும் வழக்கமானது இன்றளவும் மக்களிடத்து காணப்படுவதாகும். அதனையே,

“வயதில் முத்தவர் இறந்தால் அழகைக்கும் ஓலத்திற்கும் குறை வில்லாவிட்டாலும் வருத்தமிருக்காது”

அதாவது, மனிதர்களிடத்தில் வயதில் முத்தவர் (வயதானவர்) இறந்தால் அங்கே

அழகை இருக்கும். ஆனால் அந்த அளவிற்கு வருத்தம் என்பது இருக்காது என்பதையும் இங்கு நினைவுக் கூறுகிறார். மேலும் பெண்கள் விரும்பி அழுவார்கள், வார்த்தைகள் முத்து முத்தாய்க் கோவையாக வந்து விழும். அத்துடன் ஓரிரண்டு துளி கண்ணீரும் கலந்திருக்கலாம். இருந்தாலும் அது அழுகிறவர்களின் சொந்த அந்தரங்க வருத்தத்தைப் பற்றியதாகவே இருக்கும் என்கிறார்.

பிள்ளையின் நினைவில் வள்ளியம்மை

காலம் வேகமாய் நகர்ந்துக் கொண்டிருக்கிறது. அதற்கு ஏற்ப இங்குள்ள மனிதர்களும் அதனோடு நடைபோட்டு கொண்டிருக்கின்றனர். அவ்வேளையில் இங்கு யாருக்கும் யாரைப் பற்றியும் நினைத்துப் பார்ப்பதற்குக் கூட நேரம் இருப்பதில்லை என்கின்றனர். சற்று மேற்சென்று சொல்ல வேண்டுமென்றால் உடன் பிறந்தவர்கள், தன் உறவினர்கள் ஏன் தன் உடலிலும் உணர்விலும் ஒற்றான மனைவியை நினைப்பதற்குக் கூட நேரம் இருப்பதில்லை என்கின்றார். அதனை உணர்த்த,

“ஒவ்வொருவரும் தமக்கு ஐந்து விரல்
இருப்பதை ஒவ்வொரு நிமிஷமும்
நினைத்துக் கொண்டா இருக்கிறார்கள?”

என்கிறார். ஒருவரை எப்போது நாம் நினைத்துப் பார்ப்போம். அவரிடம் இருந்து ஏதேனும் நமக்கு கிடைக்க வேண்டுமென்றாலோ அல்லது நாம் அவரிடத்தில் எதையாவது பரிமாறிக் கொள்ள வேண்டுமென்றாலோ அல்லது அதனையும் தாண்டி அந்த நபர் இறந்து போனாலோ அப்பொழுதுதான் அவரின் நினைவுப் பிறக்கும். அவற்றையே,

“விரல் ஒன்று போனால்
ஐந்தென்ற நினைப்புப் பிறக்கும்”

என்று கூறுகிறார். ஏறக்குறை ஐம்பது ஆண்டுகளைக் கடந்த தம்பதியரில் பிள்ளை அவர்கள் தன் மனைவியை முதல் பிரசவத்தில் நினைத்தது தான்; அதற்குப் பிறகு அவ்வளவு பிரமாதமாக நினைத்தது கிடையாது. காலம் கடந்து சென்றது. ஒருநாள் தவறி விழுகிறாள். அவ்வினையால் படுத்தப்படுக்கையாகிய அப்படுக்கையோடு இறந்து போகிறாள். அப்பொழுதுதான் வள்ளியம்மையாச்சியை நினைத்துப்பார்க்கிறார் பிள்ளையவர்கள்.

மறுபடியும் மறுபடியும்

“வைரவன் பிள்ளையின் மனது, அண்டை சராசரங்கள் எல்லாவற்றையும் பார்வையிட்டுவிட்டு மறுபடியும் மறுபடியும் வள்ளியம்மையாச்சியின் கிடத்தப்பட்ட கற்பனைப் பிரேதத்தின் மீது வந்து கவிகிறது.” அப்படியே அந்நினைவானது நகர்ந்து மனக்கண்முன் புதுப்பெண் கோலத்தில் வள்ளியம்மையாச்சி தம் கைப்பிடித்து வந்த காட்சி தேங்கி நிற்கிறது.

அதற்கு பிறகு தன் முதல் மகளான பாப்பாத்தியம்மாள் கைக்குழந்தையாகவும், பருவமெய்தி சடங்கு நடக்கும் போது அவள் நின்ற காட்சி, மகளின் திருமணக் காட்சிப் போன்றவையெல்லாம் வந்து நின்றன. மேலும் கடைக்குட்டிப் பெண்ணானப் பார்வதியின் நினைவும் பிறக்கின்றன. இருந்தும் வள்ளியம்மையின் நினைவிலே வைரவன் பிள்ளை உணர்வற்ற நிலையை அடைகிறார்.

முடிவாக

பல சமயங்களில் இவரின் எழுத்தில் சாவகாசம் தெரியும். அப்படியே வாழ்க்கையை வாழ்ந்த மனிதன். வறுமைக்கு யாவற்றையும் இடித்தும் அதனுள்ளும் தன்னை இழக்காத தன்மான். நிறைய படிக்கணும், குறைவா எழுதணும்! என்கிற இந்த மாமேதையின் வார்த்தைகள் தமிழ் சமூகத்தின் காதில் விழாமல் போனது. இவரின் எழுத்துக்கள் அபூர்வமான நையாண்டி கொண்ட எழுத்துக்களை உடையன. இந்த அபூர்வ கலைஞன் சிறுகதையின் தந்தை என்றும், தென்னாட்டின் மாப்பசான் என்றும் அறியப்படுகிறார்.

புதுமைப்பித்தன் அன்றுரைத்த வார்த்தை “விரல் ஒன்று போனால் ஐந்தென்ற நினைப்புப் பிறக்கும்” என்பது இப்போதும் நினைத்துப் பார்க்கப் கூடியதாக இருக்கிறது. இச்சிறுகதையின் வாயிலாக கணவன் மனைவியானாலும், தனிமனிதனானாலும், தன்னோடு வாழ்கின்ற சக உறவை நினைத்துப் பார்ப்பதற்கே அவ்வுறவின் இறப்பு எனும் நிகழ்வு முடிவு செய்கிறது என்பதை உணர்த்துகிறது.

புதுமைப்பித்தனின் பெண் படைப்பு

ஆ. அரிதாஸ்

முனைவர் பட்ட ஆய்வாளர்
ஆர்.கே.எம். விவேகானந்தா கல்லூரி
சென்னை - 600 004

அறிமுகம்

சாகாவரம் பெற்ற கதைகளைப் படைத்து சிறுகதை வரலாற்றில் வாழ்ந்துக் கொண்டிருக்கும் வல்லமை படைத்தவர் **சொ.விருத்தாசலம்**. சிறுகதையின் முழுப்பொருண்மைகளைக் கையாண்ட சிறுகதை மன்னன். தலைசிறந்த எழுத்தாளர்களில் தவிர்க்க முடியாத தவப்புதல்வன் புதுமைப்பித்தன். தமிழுக்குப்பெருமை சேர்க்கும் வகையில் உலகத்தரம் வாய்ந்த சிறுகதைகளைக் செதுக்கியவர் புதுமைப்பித்தன்.

42 ஆண்டுகாலமே வாழ்ந்த எதார்த்த இலக்கிய பிதாமகன். நடைமுறை விவகாரங்களைப் பற்றி எழுதுவதில் கௌரவக் குறைச்சல் எதுவும் இல்லை என்றவர். எழுத்துலகில் தனக்கென ஒரு இடத்தைப் பிடித்துக்கொண்டு அரை நூற்றாண்டுக்கு மேலாக அந்த இடத்தைத் தக்க வைத்துக்கொண்டவர் புதுமைப்பித்தன். அவன் எழுதிய சிறுகதைகளில் ஒன்றான ‘ஆண்மை’ என்ற சிறுகதையில் பாத்திரப்படைப்புகளைத் திறனாய்வு செய்வதே நோக்கமாக அமைகிறது.

- ஆண்மை சிறுகதையில் பாத்திரப்படைப்பில் மிகமுக்கிய பாத்திரமாக உடலில் ஆண்மை நிறைந்தும் உள்ளத்தில் ஆண்மை இன்றி வளர்ந்திருக்கும் **சீமா** என்ற **சீனிவாசன்**.
- தைரியம் நிறைந்த பெண்ணாயினும் தந்தையின் சொல்லையும் கணவனின் சொல்லையும் மீறாமல் வாழ்பவள் **ருக்கு** என்ற **ருக்மிணி**.
- மருமகளின் வரதட்சணையால் மார்த்தட்டிக்கொள்ளும் **பரமேசுவர ஐயர்**,
- ஜம்பம் பேசிக்கொண்டேருக்கும் தந்தை **ஆத்தூர் பண்ணையார்**.
- இவர்களை எதிர்த்து பேசாத **மனைவிகள்** மற்றும் மற்றவர்கள் இளைத்தால் இலக்காரம் செய்யும் **ஊரார்**.

ருக்மிணி

“கலியாணம் என்ற பதத்திற்கு அகராதியில் ஓர் அர்த்தம் இருக்கலாம். கவிஞனது வியாக்கியானம் ஒன்று இருக்கலாம் சட்டம், சாஸ்திரம் இவற்றில் வேறு இருக்கலாம். அதெல்லாம் எனக்குத்தெரியாது. நடைமுறை உலகத்திலே இந்த மகத்தான கலியுகத்திலே திருமணம் என்றால் குலப்பெருமை கிளத்தும் கலகாரம்பம் என்பது எனக்குத் தெரியும்” என்று கூறுகிறார் புதுமைப்பித்தன். ருக்மிணிக்கு இரண்டு வயதில் பெப்பர்மின்ட் கலியாணம் நடக்கிறது. பல வருடங்கள் கழித்தே பருவமடைகிறாள். அவள் பருவமடைந்த சடங்கிற்கு கூட தன் கணவனை எதிர்பார்த்து ஏமாற்றமடைகிறாள். இருப்பினும் அவன்மீதிருந்த பக்தி பாசம் வளர்ந்துக் கொண்டேயிருந்தது.

தன் ஏக்கத்தை சீமாவிற்கு கடிதம் எழுதலாம் என்று நினைக்கிறாள். ஆனால் எழுதவில்லை; அவன் ஏதேனும் தவறாக நினைப்பனோ என்ற எண்ணத்தால் தயங்குகிறாள். மேலும் தன் மாமாவுக்கு தெரிந்தால் அவமானம் என்ற பயம். மற்றவர்களின் நிலையறிந்து தன்னிலையைக் கூற தயக்கம் காட்டுகிறாள். ஊராரோ வாழாவெட்டி என்று வறுத்தினார்கள். அவளின் தாய் கூட அவளுக்கு துணையில்லாதது வேதனைத் தருகிறது.

அழகு

இரண்டு வயதில் திருமணமாகி பதினான்கு வயதில் பருவமங்கையாக வளர்ந்திருக்கும் அவளின் அழகை கண்டவர்கள் தன்னையறியாமல் பெருமூச்சுவிட்டாலும் தன் கணவனுடன் வாழக் கூட முடியாதவளாயும் ஊரார் பேசுக்கும் அவதூறுக்கும் பயந்து வாழ்கிற பெண்.

தெரியம்

ஊரார் கண்ணில் படாமல் ஆற்றுக்குச் செல்லும் பெண். இருட்டில் தன்னை யாரோ அழைத்தபோது கூட யாரது? என்று தெரியமாகக் கேள்வி கேட்ட பெண்.

யாரும் அறியாமல் ஆற்றங்கரையில் ருக்மணியைச் சந்தித்து களவில் ஈடுபட்ட சீமா நீ என்னுடன் வருவாயா என்றதற்கு சத்தியமா வருகிறேன் என்று கூறுகிறாள்.

வாய்மை

கணவன் பிரிந்து சென்ற போது அவன் இருந்த திக்கில் கும்மிட்டு, அவனுக்கு வாக்குத் தந்ததை மறக்கவில்லை. பெற்றோரிடமும் கூற முடியவில்லை, வருந்தினாள். வருவான் சீமா என்ற ஏக்கத்தால் ஏங்கித் தவிக்கிறாள்.

ருக்மிணி கருவுற்ற செய்தியை அறிந்த தந்தை அவளை கடுமையாகத் திட்டுகிறார் இருப்பினும் சீமா தான் என்று சொல்லாதது அவளது வாய்மையைக் காட்டுகிறது.

கடிதம்

சீமாவிடம் இருந்து கடிதம் வராதா என்ற ஏக்கத்தில் இருந்ததால் அவளுக்கு மன உளைச்சலாலும் இருதய உடைப்பாலும் அதிர்ச்சியில் மூளை குழம்பிவிடுகிறது.

அவர் வந்துவிட்டாரா, சீமா வந்தாச்சோ என்று இரவும் பகலும் இடைவிடாது கூறுகிறாள் ருக்கு. தன்நிலை மறந்தாலும் தந்தையின் பணத்தினை எடுத்துக்கொண்டு சென்னைக்கு வருகிறாள்.

அழகாய் இருக்கும் பெண்ணைக் கண்டவுடன் அங்கிருக்கும் சிலர் அவளை பின்தொடர்ந்தனர். கூட்டம் சேர்ந்தது விதி செயலால் கூட்டத்தை விலக்கி பார்த்தான் சீமா. அவனிடமே அவரைக் கண்டார்களா? சீமாவிடம் கொண்டு விடுங்கள் என்று தன்னிலை மறந்து கேட்டாள் ருக்கு.

ருக்மிணி வாயிலாகவும் அவளின் அன்னையின் வாயிலாகவும் அன்றையப் பெண்களின் நிலைமை ஆண்களை எதிர்த்துக்கூட பேசமுடியாத சூழ்நிலை உள்ளதைக் காணமுடிகிறது.

நிறைவுரை

புதுமைபித்தன் உடலரலும் உள்ளத்தாலும் வலிமைப்பெற்றவன் ‘ஆண்’, ‘மை’ பூசிய பெண்ணிடம் வாழ்வது வாழ்க்கையல்ல; தன்னை மறவாத மனைவியை தன்னிலை மறந்த பின்னும் தன்னுடன் வைத்து வாழ்வதே சிறந்த ஆண்மை என்று இச்சிறுகதை மூலம் சமூகத்திற்கு உணர்த்தியுள்ளார்.

புதுமைப்பித்தனின் படிமங்கள் படிந்து பொன்னகரம்

முனைவர் ஜீ பாண்டியலட்சுமி

உதவிப் பேராசிரியர், தமிழ்த்துறை (சுயநிதி)
இராஜபாளையம் இராஜாக்கள் கல்லூரி, இராஜபாளையம் - 626 117

படிமம் என்றால் என்ன?

- கவிஞர் சொற்களால் வருணிக்கின்ற ஒரு காட்சி வாசகர் உள்ளத்தில் தெளிவான காட்சிகளாக உருப்பெறுவது படிமம் ஆகும்.
- படிமம் என்பது கற்பனையின் விளைவான காட்சிப்படுத்தும் ஒரு சொற்கோவையும், அச்சொற்கோவை உருவாக்கும் மனச் சித்திரத்தையும் ஒருங்கே குறிக்கின்றது.
- படிமங்கள் தன்னுணர்வற்ற நிலையில் மனத்தில் சேகரிக்கப்பட்டு வகைப்படுத்தப்பட்ட அனுபவங்கள் என்றும் ஒருவரையறை கூறுகின்றது.
- அறிவாலும் உணர்ச்சியாலும் ஆன ஒரு மனபாவனையை ஒரு நொடிப்பொழுதில் தெரியக் காட்டுவதுதான் படிமம்.
- படிமம் என்பது அடிப்படையில் சொல்ல வந்ததைக் காட்சிப்படுத்திக் கூறுவதாகும்.
- கண்ணால் காணமுடியாத அருவப்பொருள்களையும் கருத்துக்களையும் உணர்வுகளையும் காட்சிப்படுத்தவல்லது படிமம் எனலாம்.

இங்ஙனம் ‘தடாகம் கலை இலக்கிய வட்டம்’ எனும் வலைதளம் படிமத்திற்கு விளக்கம் உரைக்கின்றது. இத்தகைய படிமங்களைப் பொன்னகரம் எனும் சிறுகதையில் புதுமைப்பித்தன் எங்ஙனம் பதிவுசெய்துள்ளார் என்பதை ஆராய்வதே இக்கட்டுரையின் நோக்கமாகும்.

படிமையோன் - புதுமைப்பித்தன்

புதுமைப்பித்தன் ஒரு புதுமை விரும்பி அல்லது புதுமையை மட்டுமே விரும்புவர் எனலாம். அதனால்தான் தன்னுடைய பெயரைக்கூட பித்தன் என்று துணிவுடன் இட்டுக்கொண்டுள்ளார் என்பதில் ஐயமில்லை. புதுமையை விரும்பும் இவர் தன் சிறுகதையிலும் புதுமையைப் புகுத்தாமல் இல்லை. கவிதைகளில் அல்லது செய்யுளில் மட்டுமே படிமம் பயன்படும் என்றோ, பயன்படுத்தப்படும் என்றோ எண்ணியிருந்தால் அது தவறு. ஏனெனில், தொல்காப்பியர் கூறிய, “பல்புகழ் நிறுத்தப் படிமையோனே” எனும் நூற்பா அடிதனில் படிமம் எனும் பொருள் தரும் சொல் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது என்பது எண்ணுதற்கிடனானது. எனில், படிமத்தைக் கையாண்டவர்களுள் கவிஞர்கள் மட்டுமல்ல சிறுகதை எழுத்தாளரான புதுமைப்பித்தனும் ஒருவர் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

வேலைக்காரத் தேனீக்கள்

தேனீக்களின் குணம் பூக்களில் உள்ள தேனை உறிஞ்சி உண்டு அதனை மீண்டும் தன்னால் கட்டப்படும் அடைதனில் உமிழ்ந்து வைப்பதுதான். ஆயினும் இதனை எல்லாத் தேனீக்களும் செய்வது இல்லை. வேலைக்காரத் தேனீக்கள் மட்டுமே இப்பணியைச் செய்கின்றன. இதற்கும் பொன்னகரத்திற்கும் என்ன தொடர்பு? அதனைப் படிமமாக உறைய வைத்துள்ளார் ஆசிரியர்.

பொன்னகரத்தைக் கதையின் தொடக்கத்திலேயே அறிமுகம் செய்யும் ஆசிரியர், அதனைப் “பூர்வ புண்ணியம் என்று சொல்லுகிறார்களே, அந்தத் தத்துவத்தைக்கொண்டு, நியாயம் என்று சமாதானப்பட வேண்டிய விதிதான். ஒருசில ‘மகாராஜர்களுக்காக’ இம்மையின் பயனைத் தேடிக்கொடுக்கக் கடமைப்பட்டு வசிக்கும் மனிதத்தேனீக்களுக்கு உண்மையில் ஒரு பொன் நகரந்தான் அது” என்று கூறிச் செல்கின்றார். இதில் மனிதத் தேனீக்கள் என்று பொன்னகரத்துவாசிகளைக் கூறக்காரணம், பணமுதலைகளுக்கும், முதலாளி வர்க்கங்களுக்கும் உழைத்து உழைத்து ஓய்ந்துபோய் வீடுதிரும்பும் பாட்டாளி மக்களினத் தொகுதியின் வசிப்பிடந்தான் இந்தப் பொன்னகரம் என்பதைச் சொல்லாமல் சொற்செறிவால் கண்முன்னே காட்சிப்படுத்தி இருப்பது படிமத்தைப் பதிவுசெய்த புதுமைப்பித்தனின் கைவண்ணமாகும் என்று கூறலாம்.

முயல் வளைகள்

பொன்னகரத்தின் தெருக்களின் வடிவத்தையும் அதன் அமைப்பையும் கூறவந்த ஆசிரியர், “ரயில்வே தண்டவாளத்தின் பக்கமாக, சாராய டிப்போவுக்குப் போகிறதே ஒரு சந்து, அதுதான் அங்கு ‘மெயின்’ ரஸ்தா. கைகோர்த்த நான்குபேர் வரிசை தாராளமாய்ப் போகடலாம் எதிரே வண்டிகள் வராவிட்டால். இதற்குக் கிளையாக உள்வளைவுகள் உண்டு, முயல் வளைகள்போல்.” என்று கூறியுள்ளார். இதனால், அத்தெருக்கள் நெளிந்தும், வளைந்தும், சந்தும், பொந்துமாக இருக்கும் என்பதைப் படிமமாகக் காட்சிப்படுத்துகின்றார் என்பது தெளிவு.

மனிதகூடுகள்

மனிதகூடுகள் என்று புதுமைப் பித்தன் கூறியது மனித எலும்புக் கூடுகளை அல்ல. மனிதன் வசிக்கும் கூடுகளாகிய வீடுகளைத்தான். ஏனெனில், உழைத்து உழைத்துத் தேய்ந்துபோன மனிதகூட்டம் தங்கும் குடியிருப்பு அவனைப் போலவே நைந்தும் பிய்ந்தும், ஓட்டையும் உடைசலுமாக மழைக்கும் வெயிலுக்கும் கைகொடுக்கும் ஆபத்தாண்டவனாக இருக்கின்றது என்பதை ஒற்றை வார்த்தையில் வடித்திருப்பது அவரின் படிமப் பயன்பாட்டைக் காட்டுகின்றது. இதனை, “வரிசையாக மனிதகூடுகள். ஆமாம். வசிப்பதற்குத்தான்.” என்று கூறியிருப்பதிலிருந்து அவரின் படிமஉத்திப் புலப்பாட்டை அறியலாம்.

கங்கையா? யமுனையா?

ஒடுகின்ற நீரைப் பெண்ணாக வணங்கும் பாரத்தில் புதுமைப் பித்தனின் பொன்னகரம் மட்டும் விதிவிலக்கு. ஏனெனில், இங்கே ஒடுகின்ற நீரோட்டத்தைக் கங்கை என்றும் கூறியலாது. ஏனென்றால், அது கறுப்பாக இருக்கின்றது. எனவே அதனை யமுனை என்று கூறலாமா? என்றாலும் இயலாது. காரணம் அது புனித நீரோடை அல்ல. அது புண்ணியர்களின் வீடுகளிலிருந்து உற்பத்தியான முனிசிபல் தீர்த்தம் என்று கூறியிருப்பது வாசகரையும் முக்கை மூடவைக்கும்படி

நெடியைக் கொடுக்கின்றது. இதனை, “வழிநெடுகச் சேற்றுக் குழம்புகள். சாலையோரமாக ‘முனிசிபல் கங்கை’ அல்ல, யமுனைதானே கறுப்பாக இருக்கும்? அதுதான்.” என்றும், “பொன்னகரத்துக் குழந்தைகளுக்கு ‘மீன்பிடித்து’ விளையாடுவதில் வெகு பிரியம். அந்த முனிசிபல் தீர்த்தத்தில்...” என்று உரைப்பதன் மூலம் ஆசிரியரின் படிமப் பதிவினைக் காணலாம்.

வறுமையின் - பாரம்

பெற்ற பிள்ளைகளைப் பேணிக்காக்க இயலாத ஏழை வர்க்கம் வாழும் பொன்னகரத்தில், தண்டவாளமே சில நேரங்களில் தாண்டவழாத்தியாகும் என்பது படக் கதையின் போக்கினை நகர்த்துகின்றது. அதில், “ரயில்வே தண்டவாளத்தின் பக்கத்தில் விளையாடுவதில் என்ன ஆனந்தமோ? வேலி இருக்கத்தான் செய்கிறது. போகக்கூடாது என்ற சட்டம் குழந்தைகளுக்குத் தெரியுமா? ‘போனால்’ பெற்றோருக்குத்தான் கொஞ்சம் பாரம் ஒழிந்ததே!” என்று சொல்லும் கதையின் ஊடே, வாசகரின் உயிரும் சேர்ந்து நழுவிப்போகும் என்பதில் சந்தேகமில்லை. இதில் வறுமை என்பது பெற்ற பிள்ளையைக் கூடப் பாரமாக எண்ணும் எண்ணத்தைத் தோற்றுவிக்கும் சாத்தான் என்றும், விபத்தில் சிக்கிக் குழந்தை இறந்தே போனாலும், அதனால் வருத்தப்படக்கூட முடியாத வறுமைநிலைக்குத் தள்ளப்பட்டிருக்கின்ற ஏழ்மையை எடுத்தியம்புவது புதுமைப்பித்தன் எடுத்தாண்டுள்ள படிம உத்தியின் உச்சி எனலாம்.

ஐந்து மணிக்குமேல்

விடிந்தது முதல் வாழ்வாதாரத்திற்காக உழைத்துழைத்துச் சோர்ந்துபோன மனித கூட்டம், தன்கெனவும் கொஞ்சம் உழைக்க வேண்டி வீடுதிரும்பி வந்துசேரும் நேரம் மாலைநேரம். அந்நேரம் முதலே பொன்னகரம் உயிர்ப்பெற்று விளங்கும் என்கிறார் ஆசிரியர். இதனை, “ஐந்து மணிக்கு அப்பறந்தான் ஊர் கலகலவென்று உயிர் பெற்று இருக்கும்.” எனும் வரியானது உணர்த்துகின்றது. இந்த ஒரு வரியில் அவ்ஊரின் ஒட்டுமொத்த உயிரோட்டத்தையும் நிலைநிறுத்தி இருப்பது புதுமைப் பித்தனின் படிம உத்தியைக்கொண்டு பதியச்செய்த முயற்சியே ஆகும். ஏனெனில், காலை முதல் மாலை வரை மக்கள் யாருமற்ற ஊராகப் பொன்னகரம் காட்சியளிக்கும் என்பதையும், அம்மக்கள் எங்கெங்கோ சென்று தம் ஜீவனத்திற்காக உழைத்து வருபவர்கள் என்பதையும் கண்முன்னே காட்சிப்படுத்துவது படிமத்தால் என்பது புலனாகும்.

கறுப்புக் கயிறு

பொன்னகரத்துப் பெண்களில் திருமணமானோரின் கழுத்தில் இருக்கும் கறுப்புக் கயிறுதான் அவர்களை இந்தச் சமூகத்தில் இல்லத்தரசியாக ஏற்கவைக்கும் அடையாளம். மஞ்சள் பூசி அலங்கரித்துக் கொள்ளவோ அல்லது மஞ்சள் கயிற்றை அணிந்தால்தான் திருமணம் ஆனவர் என்று ஏற்றுக்கொள்ளும் வழக்கமோ அவர்களிடம் காணப்படவில்லை. ஏனெனில், ஒரு சாண் வயிற்றுக்காக மட்டுமே வாழும் ஏழைக் கூட்டத்திற்குச் சடங்கு முறைகளும், சம்பிரதாயங்களும் தேவைப்படுவதில்லை. இதனை, “கழுத்தில் ஒரு கறுப்புக் கயிறு. வாழ்க்கைத் தொழுவின் அறிகுறி. அதைப்பற்றி அங்கு அதிகக் கவலையில்லை.” என்று ஆசிரியர் கூறிச் செல்வதன்மூலம் உள்ளே படிந்திருக்கும் படிமத்தின் சுவடை உணரமுடியும்.

அடிவயிற்று நாதம்

பசியைப் பற்றி நம் முன்னோர் உணர்த்திய பழமொழி ஒன்று. அது ‘பசி வந்திடப் பத்தும் பறந்து போகும்’ என்பதுதான். அத்தகைய பசியை மறக்க பொன்னகரத்துவாசிகள் கையில் எடுக்கும் ஒரே ஆயுதம் சாராயம்தான். அதற்கு அம்மாளுவின் கணவனும் விதிவிலக்கல்ல. அம்மாளுவின் கணவனான முருகேசன் ஐட்கா வண்டி ஓட்டுபவன். வருமானம் சரியாக இல்லாத காலங்களில் பசியை மறக்கக் குடிப்பதே அவனது வழக்கம். இதில் முருகேசனின் பசியை உணர்ச்செய்ய வாசகருக்கு நேரடியாகவே அறைகூவல் விடுக்கின்றார் ஆசிரியர். “பசி ஐயா! பசி!..... அங்கு நீர் ஒருநாள் இருந்தால் உமக்கு அடிவயிற்றிலிருந்து வரும் அதன் அர்த்தம்!” என்று முழங்குகின்றார். இதன்மூலம் வாசகரின் மனத்தில் பசியின் இருப்பிடத்தைக் காட்சிப்படுத்த விளைந்துள்ளார் என்பது தெளிவு.

பஞ்சாங்கத்தின்படியல்ல பஞ்சத்தின்படி

குடித்துவிட்டுக் கீழே விழுந்து அடிபட்டுக் கிடக்கும் அம்மாளுவின் கணவன் ஆசையாகக் கேட்டது பால்கஞ்சி. பால்வார்க்க மனமிருக்கின்றது. ஆனால் கையில் காசில்லை. விடிந்தது முதல் அடையும் வரை வேலை செய்தாலும் இன்னும் கூலி வாங்க வேளை வரவில்லை. என்ன செய்வது என்று வழி தெரியாமல், காலறிந்த வழியில் அம்மாளு தண்ணீர் பிடிக்கத்தான் சென்றாள். ஆனால் அவளின் நிலைகண்டு நிலவுகூட உதவிசெய்ய நினைத்தது. மேகத்திற்குள் தன்னை மறைத்துக்கொண்டது என்று கதையை நகர்த்த முயற்சித்த ஆசிரியர், தன் சிக்கனச் சொற்கோவையால் வாசகரின் மனத்திரையில் படமெடுத்து ஆடச்செய்கின்றார் பின்வருமாறு. “கும்மிருட்டு. பஞ்சாங்கத்தின்படி இன்றைக்குச் சந்திரன் வரவேண்டும். ஆனால் அது மேகத்தில் மறைந்துகொண்டால் முனிசிபாலிடி என்ன செய்யமுடியும்?...., தண்ணீர் பிடித்தாகிவிட்டது. திரும்பி வருகிறாள்.” என்று கூறும் ஆசிரியர், அம்மாளுவின் இயலாமையை, தன் கணவனைக் காப்பாற்ற வேண்டும் என்ற துடிப்புக்கொண்ட ஒரு பெண்ணை, கணவனின் உயிருக்கு முன்னர் பெரிதல்ல என்று தன்மானத்தையும், தன் மானத்தையும் விற்கத் துணிந்த ஒரு பெண் சமூகத்தின் அவலத்தை, கணவன் உயிர்பிழைக்க வேண்டும் என்று மட்டுமே எண்ணிய ஒரு பெண்ணின் அழுத்தமான வாழ்க்கைச் சுவட்டின் மறுபக்கத்தைப் பின்வருமாறு பதிவுசெய்கிறார்.

“சந்தின் பக்கத்தில் ஒருவன். அம்மாளுவின்மேல் ரொம்ப நாளாகக் கண் வைத்திருந்தவன். இருவரும் இருளில் மறைகிறார்கள். அம்மாளு முக்கால் ரூபாய் சம்பாதித்துவிட்டாள். ஆம் புருனுக்குப் பால் கஞ்சி வார்க்கத்தான்!” என்று கூறும் புதுமைப்பித்தனின் போக்கை மிஞ்ச இனியொருவர் பிறப்பதற்கில்லை என்றே கூறலாம். ஏனெனில், நிலவுகூட பஞ்சாங்கத்தின்படி அல்ல பஞ்சத்தின்படி அல்லவா தன்னை மறைத்துக்கொண்டது. கற்பு என்பது உடல் தொடர்புடையதா? அல்லது மனம் தொடர்புடையதா? என்று ஆராய்வோரின் அடிநாதமாக எஞ்சிநிற்கும் வரிகளில் படிமம் புதைந்து மட்டுமல்ல; படிந்து படிந்து கடிந்தும் கிடக்கின்றது. அதனை, “என்னமோ கற்பு, கற்பு என்று கதைக்கிறீர்களே! இது தான் ஐயா பொன்னகரம்!” என்று பொன்னான நகரத்தின் புண்ணான பக்கங்களை ஒவ்வொன்றாகப் புரட்டியிருப்பது புதுமைப்பித்தனின் புதுமைக்குச் சான்றாகும். அவரின் புதுமைகளுள் படிமமும் புதைந்து கிடக்கின்றது என்பதும் இக்கட்டுரையின் வழிகண்ட உண்மையாகும். புதுமைப்பித்தன் சிறுகதையின் தந்தை மட்டுமல்ல. அவன் சிறு கதைக்குள் அணி அணியாகப் படிமம் எனும் வித்துக்களை விதைக்கத் தெரிந்த ஒரு கதைஉழவனும் ஆவான்.

புதுமைப்பித்தன் படைப்புகளில் “நடையியல்”

முனைவர் கா காமாட்சி

உதவிப்பேராசிரியர், தமிழ்த்துறை (சுயநிதிப்பிரிவு)
சீதாலட்சுமி இராமசுவாமி கல்லூரி திருச்சிராப்பள்ளி -620 002

மணிக்கொடி எழுத்தாளர்களுள் கருவிலும் உருவிலும் தனது நெஞ்சறிந்த சோதனைகளை மேற்கொண்டு சிறுகதையினைச் சிறக்கச் செய்தவர்களுள் புதுமைப்பித்தன் முதன்மையாளர் ஆவார். கவிதைகள், சிறுகதைகள், நாடகங்கள், மொழிபெயர்ப்புகள், விமர்சனங்கள் எனப் பல படைப்புகள் படைத்திருந்தாலும் புதுமைப்பித்தன், சிறுகதைகளால் சிறந்தமைக்கு இவரது நடையே காரணமாகின்றது. கவிதைக்குப் பாரதி ஒரு புதிய தொடக்கத்தை ஏற்படுத்தித் தந்தது போல புதுமைப்பித்தன் தன் படைப்புகளில் ஒரு வேகமான ஓட்டத்தையும், புதிய வடிவமைப்பையும் உருவாக்கிக் காட்டியவர். கவிதைநடை, உணர்ச்சிநடை, மொழிநடை, வருணனைநடை, இலக்கியநடை என பல்வேறு நடை அமைப்புகளைக் கொண்டு இவரது சிறுகதைகள் திகழ்கின்றன. “மொழியினைக் கையாளும் தனித்திறனை நடை ஆகும்”. எடுத்துக்கொண்ட விஷயத்தை உயிரோடு உணர்ச்சியோடு பிரதிபலிக்கும் ஆற்றல் வாய்ந்த நடையாக புதுமைப்பித்தனின் “நடை” அமைகிறது. புதுமைப்பித்தன் படைப்புகளுள் தலைசிறந்ததாக விளங்கும் சிறுகதைகளில் கையாளும் “நடையியல்” குறித்து இக்கட்டுரை எடுத்தியம்புகின்றது.

புதுமைப்பித்தனின் புதுமை நடை

ஒரு காட்சியைக் கண்டு உணர்ச்சி பெறும் கவிஞன் அந்த உணர்ச்சியினைச் சொற்கோலமாக்கித் தரும்போது கலை முகிழ்க்கிறது. இத்தகைய சொற்கோலத்தினை ஆக்கும் முறை அவரவர் கற்பனைக்கும் திறனுக்கும், அனுபவத்திற்கும் ஏற்ப அமைகின்றது. புதுமைப்பித்தன் தனக்கென அமைத்துக்கொண்ட தனிநடை தாவித்தாவிச் செல்லும் நடையாகும். கருத்தின் வேகத்தையே பிரதானமாகக் கொண்டு வார்த்தைகளை வெறும் தொடர்புச் சாதனமாக மட்டும் கொண்டு தாவிச் செல்லும் இவரது நடை தமிழ்ப் பண்புக்கு முற்றிலும் புதிதானது. இதைக் கையாண்டு படைக்கப்பட்ட பல படைப்புகளால் பலர் குழப்ப நிலைக்கு உட்பட்டாலும் எதைப் பற்றியும் கவலை கொள்ளாது தனக்கென ஒரு தனிப்பாதை வகுத்துக்கொண்ட புதுமையாளன் புதுமைப்பித்தன். புதுமைப்பித்தனின் புதுமை நடையாகிய தாவிச் செல்லும் நடையைத் “தவளைப் பாய்ச்சல் நடை” என்று “ஆண்மை” எனும் தமது சிறுகதைத் தொகுதிக்கு எழுதிய முன்னுரையில் குறிப்பிடுகிறார்.

வசன கவிதை நடை

புதுமைப்பித்தன் சிறந்த எழுத்தாளனாக மட்டுமில்லாது தனிச்சிறந்த கவிஞராகவும் விளங்கியமையால் தமது சிறுகதையில் ஒருவித கவிதை நடையினைப் பின்பற்றுவதனை “சிற்பியின் நகரம்” எனும் சிறுகதையில் அரசனுக்குக்

கடாரத்திலிருந்து வெள்ளை யானைகள் கொண்டு வரப்பட்டதனைப் பார்ப்பதற்கு என்றுமில்லாத வகையில் கூட்டம் கூடிய காட்சியினை வெளிப்படுத்துகின்றார்.

“கருத்து ஒருங்கிய மிசிர தேச வாசிகளும், வெளுத்து ஒடுங்கிய கடாரவாசிகளும் தசை வலிமையின் இலட்சியம் போன்ற கறுத்த காப்பிரிகளும், வெளுத்த யவனர்களும், தென்னாட்டுத் தமிழும், வடநாட்டுப் பிராகிருதமும்-எல்லாம் ஒன்றுக்கொன்று முரண்பட்டுக் குழம்பின” என்று எதுகை மோனை இல்லாவிட்டாலும் ஒரு வகை வசன நடையினைக் காணமுடிகிறது.

வருணனை நடை

அழகினை வருணிப்பதில் படைப்பாளர்கள் தனித்துவம் கொண்டவர்கள். தான் கண்டு களித்த அழகினை வாரி வழங்கும் அவர்களின் வளமையே வருணனையாகும். தன் படைப்புகளில்,

‘சிற்பியின் நகரம்’ எனும் சிறுகதையில் “அஸ்தமன சூரியனின் ஒளியே எப்பொழுதும் ஒரு சோக நாடகம். கோவில் சிகரங்களிலும் மாளிகைக் கலசங்களிலும் தாக்கிக் கண்களைப் பறிப்பது மட்டுமல்லாது கடற்கரையில் கரும்பாறையில் நிற்கும் துவஜஸ்தம்பத்தின்மீது கீழ்த்திசை நோக்கிப் பாயும் பாவனையில் அமைக்கப்பட்ட பொன்முலாம் பூசிய வெண்கலப் புலியின் முதுகிலும் வாலிலும் பிரதிபலிப்பது அவ்விடத்திற்கே ஒரு மயக்கத்தைக் கொடுத்தது” என்று சூரிய உதயத்தை வர்ணிக்கும் காட்சி மிகவும் அழகுடையது.

இலக்கிய நடை

புதுமைப்பித்தன் சிறுகதைகளில் இலக்கிய நடையையும் அறிய முடிகிறது. அந்த மங்கிய தீபவொளியில், ஒற்றைக் காலைத் தூக்கி நடிக்கும் பாவனையில், ஆள் உயரத்தில் மனித விக்கிரகம்! விரிந்த சடையும் அதன்மீது விளக்கும் பிறையும், விரிந்து சின்முத்திரைகளைக் காண்பிக்கும் கைகளும், அந்த அதரத்தில் தோன்றிய அபூர்வப் புன்னகையும் மனத்தில் அலைமேல் அலையாகச் சிந்தனைக் கற்பனைகளைக் கிளப்பின. மூவரும் அந்தச் சிலையேயாயினர். சிலையின் ஒவ்வொரு வளையிலும், ஒவ்வொரு அங்கத்திலும் என்ன ஜீவத் துடிதுடிப்பு! சந்நியாசி, தம்மையறியாமல் பாட ஆரம்பித்தான் என்று இலக்கியப் பாடலைத் தருகின்றார்.

பனித்த சடையும், பவளம் போல் மேனியும், பால் வெண்ணீரும், குனித்த புருவமும், கொவ்வைச் செவ்வாயும், குமின் சிரிப்பும், எடுத்த பொற் பாதமும் காணப் பெற்றால் மனிதப் பிறவியும் வேண்டுமே இந்த மா நிலத்தே!

தவளைப்பாய்ச்சல் நடை பிறருக்குப் புரியவில்லை எனினும் தாம் கூற விரும்பும் அனைத்துச் செய்திகளையும் விவரித்து விடாது சிலவற்றை அப்படியே விட்டுவிட்டு வாசகர்கள் தம் கற்பனைத் திறத்தால் உணர்ந்து கொள்ளும்படிச் செய்து ஒரு வித நெருக்கத்தினை கதை மாந்தருக்கும் வாசகர்க்கும் ஏற்படுத்த இந்நடையினைக் கையாளுகின்றார். சில இடங்களில் கூற வேண்டாத சொற்களைப் புள்ளிகள் போட்டுவிட்டு முடித்துவிடும் நடையைப் பின்பற்றுகின்றார்.

“தகப்பனாரிடம் வேறு கல்யாணம் செய்து கொள்ளப் போவதில்லை என்று கூறத் தைரியம் இருந்தது. அப்பா இருக்குமிடத்திற்கும், சென்னைக்கும் வெகுதூரமல்லவா? அதனால்தான் தைரியமிருந்தது. மேல் படிப்பிற்கு அவசியம் 200 ரூ வேண்டுமாம்.... இந்தப் பொய் சொல்லியாவது....

ருக்மணி கடிதத்தை எதிர்பார்த்தாள். அது எப்படி வரும்?... இந்த உள்ளூர ஏற்பட்ட மன உளைச்சலாலும் இருதய உடைவாலும் சீமா நிறுவிய இலட்சியம் உடைந்து போயிற்று”

என எழுதிச் செல்லும் நடையில் பொய் சொல்லியாவது சீமா சாதிக்க விரும்பும் செயலைச் சொற்களால் சித்தரிப்பது உணர்வுகளால் உணரும் வண்ணம் செய்வதற்கு

இந்தத் தத்தித் தாவும் பாய்ச்சல் நடை சிறுகதையில் புதுமைபித்தனின் புதுமை நடையேயாகும்.

உணர்ச்சி நடை

உணர்ச்சி வெளிப்பாட்டிற்கேற்ப புதுமைப்பித்தனது நடை அமைந்திருப்பதனை இவரது சிறுகதைகள் முழுவதிலும் காணமுடிகிறது. ‘பொன்னகரம்’ எனும் கதையில் சமுதாயத்தோடு உணர்வு பொங்க மோதும் நடை வேகத்தினைக் காணமுடிகின்றது. ‘வறுமை’ – மனித வாழ்க்கையில் சமுதாயத்தில் - ஏற்படுத்தும் கொடுமையையும் அநீதியையும் சுட்டிக்காட்டியுள்ளார். ஆத்திரமும் ஆவேசமும் கொண்டு உயிரோட்டமும் வேகமும் மிக்க நடையைக் கையாண்டு சமுதாயத்தோடு போராடத் துடிக்கிறார்.

மொழிநடை

தனது படைப்புகளில் கையாளுகின்ற பேச்சுவழக்கு நடையே இவரது சிறுகதை சிறப்பிற்கு உந்துதலாய் அமைகின்றது. கதையின் சமய சந்தர்ப்பம், பாத்திரம் முதலியவற்றிற்கேற்ப இவரது மொழிநடை அமைந்துள்ளது. திருநெல்வேலி வழக்குத் தமிழையே தமது பேச்சு மொழியாகக் கொண்டிருந்த இவர், சிறுகதை நடையினையும் பேச்சுத் தமிழில் அமைத்துக்கொண்டதனை “ஒரு நாள் கழிந்தது” எனும் கதையில்,

“விடோ லட்சணமோ விறகைத்தான் பார்த்துப் பார்த்து வாங்கிக் கொண்டு வந்தியளே! ஒங்களுக்கின்னு தண்ணிலே முக்கிக் கொடுத்தானா? எரியவே மாட்டுதில்லை! இங்கே என்ன இப்போ? விறகு வாங்கின சீரைப் பாத்து மகிழ வந்திட்டியளாக்கும்” என்று பேச்சு வழக்கு நடையினைப் பயன்படுத்தியுள்ளதனை உணர முடிகின்றது. மேலும் வட்டார வழக்குச் சொற்களை மிகுதியாகப் பயன்படுத்தியிருப்பதனைக் காணமுடிகின்றது. சவுக்கை, சவம், உடங்காடு, மின்பெட்டி போன்ற சொற்கள் மிகுதியாகக் கலந்துள்ளன. பேச்சு வழக்குச் சொற்கள் தவிர வழக்கிலுள்ள வடமொழி, ஆங்கிலச் சொற்களையும் சிறுகதையில் பின்பற்றும் மொழி நடை படைப்பாளனின் தனித்தன்மையைக் காட்டுகின்றது. “கடவுளும் கந்தசாமிப் பிள்ளையும்” எனும் சிறுகதையில் கடவுளும், கந்தசாமிப் பிள்ளையும் ஹோட்டலில் காப்பி குடிக்க அமர்ந்திருக்கும் நிலையில் “சூடா ஸ்ட்ராங்கா இரண்டு கப் காப்பி” என்று தலையை உலுக்கிக் கேட்க, அதற்கு பிள்ளையவர்கள், “இரண்டு கப் காப்பிகள்” எனக் கூறும்படி கதையமைத்துள்ள நிலையில் மொழி நடையைக்கூறிச் செல்கின்றார்.

உவமை நடை

ஒரு புலவனின் நடையில் அழகினையும் ஆழத்தையும் கூட்டுவது உவமையாகும். கருத்தாழத்திற்காகவும், பொருள் விளக்கத்திற்காகவும் படைப்பாளன் தனது படைப்புகளில் உவமையைப் பயன்படுத்துகின்றனர். சிற்பியின் நகரம் எனும் கதையில் உவமையைப் பயன்படுத்துகின்றமையை

“சுங்க உத்தியோகஸ்தர்கள் அன்னம் போலும் , முதலைகள் போலும் மிதக்கும் நாவாய்களிலிருந்து இறக்குமதி செய்யப்படும் பண்டங்களையும் வேலைக்காரர்களையும் பொற் பிரம்பின் சமயோசித்தப் பிரயோகத்தால் தணிக்கை செய்து கொண்டிருந்தனர்” புதுமைப்பித்தன் சிறுகதைகளில் அறிய முடிகின்றது. சாதாரணமாகக் கூறும் செய்திகளைக் கூட உவமைகளைக் கொடுத்துக் கூறும் பழக்கமுள்ளவராகத் திகழ்கின்றார் “விநாயகர்

சதுர்த்தி” எனும் சிறுகதையில், விநாகயச் சதுர்த்திக்கு வாங்கி வைத்திருக்கும் பிள்ளையாரைப்

“பக்கத்திலே பிள்ளையார் - பச்சைக் களிமண் ஈரமும் எண்ணை பசையும் பளபளக்க, சர்க்கரைப் பொட்டலம், காகிதக் குடை, நாவற்பழம். புளி வகையராக்களுடன் அரங்கத்தில் பிரவேசிக்கக் காத்திருக்கும் ராஜபாட் போல ஏன் சிம்மாசனம் காலியாகட்டுமே ஏறி உட்காருவோம் என்று காத்திருக்கும் பட்டத்திளவரசன் போல பரிதாபகரமாகக் காத்துக்கொண்டிருக்கிறார்” என விமர்சிக்கும் தன்மை புராண உவமைகளையும் தற்கால நடப்புச் செய்திகளையும் உவமைகளாகக் காட்டும் இவரது போக்கு “நடை”க்கு வலுவேற்றுவதாக அமைந்துள்ளது.

புதுமைப்பித்தனின் படைப்புகளில் தனித்தன்மை பெற்று விளங்கும் சிறுகதைகளில் பல்வேறுபட்ட நடை அமைப்புகள் காணப்படுகின்றன என்பதையே இவ்வாய்வு எடுத்துரைக்கின்றது.

புதுமைப்பித்தன் பார்வையில் சமூகத்தின் இழிநிலை

சி இராகினி

உதவிப்பேராசிரியர்

செல்லம்மாள் மகளிர் கல்லூரி, கிண்டி, சென்னை -600 032

சிறுகதை உலகின் முடிசடா மன்னனாகத் திகழும் புதுமைப்பித்தன் அவர்கள் தம் வாழ்நாளில் பதினைந்து வருடங்களை எழுத்துலகில் கழித்தவர். நாற்பத்து இரண்டு வருடங்கள் இவ்வுலகில் வாழ்ந்து, தான் பார்த்த சமூகத்தின் யதார்த்தத்தை நக்கலும், நையாண்டியுமாக தன் படைப்புகளில் வெளிப்படுத்தியவர். அவர் வாழ்ந்த காலமான 1906 முதல் 1948 வரையிலான இச்சமூகத்தின் இழிநிலையை தனது பல்வேறு சிறுகதை படைப்புகளில் வெளிப்படுத்தியுள்ளார். அதனடிப்படையில் எவற்றையெல்லாம் இச்சமூகத்தின் இழிநிலையாக புதுமைப்பித்தன் கருதுகிறார் என்பதை இக்கட்டுரையின் மூலம் அறியலாம்.

விலைமகள்

புதுமைப்பித்தனின் பொன்னகரம், குப்பனின் கனவு, கவந்தனும் காமனும் போன்ற சிறுகதைகள் பெண்களின் இழிநிலையை வெளிப்படுத்துவனாக உள்ளன. ஒரு பெண் அதுவும் அடித்தட்டு நிலையில் வாழும் ஒரு பெண் என்றால் அவளின் முதல் தேவை உண்பதற்கான உணவை பெறுவதாகவே உள்ளது. ஆனால் அவ்வுணவு அவளுக்கு எளிதில் கிடைக்காத நிலையே இச்சமூகத்தில் காணப்படுகிறது. அத்தகு சூழலில் தன்னையே விற்க வேண்டிய நிலைக்கு அப்பெண் தள்ளப்படுகிறாள் என்ற இழிநிலையை புதுமைப்பித்தன்,

“சந்தின் பக்கத்தில் ஒருவன். அம்மாளுவின் மேல் ரொம்ப நாளாகக் ‘கண்’ வைத்திருந்தவன். இருவரும் இருளில் மறைகிறார்கள். அம்மாளு முக்கால் ரூபாய் சம்பாதித்து விட்டாள். ஆம், புருஷனுக்குப் பால் கஞ்சி வாங்கத்தான்.”

என்ற வரிகளில் காட்டுகிறார். மேலும் அடித்தட்டு நிலையில் வாழும் பெண்களின் இத்தகு இழிநிலையை கூறியதோடு அல்லாமல் அந்நிலைக்கு இவர்கள் தள்ளப்படுவதற்கு காரணமானவர்களையும் தன் நையாண்டித் திறத்தால் சுட்டிக்காட்டவும் செய்கிறார்.

“அதோ மூலையில் சுவரின் அருகில் பார்த்தீர்களா?

சிறுஷ்டித் தொழில் நடக்கிறது. மனிதர்களா, மிருகங்களா? நீங்கள் போட்டிருக்கிறீர்களே பால்லின் ஷாட்டு, உங்கள் ஷெல் பிரேம் கண்ணாடி எல்லாம் அவர்கள் வயிற்றில் இருக்க வேண்டியதைத் திருடியது தான். ரொம்ப ஜம்பமாக, நாசக்காகக் கண்ணை மூட வேண்டாம். எல்லாம் அந்த வயிற்றுக்காகத் தான்.”

என்ற வரிகளில் பெண்களின் இத்தகு இழிநிலைக்கு காரணம் சமூகம் அவர்களின் நலனுக்காக எதையும் செய்யவில்லை என்பதனாலே இந்நிலைக்கு தள்ளப்படுகின்றனர் என்ற உண்மையை ‘காமனும் கவந்தனும்’ என்னும் சிறுகதையில் வெளிப்படுத்துகிறார்.

பசியின் கொடுமை

‘பசி வந்தால் பத்தும் பறந்து போகும்’ என்றார் ஒளவையார். அதனை உறுதிப்படுத்தும் வகையிலே புதுமைப்பித்தனின் ‘தனி ஒருவனுக்கு’ என்னும் சிறுகதை அமைகிறது. புதுமைப்பித்தனின் இத்தகு சிறுகதைகளை படிக்கும் போது அடித்தட்டு நிலையில் வாழும் மக்களின் உணவுத் தேவையை நிறைவேற்றிக் கொள்ள வேண்டுமெனில் பெண்ணாயின் தன் உடலை விற்க வேண்டும், ஆணாயின் திருடவும், பிறரை ஏமாற்றவும் செய்ய வேண்டும் என்ற புரிதலையை ஏற்படுத்துவதாக அமைகின்றன. உணவின் தேவை திருடவும், பிறரை ஏமாற்றவும் செய்யும் என்ற இழிநிலையை புதுமைப்பித்தன்,

“விலை சரசமான காவிகட்டி இருக்கும் பொழுது சோற்றுக்குப் பஞ்சமா என்று பட்டது. உடனே அம்மாசிச் சாம்பான், ஏழை அம்மாவாசைப் பரதேசியானார்.”

என்ற வரிகளில் உணவிற்காக ஏமாற்றும் நிலையை எடுத்துக்காட்டுகிறார். ‘தனி ஒருவனுக்கு உணவு இல்லையென்றால் ஜகத்திணை அழித்திருவோம்’ என்றார் பாரதி. ஆனால் அவையெல்லாம் வெற்றுப் பேச்சாகும் படி, ‘தனி ஒருவனுக்கு உணவு இல்லையெனில் அவனையே அழித்திருவோம்’ என்றே இச்சமூகம் செயல்படுகிறது என்பதை புதுமைப்பித்தன்,

“பசியின் தனியரசிற்குமுன் எந்தச் சுடலைமடான் தான் எதிர்க்க முடியும்? வாரி வாரி ஆத்திரத்துடன் கொதிக்கும் சோற்றை வாயில் திணிக்கிறார். அவ்வளவுதான், ஒரு கவளத்திலே இவருடைய இவ்வுலக ஆசை நிறைவேறியது. சற்றுத் தூரத்திலிருந்த சுடலை பக்தர்கள் இவர் ஒரு கவளம் எடுக்கும் போதே கண்டு தடுக்க ஓடிவந்தார்கள். கிட்ட நெருங்கியதும் தண்டிப்பதற்குச் சுவாமியாரின் பிணம் தான் கிடந்தது. ‘மாதனின் சக்தி’, ‘அருள்’ என்று வியந்தார்கள். பறப்பயலுக்கு வேண்டும் என்றார்கள்.”

மேற்கண்ட பதிவு உணவிற்காக ஒரு மனிதன் இறப்பதையும், பசித்தவனுக்கு உணவு கொடுத்து உதவும் நல்லுள்ளம் இச்சமூகத்தில் சிலருக்கு இல்லை என்பதையும் தெற்றென விளக்குகிறது.

விதவையின் நிலை

அக்காலத்தில் கணவன் இறந்தால், மனைவியும் உடன்கட்டை ஏறி தன்னுயிரை மாய்த்து கொள்வது வழக்கமாக பின்பற்றப்பட்டது. ஏனெனில் உயிருடன் வாழ்ந்து ‘வைதவ்யம்’ மேற்கொள்வதைக் காட்டிலும் உயிரை விடுவதே மேல் என்ற நிலை அக்காலப் பெண்களுக்கு இருந்தது. அந்நிலை ஒழிக்கப்பட்ட நிலையிலும் ஒரு சில சமூகங்களில் ‘சதி’ என்னும் உடன்கட்டை ஏறுதல் நிறுத்தப்பட்டாலும் ‘வைதவ்யம்’ மேற்கொள்ளும் நிலை கடைபிடிக்கப்பட்ட நிலையை புதுமைப்பித்தன்,

“இந்த வெள்ளைக்காரன் ஒரு முட்டாள். ‘சதி’ யை நிறுத்திவிட்டதாகப் பெருமையடித்துக் கொள்கிறான். அதை இந்த முட்டாள் ஜனங்கள் படித்து விட்டுப் பேத்துகிறார்கள். முதலில் கொஞ்சம் துடிக்கவும் வேண்டியிருக்கும். பிறகு..... ஆனால், வெள்ளைக்காரன் புண்ணியத்தால் வாழ்க்கை முழுவதும் சதியை, நெருப்பின் தகிப்பை அனுபவிக்க வேண்டியிருக்கிறதே! வைதவ்யம் என்றால் என்ன அவனுக்குத் தெரியுமா? ஒவ்வொரு நிமிஷமும் நெருப்பாகத் தகிக்கும் சதியல்லவா வைதவ்யம்?”

என்ற வரிகளில் தீயில் இறங்குவதைக் காட்டிலும் வைதவ்யம் மேற்கொள்ளுவது ஒரு பெண்ணுக்கு கொடுக்கப்படும் கடுமையான தண்டனை என கூறுகிறார். இளம் வயதில் கணவனை இழந்தப் பெண், தன் வாழ்வின் ஒவ்வொரு நாளையும் கடப்பதற்கு படும் துயரத்தை ‘வழி’ சிறுகதை மூலம் காட்சிப்படுத்துகிறார். ஒரு பெண் தன் கணவனை இழந்து விதவை என்ற நிலைக்கு தள்ளப்பட்ட பிறகு, ‘மறுமணம்’ செய்துக் கொள்ள வேண்டும் என்ற எண்ணம் தோன்றினாலும், இச்சமூகம் அதனை ஏற்றுக் கொள்ளுமா என்ற கேள்வியே முதலில் அப்பெண்ணுக்கு தோன்றுகிறது. அப்படிப்பட்ட நிலையில் அவள் எண்ணம் நிறைவேறவில்லையெனில் அப்பெண் தன் உயிரை அவ்வுடலில் வைத்துக் கொள்வதைக் காட்டிலும் இறப்பதே மேல் என்ற முடிவுக்கு வரும் இழிநிலை இச்சமூகத்தில் காணப்படுவதை வழி சிறுகதையின் மூலம் சுட்டிக்காட்டுகிறார்.

திருமணம்

திருமணம் சொர்கத்தில் நிச்சயிக்கப்படுகிறது என்பது ஒரு வழக்கு. ஆனால் உண்மையில் இச்சமூகத்தை பொருத்தவரையில் பணம் தான் அதை நிச்சயிக்கிறது என்பதை ‘ஒப்பந்தம்’ சிறுகதையின் மூலம் காட்டுகிறார்.

“பையன் படித்திருக்கிறான். ஆதலால் பெண் வீட்டாரிடம் ரூபாய் இரண்டாயிரம் கேட்கலாம் என்றிருந்த பெற்றோர்கள், பையனுக்கு அரசு வேலை கிடைத்தவுடன் வரதட்சணையாக ஐயாயிரம் கேட்கலாம் என்ற எண்ணத்திற்கு வருகிறார்கள்.”

என்ற கூற்று இச்சமூகத்தில் திருமணம் என்பது ஒரு வியாபாரமாக நடத்தப்படுகிறது என்ற இழிநிலையை படம் பிடித்து காட்டுவதாக அமைகிறது.

நீதி வழங்கும் நிலை

தவறு செய்வது மனித குணம். மன்னிப்பது இறைவன் குணம் என்பார்கள். இறைவன் நேரடியாக வந்து மன்னிப்பு தருவது கிடையாது. மனித ரூபத்திலே இறைவனையும் நாம் காண முடியும். அத்தகைய நிலையில் நீதி வழங்குபவராக தேவ இறக்கம் நாடார் என்பவரை அறிமுகம் செய்கிறார் புதுமைப்பித்தன். எவ்வாறெனில்,

“தேவ இறக்கம் நாடார். பெயரில் மட்டும் தான் இறக்கத்தை காண முடியும், மனிதர்களிடம் அவ்விரக்கத்தை காட்டாதவர்.”

என்று, உயர்ந்தவர்கள் என்று எல்லோராலும் போற்றப்படுபவர்கள் தங்கள் செயல்களாலேயே தாழ்நிலையை அடைவார்கள். அதுபோலத் தான்

இச்சிறுகதையில் இவரால் வழங்கப்படும் நீதி நியாயமாக, சரிசமமாக வழங்கப்படா நிலையை எடுத்துக் கூறியதுடன் பெரிய பெரிய தவறுகள் செய்தவர்களுக்கு எல்லாம் இச்சமூகத்தில் தண்டனை இல்லாமல் மன்னிப்பும் கிடைக்கிறது. ஆனால் சமூகத்தின் கடைநிலையில் உழலும் அடித்தட்டு மக்களுக்கு மட்டும் அவர்கள் செய்தது சிறு தவறு எனினும், அதனை பெரிதாக மிகைப்படுத்தி கடுமையான தண்டனையும் மன்னிப்பும் கிடைக்காத நிலையையும் இச்சமூகத்தின் உயர்ந்தோர்களால் செய்யப்படுகிறது என்ற இழிநிலையை ‘நியாயம்’ சிறுகதையின் மூலம் அறிய வைக்கிறார்.

ஏமாற்றும் குணம்

ஒருவரின் தோற்றத்தைக் கண்டு, இவர் இப்படிப்பட்டவர் தான் என்று எவராலும் முடிவு செய்து விட முடியாது. இச்சமூகத்தில் தோற்றத்தைக் கண்டு பாவம் என்று உதவி செய்ய நினைப்பவர்களையே ஏமாளியாக, முட்டாள்களாக மாற்றும் சமூகத்தின் இழிநிலையை ‘திறந்த ஜன்னல்’ சிறுகதை காட்டுகிறது. புதுமைப்பித்தனின் மற்றொரு சிறுகதையான ‘நன்மை பயக்குமெனின்’ என்னும் சிறுகதை, சமூகத்தில் பணம் படைத்தவர் எனில், அவருக்கு நன்மை உண்டாகுமெனில் பிறரை ஏமாற்றுவதும், பிறர் மீது பழியை சுமத்துவதும், பிறர் பொருளை திருடுவதும் சரியே என்ற கொள்கைப் படைத்தவர்களும் இச்சமூகத்தில் இருக்கத்தான் செய்கிறார்கள் என்ற இழிநிலையை இச்சிறுகதையில் படைத்து காட்டுகிறார்.

போராடுபவர்களின் நிலை

மக்களின் நன்மைக்காக போராடுபவர்களை படித்தவனும் புரிந்துக்கொள்ளவில்லை, படிக்காதவனும் புரிந்துக்கொள்ளவில்லை என்பது போல இச்சிறுகதையில் இருதரப்பினர் அதாவது பிராமணர்களாகிய உயர்ந்தோர், பறையர்களாகிய சேரிமக்கள் ஆகிய இவ்விருவருடைய நிலையையும் புதுமைப்பித்தன்,

“இரு ஜாதியாருடைய நிலைமையும் ஒன்றுதான். ஒருவர்சேஷப்படாது பட்டினியிருந்தால், இன்னொருவன் அசுத்தத்துடன் பட்டினியிருக்கிறான். சேரிப் பட்டினிகளுக்கு அக்ரகாரப் பட்டினிகளின் மீது பரமபக்தி, இருவருக்கும் அந்தப் பெயர் தெரியாத கும்பினி ராஜ்யத்தில் பரம நம்பிக்கை. பயம்.”

என்று விமர்சிக்கிறார். இச்சேரி மக்களை கோவிலுக்குள் அனுமதிக்க கூடாது என்று கூறிய இந்து தர்மச் சட்டத்தை எதிர்த்து போராடுபவர்களின் நிலை மேற்கூறிய இருதரப்பினராலேயும் எதிர்க்கப்படுகிறது. காரணம் இறைவன் மீதுள்ள பயம் இருதரப்பினரிடமும் காணப்படுகிறது. பிராமணர்கள் இறைவன் கோவிலுக்குள் சேரிப் பறையர்களை உள்ளே விட்டால் இறைவன் கோபத்திற்கு ஆளாகுவோம் என்ற பயத்தை சேரிப் பறையர்களுக்கும் போதித்துவிட்டதால் அவர்களுடைய எண்ணமும் போராடுபவர்களுக்கு எதிராக திரும்புவதை புதுமைப்பித்தன்,

“இந்தப் பேச்சு சேரிப் பறையர்களுக்கு எப்படியோ தெரிந்துவிட்டது. இம்மாதிரி மகத்தான பாவத்தைப் போதிக்கும் மனிதனை உதைக்க வேண்டும் என்று நினைத்து விட்டார்கள். சாமிகளுக்குச் சரிசமமானமாய் கோவிலுக்குள் இவர்கள் போக வேண்டும் என்று சொன்னால் கண் அவிழ்ந்து போகாதா?”

என்ற கூற்றுகள் இம்மக்களுக்காக போராடுபவர்களையே உண்மை அறியாமல் இழிவுப்படுத்தவும், உடல் ரீதியாக தண்டிக்கப்படுவதுமான இழிநிலை இச்சமூகத்தில் நடந்தன என்பதை ‘கடவுளின் பிரதிநிதி’ சிறுகதையில் காட்சிப்படுத்துகிறார். இவ்வாறு புதுமைப்பித்தனின் பல சிறுகதைகள் சமூகத்தின் இழிநிலையை எடுத்துக் கூறுபவையாகவே அமைகின்றன.

முடிவுரை

படைப்புகள் சமூகத்தை பிரதிபலிக்கும் என்பார்கள். அதனடிப்படையில் புதுமைப்பித்தனின் படைப்புகள் இச்சமூகத்தில் அடித்தட்டு நிலையில் வாழும் மக்களின் பல்வேறு இழிநிலைகளாக உணவிற்காக உடலை விற்றல், திருடுதல், பிறரை ஏமாற்றுதல் போன்றவற்றை பதிவு செய்யும் அதே நேரத்தில், பணம் படைத்தவர்களும் தங்களுக்கு நன்மை உண்டாகுமெனின் திருடுதல், பொய் கூறுதல், பிறரை ஏமாற்றுதல் போன்றவற்றையும் செய்கிறார்கள் என்ற இழிநிலை இச்சமூகத்தில் காணப்படுகிறது என்பதையும் மேற்கண்டவற்றின் மூலம் அறியலாம்.

உண்மையைத் தேடிய மெய்ஞ்ஞானி

நிலவளம் கு கதிரவன்

உண்மையே இலக்கியத்தின் ரகசியம் என்பதை கோட்பாடாகக் கொண்டு தமிழ்க் கதையுலகில் புரட்சியை ஏற்படுத்தியவர் சொ.விருத்தாசலம் என்னும் புதுமைப்பித்தன். தமது புரட்சிகர படைப்பால் தமிழ்ச் சிறுகதை போக்கையே மாற்றியவர். சிறுகதை மன்னன், நவீன தமிழ் இலக்கியத்தின் முன்னோடி, முற்போக்கு சிந்தனையாளர், விமர்சகர், சிறந்த மொழி பெயர்ப்பாளர், பத்திரிகை ஆசிரியர் என்ற பன்முகத் தன்மை கொண்டவர். கதை வடிவங்களில் பரிசோதனை செய்தவர். வேகமான நடை, ஆழம், துல்லியமான சித்திரிப்புகள், வலுவான பாத்திரப் படைப்பு கொண்டவைகள் புதுமைப்பித்தனின் கதைகள். படைப்புகள் விரிவான தளம், பன்முகத் தன்மை கொண்டிருந்தாலும் படைப்பின் அடி நாதமாக இருப்பது அடித்தட்டு, கீழ் மத்தியத்தர பிரிவு மனிதர்களின் வாழ்க்கை முயற்சிகள், உளப் பதிவு, சமூகப் பார்வை என்பனவாகும்.

காஞ்சனை, நாசகாரகும்பல், மனிதயந்திரம், பொன்னகரம், இது மிஷின் யுகம், சாப விமோசனம், கடவுளும் கந்தசாமிப் பிள்ளையும், ஒருநாள் கழிந்தது, சிற்பியின் நகரம், செல்லம்மாள் போன்ற குறிப்பிட்டு சொல்லும்படியான நூற்றுக்கும் மேற்பட்ட கதைகள், கட்டுரைகள், கவிதைகள் எழுதி அழியாப் புகழ் பெற்றவர் புதுமைப்பித்தன். அவர் எழுதிய கதைகளில் கடவுளின் பிரதிநிதியை இக் கட்டுரை ஆய்வு செய்கிறது.

கதை மாந்தர்கள்

கடவுளின் பிரதிநிதி சிறுகதையில் கதைக்கான களமாக ஒரு தெருவை மட்டுமே கொண்ட சிறிய ஊரையே களமாகக் கொண்டு அவ்வூரில் வாழும் பிராமணர்கள், தலித்துகள் இவர்களின் வாழ்க்கை நிகழ்வுகளை தனக்கேயுரிய பாணியில் எழுதியுள்ளார். “இந்த அக்கிரகாரப் பிச்சைக்காரர்களுக்கு அடிமைப் பிச்சைக்காரர்கள்” என்று இரு சமுதாயத்தினரின் வறுமை நிலையையும், பிராமணர்களை, அழுக்குப்படியாது பட்டினியிருந்தால் இன்னொருவன் அசுத்தத்துடன் பட்டினியிருக்கிறான் என கிண்டலாக வறுமை நிலையை நமக்கு காண்பிக்கிறார். அவ்வூர் மனிதர்களைப் போன்றே அவ்வூர் கோயிலில் உள்ள சிவனையும் ஒரு பாத்திரமாக்கி, சிவனாரும் அவ்வூர்வாசிகள் போலத்தான். சிவபிரான் உண்மையாகப் பிச்சாண்டியாக இருப்பதைக் காண வேண்டுமானால் சிறிய ஊருக்குத்தான் போக வேண்டும் என்று நகையாடுவதிலிருந்து கோயிலின் அமைவிடமும், அதைச் சுற்றி வாழும் மக்களும் எவ்வாறு உள்ளனரோ, அந்நிலையில்தான் கோயிலும் அதில் வணங்கப்படும் கடவுளும் இருப்பார் என்பதன் எதார்த்தத்தைக் கூறுகிறார்.

இக் கதையில் கதை மாந்தர்களாக கோவில் அர்ச்சகர் சுப்பு சாஸ்திரிகள், சங்கர், இவர்களுடன் கருவறை தெய்வம் சிவன். இவர்களை வைத்தே இச் சிறுகதை பின்னப்பட்டிருக்கிறது.

தலித்துகளை ஆலயப் பிரவேசம் செய்விக்க வருகை தரும் சங்கர், சாஸ்திரிகளைக் கொண்டே “ஏ தெய்வமே, நீயும் உண்மைதானா?” என்று கேள்வி கேட்டு

முடிவை வாசகர்களிடமே விட்டுவிடுகிறார். புதுமைப்பித்தனின் கதைபாணியே முடிவைச் சொல்வதில்லை. முடிவை நம்மிடமே விட்டுவிடுவார்.

சுப்பு சாஸ்திரிகள் என்ற கதாபாத்திரத்தை நமக்கு அறிமுகப் படுத்தும்போது, “கோவில் அர்ச்சகர் சுப்பு சாஸ்திரிகள் ஊரைப் பொறுத்தமட்டிலும் வீட்டில் பட்டினியானாலும் நல்ல மதிப்பு உண்டு. வேத அத்தியயனத்தில் சிறிது பயிற்சி. பூஜை மந்திரங்கள் மனப்பாடம். வேதத்தின் அர்த்தம் அவருக்கும் தெரியாது. புரம சாது. தெரியாததினால் அதில் பக்தி.” என்று நகரத்தில் உள்ள அர்ச்சகர்களுக்கும், கிராமத்தில் பிழைப்புக்காக அர்ச்சகர் பணி செய்யும் சுப்பு சாஸ்திரிகள் போன்றோரையும் வெகு இயல்பாக நமக்கு அறிமுகப்படுத்துகிறார்.

சங்கர் - ஹிந்து தர்மத்தைப் பற்றிப் பேச வந்துள்ள பிராமணர். ஹரிஜன இயக்கத்தின் நீட்சியாக இவ்வூரில் உள்ள சேரி மக்களை ஆலயப் பிரவேசம் செய்ய வந்தவர். தியாகம், சிறை என்ற அக்னியால் புனிதமாக்கப்பட்டவர். சலியாது உழைப்பவர், உண்மையை ஒளிவு மறைவில்லாது போட்டு அடித்து உடைப்பவர்.

ஆக சிவன், சுப்பு சாஸ்திரிகள், சங்கர் இவர்களைக் கொண்டுதான் “ஏ தெய்வமே, நீயும் உண்மைதானா?” என்று கேள்வி கேட்கிறார் கதாசிரியர். சங்கர், ஹரிஜனங்களைக் கோவில்களில் அனுமதிக்க வேண்டும் என்று பிரச்சாரம் செய்யும் அன்றைய சாயங்கால வேலையை, கடவுளற்ற, இலட்சியமற்ற இருளில் தடுமாறும் மக்களின் நிலையை ஓர் அழகிய படிமமாக காட்சிப்படுத்துகிறார் புதுமைப்பித்தன். அவர் எழுதுகிறார்: மேற்கு வானத்திலே சூரியன் இருப்பது கிளைகளினுடே இடிந்த கோபுரத்தில் பாய்ந்த கிரணங்களால் தெரிந்தது. பாழ்பட்ட இலட்சியத்தை மறுபடியும் உயிர்ப்பிக்கப் பாயும் தெய்வீக ஜீவநாடி போல சூரிய கிரணங்கள் கோபுரத்தைத் தழுவின. அந்தப் பிரகாசத்தில் கோவில் பார்ப்பதற்குப் பரிதாபகரமாக இருந்தது. இவ்வரிகள் சங்கர் அவர்களின் பிரச்சாரத்தின் விளைவாக என்ன நிகழ்ந்துவிடப் போகிறது என்பதின் முடிபாக, ஒரு காட்சிப் படிமமாக நமக்கு விளக்கியுள்ளார் ஆசிரியர்.

கதை நிகழும் காலகட்டத்தில், மகாத்மா காந்தி அவர்களால் முன்னெடுக்கப்பட்ட இயக்கமான ஹரிஜன் இயக்கம் மிகவும் மும்முரமாக, ஹரிஜனங்களும் மற்றைய ஜாதியினரைப் போல் ஆலயத்திற்குள் அனுமதிக்கப்பட வேண்டும் என்ற முடிக்கத்தோடு வேகமாக செயல்பட்டுக் கொண்டிருந்த காலமாகும். காந்தி அவர்களை தெய்வமாக நினைத்துக் கொண்டிருந்த காலம் அது. புதுமைப்பித்தன் சொல்கிறார்: “அவ்வூர்க்காரர்கள் காந்தி என்ற பெயர் கேட்டிருக்கிறார்கள். அந்தப் பெயரின் மேல் காரணமற்ற பக்தி. கதருடையணிந்தவர்கள் எல்லாம் காந்தியின் தூதர்கள். இதைத் தவிர அவர்களுக்கு வேறு ஒன்றும் தெரியாது.” ஆதனால்தான் அச்சேரி மக்களுக்காக பேச வரும் சங்கரையே அவர்கள், “இம்மாதிரி மகத்தான பாவத்தைப் போதிக்கும் மனிதனை உதைக்க வேண்டும், சாமிகளுக்குச் சரிசமானமாய் கோவிலுக்குள் போக வேண்டும் என்று சொன்னால் கண் அவிந்து கோகாதா?” என்று சங்கரையே கல்லால் தாக்குகிறார்கள். மேல்சாதி, கீழ்ச்சாதி என்ற பாகுபாடு. மேல்சாதி மக்கள்மீது கீழ்ச்சாதி மக்களுக்கு புரம பக்தி. அவர்களுக்கு சரிசமானமாக நாம் எப்படி இருக்க முடியும்? என்ற தயக்கம். இவர்களுக்கு உண்மையான ஹிந்து தர்மத்தை எப்படி விவரித்துப் புரிய வைப்பது என்ற சிக்கலில் சங்கரின் மனநிலை. பதிதன், சண்டாளன், துரோகி, கோவிலைப் பாழ்படுத்த வருகிறான் என்று பல்வேறு வகைச் சொற்களைக் கேட்ட சங்கரின் நிலைமையோ மொளையாக கோயிலில் நிற்கும் துவஜஸ்தம்பத்தினைப் போன்று தனித்து நிற்கிறார்.

சங்கர் ஹிந்து தர்மத்தைப் போதிக்கவும், ஹரிஜனங்களை ஆலயப் பிரவேசம் செய்விக்க வந்த பிரச்சாரகராக வந்தவர் என்றாலும் அவர் சுப்பு சாஸ்திரிகளின் அதிதி. விருந்தினர். அதிதிகளின் கொள்கைகள் எப்படி இருந்தாலும், அதிதி

அதிதிதானே என்று விருந்தினர் வீட்டிற்கு வந்தால் எப்படி அவர்களை உபசரிக்க வேண்டும் என்பதை சுப்பு சாஸ்திரிகளின் வழியாக நமக்கு காண்பிக்கிறார். புதுமைப்பித்தன் கடவுள் மறுப்பாளராக அடையாளப்படுத்தப்பட்டாலும் மெய்ஞான, தத்துவ, ஞான விசாரங்களை தம்முடைய கதைகளில் அழுத்தமாகப் பதிவு செய்தவர். “வேதாந்திகள் கைக்குள் சிக்காத கடவுள் மாதிரிதான் நான் பிறப்பித்துவிட்டவைகளும். அவை உங்கள் அளவு கோல்களுக்குள் அடையாதிருந்தால் நானும் பொறுப்பாளி அல்ல, நான் பிறப்பித்து விளையாடவிட்ட ஜீவராசிகளும் பொறுப்பாளிகள் அல்ல. உங்கள் அளவு கோல்களைத்தான் என் கதைகளின் அருகில் வைத்து அளந்து பார்த்துக் கொள்கிறீர்கள்” என்று சொல்லிவிட விரும்புகிறேன் என்று கடவுள் என்ற சித்தாந்தத்தை நம்மிடமே விட்டுவிடுகிறார்.

அதிதி தேவோ பவ

பிரச்சாரகர் சங்கருக்கு சுப்பு சாஸ்திரிகள் வீட்டில் உணவு. ஆனால் வெகு நேரமாகியும் சங்கர் வராததால் அவரைத் தேடி கையில் விளக்கேந்தி, சாப்பாடுடன், கோவிலுக்குச் செல்கிறார். சங்கரை சண்டாளன் என்று திட்டினாலும், விருந்தினரை எப்படி உபசரிக்க வேண்டும் என்பதில் எள்ளளவும் மாறவில்லை சுப்பு சாஸ்திரிகள். அதிதி தேவோ பவ — விருந்தினரைக் கடவுளாகக் கருதுக என்று உபநிடதம் சொல்லியதை மனதில் வைத்தவாறே தேடுகிறார். பாண்டியன் நெடுஞ்செழியனை குடபுலவியனார் பாராட்டுகையில், “உண்டி கொடுத்தோர் உயிர் கொடுத்தோரே” என்று சொன்னதை மெய்ப்பிக்கும்படி தேடுகிறார். “மறுமைப் பயணை மனதிற் கொள்ளாமல் மக்களின் வறுமையைத் தீர்க்கவே ஈத்துவப்பர்” என்று பரணரும், முடமோசியாரும் வலியுறுத்தியுள்ளார்களே அவர்களை நினைத்தவாறே தேடிக் கொண்டு செல்கிறார் சாஸ்திரிகள். ஸ்ரீ கிருஷ்ண பகவானே வணங்கும் ஆறு வகை மனிதர்களில், “நித்யான்ன தாதா” என்று சொல்லக் கூடிய தினமும் அன்னதானம் செய்வோரும் ஒருவராயிற்றே! அதை உண்மையாக்கும் விதமாக சங்கரைத் தேடிச் செல்கிறார் சுப்பு சாஸ்திரிகள்.

கூறு சங்கு, தோல் முரசு :

கடவுளைப் பகடி செய்வது என்பதை புதுமைப் பித்தனின் அனைத்துக் கதைகளிலுமே காணலாம். கடவுளும் கந்தசாமிப் பிள்ளையும் என்ற கதையில் கடவுளை அறிமுகப்படுத்தும்போது, “வயசை நிர்ணயமாகச் சொல்ல முடியவில்லை. அறுபது இருக்கலாம். அறுபதினாயிரமும் இருக்கலாம். ஆனால் அத்தனை வருஷமும் சாப்பாட்டுக்குக் கவலையே இல்லாமல் கொழு கொழு என்று வளர்ந்த மேனி வளப்பம் ” என்று எள்ளுடன் கூறுகிறார். கடவுளின் பிரதிநிதி என்ற இச்சிறுகதையிலும் சிவனை பிச்சாண்டியாக சித்திரிக்கிறார். கூறு சங்கு தோல் முரசு கொட்டோசை அல்லாமல், சோறு கண்ட மூளி யார் சொல்? என்று சிவபெருமானே பட்டினியாக இருக்கும்போது நமக்கு எங்கே உணவு கிடைக்கப் போகிறது? என்று இரட்டைப் புலவர்களான முதுகுரியர், இளஞ்சூரியர் ஆகிய இருவரும் சேர்ந்து பாடிய பாட்டை இக்கதையில் ஆசிரியர் நமக்கு தெரிவிக்கிறார். இரட்டைப் புலவர்களான அவ்விருவரும் அதிக பசி நிமித்தம், அருகில் உள்ள சிவன் கோயிலுக்குச் சென்று, அங்கு நைவேத்யத்துக்கு பிறகு தரும் பிரசாதத்தை உண்டு பசியாறலாம் என நினைத்துச் செல்லும்போது, அங்கு சிவபெருமானுக்கே கடவைத்த செங்கல் மீது ஈரத் துணியை சுற்றி நைவேத்யம் செய்த நிலையைக் கண்டு அந்த சூழ்நிலையில்,

தேங்குபுகழ் ஆங்கூர்ச் சிவனே அல்லாளியப்பா
நாங்கள் பசித்திருக்க ஞாயமா? போங்காணும்
கூறுசங்கு தோல் முரசு கொட்டோசை அல்லாமல்

சோறு கண்ட மூளி யார் சொல் ?

என்று அப்புலவர்கள் பாடியதை இக்கதையில் வரும் சிவபெருமானை ஒப்பிட்டு ஆசிரியர் கூறுகிறார். இவற்றின் வழியாக, முறையான வருமானம் இல்லாத ஆலயங்கள் அக்காலத்திலேயே இருந்திருக்கின்றன என்பதும், அக்காலங்களிலேயே ஆலயங்களில் இறைவனுக்குப் பூஜை முடிந்ததும் வறியவர்களுக்கு உணவிடும் பழக்கம் இருந்திருக்கிறது என்பதையும் அறிய முடிகிறது.

முடிவுரை

இளகிய மனதுடையவர், வீட்டில் பட்டினியானாலும் நல்ல மதிப்பு கொண்டவர், வேத அத்தியயனத்தில் சிறிது பயிற்சியும், பூஜை, மந்திரங்கள் மனப்பாடம், வேதத்தின் அர்த்தம் தெரியாது. இப்படிப்பட்ட குணநலன்களைக் கொண்ட சுப்பு சாஸ்திரிகள். சேரியின் தினசரி வாழ்க்கையையும், கடவுளற்ற இலட்சியமற்ற இருளில் தடுமாறும் அம்மனிதர்கள் நம் சகோதரர்கள். ஹரிஜனங்களை கோயிலில் அனுமதிக்காமல் தடை செய்வதைப் போல் மகத்தான பாபம் கிடையாது என்றும், ஆதாரமாக வேதத்திலிருந்தும், ஹிந்து தர்ம சாஸ்திரத்தில் இருந்து ஆதாரங்களைக் கொண்டும் விளக்கிய சங்கருக்கு பரிசோ கல்லடி. கல்லால் அடித்தவர்கள், யாருக்குப் பயனாக பேச வந்தாரோ அம்மனிதர்களே. இந்த சூழ்நிலையில்தான், வேதங்கள் பொய் சொல்லுமா? நம்பிக்கை உடைந்த நிலையில் சாஸ்திரிகள் தெய்வத்திடம் பேசுகிறார். இதுவரை நடந்து வந்தது உண்மையா? சங்கர் சொல்வது உண்மையா? பேசாது இருக்கிறாயே நீயும் உண்மைதானா? என்ற கேள்வியில் கடவுளை கேள்விக்கு உள்ளாக்கிய விதத்தில் சங்கருக்கு பரம திருப்தி. இக் கதையை படித்து முடித்த பின்னர் நமக்கும் எழும் கேள்வி “ ஏ தெய்வமே, நீயும் உண்மைதானா?”

துணை நூல் பட்டியல்

1. புதுமைப்பித்தன் படைப்புகள் - லெனின் குருசாமி.
2. புறநானுறு - முலமும் உரையும் - சாரதா பதிப்பகம், சென்னை-14

‘?’ கீறுகதையில் காணலாகும் புதுமை நோக்கும் புரட்சிப் போக்கும்

முனைவர் திருமதி மா ரமாதேவி

உதவிப்பேராசிரியர்

செல்லம்மாள் மகளிர் கல்லூரி, சென்னை - 600 032

நாம் அடையக் கருதும் இலட்சியம் எட்ட முடியாதனவும் அல்ல, நாம் வணங்கக்கருதும் தெய்வம் காணக் கிடைக்காததும் அல்ல, என்ற கருத்தை மிக அழகாகவும், ஆழமாகவும் எடுத்துரைப்பதுவாக அமைகின்றது புதுமைப்பித்தனின் “?” (கேள்விக்குறி) என்ற இச்சிறுகதை.

கதையமைப்பு

மனிதன் காலடிச் சுவடே படாத பிரதேசங்கள் வழியாகக் குருவும் சீடனுமாக இருவர் சென்று கொண்டிருக்கின்றனர். இருவரும் இமய சிகரப் பிரதேசங்களில் உள்ள பனிப் பாலைவனம் வழியாகச் செல்லுகின்றனர். கால்கள் அப்பொழுதுதான் விழுந்த பனிச்சகதிகளில் அழுந்துகின்றன. சில இடங்களில் பனிப்பாறைகளில் வழுக்குகின்றன. இப்படியாக, மிகக் கடினப்பட்டு பயணித்து பார்வையில் விழத்தக்க ஒரு திருப்பத்தில் வந்து நின்ற குரு. தன் சீடனைப் பார்த்து,

“அதோ தெரிகிறது பார்த்தாயா கையங்கிரி, உயர்ந்து நிமிர்ந்து கம்பீரமாக வாணைக் கிழித்துக் கொண்டு சிகரத் திலகம் போல அதன் உச்சியில் வான் தகட்டில் தெரிகிறதே ஒரு நட்சத்திரம்பிரகாசமாக அதைப் போலத்தான் இலட்சியம், தெய்வம்”

என்று சுட்டிக் காட்டினார்.

இதனைக் கேட்ட சீடன்,

“பிரபோ நிமிர்ந்து நின்று என்ன பயன்? உயிரற்றுக் கிடக்கிறதே பிரகாசமாக இருந்தால் மட்டும் போதுமா? ஒருவன் எட்டிப் பிடிப்பதற்காக அது இருந்தென்ன அல்லது கண்ணுக்குத் தெரியாமல் போய் என்ன?”

என்றார். இப்படியாக இக்கதை அமைகின்றது.

இலட்சியமும்-தெய்வமும் எட்டிப் பிடிக்கும் தூரத்தினவே

வாழ்க்கை வாழ்வதற்கே ஒரு மரத்தின் உச்சியில் எட்டாத இடத்தில் இருக்கும் கனி பறித்து உண்ணுவதற்கு பயன்படாது. அதைப் போலத் தான் வாழ்க்கையில் நாம் வகுக்கக் கருதும் இலட்சியமும், வணங்கக் கருதும் தெய்வமும் எட்டாத இடத்தில் இருந்தால் யாருக்கு பயன்? என்று வினவுகின்றார்.

லட்சியம் என்பது எட்டிப் பிடிக்க முடியாத தூரத்தில் இருப்பதாகவும், அதனை அடைய நாம் செல்லும் பாதை கரடு முரடானது என்பதாகவும் கருதி, சமுதாயத்தில் பலர் தன் மீது நம்பிக்கையற்று இருந்து விடுகின்றனர். ஆனால், சரியான முயற்சியும். பயிற்சியுமே இலட்சியத்தை அடைவதற்கான மூலதனம் என்பதை அவர்கள் உணர்வதில்லை.

மேலும், நம் சமூகம் இறையை காணக் கிடைக்காத, காண முடியாத தன்மை உடையது என்றும், இறையை உணர வேண்டும் என்றால் உலக இன்பங்களை துறந்து, தவம் மேற்கொண்டு. பற்றற்று வாழ்ந்தாலே முடியும் என்றும் கருதுகின்றது. நம் வீட்டில், நாம் வாழும் இடத்தில், நாம் காணாத, காண இயலாத தெய்வத்தை காடுகளையும், முட்டிதர்களையும், பனிப் பிரதேசங்களையும் தாண்டி சென்று யாரும் அண்ட முடியாத இடத்தில் இருக்கும் மலையின் உச்சியில் காண முடியும் என்று கருதுவது அறியாமையாகும்.

நம்மை போன்ற சக மனிதரிடத்தில் நாம் காணாத தெய்வீகத்தை வேறு எங்கு சென்று காணமுடியும்? தூணிலும், துரும்பிலும் தெய்வம் இருக்கின்றது என்பது நம் முன்னோர்களின் நம்பிக்கை. இந்த நம்பிக்கை நமக்கு கூறும் செய்தி என்ன என்பதை சரியாக விளங்கிக் கொண்டால் இடர்ப்பாடு நீங்கும்.

“அன்பே சிவம்” என்கிறார் திருமூலர் “அப்பா, நான் வேண்டுதல் கேட்டு அருட்புரிதல் வேண்டும், ஆருயிர்க்கெல்லாம் நான் அன்பு செய்ய வேண்டும்”. என்கிறார் வள்ளலார். “ஏழையின் சிரிப்பில் இறைவனைக் காணலாம்” என்கிறார். அறிஞர் அண்ணா. இப்பெரியோர்கள் நம்மைப் போன்ற பிற உயிர்களிடத்தில் நாம் காட்டும் அன்பிலேயே இறைவன் இருக்கின்றான் என்ற கருத்தை முன்னெடுத்து செல்கின்றனர். புதுமைப்பித்தனும் இதில் கருத்தொற்றுமை உடையவர் என்றே தோன்றுகின்றது.

கருத்தாழம் மிகுந்த கதைகளை சமைக்கும் திறம் பெற்ற நம் புதுமைப்பித்தன் இச்சிறுகதையில், தாம் கூறக் கருதிய செய்தியை மிக நுட்பமாக எடுத்துரைக்கின்றார். விடுவித்தால் பொருள் தரும் விடுகதைகள் போல, இவர்தம் சொல்லாட்சி அமைந்திருக்கும். சொல்லை தோந்தெடுத்து தக்க இடத்தில் தகுந்த முறையில் பயன்படுத்தும் ஆற்றல் பெற்றவர். ஒவ்வொரு சொல்லும் விடுவித்தால் மறைப்பொருள் கிளக்கும் தன்மையுடையன,

இக்கதையில்,

‘ஒருவன் தொட்டால் உலகம் தொட்ட மாதிரி உலகம் அவனை இழந்து விடுவதனாலா? இல்லை. உலகத்தை அவன் இழப்பதனால்’

என்ற சொல்லாடலின் இறுதியில், குருவும், சீடனும் ஆகிய இருவரும் தலைநிமிர்ந்து நின்று சிகரத்தைப் பார்த்த படி யோசனையில் ஆழ்கின்றனர்.

“இல்லை, நான் சொன்னது பிசகு”

என்று தலைகுனிகிறார் குரு என்று கதையை முடிகின்றார் புதுமைப்பித்தன்.

யாரும் போகாத, போக முடியாத பாதையில் சென்று மிக கடினப்பட்டு, தன்னை, தன் சுகத்தை இழந்து ஒருவன் அடையும் இலட்சியமும், தெய்வீகமும் யாருக்கானது? இவ்வுலகத்தை துறந்து நாம் காணும் வெற்றியால் என்ன பயன்? என்பதை மிக நேர்த்தியாக எடுத்தியம்புகின்றார்.

இமயத்தின் உச்சியை அனைவராலும் எட்டி விட முடியாது தான். அ தனால் தான் “ஒருவன் தொட்டால் உலகம் தொட்ட மாதிரி” என்கிறார்.

அதைப்போல தான் தெய்வத்தை காணத் துடித்து தவம் மேற்கொண்டு வாழும் வாழ்க்கையும் அனைவருக்கும் சாத்தியமானது இல்லை. வெகு சிலரே அதில் வெற்றி காண்கின்றனர். அந்தச் சிலரும் உலக வாழ்க்கையை துறந்தே அதில் வெற்றி காணுகின்றனர். இதனால் என்ன பயன்? என்பது புதுமைப்பித்தனின் கேள்வி.

இக்கதையில் சீடனிடம் பாடம் கேட்ட குரு அதில் இருக்கும் உண்மை தன்மையை உணர்ந்து தலை குனிந்து அதனை ஏற்று கொள்கின்றார், என்பதாக இக்கதையை முடித்து மிகப் பெரிய சமுதாய மாற்றத்திற்கு வித்திட்டிருக்கிறார்.

புதுமைப்பித்தன் பார்வையில் பெண்களும் சமுதாயமும்

க கோபிகா

முனைவர் பட்ட ஆய்வாளர்
தமிழ்த்துறை
பாரதியார் பல்கலைக்கழகம், கோவை

அறிமுகம்

வில் உடைக்க இராமனும் இல்லை, தூக்கிச் செல்ல இராவணனும் இல்லை. அதனால் அனுமானைக் கரம் பிடிக்கின்றனர் இன்றைய பெண்கள் என ஒரு பேச்சாளர் மேடையிலே உரையாற்றினார். கேட்கப் புதிதாகவும் நகைச்சுவையாக இருந்தாலும் இச்சமுதாயத்துடன் ஒத்துச் செல்லும் வகையில் தான் இருக்கிறது. அதனை அன்றே தனக்கான நடையில் கூறியிருக்கிறார் புதுமைப்பித்தன் என்ற புனைப் பெயர் கொண்ட சொ. விருத்தாசலம் அவர்கள். பிற்காலத்தை இரு வரிகளில் குறளாய்

புதுமைப்பித்தன் பார்வையில் பெண்கள்

இந்தச் சமுதாயம் என்பது ஆண்- பெண் என்ற இருபாலவர்களினால் ஆனது. இரு உயிர்கள் தனித்தனியாக இயங்கி வந்தாலும் இரண்டும் இணையும் போது தான் வாழ்க்கை முழுமை பெறுகிறது.

அவ்வாறின்றி பெண்களை ஆடவர்கள் அடிமை போல் ஒடுக்கி ஏவல் கொள்வதும், தம் இச்சைக்கு ஆட்படுத்துதலும் ஆகிய கொடுமைகள் நிலவும் வரை பிறர்க்கு அடங்கி விடும் நிலையே ஏற்படும் என்பதை,

“ஊமை என்று பெண்ணை உரைக்கும்படும் உள்ளடங்கும்
ஆமை நிலைமை தான் ஆடவர்க்கு”

என்று கூறிய பாவேந்தரைப் போன்று புதுமைப்பித்தனும் பெண்களின் நிலையை வரையறுத்துள்ளார்.

ஆம், கற்பிற்காக கணவனின் மிருகச் செயலைப் பொறுத்துக் கொண்டிருக்கும் கொடுமையான நிலை இருக்கும் போது, அதே கணவனுக்காக விலைமகளாக மாறிய அம்மாளுவை தன் படைப்பான பொன்னகரத்தில் அடையாளம் காட்டுகிறார். ஒரு சாதாரண மில் தொழிலாளியாகப் பணியாற்றி வரும் அம்மாளுவின் குடும்பத்தில், அவளுடன் சேர்த்து கணவன், மாமியார், கணவனின் தம்பி மற்றும் குதிரை என மொத்தம் ஐந்து பேர் கொண்ட வாழ்க்கை. போராட்டம் நிறைந்த வாழ்க்கை.

குடிகாரக் கணவன் குதிரையுடன் பந்தயத்தில் அடிப்பட்டு வர, ஏதோ கை வைத்தியம் செய்கிறான். கணவன் குடிக்கப் பால்கஞ்சி கேட்கிறான். கையில் பணம் இல்லை. சம்பளம் போட இன்னும் இரண்டு நாட்களாகும்.

அம்மாளுவின் மீது ஓர் ஆண்மிருகத்திற்குக் கண். எப்போது அவளை தனது இச்சைக்கு ஆட்படுத்தக் காத்துக் கொண்டிருந்தான்.

குடும்பச் சூழல், கணவனின் ஆசை என அனைத்தையும் எண்ணினாள். வேறு வழி இல்லை. அன்று அவளை அடைய காலம் பார்த்துக் கொண்ட மூடுனம், ஒரு இருண்ட சந்தில் சென்று வர, கையில் முக்கால் ரூபாய் பணம். கணவனின் ஆசையை நிறைவேற்றினாள்.

கற்பு..கற்பு.. என ஏன் கதைக்கிறீர்கள்? என்னடா கற்பு என வினவுகிறார். இதில் தந்தை பெரியாருக்கு இணையாக புதுமைப்பித்தனை எண்ணத் தோன்றுகிறது. ஏன் என்றால் தந்தைப் பெரியார் சரிரத்தையும் பொது ஒழுக்கத்தையும் தான் கற்பு என்று கூறுவார்.

குடும்பத்தின் சூழல் ஒரு பெண்ணை விலைமகளாக ஆக்குகின்றது. பிணம் தின்னும் கழுகுகளைப் போன்று பெண்ணை அடைய காத்திருக்கும் சில அரக்கர்களுக்கு இரையாகின்றனர்.

புதுமைப்பித்தன் அவர்களுக்கு அன்றே தெரிந்திருக்கின்றது, பொருளாதாரச் சூழல் பெண்ணை விலைமகளாக இன்று ஆக்கியது. இனி வரும் காலகட்டங்களில் இந்தச் சமுதாயம், அந்த இருண்ட சந்துகளிலும், புதர்களிலும் சில அரக்கர்களால் சிதைக்கப்படுவார்கள் என்பதை மறைமுகமாகச் சாடியிருக்கின்றார்.

(சிறுகதை: பொன்னகரம்)

கல்லான மனிதர்கள்

காற்றையும் நீரையும் எவ்வாறு அனுமதியின்றி அனுபவிக்கிறோமோ அது போல சாதி, மத, இன வேறுபாடு இல்லாத வாழ்க்கையை வாழ வேண்டும் என்று இலக்கியங்கள் கற்றுத் தருகின்றன.

வேதம், சாஸ்திரம், இராமாயணம், மகாபாரதம், இதிகாசம், சிலப்பதிகாரம், உபநிடதம், கதை எல்லாமே அன்பு ஒன்றையே அடிப்படையாக வைத்துள்ளன.

அதனை உறுதிப்படுத்தும் வகையில் தனது படைப்பான அகல்யையில் குறிப்பிட்டுள்ளார். மகாமுனிவர் கௌதம மகரிஷி. அவரது மனைவி அகல்யை. சிந்து நதிக் கரையோரம் இயற்கை வளம் நிறைந்த காட்டுப் பகுதியில் குடிசை அமைத்து வாழ்ந்து வந்தனர். அன்று கிரந்தம் படித்துக் கொண்டிருந்தார். அருகில் மனைவி இருப்பதைக் கூடக் கவனிக்காமல். பின் அகல்யை நீர் எடுத்து வர செல்வதாகக் கூறிவிட்டு விடைபெற்றுச் சென்றாள்.

நீரில் துணிகளைத் துவைத்து விட்டு, தான் குளித்துக் கொண்டிருக்கும் போது, எதிர் கரையில் ஓர் ஆடவன் வருவதை உணர்ந்தான். பார்க்கையில் இந்திரன். உடனே வேகமாக உடையை அணிந்து கொண்டு குடத்தில் நீரை எடுத்துக் கொண்டு குடிலுக்கு சென்று கணவனிடம் நிகழ்ந்ததைக் கூறினாள். முனிவரும் ஆறுதல் கூறி அன்று அரவு வெகு நேரம் கழித்துக் உறங்கச் சென்றனர்.

இந்திரன் எவ்வாறேனும் அவளை அடைய காத்துக்கொண்டிருந்தான். நடு இரவில் கோழி கூவுவது போன்று கூவி முனிவரை வெளியே செல்லச் செய்தான். அயர்ந்து அகலையை தூங்கியதால் எழுப்பவில்லை. இச்சமயம் இந்திரன் தன் இச்சையைத் தீர்த்துக் கொண்டான். ஏதே விபரீதம் நடக்கப் போகுது என்று எண்ணி குடிசைக்கு வந்த முனிவருக்கு ஓர் அதிர்ச்சி. தன் நிலை அறியாது இருந்த அகலையை வாரிக் கொண்டு அணைத்த படி தேற்றினார். அவளோ கதறித் துடித்தாள். கௌதமரோ “ மனத் தூய்மையில் தான் கற்பு”; சந்தர்ப்பத்தால் களங்கப்பட்ட அபலையால் என்ன செய்ய முடியும் என்றார்.

ஆனால், உண்மையான புராணக் கதையில் அகலையைக்கு சாபம் கொடுத்து கல்லாக மாற்றினார். ஆனால் இன்று பெண் பிள்ளைகள் சில மிருகங்களுக்கு இரையாகியதைக் கண்டு மனிதர்கள் கல்லாக மாறுகின்றனர். அன்று சிறுபாணாற்றுப் படையில்,

“கொல்லை நெடுவழிக் கோப மூரவு
முல்லை சான்ற முல்லையம் புறவின்”
(சிறுபாண் 168- 169)

கற்பு என்பது காலம் உணர்த்தித் தீமைகள் நிகழ்த்தாமல் இருக்கவும், கணவன் கூறிய சொல் பிழையாகாமல் இல்லத்தில் இருந்ததே, நல்லறம் செய்து ஆற்றியிருக்கும் தன்மையாகவும் கூறப்படுகிறது. இதனை தன் படைப்பில் வெளிப்படுத்தியுள்ளார்.

(சிறுகதை : அகலையை)

இயந்திர வாழ்க்கை

இன்று மனிதனின் வாழ்க்கை இயந்திரத்தனமாக சென்று கொண்டிருக்கிறது. மனிதாபிமானமுள்ளவன் என்பதற்காக உருவாக்கப்பட்ட இன்றைய உலகில் ஏற்பட்டுள்ள பொருளாதார மாறுதல்கள் மனிதர்களை இயந்திரமாக செயல்பட வைக்கிறது. பணிக்குச் செல்பவர்கள் மட்டுமல்ல, வீட்டில் இருக்கும் பெண்களுக்கும் இயந்திர நிலை தான்.

தனது அடிப்படைத் தேவைகளைத் தானே நிவர்த்தி செய்து கொள்ளும் பண்பு. ஒரு உணவகத்தில் பணிபுரியும் தொழிலாளி கிருட்டிணன். அங்கு உணவு உண்ண வரும் ஒருவர் எப்படி சலிக்காமல் அவனது பணியைச் செய்து வருகிறான் என்பதை கவனித்துக் கொண்டிருக்க, அந்தப் பணியாளின் பணி தொடர்வதைக் கண்டு வியப்பதைத் தான் கதையில் கூறுகிறார்.

அன்று மனிதர்களிடத்து கருத்துக்களைப் பரிமாறிக் கொள்ள மொழியைப் பயன்படுத்தினார்கள். ஒருவரையொருவர் பார்க்க பல மைல்கள் கடந்து பயணித்தனர். ஆனால், இன்று கருத்துக்களைப் பரிமாற இயந்திரங்களைப் (கை பேசி) பயன்படுத்துகின்றனர். பல மைல்கள் பயணித்துச் சென்றாலும் அவர்களை காணொளிகளில் (வீடியோக் கால்களில்) காண்கிறார்கள். தொழில்நுட்பங்களின் தேவை அதிகரிக்க அதிகரிக்க மனிதர்களில் பலர் இயந்திரங்களுடன் தானும் ஓர் இயந்திரமாக மாறிவிடுகின்றனர். ஆண்களைக் காட்டிலும் பெண்கள் தான் இயந்திரத்தின் மறுபெயராக வாழ்ந்து வருகின்றனர்.

(சிறுகதை : இது மெஷின் யுகம்)

இறுவாய்

மனிதனின் பண்பு நலன்களைப் சிறப்பாக விவரித்திருக்கும் புதுமைப்பித்தன் பல இடங்களில் மறைமுகமாகவும் நேரடியாகவும் விளக்கி, அதனால் உலகத் தேவைகளை வலியுறுத்துகிறார். மனிதன் தனிதனாக வாழும் போது தான் சிக்கல்கள் அழியும். அறம் தழைக்கும். அமைதி பெருகும்.

துணை நின்ற நூல்கள்:

1. புதுமைப்பித்தன் சிறுகதைகள் -1. பொன்னகரம்
2. அகல்யை
3. இது மெஷின் யுகம்
2. அமைதித் தமிழ்

புதுமைப்பித்தனின் புதிய பாதை

முனைவர் சு திரிவேணி

உதவிப்பேராசிரியர், தமிழ்த்துறை
ஸ்ரீ இராமகிருஷ்ணா மகளிர் கலை அறிவியல் கல்லூரி
கோயம்புத்தூர்

தொலைதூர வானிலிருந்து கொண்டு அழகுகாட்டும் நிலவைப்போல மக்களைப் புரியாத இருண்மைக்குள் ஆழ்த்தி அவர்களிடமிருந்து விலகிநின்று தன் ஒளியைத் தனக்கான ஆபரணமாக மட்டுமே கொண்டிருந்த இலக்கியவாதிகளுக்கு மத்தியில் மக்களிடையே காற்றைப் போல உலவியவர்கள் வெகு சிலரே. புழுதியும், மலரின் நறுமணமும், சாக்கடையின் மாறுபட்ட வாசனையும் சுமந்தே காற்று நடைபோடுகிறது. மக்களுக்கான வெளியில் அவர்களது அடையாளம், உடல்மொழி, பேச்சு, சிந்தனைகளை விடுத்து எழுதப்படும் இலக்கியம் வெறும் வார்த்தைக்குவியல்; கற்பனைப் போலி. இந்த அலங்காரங்களை விடுத்து மனிதர்களைக் காட்டும் இலக்கியம் காலக் கண்ணாடியாகிறது. வருத்தப்படத்தக்க வகையில் அவ்வாறு போலித்தனத்தை விடுத்து உண்மையைத் தரிசிக்கும் இலக்கியம் சஞ்சீவியாக வாழும்போது, இலக்கியவாதியோ வாழ்வோடு போராட நேரிடுகிறது. கலிலியோ போன்ற அறிவியல் அறிஞர்களாயினும், பாரதி மற்றும் புதுமைப்பித்தன் போன்ற இலக்கிய வித்தகர்களாயினும் உண்மைக்காகத் துணை நிற்பவர்கள், உண்மையைச் சொல்பவர்கள், உண்மையையே வாழ்வாகக் கொண்டவர்கள் தாம் வாழும் காலம் முழுவதும் போராட்டங்களையே சந்திக்கிறார்கள்.

எத்தகைய துன்பங்களை எதிர்கொள்ள நேரிட்டாலும் தங்கள் சிந்தனையில் சமரசம் செய்து கொள்ளாமல் நெஞ்சுரத்தோடு நிமிர்ந்து நிற்கும் இவர்களால் அறிவுலகம், மக்கட் சமுதாயம் பயனடைகிறது.

புதுமைப்பித்தனின் கதைமாந்தர்கள்

புதுமைப்பித்தன் என்ற புனைபெயர் ஏதோ ஆர்வக்கோளாறில் வைக்கப்பட்டதல்ல. வெகுஜனங்களை விட்டு விலகி எங்கோ பீடத்தில் ஏறி அமர்ந்துகொண்ட இலக்கியத்தை, இலக்கிய வாசகனைக் கையைப் பிடித்து இழுத்துக் கீழே கூட்டி வந்து மக்களை, மக்களின் கண்ணீர், கோபம், சிரிப்பு, வலி போன்ற உணர்வுகளைச் சுட்டிக்காட்டும் தாகம் மிக்கவர் அவர். இலக்கியமும் இலக்கியவாதியும் செய்யத் தவறிய, செய்திருக்க வேண்டிய கடமையைச் செய்தார் புதுமைப்பித்தன்.

எப்படித் தமிழ்நாட்டில், தமிழ்மொழியில் அர்ச்சனை செய்ய வேண்டுமெனப் போராட வேண்டியிருந்ததோ, எப்படிக் கடவுள் நம்பிக்கை கொண்டவர்கள் கோயிலுக்குள் நுழையக் கடவுள் மறுப்பாளரான பெரியார் போராட வேண்டியிருந்ததோ, அதே போலத்தான் ஒரு இலக்கியத்தின் இயல்பான கடமையைச் செய்ய 'புதுமை'ப்பித்தன் தேவைப்பட்டார்.

இவருடைய கதைமாந்தர்கள் பரிசுத்தமானவர்கள் அல்லர். இந்த மொத்த உலகையும் காக்கப் பிறந்த அசகாய சூர்கள் கிடையாது. மாறாக, தங்களைத் தாங்களே காத்துக் கொள்ள முடியாத, குற்றம் குறைகளுடன் கூடிய எளிய மனிதர்கள்.

ஏன் எளிய மனிதர்களின் கதை?

புதுமைப்பித்தன் எந்தக் கதையிலும் சாதாரண மனித இயல்புக்கு மாறானவர்களைப் படைக்கவில்லை. ஏன் எளிய மனிதர்களைப் பற்றி மட்டுமே படைக்க வேண்டும்? கடவுளைக் கூட கிரீடத்தைக் கழற்றி வைத்து விட்டு மனிதனாக உலவச் செய்தது ஏன்? என்று சிந்திக்கும்போது புதுமைப்பித்தனின் எழுத்தின் நோக்கம், சிந்தனை வீச்சுப் புலனாகிறது.

அவர் உண்மைகளையே தரிசிக்க விரும்பினார், புனைவுகளை அல்ல! பொய் அழகாயிருக்கலாம். ஆனால் எவ்வளவு அழகானதாக இருந்தாலும் அது பொய்தானே தவிர உண்மையாகிவிட முடியாது. பிம்பங்களை அல்லாமல் நிஜங்களைப் பூசனை செய்ய விரும்பிய புதுமைப்பித்தன், கற்பனைகளால் சூழப்பட்ட கடவுளை விடுத்து உண்மைகளால் கட்டமைக்கப்பட்ட மனிதர்களை முன்னிலைப்படுத்தினார். பொதுப்புத்தியிலிருந்து விடுபட்டுச் சுயமாகச் சிந்திக்கத் தலைப்பட்டவர் அவர்.

புதுமைப்பித்தனின் படைப்புகளுள் ஒன்றான 'சாப விமோசனம்' சிறுகதை பற்றி இந்தக் கட்டுரை விவாதிக்கிறது.

சாப விமோசனம்

புனைவுகளை ஏற்காமையும், உண்மை வாழ்வை உயர்த்திப் பிடிப்பதிலும் பேரார்வம் கொண்டவர் புதுமைப்பித்தன் என்பதற்குச் சான்றாக அமையும் ஆக்கங்களுள் ஒன்று சாப விமோசனம் சிறுகதையாகும். பிரமைகளுக்கும், பிரமிப்புகளுக்கும் ஆட்படாத புதுமைப்பித்தன், தன் பேனாவெனும் கூரிய வாள் கொண்டு முகத்திரைகளைக் கிழிக்கிறார். இந்தக் கதைக்கான வெகுமதியாக வசவுகள், அவமானங்கள் மற்றும் உடல், மன ரீதியான தாக்குதல்களைப் பெற்றிருக்கிறார் அவர். ஆனாலும் தன் சுயத்தை அவர் விட்டுக்கொடுக்கவில்லை. சமரசம் செய்து கொள்ளாத படைப்பாளி தன் படைப்புகளுக்குக் காவல் தெய்வமாகிறான்.

எழுத்தாளர் சுந்தர ராமசாமியின் வார்த்தைகளில் சொல்வதானால், “கலைஞன் நம்முடைய தேவைகளைப் பூர்த்திசெய்ய வரவில்லை. தன்னுடைய தேவைகளையே பூர்த்தி செய்துகொள்ள வந்திருக்கிறான்”. அவ்வாறான எழுத்தாளன் வார்த்தை ஜாலங்காட்டுவதில்லை.

தான் வேறு, எழுத்து வேறு என வாழ முடியாத உண்மைக் கலைஞன் அவன். அதனால்தான் மாற்றான் மனைவிக்கு ஒரு நியாயம், தன் மனைவிக்கு ஒரு நியாயம் என்று வாழ்ந்த ராமனின் மீது கோபம் வருகிறது. அவருடைய கோபம் அகலிகையின் வாயிலிருந்து வெளிப்படுகிறது. ராமனைக் கடவுளாகவே கண்ட, வேறெந்த ஆடவனையும் நம்ப முடியாத சூழலில் கூட ராமனிடம் இயல்பாக இருக்க முடிந்த அவன், தன்னை விட மிகச் சிறிய ராமனைத் தனக்கான மீட்பராக ஏற்றுக்கொண்ட அகலிகை எப்போதும் ராமனைப் பக்தி உணர்வோடே நோக்குகிறாள். சீதை தனது அக்னிப் பிரவேசம் பற்றிக் கூறும்போது, புதுமைப்பித்தனின்

வார்த்தைகள் பெரிய வெடிமருந்தின் தோற்றுவாயாக இருக்கும் பட்டாசுத் திரிகளாகி விடுகின்றன.

“நீ செய்தாயா?” என்று கேட்கும் அகலிகையிடம்

“அவர் சொன்னார். நான் செய்தேன்”

என்று உரைக்கும் சீதையின் பதிலில் அவளது சொல்லமுடியாத வேதனை வெளிப்படுகிறது. ‘நான் தீக்குளித்து என்னை நிரூபிக்க விரும்பவில்லை’ எனக் கதறும் சீதையின் மனம் காட்சிப்படுகிறது.

அதுகாறும் மனதில் நினைக்கும்போது கூட, ‘அவர்’ என்றே பழகிய அகலிகை அதைக் கேட்டதும்,

“அவன் சொன்னானா?”

என்று வினவுகிறாள். ராமனின் தெய்வீகத் தன்மைக்கான பிம்பம் உடைபடும் சத்தம் கேட்கிறது. மீட்பராக, கருணை வடிவமாக, அன்பின் ஊற்றாக, நியாயத்தின் உருவமாக இருந்த தோற்றம் பொடிப்பொடியாகி மிகச் சாதாரண ஆணாகிறான்.

கோதமனின் சாபம் குடலோடு பிறந்த நியாயமா?
உண்மையை உலகுக்கு நிரூபிக்க முடியுமா?
உலகு என்பது எது?

எனப் பலவாறான கேள்விகள் எழுந்து சுழல்கின்றன. சிந்தனை அதிர்வில் மூழ்கிய அகலிகை அதன்பின் ராமனைப் பற்றிச் சிந்திக்க முடியாமல் அதிர்ச்சியில் உறைந்தவளாகிறாள்.

“அகலிகை மறுபடியும் கல்லானாள்”

என்று படிக்கும்போது, தன் மனைவியை நம்ப முடியாத ராமனால் கல்லிலிருந்து மீண்டு வரக் கிடைத்த வாய்ப்பும் வாழ்க்கையும் அகலிகைக்குச் சாபமாகத் தோன்றுகிறது; மீண்டும் கல்லாவதே அந்தச் சாபத்திற்கான விமோசனம் என்றே நமக்கு எண்ணத் தோன்றுகிறது.

கணவன் மனைவி உறவென்பது அன்னியோன்யமானது. நம்பிக்கையை உயிர்மூச்சாகக் கொண்டது. அந்த நம்பிக்கை உடையும்போது அந்த உறவில் பொருளேதும் இல்லை. பிறரின் பார்வைகளுக்கும் பாராட்டுகளுக்கும் முக்கியத்துவமளித்துத் தன் மனைவியைச் சந்தேகப்படும் ஒவ்வொருவனும் தன் மனைவிக்கு மட்டுமல்லாது பெண்ணுலகுக்கே மாபெரும் அநீதி இழைத்தவனாகிறான் என்பதைத் தோலுரித்துக் காட்டுகிறது சாப விமோசனம்!

நல்ல வேலைக்காரன் வெளிப்படுத்தும் சமூக நிலை

வெ எம்ஜிராமசந்திரன்

உதவிப்பேராசிரியர், தமிழ்த்துறை
பாரத்வித்யாமந்திர் கலை மற்றும் அறிவியல் கல்லூரி
கீரவந்தவாடி, தண்டராம்பட்டு, - 606 707

சூழ்நிலை

சமூகத்தில் வாழும் ஒவ்வொரு மனிதனையும் சூழ்நிலையே பாதிப்புக்குள்ளாக்குகிறது. அவ்வகையில் புதுமைப்பித்தன் வெளிப்படுத்தும் நல்ல வேலைக்காரனும், சூழ்நிலைவாதியே - அவ்வேலைக்காரனும் தன்னுடைய தேவைக்கேற்ப சூழ்நிலையைப் பயன்படுத்திக் கொள்கிறான்.

மக்கட்பேறு

மக்கட்பேற்றின் மதிப்புணர்ந்த திருவள்ளுவர் மக்கட்பேறு எனும் தனி அதிகாரத்தையே உருவாக்கியிருக்கிறார்.

‘எழுபிறப்பும் தீயவை தீண்டா பழிபிறங்கால்
பண்புடை மக்கட் பெறின் ”

பழிச்சொல் ஏற்படாத நற்பண்புடைய மக்களைப் பெற்றிருந்தால் ஒருவனுக்கு ஏழு பிறப்பிலும் தீவனைப் பயன்களாகிய துன்பங்கள் நேரா என்கிறார்.

‘பிள்ளைக் குட்டி என்ற விலங்குகள்’ அவருக்குத் தெரியாது என்று மார்த்தாண்டம் பிள்ளையைக் கூறுகிறார். மக்கட்பேற்றின் மகத்துவத்தை அறியாத மாந்தராகச் சித்திரிக்கப்பட்டிருக்கிறார்.

குழந்தைப் பேற்றின் பயனை அறியாததால் வாழ்க்கையில் பல்வேறு இன்னல்களை சந்திக்க நேரிடுகிறது. உறவுகளற்ற தனிமனிதனாக, தனிமரமாக வாழ்நேரிடும் என்பதற்கு பிள்ளையே ஓர் உதாரணமாகும்.

தன்வினைத் தன்னைச் சுடும்

முதலாளிக்கு ஏற்ற ஊழியனாக இருக்கும் வரையில் ராமன் தம்பிக்கு எவ்விதத் தீங்கும் ஏற்படவில்லை. ஊழியன் என்ற நிலையிலிருந்து முதலாளியாக மாறும் எண்ணம் தோன்றுவதற்குக் காரணமான வழி தவறுதலாக ஏற்பட்டதால் பல்வேறு சிக்கல்களைச் சந்திக்கும் நிலை உருவாகிறது.

ஒவ்வொரு வினைக்கும் சமமான எதிர்வினை உண்டு என்பர். அதுபோல இராமன்தம்பி செய்த தவறுக்கு சரியான வினை உருவாகுகிறது. நேர்மையினை மறந்து தவறான பாதையில் செல்வோர்கெல்லாம் இவன் ஒரு பாடமாகத் திகழ்கிறான். இவனுடைய செயலால் ஏற்படும் வினை எதிர்காலத் தலைமுறையினருக்கு ஒரு பாடமாகத் திகழும் என்பது தெளிவு.

மார்த்தாண்டம் பிள்ளைக்கு காயங்களை ஏற்படுத்திவிட்டு, பின்னர் அவனே, அந்த காயங்களுக்கு மருந்து போடுகிறான். இதற்கான மூலகாரணம் அவனுடைய பேராசையே. செய்த தவறுகளைத் திருத்திக் கொள்வதற்கு பதிலாக அதனை நியாயப்படுத்தும் எண்ணம் பல்வேறு தீங்குகளுக்கு வழிவகைச் செய்கிறது.

முதலாளியை அடக்கிவைத்து, ஆளுமை செய்யும் அளவிற்கு எண்ணம் உருவாவதற்குக் காரணம், பிள்ளையின் பின்புலத்தில் யாவரும் இல்லை என்ற மனநிலையே இதுபோன்ற துரோகச் செயலுக்கு வித்திடுகிறது.

நல்ல துரோகி

எவ்வளவு பலம் வாழ்ந்த வீரனாக இருந்தாலும், சூழ்ச்சியினால் வீழ்த்திவிடலாம் என்பதற்கு பல்வேறு சான்றுகள் உள்ளன. பாரதத்தில் பலம் மிகுந்த கர்ணனின் ஆற்றலை குந்திதேவியின் மூலம் குறைக்கச் செய்தலும், சேக்ஷப்பியரின் நாடகத்தில் 'ஜ'லியஸ் சீசர்' என்ற கதாபாத்திரத்தை 'புருட்டஸ்' எனும் கதாபாத்திரம் துரோகம் செய்ததாகக் கூறப்படுகிறது. துரோகம் என்பதே கொடிய செயல், அதைக் காட்டிலும் கொடுமையானது நம்பிக்கைத் துரோகம் ஆகும்.

ராமன் தம்பி ஒரு வேலைக்காரனாகவும் சமையல்காரனாகவும், அந்தரங்கத்தை வலிப்படுத்தும் நண்பனாகவும் இருந்து, இறுதியில் நேரம் பார்த்து தன்னுடைய துரோகத்தை வெளிப்படுத்துகிறான். மனிதன் ஒரு சூழ்நிலைக்கைதி என்பதையும் வெளிப்படுத்துகிறான். மார்த்தாண்டம் பிள்ளைக்கு நல்ல வேலைக்காரனாகவும், நல்ல துரோகியாகவும் ராமன் தம்பி விளங்குகிறான்.

லேவாதேவி

அந்தக்காலம் முதல் இந்தக்காலம் வரை மக்களின் முக்கிய பிரச்சனையாக விளங்குவது கொடுக்கல் வாங்கல் எனும் கந்துவட்டியாகும். இந்த கந்துவட்டியே 'லேவாதேவி' எனும் சொல்லால் அழைக்கப்படுகிறது.

அதிக வட்டிக்கு பணம் கொடுத்து வழங்கும் தொழில் பலகாலமாக நடைமுறையில் இருப்பது இதன்மூலம் தெளிவாகிறது. சமீப காலங்களில் கந்துவட்டி பிரச்சனையால் பல்வேறு குடும்பங்களும் பல்வேறு உயிர்களும் அழியும் நிலையை நாம் கண்கூடாகப் பார்க்கிறோம்.

ஒருவரின் பணத்தேவையை அறிந்து இத்தகைய செயல்பாடுகள் வழக்கமாக மாறிக் கொண்டிருக்கின்றன. 'தேவையும், ஆசையும்' - இந்த செயலுக்கு அடிகோலுகிறது. அத்தகைய சூழ்நிலைகளை அறிந்து மக்களே விழிப்புணர்வை பெற்றுக்கொண்டு செயல்பட வேண்டியது காலத்தின் கட்டாயமாக உள்ளது.

ஆசை

ஆசையே துன்பம் வருவதற்கான சூழ்நிலைகளை உருவாக்குகிறது. 'ஆசையை ஒழிமின்' என்ற வாய்வழி வார்த்தைகளால் எவ்வித பயனும் இல்லை. கந்துவட்டியின் மீதான ஆசை எப்படி மார்த்தாண்டம் பிள்ளைக்கு ஒழியவில்லையே அதுபோலத்தான். ராமன் தம்பிக்கும், பணத்தின் மீதான ஆசை ஒழியவில்லை. இந்த ஆசையே பேராசையாக மாறுகிறது. இதனால் ஏற்படும் விளைவுகள்

ஒருவருக்கு குடும்பம் இல்லாமல்போவது இன்னொருவருக்கு, சிறைவாழ்க்கையும் பரிசாகக் கிடைக்கிறது.

முடிவுரை

சமூகத்தில் எவ்வளவு பெரிய மனிதனாக இருந்தாலும், அவனுடைய பின்புலம் பல்வேறு மாறுதல்களுக்கு வழிவகுக்கிறது. சமூகத்தில் ஏற்படும் மாறுதல்களுக்கு சூழ்நிலையே முக்கியக் காரணியாக விளங்குகிறது. ஒருவருக்கு தீங்கு செய்யும் எண்ணம் தோன்றினால், அதற்கான விளைவுகளை எதிர்காலத்தில் சந்தித்தாக வேண்டும் என்பதையும், பிறரின் மீது அதிகாரத்தை செலுத்த நினைக்கும் போதும் ஏற்படும் விளைவுகளையும் தன்னுடைய கதைகளில் புதுமைப்பித்தன் ஆழமாக படம் பிடித்தும் காட்டியிருக்கிறார்.

தாயின் ஏக்கமும் குழந்தையின் ஏமாற்றமும்

சு சூரியா

முதுகலைத் தமிழியல் இரண்டாமாண்டு
செல்லம்மாள் மகளிர் கல்லூரி, கிண்டி, சென்னை -32.

சிறுகதை என்பது வாழ்க்கையில் சிறிய சாரளங்கள். இதற்கும் நாவலுக்கும் வித்தியாசம் என்னவென்றால், நாவல் வாழ்க்கையை அதன் பல்வேறு சிக்கல்களுடன் கொந்தளிப்புகளுடன் அப்படியே சித்தரிக்க முயலுகிறது. சிறுகதையோ, ஒரு சிறு சம்பவத்தை தனித்த விஷயத்தை எடுத்து ஆளுகிறது என்பது தான்.

புதுமைப்பித்தன் குறிப்பு

கடலூர் மாவட்டத்தில் உள்ள திருப்பாதிரிப்புலியூரில் பிறந்தார். நூற்றுக்கும் மேற்பட்ட சிறுகதைகள், கிட்டத்தட்ட அதே எண்ணிக்கையுள்ள கட்டுரைகள், 15 கவிதைகள், சில நாடகங்கள், புத்தக விமர்சனங்கள் என எழுதிக் குவித்தார். அவரது எழுத்துக்கள் அவரைப் புரட்சி எழுத்தாளராக அடையாளம் காட்டின. இவரின் முதல் சிறுகதை 'ஆத்தங்கரைப் பிள்ளையார்' 1940ல் புதுமைப்பித்தனின் கதைகள் என்ற அவரது சிறுகதைத் தொகுப்பு வெளியானது. கடுமையான காச நோய்க்கு ஆளாகி மே 5, 1948-ல் காலமானார்.

பால்வண்ணம் பிள்ளை

புதுமைப்பித்தன் எழுதிய சிறுகதை. புதுமைப்பித்தனின் சிறுகதைகள் பொழுதுபோக்குப் புனைவு வகையைச் சேர்ந்தவை அல்ல. அவை ஒவ்வொன்றும் சமுதாயப் பிரச்சனைகளை முன்னிறுத்தி அவரது நகைச்சுவையானச் சாடலுடன் அமைந்தவை. இச்சிறுகதையும் 'பால்வண்ணம் பிள்ளை' என்ற தனி மனிதரின் வாழ்க்கையின் சிலநாள் நிகழ்வுகளை அடிப்படையாகக் கொண்டு எழுதப்பட்டுள்ளது.

பாத்திரப் படைப்பு

பால்வண்ணம் பிள்ளை என்பவர் குடும்ப தலைவர். கலெக்டர் ஆபீஸ் குமாஸ்தா. மாதம் 35 ரூபாய் வருமானம். பால்வண்ணம் பிள்ளையின் மனைவி சகதர்மிணி; உழைப்பிலும் பிரசவத்திலும் சேர்ந்தவள், தேகத்தின் சோர்வினாலும் உள்ளத்தின் களைப்பினாலும் ஏற்பட்ட பொறுமை. வருஷம் தவறாது ஒரு குழந்தை. தற்பொழுது பால்வண்ண சந்ததி நான்காவது எண்ணிக்கை; பிறகு வருகிற சித்திரையில் நம்பிக்கை. இப்படிப்பட்ட குடும்பத்தில் பால்வண்ணக் 'கொடுக்கு' கள் 'பேபிஷோ'க்களில் பரிசு பெறும் என்று எதிர்பார்க்க முடியாது.

மேல் வீட்டு அண்ணாச்சி - மாடு வாங்கிகொடுத்தவர்.
சுப்புக்கோனார் - மாட்டை விலைக்கு வாங்குபவர்.

நடுத்தர மக்களின் வாழ்வு :

நடுத்தர மக்களின் வாழ்வானது எவ்வளவு கொடுமை என்பதை இக்கதையில் “தர்ம ஆஸ்பத்திரியின் மருந்துத் தண்ணீரும், வாடிக்கைப் பால்காரனின் கடன் பாலுமாக குழந்தைகள் போஷித்து வருவதை” எடுத்துக்காட்டுகிறது. கர்ப்பத் தடையில் நம்பிக்கை இல்லாமையால் குழந்தைகள் அவதிப்படும் நிலையானது கொடுமையிலும் கொடுமையாக கருதப்படுகிறது.

கனவன் மனைவி உறவுநிலை

‘தற்புகழ்க் கிழவி கிழவன் முற் கிளத்தல்
எத்திறத்தானும் கிழத்திக்கில்லை’

-தொல்

கற்பு வாழ்க்கையில் ஈடுபடும் இல்லறத் தலைவியானவள், இல்லற வாழ்க்கையின் கடமைகளை முறையாகச் செய்து, கணவன் முன் தன்னையோ, தன் குடும்பத்தையோ உயர்வாகப்பேசிக் கொள்ளுதல் கூடாது. இத்தகைய நிலையே பால்வண்ண பிள்ளையின் மனைவிக்கு ஏற்பட்டது. தன் குழந்தையின் நிலையையும், குடும்ப நிலையையும் மாற்ற வேண்டும் என்று எண்ணிய மனைவியின் எண்ணத்தை பால்வண்ணம் பிள்ளை தடுத்துவிட்டார்.

மனப்போராட்டம்

பால்வண்ணம் பிள்ளையின் மனைவி தன் குழந்தைகளின் பால் செலவுக்கு முற்றுப்புள்ளி வைக்க வேண்டும் என்று எண்ணினாள். மாடு வாங்கிவிடலாம் என்று எண்ணிய நிலையில் பால்வண்ணம் பிள்ளையிடம் (கணவனிடம்) எவ்வாறு கூறுவது என்ற மனப்போராட்ட நிலையில் இருந்தாள். மனைவிக்கு பால் நெருக்கடியை ஒழிக்கும் மாட்டுப் பிரச்சனையை அவரிடம் கூற வேண்டும் என்று உதடுகள் துடித்துக் கொண்டிருந்தன. ஆனால் மெக்ஸிகோ பிரச்சனையில் ஈடுபட்டிருக்கும் பால்வண்ணம் பிள்ளையின் மனம் இதை வரவேற்கும் நிலையில் இல்லை. ‘எம் புள்ளெய நீத் தண்ணியை குடிச்ச வளரும்’ என்று சொல்லிவிட்டார்.

ஆண் ஆதிக்கம், பெண் அடிமை

கணவன் வேண்டாம் என்று கூறியும் தன் குழந்தையின் மீதிருந்த பாசத்தினால், மனைவியின் கைக் காப்புகள் மயிலைப் பசுவும் கன்றுக் குட்டியுமாக மாறின. இச்செய்தி அறிந்த பால்வண்ணம் பிள்ளை அதிலிருந்து காப்பியும், மோரும் சாப்பிடுவதே இல்லை. சிறிது நாள் கழித்து சுப்புகோனாருடன் பிள்ளையவர்கள் வீட்டிற்குள் நுழைந்தார். அறுபது ரூபாய் பெறும் மாடு இருபத்தைந்து ரூபாய் தான், உனக்காக முப்பது ரூபாய் என்று கூறி மட்டை இப்பொழுதே பிடித்துக் கொண்டு போக வேண்டும் என்று கூறினார்.

குழந்தையின் ஏமாற்றம்

பால் மனம் மாறாத குழந்தையின் பசியை தீர்க்கும் மற்றொரு தாயாக கருதப்பட்ட மாட்டை பால்வண்ணம் பிள்ளை சுப்புகோனாரிடம் அவிழ்த்துக்கொண்டு செல்லும்படி கூறிய நிலையில் மனைவி, “மாடு எழுபது ரூபாயில்லே, குழந்தைகளுக்குப் பாலாயிற்றே” என்று தடுத்தாள். ‘என் புள்ளெகள் நீத்தண்ணி குடிச்ச வளந்துக்கிடும்’

என்றார் பிள்ளை. சுப்புக்கோனார் மாட்டை அவிழ்த்துக்கொண்டு போகும் பொழுது மூத்த பையன், ‘அம்மா என் கண்ணுக்குட்டி’ என்று எழுந்து உட்கார்ந்து கொண்டு அழுதான். ‘சும்மா கெட சுவமே!’ என்றார் பால்வண்ணம் பிள்ளை.

பெண்ணியம் பார்வை

“காமம் ஒழிவ தாயினும் யாமத்துக்
கருவி மாமழை வீழ்ந்தென அருவி
விடரகத்து இயம்பு நாட எம்
தொடர்பு தேயுமோ நின்வயி னானே”

- (குறு - 42)

காமத்தை தவிர்த்துப் பெண்ணின் மனம் கொண்டாடும் நட்பு, ஆணுக்கு முற்றிலும் அந்நியமானது. பெண்ணின் மனத்தைப் புறக்கணித்துப் பெண்ணுடலைத் தனது ஆளுமைக்குக் கீழ் கொண்டுவந்து அதிகாரம் செலுத்த முயலும் ஆணுடன் ஒப்பிடும்போது, பெண்ணின் காமம் மனம் சார்ந்து விரிகின்றது. ஆண் சமூக வாழ்க்கையில் புறவுலகினால் ஏதோ ஒரு காரணத்தினால் ஈர்க்கப்பட்டு வெளியே அலைந்து திரிகின்றான். பெண் வீட்டில் ஆணை எண்ணி மனம் துடிக்கின்றாள், புலம்புகின்றாள்.

இக்கதையில் பெண்ணானவள் பிள்ளைகள் பெற்றுதருவதற்கு மட்டுமே இருக்க வேண்டும், குடும்ப சூழ்நிலையின் மாறுதலுக்கு பெண் காரணமாக இருக்க கூடாது என்ற கருத்து, பால்வண்ணம் பிள்ளையின் செயல்கள் மூலம் அறியப்படுகிறது.

இக்கதையில் ஓர் காட்சி

ஊரலடியில் கட்டியிருந்த கன்று, வைக்கோல் அசை போட்டிருக்கும் மாட்டைப் பார்த்து ‘அம்மா’ என்று கத்தியது. இக்காட்சில் கன்று பாலுக்காக ஏக்கமுடன் மாட்டை பார்த்து அம்மா என்று கூப்பிடுவதைப் போல் இக்கதையில் குழந்தை பாலுக்காக ஏக்கமடைந்து இருப்பதை காணமுடிகிறது. கட்டை அவிழ்த்துவிட்டால் கன்று மாட்டை அடைந்து பாலினை அருந்திக்கொள்ளும். ஆனால் இக்கதையில் உள்ள குழந்தைகளுக்கு அத்தகைய வாய்ப்பு கிடைக்காமல் ஏமாற்றப்படும் நிலை பால்வண்ணம் பிள்ளையின் செயலால் காணமுடிகிறது.

சமூகத்திற்கு உணர்த்தும் செய்தி

நடுத்தர மக்களின் வாழ்வின் அவலமும், அறியாமையும், அதன் விளைவும் கேலியான நகைச்சுவையாகச் சொல்லப்பட்டுள்ளது போல மேலோட்டமாகத் தோன்றினாலும் சமுதாய நிலை குறித்த கருத்துக்கள் முன்னிலைப்படுத்தப்படுகின்றன.

பெண்ணடிமை ஆண் ஆதிக்கம் பற்றிய செய்திகள் இக்கதையில் தெளிவாக காணப்படுகின்றன. கர்ப்பத்தடையில் நம்பிக்கைக் கொண்டால் இக்குடும்பத்திற்கு வறுமை என்ற நிலையே ஏற்பட்டிருக்காது.

‘நாம் இருவர் நாமக்கிருவர்’ என்ற பழமொழிக்கு ஏற்றார்போல் குடும்பம் திட்டமிட்டு செயல்படுவதன் மூலம் வறுமை அகற்றப்படும். ஆண், பெண் இருவரின் கருத்துக்கள் ஒருசேர ஒரு குடும்பமானது செயல்படுமானால்

எத்துன்பத்தையும் கடந்துவிட முடியும். கருத்து வேறுபாடு இருப்பின் சிறு துன்பத்தையும் கடந்துபோக முடியாது என்பது தெளிவாகிறது.

சித்த உறுதி, கொள்கையை விடாமை, இம்மாதிரியான குணங்கள் எல்லாம் படைவீரனிடமும் சத்தியாக்கிரகிகளிடமும் இருந்தால் பெருங்குணங்களாகக் கருதப்படும். அது போயும் போயும் ஒரு கலெக்டர் ஆபிஸ் குமாஸ்தாவிடம் தஞ்சம் புகுந்தால் **அசட்டுத்தனமான பிடிவாதம்** என்று கூறுவார்கள். பால்வண்ணம் பிள்ளையின் அசட்டுத்தனமான பிடிவாதம் குடும்பத்தில் இருப்பவரின் ஏக்கத்திற்கும் ஏமாற்றத்திற்கும் காரணமாகிறது என்று **பால்வண்ணம் பிள்ளை** கதையின் மூலம் புதுமைப்பித்தன் எடுத்துரைக்கிறார்.

புதுமையும் பித்தமும்

சு பொன்மணி ஸ்ரீராமன்

உதவிப்பேராசிரியர், தமிழ்த்துறை
ஆவிச்சி கலை மற்றும் அறிவியல் கல்லூரி
விருகம்பாக்கம், சென்னை

கதை, கட்டுரை, நாடகம், புத்தக விமர்சனம், பத்திரிக்கை, சினிமா, கவிதைகள், மொழிப்பெயர்ப்பு போன்ற பலவிதமான களங்களில் தனக்கென தனித்தன்மையுடன் திகழ்ந்தவர் புதுமைப்பித்தன். தமிழ் இலக்கிய உலகின் முன்னோடியாக வலம்வந்தவர் புதுமைப்பித்தன் என்னும் புனைப்பெயரின் சொந்தக்காரார் சொ.விருத்தாசலம். பன்முகத்தன்மைக் கொண்ட புதுமைப்பித்தனின் படைப்புகளில் அடித்தட்டு மக்களின் துன்பம் சூழ்ந்த வாழ்வியலைப் பறை சாற்றும் விதமான கதைக்கருவும், அவற்றை நகைச்சுவையும், ஏளனமும் கலந்த பாணியில், முற்போக்குச் சிந்தனையுடன், சமூகத்தின் மீது ஆழ்ந்த சாடலாக கூறுவதே, இவரது சிறுகதைகளின் பலம் எனலாம். இவரது சிறுகதையின் சிறப்பம்சத்தினை நோக்குங்கால் அன்று முதல் இன்று வரையுள்ள காலக்கட்டத்திற்கும், அனைத்து வயதினருக்கும், ஏற்றதாக இருப்பதேயாகும். “செல்லம்மா” என்னும் சிறுகதையினை ஆராய முற்படுவதே இக்கட்டுரையின் நோக்கமாகும்.

புதுமைப்பித்தனுடைய சிறுகதைகளில் சோகம் சூழ்ந்த உணர்ச்சிக்குவியல் நிரம்பிய, ஒரு கதையென்றால், அது “செல்லம்மா” என்னும் கதையே என்றால் அதுமிகையில்லை. கணவர் பிரம்மநாயகம், மனைவி செல்லம்மாள் ஆகிய ஓத்த உள்ளங்களின் பாசாங்கற்ற அன்பின் வெளிப்பாட்டை எதார்த்தத்தோடு எடுத்துரைக்கின்றார். நோயின் கோரப்படியில் சிக்குண்ட மனைவி செல்லம்மாள், நோயுனால் அவதிப்படும் நிலையை விட, அவளின் கோலத்தை கண்டு அனுதினமும் மனஅமைதியின்றி அவதிப்படும் பிரம்மநாயகத்தின் நிலையே மிகவும் கவலைக்கிடமானதாக படைத்துள்ளார் ஆசிரியர். மனம் எதையாவது செய்ய நினைத்தாலும் செல்லம்மாளின் உடம்பு, அவள் சொல்வதை கேட்கும் நிலையில் இல்லை. ஆனாலும் இத்துப்போன உடம்போடு போராடும் மனைவியை, அப்படியே விட்டுவிடாமல் எதையாவது செய்து, மனைவியை மீட்க நினைக்கும் கதாபாத்திரமாகவே இறுதிவரை வலம்வருகிறார் பிரம்மநாயகம் பிள்ளை.

செல்லம்மாளின் கைப்பிடித்த கையோடு, வாழ்வாதாரத்தை தேடி சென்னை வந்த பிரம்மநாயகத்திற்கு, ஜவுளிக்கடையில் வேலை கிடைத்தது. வாங்கும் சம்பளம் வாய்க்கும், நோய்க்கும் சரியாய் போனது. செல்லம்மாளின் நோய் அவளை சற்று வேகமாக மென்று தின்னுக் கொண்டிருந்தது. அதற்கு இணையாக கடன் பிரச்சனை பிரம்மநாயகத்தினை மூச்சு முட்டச் செய்தது. சற்று ஆள்நடமாட்டம் இலாத பகுதியில் பெயரலவில் “வீடு” என்னும் இடத்தில் வசித்து வந்தார்கள். அதிகாலையில் எழுந்து, மனைவிக்கு தேவையானதை செய்து விட்டு, கையில் பொட்டலத்துடன் கடைக்கு வந்துவிட்டால், இருட்டினப்பிறகே வீடு திரும்பி, இருப்பதைக் கொண்டு சமைத்து, இருஉயிர்கள் பசியாரும் நிலையே அன்றாடம் வழக்கமான காட்சி.

சென்னை வந்து பத்து ஆண்டுகள் முழுமையாக உருண்டோடி விட்டன. சொந்த ஊருக்கு போக வேண்டும் என்ற நினைப்பு அவ்வப்போது எட்டிப்பார்த்தாலும், அதற்கு வக்கற்ற நிலையிலுள்ள பொருளாதாரத்தை நினைக்கையில், பயம் மனதை

ஆட்கொள்கிறது. ஒவ்வொரு மனிதனின் வாழ்விலும் முதன்மையான இடத்தை தக்கவைத்துக் கொள்வது பொருளாதாரம் என்னும் எதார்த்த உண்மையை உணர்த்துகிறார் ஆசிரியர். ஊருக்கு போகமுடியவில்லையே நினைப்பு வலியை தந்தாலும், அதற்கு மருந்தாக இருவரும் அமர்ந்து, அவ்வப்போது ஊரைப்பற்றி பேசி உற்சாகம் கொண்டு மனதை ஆற்றிக்கொள்கின்றனர். கையில் உமிக்கரியுடன் பல்துலக்க சென்ற செல்லம்மாள், இரவு கணவருக்குப் பிடித்தமான காரத்துவையலுடன், புளியிட்ட கறியும் சமைக்க போவதாக கூறியவுடன், ரொம்ப உடம்பை அலட்டிக்காதே, நீண்ட நாட்களுக்குப் பிறகு இன்று தான் தலைதூக்கி நடக்கிறாய் என்று கூறும் பிரம்மநாயகத்தின் அக்கறையை காணமுடிகிறது. எந்த சூழ்நிலையிலும் மனைவியின் மீது கோபமோ, எரிச்சலோ கொள்ளாத கணவராக பிரம்மநாயகம் படைக்கப்பட்டுள்ளார்.

பொங்கலுக்கு ஊருக்கு போகவேண்டும், வீட்டு அரிசியை சாப்பிடவேண்டும், வரும்போது நெல்லி அடையும், ஒருபடி முறுக்கு வத்தலும் கொண்டு வரவேண்டும். எனவே கடைமுதலாளியின் காதில் இப்போதே போட்டு வையுங்கள் என்று கணவரிடம் கூறுகிறாள் செல்லம்மாள். கடையை நோக்கி நடக்கையில், காலையில் செல்லம்மாள் பேசிய வார்த்தைகள் மீண்டும் மீண்டும் மனதிற்குள் எதிரொலித்துக் கொண்டே இருந்தன. எப்படி முதலாளியிடம் இதை ஆரம்பிப்பது என்று தயக்கத்தோடு கடைக்குள் நுழைந்தார். ஒருவழியாக சற்று மனதைத் திடப்படுத்திக் கொண்டு முதலாளியிடம் பேசி, மூன்று சேலைகளை முன்பதிவு செய்துவிட்டு, இருட்டியதும் வீட்டை நோக்கி நடையைக் கட்டினார்.

கதவைத்திறந்துக் கொண்டு உள்நுழைகையில் இருட்டு முழுமையாக வீட்டை ஆக்கிரமித்திருந்தது. துளி வெளிச்சம் கொண்ட சிம்னி விளக்கு இருட்டின் பாரம் தாங்காது திணறியது. செல்லம்மாள் கட்டிலில் கிடந்த நிலை, அவள் சுயநினைவில் இல்லை என்பதை உணர்த்தியது. கையும், காலும் ஜில்லிட்டிருந்தன. கற்பூரத்தைலமும், சுக்குத்துண்டும் இம்முறை கைகொடுக்கவில்லை. ஆனால் நம்பிக்கையை கைவிடாமல் தனக்கு தெரிந்த அத்துனை கைவைத்தியத்தையும் பிரயோகித்ததில் அவளுக்கு சற்றே மயக்கம் தெளிந்தது. அவள் பிதற்றும் கேள்விகளுக்கெல்லாம் அவள் போக்கிலேயே பதில் சொல்லி, ஆசுவாசப்படுத்திக் கொண்டிருந்தார். மனதில் லேசாக பயம் எட்டிப்பார்க்க ஆரம்பித்தது.

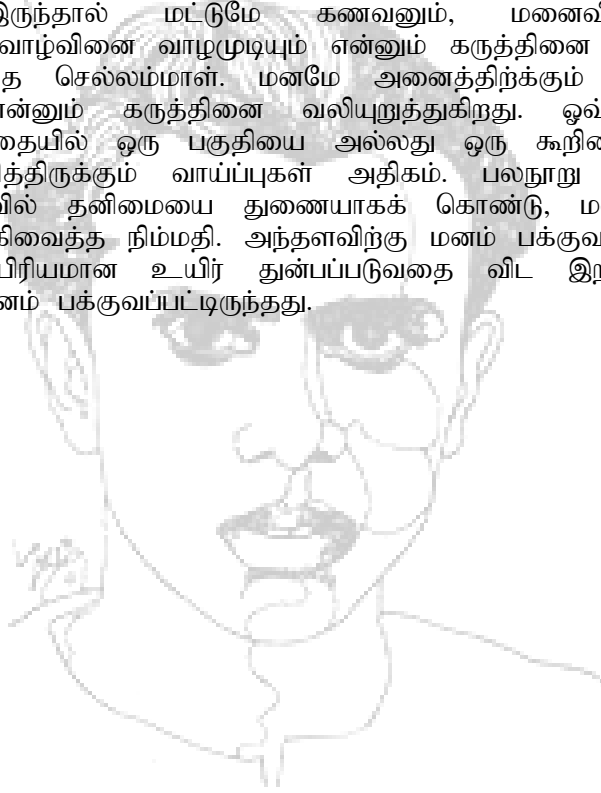
வைத்தியரைக் கையோடு அழைத்து வந்தார். அவர் செல்லம்மாளை சோதித்து விட்டு, மூன்று நாட்களுக்கு செந்தூரத்தை தேனில் குழைத்து உண்ணும்படியும், தைலத்தை மூக்குத் தண்டில் தடவும் படியும் செல்லிவிட்டு சென்றார். தன்னை பலகீனம் இல்லாதவள் என்று கூறிய, வைத்தியனை செல்லம்மாள் திட்டித்தீர்த்து விட்டாள். சற்று நினைவுவர புத்தம் புதிய மூன்று சேலையை, செல்லம்மாவிடம் காட்டிக் கொண்டிருந்தார். புரட்டி புரட்டிப் பார்த்து, பின் ஒருவாறு பச்சைநிற புடவையை தேர்ந்தெடுத்தாள். மூன்று நாட்களுக்குப் பின்னர் செல்லம்மாளின் இற்றுப்போன உடம்பு மேலும் மோசமானது. குமட்டலும், வாந்தியும், மயக்கமும் உடல்தளர்ச்சியும் அவளது உடம்பினை மாறி மாறி பதம் பார்த்தன.

வைத்தியரைப் பார்த்தால் தேவலை, என்று கணவரிடம் கூறினாள். செல்லம்மாளை தனியே விட்டு எவ்வாறு செல்வது என்ற குழப்பம் இருந்தாலும், வேறு வழியின்றி, கதவை வெளிப்பக்கம் தாளிட்டு விட்டு, மருத்துவரை அழைத்து கையோடு அழைத்து வந்தார். மருத்துவர் செல்லம்மாளை சோதித்துவிட்டு, ஊசிப்போட்டுவிட்டு, நன்றாக ஓய்வெடுக்கட்டும் என்றார். ஆனால் இது போன்றவர்களை வீட்டில்வைத்து மருத்துவம் பார்ப்பது அவ்வளவு நல்லதல்ல என்றார்

மருத்துவர். மனைவியின் அருகிலேயே அமர்ந்துக் கொண்டு பார்த்துக் கொண்டிருந்தார். நினைவலைகள் மெல்ல அசைப்போட்டன.

கொஞ்சம் முழிப்புத் தட்டி எழுந்த செல்லம்மாள், தாகம் என்றாள். ஓடோடி மனைவிக்கு வேண்டியதை செய்தார் பிரம்மநாயகம். சிறிது நேரத்திற்கெல்லாம் கையும், காலும் வெட்டி வெட்டி இழுத்தன செல்லம்மாளுக்கு. ஏதேதோ செய்து பார்த்தார், சித்தமருந்து, வெந்நீர்ஓத்தடம் பலனலிக்கவில்லை. பெரிதாக ஒன்றும் நடந்து விடவில்லை, செல்லம்மாள் நோயின் கோரமானப் பிடியிலிருந்து விடுபட்டாள். படுக்கையில் கிடத்தி அவள் ஆசையாக தேர்ந்தெடுத்த பச்சைப்புடவையை சுற்றி, நெற்றியில் குங்குமம் இட்டு, தலைமாட்டருகில் குத்துவிளக்கினை ஏற்றி வைத்து விட்டு செய்ய வேண்டியவற்றை செய்து முடித்தார். சற்று நிதானமாவே இருந்தார்.

பணம் இருந்தால் மட்டுமே கணவனும், மனைவியும் நல்லதொரு அன்போன்யமான வாழ்வினை வாழமுடியும் என்னும் கருத்தினை வீழ்த்தும் விதமாக அமைந்த சிறுகதை செல்லம்மாள். மனமே அனைத்திற்க்கும் பிரதானமே தவிர, பணம் அல்ல என்னும் கருத்தினை வலியுறுத்துகிறது. ஒவ்வொரு மனிதனின் வாழ்விலும் இக்கதையில் ஒரு பகுதியை அல்லது ஒரு கூறினை தன் வாழ்வில் நிச்சயம் அனுபவித்திருக்கும் வாய்ப்புகள் அதிகம். பலநூறு மைல்கள் கடந்து பட்டணத்து வாழ்வில் தனிமையை துணையாகக் கொண்டு, மனதிலிருந்த பெரும் பாரத்தினை இறக்கிவைத்த நிம்மதி. அந்தளவிற்கு மனம் பக்குவப்பட்டிருந்தது. கண் எதிரே தனக்கு பிரியமான உயிர் துன்பப்படுவதை விட இறப்பதே மேலானது, என்னுமளவிற்கு மனம் பக்குவப்பட்டிருந்தது.

கந்தசாமிப் பிள்ளையும் ‘தனிமனிதரும்’

கு தூர்காதேவி B.Com

ஆவிச்சி காலேஜ் ஆஃப் ஆர்ட்ஸ் & சைன்ஸ்

கடவுளும் கந்தசாமிப் பிள்ளையும், புதுமைப்பித்தன் எழுதிய சிறுகதை. புதுமைப்பித்தனின் சிறுகதைகள் பொழுதுபோக்குப் புனைவு வகையைச் சேர்ந்தவை அல்ல. அவை ஒவ்வொன்றும் சமுதாயப் பிரச்சனைகளை முன்னிறுத்தி அவரது நகைச்சுவையானச் சாடலுடன் அமைந்தவை. இச்சிறுகதையும், “கந்தசாமிப் பிள்ளை என்ற தனி மனிதரோடு” கடவுள் ஒரு நாள் தங்கி வாழ்ந்த நிகழ்வுகளைப் புனைந்து எழுதப்பட்டுள்ளது.

கதைச் சுருக்கம்

மே.க.ரா கந்தசாமிப் பிள்ளை அவர்களின் முன் ஒருநாள் கடவுள் (சிவன்) சாதாரண மனிதராகத் தோன்றி, பூலோகத்தைப் பார்க்க வந்ததாகவும், கந்தசாமிப் பிள்ளையின் விருந்தாளியாகச் சிலநாள் தங்கப் போவதாகவும் கூறுகிறார். ஒரு சாதாரண மனிதனாகத் தான் தன்னோடு இருக்க வேண்டும் கடவுள் என்பதைக் காட்டக்கூடாது என்ற நிபந்தனையுடன் கந்தசாமிப் பிள்ளையும் ஒத்துக் கொண்டு தன் வீட்டுக்குக் கடவுளை அழைத்துச் செல்கிறார்.

வீட்டில் தன் மனைவியிடம் தனது பெரியப்பா எனக் கடவுளை அறிமுகப்படுத்தி வைக்கிறார். கந்தசாமிப் பிள்ளையின் மகள் வள்ளி, தாத்தா, தாத்தாவென பாசமாகக் கடவுளுடன் ஒட்டிக் கொள்கிறாள். அவ்வப்போது கடவுள் தனது சுயநிலைக் காட்டும்போது கந்தசாமிப் பிள்ளை சமயத்தில் தடுத்துவிடுகிறார். கடவுளுக்குப் பூலோகத்தில் பிழைப்பு நடத்த சில ஆலோசனைகளைத் தருகிறார். இறுதியில் தானும் தேவியும் சேர்ந்து நடனமாடிப் பிழைக்க ஒத்துக் கொண்ட கடவுளைத் தனக்குத் நிருத்திய கலாமண்டலி பிரெசிடென்ட் திவான் பகதூர் சாஸ்திரிகளிடம் கந்தசாமிப் பிள்ளை அழைத்துச் செல்கிறார். அங்கு திவான் பகதூர் சபைக்கு தேவியின் கறுப்பு நிறம் எடுபடாது என்றும், அவர்களது நடனம் தெருக்கூத்தென்றும் கூறிவிடுகிறார். பூலோகத்தில் தன்னால் வாழ்வது சாத்தியமில்லை என்றுணர்ந்த கடவுள் மறைந்துவிடுகிறார். கந்தசாமிப் பிள்ளை நடத்தும் மருத்துவ சஞ்சிகைக்கு அவர் அளித்த ஆயுள் சந்தா 25 ரூபாய் மட்டும் இருக்கிறது.

“தாத்தா ஊருக்குப் போயாச்சா, அப்பா?” என்று கேட்டுக் கொண்டே எழுந்து உட்கார்ந்தது குழந்தை.

இக்கதையில் நடுத்திர மக்களின் வாழ்வின் சாதாரணமான போராட்டங்களும் கடவுளின் நிலைப்பாடும் கேலியான நகைச்சுவையுடன் சொல்லப்பட்டாலும் சமுதாய நிலை குறித்த கருத்துக்கள் முன்னிலைப்பட்டுள்ளன.

திறனாய்வு

கதையின் சில பகுதிகள்

கடவுளிடம் கந்தசாமிப் பிள்ளையின் நிபந்தனை எங்கிட்ட செல்லாது. நீர் வரத்தைக் கொடுத்துவிட்டு உம்பாட்டுக்குப் போவீர். இன்னொரு தெய்வம் வரும், தலைமைக் கொடு என்று கேட்கும். உம்மிடம் வரத்தை வாங்கிக் கொண்டு பிறகு தலைக்கு ஆபத்தைத் தேடிக் கொள்ளும் ஏமாந்த சோணகிரி நான் அல்ல. ஏதோ பூலோகத்தைப் பார்க்க வந்தீர். நம்முடைய அதிதியாக இருக்க ஆசைப்பட்டீர். அதற்கு ஆட்சேபம் எதுவும் இல்லை. என்னுடன் பழக வேண்டுமானால் மனுஷனைப் போல என்னைப்போல பழக வேண்டும். மனுஷ அத்துக்குக் கட்டுப்பட்டிருக்க வேண்டும். நான் முந்திச் சொன்னத மறக்காமல் வீட்டுக்குள் வரும்.

அருட்காட்சியகம்

குழந்தை வள்ளியுடன் கடவுள் செத்த காலேஜ், உயிர் காலேஜ் எனச் சுற்றிவிட்டு வந்த பின் கடவுளுக்கும் கந்தசாமிப் பிள்ளைக்கும் நடந்த உரையாடல்.

“கடுகடுப்புடன் கடவுள் எதற்காக ஓய், ஒரு கட்டிடத்தை கட்டி எலும்பையும் தோலையும் பொதிந்து பொதிந்து வைத்திருக்கிறது? என்னைக் கேலி செய்ய வேண்டும் என்ற நினைப்போ?”

“கந்தசாமி அவ்வளவு ஞானத்தோட இங்கு யாரும் செய்து விடுவார்களா? ஆழ்வத்தைக் காட்டுவதாக நினைத்துக் கொண்டு அப்படி எல்லாம் வைத்திருக்கிறார்கள்.”

தேவியின் கருமை நிறம்

கடவுளையும், தேவியையும் நிறுத்தி கலாமண்டலியின் பிரெசிடெண்ட் திவான் பகதூரிடம் நடன நிகழ்ச்சிக்கு வாய்ப்புக் கேட்டு கந்தசாமிப் பிள்ளை அழைத்துச் சென்ற போது அந்த பிரெசிடெண்ட் தேவியின் கருப்பு நிறம் குறித்துச் சொன்னது.

திவான் பகதூர், அம்மா ரொம்பக் கருப்பா இருக்காங்களே சதசில் சோபிக்காதே என்றுதான் யோசிக்கிறேன். அம்மா கோபிச்சுக்கக் கூடாது ஒன்று சொல்கிறேன் கேளுங்க. கலைக்கும், கருப்புக்கும் கானாவுக்கு மேல் சம்பந்தமே கிடையாது. நானும் முப்பது வருஷமா இந்த கலாமண்டலியிலே பிரெசிடெண்டா இருந்து வருகிறேன். சபைக்கு வந்தவர்கள் எல்லாருக்கும் கண்கள் தான் கறுத்திருக்கும்.

இந்தக் கதையில் அவர் என்னதான் சொல்ல வருகிறார். கடவுள் எதற்கு வந்தார். இங்கே வந்து என்ன சாதித்தார். என்ன! ஓ ஹென்றி ட்விஸ்ட் எங்கே? சிறுகதைக்கு இருக்க வேண்டிய உச்சம் எங்கே? இது என்ன என்றெல்லாம் கேட்டால் பதில் கிடையாது. மேதைகளுக்கு விதிகள் இல்லை. அவர்கள் விதிகளை உருவாக்குபவர்கள். இதையெல்லாம் அனுபவிக்கனும் ஆராயக்கூடாது! கதை பூராவும் ஓடிக் கொண்டிருக்கும் மெல்லிய நகைச்சுவை, சரளமான நடை, கந்தசாமிப் பிள்ளையின் பெண்ணின் சித்தரிப்பு எல்லாம் சேர்ந்து இந்த கதையை உன்னதமான ஒன்றாக்குகிறது. எனக்கு ஒரே ஒரு குறைதான் உண்டு - நடராஜனையும் பார்வதியையும் தெரியாத அயல் நாட்டினர் இந்தக் கதையை முழுமையாக ரசித்து முடிக்க முடியாது. எந்த மொழி பெயர்ப்பும் இதன் கலாச்சார ஆழத்தை இந்தியாவுக்கு வெளியே கொண்டு போக முடியாது என்பது மட்டும் தான்.

சமுதாயப் பித்தம்(ன்)

ரா அனுசுயா

முதுகலை தமிழ் முதலாம் ஆண்டு
செல்லம்மாள் மகளிர் கல்லூரி,
கிண்டி, சென்னை - 600 032

முன்னுரை

“வசனத்திற்கேற்ப இலக்கியம் தோன்றவில்லை, இலக்கியத்திற்கேற்ப வசனம் தோன்றவில்லை” இப்படி இருக்கின்றத் தொடர் புதுமைப் பித்தன் அவர்கள் வந்ததும் எங்குச் சென்றது? என்றே தெரியவில்லை மேல்நாட்டு கதைகளுக்கு முன் நம் எழுத்தாளர்களின் கதைகள் எல்லாம் சூரியனுக்கு முன் மின்மினியாகவே இருக்கின்றன - (1)

நான் கண்ட, படித்து வியந்தத் தமிழ் எழுத்தாளர்களின் என்னை மிகவும் கவர்ந்தவர்தான் புதுமைப்பித்தன் என்னும் சொ. விருதாச்சலம் அவர்கள். என்னதான் நல்ல கதைகள் எழுதினாலும் “மேல்நாட்டவர்கள் முன் நம்மை நிலைநாட்டவே முடியாது” என்று இருந்ததை முறியடித்து வந்தவர் “புதுமைப்பித்தன்”; தன்னுடைய புதுமையான கதைகளைக் கொண்டு இந்தச் சமுதாயத்தால் “பித்தன்” என்ற பெயரைப் பெற்றவர்.

சமுதாயத்தால் பித்தனானவனிடம் “நான் எதற்காக பித்தானேன்” என்பதை கீழே கனிச் சுவையைவிட அதிகமான என்னுடைய நடைச் சுவையில் காண்போம்.

சமுதாயப் பித்தம்(ன்)

மக்களுக்கு பொதுவாக அவர்களுடைய தீய இயல்புகளை எடுத்துக் கூறினாலே போதும். அடுத்த கணமே அவர்களிடம் இருந்து வருவது “எதிர்ப்பு” மட்டுமே. அதே அவர்களின் நல்ல குணங்களை எடுத்துக் கூறி பாருங்கள் அவ்வளவு புன்னகை வரும் “பெட்டர்மாஸ் லைட்டைப் போல” முகம் பிரகாசமாய் இருக்கும், புன்னகையுடன் நமக்கு கிடைக்கின்ற வரவேற்பே வேறு.....

இதுதான் மக்களிடம் மிகவும் அதிகமாக இருக்கின்ற ஒன்று. இதை உணர்ந்ததாலோ என்னவோ? புதுமைப்பித்தன் “மக்களின் இயல்புகள் மற்றும் சமுதாயத்தின் சூழல்” இவற்றையே கொண்டுப் புதுமையான வகையில் கதைகளை எழுதியுள்ளார்.

பால்வண்ணம் பிள்ளை எனும் கதையில் “நான் பிடித்த முயலுக்கு மூன்று கால்கள்” என்பது பால்வண்ணனின் பிடிவாதக் குணம். இது அனைத்து மக்களிடையே இருக்கின்ற இயல்பான ஒரு குணம்.

விழிப்புணர்வின்மை

பால் வண்ணம் பிள்ளை குடும்பக் கட்டுப்பாட்டின்மீது இருக்கிற நம்பிக்கையின்மையை அவருக்கே உரிய எள்ளலுடனும் கேலியுடனும் கூறுவது. இவ்வாறு மக்களின் இயல்புகளை கேலி கிண்டலுடன் எழுதி பிறருக்கு புரியும் வண்ணம் வசனத்தையும் ஒருங்கே அமைக்க யாரால் முடியும்?

சொல்ல வருகின்றக் கருத்தும் அந்தக் கருத்துக்குள்ளே பிறிதொரு பொருளும் வைத்து எழுதுவது கைவந்தக் கலையாச்சே. ஒரு நாள் கழிந்தது - ஒரு சமுதாயத்தில் வாழும் சாதாரண மனிதன் ஒரு நாளைப் போக்க எவ்வளவு சிரமப்படுகிறான், வறுமையின் அடையாளம் சாதாரண மக்களின் மனநிலை.

இதனைவிடக் கொடுமை பொன்னகரத்தின் குழந்தையின் உணவு “மணலும் மாவும்”. அதில் அரை டம்ளர் மாவு என்றால் மண்ணோ ஒரு டம்ளர் வறுமையின் உச்சக்கட்டம். ஆனால் அவரவர்கள் வாழும் வீடே அவர்களின் மாளிகைகளாகும்.

என்னதான் காசு பணம் இருந்தாலும் அதை வைத்துக் கொண்டு நிம்மதியாகத் தூங்கமுடியாது, அதே காசு பணம் இல்லாமலும் பிள்ளையோட முகத்தில் இருக்கின்றச் சிரிப்பைப் பார்த்துக்கொண்டே இருந்திடலாம். ஆனால், இப்ப இருக்கின்றச் சமுதாயத்திற்கு சரியானதாக வருமா?? மிகப்பெரிய கேள்விக்குறி.

ஒரு மனைவியின் மீது அவளின் கணவர் இப்படியும் பாசம் வைக்கிறான் என்பதனை “செல்லம்மாள்” கதையிலேயே அப்பொழுதே எழுதிவைத்துவிட்டார். அவருக்கு இப்ப இருக்கின்றச் சமுதாயத்தில் இப்படியெல்லாம் நடக்காது என்பது முன்கூட்டியே தெரிந்திருக்கிறதுபோல. அதனாலோ என்னவோ இப்படி ஒன்றை எழுதியிருக்கிறார். பித்தனின் சரித்திரத்தைப் படித்ததாலோ என்னவோ, அவரைப் போன்று இல்லாவிட்டாலும் ஏதோ கேலிகளும் கிண்டல்களும் என்னுடைய நடையில் வந்து வாழ்கின்றன.

பெண்ணிற்கு உரியனவாக சாபவிமோசனம், வாடாமல்லிகை, அகலிகை போன்றவற்றில் அவரின் சொல்லாட்சி மற்றும் ஆளுமை பெரிதாகக் காணப்படுகின்றன. பெண்களின் மீதான ஆண்களின் அடக்குமுறையைக் கூறுகிறது; இந்த அடக்குமுறை காலகாலமாகதான் தொடர்கிறது. “ஒரு ஆண் அவனுடைய நிலையை நிலைநாட்டவே எவ்வளவோ போராட்டங்களை பார்க்கவேண்டியுள்ளது. அவ்வாறு இருக்க ஒரு சாதாரண பெண்ணின் நிலை என்ன??” மிகப் பெரிய கேள்விக்குறி

இவைகள் ஏன் இவரின் கதையில் இடம்பெற்றன என்றால்? புதுமைப்பித்தன் அந்த அடக்குமுறையில் இருந்து மீறிதான் வந்தார் என அவரின் வசனங்களே புரியவைக்கின்றன அவரின் ஆதங்கத்தை.

“கடவுளும் கந்தசாமிப் பிள்ளையும்” - கடவுள் மீது நம்பிக்கை இருக்கலாம். ஆனால், அவரே எல்லாம் என்று நினைத்திருப்பதுதான் முட்டாள்தனம். இந்த ஒன்று மட்டுமே இப்போது இருக்கிற சமுதாயத்தின் ஒரு பெரிய அங்கமாகவே இருக்கிறது. “கல்லை கடவுள் என்று வழிப்பட்டது போக மனிதனை வழிப்பட தொடங்கிவிட்டன” அறியாமை மற்றும் விழிப்புணர்வின்மையின் தாக்கம்.

இவ்வாறு அனைத்துக் கதைகளும் மக்களின் இயல்புகளைப் பற்றியே எடுத்துக் கூறுகின்றன. தனி மனித உணர்வுகளை அடிப்படையாகக் கொண்டும், சமுதாயச் சிக்கல்களை மையமிட்டும், தத்துவங்களை அடிப்படையாகக் கொண்டும், காதல் மற்றும் வறுமையைக் கருவாகக் கொண்டும், பேய், பிசாசு, வேதாளம் இவற்றையும், கேலிக் கிண்டல்களையும், நகர வாழ்க்கையின் போலித் தன்மையை வெளிக்காட்டுவது போன்ற இயல்புகள் மற்றும் தன்மைகள் போன்றேக் கதைகள் அமைந்துள்ளன. அவருக்கே உரிய எள்ளல், பகடி, அங்கதம், நக்கல் என்ற வடிவங்களில் வெளிப்படுகின்றன. சொல்லாட்சி, மொழிநடை, ஆளுமை மிகவும் சிறப்புடையதாக அமைந்துள்ளன.

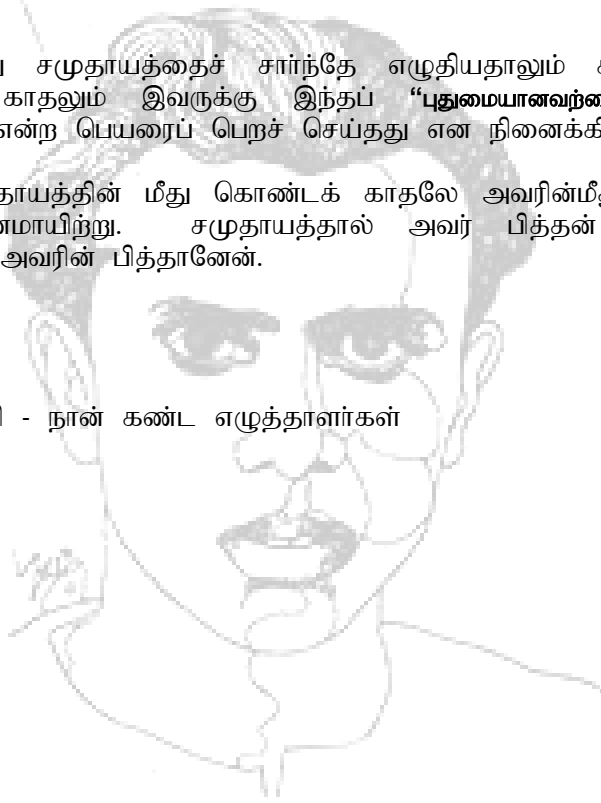
முடிவுரை

இதுபோன்று சமுதாயத்தைச் சார்ந்தே எழுதியதாலும் சமுதாயத்தின் மீது அவர் கொண்ட காதலும் இவருக்கு இந்தப் “புதுமையானவற்றைக் கூறும் பித்தன்” (புதுமைப்பித்தன்) என்ற பெயரைப் பெறச் செய்தது என நினைக்கின்றேன்.

அவர் சமுதாயத்தின் மீது கொண்டக் காதலே அவரின்மீது நான் கொண்டப் பித்துக்குக் காரணமாயிற்று. சமுதாயத்தால் அவர் பித்தன் ஆனார்; அவரின் வசனத்தால் நான் அவரின் பித்தானேன்.

குறிப்பு:

(1) கு. அழகிரிசாமி - நான் கண்ட எழுத்தாளர்கள்

‘நினைவுப் பாதையில்’ புதுமைப்பித்தனின் பயணம்

முனைவர் ப மகாலிங்கம்

மொழிகள்புல முதல்வர்,
வேல்ஸ் அறிவியல் தொழில்நுட்ப உயர் ஆராய்ச்சி நிறுவனம், சென்னை-117

நுழைவு வாயில்

தமிழில் கால்பதித்த சிறுகதையை, வீறுகொண்டு தலைநிமிர்ந்து நடைபயில்செய்த ஆளுமைதான் புதுமைப்பித்தன் ! ‘சிறுகதைமன்னன்’ என அந்நாளில் கொண்டாடப்பட்ட பெருமை இவருக்கே உரியது! இவரின் கதைதோறும் வாழ்வு எதார்த்தத்தின் ஆழமான உணர்வுகள் பளிச்சிடும்! புதுமைப்பித்தன் தம்கதைகளில் எதைச் சொல்கிறார் என்பதற்கு இணையாக எப்படிச் சொல்கிறார் என்பதும் உன்னிப்பாகக் கவனிக்கத்தக்கக் கலைநுட்பமாக வெளிப்படுவது குறிப்பிடத்தக்கது. “நினைவுப் பாதையில்” புதுமைப்பித்தன் நிகழ்த்தும் சிறுகதைப் பயணக் கோலங்கள் இங்கு ஆய்வுப் பதிவாகின்றன.

இறப்புக் காட்சி

சிறுகதையின் தொடக்கமே “வள்ளியம்மையாச்சி இறந்துபோன” காட்சியோடு தொடங்குகிறது. இறப்பிலாத் தொடக்கம்? என்பவர்க்கு மனித உணர்வின் பிறப்பிற்கான இடம் இதுதான் என்பது போல புதுமைப்பித்தனின் எழுத்து நம்மை இட்டுச் செல்கிறது ! அரைநூற்றாண்டுக் காலத்திற்கும் மேலாக வாழ்வின் மேடுபள்ளங்களில் எல்லாம் ஒன்றிப்பயணித்த பழுத்த இல்லற இணையர்; தம் காதல் மனைவியின் மறைவால் பிரிவுத்துயரின் உச்சத்தில் உழலும் முதியவர் வைரவன் பிள்ளையைச் சோகச் சிற்பமாக வடித்துள்ளார் புதுமைப்பித்தன். சடமாகிவிட்ட மனைவியும் சடமாக உயிர் தாங்கியிருக்கின்ற கணவனும்தான் இதில் கதாநாயகி-கதாநாயகன் ! இந்த இருவரைச் சுற்றியே கதை சுழல்கிறது.

கதை நிகழ்வுகள்

“நான்கு ஐந்து நாள்களுக்கு முன்பு சனிக்கிழமையன்றுச் சறிக்கி விழுந்து கால் மற்றும் இடுப்பில் ஊமைக்காயங்களுடன் படுத்தவள்; எழவேஇல்லை; நேற்று வாழ்வு முடிந்துவிட்டது !” இதுதான் வள்ளியம்மையாச்சியின் மரணம் குறித்த அறிக்கை! இன்று இரண்டாம்நாள் கிரியையான காடேற்று. குடும்பத்தின் சோகச்சூழலில் உற்றார் உறவினர்கள் எல்லாம் நேற்று இரவு நெடுநேரம் வரையில் அவரவர் வயதிற்கும் அனுபவத்திற்கும் ஏற்பப் பொத்தாம் பொதுவாக ஆறுதல் கூறிப் பேசிக்கொண்டிருந்தவர்கள், வீட்டில் ஆங்காங்கே அப்படியே படுத்துத் தூங்கிக் கொண்டிருந்தனர்.

இன்றுகாலை இன்னும் விடியவில்லை; ஆனால் ஒருவர் மட்டும் முழங்காலைக் கட்டிக்கொண்டுத் தூங்காமல் உட்கார்ந்து கொண்டு இருக்கிறார்

மேலே எதையோ பார்த்தபடி இருக்கிறார். எதன்மீதும் படியாத பார்வையாகத் திக்பிரம்மை பிடித்த நிலையில்தான் அவர்; அவர்தான் வைரவன் பிள்ளை! குடும்பத்தில் எல்லோரும் சோகத்தில்தான் இருக்கிறார்கள் என்றாலும் ஒவ்வொருவரின் சோக நிலைப்பாட்டையும் புதுமைப்பித்தன் சொல்லோவியமாகத் தீட்டி உணர்த்துகின்றார். மூன்று தலைமுறையின் மனஉணர்வுகளும் அதில் பதிவாகியிருப்பது குறிப்பிடத்தக்கது! வள்ளியம்மையாச்சியின் இறப்பு சொந்தப்பந்தங்கள் ஒவ்வொருவரின் மனவோட்டத்தையும் புரிந்துகொள்வதற்கான அளவுகோலாகவே ஆகிவிட்டதைப் புதுமைப்பித்தன் தனக்கே உரிய சாடல் போக்கில் சொல்லிச் செல்கின்றார்.

விடிவதற்கு முன் தொடங்கி, அன்று முற்பகல் ஆச்சியின் இறுதிப்பயணம் வீட்டிலிருந்து புறப்படுவது வரையிலான மிகக் குறுகிய கால எல்லையையே கதை நிகழ்காலமாக ஆக்கியுள்ளார் புதுமைப்பித்தன்; அதற்குள்ளாக வைரவன் பிள்ளையின் குடும்பத்தை மட்டுமல்லாமல் மனிதவாழ்வின் போக்கையே அவர் படம்பிடித்துக் காட்டிவிடுகின்றார்.

உறங்காத உள்ளம்

வைரவன் பிள்ளையின் உறங்காத உள்ளம் ஆச்சியைக் கைப்பிடித்த காலம்தொட்டு அடுக்கடுக்கான நிகழ்வுகளை அசைபோட்டுக் கொண்டிருந்தது. தம் இரண்டு மகள்கள், மகன், பேரன், பேத்தியர் ஆகியோருக்கு அனுசரனையாக ஆதரவாக வைரவன் பிள்ளையின் பாசமும் ஆதங்கமும் வெளிப்படுகின்றன. ஆனால் இவர்கள் ஒவ்வொருவரும் தம் தேவையை அடியொற்றியே தங்களை வெளிப்படுத்தி நிற்கின்ற தன்மையைப் புதுமைப்பித்தன் மிகநுட்பமாகச் சுட்டியுள்ளார். முதல்நாள் இரவு மூத்தமகள் பாப்பாத்தியும் அவள் பிள்ளைகளும் படுத்திருக்கின்றகூழல்; குசு குசு என்கிற சப்தம்.

“ஏட்டி, அஞ்சு கொத்துச் சவடி(சங்கிலி) உனக்குன்னுதானேட்டி சொன்னா. பேச்சியம்மை கேக்கதுக்கு மின்னெ நீபோய் உங்க தாத்தாகிட்ட கேட்டு வாங்கிக்க!” (நினைவுப்பாதை, உதயம், ப. 27)

இது தம்மூத்தமகள் பாப்பாத்தியின் ஆதங்கக் குரல்தான் என்பதை வைரவன் பிள்ளை தெரிந்துகொண்டார்; அதற்குள் வைரவன் பிள்ளையின் மனம், தம்மகள் பாப்பாத்தி கைக்குழந்தையாய்த் தவழ்ந்தது முதல் மணப்பந்தல் கோலம் வரையில், ஆச்சியில்லாத தனிமைச்சோகத்தைத் தாங்கிக்கொண்டே அசைபோட்டது!

“பாப்பத்தியின் மகளுக்குதான் அந்தச் சங்கிலி என்று பாட்டி சொல்லியிருந்தால், வேறு யாருக்கு அது போய்விடப்போகிறது? பாவம் பாப்பாத்தி பிறந்தது முதல் எங்கள் குடும்பத்தின் பணமுடையிலேயே வளர்ந்தவள்-கஷ்டத்தில் வளர்ந்த பெண் - காசில் இருந்த கருத்து அளவுக்கு மீறி வளர்ந்துவிட்டது..அவள் மகளுக்குதானே அந்தத் தங்கச்சங்கிலி.. அதற்குள் எதற்கு இந்த சின்னப்புத்தி” எனக் கேள்வி எழுப்பிடும் தந்தையின் மனம், முதல் மகளின் போக்கை ஒருவகையில்நியாயப்படுத்திப் பார்க்கிறது..

வீட்டுக்கு வெளியே குடிமகன் சுடலை ஊதிய இரட்டைச் சங்கின் அலறல் மறுநாள் வந்ததைப் பிள்ளையவர்களின் பிரக்ஞைக்குக் கொணர்ந்தது. சங்கொலியின் ஏக்க அலைகளுடன் கலந்த பெண்களின் அழுகைக்குரல் வைரவன் பிள்ளையின் மனப்பாரத்தை அதிகப்படுத்தியது. தம் வாழ்க்கைத் துணைநலம் ஆச்சியின் அருமை பெருமைகளை நினைந்து உருகிடும் அவர்தம் அகம்,

புதுமைப்பித்தன் எழுத்தின் வழி, ‘தம்புகழ் நிறீஇத் தாம் மாய்ந்த மன்னா உலகத்து நிலையாமையை’ புறத்தால் (புறம்: 165) எதிரொலிப்பதாக அமைந்துள்ளது! வள்ளியம்மையாச்சியின் பிரிவு குறித்து உறவுக்காரப் பெரியவர்கள் ஆறுதல் சொல்லும் வகையில், பிள்ளையருகில் இருந்துப் பேசிக்கொண்டிருந்தனர்; “விதி வந்து விட்டது என்ன செய்ய? என்றார் ஒருவர்; ஏதோ கண்டமாம் வந்துவிட்டது அதனால்தான் என்றார் மற்றொருவர்; புதுமைப்பித்தனின் கதைமாந்தர்களின் வழி வெளிப்படும் சிந்தனைகள்,

“நெருநல் உளனொருவன் இன்றில்லை என்னும்
பெருமை யுடைத்திவ் வலகு” (குறள்: 336)

என்று வள்ளுவத்தை எண்ண வைக்கின்றது.

தூரத்தில் வாழ்க்கைப்பட்டிருந்த கடைக்குட்டி மகள் பார்வதி “வந்து சேர்ந்துவிட்டாள்” என்பதை உணர்த்திய “ஐல் ஐல்” என்ற மாட்டுவண்டிச் சத்தம் வைரவன் பிள்ளையின் மனத்திற்குத் திருப்தி தந்தது! இந்தச் சோகச் சூழலுக்கிடையில், தம் நான்கு வயதுப் பேரனின் துடுக்குத் தனத்தால் அவன் விழுந்துவிடாமல் இருக்க வேண்டித் தம் உணர்வற்ற நிலையிலே அவனை ஒரு கையால் அணைத்தார் வைரவன்பிள்ளை. தாத்தாவிடம் ஒண்டிக்கொண்டு அவரை அண்ணாந்து பார்த்தவண்ணம், “நாந்தான் ஆச்சிக்கு நெய்ப்பந்தம் பிடிச்சேனே!” (உதயம், ப. 27) எனத் தம் திறமையை விளக்கிப் பேரன் என்னும் உறவைச் சிறுவன் நிலைநாட்டிக் கொண்டிருந்தான்! மொட்டைபோட்ட தலையோடு முன்னால் செல்லும் அவரின் ஒரே மகனின் மனசிலோ நடையிலோ கவலை தள்ளாடவில்லை என மனித மனப்போக்கிலான முரண்களை மிக நுட்பமான முறையில் புதுமைப்பித்தன் இதில் புரியவைக்கின்றார்.

வீட்டில் இறுதிக் கிரியைக்கான ஏற்பாடுகள் நடந்து கொண்டிருந்தன. பின்னர் இறுதிப் பயணம் வீட்டை விட்டுப் புறப்பட்டது. கடலை முன்னால் முழங்கிக்கொண்டே நடந்தான். வைரவன் பிள்ளை கைத்தடியை ஊன்றிக்கொண்டு தள்ளாடி நடந்தார்.

“வைரவன் பிள்ளை மனக்கண்முன் மணக்கோலத்தில் பதினாறு வயதில் பார்த்த வள்ளியம்மையாச்சியின் உருவம் நின்றது. கடலை சங்கை முழக்கினான். இனிப் பார்க்கப்போவதை வைரவன் பிள்ளை மனது நினைக்க மறுத்தது” (உதயம், ப. 30) எனப் புதுமைப்பித்தன் வைரவன் பிள்ளையின் கையறுநிலையை நம் உள்ளங்களில் உறைய வைக்கின்றார்.

இறப்பு சார்ந்த சொல்லாடல்கள்

வள்ளியம்மையாச்சி வீட்டின் மையப்பகுதியில் சடமாகக் கிடத்தப்பட்டுள்ளார்; அன்று இரவுப் பொழுதில் உறவினர்கள் எல்லாம் வெளியே வாசலில் தூங்கிக் கொண்டிருக்கின்ற காட்சியை விவரிக்கின்ற புதுமைப்பித்தன், “விசிப்பலகையின் மேல் முழுதும் போர்த்த உடலங்கள், சமயா சமயங்களில் குறட்டை விட்டு, உயிர் இருப்பதைத் தெரிவித்துக் கொள்கின்றன” (உதயம், ப. 27) எனப் போகின்ற போக்கில் எழுதிச் செல்கின்றார்.

“உறங்குவதும் போலும் சாக்காடு உறங்கி
விழிப்பது போலும் பிறப்பு” (குறள்: 340)

என்னும் வள்ளுவத்து வாழ்வோவியத்தை நம் கருத்தில் நிறுத்துவதாக இது அமைகிறது.

வைரவன் பிள்ளையிடம் ஒண்டி நிற்கின்ற பேரனான சிறுவனிடம் உறவினர் சுந்தரம், உங்க அம்மா எங்கடா? எனக் கேட்கின்றார். “செத்துப் போயிட்டா!” என அர்த்தம் இல்லாமல் சிறுவன் சொல்வதான ஒருகாட்சி புதுமைப்பித்தன் எழுத்தில் பதிவாகிறது!

ஆச்சியைச் சுற்றி ஒப்பாரி வைத்து அழுகின்ற பெண்களின் அலறல் சத்தம் உரக்க ஒலிகின்றது. ஆனால் தத்தம் சொந்த சோகங்களை நினைத்து விடுகின்ற கண்ணீர்த் துளிகளாகவே அவை வெளிப்படுகின்றன எனப் புதுமைப்பித்தன் தம் எழுத்தில் நையாண்டி செய்கின்றார்.

புதுமைப்பித்தனின் “நினைவுப் பாதை” சிறுகதையில் இப்படிப் பற்பல சொல்லடல்கள் இறப்பைச் சார்ந்து வெளிப்படுவதை உணரமுடிகிறது. சோகச் சூழலில், சார்ந்ததன் வண்ணமாகிடும் மனித மனப்போக்கிற்கிடையில் “இறப்புகூட இயல்பாகிப் போய்விடுகின்ற எதார்த்தநிலை” புதுமைப்பித்தனின் எழுத்தில் வெளிப்பட்டு நிற்கின்றது.

மனப்பந்தமெனும் மணப்பந்தயம்

ஐம்பதாண்டுகளுக்குமுன் திருமணம் கொண்டு இல்லறத்தை இருவருமாகத் தொடங்கியவர்கள்தான் வள்ளியம்மையாச்சியும் வைரவன் பிள்ளையும்! ஆனால் அந்த ஓட்டத்தில் ஆச்சியோ இன்று இல்லை! வைரவன் பிள்ளை மட்டும் தாம் அன்று தொடங்கிய மணப்பந்தயத்தில் தனியாக ஓடிக்கொண்டு.. இல்லைஇல்லை தள்ளாடிக் கொண்டிருக்கிறார். ஒன்றாகத் தொடங்கிடும் மணப்பந்தயம் ஒன்றாக முடிவதற்கு வாய்ப்பில்லை! இதுதான் இயற்கையின் நியதி! இன்று ஆச்சி இல்லைதான்; ஆனாலும் ஆச்சியின் ஆன்மாவெனும் நினைவு, வைரவன் பிள்ளையின் மனவோட்டத்தில் இன்றும் நிற்காமல் ஓடிக்கொண்டேயிருக்கின்றது!

மனித வாழ்வின் உறவுக்கு உரமாக இருப்பது இரத்த பந்தம்தான் என முழங்கப்படுகிறது. இது உண்மைதான்! அடுத்தடுத்த தலைமுறையாம் மக்கட் செல்வங்களெல்லாம் இந்த இரத்த உறவில் கட்டுண்டவர்கள் எனும் பெருமைக்கும் பெருமிதத்திற்கும் உரியவர்கள்! ஆனால் மணப் பந்தத்தால் வாழ்வில் இணைந்த இந்த உறவுகளுக்கெல்லாம் மூல ஊற்றாக - காரணமாகத் திகழ்கின்ற அந்த வாழும் தெய்வங்களான பெற்றோருக்கு இடையில் இந்த இரத்தபந்தம் என்பதற்குப் பொருள் ஏதேனும் உண்டோ? இந்த இருவருக்கும் இடையேயான பந்தம், இரத்த பந்தமல்ல; இதயபந்தம்! அன்பெனும் இழையால் கட்டப்பட்ட மாண்புறு மணப்பந்தம்!

இரத்த பந்தங்கள் எல்லாம் அவரவர் தேவையை நாடிக் காலத்திற்கு ஏற்றவாறு ஒடுகின்றன. மணப்பந்தம் மட்டுமே காலமெல்லாம் ஒருவருக்கு ஒருவராக அன்புப் பிணைப்பினால் தாங்கி நிற்கின்றது! தங்கி நிற்கின்றது! பிரிவிற்குப் பின்னும் நினைவெனும் கோயிலில் தேங்கி நிற்கின்றது! தாய் தந்தையரின் தமக்குள்ளான உறவென்பது நிலைத்த அன்பிழையால் கட்டப்பட்ட அதிசய உறவு! அற்புத உறவு! உன்னதம் தோய்ந்த உள்ளார்ந்த உறவு! அந்த உறவுக்கு ஈடு இணை உலகில் வேறு ஒன்று கிடையாது! முன்பைக் காட்டிலும் மனைவி வள்ளியம்மையாச்சியின் இறப்பில், புதுமைப்பித்தன் வடித்துக் காட்டும்

வைரவன்பிள்ளை அணுஅணுவாக ஒவ்வொரு அசைவிலும் இவற்றை உணர்கின்றார்; உணர்ந்து வாடுகின்றார்.

கடைவாயில்

தம் மனைவியின் இறப்புச் சூழலில் பல்வேறு சடங்கு சம்பிரதாயங்களுக்கும் உறவினர் விசாரிப்புகளுக்கும் இடையிலேயும் வைரவன் பிள்ளையின் உறங்காத உள்ளம் ஆச்சியின் நினைவுகளிலேயே ஆழ்ந்து அசைபோட்டுக் கொண்டே இருக்கிறது. “அற்றைத் திங்கள் அவ்வெண்ணிலவில் (புறம்: 112)” எனவரும் சங்கப்பாடல் பாரிமகளிர் தம் ஒப்பாரி உணர்வின் அவலம் வைரவன் பிள்ளையின் கையறுநிலையாக இங்கு வெளிப்படுவதைப் புதுமைப்பித்தன் திறம்பட வடித்துக் காட்டுகின்றார்! இரங்கல் உணர்வைத் துல்லியமாக வெளிப்படுத்தும் வகையில் நனவோடை உத்திமுறையைப் புதுமைப்பித்தனின் எழுத்து வெகுநுட்பமாகக் கையாண்டு, படிக்கும் வாசகரையும் “வைரவன் பிள்ளையாக” மாற்றி விடுகிறது.

புதுமைப்பித்தனின் இந்தச் சிறுகதையைப் படிக்கும் வாசகர்களுக்குப் படித்து முடித்தவுடன் ஏதோ இறப்பு வீட்டுக்குப் போய்வந்த மனப் பாரத்தையும் சோகத்தையும் அப்படியே தந்து நிற்கின்றது. எங்கோ எப்போதோ நிகழ்ந்ததாகச் சொல்லப்படுகின்ற ஒருகற்பனை இறப்பைப் புதுமைப்பித்தன் தம் கையறுநிலைக் கருத்துவண்ணத்தால் இலக்கியமாகப் படைத்துச் சோகப் படையலாக்கியுள்ளார்! சோகச் சுவடுகளுக்கிடையில் வாழ்வின் போக்கியல்புகளைத் தமக்கே உரிய நையாண்டிச் சாடலுடன் புரிந்துணர்வாக்கியுள்ளார். மனித மனத்தின் அடிஆழம்வரை சென்று உணர்வு ஊற்றுக்கண்ணைத் திறக்கச் செய்கின்ற ஆற்றல் இறப்பெனும் பிரிவு ஒன்றுக்கு மட்டுமே உண்டு! அதனைப் புதுமைப்பித்தனின் எழுத்து அவர்தம் ‘நினைவுப் பாதை’ சிறுகதையில் தக்கவகையில் நிகழ்த்திக்காட்டி வெற்றிகண்டுள்ளது!

பயன்பயந்த முதன்மைப் படைப்பு:

புதுமைப்பித்தன், நினைவுப்பாதை, உதயம், (சிறுகதைத்தொகுப்பு), பிரிசாட் பப்ளிகேஷன்ஸ், சென்னை, 2009

துணைமை நூல்கள் :

திருக்குறள், திருவள்ளுவர் (டாக்டர் மு.வரதராசன் தெளிவுரை), தென்னிந்திய சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம், சென்னை, 1986

புறநானூறு, மூலமும் பழைய உரையும், உ.வே.சா நூல்நிலையம், சென்னை, 1971

புதுமைப்பித்தன் புனைவுகளில் வறுமை

பா. விஜயிரபா

உதவிப்பேராசிரியர், தமிழ்துறை
டாக்டர் எம்.ஜி.ஆர் கல்வி மற்றும் ஆராய்ச்சி நிறுவனம்
மதுரவாயல், சென்னை - 600 095

தமிழ் இலக்கிய உலகில் குறிப்பிடத்தக்க எழுத்தாளர்களில் ஒருவர் புதுமைப்பித்தன் அவர்கள். ஒவ்வொரு மொழியிலும் அம்மொழிக்கான சிறுகதை இலக்கியம் உருப்பெறுவது என்பது அவசியம். அவ்வகையில் தமிழுக்கான புனைகதைகளை உருவாக்கியவர் இவர். எழுத்தாளர்களுக்கான நிறுவன அங்கீகாரமும், கவனிப்பும் கிடைக்கப்பெறாத அக்காலத்திலேயே தமிழ் வாசகர்களின் மத்தியிலும், எழுத்தாளர்களிடமும் ஒரு நன்மதிப்புடன் வாழ்ந்து மறைந்தவர் இவர். அவரது கவிதைகள் இலக்கிய உலகிற்கே ஒரு திருப்புமுனையாக அமைந்தது எனலாம்.

அத்தகைய புதுமைப்பித்தனின் எழுத்துக்கள், சமூகத்தின் பலகூறுகளையும், சிந்தனை ஓட்டத்தையும் எடுத்துக்கூறுவதாக உள்ளன. இலக்கிய உலகில் புதுமை படைத்த புதுமைப்பித்தன், சமூகம், குடும்பம், பெண்ணியம் தொடர்பான பலசிறுகதைகளையும் எழுதியுள்ளார். இவருடைய எல்லா சிறுகதைகளும் ஏதோ ஒருவிதத்தில் பெண்ணின் உடல்வழியாக பயனிப்பவையாக உள்ளன. பெண்ணுடல் மீது கொண்ட ஈர்ப்பின் காரணமாக சமூகத்தில் நிகழ்ந்து கொண்டிருக்கும் இயலாமைகளேயே பெரும்பான்மையான கதைகளின் மையமாக அமைத்துள்ளார். அவற்றில் பொன்னகரம், கவந்தனும் காமனும், அகல்யை, வாடா மல்லிகை, செல்லம்மாள்.... போன்றவை குறிப்பிடத்தக்கவையாகும். அதில் “பொன்னகரம்” பற்றி இக்கட்டுரையில் காணலாம்.

பொன்னகரம்

புதுமைப்பித்தன் கதைகளில் ஒவ்வொன்றும் ஒவ்வொரு வகை கருவினைக் கொண்டதாக விளங்கும். தாம் கருதிய எண்ணங்களைச் சிறுகதை வாயிலாகத் தெளிவாகச் சொன்னவர். வாழ்க்கையில் நடக்கும் சிக்கல்களுக்குத் தீர்வு காணும் வகையில் அவரது பொன்னகரம் சிறுகதை அமைகின்றது.

பொன்னகரத்தில் பெண்கள் மில் கூலிக்காரர்களாக வேலை செய்பவர்கள். கதை நாயகி அம்மாளு, ஊதாரித்தனமான புருசன் முருகேசன். அவன் குடித்துவிட்டு “ரேஸ்” விளையாடிவரும்பொழுது விபத்துக்குள்ளாகி அடிபடுகிறது. அவனுக்கு “பால் - கஞ்சி” வேண்டுமாம்!. அம்மாளுக்கு கூலிபோட இன்னும் இரண்டு நாள் இருக்கிறது. “வீட்டில் காசேது!” என வருத்தப்படுகிறாள்.

ஒருவன் அம்மாளு மேல் ரொம்பநாளாகக் “கண்” வைத்திருக்கிறான். இருவரும் இருளில் மறைகின்றார்கள். அம்மாளு முக்கால் ரூபாய் சம்பாதித்துவிட்டாள். “ஆம், புருஷனுக்குப் பால்-கஞ்சி வார்க்கத்தான்!” என்று

புதுமைப்பித்தன், குடும்பத்தில் நடக்கும் பிரச்சினைகளையும் அதனை உண்டாக்கும் வறுமையையும் நன்கு சித்தரித்துள்ளார்.

“வறுமை என்பது மனித நிலைப்பட்ட வாழ்வுக்கு வேண்டிய பொருளியல் தேவையாகும்.”¹ வறுமை என்பது பொருள் இல்லாமையேயாகும். தம் அறிவுக்குறைவினால் கெடுகிறவர்களைவிட தம்மால் ஏற்பட்ட சூழ்நிலைகளாலும், தீய பழக்கவழக்கம், கூட்டுறவுகளாலும் கெடுகிறவர்களே அதிகம். “வறுமை என்பது வெறும் வயிற்றுப் பசியோடு மட்டும் நிற்பதில்லை. அது, அறிவையையும், ஆத்மாவையும் அழிக்கவல்லது.”² என்று அறிஞர்கள் பலவாறாக வறுமையின் கொடுமையை புலப்படுத்துகிறார்கள்.

குடும்பச்சிக்கல்கள்

திருமணமும் குடும்பமும் ஆண்களுக்குப் பெண்களை உரிமைப் பொருளாக்கி ஆளக்கூடிய அதிகாரத்தைத் தருகின்றன. திருமண உறவிலும் சமூகத்திலும் அடிப்படையாக இன்றுவரை அமைந்து விளங்குவது வீட்டுப்பணிகள்தான். ஆனால் இப்பணியை வெற்றிகரமாக முடிக்கும் பெண்களுக்கோ எவ்வித சிறப்பும் தரப்படுவதில்லை. சொற்ப வருமானத்தைக் கூலியாகப் பெறும் பெண்களுக்கு பொருளாதாரப்பிரச்சினையே தலையாயப் பிரச்சினையாகின்றது. அத்தகைய பிரச்சினைகளில் சிறைப்பட்டுக்கொண்டவள் தான், இந்த அம்மாளு. கணவனுக்கு பால்-கஞ்சி வாங்குவதற்குகூட காசு இல்லாமல் தவிக்கிறாள், வேறுவழியில்லாமல் தன் கற்பை விற்கிறாள்.

சங்ககாலத்தில் கற்புநெறி தவறிய பெண், “கொண்டோன் பிழைத்தவள்”(மணி:13:6) “மனையறம் பிழைத்தவள்” (மணி22:53) என்று சமூகத்தினரால் அடையாளப்படுத்தப்பட்டதாக மணிமேகலையில் சீத்தலைச்சாத்தனார் கூறுகின்றார். இதனையே பாரதியாரும்,

பாட்டுக் கலந்திடவே - அங்கேயொரு
பத்தினிப்பெண் வேண்டும் - எங்கள்
கூட்டுக் களியினிலே - கவிதைகள்
கொண்டு தர வேண்டும்.....³

என்று பராசக்தியிடம் வேண்டுகிறார் பாரதியார்.

பாரதியார் கற்புடைப் பெண்களை பத்தினி, பதிவிரதை என்றெல்லாம் பேசுவதில் இருந்து பெண்ணிடம் கற்பை அதிகமாக வற்புறுத்தியுள்ளார். அதனையே திருவள்ளுவரும், மனைவியின் சிறப்பை தன் வாழ்க்கைத் துணைநலத்தில்

“தற்காத்துத் தற்கொண்டான் பேணித் தகைசான்ற
சொற்காத்துச் சோர்விலாள் பெண்”⁴

என்று கூறுகிறார்.

ஒரு பெண் கற்புநெறி தவறாது தன்னையும் காத்துக்கொண்டு தன் கணவன் ஒருவனையே பேணி இல்லறத்தையும் காப்பவளே சிறந்தபெண் என்கிறார். கம்பர் ஒரு பெண்ணுக்கு தாய்மை என்பதைவிட கற்பே சிறந்ததாக இருக்கவேண்டும். என்று கைகேயின் வாழ்வுமூலம் உலகிற்குச் சுட்டியுள்ளார். அத்தகைய உலகில் சங்ககாலம் முதல் இன்று வரை புலவர் பெருந்தகைகள் பலர் கற்புக்கு

முக்கியத்துவம் கொடுத்தனர். ஆனால் 20-ஆம் நூற்றாண்டின் புதுமைப்பித்தன் கற்பு என்பது உடலோடு சம்பந்தப்பட்டது அன்று, உள்ளத்தோடு சம்பந்தப்பட்டது. சூழ்நிலையினால் உடல் தூய்மை இழப்பினும் உள்ளத்தூய்மை கெடாது. கற்பு தூய்மை இழக்காது என பொன்னகர சிறுகதை மூலம்

“என்னமோ, கற்பு, கற்பு என்று கதைக்கிறீர்களே! இதுதான், ஐயா! பொன்னகரம்” ⁵

என்று கூறுகிறார்.

தொகுப்புரை

தமிழகத்தில் அன்றுமுதல் இன்றுவரை பல எழுத்தாளர்கள் சிறுபத்திரிகைகள் வழி தினமும் அறிமுகமாகிக் கொண்டிருந்தாலும் சிலர் மட்டுமே நினைவில் நிற்கும் படியான கதைகளை எழுதி சிறுகதை வரலாற்றில் தம்மை நிலைநிறுத்திக் கொள்கிறார்கள். அவர்களுள் ஒருவராகத் திகழ்பவர் புதுமைப்பித்தன் ஆவார். இவர் சமூகத்தின் இருண்ட வெளிகளிலும், சந்துபொந்துகளிலும் இவர் பார்வை பட்டு பிச்சைக்காரர்கள், விபச்சாரிகள், அநாதைகள், ரிக்காக்காரர்கள்,... போன்ற சகலவிதமான மனிதர்களின் எண்ண பரிமாணங்களுடன் அவர்களின் குடும்ப சிக்கலான வறுமையையும் அவர்களுடைய உணர்வுகளோடு தம் படைப்புகளில் சிறப்பாக வெளிப்படுத்தியுள்ளார்.

சான்றெண் நூல்கள்:

1. ராஜ்குமார், எச்.பி.தற்காலத்தமிழ் இலக்கியத்தில் வறுமையும் சாதீயமும், ப-5
2. தயானந்தன் பிரான்சிஸ் தி., படைப்பிலக்கியப் பாதையில் என்பதுகளும் தொண்ணூறுகளும், ப-116-117
3. பாரதியார், பாரதியார் கவிதைகள், ப-80
4. திருவள்ளுவர், திருக்குறள், ப-12
5. புதுமைப்பித்தன், பெண்ணியச்சிறுகதைகள், (சாபவிமோசனம்) ப- 3,

புதிய நந்தன் ~ ஒரு பார்வை

முனைவர் ராதிகா மேகநாதன்

உதவிப் பேராசிரியர்

பி.எஸ்.எ. அப்துல் ரகுமான் கிரசண்ட் அறிவியல்
மற்றும் தொழில்நுட்ப நிறுவனம்
வண்டலூர், சென்னை-600 048.

முன்னுரை

புதுமைப்பித்தன் எழுத்துக்களில் தனக்கென ஒரு பாணியைக் கடைபிடிப்பவர். எண்ணற்ற மக்களை தன்பால் ஈர்த்த ஓர் அற்புத மனிதன். இவரின் கூரிய சமூக விமர்சனமும் நையாண்டியும் முற்போக்குச் சிந்தனையும் இலக்கியச் சுவையும் கொண்ட இவருடைய படைப்புகள் இவரின் தனித்தன்மையினை பிரதிபலிக்கின்றன. இவற்றிற்கு ஆதாரமாக புதுமைப்பித்தனின் புதிய நந்தன் என்ற சிறுகதையைச் சான்றாகக் கூறலாம்.

புதிய நந்தன் என்னும் சிறுகதையின் வழியே ஆசிரியர் பல்வேறு செய்திகளை சுட்டிக்காட்டியுள்ளார். சமுதாயத்தில் நிலவுகின்ற சாதி, மதம், தீண்டாமை போன்ற பாகுபாடுகளை ‘புதிய நந்தன்’ சிறுகதையின் மூலம் வெளிப்படுத்தியுள்ளார்.

பறைச்சேரி

தன்னுடைய கதையில் சாதியை வெளிப்படையாகவே சுட்டிக்காட்டுகிறார். பறையர்களுக்கு ஒரு ‘லைட்’ கூட போடத்தெரியாது என்றும், அவர்கள் தண்ணீர் அருந்தக் கூட பொதுவான குளத்தைப் பயன்படுத்தக்கூடாது என்றும் அன்றைய நாளில் அவர்களின் நிலை இப்படித்தான் இருந்துள்ளது என்பதை இச்சிறுகதை வெளிக்காட்டுகிறது. இதற்கு இக்கதையில் வரும் கருப்பனே சான்று. ஒருமுறை தண்ணீர் அருந்த வேறுகுளத்திற்குச் செல்லும் போது உயர்ந்த சாதியினர் அடித்ததால் அவனின் கண்ணை குருடாகிவிடுகிறது. உயர்ந்த சாதி, தாழ்ந்த சாதி என்பது சமூகத்தில் எவ்வாறு இருந்தது, அதன்மூலம் மக்களின் நிலை எவ்வாறு காணப்பட்டது என்பதை புதுமைப்பித்தன் சுட்டிக்காட்டியுள்ளார்.

கிறித்தவமும் சாதியும்

கிறித்தவ மதத்தினர் சாதியைப் பொருட்படுத்துவதில்லை என்ற பொய்யான கருத்தை புதுமைப்பித்தன் தம் சிறுகதையில் வெளிச்சம் போட்டுக் காட்டியுள்ளார். இக்கதையில் வரும் வேளாளக் கிறித்துவரான ஜான் என்பவர் தாழ்த்தப்பட்ட சாதியினரான பாவாடை என்பவனை தத்தெடுத்து வளர்க்கிறார். அவனின் அறிவுப் பெருக்கை நினைத்து அவனைத் தன் வீட்டிலேயே தங்க வைத்துப் பராமரிக்கிறார். ஜான் பாதிரியாரின் மகளுக்கு பாவாடை என்கிற தானியேலின் மீது

ஒரு தனிப்பட்ட அன்பு. இறுதியில் காதலாக மாறுகிறது. ஒரு நாள் பாவாடை (தானியேல்) இதனைப் பாதிரியாரிடம் நேரடியாகக் கூறிவிடுகிறார். பாதிரியார் மக்களுக்கு உபதேசிப்பதைப் போலவே தனிப்பட்ட வாழ்விலும் நல்லவராக, சாதி மதங்களைக் கடந்தவராக இருப்பார் என்ற நம்பிக்கையில் தன் காதலைக் கூற அவரோ அவனின் சாதிப்பெயரை வெளிப்படையாகக் கூறி அவனை அவமானப்படுத்தி வீட்டை விட்டுத் துரத்தி விடுகிறார். சாதி என்பது எந்த மனிதரிடத்தும் காணப்படுகின்றது என்பதை பாதிரியாரின் வாயிலாக வெளிக்காட்டியுள்ளார்.

ஏற்றத்தாழ்வு பார்க்காத நட்பு

உயர்சாதியினரான ராமநாதனும் பாவாடையும் சிறுவயது முதல் நண்பர்கள். இருவரும் விளையாட்டு முதல் ஊர் சுற்றுவது வரை பிரியாமல் ஒன்றாகவே இருந்துள்ளனர். இக்கதையில் பெரியவர்கள்தான் சாதி மதம் பார்க்கிறார்கள் என்பதை கதையின் ஓட்டத்தில் சொல்லிச் செல்கின்றார். ஒருமுறை ராமநாதன் பாவாடையின் தங்கை குளிக்கும்போது சாதியோ, அழகோ ஏதுவும் பார்க்காமல் அவளுடன் இன்புறுகின்றான். பின்பு அவளைத் திருமணம் செய்து கொள்ளவும் சம்மதம் கேட்கிறான். ஆனால் அவளின் தந்தையோ இது தவறான ஒன்று என்று தடுத்து நிறுத்தி விடுகிறார். ராமநாதனும் பாவாடையும் நல்ல நண்பர்களாக இருப்பதை புதுமைப்பித்தன் தன் சிறுகதையில் சுட்டுகிறார்.

மனிதனை மாற்றும் சாதி

பாவாடையாக இருக்கும் தானியேலை பாதிரியாரின் கீழ்த்தரமான வார்த்தைகள் அவன் மனதை வேதனைப்படுத்துகின்றன. இதன் காரணமாக அவன் வெளியில் சுற்றுகிறான். ஒரு கட்டத்தில் கடவுள் மறுப்புக் கொள்கையில் ஈடுபட்டு கடைசியில் புரட்சியாளராக நரசிங்கம் என்ற பெயரில் காந்தியக் கொள்கையில் ஒன்றி விடுகிறான். ஒரு மனிதனை சாதி எந்த அளவுக்கு மாற்றுகிறது என்பதற்கு இவையே சான்று.

மனிதர்கள் மதம் மாறிவிடுகின்றனர். ஆனால் அவர்கள் மனதிலோ சாதி என்ற ஒன்று மாறாமல் இருக்கிறது என்பதை புதுமைப்பித்தன் இக்கதையில் தெளிவாக வெளிக்காட்டியுள்ளார்.

வெளிவாழ்க்கையில் நல்லவர்கள் போல வேஷமிடுபவர்கள், சொந்த வாழ்க்கை, குடும்பம் என்று வரும் போது பேசுவது ஒன்று, நடப்பது ஒன்று எனக் காணப்படுகின்றனர் என்பதற்கு ஜான் போன்ற பாதிரியார்களே சான்று என்று குறிப்பிடுகிறார்.

மானுட இணைப்பு

‘புதுமைப்பித்தன்’ புதிய நந்தன் சிறுகதையின் நிறைவுப்பகுதியில் மூன்று விதமான மனிதர்களின் இறப்பும் ஒரே நேரத்தில் நடைபெறுகிறது என்றும், மூவரின் குருதியும் ஒன்றாகக் கலக்கின்றதாக முடிக்கின்றார். இதில் யார் நந்தன்? என்ற வினாவையும் தொடுக்கிறார்.

மனிதர்களின் உடலில் ஓடுகின்ற குருதியானது ஒன்றுதான். ஒருவர் சமூகத்தில் வெவ்வேறு சாதி, மத அடையாளங்களைப் பெற்றிருந்தாலும் அனைவர் உடம்பிலும் ஒரே நிறமுடைய குருதிதான். இதில் நிறப்பாகுபாடுகள் இல்லை என்பதை இறுதியாகப் பதிவிடுகிறார்.

முடிவுரை

சமுதாயத்தில் நிலவுகின்ற ஏற்றத்தாழ்வுகளைப் புதியநந்தன் சிறுகதையின் மூலம் தெளிவாக வெளிக்காட்டியுள்ளார். ‘சாதி’ என்ற ஒன்றை மையமாகக் கொண்டே இக்கதை இயங்குவதைக் காணமுடிகிறது. ஒரு மனிதனை எப்படி வேண்டுமானாலும் மாற்ற இச்சாதியால் முடியும் என்பதற்கு இக்கதையில் வரும் மாந்தர்களே சான்று. புதுமைப்பித்தனின் எழுத்துக்கள் தனித்தன்மை வாய்ந்தவை. படிப்பவர்களின் மனதில் தாக்கத்தை ஏற்படுத்துகின்ற அளவிற்கு அவரின் படைப்புகள் காணப்படும். அந்த வகையில் ‘புதிய நந்தன்’ சிறுகதை அமைந்துள்ளது என்பதில் எவ்வித ஐயமுமில்லை.

புதுமைபித்தன் அறிவுறுத்தும் பெண்ணியம்

அ மெர்ஸி ரீனா (L.O.)

ரோஸ் ஹாஸ்டல்
அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகம்
சிதம்பரம் - 608 002.

புதுமை புகுத்திய புதிய சீர்திருத்தவாதி புதுமைப் பித்தன் .. சாகாவரம் பெற்ற சாணக்கியர் அவர். தமிழுக்குப் பெருமை சேர்த்த உலகத்தரம் வாய்ந்த சிறுகதைகளை செதுக்கிய சிற்பி அவர்... “ ஒரு பகல் வாழ்க்கைக்கு உலமரும் ஈயல்போல” என்ற புறநானூற்று வரிகள்படி நிலைத்த கதைகளை எழுதியவர். 42 ஆண்டுகள் வாழ்ந்து, தமிழுக்கு நவீனத்துவம் என்னும் ஆடை அணிவித்து வாழ்ந்தவர். இவர் வரைந்த பெண்ணியக் கோலங்களுக்கு அழிவில்லை. அச்சம், மடம், நாணம், பயிர்ப்பு என்று அச்சுறுத்தி பெண்மைக்கு அளித்த குறுகிய வட்டத்தை தவிடுபொடியாக்கி அன்பு அறிவு பண்பு இவையனைத்தும் கலந்த மகாசக்தியாக வெளிக்காட்டியவர்... அன்பினால் அகிலத்தை அடிபணியச் செய்திட்ட அன்னை தெரசாள் முதல் வானத்தில் தன் சாதனையை பொறித்திட்ட கல்பனா சாவ்லா வரை பெண்மை உயர்ந்திட வாழ்வில் மலர்ந்திட வித்திட்ட இக்காவிய நாயகனின் “செல்லம்மாள்” கதைவழி அறிவுறுத்தும் பெண்ணியம் பற்றி இக்கட்டுரையில் காண்போம்...

பெண்ணும் பெண்மையும் :

“பெண் என்றால் பேயும் இரங்கும்”. ஆனால் பெண் பிறப்பு முதல் இறப்பு வரை அனைத்து நிலைகளையும் இயல்பாய் ஏற்றுக் கொள்கிறாள். இன்பமும் துன்பமும் இரவும் பகலும் போன்றது வாழ்க்கை என்பதை அறிந்தவள் அவள்... இன்றைய குடும்பச் சூழலில் தனிக்காட்டு ராஜாவாக வாழ நினைக்கும் இளைஞர்களுக்கு இது ஒரு பாடமாகத்தான் இருக்கின்றது.

“சென்னை அவருக்கு நிம்மதியற்ற வாழ்வைக் கொடுத்து அக்கினிப் பரீட்சை செய்தது. செல்லம்மாள் வீட்டிலே அவருக்கு நிம்மதியற்ற வாழ்வைக் கொடுத்துச் சோதித்தாள்”.

“பெண் -

வாசம் நிறைந்த மலர்கள்
ஞானம் நிறைந்த சாணக்கியர்கள்
வசந்த வாழ்வின் ஆணிவேர்கள்
வீரத்தை சுவாசிக்கும் ஜான்சிராணிகள்
உயிர் கொடுக்கும் சாமிகள்”..

உடலியல் நிலைகளில் ஆண், பெண் இருவரும் சவால்களைச் சந்தித்தாலும் பெண்கள் சந்திக்கும் சவால்கள் வேறுபட்டவை... தன்னுணர்வு பெற்ற சிறுமி முதல் வயது முதிர்ந்த பெண் வயது வரும் வரை பெண்ணானவள் உயிரோட்டமாய் உலா

வருவதற்கு போராடத்தான் வேண்டி உள்ளது. அன்றைய பெண்களின் முன்னோடியாக திகழ்கிறாள் செல்லம்மாள்.

“காலையில் கண்ட ஆரோக்கியம் மாலையில் அஸ்தமித்துவிடும்” என்ற நிலையிலும் தன் கணவருக்கு செய்ய வேண்டிய நிலையில் தவறாது, தளராது செய்யும் நல்ல மனைவியாக சுட்டிக்காட்டப்படுவது செல்லம்மாளுக்கு மட்டுமல்ல இன்றைய ஒவ்வொரு பெண்களுக்கும் புதுமைப் பித்தனால் புகட்டப்பட்ட அறிவுரையாகும்.

பெண்கள் உலகின் கண்கள் :

“முத்த பொய்மைகள் யாவும் அழிப்போம்
முடக் கட்டுகள் யாவையும் தகர்ப்போம்
அன்பையும் அறிவையும் காப்போம்
இன்புற்று வாழ இயற்கையை நேசிப்போம் ”

பெண் சக்தி குரியச் சக்தியாய் சுடர்விடக் கூடியது. சரியான முறையில் பயன்படுத்தினால் எண்ணத் தீமையை அறுக்கலாம் வளங்களை வற்றாது காக்கலாம். “ஈன்று புறந்தருதல் எந்தலைக் கடனே” என்ற பாடலின் வார்த்தைகளை வாழ்வாக்கி கொண்டு இருப்பவர்கள் பெண்கள்.. நீதி கேட்டு வளைந்த செங்கோலை நிமிரச் செய்பவள் பெண். பசிப்பிணி போகச் சோறளித்துப் பொதுப்பணி செய்பவள் பெண். துன்பங்களைத் தாங்கி பொறுமையான பூமாதேவியாக, கணவனுக்காக காலனையே வென்றிட்ட பெண்கள்தான் உலகின் கண்கள்.. வரலாற்றில் நிழலில் வசிப்பவர்கள் பெண்கள். காந்தியை மகாத்மா ஆக்கிய கஸ்தூரி முதல் இந்திய வரலாற்றை மாற்றியமைத்த இந்திரா வரை, அனைத்து பெண்களின் ஆளுமைப் பண்புகளை பின்பற்றி இக்காலப் பெண்கள் பின்பற்றி வாழ்ந்திட வேண்டும் என்ற கிரியாஊக்கி புதுமைபித்தன் அவர்கள்.

ஆணுக்கு இணையாகப் பெண்கள்:

“பொழுதும் புலர ஆரம்பித்தது. கறிகாய் விற்பனைக்காகத் தலையில் சுமடு எடுத்துச் செல்லும் பெண்கள். வர்த்தகத்தில் சற்றுச் செயலிருந்ததால் கை வண்டியில் காய்கறி ஏற்றி நரவாகன சவாரி செய்யும் பெண்களின் குரல்”

என்ற வரிகளில் இன்றையப் பெண்களை வாழ வைத்து உள்ளார் புதுமைப்பித்தன். “உழுதுண்டு வாழ்வார்க்கு ஒப்பில்லை” என்ற பழமொழிபடி முதுகெலும்பான விவசாயத் துறையின் சரிக்கு சரியாக பணிபுரிபவர்கள் பெண்கள். தாயை விட சிறந்த நல்லாசிரியர் இருக்க முடியாது காலை முதல் மாலை வரை கருணைத் தாயாக மருத்துவராக இன்னும் நலன் போற்றும் நல்லவர்களாக பெண்களுக்குதான் போராட்டம் என்பதனை புதுமையாக புதுப்பித்த தலைவர் நம் ஆசிரியர்.

“அம்மாவின் தாலாட்டு அப்பாக்கு வருவதில்லை
சமையலில் ராணி என்றும் அவளே...
இரவுகண் விழித்து பைல்பார்ப்பார் அப்பா
இரவெல்லாம் கண்துஞ்சாது நம்மைகாப்பாள் அம்மா...”

என்ற கவிதை வரிகளில் வாழும் அன்னையை முன் நிறுத்துகின்றன.. இன்று ஆன்மீகத்தில், அரசியலில், கல்வித் துறைகளில், இலக்கியத்தில், தொழில் துறையில், வணிகத்துறையில், விளையாட்டுத்துறைகளில், பெண்கள் சாதித்து வரும் சக்தி கொடுத்ததே பெண்ணியம் என்பதை மறக்க முடியாது.

எத்தனை வெற்றிவாகை சூடினாலும் ஆணுக்கு அடக்கம்தானே என்ற கேள்விக்கு சரியான பதிலாக நல்ல ஆண்மகன் தன் மனைவியின் வெற்றியை நிச்சயம் கொண்டாடுவான்.

“என் வெற்றிகளை
உன் பெருந்தன்மையால் மாற்றிடு
பெண்களின் வாழ்க்கை – பல
அத்தியாகங்களை உள்ளடக்கியது..
பொழுதுபோக்கு
போராட்டங்கள்
ஆணவ அடிகள்
அத்தனையும் தாங்கிடும்

பெண்மையே மண்ணின் பெருமை... என்றுணர்ந்து புதுமை கண்ணோட்டத்தில் வெற்றிவாகையை சூடவைத்தவர் புதுமைபித்தன் அவர்கள்.

பெண் கல்வி

குடும்பம் பல்கலைகழகமாக திகழ வேண்டும் எனில் குடும்ப குத்து விளக்கான பெண்கள் கல்வி கற்றிடல் வேண்டும். அடுப்பூதும் பெண்கள் படிப்பை கையில் எடுத்தபொழுதுதான் நாடு முன்னேற்றம் எனும் ஏணிப்படிகளில் மிக வேகமாக முன்னேறியது.

நாட்டின் கண்ணான பெண்கள் படித்தால் தற்காப்பு தெரிந்திடும் எது நல்லது எது கெட்டது என்று வேறுபடுத்தி அறிந்திடல் முடியும். கல்வி கண்ணை பெற்றிட்டு விண்ணுலகம் சென்று சாதிட்ட வீரமங்கைகளும் இங்குண்டு.

“கற்கை நன்றே கற்கை நன்றே பிச்சைப்புகிலும் கற்கை நன்றே” என்ற ஓளவையின் வாக்குக்கு தகுதியானவர்கள் பெண்கள்தான். இரக்கமும் மென்மையும் இரு கண்களாக கொண்ட பெண்களால் அரசியல் மட்டுமல்ல அத்தனை துறைகளிலும் பிரகாசிக்க முடியும். அனைத்திலும் மேன்மையானவள் கண்ணகி. மிகவும் மென்மையானவள் அனிச்சமலரினும் மென்மைத் தன்மையுடையவள் என்று ஆசிரியரால் வர்ணிக்கப்பட்ட அவள் கணவனுக்காக நீதி கேட்கும் தைரியம் கல்வி கற்ற பெண்ணால் மட்டுமே முடியும். ஆன்மீக உணர்வும் சாதிக்கும் உணர்வும் துறை அனுபவங்களும் துன்பங்களை ஏற்றுக் கொள்ளும் பக்குவமும் வளரும்.

பெண்ணுரிமை முழக்கம், வளர்ச்சி, வாழ்வு என்று அனைத்தையும் தாங்கிநிற்கும் ஆணிவேர் பெண்கல்வி ஆகும். மாற்றங்கள் தேவையென்றால் சிந்திக்கும் பெண்கள் தேவை. பெண்ணின் சிந்தனை மட்டும்தான் வீட்டையும் நாட்டையும் வாழச் செய்யும். தன் மனதில் தேங்கி இருக்கும் எண்ணங்களை செயல்படுத்தி தான் வாழ்ந்து மற்றவர்களையும் வாழ வைக்கும் பக்கும் பெண்களுக்கு உண்டு.. இதனை செயல்படுத்திட பெண்களுக்கு நிச்சயம் கண்களான கல்வி மிகமிக முக்கியம்.

இன்றைய பெண்களின் சாதனை

“முன்னேற்றங்களை முடக்கிடு
பெண்குதந்திரத்தை
பேப்பரில் மட்டுமல்ல உடையிலும்காட்டாதே
பெண்களுக்கென்று
தனி அகராதி உண்டு அதனை
தரணியில் தவிக்க விட்டுவிடாதே...”

இன்றைய பெண்களிடம் தனி மனித ஒழுக்கம் இல்லை. அன்பு இல்லை. மரியாதை இல்லை. கற்பை உயிரைவிட மேலாக எண்ணிப் பார்க்கும் எண்ணம் இல்லை. கூட்டு குடும்பமாய் குவலயத்தை பார்க்கும் கண்கள் இல்லை. காந்தி ஆசைப்பட்ட நடுஇரவில் பெண் வலம் வரும் சூழல் அன்றும் இல்லை. இன்றும் இல்லை. என்றுமே அது நடக்கப்போவது இல்லை. கற்பை, கண்ணியத்தை, பெண்ணுரிமை கட்டி காக்கும் மனநிலைகளை மறந்த இன்றைய பெண்ணியம் மலர்ந்தும் வளர்ந்தும் அதனால் ஒருபயனும் இல்லை. சுதந்திரம் உரிமைகளை கடமைக்குள் வைத்து நம்பிக்கை விளக்கேற்றி தன்னலம் கடப்போம்; சுயநலம் மறப்போம் என்ற பாலபாடத்தை இன்றைய பெண்கள் மனதில் விதைப்போம். புதிய பெண்ணியத்தை மலர வைத்திடுவோம்.

இறுதியாக

புதுமைப் பித்தனின் முகம் தெரியாது. ஆனால் அவரது எழுத்துக்களில் வாழ்க்கை முட்களில் விழுந்து இரத்தம் கக்குகின்ற உள்ளங்களை உள்ளங்கையில் ஏத்தி உற்றுப் பார்க்க வைத்திட்டது. இவரது கதைகள் இல்லத்தில் நடக்கும் நிகழ்வுகள்.. இவரது கதைகள் உள்ளத்தில் உரைந்துள்ள உண்மைகள். தேசம் தாண்டிய ஆரவாரம் இன்று பெண்களின் கரங்களில் கரைந்துப் போய்க் கொண்டிருக்கும் உண்மையை உணர்ந்தவர். புதுமையும் பித்தமும்... என்ற இந்நிகழ்வுகள் வாழ்வின் பித்தநிலையை கரைத்து புதுமையை நம்மில் நிறைக்கட்டும்.

புதுமைப்பித்தன் தீட்டிய வாழ்க்கை வரலாறு

முனைவர் ஆ. அரிகிருஷ்ணன்

உதவிப் பேராசிரியர், தமிழ்த்துறை
இரா.வே.அரசு கலைக்கல்லூரி, செங்கல்பட்டு -603 001

இருபதாம் நூற்றாண்டின் தொடக்கத்தில் உருவான நவீன தொழிநுட்பங்களின் உபவிளைவாக தமிழ்உரைநடை உருவானது. இருபதாம் நூற்றாற்றாண்டை அறிவுத் துறைகளின் ஒருங்கிணைவு காலகட்டம் என்று வரையறுப்பது சமூக வரலாற்றெழுதியலின் பொது போக்கு (J.D.Bernal, History in Science, Preface). தமிழ் உரைநடை, இதழியல் இதனைச் சார்ந்து உருப்பெற்ற நவீன படித்த வர்க்கம் ஆகிய பரிணாம வளர்ச்சியின் ஒரு கண்ணியாகவே புதுமைப்பித்தன் என்ற இதழியலாளன், எழுத்தாளன் தோன்றுகிறார். இக்கட்டுரை புதுமைப்பித்தன் எழுதிய மூன்று வாழ்க்கை வரலாற்று நூல்கள் மீதான திறனாய்வாக அமைகிறது.

மூன்று வாழ்க்கை வரலாற்று நூல்கள்

இரண்டாம் உலகப்போரின் காலகட்டத்தில் எழுதிய புதுமைப்பித்தன் இரண்டாம் உலகப்போருக்குப் பின்புலமாக அமைந்த ஜெர்மனியின் அதிபர் ஹிட்லர், இத்தாலியின் அதிபர் முசோலினி, சோவியத் இரஷ்யாவின் அதிபர் ஸ்டாலின் ஆகியோர் குறித்த வாழ்க்கைக் குறிப்புகளை நூல்களாக எழுதியுள்ளார். புதுமைப்பித்தன் தினமணி பத்திரிக்கையில் மொழிப்பெயர்ப்பாளராகவும் உதவி ஆசிரியராகவும் செயற்பட்டதை ஆ.இரா.பத்பநாபன் குறித்துச் செல்கிறார். இக்காரணத்தினாலேயே ஆங்கிலத்தில் வெளியான அனைத்து தற்கால நிகழ்ச்சிகள் குறித்த அறிதல்களோடும் அந்த நிகழ்ச்சிகள் மீதான உரிய அரசியல் பார்வையோடும் புதுமைப்பித்தன் காணப்பட்டார்.

ஹிட்லர் பற்றி கப்சிப் தர்பார் என்ற பெயரிலும், முசோலினி குறித்து பேசிஸ்ட் ஜடாமுனி என்ற பெயரிலும், ஸ்டாலின் குறித்து ஸ்டாலினுக்குத் தெரியும் என்ற பெயரிலும் 1939-1942களுக்கு இடைப்பட்ட காலத்தில் எழுதியுள்ளார்.

காலச்சூழலும் பதிப்பும்

பேஸிஸ்ட் ஜடாமுனி சென்னையில் இயங்கிய நவயுகம் பிரசுராலயத்தின் வழியும்,(250 பக்கங்களில்) கப்சிப் தர்பார் 1939 ஆம் ஆண்டு மணிக்கொடி பிரசுராலயத்தின் வழியும் (140 பக்கங்களில்) வெளியானது. ஸ்டாலினுக்குத் தெரியும் என்ற நூல் இரண்டாம் உலகப்போரில் ஸோவியத் ஒன்றியத்தின் மீது படையெடுத்த ஜெர்மனி பின்வாங்கிய 1942 ஆம் ஆண்டு வாக்கில் எழுதப்பட்டிருக்கலாம் என்று புதுமைப்பித்தனின் கட்டுரைகளின் தொகுப்பாளர் இரா.வேங்கடாசலபதி கருதுகிறார். இந்நூலை ஸ்டார் பிரசுரம் வெளியிட்டுள்ளது.

முதலிரண்டு நூல்களும் புதுமைப்பித்தன் வாழ்நாளிலேயே பதிப்பிக்கப்பட்டன. ஆனால் ஸ்டாலி னுக்குத் தெரியும் என்ற நூல் அவரது மறைவிற்குப் பின்னரே பதிப்பிக்கப்பட்டது. (Posthumous publishing)

இரண்டாம் உலகப் போருக்குப் பின் நான்கு தத்துவார்த்த போக்குகள் காணப்பட்டன. ஜெர்மனியின் பாசிசம், இத்தாலியின் நாசிஸம், அமெரிக்காவின் முதலாளியம் இவைகளை எதிர்த்த இரஷ்யா நம்பிய முன்வைத்த கம்யூனிசம். இந்த நான்கு போக்குகளின் ஆணிவேரை அறிவதே இரண்டாம் உலகப்போரினை முழுமையாக தருக்க ரீதியாக உள்வாங்க முடியும் என்பதால் அதில் மூன்று கோட்பாட்டுத்தளங்களை உருவாக்கியவர்கள் குறித்த நூல்களைப் புதுமைப்பித்தன் எழுதியுள்ளார்.

1935 முதல் 1943 வரை தினமணியில் உதவியாசிரியராகப் பணியாற்றிய காலத்தில் தான் இந்நூல்களைப் புதுப்பித்தன் படைத்துள்ளார். அன்றாடம் வரும் ஆங்கில செய்திகளைத் தமிழில் மொழிபெயர்த்ததன் நீட்சியாகவே இந்நூல் படைப்பு நிகழ்ந்துள்ளதாகக் குறிப்பிடுகின்றனர்.

புதுமைப்பித்தனின் அரசியல்

இரண்டாம் உலகப்போர் விளைவித்த கோர பேரழிவுகளின் நேரடி சாட்சியமாக எழுதிய புதுமைப்பித்தன் இந்த நூல்களின் வழியாக ஹிட்லரின் பாசிசத்தையும், இத்தாலியின் நாசிசத்தையும் கடுமையாகவும் அவருக்கே உரிய எள்ளல் தொனியிலும் சாடுகிறார். இரஷ்யாவின் அரசியல் போக்கின் நியாயங்களையும் ஸ்டாலினின் மிக தீர்மான அரசியல் நகர்வுகளையும் அவருடன் முரண்பட்ட ட்ராட்ஸ்கியத்தின் வீழ்ச்சியையும் புகழ்ந்து எழுதுவதன் மூலம் சோவியத் இரஷ்யாவின் தத்துவார்த்தப் போக்கையும் அரசியல் பார்வையையும் ஆதரிக்கும் அரசியல் சார்பைப் புதுமைப்பித்தனின் எழுத்துகளில் காண முடிகின்றது.

புதுமைப்பித்தனின் மொழியாக்கம்

புதுமைப்பித்தன் உலகச்சிறுகதைகள் பலவற்றைத் தமிழில் மொழி பெயர்த்துள்ளார். இரஷ்யாவின் அலெக்ஸாண்டர் குப்ரியின் புதினமான பலிபீடம் என்ற புதினத்தையும் மொழிபெயர்த்துள்ளார். 1930-களில் புதுமைப்பித்தன் தனக்கென தனியான ஒரு மொழிபெயர்ப்பு கோட்பாட்டைக் கடைபிடித்துள்ளதை அவரது எழுத்துக்களில் காண முடிகிறது. அது இம்மூன்று நூல்களிலும் விரிந்துள்ளது.

பிறமொழிப் பெயர்ச்சொற்களைத் தமிழில் எழுதும்போது பகரத்திற்கு பதிலாக வகரத்தையே பயன்படுத்தியுள்ளார். சான்றாக பிரான்ஸ் என்பது புதுமைப்பித்தன் எழுத்துக்களில் விரான்ஸ் என்றிருக்கும். அது மட்டுமல்லாமல், தமிழில் மொழியாக்கம் செய்யப்பட்ட பெயர்ச்சொற்களுக்கு அடிக்கோடிட்டு காண்பித்திருப்பது அவரது மொழிபெயர்ப்பு முறைமை. (பின்னாளில் புதுமைப்பித்தன் கட்டுரைகளை இன்றைய வாசகர்களின் நலம் கருதி திருத்தி பதிப்பித்துள்ளனர்).

விவரிப்பு நுட்பம்

உலக வரலாற்றுப் போக்குகளை சுண்டுவிரல் நுனியில் தேக்கிவைத்திருந்த புதுமைப்பித்தன் அதனைத் தமக்கே உரிய எள்ளல் நடையில் வெளிப்படுத்துபவர்

கருணை என்ற வார்த்தை இப்பொழுதெல்லாம் கிழங்கு
வர்க்கத்தில் அடங்கிவிட்டது என்கிறார். கருணை சொல் என்ற
அதன் மற்றொரு பொருளாகிய இரக்கம் என்பதை இன்றைய
அரசியல் சூழலில் இழந்துவிட்டது

என்கிறார்.

வாழ்க்கை வரலாற்றை தகவல்களால் மட்டும் நிறைக்காமல் அதன் அரசியல்
தத்துவார்த்த பின்புலத்தோடு புதுமைப்பித்தன் கொண்டுச் செல்கிறார். ஹிட்லரைப்
பற்றிய அறிமுகம் பின்வருமாறு அமைகிறது

ஹெர் அடால்ப் ஹிட்லர் ஒரு புதிர்.அந்த சார்லி சாப்ளின்
மீசை, தொந்தி,கபிலச்சட்டை யூனிபாரம் உன்மத்த
வெறிப்பேச்சு,உன்மத்த வெறியில் கொலை

(புதுமைப்பித்தன் கட்டுரைகள்,ப.531)

என்ற தொனியில் ஹிட்லரைப் பற்றிய வாழ்க்கைக் குறிப்பு தொடங்குகிறது;
ஹிட்லரின் பூர்வீகத்தைப் பற்றி எழுதுகையில் குலமுறை கிளத்தும் படலம் என்று
பெயரிடுகிறார். இனி ஒவ்வொரு நூல்கள் காட்டும் விவரிப்பு முறை, புதுமைப்பித்தனின்
உலக ரசியல் பார்வை ஆகியன குறித்து காண்போம்.

கலைச்சொல்லாக்கம்

இம்மூன்று நூல்களில் உலக அரசியல் போக்கை விவரிக்க தவிர்க்க
இயலாத சில கலைச்சொற்களைப் புதுமைப்பித்தன் பயன்படுத்துகிறார். இவற்றை
புதுமைப்பித்தனே முதல்முறையாகப் பயன்படுத்தியதால், அவை கூர்ந்த அவதானிப்பு
பெறவேண்டியவையாகின்றன. குறிப்பாக சோசலிஷம், பொதுவுடமை என்பது
இன்றைய மொழிபெயர்ப்பு. ஆனால், புதுமைப்பித்தன் அபேதவாதம் என்கிறார்
(அனைவரும் சமம் என்ற பேதம் அற்ற நிலை).

கப்சிப் தர்பார்

ஹிட்லரின் சர்வதிகார வாழ்க்கையை கூர்ந்து அவதானித்த புதுமைப்பித்தன்
கப்சிப் தர்பார் என்று பெயர்கூட்டியுள்ளார். ஹிட்லரின் வாழ்க்கையும், கனவும் என்று
துணை தலைப்பிட்டுள்ளார்.

புதுமைப்பித்தன் இந்த நூலில் சூட்டியுள்ள துணைதலைப்புகளே அவரது
அரசியல் நிலைப்பாட்டையும் தத்துவார்த்த போக்கையும் தெளிவாக விளக்குவன.

ஏழாம் இயலுக்கு பெரிலினில் ரத்தப் பேய் நடமாட்டம் என்று பெயரிட்டுள்ளார். அந்த அளவிற்கு பெர்லினில் நாஜிக்களின் கொடூரம் நிகழ்ந்தது. முதல் அத்தியாமே ஆரிய புத்திரன் என்று ஆரம்பிக்கிறார். உலகில் ஆரியர் என்ற தனித்த ஆகச்சிறந்த இனம் உண்டு. இதுவே மற்ற இனங்களை ஆளத்தகுதி பெற்றது என்பதுதான் ஹிட்லரின் கோட்பாடு. இக்காரணத்தினாலேயே யூதர்களை ஹிட்லர் வெறுத்தார்.

இந்த நூல் 18 அதிகாரங்களாகக் காணப்படுகிறது. முதல் 9 அதிகாரங்களை மட்டுமே புதுமைப்பித்தன் எழுதியுள்ளார். அடுத்த 9 அதிகாரங்களை ந.ராமரத்தினம் என்பவர் எழுதியுள்ளார். ஹிட்லரின் வாழ்க்கை குறித்து ஒரே வரியில் புதுமைப்பித்தன் ஹிட்லரின் கதை பவுண்டில் கிடந்த ஜல்லிகட்டு காளை பிய்த்துக்கொண்டு போன மாதிரி என்கிறார்.

ஹிட்லர் தைரியசாலியா ? நிச்சயமாகத் தெரியவில்லை என்பது புதுமைப்பித்தனின் கிண்டல் தொனியிலான நிலைப்பாடு. ஹிட்லரின் உலகம் முழுவதையும் கைப்பற்ற நினைத்த பேராசையை அதன் அர்த்தமின்மையைக் குறித்து படைப்பாளிகள் பலர் குறித்துள்ளனர். சார்லி சாப்லின் தி டிக்டேட்டர் என்ற படத்தில் ஹிட்லராக வருவார். அப்போது சார்லி சாப்லின் பேசும் உலக அமைதி குறித்த உரையானது அன்றைய போர்க்காலச் சூழலில் பலரால் புகழ்ந்து எழுதப்பட்ட ஒன்றாகும். அவர் கையில் பலூனால் ஆன உலகத்தை தூக்கி போட்டு பிடிக்க முயல் அது படாரென சத்ததோடு வெடித்து ஹிட்லரின் முகத்தில் வெடித்து ஒட்டிக் கொள்ளும். இதே நையாண்டி தனத்தை, அதிகாரத்தின் முகத்திற்கு நேராக எள்ளி நகையாடும் முறையை எழுத்தில் புதுமைப்பித்தன் காட்டுகிறார்.

ஹிட்லர் தன் கட்சியை நிரூபிக்க ,தான் கொண்ட கருத்தை முடித்துக்கொள்ள ஒரு அஸ்திரம் வைத்திருந்தான். அதாவது கண்ணீர். (புதுமைப்பித்தன் கட்டுரைகள்,ப.534)

ஹிட்லரின் தத்துவார்த்த தளம் புதுமைப்பித்தனுக்கு உவப்பானதில்லை. ஆகவே தான் பலவிடங்களில் கிண்டல் தோரணை தலைதூக்குகிறது. அவனது கொள்கையைச் சுருக்கி பின்வருமாறு எழுதுவதைக் காணமுடியும்,

ஹாஸ்யமாக ,ஹிட்லர் மூன்று விஷயங்களை விடமாட்டான் என்பார்கள் : யூதர்கள், நண்பர்கள்,ஆஸ்திரியா (புதுமைப்பித்தன் கட்டுரைகள்,ப.532)

இவ்வாறு ஹிட்லரின் அடிப்படையான நாசிசத்தின் மீது கருத்தியல் ஒவ்வாமை கொண்டிருந்த புதுமைப்பித்தன் அன்றைய வாசர்களுக்கு ஹிட்லரின் கோட்பாட்டு பொய்மைகளைத் தோலுரித்து காட்டும் விதமாகவே இந்நூலைப் படைத்துள்ளார்.

பேஸிஸ்ட் ஜடா முனி

பேஸிஸத்தின் ஆதார சுருதியை முப்பது அதிகாரங்களில் முசோலினியின் வாழ்வை மையமாக வைத்து விளக்கும் நூல். முசோலினி பிறந்த நிகழ்ச்சியைப் பின்வருமாறு விளக்குகிறார் புதுமைப்பித்தன்

பிற்பகல் இரண்டு மணி ,வீட்டினில் குவா குவா என்று ஒரு
மனிதன் இவ்வுலகில் வந்துவிட்டதை முதன்முதலாகப்
பறைசாற்றுகிறான் பராக்.பெஸிஸம் பிறந்து விட்டது.
(புதுமைப்பித்தன் கட்டுரைகள்,ப.375)

பேஸிஸம் என்பதைக் குறித்து ஆக்ஸ்போர்ட் அகராதி பின்வருமாறு குறிக்கிறது

(Fascism: an extreme Right wing political system or attitude which is in favor of strong central government and which does not allow any opposition (Oxford Learners Dictionary,P.556)

எந்த எதிர்கட்சிகளையும் அமைக்காத வலதுசாரித்தன்மை கொண்ட வன்முறையில் நம்பிக்கை கொண்ட அரசான முசோலினியின் அரசு அதன் நேர்மையற்ற முறைமையை புதுமைப்பித்தன் மிக நேர்த்தியாக விவரிக்கிறார். முசோலினியின் ஆட்சியின் முட்டாள்தனத்தை பிரஞ்சு தத்துவவாதியின் மேற்கோள்காட்டி புதுமைப்பித்தன் குறிப்பிடுகிறார்

வருஷக் கணக்காக மரித்துக்கொண்டே இருப்போர் எத்தனை பேர்?
துன்பத்தால் பைத்தியம் பிடித்தோர் எத்தனை பேர் புகழ்பெற்ற
பிரெஞ்சு அறிஞரும் தத்துவவாதியுமான ரோமன் ரோலண்ட்
இக்காரணத்தை அலசியெடுத்துக் காண்பிக்கிறார். ஒருவனுடைய
அசட்டுத்தனம் மற்றவர்களுடைய விதிகளையும் நாசப்படுத்துகிறது.
(புதுமைப்பித்தன் கட்டுரைகள்,ப.492)

முசோலினியின் வாழ்க்கையின் வழியாக இத்தாலியின் துயரக்குரல் தமிழ் வாசகர்களுக்கு அளித்திட்ட புதுமைப்பித்தன் சோவியத் இரஷ்யா பற்றி ஸ்டாலினை அடிப்படைத்தரவாக வைத்து மூன்றாவது நூலில் விவரிக்கிறார்.

ஸ்டாலினுக்குத் தெரியும்

1917ஆண்டு ஆம் ஜார் சர்வாதிகாரியின் ஆட்சியைத் தூக்கி எறிந்துவிட்டு லெனின் போல்ஷெவிக்குகள் தலைமையில் பொதுவுடைமை ஆட்சியை அமைக்கிறார். அவரது இறப்பிற்குப் பின்னர் 1925 ஆம் ஆண்டு ஸ்டாலின் பதவிக்கு வந்தார். ஸ்டாலினை எதிர்த்து அன்றைய சோவியத்தில் ட்ராட்ச்கி, காமினவ் போன்றவர்கள் போராட்டக் கொடியைத் தூக்கினர். இவர்களில் ஸ்டாலினின் நிலைப்பாடே தெளிவானதாக அமைந்திருந்ததைப் புதுமைப்பித்தன் காட்டுகிறார். இது இவரது சோவியத் ரஷ்யா குறித்த ஸ்டாலின் ஆதரவை வெளிப்படுத்துவதாக அமைகிறது.

ட்ராட்ச்கி இத்தகைய தவறான முடிவை எடுத்தமைக்கு காரணம் அவரது இளம் வயது அமெரிக்காவில் கழிந்ததே காரணம் என்கிறார். ட்ராட்ச்கியின் நிலைப்பாடு அகில உலக பொதுவுடைமை என்பதாகும்; ஸ்டாலின் இதனை ஏற்க

மறுத்தார்.ஆகவே தான் சோவியத் ரஷ்யா ஓரளவிற்கு ஐரோப்பிய முதலாளித்துவப் போக்கில் இருந்து தப்பித்தது.இதனை நன்கு அறிந்த தத்துவார்த்த தெளிவுள்ளவராகவே புதுமைப்பித்தனின் எழுத்து அமைந்தது.

சோவியத் ரஷ்யாவைப் பற்றி புதுமைப்பித்தன் பின்வருமாறு தொடங்குகிறார்

சோவியத் ராஜாங்கம்,அது உருவான நாள் முதற்கொண்டே சண்டை போட்டு வருகிறது. ஆரம்பத்தில் ஜெர்மானியரையும் புரட்சியை எதிர்த்து மல்லுக்கு நின்றவர்களையும் எதிர்த்து சோவியத் யூனியன் ஆயுதம் தாங்கிப் போர்புரிந்தது. (புதுமைப்பித்தன் கட்டுரைகள்,ப.561)

சோவியத் யூனியன் மீதும் நேரிய அன்பும் பரிவும் எட்டாலின் மீது நம்பிக்கையும் கொண்டதாக புதுமைப்பித்தனின் இக்கட்டுரை அமைகிறது.

நிறைவுரை

இருபதாம் நூற்றாண்டின் இறுதியில் உலகம் சந்தித்த இரண்டாம் உலகப் போரின் விளைவுகளை நேரில் ஒரு இதழியலாளராக கண்ட புதுமைப்பித்தன் அதற்குரிய காரணத்தை அறிந்தவராகக் காணப்படுகிறார். அதற்கான தத்துவத்தை முன்னிருத்திய பாசிசத்தையும், நாசிசத்தையும் கடுமையாக சாடும் புதுமைப்பித்தன் சோவியத் ரஷ்யாவின் பொதுவுடைமையை நேசக்கண் கொண்டு பாராட்டும் முகமாக எழுதியுள்ளமை குறிக்கத்தக்கதாகும். தான் வாழும் காலத்தில் ஒரு எழுத்தாளன் எடுக்கும் உலகப்பார்வை **(View point)** முதன்மையான அவனுடைய அரசியல் பார்வையாக மாற்றம் பெறுகிறது. அவ்வகையில் புதுமைப்பித்தனின் அரசியல் கோணம் இம்மூன்று கட்டுரை தேர்வுகளின் வழியாக நன்கு அறியும்படியாக அமைந்துள்ளது.

பயன்படுத்தப்பட்ட நூல்கள்

- 1.இரா.வேங்கடாசலபதி(ப.ஆ),புதுமைப்பித்தன் கட்டுரைகள்,காலச்சுவடு பதிப்பகம்,2012.
- 2.புதுமைப்பித்தன்,(மொ.ஆ) பலிபீடம், பூம்புகார் பதிப்பகம்,2005
3. ரா.அ. பத்பநாபன், தமிழ் இதழியல்,மணிவாசகர் பதிப்பகம்,2015
- 3.J.D. Bernal, History in Science,Penguin Australia,1969.
4. A.S Hornby, Oxford advanced Learners Dictionary, Oxford University Press>2000.

மனித வாழ்வியல் மேம்பாட்டு கருத்துக்கள்

கி செயசீலன்

உதவிப்பேராசியர், தமிழ்த்துறை
புனித பீட்டர் உயர் கல்வி மற்றும் ஆராய்ச்சி நிறுவனம்
ஆவடி, சென்னை - 600 054

முன்னுரை

செல்லம்மா சிறுகதையில் பல்வேறு மனித மேம்பாட்டுக் கருத்துகளை முன்வைத்துள்ளார் புதுமைபித்தன். கணவன் மனைவி உறவு முறை, நம் பாரம்பரிய உணவு, மருத்துவம், நம் நாட்டில் முதலாளித்துவம், மனிதநேயம் என கதையில் பல்வேறு கருத்துகளை உள்வைத்து படைத்துள்ளார். காலம் காலமாக இருக்கின்ற மரபுகளை உடைக்கின்ற வகையில் பாத்திரங்களைப் படைத்து அதன் மூலம் பல்வேறு கருத்துக்களை வெளிப்படுத்தியுள்ளார் படைப்பாளர். அதை விரிவாக இக்கட்டுரை வழி அறிவோம்.

கணவன் பாத்திரம்

இப்பாத்திரம் மூலம் காலம் காலமாக மனைவிதான் கணவனுக்கு சேவை செய்வாள் என்று புராணங்களிலும், இலக்கியங்களிலும் இருந்த மரபை உடைத்து, இக்கதையில் கணவன் மனைவிக்கு தொண்டு செய்வது போன்று அமைத்துள்ளார்.

“சற்று முன் குடித்த காப்பி வாந்தியெடுத்துச் சிதறிக்கிடந்தது. அவசர அவசரமாக விளக்கை ஏற்றினார். வெந்நீரை எடுத்து வந்து அவள் மேல் சிதறிக்கிடந்த குமட்டல்களை கழுவி தூக்கி வந்து படுக்கையில் கிடத்தினார்”.

தற்காலத்தில் வாழும் கணவன்மார்கள் கடுஞ்சொற்களை பேசிவிட்டால் விவாகரத்து வரை போகிறார்கள். கொஞ்சமும் சகிப்புத் தன்மை இல்லாமல் நடந்துக் கொள்ளுகிறார்கள். தற்போது நடக்கும் திருமணங்கள் 70 சதவீதம் நீதிமன்றத்திற்கு முன்னால் போய் நிற்கிறின்றன என்று ஆய்வு கூறுகிறது. இந்த வறுமை நிலையிலும் நோயாளி மனைவியோடு வாழ்க்கைத் தொடர்வது பாராட்டுதலுக்குரிய பண்பு. குணமாறாட்டம் மனைவியுடன் குணமாறாட்டம் போல் அவர் நடித்து வாழும் காட்சி மனைவி நன்கு புரிந்துக் கொண்டு வாழ்கிறார் என்பதை காட்டியுள்ளார் படைப்பாளர்.

“செல்லம்மாள் மறுபடியும் பிதற்ற ஆரம்பித்தாள் எதிரிலிருப்பது யார் என்பது அவளுக்குப் புலப்படவில்லை. அம்மா அம்மா நீ எப்போ வந்தே? தந்தி கொடுத்தாங்களா? என்றாள். ஆமாம் இப்பத்தான் வந்தேன் தந்தி வந்தது உடம்புக்கு எப்படி இருக்கிறது என்று பிரமநாயகம் பிள்ளை தாயாக நடித்தார்”

நல்லா இருக்கின்ற மனைவியை ஆயிரம் குறைகளைக் கூறி மனைவியின் தாய் விட்டிற்கு துரத்திவிடும் மத்தியில், பிரமநாயகம் பாத்திரம் மூலம் அனுசரித்து வாழும் நிலையை எடுத்துக் காட்டியுள்ளார். “அறம் எனப்படாதே இல்வாழ்க்கை” (குறள்49) என்ற திருக்குறளுக்கு ஏற்றார் போல் கணவன் பாத்திரம் வடிமைத்துள்ளார்.

மனைவின் பாத்திரம்

இப்பாத்திரம் மூலம் அளவுக்கடந்த அன்பை வெளிப்படுத்திக் காட்டியிருக்கிறார் படைப்பாளர். உடல் நிலை முடியாமல் இருக்கின்ற செல்லம்மா, அவள் கணவன் மேல் எந்தளவுக்கு அன்புமும் பாசமும் வைத்துள்ளார் என்பதை வெளிப்படுத்தியுள்ளார்.

“வேர்க்க விறுவிறுக்க செல்லம்மாள் தன் சக்திக்கு மிறிய காரியத்தில் ஈடுபட்டுருந்தால் தோசை மாவு சிந்திக் கிடந்தது”.

உடம்புக்கு முடியாத நிலையிலும் அவர் சாப்பிட்டரோ இல்லையோ என்று உணவுத் தயார் செய்து வைக்கும் எண்ணத்தை அவள், அவர் மேல் எந்தளவிற்கு பாசம் வைத்துள்ளால் என்பது வெளிப்படுத்தியிருக்கிறார். கணவன் மனைவி இருவரும் வளரும் தலைமுறைக்கு ஒரு எடுத்துக் காட்டு என்று கூறலாம்.

‘அன்புமும் அறமும் உடைதாயின் இல்வாழ்க்கை
பண்பின் பயனம் அது.’ (குறள் 45)

என்ற திருக்குறளுக்கு ஏற்றார் போல் வறுமை நிலையிலும் ஒருவரை ஒருவர் புரிந்துக் கொண்டு இருவரும் வாழ்ந்துக் காட்டுவதாக படைத்துள்ளார்.

பாரம்பரிய உணவுகள்

இக்கதையில் பாரம்பரிய உணவுகளைப் பற்றி பதிவு செய்துள்ளார். தற்போது இவ்வுணவுகளைப் பற்றி விழிப்புணர்வு தேவை என்பதை இக்கதையில் இருந்து எடுத்துக் காட்டப்படுகிறது.

“அவருக்குப் பிரியமான காணத்துவையலும் ஒரு புளியிட்ட கறியும் வைக்கப் போவதாகச் சொல்லிவிட்டு”

காணக்கீரை காய்ச்சல் போக்க வல்லது. சமைக்கின்ற போது புளியிட்டு சமைத்தால் சத்துக்கள் வெளியே வராது. இத்தகவல் பற்றி இந்திய உணவியல் ஆராய்ச்சி கழகம் வெளியிட்டுயிருக்கிறது. “வீட்டு அரிசி சாப்பிட வேணும்.” 100 கிராம் கைகுத்தல் அரிசியில் 28 மில்லி கிராம் இரும்பு சத்து இருக்கிறது. உடலுக்கு உரம் தரவல்லவை. ஆதனால் இதை வெளிப்படுத்தியிருக்கிறார் படைப்பாளர். “வரும் போது நெல்லிக்காய் அடையும் ஒரு படி முருக்க வத்தலும்” நெல்லிகனியில் தேனுரல், ஊரக்காய், சாறு, வத்தல், துவையல் ஆகிய உணவுகளை எடுத்துக் கொண்ட மரபை உடைத்தவர்கள் யார்? ‘ஆயுளை வளர்க்கும் அரை நெல்லி’ என்பது பழமொழி அன்றாடம் எதோ ஒரு வகையில் அதை எடுத்துக்கொள்ள வேண்டும் நெல்லிகாய் அடையைச் சுட்டிக்காட்டியுள்ளார்.

“மறுபடியும் சுக்கு பிரேயோகம் செய்தார்”. ‘சுக்கு மிஞ்சிய மருந்தும் இல்லை’. என்பது பழமொழி. பசியை தூண்டி சீரண சக்தியை கொக்க வல்லது.

“கருப்பட்டிக் காப்பி போட்டிருக்கிறேன்.”

“காலையிலும் ராத்திரியிலும் பால்”

தற்போது குடிக்கும் பானங்கள் தேனீர், காப்பி இருபொருட்களில் நச்சுப்பொருட்கள் இருக்கின்றன என்று ஆய்வாளர் கூறுகிறார்கள். நம் மண்ணுக்குரிய பாணங்களை உடைத்து எரிந்தவர்கள் யார்?

மேற்கூறிய காணக்கீரை, புளி, கைகுத்தல் அரிசி, நெல்லிக்காய் அடை, முருக்கு வத்தல், சுக்கு, கருப்பட்டி வெல்லம், பால் ஆகிய உணவுகள் எல்லாம் நம் தட்ப வெப்ப சுழலுக்கு ஏற்ற உணவுகள். ஆனால் நம் மேல் திணிக்கப்படுக்கின்ற மேலைநாட்டு உணவுகள் இந்த இயற்கை சுழலைப் பார்ப்பது இல்லை என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

“பகுத்துண்டு பல்லுயிர் ஓம்புதல்” (குறள் 322) இடம், காலம், நேரம், பொருட்டு பகுத்துண்ண வேண்டும் என்கிறார் திருவள்ளுவர். ‘உண்ணுவதை அறிந்து உண்ணுக’ என்கிறது பழமொழி இதையெல்லாம் பின்பற்றுவது இல்லை. நம் நாட்டு உணவு முறைகள் உடைக்கப்படுகிறது.

நம் பாரம்பரிய வைத்திய முறை

மருத்துவம் என்பதை நாங்கள் தான் உலகத்திற்கு கற்றுக் கொடுத்துக் கொண்டிருக்கிறோம் என்று கூறிக் கொள்ளும் மேலை நாட்டவர்கள் நம் பாரம்பரியத்தில் உணவு வேறு மருத்துவம் வேறு என்பதை பிரித்துப் பார்ப்பது இல்லை. ‘உணவே மருந்து’ என்று பார்த்தவர்கள் அதை இக்கதையில் வெளிப்படுத்தியுள்ளார் படைப்பாளர்.

“இரண்டு முறை ஊதியதும் செல்லம்மாள் புகையைத் தவிர்க்கச் சிறிது தலையை அசைக்க ஆரம்பித்தாள். உடலையே அதிர வைக்கும் ஒரு பெரிய தும்மல்”

புகை மருத்துவம் சித்த மருத்துவ முறைகளில் ஒன்று, மயக்க நிலையில் இருப்பவருக்கு இம்முறை பயன்படுத்தியதை பதிவுச் செய்துள்ளார்.

“மயக்கம் வந்தா இந்தச் செந்தூரத்தைத் தேனில் குழப்பி நாக்கிலே தடவங்க”

செந்தூரம் இரத்த ஓட்டத்தை சரிபடுத்தும் தன்மையுடையது. மற்றும் ‘தேன் வயிற்றின் நண்பன்’ என்பது பழமொழி. வயிற்று பகுதி சுத்தமானால் இரத்த ஓட்டம் சரியாக இருக்கும்; ஒவ்வாமை வராது. என்கிறது நம் மருத்துவ முறை இதை இக்கதையில் காட்டியிருக்கிறார்.

“தவிட்டு ஒற்றடம் கொடுத்துப் பார்த்தார்”

“கற்புரத் தைலத்தை உள்ளங்கையில் ஊற்றி சூடு ஏறும்படித் தேய்த்து விட்டு”

“எண்ணெயை ஊற்றிச் சற்றுப் பாத்திரத்துடன் முக்கின் மேலும் கபோலத்திலும் தடவினார்.”

“கொதிக்கும் நீரை ஒரு பாத்திரத்தில் எடுத்துக் கொண்டு வந்து: கையிலும் காலிலும் நெஞ்சிலுமாக ஒற்றடிமிட்டார்.”

தவிட்டு ஒற்றடம், தைலத்தை தயாரித்து தேய்தல், எண்ணெய் மருத்துவம், வெண்ணீர் மருத்துவம் சித்த மருத்துவத்தில் இருந்த புற மருத்துவ கூறுகளை சுட்டிக்காட்டுகிறார். இதை ஒவ்வொன்றை அடுத்த தலைமுறைக்கு எடுத்துச் சென்று விரிவாக்க வேண்டிய கடமை நமக்கு இருக்கிறது. என்பதை இக்கதையின் மூலம் வெளிப்படுத்தியிருக்கிறார்.

முதலாளித்துவம்

முதலாளிகள் அவர் கீழ் வேலை செய்பவர்களை அடிமை போன்று நடத்துகிறார்கள் என்பதை சுட்டிக்காட்டியுள்ளார் படைப்பாளர்.

“தேவையை முன் கூட்டி எதிர்பார்த்து அதற்காக முதலாளியின் மனசைப் பக்குமடைச் செய்து, பிறகு தினசரி அடைவிடாமல் கேட்டு வழக்கம் போல இன்றும் கிடைக்காது என்று மன ஓய்ச்சலுடன் கேட்டுக் கொண்டு நிதானத்தைக் குலைக்கும் படியாக அவர் கொடுத்து விடுவதைப் பெற்றுக் கொண்டு வீடு திரும்புவதே!”

உழைப்பிற்குண்டான ஊதியம் தருவதற்கு அவர்கள் எதிர்பார்ப்பது பணிவு, குணிவு, மன பக்குவம் என்ற நிலையில் இருந்தால்தான் தன் உழைப்பிற்குண்டான ஊதியத்தை பெறமுடியும் என்ற நிலையைத் தோல் உரித்துக் காட்டியுள்ளார்.

இது போன்ற முதலாளித்துவ சக்திகள் உடைத்தெரிய வேண்டும் என்பதே அவர் கருத்தாகும். முதலுக்கு மட்டுமே அவன் தலைவன் எல்லாவற்றிற்கும் தலைவன் போன்று நடந்துக் கொள்கிறதை உடைத்தெரிய வேண்டும் என்பதை இக்கதையில் வெளிப்படுத்தியுள்ளார்.

மனிதநேயம் அற்ற செயல்

ரீக்சாக்கார்கள் எப்படி நடத்தப்படுகிறார்கள். இந்த சமூகத்தில் மனிதனை மனிதன் அமர வைத்து மாடுபோன்று இழுப்பது விலங்கினத்திற்கு ஒப்பான செயல் என்பதை சுட்டிக் காட்டியுள்ளார்.

“இந்த ரீக்சாக்காரனுக்கு ஒரு நாலணாக் கொடுங்கா என்று சொல்லிக் கொண்டே வண்டியில் ஏறிக் கொண்டார். மடியிலிருந்த சில்லறை மனித மாட்டின் மடிக்கு மாறியது.”

இந்த தேசத்தில் மனிதனை மாட்டை விட கேவலமாக நடத்திக் கொண்டுயிருக்கிறார்கள் என்பதை சுட்டிக் காட்டி இங்கு எங்கே மனித நேயம் இருக்கிறது. ரீக்சாக்காரனின் வாழ்க்கை விடுதலைக்கு குரல் கொடுத்துள்ளார்.

“அரம்போலும் கூர்மைய ரேனும் மரம் போல்வர்
மக்கட் பண்பு இல்லாதவர்” (குறள் 997)

மக்கள் பண்பு இல்லாதவர் ஓர் அறிவு படைத்த மரத்திற்கு ஒப்பாவர் என்கிறார் திருவள்ளுவர். மனிதனை மனிதனாக நடத்துங்கள்; அவனை மாட்டைப் போன்று நடத்தீர்கள் என்ற கருத்தை இக்கதையின் மூலம் வெளிப்படுத்தியுள்ளார்.

தொகுப்புரை:

இக்கதையில் வரும் கணவன், மனைவி பாத்திரம் மூலம் கூறும் தகவல், வளரும் தலைமுறைக்கு ஏற்ற கருத்தாக இருவரின் ஒற்றுமைகள் காணப்படுகின்றன. தற்காலத்தில் ஏற்படும் விவாகரத்துகளை தடுப்பதற்கே இப்பாத்திரம் படைத்துள்ளார். நம் நாட்டு பாரம்பரிய உணவுகளை பின்பற்றுத்தலை மறந்தால் நோய்களுக்கு ஆட்படுவோம் என்ற கருத்து வெளிப்படுகிறது. அவசரம் அவசியம் என்று வருகின்ற

போது உணவியல் மருத்துவம் தெரிந்து வைத்துக் கொள்ள வேண்டும் என்று அவர் சுட்டிகாட்டியிருக்கிறார்.

கைவைத்திய முறைகளை மறவாமல் நம் வாழ்வில் பின்பற்ற வேண்டும் என்ற கருத்தை முன்வைத்துள்ளார். முதலாளிகள் தொழிலாளிடம் கடுமையாக நடந்துக் கொள்ளக்கூடாது. மனிதன் மனிதனை மதிக்க வேண்டும். மேற் கூறிய கருத்துக்களை பின்பற்றி நடப்போம்; புதுமைப்பித்தன் சிறுகதைகளைப் படித்து அகப்பிணி, புறப் பிணி இல்லா வாழ்வை பெறுவோம்.

புதுமைப் பித்தன் புனைவுகளில் பெண்ணிய மேம்பாட்டுச் சிந்தனைகள்

முனைவர் கி துர்காதேவி

உதவிப்பேராசிரியர், தமிழ்த்துறை, வேல்ஸ் பல்கலைக்கழகம்

தமிழ் சிறுகதை இலக்கியத்தின் முன்னோடியாகத் திகழ்ந்த புதுமைப்பித்தனின் படைப்புகள் முற்போக்குச் சிந்தனையையும் சமூகத்தை விமர்சனம் செய்யும் தன்மை கொண்டும் திகழ்ந்தன. இவரின் இயற்பெயர் சொ.விருத்தாசலம் என்பதாகும். சொ. வி. ரசமட்டம், மாத்ரு, கூத்தன், நந்தன், ஊழியன், கபாலி, சுக்ராச்சாரி மற்றும் இரவல் விசிறிமடிப்பு போன்ற புனைப்பெயர்களைக் கொண்டு பல படைப்புகளைப் படைத்துள்ளார்.

திரு ஆங்கில அரசாங்க தொண்டரடி பொடியாழ்வார் வைபவம், முனாவருணாசலமே மூடா, இணையற்ற இந்தியா, செல்லும் வழி இருட்டு போன்ற கவிதைகளையும், பாசிஸ்ட் ஜடாமுனி, கப்சிப் தர்பார், ஸ்டாலினுக்குத் தெரியும், அதிகாரம் யாருக்கு போன்ற அரசியல் நூல்களையும், அகல்யை, படபடப்பு, ஒரு நாள் கழிந்தது, ஞானக்குகை, கட்டில் பேசுகிறது, மனக்குகை ஓவியங்கள், நம்பிக்கை, பொய்க்குதிரை, சமாதி, உபதேசம், கடவுளும் கந்தசாமிப்பிள்ளையும், சாமியாரும் குழந்தை சீடையும், சிற்பியின் நகரம், சுப்பையா பிள்ளையின் காதல்கள், வாடாமல்லிகை, விபரீத ஆசை போன்ற 107 சிறுகதைகளையும், ஆஷாட பூதி, அம்மா, அதிகாலை, சித்ரவதை, பலி, இனி, கிழவி, கனவு, மணியோசை நாடகக்காரி, பைத்தியக்காரி, சூன்யக்காரி, தேசியக்கீதம், எமனை ஏமாற்ற, ஓம் சாந்தி சாந்தி போன்ற 57 க்கும் மேற்பட்ட மொழிப்பெயர்ப்பு சிறுகதைகளையும் எழுதியுள்ளார். காமவள்ளி, ராஜமுக்தி போன்ற திரைப்படங்களுக்கும் உரையாடல் எழுதியுள்ளார்.

தமிழ்ச் சிறுகதையின் சாம்ராட் என்று போற்றப்படும் புதுமைப்பித்தனின் சிறுகதைகள் சமூகத்தை திருத்தி அதில் புதுமை உணர்ச்சியை உண்டு பண்ணுவதாய் அமைந்தன. சாமான்ய மக்களின் துயரங்களையும் சோகங்களையும் எடுத்துக்கூறும் அவரது சிந்தனைகள் நெஞ்சை நெகிழ்ச் செய்வதாய் உள்ளன. ஏழை எளியவர்களின் துயரங்களை அம்பலப்படுத்துவதாகவும் அமைந்துள்ளன. இந்தக் காலத்தில் நாம் எதிர்கொள்ளும் சமூகச்சிக்கல்கள் எல்லாம் புதுமைப்பித்தனின் கதைகளில் காணப்படுகின்றன.

சமுதாயத்தில் நடக்கக்கூடிய பல சீர்கேடுகளுக்கு மேல்தட்டு மக்களும், படித்தவர்களுமே காரணமாக இருக்கின்றனர் என்பதை புதுமைப்பித்தன் சிறுகதைகள் விளக்குகின்றன. இவரது சிறுகதைகளை வாசிக்கும்பொழுது, இவரின் கதைக்குள்ளான உலகத்தில் கதை மாந்தர்களுடன் வாசகனும் பயணம் செய்யும் உணர்வு ஏற்படும். இந்தப் பயணம் விரிவானதாகவும் பல்வேறு பரிமாணங்களைக் கடந்தும் அலுப்பு இல்லாமல் மீண்டும் மீண்டும் செல்லத் தூண்டுவதாக புதுமைப்பித்தன் படைப்புகளின் அனுபவங்கள் நம் உடன் வருவதாக அமைகின்றன.

பெண்ணியச் சிந்தனைகள்

சமூகத்தில் பெண்கள் பெற்றிடும் அனுபவங்களும், பெண்ணின் உடல் நிலை மற்றும் உணர்வுகளை வெளிப்படுத்தும் பாங்கும் பெண்களால் படைக்கப்படும் படைப்புகளிலேயே முழுமையாக வெளிப்படும் என்று மரபாகச் சொல்லப்படுவதற்கு மாற்றாக, பால் பாகுபாடு கடந்து ஆண் மேலாதிக்கப் பார்வையினை தவிர்த்து பெண்ணிய நோக்கில் பெண்களின் நிலைமையை தன் சிறுகதைகளில் புதுமைப்பித்தன் வெளிப்படுத்தியுள்ளார். இவரின் கதைகளில் பெண் தனித்துச் செயல்படும் திறனுடையவள் என்பதையும், பெண் உடல் மீதான முழு உரிமையும் பெண்ணுக்கே என்ற கருத்தினையும், பெண்மீது அதிகாரம் செலுத்தும் போக்குகளை எதிர்ப்பதையும், பெண்ணியப் பிரச்சனைகளையும் அதற்கான தீர்வினை கூறும் தன்மையையும் அறியலாம்.

இளம் வயதில் விதவை ஆகி உடல் படுத்தும் தொல்லை, சமுதாயம் படுத்தும் கொடுமை இவற்றை சகித்துக் கொண்டு வாழ்வதை விடச் சாவதே மேல் என பல பெண்கள் நினைப்பதை இவரது கதைகள் இயல்பாகவே வெளிப்படுத்துகின்றன.

பணக்காரர்களிடம் கொள்ளையடிக்கும் சங்கிலித்தேவன் ஒரு ஏழைப் பெண்ணின் மகளின் திருமணத்திற்கு பணம் கொடுத்து உதவுகிறான். விதவைகள் அனுபவிக்கும் துயரங்கள், வறுமை காரணமாக தன் உடலை விற்கும் பெண்ணின் சோகம், வேலை பறிபோவதால் ஏற்படும் நெருக்கடி, ஒரு இடைச்சியை திருமணம் செய்து கொண்டு அவளை மேற்கத்திய நாகரீகத்திற்கு வழி காட்டுவது இவ்வாறு சமுதாயத்தின் நிகழ்வுகளை பிரதிபலிப்பதாக அவரது சிறுகதைகள் அமைந்துள்ளன.

சமுதாயச் சீர்கேடுகளை மக்களுக்கு எடுத்துரைக்கும் காலக்கட்டத்தில், சுயமரியாதை போன்ற இயக்கங்கள் தோன்றிய காலக்கட்டத்தில், இதிகாசம், புராணம் போன்றவற்றினை முழுமையாக ஏற்றுக்கொள்ளாமல் சாதியக்கொடுமைகள், பெண்ணியக் கொடுமைகளை தம் படைப்புகள் மூலம் எடுத்துக்கூறும் காலக்கட்டத்தில் புதுமைப்பித்தன் இத்தகைய கதைகளை எழுதியுள்ளார்.

பொன்னகரம்

இக்கதை குலமகளானாலும், பொருட் பெண்டிரானாலும் பெண்கள் ஆண்களால் நுகரப்படுபவர்களே என்பதையும் அடுத்து ஒரு ஆடவரால் புணரப்பட்டாலும், பலரால் புணரப்பட்டாலும், வலியும், வேதனையும், அவமதிப்பும், இழிச்சொல்லும் பெண்களுக்கு மட்டுமே என்பதை எடுத்துரைக்கின்றது. அடிப்பட்ட கணவனுக்காக பால்கஞ்சி கொடுப்பதற்காகச் சோரம் போகும் பெண்ணின் நிலைப்பற்றி இக்கதையில் பேசுகிறார்.

“அன்றைக்கு முருகேசனுக்கு குஷி. அவனும், அவன் குதிரையும் ‘தண்ணி போட்டு’ விட்டு ரேஸ் விட்டார்கள். வண்டி ‘டோக்கர்’ அடித்தது. ஏர்க்கால் ஓடிந்தது. குதிரைக்குப் பலமான காயம். முருகேசனுக்கு ஊமையடி. வீட்டில் கொண்டு வந்து போடும்பொழுது பேச்சு மூச்சில்லை. நல்ல காலம் குடித்திருந்தான், இந்த மாதிரி வலி தெரியாமலாவது கிடக்க, வீக்கத்திற்கு என்னதையோ அரைத்துப் பூசினான் அம்மாளு. அப்பொழுது தான் சற்று பேசினான். அவனுக்குப் பால்கஞ்சி வேண்டுமாம்! அம்மாளுக்குக் கூலி போட இன்னும் இரண்டு நாள் இருக்கிறது. வீட்டில் காசேது?

அம்மாளு தண்ணீர் எடுக்க வருகிறாள்.

‘கும்’மிருட்டு பஞ்சாங்கத்தின்படி இன்றைக்குச் சந்திரன் வர வேண்டும். ஆனால் அது மேகத்தில் மறைந்து கொண்டால் முனிசிபாலிடி என்ன செய்யமுடியும்?

எப்பொழுதும் போல் இரைச்சல் தான். ஒருவாறு தண்ணீர் பிடித்தாகிவிட்டது. திரும்பி வருகிறாள். சந்தின் பக்கத்தில் ஒருவன் அம்மாளுவின் மேல் ரொம்ப நாளாகக் ‘கண்’ வைத்திருந்தான்.

இருவரும் இருளில் மறைகிறார்கள், அம்மாளு முக்கால் ரூபாய் சம்பாதித்து விட்டாள். ஆம், புருசனுக்குப் பால்கஞ்சி வார்க்கத்தான்!” - புதுமைப்பித்தன், பொன்னகரம், ப-3

அகலிகை, சாபவிமோசனம்

மனதால் எந்த தவறும் செய்யாத அகலிகை இந்திரனால் கவரப்பட்டதால் தன் கணவர் கௌதமரால் சாபம் பெற்று கல்லாகிறாள். பின்பு இராமனின் காலடிப்பட்டு பெண்ணாகி தன் பத்தினித் தன்மையை நிரூபிக்கிறாள். கல்லாகி மீண்டும் பெண்ணாகியப் பின்பு அகலிகையின் மனநிலையினை புதுமைப்பித்தன் காட்டும் நிகழ்வுகள் பெண்ணியச் சிந்தனைகளைக் காட்டுகின்றன.

அகலிகை வாழ்வில் கற்சிலையில் இருந்து இராமன் காலடி பட்ட பின் பெண்ணாகி அவள் படும் துன்பங்கள், ரிஷி பத்தினிகள் அவளைக் கண்டதும் ஒதுங்கிச் செல்லும் செயல்கள், காட்சிப்பொருள் போல் அகலிகையை கண்டு பேசுகின்ற சொற்கள் சாபத்தீயை விட அதிகமாகச் சுட்டன.

அவள் மனம் ஒரேடியாகச் சுடுகாடு மாதிரி வெந்து தகித்தது. சிந்தனை திறந்தது. ‘தெய்வமே சாப விமோசனம் கண்டாலும் பாபவிமோசனம் கிடையாதா?’ என்று தேம்பினாள். யந்திரப் பாவையனாள். மகனும் அன்னியனானான். அன்னியரும் விரோதிகளாகி விட்டார்கள். இங்ஙனம் இருப்பு? என்பதே அகலிகையின் மனசு அடித்துக் கொண்ட பல்லவி. ஒழுக்கம் தவறாத சீதை இராவணனால் கவரப்பட்டதால் தன் பத்தினித் தன்மையை நிரூபிக்க இராமனால் சிதையில் இறங்கினாள்.

தீயில் மூழ்கி வந்த சீதையும், கற்சிலை சாபத்திலிருந்து இராமன் காலடி பட்டதால் மீண்டும் பெண்ணாகிய அகலிகையும் பரிசுத்தமனவர்களாக இராமனுக்கும் கௌதமருக்கும் தோன்றினார்கள். ஆனால் அகலிகைக்கோ, சீதைக்கோ ஈருடல் ஓர் உயிராக தன்னுடன் வாழ்ந்த தங்களுடைய கணவன்மார்களே தங்களை நம்பவில்லையே என எண்ணி எண்ணி மனதில் துன்பப்படுகின்றனர்.

“இப்பொழுது கோதமனுக்கு அகலிகை மீது பரிபூர்ண நம்பிக்கை. இந்திரன் மடிமீது அவள் கிடந்தால் கூட அவன் சந்தகிக்க மாட்டான். அவ்வளவு பரிசுத்தவாதியாக நம்பினான் அவன்.” ஆனால் அகலிகைக்கோ,

“அவள் மனதில் ஏறிய கல் அகலவில்லை. தன்னை பிறர் சந்தேகிக்காதபடி, விஷேசமாகக் கூர்ந்து பார்க்கக்கூட இடங்கொடாதபடி நடக்க விரும்பினாள். அதனால் அவள் நடையில் இயற்கையின் தன்மை மறைந்து இயல்பு மாறியது. தன்னை சூழ நிற்பவர்கள் யாருமே இந்திரர்களாகத் தென்பட்டார்கள், அகலிகைக்குப் பயம் நெஞ்சில் உறையேறிவிட்டது. அந்தக் காலத்திலிருந்த பேச்சும் விளையாட்டும் குடியேறிப்போயின. ஆயிரம் தடவை மனசுக்குள் திருப்பி திருப்பிச் சொல்லி பாடம் பண்ணிக் கொண்டு, அந்த வார்த்தை சரிதானா எதையும் சொல்லுவானா, கோதமன் சாதாரணமாகச் செல்லும் வார்த்தைகளுக்குக் கூட

உள்ளத்தம் உண்டோ என்று பதைப்பாள்”. வாழ்வே அவளுக்கு நரக வாதனையாயிற்று. சாபவிமோசனம். ப-119.

தன் பத்தினித் தன்மையை நிரூபிக்க இராமனால் சிதையில் இறங்கிய சீதையைவிட, சாபவிமோசனம் பெற்ற பின்பு தன் கணவன் நெருங்கும் போது அந்த நிகழ்வு பிடிக்காமல் அவளது நெஞ்சம் கல்லாய் இறுகி கற்சிலையாகவே மாறி விடுதலைப் பெறும் அகலிகை,

ஒருவர் மீது ஒருவர் நம்பிக்கைக் கொண்டு வாழ்வதே வாழ்க்கை என்பதையும் பெண்கள் தற்சிந்தனையுடனும், தற்சார்புடனும் வாழவேண்டும் என்பதைச் சிந்தித்ததால் தனியிடம் பெறுகிறாள் எனலாம்.

அகலிகை கற்சிலையாவது அவளது பெண்ணிய சுதந்திரமாக புதுமைப்பித்தன் இக்கதையில் படைத்துள்ளார்.

மேத்தா அவர்களும் இரண்டாம் வனவாசம் எனும் தனது கவிதை நாடகத்தில், நிறைமாத கர்ப்பினியான சீதையை இராமன் காட்டுக்கு அனுப்பிய செய்தியைக் கேட்ட அகலிகையின் செயல்கள் புதுமைப்பித்தனின் அகலிகை நிலையுடன் ஒத்துப்போகின்றன.

கருணை கூர்ந்து
என்னை மீண்டும்
கல்லாக்கி
விட வேண்டும்

என்று! இராமனிடம் வரம் கேட்க ஒடுகிறாள். மேலும்

தெய்வ தர்மங்களை
என்னால்
சகிக்க முடியவில்லை
மனித தர்மங்கள்
இங்கே

வாழ முடியவில்லை! (மு.மேத்தா, காத்திருந்த காற்று, ப - 95-

96)

என்று தான் மீண்டும் கல்லாகிட வேண்டிய அவசியத்தைக் கூறுகிறாள்.

முடிவுரை

இராமாயணத்தில் கூறப்பட்டுள்ள ஒரு நிகழ்ச்சியை மையமாகக் கொண்டு அகலிகையின் வாழ்வையும் அவளின் வேதனையையும் எடுத்துரைக்கும் வகையில் புதுமைப்பித்தனின் சாபவிமோசனம் அமைந்துள்ளது. காப்பியக் கதை நிகழ்ச்சியை சிறுகதை எல்லைக்குள் அடக்கி காட்டியுள்ளார். இந்த சாபவிமோசனம் சிறுகதையில் புதுமைப்பித்தன் நிகழ்ச்சிக்கு கொடுத்த முக்கியத்துவத்தை விட மன உணர்வுகளுக்கு அதிகமாக முக்கியத்துவம் கொடுத்துள்ளார்.

தமிழ்ச் சிறுகதைப் படைப்புகளில் பெண்களை பிரதான காதபாத்திரங்களாகக் கொண்ட கதைகள் பல உள்ளன. ஆனால் பெண்ணியப் பார்வையில் அப்படைப்புகளின் எண்ணிக்கை மிகவும் குறைவானது. பெண் படைப்பாளிகளின் படைப்புகள் கூட பொதுப்பார்வையிலோ அல்லது ஆண் பார்வையிலோ

அமைந்துவிடுகின்றன. அவற்றிற்கெல்லாம் விதிவிலக்காய் புதுமைப்பித்தன் தன் சிறுகதைகளில் பெண்ணியம் பற்றியச் சிந்தனைகளை, தூண்டல்களை, முடிவுகளை கூறியுள்ளார். மேலும் பெண்கள் முன்னேற்றத்திற்குத் தடையாக இருக்கின்ற மரபுவழிக் கடமைகள், கட்டுப்பாடுகள் தொடர்பான இவரின் கதைகள் சிந்திக்க வைக்கின்றன.

பார்வை நூல்கள்

·இந்திய இலக்கியச் சிற்பிகள், புதுமைப்பித்தன், வல்லிக்கண்ணன், 2006

·<<http://www.sirukathaigal.com/>>

·<http://www.tamilvu.org/courses/degree/p101/p1011/html/p1011312.htm>

யார் இந்த புதுமைப்பித்தன்?..

ம உமாமகேஸ்வரி

தமிழ்த்துறைத் தலைவர்
மகேந்திரா உலகப்பள்ளி
செங்கல்பட்டு

சிறுகதை என்பது தற்கால மேனாட்டு சரக்கு...
சிறுகதை என்பது இலக்கியத்தின் ஒரு பிரிவு...
சிறுகதை என்பது வாழ்க்கையின் சிறிய சாரளங்கள்...
சிறுகதை என்பது ஒரு சம்பவத்தை எடுத்தாளுவது...

இந்த வரிகள் அனைத்தும் தனக்கு மகுடம் சூட்டிய சிறுகதைக்கு மகுடம் சூட்ட...
புதுமையைக் காட்டி சமுதாயத்தை பித்தனாக்கிய... புதுமைப்பித்தனின் எழுதிய
எழுத்துகள்...

கதைகள் என்றாலே குழந்தை முதல் முதியவர் வரை அனைவரும்
விரும்புவர். அதுவும் சிறுகதையாக இருந்தால் சொல்ல வார்த்தைகளே இல்லை.
படிக்கும் நேரம் குறைவு என்றாலும், கிடைக்கும் மகிழ்ச்சியும் அனுபவமும் அதிகம்
என்பதால் சிறுகதைக்கு ஒரு தனி மதிப்பு உண்டு. ஒரு நிகழ்ச்சியையோ அல்லது
ஒரு சிறு கருவையோ கொண்டு புனைவது சிறுகதை என்று எளிமையாக
சொல்லலாம். ஆனால், அதனை மக்கள் விருப்பத்திற்கு கொண்டு சேர்ப்பதென்பது
சற்று கடினம். மகாகவி பாரதியாரால் ரயில்வே ஸ்தானம் என்று தொடங்கப்பட்ட
சிறுகதை, இன்று வரையில் நம்மிடையே பயணித்துக் கொண்டிருக்கிறது. தொடர்ந்து
நீண்டு பயணிக்கும் என்பதால்தான் தொடக்கத்திலேயே தொடர்வண்டியில் பெயரில்
ஆரம்பித்திருக்கிறார். அவரால் தொடங்கப்பட்ட இந்த பயணம் தொடர்ந்து, ஒரு
நேரத்தில் புதுமைப்பித்தனின் கையிலும் பயணிக்க ஆரம்பித்தது. அதுவே
சிறுகதையின் பொன்னான நேரம் என்றும் கூறலாம். கவிஞனின் எழுத்தில் பிறந்து,
எழுத்தாளனின் எழுத்தில் வளர்ந்த குழந்தைதான் சிறுகதை.

பித்தனாகிய விருத்தாசலம்

கடலூரில் கட்டி அவிழ்க்கப்பட்ட காளை...
சித்திரை மாதம் வார்த்தெடுத்த சிங்கம்...
பெற்றெடுத்தது பர்வதம்... பெயர் வைத்தது சொக்கலிங்கம்..
பள்ளி படித்தது பல இடம்.. பட்டம் முடித்தது ஈரிடம்..
தந்தையோ அரசாங்க வேலைக்கு ஏங்க..
பிள்ளையோ புத்தகம் படிப்பதில் நேரம் கழிக்க..
முடிவில் மணிக்கொடி இசைய... இதழில் கதை எழுத...
விருத்தாசலம் வளர்ந்தார்.. புதுமைப்பித்தனாக..
எளிமையில் வாழ்ந்தது 42 ஆண்டுகள் என்றாலும்....
எழுத்தில் வளர்ந்தது 15 ஆண்டுகள்தான்...
இருப்பினும் இயல்பாய் வழங்கியது நூற்றுக்கும் மேற்பட்ட
சிறுகதைகள் மட்டுமல்ல....
இரண்டற கலந்தது கவிதையும் கட்டுரையும்
நாடகங்களும் புத்தக விமர்சனங்களும்தான்....

சிறுகதையில் விருத்தாசலத்தின் தனித்தன்மை, அவரை புதிய கோணத்தில் சிந்திக்க வைத்தது. இயல்பை மீறிய சிந்தனை அவருக்கு பாராட்டுதல்களை அள்ளி வழங்கியது. தனது எழுத்துகளை இதழ்கள் மட்டுமல்லாது, ஆண்டு மலர்களாக மலரச் செய்தார். கதைகள் வெளிவந்தன. கட்டுரைகள் வெளிவந்தன. விருத்தாசலத்தின் திறமைகள் வெளிவரத்தொடங்கின.

புதுமையின் புதுமை

பொதுவாக மற்ற எழுத்தாளரிடம் இருந்து வேறுபட்டவர் புதுமைப்பித்தன். அவருடைய எழுத்துகளும் எண்ணங்களும் எழுத்துலகத்திற்கு புதுமையாகவே இருந்தன. அவருடைய சமுதாய சிந்தனைகள் அவரை புரட்சி எழுத்தாளராக அடையாளம் காட்டின. அவர் புனைந்த கதாபாத்திரங்களும் அவரை புதுமைப்படுத்தி காட்டின. தமிழ் இலக்கிய உலகம் பார்க்காத சில சிந்தனைகளையும், தாக்கங்களையும் அவர் எழுத்துகளில் பார்க்க முடிந்தது. அவருடைய கதைகள் இயல்பாக வாழ்க்கையை காட்டினாலும், செறிவான சில கருத்துகளை எடுத்துக்காட்ட மறக்கவில்லை. அவருடைய எண்ணப்போக்கில் தெளிவாக இருந்ததால் விமர்சனங்களைக் கண்டு அஞ்சவில்லை. இலக்கிய உலகிற்கு மாறுபட்ட கோணத்தில் செல்வது மட்டுமல்லாமல், இலக்கியங்கள் கூறும் வாழ்க்கை முறையை வேறுபட்ட கோணத்தில் மக்களிடத்தில் கொண்டு சேர்ப்பதில் சரியாக செயல்பட்டார். ஒவ்வொரு மனிதனின் வாழ்வும் எவ்வாறு அமைய வேண்டும். எப்படி செயல்பட வேண்டும் என்று புதுமைப்பித்தன் காட்டும் நெறிகள் சற்று புதுமையாகவே இருந்தன. கதைகளில் வரும் கதாபாத்திரங்கள் மக்களின் வாழ்வோடு இணைத்து செல்லும் அவருடைய எழுத்துநடை ஒரு தனிச்சிறப்பு என்றால்... அவர் கதை எழுதும் முறையோ அதைவிட தனிச்சிறப்புப் பெற்றது.

யோசித்து கதை எழுதும் பழக்கமும் இல்லை...

கருவைக் கொண்டு கதையைக் கொண்டு செல்லும்

வழக்கமும் இல்லை...

கற்பனையில் உருவான கதாபாத்திரங்கள்...

கண்ணெதிரில் நடந்து... கதையில் வாழ்ந்து... கற்பனையிலேயே

முடிகின்றனர்...

கதைக்கு காரணம் கேட்டால் ஏமாற்றம்தான் கிட்டும்.

இதுதான் பித்தனின் பித்தத்திற்குக் காரணம்...

பாரதியார் சிறுகதைக்கு வித்திட்டார்... மணிக்கொடி சிற்றிதழ்

உரமூட்ட

சிறுகதையை வளர்த்தப் பெருமை புதுமைப்பித்தனையே சாரும்.

முனைவர் ச.சுபாஷ் சந்திரபோஸ் 'புதுமைப்பித்தன் தொடாத கதைக் கருவே இல்லை என்று அவரது சிறுகதைகளைப் படிக்கும் போது அறிந்து கொள்ளலாம்' என்று கூறுகிறார். தமிழ் இலக்கியத்தில் புதுமையான பாதையில் பயணித்த இவர் தன் கதையில் தனக்குத் தோன்றும் எண்ணங்களை வெளிப்படையாக பேசுவதில் வல்லவர். வட்டார மொழியாக இருந்தாலும், வட்டார மக்களின் செயல்பாடுகள் என்றாலும் சளனமின்றி எடுத்தியம்பும் தைரிய சிந்தனையாளர். சமுதாயத்தில் அனைவராலும் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டு நடக்கும் நிகழ்வுகளைக் கூட, தனிமனிதனாய் விமர்சனம் செய்யும் களங்கா மனம் அவர் எழுத்துகளில் தெரிந்தது. அடித்தட்டு மக்களையும், இளைய தலைமுறையினரையும் சிந்திக்க வைக்கும் பக்குவம் அவர்

கதைகளில் இருந்தது. வாழ்வின் எதார்த்தங்கள் அவர் கதைகளின் அர்த்தங்களாக அமைந்தன. இலக்கியங்கள் பலதரப்பட்ட மக்களைத் தாண்டி வந்தாலும், பலவகை எழுத்தாளர்களைத் தாண்டி வந்தாலும், புதுமைப்பித்தனின் புதுமை இலக்கிய உலகிற்கும் மக்கள் வாசிப்பு உலகிற்கும் ஒரு வரபிரசாதமாக அமைந்தது என்பது உண்மை. எத்தனை சமுதாய சிக்கல்களும், விமர்சனங்களும் இருந்தாலும் கூட, கதையில் வாழ்ந்த உயிரோட்டமான உணர்வுகளே எழுத்தாளனின் வெற்றியின் இரகசியம்.

சினிமாத்துறையில் -புதுமைப்பித்தன்

புதுமைப்பித்தன் தன் சிறுகதைகளில் காட்டிய தனிப்பட்ட திறமையையும் சினிமாத்துறையில் பதித்துள்ளார். ஆனால் இலக்கிய உலகத்தில் இருந்த புதுமைப்பித்தனுக்கும் சினிமாத்துறையில் இருந்த புதுமைப்பித்தனுக்கும் அநேக வேறுபாடுகள் உண்டு. திரைப்பட கதாபாத்திரங்களின் வசன ஆசிரியராக தன்னை நுழைத்துக்கொண்ட பித்தன், சொந்தமாக தயாரிப்பு நிறுவனம் தொடங்கி அதற்கு தன் தாயின் (பர்வதகுமாரி) பெயரையே வைத்தார். இருப்பினும், எழுத்துத் துறையில் செய்த சாதனையை அவரால் சினிமாத்துறையில் பெற முடியவில்லை என்பதே நிதர்சன உண்மை. சினிமாத் துறையில் தன்னுடைய வசனங்கள் கைக்கொடுக்க சில காலம் தன் நாட்களைக் கழித்தார். தன்னுடைய வாழ்நாளின் கடைசி நாட்களில் ஒரு வசனகர்த்தாகவே வாழ்நாட்களை கடத்தினார்.

திரைப்படத் துறையில் காமவல்லியில் வசனத்தைத் தொடங்கி
திடுக்கிடும் தோல்வியை அவ்வையாரின் வசனத்தில் கண்டு..
தமக்கென தயாரிப்பு நிறுவனத்தையும் தொடங்கி..
தன் தாயாரின் பெயரையும் அதற்கென வைத்து..
வசந்தவல்லி படமாக்க நினைத்து... தோற்க..
வசனகர்த்தாவாகவே வாழ்க்கை நடத்தினார்..

முடிசூடா மன்னன் - புதுமைப்பித்தன்

தமிழ் இலக்கிய உலகில் செல்வாக்குடன் வாழ்கின்ற புதுமைப்பித்தன், தன் வாழ்நாளில் வறுமையில் வாடினார் என்பதே மறுக்க முடியாத உண்மை. தன் வாழ்நாளில் தான் எழுதிய சிறுகதைகளுடனும் வசனங்களுடனும் வாழ்ந்த புதுமைப்பித்தன், சீரிய சிந்தனை எடுத்தியம்ப தயங்காத எழுத்தாளன், சமுதாய சீர்கேடுகளை சாடுவதற்கு கௌரவம் பார்க்காத ஆசிரியர். தன் வாழ்நாளில் கடும் விமர்சனத்திற்கு ஆளானார் என்பது மறுக்க முடியாத உண்மை. அவர் எழுதிய நூற்றுக்கும் மேற்பட்ட கதைகளில் பாதி மட்டுமே அவர் வாழ்ந்த காலத்தில் வெளிவந்தன. அவர் மறைவிற்கு பின்னரே அவர் எழுத்தின் மேன்மை இந்த மேதினியில் வலுபெற்றது.

வாழும் வரை தன் எழுத்தின் பலத்தை தானும் அறியவில்லை...
தன்னைத் தந்த இந்த உலகுக்கும் அறிவிக்கவில்லை...
சமுதாயக் குற்றங்களை கதைகளில் எடுத்துரைத்ததால்தானோ
என்னவோ..
சமுதாயத்தின் விமர்சனங்களுக்கு ஆளாக்கப்பட்டார்...
குற்றம் பார்க்கின் சுற்றம் இல்லை... என்ற வரிகளுக்கு

சொந்தக்காரரே இவர்தான்..

அதனால்தான் சிறுகதைக்கு மன்னனாகும் திறமையிருந்தும்...

மக்களாய் வாழ்ந்தார்..

அவர் சிறுகதைக்கு முடிசூடா மன்னன்தான்...

ஆனாலும் வாழும் வரை முடிசூட்டப்படாத மன்னன்தான்.. எங்கள் புதுமைப்பித்தன்.

பொன்னகரம் (சுருக்கம்)

பொன்னகரம் என்பது இரயில் பாதையின் பின்பகுதியில் இருக்கும் ஒரு சிறு ஏழைக்குடியிருப்பு. மில்லில் வேலை செய்யும் ஏழைப்பெண்களில் ஒருத்தி அம்மாளு. அவள் கணவன் பெயர் முருகேசன். அவள் குடும்பம் பெரிது. அவளுடன் அவள் கணவன், கணவனின் தாயார் மற்றும் கணவனின் தம்பி. அவள் கணவன் குதிரை வண்டி வைத்து பிழைப்பு நடத்தினான். அவன் குடித்து மீதி வருமானத்துடன் அவள் மில்லில் வேலை செய்து ஈட்டும் வருமானத்தில்தான் அவள் குடும்பத்தை நடத்தி செல்ல வேண்டும். இதில் அவள் கணவனின் தம்பிக்கு கஞ்சா அடிக்க வேறு காசு கொடுக்க வேண்டும். இந்த பிழைப்பில் திடீரென்று ஒரு விரிசல் வந்தது போல, அவன் கணவன் குடித்துவிட்டு, அடிபட்டு படுத்துவிட்டான். இனி இந்த சொர்ப்ப பணத்திற்கும் கேள்விக்குறியாகிவிட்ட நிலை. இந்நிலையில் அடிபட்டு கிடக்கும் கணவன் பால்கஞ்சி குடிக்க விரும்பும் தன் ஆசையைக் கூற, தன் கணவனின் ஆசையை நிறைவேற்ற அம்மாளு தன்னையே விற்று, பணம் ஈட்டுகிறாள் என்பதே கதை.

பித்தனின் கையில் பொன்னகரம்

அடித்தட்டு மக்களின் வறுமையையும், குழந்தைகளின் ஏக்கத்தையும் கூட நகைச்சுவையாகக் காட்டியிருக்கிறார். முனிசிபல் தீர்த்தம், இரும்பு நாகரீகம், பஞ்சு படிந்த தலை, வாழ்க்கைத் தொழு போன்ற குறிப்புச்சொற்களை இவரால் மட்டுமே பயன்படுத்தமுடியும்.

சாக்கடையில் விளையாடும் குழந்தைகளையும்
சாக்கடையில் மிதந்து வரும் உணவுபொருட்களையும்
குழாயடியில் சண்டைப் போடும் பெண்களும்
மில்லில் வேலை செய்வதால் ஏற்படும் கண்பார்வை
குறைபாட்டையும்,
குடித்துவிட்டு முருகேசன் விழுந்து அடிபட்டதையும்
அவன் பால்கஞ்சி ஆசைக்கு அம்மாளுவின் செயலையும்

எழுத்தாளர் அழகாக சித்தரித்துள்ளார்.

என் பார்வையில் பித்தனின் பொன்னகரம்

பொன்னை அறியாத நகரத்திற்கு பெயர் பொன்னகரம். இதுவே பித்தனின் புதுமை. ஏழைகளை பெயரிலாவது செல்வந்தர்களாக மாற்ற பித்தன் கண்டறிந்த குறுக்குவழி இது. மகாகவியும் புரட்சிக்கவியும் பெண்களை புதுமைப்பெண்களாக மாற்ற எழுதிய வரிகளை சற்று வேறு கோணத்தில் கையாண்டு இருக்கிறார் நம் எழுத்தாளர். நாட்டின் கடைக்கோடி மக்களின் வாழ்வதாரத்தை, நாம் நேரில் சென்று

பார்த்தால் கூட இவ்வளவு அழகாக விளக்கமுடியுமா என்றால் அது சந்தேகத்துக்குரியதே. ஏழைகள் என்றாலே இரயில்பாதையை ஓட்டித்தான் இருப்பார்கள் என்பதற்கு வித்திட்டவர் புதுமைப்பித்தனாக இருக்கலாம். இன்றுவரை திரைப்படத்துறையிலும் அதைத்தானே காட்சிப்படுத்துகிறார்கள். 'விக்கிற விலைவாசில் புருஷன் பொண்டாட்டி ரெண்டு பேரும் வேலைக்கு போனதான் முடியும்' என்று பாடும் இந்த பஞ்சாங்கத்தை பல வருடங்களுக்கு முன்பே உடைத்தெறிந்து விட்டார் நம் புதுமைப்பித்தன். ஆண்வர்க்கம் என்ற வார்த்தைக்கே இடமில்லை. கதையில் கதாநாயகனை விட கதாநாயகிக்கு முக்கியத்துவம் கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. கதாநாயகியே முதலில் அறிமுகப்படுத்தப்படுகிறாள். அவளை ஓட்டியே கதாநாயகன் அறிமுகமாகிறான். பெண் என்றாலே குடும்பச்சுமையை சுமப்பவள் என்ற நோக்கில் கதை நகர்ந்தாலும், பொறுப்பற்ற கணவனாகவும், ஊதாரி தம்பியாகவும் இரு ஆண்களை கதையில் காட்டும் போது, குடும்பப்பெண்ணின் மீது பரிதாபம் ஏற்படுவதைக்காட்டிலும், ஆண்களின் மீது வெறுப்பு அதிகமாகிறது. ஆண்கள் பெண்களை அடிமையாக்குகிறார்கள் என்று கொந்தளிப்பவர்கள் இக்கதையின் மூலம் அறிந்து கொள்ள வேண்டிய மிகப்பெரிய உண்மை என்னவென்றால் பெண்கள் ஆண்களுக்காக தன்னை அடிமைப்படுத்திக்கொள்கிறார்கள் என்பதுதான். கணவன் என்ற மாயவளைக்குள் தானாகவே விழுந்து, அதிலிருந்து தான்விடுபடும் வழி உள்ளதா என்பதைக்கூட பார்க்காமல், அதற்குள்ளேயே சுற்றிக்கொண்டு, சமுதாயத்தைக் குற்றம் சொல்லும் பெண்களுக்கான உதாரணம் இக்கதை. கணவனுக்காக எதையும் செய்ய தயாராய் இருப்பதே பத்தினித்தன்மையாய் நினைக்கும் பெண்களுக்கு சரியாக சாட்டையடி இக்கதையின் முடிவு.

ஆற்றங்கரையும் ஆட்டமும்

திருமதி பபிதா பிரவின்குமார்

நிறுவனர்

கவின் கல்வி நிறுவனம் (அல்லது)
பைன் ட்ரீ மழலையர் மற்றும் துவக்கப்பள்ளி
அயப்பாக்கம், சென்னை - 600 077

கடவுளை, விமர்சிக்கும் நாகரீக வளர்ச்சியின் உச்சிக் காலமான இன்று விமர்சிப்பது விமர்சனம் அல்ல; சென்ற நூற்றாண்டின் முற்பகுதியில் புதுமையாய் விமர்சனம் செய்தது புதுமையே. புதுமைப் பித்தனுக்கு பித்தம் அதிகமே, 1934-ல் ஏப்ரல் திங்கள் 22-ல் மணிக்கொடி இதழில் வெளியான “ஆற்றங்கரைப் பிள்ளையார்” என்னும் சிறுகதையே என் கட்டுரையின் பொருண்மை.

மனிதன், தர்மம், சமயம், மதங்கள், கடவுள், என்று ஓர் வரலாற்றைப் போகும் போக்கில் சொல்லி விட்டுப் போகின்றார் புதுமைப்பித்தன். இங்கு யார் பெரியவர் நீயா? நானா? என்ற கேள்விகளுக்கும், இங்கு யார் முந்தியவன்? யார் பிந்தியவன்? என்ற கேள்விகளுக்கும் இங்கு பதில் உண்டு. இத்துணிவு புதுமைப்பித்தனுக்கு மட்டும் உண்டு. ஏனெனில் அவரே புதுமையான பித்தன் என்பது உறுதிப்படுகின்றது.

ஆற்றங்கரையில் பிள்ளையார்

ஆற்றங்கரையில் பிள்ளையாரை அமைத்து புதுமைப்பித்தன் வரைந்த பதில்கள் இனி... இக்கதையின் ஊழிக்காலம் என்பது மனிதச் சமுதாயத்தின் வறுமை நிலைக்கு முற்பட்ட காலம் ஆகும். ஆற்றங்கரையில் பிள்ளையார் கரையில் வெள்ளம், வண்டல்கள் மேடையை முத்தமிட்டன. மனிதன் நாகரீக மாற்றத்தால் மனிதனுக்கு எந்தவொரு புதியச் செயலும் இன்பம் தரும்.

“பழக பழக பாலும் புளிக்கும்” என்ற பழமொழியை மறந்துவிடக் கூடாது. இங்கும் அதுவே நடந்தது. செழித்த மரம், பட்சிகள், மழை என பிள்ளையார் அசுத்தமானார். நாகரீகம் மனிதனை அசுத்தப்படுத்தவில்லை; நாகரீகம் என்ற பெயரில் மனிதன் ஏற்படுத்திய வரைமுறைகளே அவனை அசுத்தமாக்கின. ஒவ்வொரு துன்பத்திற்கும் முடிவு ஒரு புதிய வரவு ஒன்று உண்டு என்பதாகும். இங்கும் அதுவே சாத்தியமானது. புதிய இரு சமயம் மேடையையும், பிள்ளையாரையும் புதியதாக்கியது. அவனுடைய அன்பும் புதியதானது. அதன் வரலாறும் இங்கு நினைவூட்டப்படுகின்றது.

பௌத்தமும் சமணமும் மனித சமுதாயத்தை உயர்த்தும் நோக்கில் உருவானவை என்று மார்பு தட்டிக் கொண்டாலும் மேல் கூறிய பழமொழியே இங்கும் பொருந்தும். கட்டுபாடுகளுக்கு மனிதன் தலைவணங்குவதுண்டு, ஆனால் அடிமைப்படுவதில்லை. பௌத்தம் வடகிழக்கே சென்றது. சமணம் மனிதன் பின்னாலே அமர்ந்து விட்டது. மீண்டும் ஒரு புதிய வரவு உதயமானது. மனிதன் ஒவ்வொரு உதயத்திற்கும் தனக்கு ஆதாயம் உண்டு என்றே நம்பிக்கைக் கொள்வான். நம்புவான், நம்புவான் நம்பிக்கொண்டேதான் இருப்பான்.

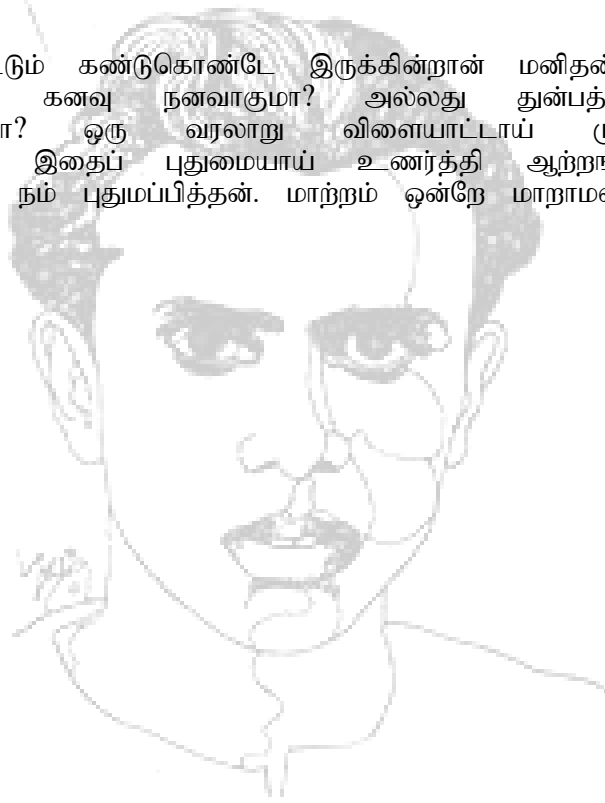
மனித சமூகத்தின் சூழலை மாற்ற நினைத்த இம்மூவரும் “சமய தர்மத்தைப்” போற்றும், தோணியிலே நாட்களைக் கழித்தனர். சமயம் மாறியது. சமூகம் மாறியது மனிதன் மாறவில்லை, துன்பம் தீரவில்லை.

காலம் மாறியது மீண்டும் ஓர் புரட்சி ஆற்றங்கரைக்கு (வெள்ளப்பெருக்கு).

காலங்கள் உருண்டன, மனிதனின் வாழ்வில் இராஜ தர்மமும், அரச தர்மமும் வேதனையை விளைவித்தன. நாத்தீகமும், ஆத்தீகமும் முட்டிக் கொண்டன. மனிதனின் வாழ்வு மட்டும் வசந்தமாகவில்லை.

முடிவாக

கனவு மட்டும் கண்டுகொண்டே இருக்கின்றான் மனிதன்; தான் வளர்ந்து கொண்டிருப்பதாக, கனவு நனவாகுமா? அல்லது துன்பத்திலிருந்து அவன் விடுவிக்கப்படுவானா? ஒரு வரலாறு விளையாட்டாய் முடியாமல் நீண்டு கொண்டிருக்கிறது. இதைப் புதுமையாய் உணர்த்தி ஆற்றங்கரை மேடையில் அமர்ந்து விட்டார் நம் புதுமப்பித்தன். மாற்றம் ஒன்றே மாறாமல் இங்கு நிகழ்ந்து கொண்டிருக்கிறது.

பெண்ணிய நோக்கில் வாடாமல்லிகை

ஆ கௌசல்யா

முதுகலைத் தமிழியல்
செல்லம்மாள் மகளிர் கல்லூரி

பெண்கள் சமுதாயத்தில் எத்தகைய உயர்ந்த நிலையில் இருந்தாலும் ஆண் ஆதிக்கத்தின் கீழ் அடங்கியே வாழக்கூடிய நிலைக் காணப்படுகிறது. இந்த நிலையில் பெண்கள் என்றால் இப்படித்தான் இருக்க வேண்டும் என்ற கட்டுப்பாடுகள் பல திணிக்கப்பட்டுள்ளன. ஆண்கள் எவ்வாறு இருந்தாலும் அவர்களை பற்றி குறை கூறுவோர் எவரும் இல்லை. அதே நிலையில் ஒருபெண் இருந்தால் அவளை தூற்றப் பல பேர் தயாராக உள்ளனர் .

‘சரசு’ - பதினேழு வயதிற்குள்ளேயே சமூகம் அவளுக்கு வெள்ளைக் கலையை மனமுவந்து அளித்துவிட்டது.

“காட்டிலே ரோஜா யாருமின்றி உதிர்ந்தால் அதைப் பற்றிப் பிரமாதமாக யாரும் கவலைப்படமாட்டார்கள். ஆனால் நந்தவனத்திலே, மனதில் களிப்பில் குலாவக்கூடிய இடத்திலே தனிமை என்ற விதி ஏற்பட்டால் அதைப் பற்றி பரிதவிக்காமல் இருக்க முடியுமா?”

“வாடாத பூப் போன்ற மங்கை நல்லாள், மணவாளன் இறந்தால் பின் மணத்தல் தீதோ?”

கணவனை இழந்த பெண் தன்னுடைய சொந்த மன ஆசை, பாசங்களுக்கு இடம் கொடுக்காமல் சமூகத்தில் உள்ளவர்கள் என்ன நினைப்பார்கள் என்றும், அவர்களுடைய எண்ண ஓட்டங்களை எண்ணியும், அவர்களுடைய தூற்றுதலுக்கு அஞ்சியும் வாழக்கூடிய நிலையில் சரசு நிற்கின்றாள்.

“இயற்கையின் போக்கை தடைசெய்து கொண்டு அவள் தியாகம் செய்கிறாள். அவள் பரிசுத்தவதி என்று சமூகம் களித்துக் கொண்டு இருப்பது அதன் இரத்த வெறிதான்”.

இவ்வாறாக சரசு தனது வாழ்க்கையை தியாகம் செய்து கொண்டதால் அவளை சமூகத்தில் உள்ளோர் அவளை பரிசுத்தமானவள் என்று போற்றுகின்றனர். அதுவே அவள் தன்னுடைய சொந்த ஆசைகளுக்கு இடம் கொடுத்திருந்தால் அவளை இச்சமூகம் பார்க்கும் பார்வையே வேறாகிவிடும். ‘சரசு’ விற்கு இயற்கையின் தேவை கட்டுக்கடங்காமல் மீறி ஒரு மிருகத்தின் முரட்டுத் தைரியத்தைக் கொடுக்கவில்லை. அவ்வாறு கொடுத்திருந்தால் அவளைச் சமூகம் தூற்றுவதற்கும் தயார். நான்கு சுவற்றிற்குள் ஒரு பெண்ணை அடைத்து வைப்பதால் கட்டுப்பாடு வந்துவிடும் என்பது பலரின் நினைப்பு. ஆனால் நிஜ கட்டுப்பாடு என்பது மனதில்தான் உள்ளது.

ஒரு பெண் தன் மனதால் இவ்வாறுதான் இருக்க வேண்டும் என்று நினைத்தால் மட்டுமே கட்டுப்பாடு என்பது சாத்தியம்.

பெண்களில் விதவைகள் என்ற ஒரு நிலைமை ஏன் இருக்க வேண்டும்? கல்யாணம் செய்து கொண்டால்தானே இந்தக் கொடுமை. இந்த உலகில் கணவனை இழந்த பெண்கள்தாம் அதிகம். மனைவியை இழந்த ஆண்கள் அதிகம் இல்லை. காரணம் மனைவியை இழந்தவன் மறுமணம் செய்து கொள்கிறான். உலக இன்பத்தை நுகர்ந்து அலுத்துப்போயிருக்கும் பழுத்த கிழவனையாயினும் தன் துணைவி இறந்துபட்டவுடன் மறுமணம் புரிந்து கொள்ள முயலுகிறான். அதுவும் வனப்பு மிகுந்த - எழில் கொழிக்கும் இளம் நங்கையொருத்தியைத் தேர்ந்தெடுக்கிறான். ஆயின், ஓர் இளம் பெண் தன் கணவன் இறந்து விட்டால் அவள் உலக இன்பத்தையே துய்க்காதவளாயிருப்பினும் அவள் தன் ஆயுட்காலம் முழுவதும் மனம் நொந்து, வருந்தி மடிய நிபந்தனை ஏற்பட்டு விடுகின்றது.

தன் உணர்வுகளை அடக்கிக்கொண்டிருந்த சரசு அவளின் உணர்வுகளை வெளிக்கொணரும் வகையில் ஒரு நிகழ்வினை கண்டதும் தன்னை மீறிய கட்டுக்கடங்காத ஓர் ஆவேசம் அவளைப் பிடர் பிடித்து தள்ளியது.

“பல நேரங்களின் விளக்க முடியா வினாவுக்கு விடையாய் வருவது கண்ணீர் மட்டுமே”

புழக்கடையில் சரசு தேம்பிக்கொண்டு இருந்த சப்தம் கேட்டதும் அவன் சரசுவின் அருகில் சென்று அவளை திருமணம் செய்து கொள்வதாக கூறுகிறான்.

“கொள்கைக்காக நீர் தியாகம் செய்து கொள்ள முயலுகிறீர். அது வேண்டாம். மிஞ்சினால் நான் உமக்குப் போகக் கருவியாகத்தான், உமது தியாகத்தின் பலிபீடமாகத்தான் நீர் கருதுவீர். அது எனக்கு வேண்டாம். நான் காதலைக் கேட்கவில்லை, தியாகத்தைக் கேட்கவில்லை. நான் தேடுவது பாசம்...”

கணவனை இழந்த மாதர் அவர்கள் கணவரை இழந்தார்களேயன்றி உடம்பை இழக்கவில்லை; ஐம்புலன்களை இழக்கவில்லை. உணர்வை இழக்கவில்லை; காம விருப்பத்தை இழக்கவில்லை, அவர்கள் கல்லாகி விடவில்லை, மண்ணாகிவிடவில்லை.

மறுநாள் அவள் பிரேதம் கிணற்றில் மிதந்தது அதன் மடியில், “நான் எதிர்பார்த்தபடியே” என்று எழுதிய ஒரு நனைந்த கடுதாசி இருக்கின்றது.

சமூகம் கைம்பெண் மறுமணத்தை எதிர்பார்த்தால் பல கேடுகள் இடம் பெறுகின்றன. கைம்பெண் இயற்கையான உணர்வாகிய காதலின்பம் பெற இயலாது போவதால் மன நோய்க்கு ஆளாகிறாள். பாலுணர்வு மிக இன்றியமையாத இயல்புக்கம் என்றும், அத்தேவை நிறைவேறாத போது பெண்ணுக்கு மணமுறிவு ஏற்பட்டுப் பல்வேறு மனச்சிக்கல்கள் தோன்றிச் சமநிலை இழந்து அல்லல்பட நேரிடுகிறது என்று உளநூலார் கூறுகின்றனர். அதனால் அவள் மனநோயாளியாகிறாள்.

கல் மனம்

ஜெ சங்கீதா

முதுகலை தமிழியல் முதலாம் ஆண்டு.
செல்லம்மாள் மகளிர் கல்லூரி.
கிண்டி சென்னை-6000 032.

‘அகல்யை’ பற்றிய ஒரு கதை எழுதிக் கற்பனையைக் கலக்கிப் புரட்சி செய்தார். பிறகு அதே அகல்யைப் பற்றிச் ‘சாபவிமோசனம்’ என்ற கதை எழுதி வேறுவகைப் புரட்சியைச் செய்தவர் புதுமைப்பித்தன்.

சாபத்தினால் கல்லாகிய அகலிகையின் காதல் பிரவேசமும், அதன் மூலம் ஏற்பட்ட இம்மைகளும் ‘கல் மனம்’ இக்கட்டுரை எடுத்து விளக்குகின்றது.

உலகம் இயற்கையால் ஆனவை. உலகம் தொடங்கிய காலத்திலிருந்து அன்று முதல் இன்று வரை ஆணும் பெண்ணும் பிண்ணியும் பிணைந்தும் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கின்றனர்.

அன்பு என்ற ஒற்றைச் சொல்லில் இவ் உலகம் இயங்கிவருகின்றது. கல்லைக் கூட அன்பினால் கரைய வைக்க முடியும் என்கிறார்கள் அன்பு பொருந்திய சான்றோர்கள்.

கட்டமைக்கப்பட்ட இவ்வுலகில் அன்பு ஒரு ஒன்று தான் கட்டமைக்கப்படாதது.

கௌதமன் அகல்யாவின் காதல் பிரவேசம்.

கௌதமன் ஆண் குலத்திற்கு இலட்சியம் என்றால், பெண் குலத்திற்கு வெற்றியாக திகழ்பவள் அகலிகை. மருண்ட பார்வை காணும் தோறும் காதல் பொங்கும் கண்களை உடையவள். “ஒரு துரும்பினை விசினாலும் அவள் மனம் கோணாதபடி நடப்பவர் கௌதமன்”. ஆண்களை கவரும் வகையில் அழகு பொருந்தியவள் அகலிகை. “உனக்காக எல்லோரும் குருடராக முடியும்?” என்கிறார் கௌதமன்.

இந்திரன் உணர்ச்சி வலையில் விழுந்த அகலிகையின் நிலை

இந்திரன் வலையில் சிக்கியவள் அகலிகை. இந்நிலையினை அறிந்த கௌதமன், உன் உடலும் உணர்ச்சியற்ற கல்லாய் சமைந்து விட்டதா? இவ் வார்தையை கேட்ட அகல்யா “தீயில் பட்ட புழு போல் துடிக்கின்றாள்” அவள் தலையை காதலோடு தடவி கொடுக்கின்றார் கௌதமன்.

இந்திரன் உணர்ச்சி வலையில் கல்லாக இருந்த அகல்யாவை கல்லாக இருக்க வேண்டுமென்று சாபம் அளித்தவன் கௌதமன்.

இவ்வுலகில் ஒரு பெண்ணை யார் வேண்டுமானாலும் சந்தேகிக்கலாம். ஆனால், அன்பு பொருந்திய கணவன் சந்தேகித்தால் அவள் வாழ்வில் மகிழ்ச்சி என்பதே கிடையாது. இக் கருத்தினை “உளவியலும்” ஒப்பு கொள்கின்றது. அவள் உடல் அளவில் அசுத்தமானவளாக இருந்தாலும், அவள் மனதளவில் தூய்மையானவள்.

இதனை வள்ளுவர்.

“மனத்துக்கண் மாசிலன் ஆதல் அனைத்துஅறன்
ஆகுல நீர பிற”. (குறள்-34)

மனிதர்களுக்கு ஏற்படும் பிரச்சனைகளை கடவுள் பார்த்துக்கொள்ளுவான் என்ற நம்பிக்கை பல தரப்பட்ட மக்களிடையே உண்டு. இக்கருத்து அனைத்து மதத்தினற்கும் உண்டு.

அவள் மனம் உணர்ந்து செய்யவில்லை, அவள் உடல் செய்த தவறுக்கு மனம் என்ன செய்ய முடியும்? இன்றும், என்றும் அவள் மனதில் கௌதமன்தான் காதலோடு வாழ்கின்றார்.

“நெஞ்சினால் பிறை செய்யாதவளை நீ ஏற்றுக் கொள்ளுவதுதான்
பொருந்தும்”.

இராமனின் கால் புழுதிபட்டு சாபவிமோசனம் பெற்ற அகல்யா ராமனை இறைவனாக போற்றி வணங்கினாள்.

அகல்யாவுக்கு முன்பு இருந்த காதலை வெளிகாட்டியதை போல் இப்போது காட்ட முடியவில்லை. கௌதமனும், அவளுடன் இயல்பாக முடியாமல் மனம் வருந்துகின்றார்.

“பெண்ணுக்கு கணவன் தான் கண்கண்ட தெய்வம்”

என்று பழமொழி கூறுகின்றது.

கௌதமனின் தன்மை

அகல்யாவின் காதலுக்கு இலக்கணமாக திகழ்பவர் கௌதமன். காட்டாறு போன்ற காதலைக் கொண்டவர்.

“ஒவ்வொரு ஆணின் வெற்றிக்கு பின்பு நிச்சயம் ஒரு பெண் இருப்பாள்”. என்பது மக்களின் கருத்தாகும். ஆனால், அகல்யாவின் வெற்றிக்கு பின்பு நிச்சயம் அவள் கணவனாக மட்டும் தான் இருக்க முடியும்.

ஏனென்றால்,

அகல்யாவின் நிலையினை அறிந்த கௌதமன் மனத்தூய்மையில் தான் கற்பு, சந்தர்ப்பத்தினால் உடல் கலங்கமானால் அபலை என்ன செய்ய முடியும்? என்கிறார் கௌதமன்.

அவர் மனதில் ஒரு சாந்தி.

இராமனின் தன்மை

இராமனின் புழுதிபட்டு சாபம் நீங்கியவள் அகலிகை. கடவுளின் காதலுக்கு இலக்கணமாக திகழ்பவர்கள் இராமனும், சீதையும்.

சீதையை சந்தேகித்த ராமன் அவளை தூய்மை உள்ளவளா! என்று சோதிக்க அவளை தீயில் பிரவேசித்து வா! என்கிறார்.

இதை கேட்ட சீதை தீயில் பிரவேசித்து வந்தாள்.

இறைவனாக இருந்தாலும், சந்தேகம் என்ற குணம் இயற்கையிலேயே படைக்கப்பட்டுள்ளது.

எல்லையற்ற காதலுக்கு இலக்கணமாக திகழ்ந்த இராமன் சீதை மேல் சந்தேகம் என்ற வார்த்தையில் நிலைகுலைந்து விட்டது.

தீ சுட்டதை விட நா சுட்டதை அதிகம் உணர்ந்தாள் சீதை.

கல்லாக ஆன கடவுளாக உணரப்பட்ட தருணம் அன்று.

மனைவியின் மேல் நம்பிக்கை இல்லாத இராமன் கல் மனம் பொருந்தியவராக கருதப்படுகின்றார்.

அகலிகை

விமோச்சனம் அடைந்த அகலிகை சீதையிடம் உரையாடுகின்றாள். இராமனின் மூலம் ஏற்பட்ட சீதையின் அபலை நிலையை எடுத்துரைக்கிறாள். இதை கேட்டதும் “அகலிகையின் கண்கள் ஆயிரம் கண்ணகியை போல் காட்சியளித்தன”.

சீதையிடம்,

“கற்பு என்பது உணர்ந்து கொள்ள மட்டும் தான் முடியும். அதனை கண்களால் வெளிகாட்ட முடியாது”.

“நெற்றிக் கண் திறப்பினும் குற்றம் குற்றமே!” என்ற நக்கீரர் வார்த்தைக் கேற்ப, தவறு செய்வது இறைவனாக இருந்தாலும் அவர் கைதியாகதான் கருதப்படுவார். என்கிறாள் அகலிகை.

இராமன் மூலம் விமோசனம் அடைந்ததற்கு நான் விமோசனம் பெறாமலேயே இருந்து இருக்கலாம்.

இராமனை பத்து மாதம் தான் கோசலை அவள் வயிற்றில் சுமந்தாள், அதனைக் காட்டிலும் அகலிகை அவள் நெஞ்சில் சுகமாக சுமந்தாள். அப்படிப்பட்ட நெஞ்சினை கல்லாக இறுக்கி கொண்டாள்.

மீண்டும் அகலிகை கல்லாக கிடந்தாள். அவள் உடல் மட்டும் கல்லாக வில்லை, இப்போது அவளின் மனதும் கல்லாகி விட்டது.

இப்படிப்பட்ட கல் மனம் பொருந்திய ஆடவர்கள் இவ்வுலகில் இருக்கும் வரை அனைத்து கற்புடை மகளிரும் கல் நிலையினை கொண்டவர்கள் தான்.

அவள் மனம் கல்லாய் சமைந்து விட்டது.

“சிறைகாக்குங் காப்புளவன் செய்யும் மகளிர்
நிறைகாக்குங் காப்பே தலை”. (குறள்-57)

புதுமைப்பித்தன் சிறுகதைகள்

அ கண்ணாத்தாள்

B.Com.,(General)

ஆவிச்சி காலேஜ் ஆஃப் ஆர்ட்ஸ் & சைன்ஸ்

புதுமைப்பித்தன் என்ற புனைப்பெயர் கொண்ட சொ.விருத்தாலம் மிகச்சிறந்த தமிழ் எழுத்தாளர்களுள் ஒருவர். நவீனத் தமிழ் இலக்கியத்தின் ஒரு முன்னோடியாக இவர் கருதப்படுகிறார். கூரிய சமூக விமர்சனமும், நையாண்டியும் முற்போக்குச் சிந்தனையும், இலக்கியச் சுவையும் கொண்ட இவருடைய படைப்புகள், இவரின் தனித்தன்மையினை நிறுவுகின்றன. இவரது படைப்புகள் தமிழ் இலக்கியத்தில் மிகவும் அதிகமாக விவாதிக்கப்பட்டுள்ளன. 2002-ல் தமிழக அரசு இவரது படைப்புகளை நாட்டுடைமை ஆக்கியது.

புதுமைப்பித்தன் கடலூர் மாவட்டத்தில் உள்ள திருப்பாதிரிப்புலியூரில் பிறந்தார். தொடக்கக் கல்வியைச் செஞ்சி, திண்டிவனம், கள்ளக்குறிச்சி ஆகிய இடங்களில் பயின்றார். அவரது சொந்த ஊரான திருநெல்வேலியில் பள்ளிப் படிப்பை முடித்தார். புதுமைப்பித்தனின் சிறப்பை போற்றும் வகையில் அவரது முக்கியமான ஐந்து கதைகள் எனது பாடப்பகுதியில் இடம் பெறுகின்றன. மணிக்கொடியில் வெளிவந்த இவரின் முதல் சிறுகதை “ஆற்றங்கரைப் பிள்ளையார்”. இம் முதல் கதையிலேயே புதுமைப்பித்தனின் படைப்புத்திறன் மட்டுமின்றி அவரது கூர்மையான அறிவாற்றலும் விமர்சனத்திறனும் முன்வைக்கப்படுகின்றன. இக்கதை முழுக்க குறியீட்டு முறையில் எழுதப்பட்டுள்ளது.

திறனாய்வு

வ.வே.சு. அய்யரின் “குளத்தங்கரை அரசமரம்” என்னும் கதை தமிழில் முதல் சிறுகதையாக அறிவிக்கப்பட்டுள்ளது. அதற்கு போட்டியாக புதுமைப்பித்தன் ஆற்றங்கரைப் பிள்ளையார் என்னும் கதை படைக்க எண்ணியிருக்கலாம். நாகரிகம் என்ற நதி காட்டாறாக ஓடிக் கொண்டிருந்தது. கரையில் ஒரு பிள்ளையார். ஆற்றில் வெள்ளம் கரைபுரண்டு ஓடுவதால் கற்பாறைகளும், மணற்குன்றுகளும் அடிக்கடி பிள்ளையாரை முடி அவரைத் துன்பப்படுத்திக் கொண்டிருந்தன. அன்று ஆரம்பித்த துன்பம் கதை நெடுகவும் இருந்து செல்கிறது. இத்துன்பத்தை நீக்குவதற்காக பல கதாப்பாத்திரங்களை அறிமுகப்படுத்தினார். ஆனால் இத்துன்பத்தை மாறாத்துன்பமாக வளர்த்து பெருக்கியது என்பதுவே கதையின் ஆழ்தளத்தில் அமைவுற்றிருக்கும் கருத்துநிலை எனலாம்.

புதுமைப்பித்தன் மேடையை சமூகம் என்றும். அரச மரத்தை சமய தர்மம் என்றும் வேப்ப மரத்தை ராஜ தர்மம் என்றும் அழகாக ஒப்பிடுகின்றார். முதலில் கிழவர் வந்தார். பிள்ளையாரின் கதியை கண்டு வருந்தி சமூகம் என்ற மேடையை கட்டி, சமய தர்மம், ராஜ தர்மம் என்ற இரண்டு மரங்களை நட்டு, பிள்ளையாரின் துன்பம் நீக்கினார். அதனால் பிள்ளையார் ஞாபகார்த்தமாக மனிதன் என்ற பெயரை

சூடினார். இரண்டு மரங்களும் ஒன்றை ஒன்று பின்னிக் கொண்டு மிகவும் செழிப்பாக நெருங்கி வளர்ந்து, பிள்ளையாருக்கு சூரிய வெளிச்சமே படமுடியாமல் கவிந்து கொண்டன. கிளைகளில் பறவைகள் கூடுகட்டிக் கொண்டு பிள்ளையாரின் மேல் எல்லாம் அசுத்தப்படுத்தின.

இதன்பின் பிள்ளையாரின் துன்பத்தை நீக்க ஒவ்வொரு மனிதராக அவதரித்து வருகிறார்கள். முதலில் வரும் இரு கிழவர்கள், ஒருவர் - புத்தன் மற்றொருவர் - ஜீனன். இருவரும் கோர உருவத்துடன் விளங்கும் பிள்ளையாரைக் கண்டு வருந்தினர். இருவரும் பிள்ளையாரை குளிப்பாட்டினார்கள். இருவர் தனது யோசனையால் மரத்தில் ஏறி கிளைகளை வெட்டி ஒரு வெளிச்ச உலகை பிள்ளையாருக்கு தருகிறார். ஆனால் பிள்ளையாரின் உடல் அமைப்பால் அவரால் அவ்வெளிச்சத்தை காண முடியாமல் இருந்ததாக கூறப்படுகிறது. அதனால் பிள்ளையாரின் மேலெல்லாம் சுட்டுக் கொப்பளிக்க ஆரம்பித்தது. அதனால் மரம் வெட்டியதற்காக அவரை தன் துதிப்பிக்கையால் தூக்கி வீசிவிடுகிறார். அவர் மேடைக்கு வடகிழக்கே போய் விழுகிறார். இதன் மூலம் புத்தரின் தத்துவம் மற்றும் வரலாறு விளங்கப்பட்டுவிடுகிறது.

சற்று நேரத்தில் மற்றொரு கிழவர் பிள்ளையாரை தான் தயாரித்த இடத்தில் உட்கார வைத்தார். அவ்விடங்களில் மரம் இல்லை அதனால் பிள்ளையார் வெப்பம் தாங்க முடியாமல் தனது பழைய மேடையில் வந்து உட்கார்ந்தார். இதில் இருந்து மரம் இல்லாத நாடுகளில் மனிதர் வாழ முடியாது என்ற கருத்து வெளிப்படுகிறது. கிளைகள் பன்மடங்கு வளர்ந்தன. அரச மரத்தின் கிளைகளுக்கிடையில் பிள்ளையாரின் தலையகப்பட்டுக் கொண்டது. வேர்கள் பிள்ளையாரின் கால்களில் இறுக்கி பின்னிக் கொண்டன. பிள்ளையாருக்கு நரகம் எப்படியிருக்கும் என்று சற்றுத் தெரிந்தது.

வடமேற்கில் பெய்த அமோகமான மழையினால் நதியில் வெள்ளம் கரைபுரண்டு ஓடியது. ஒரு சிறு ரோஜாத் தோட்டம் போட்டு வசித்து வந்த கைலி கட்டிய ஒரு தாடிக் கிழவனையும் குடிசையோடு அடித்து வந்தது. வெள்ளத்தில் உருண்டு வந்த தாடி கிழவன் வேப்ப மரத்தின் கிளைகளை பிடித்து மேடையில் தொத்திக் கொண்டான். வெள்ளம் வற்றியது. கிழவன் நிழலுக்கு ஆசைப்பட்டு வேப்ப மரத்தை நிறுத்தினான். வெள்ளத்தில் ஒதுங்கிய ஒரு செத்த பசுமட்டின் தோலையுரித்து அதன் மாமிசத்தை வேப்ப மரத்திற்கும், ரோஜாச் செடிக்கு இட்டான். ஆனால் பிள்ளையாரின் கஷ்டத்தைக் கவனிக்க யாருமில்லை.

அப்பொழுது மூவர் ஒருவர் பின் ஒருவராய் வந்தனர். அவர்களின் பெயர் சங்கரன், ராமானுஜன், மத்வன் என்று பெயர். முதலில் வந்தவர் பிள்ளையாரின் தலையை சிறிது விளக்கினார். பின் வந்த இரு கிழவர்கள் அரசமரத்தை முதலில் இருந்த மாதிரி தூக்கி நிறுத்தினார். விலகியிருந்த அரச மரத்தின் கிளைகள் மறுபடியும் கவிந்து பிள்ளையாரின் கழுத்தை இறுக்கியது. வேப்ப மரத்தின் வேர்களோ பிள்ளையாரை அசையவிடாமல் நெறுக்கின. ரோஜா முட்கள் பிள்ளையாரின் உடம்பில் குத்த தொடங்கின.

அனைவரும் செய்த உதவி பிள்ளையாருக்கு கஷ்டம் மட்டுமே தந்தன. சில காலம் சென்று ஒரு பெரிய பூகம்பம் ஏற்பட்டதினால் கடல் ஜலம் நதியை எதிர்த்துப் பாய்ந்தது. பிள்ளையார் இருந்த மேடையின் பக்கம் புயற்காற்றும், மழையும் அடித்ததினால் பேய் போல ஆடிக்கொண்டிருந்த மரங்கள் மறுபடியும் பிள்ளையாரின்

மேல் விழுந்தன. கிழவனையும் குடிசையுடன் அடித்து போய்விட்டது. கிழவனின் ஞாபகார்த்தமாக ரோஜாச் செடியைத் தவிர வேறு ஒன்றுமில்லை. பிள்ளையாருக்கு நரகவேதனை பொறுக்க முடியவில்லை. இந்த மூன்று பிணிகளும் பாசக்கயிறு போல் அவரை துன்புறுத்தின. புதுமைப்பித்தன் இக்கதையில் வேப்ப மரமும் அரச மரமும் பிள்ளையாரை துன்புறுத்தி வருவதாக கூறியுள்ளார்.

பிறகு ஒருவனை கடல் நீர் படகுடன் ஆற்றுக்குள் அடித்துக் கொண்டு வந்தது. அவன் பிள்ளையாரின் மேடையில் அமர்ந்தான். அங்கேயே உறங்கினான். பசியின் கொடுமை மிகுந்த பிள்ளையார் அவன் கொண்டு வந்த ரொட்டியை உண்டார். கொழுக்கட்டை தின்று பழகிய பிள்ளையாருக்கு இது தேவாமிருதமாக இருந்தது என்று புதுமைப்பித்தன் கூறியுள்ளார். மறுநாள் விடிந்தது. அந்த கிழவர் கையில் இருந்த உடைவாளைச் சுழற்றி விளையாடிக் கொண்டிருந்தான். அப்பொழுது பல கிழவர்கள் வந்தார்கள். அனைவரும் பிள்ளையாருக்கு உதவியவர்கள். பிள்ளையாரின் நிலைமையை கண்டு வருந்தினர். ஒவ்வொருவர் செய்த உதவி மற்றவர்களுக்குத் தடையாக இருந்தது. பிறகு பிள்ளையாருக்கு மீண்டும் உதவ எண்ணினர். மரங்களை எடுத்து விட்டால் நல்லது என்று நெருங்கினார்கள். ஆனால் மரத்திற்கு பிள்ளையாரா, பிள்ளையாருக்கு மரமா என்று பெரிய தாக்கம்.

கதை முடியும் வரை புதுமைப்பித்தன் பிள்ளையாருக்கு கஷ்டம் மட்டுமே ஏற்பட்டதாக கூறினார். அவர் துன்பம் நீக்கப்பட்டது என்று கூறவில்லை. ஆனால் முடிவில் பிள்ளையார் ஒரு அற்புதமான கனவு காண்கிறார். தான் பெரிதாக வளர்வதுபோல் தெரிகிறது. முகத்தில் சிரிப்பு, தும்பிக்கை சற்று அசைகிறது. புதுமைப்பித்தன் இயற்றிய இக்கதையில் முடிவில் பிள்ளையாரின் கனவில் ஒரு புன்சிரிப்பு என்று கூறி இக்கதையை முடிவு செய்கிறார்.

புதுமைப்பித்தன் சிறுகதைகளில் சமுதாய அவலங்கள்

மு புவனேஸ்வரி
உதவிப் பேராசிரியர்
செல்லம்மாள் மகளிர் கல்லூரி
கிண்டி, சென்னை - 600 032

சொல்லுக்கு வள்ளுவரும், இலக்கணத்திற்கு தொல்காப்பியரும், கவிதைக்கு பாரதியும், என்ற வகையில் சிறுகதைக்கு புதுமைப்பித்தன் என்ற அளவு சிறப்பு வாய்ந்து சிறுகதை மன்னனாகத் திகழ்கிறார் சொ.விருத்தாசலம். இவரது சிறுகதைக் காலமோ 19-ம் நூற்றாண்டான 1933 முதல் 1948 ஆகும். ஆனால் அதில் பொதிந்துள்ள கருத்துக்களும், சிந்தனைகளும் எக்காலத்திற்கும் பொருந்தும் அளவு அமைக்கப்பட்டுள்ளன. எழுத்து நடையும், மொழி அமைப்பும் ஒவ்வொரு சமுதாய குழுக்களுக்கும் ஏற்ற வகையில் புதுமைப்பித்தன் படைப்புகள் அமைந்துள்ளதால், இவர் தற்காலம் வரையிலும் உலகப் புகழ் பெற்ற எழுத்தாளராக விளங்குகிறார் என்பதில் எந்த ஐயமும் இல்லை.

இவரது கதைகளில் காணப்படும் பலதரப்பட்ட சமுதாய ஏற்றத்தாழ்வுகளை ஒவ்வொரு குடும்ப வாழ்வின் வறுமையைக் கொண்டு எடுத்துக்காட்டியுள்ளார். இவ்வறுமையிலும் சமுதாய நன்னடத்தையில் வாழும் மக்களையும், ஒழுக்கமற்ற சிலரின் அற்ப ஆசைகளையும் படம் பிடித்துக்காட்டுகிறார். இவற்றின் மூலம் சமுதாய அங்கமாக இவரது படைப்புகள் திகழ்கின்றன என்பது உண்மையே!

இவற்றில் சில கதைகளின் வறுமையில் வாழும் கதாபாத்திர அவலங்களைப் பற்றி ஆய்ந்துணரலாம்.

வறுமையில் கோகுலக் கண்ணன்

பரபரப்பிற்கு பஞ்சம் இல்லாச் சென்னை மாநகரின் சாலையோரம் ஒரு இனிய குழல் ஓசை செயல்களை மறக்கச் செய்யும் அளவு இருந்தது. ஆனால் கண்ட காட்சியோ அதற்கு எதிர்மறை. ஒரு பிச்சைக்காரனிடமிருந்து வந்தது குழல் ஓசை. இங்கு நாம் அறியவேண்டிய உண்மை “திறமை என்பது எவ்வுயிருக்கும் சமம்”. ஆனால் அத்திறமை உளவியல் மூலம் அறியப்படாமல் ஏன் வெளித்தோற்றத்தின் மூலம் அறிய வேண்டிய குழல் நிலவுகிறது? இதற்கு காரணம் மக்களிடம் காணப்படாத சகிப்புத்தன்மையே.... அப்பிச்சைக்காரனின் குழல் ஓசையை ரசித்த ஆசிரியர் கண்ணன் குழல் கதையை நகர்த்திய கோணமும் இதே முறையில் தான்!

ஏழ்மையின் சிரிப்பில், இறைவனைக் காண்கிறோம்...

என்ற இவ்வாக்கியம் இங்கு பயனற்றதாக அமைகிறது. அவனது திறமைமூலம் பிறரின் பசியை போக்க நினைத்தவன் மற்றொருவனால் மிதிக்கப்படுகிறான். அங்கு

மிதிக்கப்படுவது பிச்சைக்காரன் அல்ல... ஏழ்மையில் தவிக்கும் மனித ஆன்மா என்பது யாராலும் உணரமுடியாது.

அன்பின் உருவம் வறுமையிலும் செம்மையாக வாழும் மனிதர் பிரமநாயகம் பிள்ளை.

அன்பிற்கும் உண்டோ அடைக்குந்தாழ் ஆர்வலர்
புன்கணீர் பூசல் தரும். (குறள்-71)

என்ற குறளிற்கு உதாரணமாக கதாபாத்திரத்தை அமைத்துள்ளார் புதுமைப்பித்தன். மனைவி என்பவள் தாயின் மறு உருவம் என்பதை உணர்ந்து செல்லம்மாளின் இறுதி வாழ்வின் வரை ஒரு தாயாக கவனித்து வந்தார். ஒரு பொருளின் பயன் அறிந்து மட்டுமே நாம் அதைப் பயன்படுத்துவோம். 'மனிதன் என்பவனும் அவ்வாறே!'.. இங்கு மனிதனை உயிரற்றப் பொருளுடன் ஒப்பிட ஒரே காரணம் தான்... 'மனித வாழ்க்கை பயனைச் சார்ந்து மட்டுமே வாழ்கிறது... அது உயிருள்ள பொருளானாலும் சரி.. உயிரற்ற பொருளானாலும் சரி...' ஆனால் அதற்கு விதிவிலக்காக திகழ்கிறார் பிரமநாயகம் பிள்ளை. மனைவியின் உடல் நிலையையும் கவனித்து வறுமையில் வாழ்ந்தாலும் அதையும் சமாளித்து குடும்பத்தை நகர்த்தி வந்தார். பிரமநாயகம் பிள்ளையின் அரவணைப்பு செல்லம்மாளுக்கு ஒரு தாயின் கருவறையின் உணர்வை அளிக்கும் அளவு கதை அமைக்கப்பட்டுள்ளது. இறுதியில் மனைவியை இறந்த நிலையை காணும் கணவரின் உள்ளம் ஒரு உன்னத நிலையை அடைகிறது. அது இறப்பிலாவது செல்லம்மாள் அடையும் சாந்தம்.

போராசைக் கனவு

ஒழுக்கம் உடைமை குடிமை இழுக்கம்
இழிந்த பிறப்பாய் விடும். (குறள்-133)

என்ற குறள் வழி ஒழுக்கம் என்பது ஒருவரின் நன்னடத்தையை குறிக்கிறது. ஆனால் அவ்வொழுக்கம் இன்றி வாழுதல் தகுதியற்ற வாழ்வு என்பதை நாம் உணரவேண்டும்.

வறுமையில் கனவு காண்பது இயல்பு. ஆனால் வாழ்வே கனவாக மாறிவிடக்கூடாது என்பதற்கு உதாரணமாக அமைகிறது குப்பனின் கனவு. ஓர் ஏழை ரிக்கஷாகாரனின் நிலையைப் நினைவுப்படுத்துகிறது. ஆனால் வறுமையில் உழைப்பின்றி அவன் வாழ என்னும் ஆடம்பர வாழ்க்கை பேராசையை உணர்த்துகிறது. உழைத்து வாழ்வினை நகர்த்தும் மக்களுக்கு இடையில் 'மதுவிற்கு ஏங்கி ஒரு சவாரியாவது கிடைக்காதா என அலைவதும், குடும்பம் என்ற ஒன்றை மறந்தும், மனைவியின் வேசித்தன்மையை அறிந்தும், குடும்ப செலவுகள் அவற்றின் மூலம் தீர்த்துக்கொள்வதால் அவற்றை தெரியாததாக விட்டுவிடும் குப்பன்' என்ற ஒரு ஆண்மகனை இக்கதை காண்பிக்கிறது. இதை சமுதாய சீர்கேட்டின் உச்சமாக நமக்கு காண்பிக்கிறார் ஆசிரியர்.

நடுத்தர ஆணாதிக்கம்

நடுத்தர குடும்பத்தில் நடக்கும் ஆணாதிக்கத்தை பால்வண்ணம் பிள்ளை என்னும் கதை உணர்த்துகிறது. இதில் அதிகாரிக்கு கீழ் பணிபுரியும் வேலையை

உடையவர் பால்வண்ணம் பிள்ளை. அடிமைத்தனத்தில் இருப்பவன் போல! அவர்களுடைய மனநிலை எவ்வாறு இருக்கும் என்பதை இக்கதை உணர்த்துகிறது. அடிமையாய் இருந்த ஒருவன் அதிகாரம் செலுத்தும் நிலையில் இருந்தால் அவனுடைய மனநிலை மூர்க்க குணமாய் இருக்கும் என்பதை பால்வண்ணம் பிள்ளை கதாபாத்திரம் மூலம் புதுமைப்பித்தன் வெளிப்படுத்துகிறார்.

வஞ்ச மனத்தான் படிற்றொழுக்கம் பூதங்கள்
ஐந்தும் அகத்தே நகும். (குறள்-271)

இக்குறள் பால்வண்ணம் பிள்ளையின் குணத்தை பிரதிபலிக்கிறது. பெண் என்பவள் குடும்பம் என்ற ஒன்றிற்காக எவ்வளவு நன்மைகள் செய்தாலும் ஆண் என்பவன் தன் ஆதிக்கத்தை நிலைநாட்ட பசுமாட்டை நஷ்டத்திற்கு விற்கிறான். “இந்த வஞ்ச மனம் உடையவனது பொய்யான ஒழுக்கத்தை அவனுடைய உடம்பில் கலந்து நிற்கும் ஐந்து பூதங்களும் தம்முள் எள்ளி நகையாடும்” என்று உணர்த்துகிறது.

அவலங்கள்

இந்த அவலங்கள் புதுமைப்பித்தன் காலத்தில் மட்டும் அல்ல. தற்காலம் வரையிலும் பன்மடங்கு பெருகி உள்ளது. ஒழுக்கம் என்ற ஒன்று இன்று வாய்வார்த்தையாக மட்டும், குறள்களில் மட்டிலும் காணப்படுகிறது. அவை நடைமுறையில் முழுமையாக பயன்படுத்தப்படுகின்றதா? என்பது கேள்விக்குறியே...

புதுமைப்பித்தனின் ஒவ்வொரு கதையும் ஒவ்வொரு சூழ்நிலையை நமக்கு உணர்த்துகிறது. அவர் கதைகளை எழுதிய சூழல் கதாபாத்திரங்களை நமக்கு உணர்த்துகிறதா? அல்லது அவர் வாழ்ந்த கதையை அவர் எழுதினாரா? என்று என்னும் அளவு கதாபாத்திரத்தை உள்ளார்ந்து ஒவ்வொரு கதையும் எழுதினார் என்று சொல்வதை விட காவியமாக படைத்தார் என்று சொல்வதே உத்தமம்.

கண்ணன் குழல்

மோ இந்துமா

இளநிலை ஆய்வியல் நிறைஞர்
செல்லம்மாள் மகளிர் கல்லூரி, கிண்டி, சென்னை -600 032

முன்னுரை

இறைவன் மனிதனாகப் பிறந்து இவ்வுலகிலுள்ள மக்கள் அனைவரும் எவ்வாறெல்லாம் வாழ வேண்டும் என வாழ்ந்து காட்டினார் என நாம் இன்றளவும் புத்தகங்கள், வாய்மொழி செய்திகள் போன்றவற்றின் மூலம் அறிகின்றோம். அச்செய்திகளை இன்றளவும் நாம் நம்புகின்றோம். அப்படி இறைவன் மனிதனாக பிறந்த ஒரு அவதாரமாக 'கண்ணனைப்' போற்றுகின்றோம். அக்கண்ணன் சிறையிலேயேப் பிறந்து ஆயர்பாடியில் வளர்ந்து கம்சனை அழித்து, மதுராவை ஆட்சிபுரிந்தவன் என வர்ணிக்கின்றோம்.

அக்கண்ணன் குழலை எடுத்து வாசித்தால் அக்குழலோசையை கேட்டு இவ்வுலகில் உள்ள உயிர்கள் எல்லாம் மெய்மறந்து நிற்குமாம். இச்சிறுகதையிலும் ஒரு குழலோசை உண்டு. அக்குழலோசைக்கு இக்கதையில் உள்ள கதையை நகர்த்திச் செல்லும் முக்கிய கதாபாத்திரம் மெய்மறந்து நடுத்தெருவில் நின்றதால்தான் என்னவோ ஆசிரியர் இச்சிறுகதைக்கு கண்ணன் குழல் என பெயர் சூட்டினால் போலும்.

நிகழ்ச்சி

ஒரு சிறுகதையின் நிகழ்ச்சியானது, ஒரு நிகழ்ச்சிச் சிறுகதையாகவோ, ஒன்றுக்கு மேற்பட்ட நிகழ்ச்சிச் சிறுகதையாகவோ அமையலாம்.(இலக்கியத் திறனாய்வியல் Dr. தா.ஏ. ஞானமூர்த்தி ஐந்திணைப் பதிப்பகம் ஜூன் 2011 34-ம் பக்கம்). 'கண்ணன் குழல்' எனும் இச்சிறுகதை 'ஒன்றுக்கு மேற்பட்ட நிகழ்ச்சிச் சிறுகதையாகும்'. ஏனெனில் ஒரு கதாபாத்திரம் தான் காணும் இரண்டுக்கு மேற்பட்ட நிகழ்ச்சிகளை கோர்வையாக்கி கூறுவது போல ஆசிரியர் இச்சிறுகதையை அமைத்துள்ளார்.

அமைப்பு முறை

ஸ்டீவன்சன் என்பவர் சிறுகதையை அமைப்பு முறையின் அடிப்படையில் 3 வகைப்படுத்துவார்.

- I. ஒரு கதைக்கோப்பைக் கொண்டு அதன்கண் பாத்திரங்களைப் பொருத்துவது- (கதைக்கோப்புக் கதை)
- II. ஒரு பாத்திரத்தைக் கொண்டு அதை வளர்ச்சிச் செய்ய நிகழ்ச்சிகளைப் படைப்பது- (பாத்திரப் படைப்புக் கதை)

III. குறிப்பிட்ட ஒரு சூழ்நிலையின் தாக்கத்தை விளக்கும் வகையில் செயல்களையும், மாந்தர்களையும் படைத்துக் கதையை உருவாக்குவது-(உணர்ச்சிப் பதிவுக் கதை)(இலக்கியத் திறனாய்வியல் :351-ம் பக்கம்)

“கண்ணன் குழல்” எனும் சிறுகதையில் குறிப்பிட்ட ஒரு சூழ்நிலையின் தாக்கத்தை விளக்கும் வகையில் செயல்களையும் மாந்தர்களையும் ஆசிரியர் படைத்துள்ளார். இது ஆசிரியரின் ‘உணர்ச்சிப் பதிவுக் கதை’ என்று கூறலாம். ஒரு ஞாயிற்றுக்கிழமையில் ஒருவர் தனது வாழ்வின் தேவைக்காக இயந்திரமாக ஓடிக்கொண்டிருக்கும்போது அவர் வழியில் நடக்கும் காட்சிகளைக் கண்டு, தன்னுடைய உணர்ச்சிகளை வெளிப்படுத்துவதாக இக்கதை அமைந்திருப்பதால் ‘உணர்ச்சிப் பதிவுக் கதை’ எனக் கூறலாம்.

மொழிநடை

சிற்சில சொற்றொடர்களால் எளிமையான மொழிநடையில் அமைக்கப்பட்டுள்ளது.

பாத்திரப்படைப்பு

தினசரி மக்கள் கண்களில் படும் பாத்திரங்களாக ஆசிரியர் பாத்திரப் படைப்பை அமைத்துள்ளார். வெள்ளை நிறம் நிறைந்த சுவரில் கருப்பு நிறம் எளிதில் கண்டறியப்படுவது போல, வெண்மை நிறம் கொண்ட மக்களின் நெஞ்சங்களில் நாகரீகம் என்ற சாயலில் கருப்பு கறை படிந்துள்ளது என்பதை ‘கண்ணன் குழல்’ சிறுகதை வாயிலாக ஆசிரியர் கருத்தை வெளிப்படுத்தியுள்ளார்.

கதையின் கரு

‘மனித நாகரீகம்’ என்பதே இக்கதையின் கரு எனலாம். மனிதன் ‘நாகரீகம்’ என்ற போர்வையில் மனிதத்தன்மையை இழந்து மிருகமாக வாழ்கின்றான் என்பதை இக்கதையின் மூலம் ஆசிரியர் காட்சிப்படுத்தியுள்ளார்.

கதைத் திறனாய்வு

மனிதன் தன் வாழ்நாளில் ‘ஓய்வு’ என்பதை மிகவும் இன்றியமையாததாக கருதிய நாள்கள் இன்று இல்லாமல் போய்விட்டது எனலாம். அக்காலங்களில் ஐந்திணைகளாக பிரித்து அவற்றில் வேலை செய்யும் நேரமாக யாமம், வைகறை, எற்பாடு, மாலை, நண்பகல் என திணைகளுக்கேற்ப பிரித்திருந்தான்.

முல்லை நில மக்கள் மாலை நேரத்தில் ஆநிரைகளை மேய்த்துவிட்டுத் திரும்புவதும், குறிஞ்சி நில மக்கள் யாம நேரத்தில் தேன் எடுக்க செல்வதும், மருத நில மக்கள் வைகறையில் விவசாயம் செய்யச் செல்வதும், நெய்தல் நில மக்கள் எற்பாட்டில் மீன் பிடிக்கக் கடலுக்குச் செல்வதும், பாலை நில மக்கள் நண்பகலில் சூறையாடச் செல்வதும் என தொழிலின் தன்மைக்கேற்ப நேரங்கள் வகுக்கப்பட்டிருந்தன.

‘பணம்’ என்ற ஒன்று வந்ததில் இருந்து மனிதன் ஓய்வின்றி ஓடிக்கொண்டிருக்கின்றான். ‘ஞாயிற்றுக்கிழமை’ அன்று அரசு அலுவலகங்கள், தனியார் அலுவலங்கள் போன்றவை விடுமுறைகள்தான். இருப்பினும் அன்றும்

மக்கள் ஓய்வின்றியோ (அ) ஓய்வு நேரத்தை குடும்பத்துடன் செலவழிக்கவோ வெளியில் வருகின்றனர். ஆனால் வேலைக்குச் செல்லும்போது தினமும் ஏற்படும் பரபரப்பு, வேகம், அவசரம், ஆவேசம், போட்டி, வாகனங்களின் ஓலம் போன்றவைகளும் அவர்களுடனே வந்துவிடுகின்றன. பின் ஏன் அவ்வாறு இருக்காது. தமிழ்நாட்டின் தலைநகரம் அல்லவா அது. ஆம் இவை அனைத்தும் சென்னை மாநகரில் நடப்பது போலத்தான் ஆசிரியர் வடிவமைத்து இருக்கின்றார்.

அக்காலங்களில் அமைதி, இயற்கை என வாழ்ந்த நம் மக்கள் இன்று இரைச்சல், செயற்கை என வாழ்ந்து கொண்டிருக்கின்றார்கள். மக்கள் பெரும்பாலானோர் மனிதநேயத்துடன் வாழ்ந்த காலங்கள் போய் இன்று மனிதன் மிருகமாக வாழ்ந்து வருகின்றான் என்பதையெல்லாம் ஆசிரியர் இச்சிறுகதை மூலமாக விளக்குகின்றார்.

ஆசிரியர் தன்னை கதையை நகர்த்தும் கதாபாத்திரமாக அமைத்திருக்கின்றார். அவரும் அவ்வவசர மக்களில் ஒருவன் என அறிமுகப்படுத்திக்கொண்டுதான் கதையை நகர்த்துகின்றார். அவர் கண்ட காட்சிகளின் வரிசை:

1. வாகனங்களின் இரைச்சல்
2. விளம்பரக் கூப்பாடு
3. பரத்தையாக பிச்சைக்காரி
4. நொண்டிப் பிச்சைக்காரன்
5. குழலூதும் பிச்சைக்காரனும் அவனது எதிரில் மூன்று குழந்தைகளும்

என்ற இக்காட்சிகளை அவர் காண்கின்றார் அன்று. அவர் ஒவ்வொரு காட்சியையும் காணும்போதும் அவருக்குள் எழுந்த உணர்ச்சிகள் இவ்வாறாக அமைந்திருக்கலாம் என சில கருத்துக்களை இதனுடன் இணைத்து கூறப்படுகின்றன.

1.வாகனங்களின் இரைச்சல்

அக்காலங்களில் வாகனங்கள் என்றால் குதிரை, யானை, மாட்டு வண்டி போன்றவையே ஆகும். அவை எவ்வித கேடுகளையும் விளைவித்ததில்லை. ஆனால் அக்காலத்திலேயே தவம் செய்பவர்கள் காடுகளை நாடிச்சென்றனர்.

ஆனால் இக்காலங்களில் வாகனங்கள் அதாவது மகிழுந்து, பேருந்து போன்றவைகளும் மோட்டார் வாகனங்கள், ட்ராம் போன்றவையும் ஒலி மாசுபாடு, காற்று மாசுபாடு போன்றவற்றை ஏற்படுத்துகின்றன. அதனால்தான் போலும் இக்காலத்தில் தவம் செய்பவர்களே இல்லாமல் போய்விட்டனர். இருந்திருந்தால் காடுகள் இல்லாமல் துன்பப்பட்டிருப்பார்கள்.

ஆம் அப்படிப்பட்ட வாகனங்களின் இரைச்சலுக்கு நடுவில்தான் கதை நகர்கின்றது. அவையே மனிதனை வேகமாக துரத்திச் செல்கின்றது. சிறிது தடைப்பட்டாலும் 'காது' கேட்கும் தன்மையை இழந்துவிடுவதும் போல் ஓசைகள் நான்கு புறங்களில் இருந்தும் வரும். இதுவும்தான் இன்றைய மக்கள் 'நாகரீகம்' என்கின்றனர்.

2.விளம்பரக் கூப்பாடு

மக்கள் தன் வாழ்விற்குத் தேவையானவற்றை மட்டும் கொண்டு வாழ்ந்த காலங்கள் எல்லாம் இன்றில்லை. விளம்பரங்கள் மக்களின் வீட்டுக்குள்ளே விளம்பரமாக நுழைந்து அவர்களின் தேவைகளுக்கு எவ்விதத்திலும் பயன்படாதவற்றையும் வாங்கத் தூண்டுகின்றன. அவர்களும் அவற்றினால் கவர்ந்திழுக்கப்பட்டு வாங்கிவிட்டு பின்பு ஏன் வாங்கினோம் என வருந்துகின்றார்கள்.

அப்படிப்பட்ட 'பந்தய விளம்பரக் கூப்பாட்டையும்' 'மனித நாகரீகம்' என்ற பெயரில் பந்தய விளையாட்டிற்கு அழைக்கின்றனரே. பந்தய விளையாட்டை விளையாடி பணத்தை இழந்து வாடிவர்கள் பலர்.

3.பரத்தையாக பிச்சைக்காரி

ஒரே பரபரப்பு. அங்கே பிச்சைக்காரி ஒருவள் பரத்தையாக நின்றிருந்தாள். அவளை நோக்கித்தான் அவசரமாக பலர் ஓடுகின்றார்கள். அக்காலங்களில் 'பரத்தையர் பிரிவு' என்றும் அதனால் தலைவன் தலைவிக்குள் ஊடலும், அதை தீர்த்து வைக்க வாயிலர்களும் இருந்தனர். அக்காலத்தில் பரத்தையர்கள் சந்தர்ப்ப சூழல்களால் உருவாகவில்லை. ஒரு குலமாகவே வாழ்ந்து வந்தனர். இன்று சந்தர்ப்ப சூழல்களால்தான் அவர்கள் பரத்தையர்களாக உலாவி வருகின்றனர். ஆனால் அங்கும் ஒரு கூட்டம் இருப்பதும் ஒரு நாகரீகமா?

4.நொண்டிப் பிச்சைக்காரன்

அக்காலங்களில் வழிப்போக்கர்கள், ஆதரவற்றோர்கள், பிச்சைக்காரர்கள் போன்றோருக்கு உணவு வழங்கிய மக்கள் இன்று அவர்களை விரட்டியடிக்கின்றனர். பிச்சை ஏற்பவர்கள் 'உணவுக்கு பதிலாக' இன்று 'பணம்' என்ற ஒன்றையல்லவா பிச்சையாக கேட்கின்றார்கள். இக்காலத்தில் பல தொழில்கள் வளர்ந்து வருகின்றன. பலர் உழைத்து முன்னேற வேண்டும் என மக்கள் விரும்புகின்றனரோ என்னவோ? ஊனமுற்றோர்கள், முதியோர்கள் போன்ற பிச்சையேற்பவர்களுக்கே பிச்சை இடுகின்றனர். அப்படித்தான் அங்கு அங்கமெல்லாம் ஒடிக்கப்பட்ட முடவனுக்கு பிச்சையிட்டனர். அதைக் கொண்டு அவன் வாழவேண்டிய சூழல். இதைத்தான் சமூகம் 'நாகரீகம்' என்கின்றது.

5.குழலூதும் பிச்சைக்காரனும் அவனது எதிரில் மூன்று குழந்தைகளும்

முன்பு கூறிய காட்சிகளையெல்லாம் கண்டுவிட்டு ஒரு மூலையில் திரும்பும்போது ஒரு குழலோசையை கேட்க, கண்ணனின் குழலோசையை கேட்டு உயிர்கள் மெய்மறந்து நின்றது அக்கதாபாத்திரம். ஆம் அக்குழலோசையை ஊதியவன் ஒரு பிச்சைக்காரன். அவனது கிழிந்த உடை, சிறுமூட்டை, தகரக் குவளை. இவை மட்டுமல்ல அங்கு 3 சிறுவர்கள் அவன் எதிரில் இருந்தனர்.

'குழந்தைகள் இறைவன் கொடுக்கும் வரம்' என்பர். ஆனால் இன்று பல குழந்தைகள் ஆதரவற்று பல குழந்தைகள் பிச்சையெடுத்தும், வேலைகள் செய்தும் வாழ்கின்ற அவலநிலை உள்ள சமுதாயம் இது.

அக்காலங்களில் அனைத்து வீடுகளிலும் வீட்டின் அகலங்கள், வசதிகள் ஆகியவற்றிற்கு ஏற்ப 'திண்ணைகள்' கட்டப்பட்டிருந்தன. அவற்றை வழிப்போக்கர்கள்,

பிச்சைக்காரர்கள் போன்றோர் உபயோகித்தனர். அத்திண்ணைகளில் தங்குபவர்களுக்கு அவ்வீட்டில் உள்ளோர் உணவு தருவதும் உண்டு.

அப்படிப்பட்ட நிலை இன்று இல்லை. அப்பிச்சைக்காரன் அமர்ந்திருந்த படிக்கட்டிலிருந்து அவ்வீட்டினைச் சேர்ந்தவன் தனது பூட்ஸ் கால்களால் அவனை எட்டி உதைத்தான். இதுதானா? இன்றைய 'சமூக நாகரீகம்'.

அப்பிச்சைக்காரன் தெருவில் உருண்டு விழுந்தான். மோட்டார் வாகனத்தின் ஓலம், என்ன சாகவேண்டும் என்ற ஆசையா? என்ற கூப்பாடு? நானும் (கதாபாத்திரம்) விலகி நின்றது சுயநினைவில். 'உதவி' அக்காலத்தில் செய்தனர். இக்காலத்தில் 'உதவி' செய்ய மனமிருந்தும் பிறருக்கு இல்லாத அக்கறை எனக்கென்ன? என்ற மனநிலை, இதுதான் மனித நாகரீகமா? இன்று.

முடிவுரை

மனிதன் அமைதி, இயற்கை, உதவி, மனிதநேயம், குடும்பம், நன்றி, சமுதாயம், நாடு, இறைவன், உண்மை, ஓய்வு, அன்பு, தர்மம், பொறுமை போன்ற தன்மைகளையெல்லாம் கொண்டு வாழ்ந்த காலங்கள் அழிந்துவிட்டன. மனிதன் இன்று அறம், பொருள், இன்பம், வீடுபேறு என்ற நான்கு பொருள்கள் பற்றிய நிலைகள் எல்லாம் மாறி 'பணம்' எனும் பொருளை நோக்கி ஓடிக்கொண்டிருக்கின்றான். 'பணம்' இருந்தால் அவை நான்கையும் வாங்கி விடலாம் என எண்ணிவிட்டான் போலும்.

மனிதன் 'நாகரீகம்' என்ற போர்வையில் மனிதநேயத்தை இழந்து 'மிருகமாக' வாழ்கின்றான். இந்நிலை புதுமைப்பித்தன் அவர்களின் காலத்தை விட பன்மடங்கு இன்று பெருகிவிட்டது. இன்னும் பெருகும் தன்மைகள் உருவாகிக்கொண்டிருக்கின்றன. அத்தன்மையிலிருந்து மனிதன் மனிதநேய பாதைக்குத் திரும்பிவிட்டால் இச்சமூகம் நன்மையடையும். 'நாகரீகம்' என்ற பெயரில் தொடர்ந்து பயணித்தால் இச்சமூகம் "யானை தன் தலையில் தானே மண்ணை போட்டுக்கொண்ட" கதையாக சமூகம் மாறிவிடும். மிருகங்கள் தங்களுக்குள் அழித்துக்கொண்டு அழிவது போல் நாமும் அழிய நேரிடும்.

மிருகங்களுக்கு ஐந்து அறிவுதான். அதனால் அவை அவ்வாறு ஒன்றையொன்று அழித்துக்கொள்ளலாம். ஆற்றிவு உடைய மக்களாகிய நாம் அவ்வாறு செய்வது அறிவுடைமை ஆகாது. எனவே சமூகமே! இப்பொழுதாவது விழித்திடு.

சித்தும் போக்கு

ம தீபா ரம்போ

இளநிலை ஆய்வியல் நிறைஞர்
செல்லம்மாள் மகளிர் கல்லூரி
கிண்டி, சென்னை - 600 032

முன்னுரை

தலைநிமிர்ந்து உலகின் அழகை பார்க்கவைத்த சமூகம் தான் இன்று அந்த தலையை குனிய வைக்கிறது. சில வெறிபிடித்த மனிதர்கள் யாரை பற்றியும் எதைப்பற்றியும் கவலைப்படுவதில்லை இந்த மனிதர்களின் மனம். “ஆசை” எப்போது மனிதனின் மனதில் வருகின்றதோ அப்போதே பாவம் பிறக்கின்றது. அதை பற்றி தான் புதுமைப்பித்தன் அவர்கள் தன் நூலின் தான் சொல்வதாக இக்கதை அமைந்துள்ளது.

புதுமைப்பித்தன்

புதுமைப்பித்தன் எழுத்தாளர்களின் முன்னோடி. சிறுகதையின் வேந்தன். இவரின் பேனாவிற்கு அதிக வலிமை உண்டு. இவர் இறந்து பல காலமாகியும் இவரை நினைவூட்டுகிறது இவரது இவரின் எழுத்துக்கள் தான். சமுதாயத்தின் அழகுகளையும், அவலங்களையும், அநீதிகளையும் வக்கரங்களையும் இன்று படித்தாலும் அவரது எழுத்துக்கள் புதுமையாகவும் உணர்ச்சி உடையவையாகவும் உள்ளன.

காட்சி

1. குப்பைத் தொட்டியில் இறந்த குழந்தை
2. இறந்த கன்றுகுட்டியின் தோலை பசுவின் காலில் கட்டி பால்காரன் பால் கறக்கின்றான்.
3. கடற்கரையில் சங்கராபரணம் பாடிக்கொண்டிருக்கும் தாசி பெண்.
4. கடற்கரையை பார்த்து ரசித்தல்.

நம் மூதாதையர் தங்கள் அன்றாட தேவைக்கு மட்டுமே பணம் சம்பாதித்து வாழ்ந்தனர். ஆனால், இன்றோ சம்பாதிக்கும் பணத்திற்கு மீறிய தேவைகள். அதனால் O.T பார்க்கின்றனர். வாழ்க்கைக்கு தேவை என்பது மாறி தேவைக்கு வாழ்க்கை என்று மாறி விட்டது.

ஒரு மனிதன் வீட்டிலிருந்து வேலைக்குச் செல்லும் வழியிலேயே, வேலை பார்க்கும் இடத்திலேயே, வேலையிலிருந்து வீடு திரும்பும் வழியிலேயே பார்க்கும் காட்சிகள் அனைத்தும் நம் மனதில் பதிகின்றன. அதிலும் அதிகமான மனதை உருக்கும் காட்சிகள்தான் மனதில் பதிகின்றன. அதைப் பற்றிதான் நம் ஆசிரியர் ஒருவர் வேலைபார்க்கும் இடத்திலிருந்து வீடு திரும்பும் வழியில் பார்ப்பதை கதையாக தொகுக்கின்றார்.

குப்பைத்தொட்டியில் இறந்த குழந்தை

ஒரு குழந்தை குப்பைத்தொட்டியில் இறந்து கிடக்கின்றது. அதற்கு காரணம் அந்த குழந்தையா? இல்லை. அந்த குழந்தையை பெற்றவர்களும் இந்த சமுதாயமும் தான். அந்த குழந்தை குப்பைத்தொட்டியில் வந்ததற்கு எத்தனையோ காரணங்கள் இருக்கலாம். தாயின் தகாத உறவினால், தாய் தந்தை பிரிவினால் இப்படி எத்தனையோ காரணங்கள் உள்ளன. ஒரு மனிதன் இன்பத்தினால் ஒரு குழந்தை சாக வேண்டுமா?

சமுதாயம் நாகரீகம் என்ற பெயரில் சீரழிந்து போய் கொண்டிருக்கிறது. ஒரு ஆணும் பெண்ணும் திருமணம் செய்துகொள்கின்றனர். சிறிது காலத்தில் குழந்தை பிறக்கின்றது. அந்த ஆணுக்கு அந்த திருமண வாழ்க்கை பிடிக்கவில்லை என்றால் வேறு ஒரு திருமணம் செய்து கொள்கின்றான். ஆனால் அந்த குழந்தையின் நிலை, அதன் பெயர் அனாதை? இந்த நிலைக்கு காரணம் பெற்றவர்கள் இதை ஒப்புக்கொண்ட சமுதாயம்.

சமீபத்தில் ஒரு உண்மை கதை வெளிவந்த கள்ளக்காதலுக்காக தான் பெற்றெடுத்த குழந்தைகளை கொன்ற கொடூர தாய். அவளை தாய் என்று சொல்ல கூட என் நா கூசுகின்றது. எங்கே போகின்றது சமூகம்? எங்கே போகின்றது நாகரீகம்?

தோல் கன்றுக்குட்டி

ஒரு பால்காரன் ஒரு வீட்டின் முன்பு பசுவிடம் பால் கரந்து கொண்டிருக்கிறான். அந்த பசுவின் கன்று இறந்து விட்டது. ஆனால் அந்த பால்காரன் அதைப்பற்றி கவலை கொள்ளவில்லை. கன்றின் தோலை பசுவின் காலில் கட்டிவிட்டு பால் கரக்கின்றான். மனிதனிடம் காட்டாத மனிதாபிமானத்தையா மிருகத்திடம் காட்ட போகின்றது இந்த சமூகம்.

நமக்கு என்ன தேவை. அது கிடைத்துவிட்டால் போதும் மற்றவர்களை பற்றி எந்த கவலையும் இல்லை. மனிதன் தாய் பாலையும் குடிக்கின்றான், ஆட்டுப்பாலையும் குடிக்கின்றான், மாட்டுப்பாலையும் குடிக்கின்றான். ஏன் கழுதைப்பாலையும் குடிக்கின்றான். மிருகங்கள் அதன் தாய் பாலைத்தான் குடிக்கின்றன. அதையும் குடிக்கவிடாமல் பறிக்கின்றோம். மனிதனுக்கு மற்றவர்கள் பொருள் மீது ஆசைப்படுவதை விட்டால் வேறு எதுவும் தெரியாது? இதுதான் சமுதாயமா? இதுதான் நாகரீகமா?

சங்கராபரணம் கீதம் பாடிய பெண்

கடற்கரையில் ஒரு பெண் ஒருத்தி சங்கராபரணம் கீதம் பாடி கொண்டிருக்கிறாள். அவள் ஒரு பரத்தை என்று ஆசிரியர் மறைமுகமாக கூறியுள்ளார். அந்த பெண்ணிடம் யார் சென்றாலும் அவர்களையும் தப்பாகத்தான் எண்ணி கொள்ளத் தோன்றும் நம் மனம்.

அப்பாவி பெண்களையும் பச்சிளம் முகம் மாறா குழந்தைகளையும் ஒரு வயது குழந்தை முதல் 60-வது வயது பெரியவர் வரை உள்ள பெண்களை பாலியல் பலாத்காரத்திற்கு உட்படுத்துவதைவிட பரத்தையிடம் செல்வது எவ்வளவோ

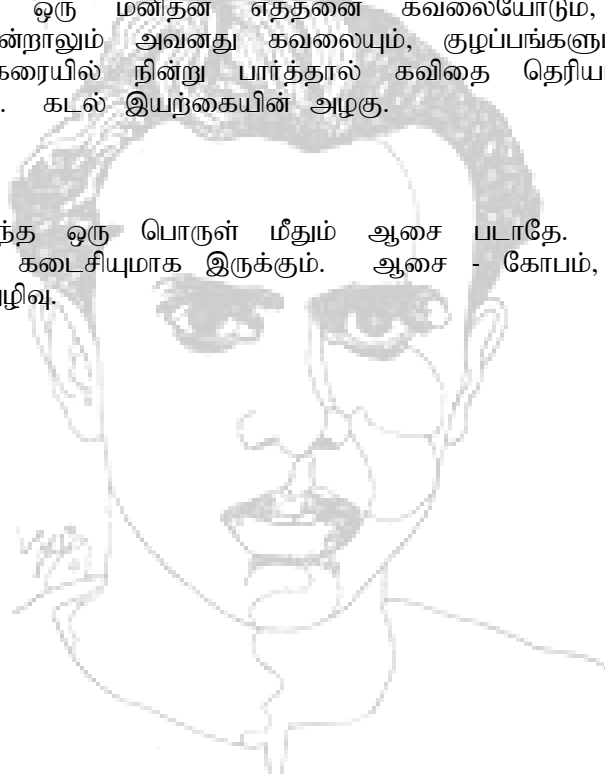
மேல். பரத்தை என்பதால் அவர்களும் கெட்டவர்கள் இல்லை. அவர்களுக்கு ஒரு மனம் உண்டு. அந்த தொழிலை செய்வதால் அவர்கள் மனம் எத்தனை பாடுபடும்? எத்தனை வேதனை சொல்லும்? அறிவுகெட்ட சமூகமே கேள்! எந்த ஒரு பெண்ணையும் இச்சையோடு பார்க்காதே. “அனைவரும் உன்தாய், உன் சகோதரிகள், உன் குழந்தைகள்”.

கடலின் அழகை ரசித்தல்

ஒரு மனிதன் கடற்கரைக்கு சென்றால் அந்த கடலின் அழகை மட்டும் ரசிக்கவில்லை. தன் மனதில் உள்ள சந்தோஷத்தையும், துக்கத்தையும் அனைத்தையும் வெளிகாட்டுகின்றான். கடலின் அழகு. அலைகளின் ஓசை, சொல்ல முடியாத நிசப்தம் இவை அனைத்தும் ஒரு மனிதனின் உள் எண்ணங்களை தூண்டுகின்றன. ஒரு மனிதன் எத்தனை கவலையோடும், குழப்பங்களோடும் கடற்கரைக்கு சென்றாலும் அவனது கவலையும், குழப்பங்களும் உடனே தீர்ந்து போகும். கடற்கரையில் நின்று பார்த்தால் கவிதை தெரியாதவர்களுக்கு கூட கவிதை தோன்றும். கடல் இயற்கையின் அழகு.

முடிவுரை

மனிதா, எந்த ஒரு பொருள் மீதும் ஆசை படாதே. ஆசைதான் உன் அழிவின் முதலும் கடைசியுமாக இருக்கும். ஆசை - கோபம், பொறாமை, வெறி, கொலை: முடிவு-அழிவு.

புதுமைப்பித்தன் பார்வையில் இல்லறத்தின் மாண்புகள்

பா ஆனந்தி

முதுகலைத் தமிழியல் இரண்டாமாண்டு
செல்லம்மாள் மகளிர் கல்லூரி
கிண்டி, சென்னை - 600 032

முன்னுரை

புதுமை, சிந்தனைக் கூர்மை, கலை நுட்பம், நெஞ்சுரம் கொண்ட ஏராளமான சிறுகதையை படைத்தவர். வாழ்க்கையை பல கோணங்களில் கண்ட அவர், வெறும் கற்பனையில் மூழ்கிவிடாமல் தாம் கண்ட வாழ்க்கை கோணத்தை உள்ளதை உள்ளவாறே எடுத்துரைத்தார். புதுமை எழுத்துகளை பிடித்து கொண்டு புதுமை பித்தனாய் எழுதியவர்.

பல புரட்சி கதைகளை படைத்த இவரின் செல்லம்மாள் என்னும் சிறுகதையில் இல்லறத்தின் சிறப்பும் பிரமநாயகம் பிள்ளையின் மனநிலையும் தெளிவாக காணப்படுகின்றன. அதன் அடிப்படையில் புதுமைப்பித்தன் பார்வையில் இல்லறத்தின் மாண்புகள் என்னும் இக்கட்டுரை அமைகிறது.

தாயும் ஆனவர்

செல்லம்மாள் அவர் அடிக்கடி, சுயநிலை தவறி போகும் போது இறந்த தன் தாயின் நினைவுகள் வருகிறது. அப்போது பிரமநாயகம் பிள்ளையை தன் தாயாக நினைத்து உரையாடுவாள். அதனால் பிரம்மநாயம்பிள்ளை அதனை ஏற்று தாய்மை உள்ளம் கொண்டு உரையாடுகிறார்.

அன்பு, இரக்கம், சகிப்புத்தன்மை, பொறுமை என்பது ஒரு பெண்ணுக்கு மட்டும் இருக்கும் என்பதை செல்லம்மாள் என்ற சிறுகதை மாற்றி ஒரு ஆணும் பெண்ணுக்கு சமமாக அன்பையும், பொறுமையும் காட்டுவதும், தாய்மை உணர்வோடு இருப்பதை தெளிவாக இக்கதையில் காட்டப்படுகிறது.

“பெற்றான் பெறின் பெறுவர் பெண்டிர் பெருஞ்சிறப்பும்
புத்தேளிர் வாழும் உலகு”

என்னும் வாழ்க்கைத் துணைநலம் 58-வது குறளில் ஒரு பெண் தன் கணவரின் அன்புக்கு உரியவராக இருந்தால், மறுமையில் தேவர்கள் வாழும் உலகில் பெருஞ்சிறப்பினைப் பெறுவர் என்பது விளக்கம்.

அதுபோல செல்லம்மாளும் தன் கணவரின் அன்புக்கு உரியவராக உள்ளார். ஒவ்வொரு முறையும் செல்லம்மாள் மூர்ச்சை அடையும்போது பிரமநாயகம் பிள்ளை பெற்ற பிள்ளை தவறி விழும் போது தாங்கும் ஒரு அன்னைபோல் செல்லம்மாளை தங்கி நிற்கின்றார். இதில் இருந்து அக்கால இல்லறத்தின் கடமைகளும் சிறப்பையும் தெளிவாக இக்கதையில் காணப்படுகின்றன.

இக்கால கட்டத்தில் கணவன்-மனைவி இடையே ஆன உறவு சிறுபிரச்சனைக்கு கூட பிரிவு என்பது ஒரு முடிவாக போகின்றது. கணவனுக்கோ,

மனைவிக்கோ உடல் ரீதியாகவும் அல்லது மனரீதியாக சிறுபிரச்சனை இருந்தாலே விவாகரத்து வாங்கி கொண்டு பிரிந்து விடுகின்றனர்.

ஆனால் செல்லம்மாள் உடல் ரீதியாகவும், சுயநிலை தவறி பிதற்றும் போது மனரீதியாகவும் பிரச்சனை இருப்பவரை ஒரு குழந்தையை அரவணைத்து செல்லும் தாய்போல் அரவணைத்து செல்கிறார் பிரமநாயகம் பிள்ளை.

நிறைவேறாத ஆசையும் ஏற்பட்ட உள்ளதவிப்பு

செல்லம்மாள் அவரது ஆசையாக பொங்கலுக்கு ஊருக்கு சென்று வீட்டுஅரிசி சாப்பிடனும் என்றும், நெல்லிக்கா அடை மற்றும் முருக்கா வத்தல் எடுத்து வர வேண்டும் என்று சொல்கிறார். அதற்கு பிரமநாயகம் பிள்ளை நீ புலிப்பால் கொண்டுவா, என்றும் பிரமவித்தையை கற்று கொண்டு வா என்று கூறி இருக்கலாம் என்றார். “கொடியது கொடியது வறுமை கொடியது இளமையில் வறுமை அதனினும் கொடியது” என்பார் ஓளவை. அதுபோல் திருமணம் நடைபெற்ற சில நாட்களில் செல்லம்மாளுடன் பிரமநாயகம் பட்டணத்திற்கு வந்து விடுகிறார். அப்போது இருந்தே, வறுமை இவரை வாட்டி எடுக்கிறது. இதில் இருந்து அவர்களது வறுமை நிலையை இலைமறை காயாக கூறுவது புலப்படுகிறது.

செல்லம்மாளின் மரணமும் பிரமநாயகம் பிள்ளையின் மனநிலையும்

செல்லம்மாளுக்கு முச்சு அடங்கியது, பிரமநாயகம் பிள்ளை நிலைகுலையவில்லை. கணவன்-மனைவி இருவரும் ஒரு வாழ்வில் சரிபாதியாக இருப்பவர். ஆனால், செல்லம்மாள் இறந்ததற்கு பிரமநாயகம் பிள்ளை நிலைகுலையவில்லை.

“உணர்வே, நீ வாழ்க
நீ ஒன்று, நீ ஒளி
நீ ஒன்று, நீ பல
நீ நட்பு, நீ பகை
உள்ளதும், இல்லாததும் நீ
அறிவதும், அறியாததும் நீ
நன்றும், தீதும் நீ
நீ அமுதம், நீ சுவை
நீ நன்று, நீ இனம்”

மகாகவி பாரதியார் உணர்வுகளின் ஊர்வலம் என்னும் கவிதை பிரமநாயகம் உணர்வை ஒப்புபடுத்தி உள்ளது. உணர்வு என்பது கடல் போல் உள்ளது. இன்பம், துன்பம் போன்ற இரண்டும் மாறி மாறி ஏற்படுகின்றன. ஆனால் எப்போதும் வருத்தத்தில் உள்ள பிரமநாயகம் பிள்ளை இங்கு நிலைகுலையாமல் இருக்கிறார். இவர் பக்குவம் அடைந்தார் என்பதே இதன் மூலம் அறியப்படுகிறது.

ஒவ்வொரு நாளும் துன்பப்பட்டு இருக்கும் செல்லம்மாள் துன்பச்சுமையை இறக்கிவிட்டு நிம்மதியாக இருப்பாள் என்பதே அவரது எண்ணம் ஆகும். ஒருவர் தன்னுடன் கடைசிவரை இருக்கவேண்டும் என்பது மட்டும் அன்பு இல்லை. நாம் நேசிக்கும் உறவு தன்னை விட்டுப் பிரிந்தாலும் நிம்மதியாக இருக்க வேண்டும் என்று நினைப்பதும் அன்பு தான். பிரமநாயகம்பிள்ளையும் அதே மனநிலையில் காணப்படுகிறார்.

பிரமநாயகம்பிள்ளையின் நிம்மதியற்ற வாழ்வு

இக்கால கட்டத்தில் ஒரு மனிதனுக்கு சிறிய பிரச்சனை இருந்தாலே, அதனை தாங்க முடியாமல் கோபத்தையும், எரிச்சலும் அடைகிறான். ஆனால் இவரோ, வறுமையிலும், செல்லம்மாளினால் ஏற்படும் பல இன்னலும் தாங்கி கொள்கிறார். இதன் மூலம் அக்கால திருமண உறவின் மேன்மை இக்கதை தெளிவாக காட்டுகிறது.

நிறைவுரை

“வையத்துள் வாழ்வாங்கு வாழ்பவன் வானுறையும்
தெய்வத்துள் வைக்கப் படும்.”

என்று இல்வாழ்க்கையின் பெருமையை வள்ளுவர் கூறுவர். அந்த இல்வாழ்க்கையைதான் பிரமநாயகம்பிள்ளை வாழ்ந்து வருவதாக புதுமைப்பித்தன் மூலம் அறிய முடிகிறது. அந்தக் காலகட்டத்தில் இல்லறத்தின் மாண்பையும், வறுமை நிலையிலும் கைவிடாத இல்லறத்தின் உன்னதத்தையும் இக்கட்டுரையானது புலப்படுத்தப்படுகிறது.

அன்று இரவு ~ ஓர் விமர்சன பார்வை

அ வேளாங்கன்னி அமிர்தா

முதுகலைத் தமிழியல் இரண்டாமாண்டு

செல்லம்மாள் மகளிர் கல்லூரி

கிண்டி, சென்னை - 600 032

தொடக்க காலம் முதலே கதைகள் கூறியும் பல கதைகள் கேட்டு வந்தவர்கள் நாம். நமக்கு கிடைத்த முதல் நூலான தொல்காப்பியத்தில்,

“பொருளோடு புணர்ந்த மொழி”

“பொருளோடு புணரா நகைமொழி” -(தொல்)

என்று கதை பற்றிய குறிப்பு இடம்பெறுகிறது. இத்தகைய கதைகள் பிற்காலத்தில் சிறுகதை, புதினம், நாடகம் என பல்வேறு பரிணாமங்களாக வளர்ந்து வந்துள்ளன. இவ்வாறான கதை ஒன்றான சிறுகதையில் தனக்கென ஒரு அடையாளத்தை உருவாக்கி கொண்டவர் புதுமைப்பித்தன். அவருடைய சிறுகதைகள் ஒவ்வொன்றும் புதுமையையும் எதார்த்தத்தையும் கொண்டிருப்பவையே. அவை குறித்து பின்வருமாறு விரிவாகக் காண்போம்.

புதுமைப்பித்தனும் கதைகளும்

“இலக்கியங்கள் சமுதாயத்தின் கண்ணாடி” என்ற கூற்றிற்கு புதுமைப்பித்தனின் கதைகளையே சான்றாகக் கூறலாம். பழங்கதைகளையும், அரசர்கள் இடம் பெறும் வரலாற்று கதைகளையும் எழுதிக் கொண்டிருந்த காலகட்டத்தில் கதைக்கான சிறந்த களம் “சமூகம்” என அனைவரது பார்வையையும் சமூகத்தின் பக்கம் திருப்பியவர். இவரின் கதைபோக்கு சமுதாயத்தில் உள்ள சாதாரண மனிதனின் வாழ்க்கை முறையையும் இன்ப துன்பங்களையும் எடுத்துக்காட்டுவதாக உள்ளது.

அதே சமயத்தில் புராண, இதிகாச கதையினை இவர் பார்க்கும் போக்கு மிகவும் புதுமையானது. அந்த வகையில் மாணிக்கவாசகரான வாதவூரைப் பற்றி இவர் எழுதிய “அன்று இரவு” கதையும் சிறப்புடையதே. மனித உலகில் தொடக்க கால பயமே இறைநம்பிக்கையாக மனிதர்களை அற வழியில் நடக்கச் செய்தது. கால போக்கில் இறை உணர்வானது உருவம், மந்திரம் என்றெல்லாம் பல வளர்ச்சி நிலையை கண்டது. அதன் வெளிப்பாடே பல சமயங்கள், கடவுள்கள் தோன்றுவதற்கான காரணங்களாக அமைந்தன.

இத்தகைய பல வளர்ச்சி நிலைகளைத் தொட்ட இறைநம்பிக்கை மீது தொடக்கத்தில் இருந்த பயம் குறையத் தொடங்கியது. கடவுளையே வியாபாரத்தில் ஈடுபடுத்த தொடங்கிவிட்டனர். இத்தகைய நிலையில் தான் இறைமை பற்றியும், அதனை அடையும் முறை பற்றியும், புதுமைப்பித்தன் “அன்று இரவு” கதையில்

காட்ட முனைந்துள்ளார். அவருடைய இந்தக் கதை அக்காலத்திற்கு மட்டுமல்லாமல் எக்காலத்திற்கும் பொருந்தும் தன்மையுடையது.

இறைமையும் அன்பும்

இறைமையையும் அன்பையும் பிரிக்க முடியாது. இந்த இரண்டுமே ஒன்றுடன் ஒன்று பின்னிப்பிணைந்தது. எனவே தான் நம் முன்னோர்,

“அன்பும் சிவமும் இரண்டென்ப அறிவிலார்” -(திருமந்திரம்)

“அன்பே தகளியா ஆர்வமே நெய்யாக
இன்புருகு சிந்தை இடுதிரியா - நன்புருகி
ஞானச் சுடர் விளக் கேற்றினேன்” -(திருவந்தாதி)

என அன்பினையும் இறைமையையும் கூறியுள்ளனர்.

இறை என்ற உணர்வினை அன்பு என்ற ஒரு கருவியால் மட்டுமே உணர மற்றும் அடைய முடியும். அறிவு கொண்டு இறைவனை அடைதல் என்பது அசாத்தியம். இதைத் தான் புதுமைப்பித்தனும் அரிமர்த்தன பாண்டியன், வாதாவூரர் மூலம் பதிய வைக்கிறார்.

தாம், வேதங்களையெல்லாம் கற்றுணர்ந்து பாண்டியன் அவையில் அமைச்சனாகவும், ஈசன் மேல் கொண்ட அதிக பற்றுக் காரணமாக திருக்கோவையார் என்ற நூலினை எழுதி அறிவின் சுடராக விளங்கும் வாதாவூரரால் ஈசனை அடைய முடியவில்லை. அரசனுக்காக குதிரை வாங்கச் செல்லும் இடத்தில் ஈசனால் ஆட்கொள்ளப்படுகிறார். அப்பொழுது இவ்வுலகில் உள்ள அனைத்துச் செயல்களுமே அற்பமாகத் தோன்றுகின்றன. ஈசன் ஒருவனே உலகமாக காட்சித் தருகிறான். குதிரைகள் வாங்க கொண்டு வந்த பணமும், குதிரைகளுமே அற்பமான செயல்களாகத்தான் வாதாவூருக்கு தெரிகின்றன.

குதிரைகள் வாங்காததற்கு பாண்டியன் தரக் கூடிய தண்டனைகளான சுடுமணலில் நிற்க வைத்தல், சவுக்கடிகள் தருதல் போன்ற அனைத்தும் அற்பத்தின் அற்பமாக வாதாவூருக்கு தெரிகின்றன. ஏனெனில் இவையனைத்தும் வாதாவூர் அறிவுக்கண் கொண்டு நோக்கவில்லை. மாறாக ஈசனால் ஆட்கொள்ளப்பட்ட அன்பின் உருவமாக நோக்கினார். எனவே தான் அனைவர் மனமும் உருக வைக்கும் திருவாசகத்தை அவரால் படைக்க முடிந்தது. “திருவாசகத்திற்கு உருகார் ஒரு வாசகத்திற்கும் உருகார்” என்ற வார்த்தைகளே அதன் மகிமையை உணர்த்தும்.

வாதாவூரர் அறிந்து கொண்ட ஈசனை பாண்டியனால் அறிந்து கொள்ள முடியவில்லை. பாண்டியனும் ஈசன் மேல் அளவு கடந்த பற்று வைத்திருந்தான். எனவேதான் குதிரைகள் வாங்காமல் பணத்தை விட்டு வந்த வாதாவூரரின் காலில் விழுந்து வணங்க வேண்டுமென நினைத்தான். குதிரைகளைக் கொண்டு வந்த பாகனிடம் அரசாங்கத்தை கொடுத்து விட வேண்டுமென்று கூட நினைத்தான். ஆனால் இவற்றையெல்லாம் அவனால் நினைக்க மட்டும் தான் முடிந்தது. நாட்டின் அரசனாக இருந்து யோசித்ததால் அவன் அறிவு இதற்கெல்லாம் தடையாக இருந்தது. அவன் மனக்கண் கொண்டு எதையும் நோக்கவில்லை. எனவே தான் வெள்ளத்தை அடைக்க வந்தவன் ஈசன் என்று அவன் உணரவில்லை.

இதைப்போல்தான் நாமும் அன்பு என்பதை மறந்தவர்களாய் வெறும் உதட்டளவில் இறைவன் பெயரை கூறி வழிபடுபவர்களாய் வாழ்ந்து வருகிறோம். இதன் காரணமாகத் தான் இறைவனிடமிருந்து பல மைல் தூரத்திற்கு சென்று விடுகிறோம். எனவே இறையை அடைய அன்பு மட்டுமே வழி என்பதை புதுமைப்பித்தன் இதன் மூலம் நன்கு உணர்த்தியுள்ளார்.

இறையின் உன்னத நிலை

இறைவன் ஒருவனே இவ்வுலகை படைத்து அனைத்து உயிர்களையும் வழி நடத்திக் கொண்டிருக்கிறான். அவன் இல்லையெனில் ஓர் அணுவும் அசையாது. எனவே தான் காரைக்கால் அம்மையார் ஈசன் குறித்து பாடும் போது,

“அறிவானும் தானே அறிவிப்பான் தானே
அறிவாய் அறிகின்றான் தானே - அறிகின்ற
மெய்பொருளும் தானே விரிகடர்பார் ஆகாயம்
அப்பொருளும் தானே அவன்”

என்று குறிப்பிடுகிறார்.

இத்தகைய இறைவனின் உன்னத நிலையைத்தான் புதுமைப்பித்தனும் தன் கதையில் பதிவு செய்கிறார். இறைவன் எங்கும் நிறைந்தவன். அவனால்தான் பல செயல்களும் நடக்கின்றன. இன்பங்கள் தருவதும் துன்பங்கள் தருவதும் கூட அவனே. எனவேதான் வாதவூரருக்கு துன்பங்கள் வந்தபோது தனக்கே வந்ததாக ஈசன் நினைப்பதாக புதுமைப்பித்தன் எடுத்துக்காட்டுகிறார்.

புதுமைப்பித்தன் இறைவன் பற்றி குறிப்பிடும்போது எனக்காக, என் பொய்க்காக, என்னுடைய நிலையில்லா மனசுக்காக, என்னுடன் சேர்ந்து தெய்வமே என்னுடைய குருதேவனே அந்த பொய்யை நிலைநாட்டத் துணிந்தானா? நான் கொடுக்காதத் தொகைக்குக் குதிரைகளா? என்று வாதவூரார் நினைப்பதாக காட்டியுள்ளார். உண்மையில் இதுதான் இறைநிலை அடியவர்களின் துயரங்கள் நீக்க இறைவன் எந்த நிலையிலும் வந்து சேருவான்.

வாதவூரரின் துன்பத்தை துடைத்த ஈசன் அரிமர்த்தன பாண்டியனிடம் விளையாடச் செய்கிறார். அரிமர்த்தன பாண்டியன் வந்தவர் ஈசன் என உணராத பொற்பிரம்பால் அடிக்கிறார். தன்னை உணராதவர்களுக்குக் கூட இறைவன் அருள் மழை பொழியச் செய்கிறார். அதாவது பிரம்பால் அடித்த பாண்டியன் இறுதியில் உலகையாளும் அங்கையறக்கண்ணியடமே சிறுகுழந்தையாக பிறப்பதாக புதுமைப்பித்தன் கதையினைக் கொண்டுச் செல்கிறார்.

தன்னை உணர்ந்தவருக்கு எந்த நிலையிலும் வந்து உதவுவதும், தன்னை உணராதவருக்கும் தன் குழந்தையாகவே பிறக்கும் வரத்தை அளித்தலும் இறையின் உன்னதநிலையினை எடுத்துக்காட்டுகளாக புதுமைப்பித்தன் வழி அறியலாம். ஆனால் இன்றைய நிலையில் மக்கள் துன்பங்கள் வரும் நிலையில் மட்டுமே இறைவனை நாடுபவர்களாக இருக்கின்றனர். மற்ற வேளைகளில் இறைப்பற்று அற்றவர்களாக இருக்கின்றனர். எனவேதான் பல வாதவூரரும் பாண்டியரும் இந்த உலகத்தில் தோன்றவில்லை. இதையும் இக்கதையில் குறிப்புகள் மூலம் அறியலாம்.

சமூகமும் விமர்சனமும்

மனித மனங்களை குரங்கு என்று கூறுவர். ஏனெனில் ஒரு நிலையான இடத்தில் இல்லாமல் அங்கும் இங்கும் தாவிக் கொண்டே இருக்கும். இதுதான் மனித இயல்பு. அதைப் போல தன்னை விட பிறரை விமர்சிப்பதில் இந்த மனித உள்ளங்களுக்கு எண்ணற்ற ஆனந்தம். இத்தகைய மனிதங்கள் குறித்துதான் புதுமைபித்தனும் தன் கதையில் எடுத்துக்காட்ட விரும்புகிறார்.

புதுமைபித்தன் வாதவூரின் நிகழ்வை எடுத்துக்காட்டும்போது இளம்பூரணர், சேனாவரையர், அடியார்க்குநல்லார் போன்ற உரையாசிரியர்களை விமர்சிப்பவர்களாக உருவாக்கிறார். மேலும் இந்த உரையாசிரியர்களில் இருவர் (இளம்பூரணர், சேனாவரையர்) இலக்கண உரையாசிரியர்களாகவும், ஒருவர் (அடியார்க்குநல்லார்) இலக்கிய உரையாசிரியர் ஆவர். இதன் மூலம் எந்த துறையானாலும் விமர்சிப்பவர்கள் என்பவர்கள் இருந்துக் கொண்டேதான் இருப்பார்கள் என்பது தெரியவருகிறது.

எல்லாம் வல்ல இறைவன் நரிகளை பரிகளாக்கி, கொண்டு வந்து வாதவூரருக்காக அற்புதம் செய்கிறார். இருப்பினும் இளம்பூரணர் “மறு இருக்கிற இடத்தில் இருந்தால் அதிருஷ்டந்தான். அவன் அதிருஷ்டசாலி தான் என்பது நிச்சயமில்லை. வாதவூரன் நிச்சயமாக அதிருஷ்டசாலிதான்” என்று இறைவனையே விமர்சனம் செய்வதாக புதுமைபித்தன் கொண்டு செல்கிறார்.

இதிலிருந்து விமர்சனம் செய்பவர்களுக்கு கடவுள், மனிதன் என்ற எந்த வரம்புமே கிடையாது. விமர்சனம் செய்பவர்கள் செய்துக்கொண்டுதான் இருப்பார்கள். புதுமைபித்தன் காட்டும் இத்தகைய விமர்சன நிலை என்பது ஓர் உன்னத நிலையை அடையும் போது இருக்காது. அதாவது இறைவன் திருவிளையாடல் செய்கிற வரை இருக்கின்ற விமர்சனக்காரர்கள் பாண்டியன் உலகை காக்கும் அங்கையற்கண்ணியின் மடியில் அமரும் போதும் வாதவூரர் சைவ சமயக் குரவராக மாறும்போதும் இருப்பதில்லை. அவர்களின் விமர்சனம் இருப்பதில்லை என்று கூறுவதற்கு பதிலாக அவர்கள் எவ்வளவுதான் விமர்சனம் செய்தாலும் அந்த உன்னத நிலையில் கேட்பதில்லை என புதுமைபித்தன் நினைத்திருக்கலாம்.

வாதவூரின் திருவிளையாடல் மூலம் இறைத்தன்மையை பற்றி கூறி இத்தகைய இறைத்தன்மை கூட விமர்சனத்துக்கு விதிவிலக்கல்ல என புதுமைபித்தன் “அன்று இரவு” கதையில் காட்டியிருப்பது புதுமையே.

சமுதாயப்பார்வையில் அகல்யையின் நிலையும், மானுட உண்மையும்

கு திவ்யா

முதுகலைத் தமிழியல் இரண்டாம் ஆண்டு
செல்லம்மாள் மகளிர் கல்லூரி
கிண்டி, சென்னை -600 032

தமிழ் சிறுகதையின் தந்தையாக, சிறுகதையின் முடிகூடா மன்னனாக உலகப் புகழ்பெற்று திகழ்பவர் புதுமைப்பித்தன். தனது இயற்பெயரான சொ.விருத்தாசலமும், பல புனைப்பெயர்களான: ரசமட்டம், மாத்ரு, கூத்தன், நந்தன், ஊழியன், கபாலி, சுக்ராச்சாரி மற்றும் இரவல் விசிறிமடிப்பு ஆகிய பெயர்களும் தராத ஒரு ஈர்ப்பு புதுமைப்பித்தன் என்ற பெயர் அவரைக் கவர்ந்தது.

ஆம்! புதுமையை தன் கதைகளின் மூலம் புகுத்திட வேண்டும் என்ற எண்ணமே தன்னைக் கவிதைகள், சிறுகதைகள் எழுதும் பித்தனாக மாற்றியதால் இப்பெயர் அவருக்கு பொருத்தமே!

பித்தா பிறைசூடி பெருமானே அருளாளா

என்னும் தேவாரப் பாடல் மூலம், சிவபெருமான் சிற்றின்பத்தில் திளைக்க இருந்த தன்னைப் பித்தனாக வந்து தடுத்தாட் கொண்டு வீடுபேறு அடையச் செய்தவரே என்று சுந்தரர் பாடினார்.

இக்கருத்து ஏற்றுக்கொள்ளத்தக்கதே. மக்களைத் தன் எழுத்தின் மூலம் தடுத்தாட் கொண்டு அறியாமை என்னும் இருளைப் போக்குவதால் இவரும் பித்தனே. ஆனால் காலத்திற்கு ஏற்ப புதுமையைப் புகுத்துவதால் இவர் புதுமைப்பித்தன் என்ற பெயர் பொருத்தம் சால சிறந்தது.

அகல்யை

‘அகல்’ என்பது தீபஒளிக்குக் கருவியாக அமைவது போல அகல்யையும் இக்கதையின் கதாபாத்திரக் கருவி என்றே கூறலாம். நான் இங்கு கருவி என்று குறிப்பிட்டதற்குக் காரணம் உண்டு.

பெண்ணின் பெருந்தக்க யாவுள கற்பென்னும்
திண்மையுண் டாகப் பெறின். (குறள்-54)

என்று வள்ளுவர் பெண்மையைப் போற்றியுள்ளார். இருப்பினும் மனித வாழ்விலும், கற்பனைக் கதாபாத்திரத்திலும், பெண் என்பவள் உயிரும் உணர்வும் உள்ள ஒரு சமுதாய அங்கத்தின் சரிபாதி என்பதை மறந்து அவள் ஒரு கருவியாகவே பயன்படுத்திக் கொள்ளப்படுகிறாள் என்பது வேதனையே!

இக்கதையிலும் அகல்யை கருவி என குறிப்பதற்குக் காரணம், அவளது கதாபாத்திர அமைப்பே! பெண் குலத்திற்கு வெற்றி என்றும், பத்தினி என்றும் கதையின் தொடக்கத்தில் குறிப்பிடப்படுபவள் இறுதியில் “கண்ணே அகல்யா, அந்தச் சமயத்தில் உனது உடலுமா உணர்ச்சியற்ற கல்லாய்ச் சமைந்துவிட்டது?” என்ற கௌதமனின் அவ்வுரையே உணர்வுகள் அற்ற கல்லாக அவள் மாறக் காரணமோ?

சமுதாயப் பார்வை

இக்கதை அமைப்பும், கௌதம முனிவரின் இந்த உரையும் அகல்யை ஒரு களங்கம் அடைந்த மானுடப் பிறவியாகவே பிறரின் பார்வைக்கு காண்பிக்கப்படுகிறாள். மேலும், இடம், காலம், சூழ்நிலைகளை மறந்து கதாபாத்திரத்தின் நிலையே மனதில் ஆழப்பதியும். இவ்வாறே அகல்யையும் மக்கள் நெஞ்சில் கணவனின் மனத்தை அறியாத குலமகளா? என்ற எண்ணமே தோன்றும்.

புதுமைப்பித்தனும் இப்பாணியிலே இக்கதையின் களத்தை நகர்த்தியதும் குற்றமாகக் கொள்ளமுடியாது. ஆனால் இதனுள் ஒரு மானுட உண்மை ஒளிந்துள்ளது. ஆண்மகன் எவ்வளவு தவறுகளை இழைத்தாலும் சமுதாயத்தில் அவன் குற்றவாளியாக நிர்ப்பந்திக்கப்படவில்லை. ஆனால் “பெண் என்பவள் தவறுகளைக் களைந்து வாழுகின்ற போதிலும், அவள் மற்றவர்களால் இழிவாகவே கருதப்படுகிறாள்”.

மானுட உண்மை

வேத காலம் எனக் குறிப்பிடப்பட்ட பெண்ணான அகல்யை மனதளவில் தன் கணவரைத் தவிர வேறு ஒரு ஆடவனை நொடிப்பொழுதிலும் எண்ணாதவள். ஆனால், இந்திரன் என்ற தேவர்களின் தலைவன் தன் காம இச்சைக்காக செய்த சூழ்ச்சியில் சிக்கியதால் அவள் களங்கமடைந்தவள் என்பது முற்றிலும் தவறு.

இந்திரனின் மிருக உணர்ச்சி அவன் பார்வையில் அறிகிறாள் அகல்யை. அவனை கண்களால் சுட்டெரிக்கும் — அளவு கோப்பார்வையும் பார்க்கிறாள். இந்திரனும் நடுங்குகிறான். கணவரிடம் நடந்தவையைக் கூறி அழுகிறாள். இங்கு அவள் கற்பின் சிகரமாக விளங்க ஒரு புதிய உண்மையை ஆசிரியர் கூறுகிறார். அதுதான் கணவனற்ற மற்ற ஆண்களிடம் பெண்களின் மனக்கண் ஏற்படும் அருவருப்பு. இவ்வாறெல்லாம் சிறப்பிக்கப்பட்ட அகல்யை எவ்வாறு உணர்ச்சியற்ற கல்லாய் பிறரின் பார்வைக்கு மாற்றப்படுகிறாள்?

“ஒரு ஆடவனின் காமப்பார்வையை மனதளவில் கூட பெருங்குற்றமாக எண்ணியவள் அவள். இந்திரன் தன் அருகில் உள்ளதை உணராமல் இருந்திருப்பாளோ?” அவளது உடல் உணர்ச்சியற்ற கல்லாக அமையவில்லை. ஒரு காம அரக்கனின் பார்வை தன்மேல் விழுந்ததை குற்றமாக எண்ணி அவளது மனமே உணர்ச்சியற்ற கல்லாக மாறியிருக்கக்கூடும்.

தன்மீது விழும் ஒரு சிறு துரும்பையே தாங்க இயலாத காதல் கணவரின் அரவணைப்பில் காற்றும் தன்னை நெருங்க இயலாது என்ற அசாத்திய எண்ணமோ அல்லது நம்பிக்கையோ அவளது மனம் கல்லாக மாறியும் அதை இளகச் செய்தது. அந்த உணர்வு தான் கணவரின் மேல் அகல்யை கொண்ட இமாலய சிகரத்தின் அளவுடைய உயர்ந்த நம்பிக்கை ஆகும். அந்த நம்பிக்கையின் உறக்கத்தில் இருந்த அகல்யையின் எண்ணச் சூழ்நிலை கணவனையே சார்ந்து இருந்தது.

ஆனால் கதை அமைப்பும், கால சூழ்நிலையும் அவளை உணர்ச்சியற்ற கல்லாகவே மாற வழிச்செய்தது.

எக்காலத்திலும் பெண்களின் நிலை

பெண் என்பவள் எல்லா காலங்களிலும் எவ்வளவு போற்றப்படுகிறாளோ அதே அளவு தூற்றவும் படுகிறாள்.

ஈண்டு நான் இருந்து, இன் உயிர் மாயினும்

மீண்டும் வந்து பிறந்து, தன் மேனியைத்

தீண்டலாவது ஓர் தீவினை தீர்வரம்

வேண்டினாள், தொழுது, என்று விளம்புவாய். (சூடாமணிப்படலம்: 34-35)

என்று சூடாமணிப்படலத்தில் சீதை புலம்புவதாய் அமைந்த பாடல் இது.

கடவுளின் அவதாரமாய் பத்தினியாய் வாழ்ந்த பூமாதேவியின் மகளே! தன் கற்பை தாய்மையானது என்று நிரூபிக்க அக்னி பிரவேசம் செய்தும், நாட்டுமக்களின் இழிச்செயலால் காடடைந்து, பின் தன் தாயான பூமித்தாயின் மடியில் துயின்று மண்ணுலகம் அடைந்ததாக புராணம் குறிப்பிடுகிறது. ஒரு பெண்ணின் கற்பு சோதனைக்குட்பட்ட போதிலும், சமுதாயத்தின் பார்வையில் அவள் ஒரு கேலிப்பொருளாகவும், விமர்சனத்திற்கு உரியவளாகவும் பயன்படுத்துப்படுவது வேதனையே!

கணவனை இழந்த கண்ணகி தன் வலமார்பின் காம்புப் பகுதியை திருகி எறிந்து மதுரையை எறித்தாள் என்று குறிப்பிடுகிறது சிலப்பதிகாரம். மார்பைத் திருகி எறிவது என்பதோ, மார்பை அறுத்துக் கொள்வதோ, மார்பைச் சிதைப்பது என்பதோ மங்கையரது கற்பு நிலைக்குத் தமிழக மகளிர் கைக்கொண்ட ஒன்று. அவ்வாறு திருகிப் பறித்து எறிவது என்பது எவ்வாறு நிகழும்?

மங்கையரது மார்பு என்னும் உறுப்பின் காம்புப் பகுதி தான் இவ்வாறு திருகிப் பறித்து எறியப்பட்டது. இதனை அறிவிக்கும் இளங்கோவடிகளார்,

இடமுலை கையால் திருகி மதுரை

வலமுறை மும்முறை வாரா, அலமந்து

மட்டார் மறுகின் மணி முலையை வட்டித்து

விட்டாள்; எறிந்தான் விளங்கிழையாள்

என்று பாடினார்.

இது மகளிரின் கற்புத்திறத்திற்கு சான்று எனலாம். ஆனால் இந்தப் பாடலும் விமர்சனத்திற்கு உட்படுத்தப்படுகிறது. கணவனை இழந்தவள் தன் அங்கங்களை திருகுவது தன் இல்லற வாழ்வின் ஏக்கமாக கருதி விமர்சனங்களும் எழுப்பப்படுகின்றன. அவை சமுதாயப் பார்வையில் அவ்வாறு யூகிக்கப்படுகிறது. தன் இல்லற வாழ்வின் இன்பங்களை துறக்க எண்ணிய ஒருவள் தன் கணவன் விரும்பிய தன் உறுப்பை வேண்டாம் என்றும், அவள் கணவனை இழந்து படும் துயரம் உலகோர் அறியவே அவ்வாறு செய்கிறாள். ஆனால் அது சமுதாயத்தில் விமர்சனத்திற்கு உட்படுத்தப்படுகிறது.

“கடவுளின் அவதாரமானாலும், பெருங்குடி மரபில் தோன்றியவரானாலும் அவள் பெண் என்பதால் இந்த சமுதாயத்தால் நிந்திக்கப்படலாமா? இவ்விருவருமே கற்புக்கு

இலக்கணமாகவும், தெய்வமாகவும் மதிக்கப்படும்போது, அகல்யை அத்தகைய நிலையை பெறாதது ஏனோ?”

அவள் சிறப்பு வாய்ந்தவளாக விளங்கவில்லை என்பதாலா? அல்லது முனிகுடியில் தோன்றியதாலா? இல்லை. இது சமுதாயப்பார்வையால்! சீதையானவள் தன் கற்பத்திறத்தை நிரூபிக்க அக்னிப்பிரவேசம் செய்தாள். கண்ணகியானவள் கணவனை இழந்த துயரை தன் கற்பின் குறியால் மதுரையை எறித்து நிரூபிக்க செய்தாள். இவ்வாறு, “அகல்யையும் தன் கற்பை நிரூபிப்பதாக அமைக்கப்பெற்றிருந்தால் அவளும் கற்பின் இலக்கணமாக திகழ்ந்திருப்பாள்” என்றே நாம் சிந்திக்க தோன்றுகிறது.

மௌனம்

பல உணர்வுகளை உள்ளடக்கியது மௌனம்.

“உணர்ச்சி தேவனையும் மிருகமாக்கிவிடுகிறது” என்று புதுமைப்பித்தன் உரைக்கிறார். உணர்வுகளை கட்டுப்படுத்த முடியாதவன் தேவனாக விளங்க முடியுமா? இல்லை. அவன் தேவனாக விளங்க தகுதியற்றவன் என்றே கூறலாம். ஆனாலும் மனத்தின் சாந்தியால் தெளிவாக “இந்திரா! போய் வா!” என்றார் கௌதமர். ஆனால் அகல்யையின் மனத்தூய்மை கற்புக்கு இலக்கணமாக இங்கு எடுபடவில்லை. இது ஆணாதிக்கமா? அல்லது ஊழின் இறுதி விளைவா? இவ்வாறு அகல்யையின் நிலையை இறுதியில் கேள்விக்குறியாகவே முடித்துள்ளார் புதுமைப்பித்தன். இதற்கான விடையும் தெளிவும் வாசகர்களின் எண்ணப்போக்கிற்கே அமையட்டும் என்று எண்ணினாரோ?

வாசகர்கள் நடுநிலையுடன் கதையின் கால சூழ்நிலைகளையும், சூழ்ச்சிகளையும் புரிந்துக்கொண்டிருந்தால் அகல்யை களங்கமற்றவள் என்ற உண்மை புலப்பட்டிருக்கும். மௌனம்! இது கதையின் முடிவு. தீயவர்களின் வன்முறையைக் காட்டிலும் கொடியது நல்லவர்களின் மௌனம். பெண்களுக்கு கிடைக்க வேண்டிய நியாயத்தை மறைக்கின்ற மறுக்கின்ற சமுதாயத்தின் மௌனம் கொடிய வன்முறை ஆகும்.

புதுமைப்பித்தனின் தெருவிளக்கு கூறும் மனித உணர்வு

செ கார்த்திகேயா

முதுகலைத் தமிழியல் இரண்டாமாண்டு

செல்லம்மாள் மகளிர் கல்லூரி, கிண்டி, சென்னை – 600 032

முன்னுரை

புதுமைப்பித்தனுடைய சிறுகதைகள் எழுத்துலகில் அவருக்கு தனி இடத்தை பெற்றுத் தந்தன. பெரும்பாலும் இவருடைய கதாபாத்திரங்கள் நெல்லைத் தமிழில் பேசினர். இவரது எழுத்து நடையில் பேச்சுத்தமிழ் மற்றும் செந்தமிழ் இரண்டும் கலந்திருந்தன. எனவே, சிறுகதையின் மன்னனாக புதுமைப்பித்தன் விளங்கினார். இவர் இயற்றிய “தெருவிளக்கு” எனும் கதை தெருவிளக்கின் முக்கியத்துவத்தினை உணர்த்துவதாக அமைந்துள்ளது. இருளினைக் காணும் போதுதான் நமக்கு ஒளியின் அருமை தெரியும். ஒளி தந்து உதவிய விளக்கு ஒருவருடைய வாழ்வில் பெறக்கூடிய முக்கியத்துவத்தினை புதுமைப்பித்தன் நயம்பட கூறியுள்ளார்.

முதுமை தாங்கிய விளக்கின் தன்மை

தெருக்கோடியிலே அந்த மூலை திரும்பும் இடத்தில் ஒரு முனிசிபல் விளக்கு. அந்த விளக்கினைப் பற்றி புதுமைப்பித்தன் கூறுகையில் “இளமை, மூப்பு, சாக்காடு என்பவை மனிதருக்கு மட்டும் உரிமையல்ல” என்கிறார். உயிரற்ற பொருளாக இருப்பினும் அதற்கும் மூப்பு தோன்றும் என்ற ஒரு நிலையினை அவர் உயிரோட்டமாக காட்டியுள்ளார். அவ்விளக்கினது கண்ணாடிச் சில் ஒரு பக்கமாக உடைந்துள்ளது. அதற்கு காரணம் ஒரு சிறுவன் விளையாட்டாக எறிந்த கல். அப்போது அவன் “விளக்கின் கஷ்டத்தை நினைத்தானோ” என்று விளக்கினை உயிருள்ள ஒன்றாக பாவித்து அதனுடைய வேதனையை வெளிக்கொணர்கின்றார். காற்று அதனை கடந்து செல்வது கூட அதற்கு துன்பத்தை ஏற்படுத்துகின்றது. “காற்று அடித்தால் உயிரை ஒரேயடியாகவாவது போக்கி விடுகிறதா?” என்பதில் விளக்கிற்குள்ளும் “ஒளி” என்ற “உயிர்” உள்ளதனை அவர் உணர்வுபூர்வமாக எடுத்தியம்புகின்றார். இதனை இக்கால கவிஞர் “கவிப்புயல் இனியவன்” அவர்கள்,

“முதுமை...
இளமையின் நினைவை...
எரிந்த சாம்பலாய்...
சுமர்ந்து கொண்டிருக்கும்...
சுமை தாங்கி...!
மரணத்தின் வாசலை...
ஏக்கத்தோடும் பயத்தோடும்...
வரவேற்றுக் கொண்டிருக்கும்
மர்ம அறை....!”

என்று முதுமையின் வலியினை தன்னுடைய கவிதை வரிகளினால் உணரவைக்கின்றார். இதுபோன்ற வலியினை சுமந்தும் முதுமைத் தன்மை பெற்றும் அவ்விளக்கானது அங்கு நின்று கொண்டிருந்தது.

தோழமையால் ஏற்பட்ட உயர்ந்த அன்பு

ஒரு மனிதன் ஒன்றின் மீது அன்பு வைத்து விட்டால் அது எதுவாக இருந்தாலும் ஏன் ஒரு பொருளாக இருந்தாலும் அது அவனுடைய வாழ்வில் முக்கியத்துவம் பெற்று விடுகின்றது. தெரு ஓரமாய் அமைந்துள்ள ஒரு முனிசிபல் விளக்கு. ஆனால், இது ஒருவருக்கு சிறந்த உறவாகவும் விளங்குகின்றது. ஆம், அங்கு இருந்த ஒரு வயிற்றுச் சாப்பாட்டிற்காக பிச்சை எடுக்கும் ஏழைக்கிழவனின் நண்பன் தான் அந்த விளக்கு. பலருக்கு ஒளி தருவதாக அமைந்தாலும், அதனுடைய வெளிச்சம் அவனுக்கு மனநிம்மதியை தந்தது. இருவருக்கும் ஒரே வயது என்பதினாலோ என்னவோ இக்கிழவன் அதனை இணைப்பிரியாத நண்பனாக எண்ணினார்.

“காற்றின் முதுமை புயலாகும்
காயின் முதுமை கனியாகும்
நாற்றின் முதுமை கதிராகும்
நட்பின் முதுமை அன்பாகும்”

என்று “சுரதா” அன்பும் நட்பும் ஒன்றாகக் கலந்தது என்பதனை தன் கவிதையினால் எடுத்தியம்புகின்றார். அக்கிழவன் அந்த தெருவிளக்கினை தன் பற்றுக்கோலாக கருதினான். அவன் வறுமையில் வாடியபோதும் எத்தனை துயரங்களை அவ்வுள்ளம் பெற்ற போதும் அந்த தெருவிளக்கின் அடியில் தனக்கான பரிசுத்தத்தினை அவன் உணர்கிறான். அந்த உணர்வே அவனை அதனுடன் ஒன்றினையே வைக்கின்றது.

உயிரற்ற பொருளுக்கான உன்னத இடம்

ஒரு நாள் சாயங்கால நேரம் அந்த கிழவன் விளக்கு இருக்கும் பகுதிக்கு வந்தான். அப்போது அங்கு சூழ்ந்திருந்த இருளானது கொடிய தெருச் செய்தியினை அவனுக்கு வைத்து இருந்தது, ஆம் அது என்னவென்றால் அவனுடைய முதுமைத் தோழன் அங்கிருந்து நீக்கப்பட்டு இருந்தான் என்ற செய்தி. இதனை,

“பற்றுக்கோலை யாரோ தட்டிப்பிடுங்கிக் கொண்ட குருடனின் நிலை! அன்று அவனுக்கு உலகம் சூனியமாய், பாழ் வெளியாய், அர்த்தமற்றதாய் இருந்தது.” என்று அவனுடைய உள்ளத்தவிப்பினை புதுமைப்பித்தன் நெகிழ்ச்சியுற எடுத்துரைக்கிறார்.

மறுநாள் காலை அந்த இடத்திலேயே அக்கிழவனின் சவம் கிடத்ததை பிறர் கண்டார்கள். அவருடைய இறப்பிற்கு அவர் தெருவிளக்கின் மீது கொண்ட அன்புதான் காரணமாக இருந்திருக்கலாம். ஏனெனில், அவர் தன்னுடைய வாழ்வின் முக்கியமான அங்கமாக அவ்விளக்கினை கருதினார். இதுவே, மனிதன் பிறவற்றின் மீது வைத்துள்ள ஒப்பற்ற அன்பிற்கு உதாரணமாகும்.

மாற்றம் கொண்ட மனித உள்ளம்

தற்போது அவ்விடத்தில் ஒரு புது மின்சார விளக்கு அமைக்கப்பட்டுள்ளது. அதன் கீழே குழந்தைகள் விளையாடுகின்றன. “அவர்களுக்குப் பழைய விளக்கையும் பழைய கிழவனையும் பற்றிக் கவலை என்ன?” என்பதன் மூலமாக மனிதர்களின் மனமாற்றமும், சுயநலமும் வெளிப்படுகின்றது. மனிதன் பிற உயிரினங்கள் மீது அன்பு செலுத்துபவனாக இருப்பினும் தற்போதைய நிலையில் அவன் தன்னுடைய தேவைகளை பூர்த்தி செய்வதற்கே முக்கியத்துவம் அளிக்கின்றான். எனவே, மாற்றம் ஒன்றே மாறாதது என்ற பொன்மொழிக்கு ஏற்ப இந்த நிகழ்வு

அமைந்துள்ளது. இதற்கு மனித உணர்வுகளும் விதி விலக்கல்ல. என்றுமே, மனித உள்ளம் புதியனவற்றை வரவேற்க தவறியதில்லை.

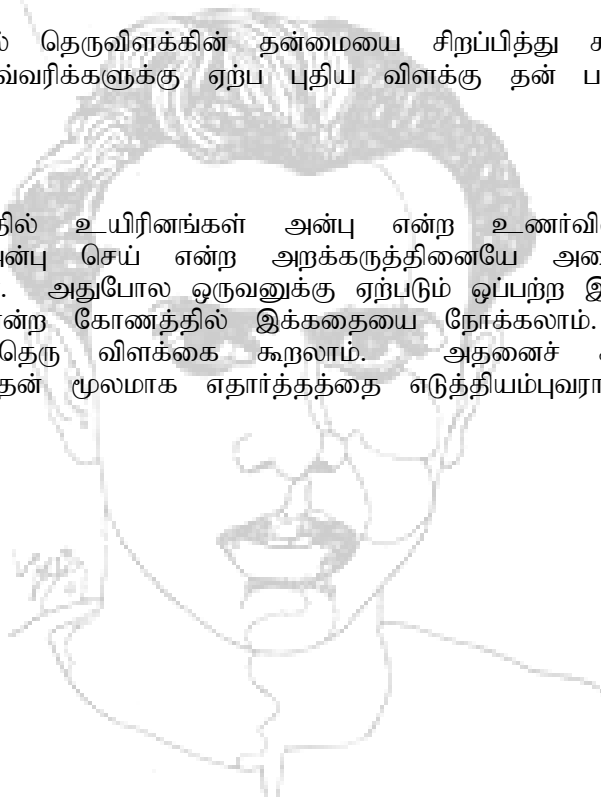
அதுவே, இந்த தெருவிளக்கு மாற்றுவதிலும் நடைபெற்றுள்ளது.

“ஊதியமில்லா
அரசாங்க ஊழியன் இவன்
இரவெல்லாம் கண் விழித்து
பகல்லெல்லாம்
உறங்கி விடுகிறான்
தெருக்களில்
தெருவிளக்குகளாய்.”

என்ற வரிகளினால் தெருவிளக்கின் தன்மையை சிறப்பித்து கூறுகின்றார் “பாரதி செல்வராஜ்”. இவ்வரிக்களுக்கு ஏற்ப புதிய விளக்கு தன் பணியினை செய்யத் தொடங்கியது.

முடிவுரை

இவ்வுலகத்தில் உயிரினங்கள் அன்பு என்ற உணர்வினாலேயே இயங்கி வருகின்றன. அன்பு செய் என்ற அறக்கருத்தினையே அனைத்து மதங்களும் வலியுறுத்துகின்றன. அதுபோல ஒருவனுக்கு ஏற்படும் ஒப்பற்ற இவ்வுணர்வு எவ்வாறு அமைந்துள்ளது என்ற கோணத்தில் இக்கதையை நோக்கலாம். இதில் முக்கிய கதாபாத்திரமாக தெரு விளக்கை கூறலாம். அதனைச் சுற்றியே இக்கதை நகர்கின்றது. இதன் மூலமாக எதார்த்தத்தை எடுத்தியம்புவதாக புதுமைப்பித்தன் விளங்குகின்றார்.

நனைவுப்பாதையில் உறவின் உன்னதம்

அ பிரியா

முதுமை தமிழியல் இரண்டாமாண்டு
செல்லம்மாள் மகளிர் கல்லூரி
கிண்டி, சென்னை 600 032

புதுமைப்பித்தன்

புதுமைப்பித்தன் அவர்களின் இயற்பெயர் சொ.விருத்தாசலம். இவர் வாழ்க்கையின் பல கோணங்களை உள்ளவாறு உணர்ந்து கண்டார். அவர் வெறுங்கனவு போன்ற கற்பனைகளில் மூழ்கிக் கிடக்காமல், தாம் கண்ட வாழ்க்கைக் கோணங்களைக் கண்டவாறே எடுத்துரைத்து, அவை பற்றித் தாம் உணர்ந்தவற்றையும் சேர்த்துச் சொல்லி அருமையான சிறுகதைகள் ஆக்கிவிடுகிறார். தமிழில் சிறுகதை மன்னன் என்ற புகழுக்கு உரியவர். இவர் எழுதிய நினைவுப்பாதை என்னும் சிறுகதையும் சமூகத்தில் நடக்கும் செய்திகளை படம்பிடித்து காட்டுகின்றது.

தமிழர்கள் காதலையும் வீரத்தையும் இரு கண்களாக போற்றிவந்தனர். இந்த காதலின் அடுத்த கட்டம்தான் இல்லறம், இல்லறத்தின் பயன் இளமையை காட்டிலும் முதுமையில் தான் முழுமை அடைகின்றது. இத்தகைய இல்லறத்தைத்தான் புதுமைப்பித்தன் தன் நினைவுப்பாதையில் காட்டி செல்கின்றார். இந்த இல்லற வாழ்க்கையில் சாதாரண கவிஞர்களை காட்டிலும் புதுமைப்பித்தனின் பார்வை சற்று வேறுபாடு உடையது.

கணவன் மனைவி உறவு

கணவன் மனைவி உறவு என்பது இருமனங்கள் ஒன்று சேர்வதால் உண்டாகும் உறவு. முன் பின் தெரியாத இருவர் சேர்ந்து உறவாடுவார்க்கு சங்க இலக்கிய நூல்களில் உள்ள குறுந்தொகையில் செம்புல பெயரல்நீரார் பாட்டு ஒரு சிறந்த எடுத்துக்காட்டாக அமைகின்றது.

யாயு ஞாயும் யாரா கியரோ
எந்தையு நுந்தையு மெம்முறைக் கேளிர்
யானு நீயு எவ்வழி யறிதும்
செம்புலப் பெயனீர் போல
அன்புடை நெஞ்சத் தாங்கலந் தனவே,

என் தாய் யாரோ உனக்கு தெரியாது. உன் தாய் யாரோ எனக்கு தெரியாது. உன் தந்தைக்கும் என் தந்தைக்கும் இதுவரையில் எந்த உறவினரும் அல்லர். இந்த நிலையில் நம் அன்பு உள்ளங்கள் ஒன்று கலந்துள்ளனவே. இவ்வாறு கணவன் மனைவி உறவு அமைகின்றது என்பதை அறிய முடிகிறது. கணவனுக்கு தாய்க்கு அடுத்த நிலையில் இருப்பது மனைவி மட்டுமே. இக்கதையிலும் வைரவன் பிள்ளைக்கு வள்ளியம்மையாச்சி. அவரின் அனைத்து இன்ப, துன்பங்களில் அவருடன் வாழ்க்கையை கடந்து வந்த வள்ளியம்மையாச்சி இன்று அவருடன் இல்லாத

காலத்தை வைரவன் பிள்ளை மனது எப்படி எதிர்கொள்ளுகின்றது என்பதை புதுமைப்பித்தன் அவர்கள் நினைவுப்பாதையின் மூலம் கூறியிருக்கிறார்.

முதுமைக் காதல்

நினைவுப் பாதையில் வைரவன் பிள்ளை அவர்கள் முதன் முதலில் தன்மனைவியை இரண்டாவது முறையாக நினைத்து பார்த்தகாலம் அவளின் மறைவிற்கு பிறகே. கணவன் மனைவி ஒருவருக்கு ஒருவர் அதிக அக்கறையுடன் பார்த்துக்கொள்வது அவர்களின் முதுமை காலத்திலே.

வாழ்க்கையில் பாதிக்காலத்தை தன்மனைவியுடன் கடந்து சென்ற வைரவன் பிள்ளைக்கு தன் மனைவி இல்லாத நேரத்தையும், இனி அவர் வாழ்க்கையில் நடக்க போவதையும் கற்பனையாக நினைத்து பார்க்கக்கூட அவர்மனம் விரும்பவில்லை. இன்றும் சமுதாயத்தில் நடக்கும் ஒன்றாக இருப்பது. நம்முடன் இருக்கும் ஒரு உறவை நாம் இருக்கும் நேரத்தைவிட இல்லாத நேரத்திலே அவர்களைப் பற்றி அதிகம் நினைப்பது, அவர்களை பற்றி பேசுவதும் வழக்கமாக உள்ளன.

வள்ளியம்மையாச்சியின் பிரிவு வைரவன் பிள்ளைக்கு உயிர்போக கூடிய வலியைத் தருவதாக இருக்கின்றது. இவ்வுலகில் வாழும் ஒவ்வொரு உயிரின் பிரிவும், அவர்களுக்கு நெருங்கிய ஒருவருக்கு மிகுந்த வலியையும், வேதனையும் தருகின்றன. அதுபோல வள்ளியம்மையாச்சி பிரிவு வைரவன்பிள்ளைக்கு ஒரு வலியாக அமைந்தது. வயது முதிர்ந்த காலத்தில் கணவன் மனைவி இருவரின் காதலானது அவர்களின் உடலை சார்ந்து இல்லாமல் மனதை சார்ந்து அமைகின்றது. அதற்கு பாரதிதாசனின் முதுமைக்காதல் ஒரு எடுத்துக்காட்டாக அமைகின்றது.

புதுமலர் அல்ல; காய்ந்த
புற்கட்டே அவள் உடம்பு;
சதிராடும் நடையாள் அல்லள்
தள்ளாடி வாழும் முதாட்டி
மதியல்ல முகம் அவட்கு
வறள்நிலம்; குழிகள் கண்கள்
எது எனக்கின்பம், என்ப தொன்றே;

முதியவளின் உடம்பு புதுமலர் போல் ஒளியுடன் இல்லை; காய்ந்து போன புல்கட்டைப் போன்று இருக்கிறது. அவள் நடப்பது நடனத்தைப் போல் அழகாக இல்லை; தள்ளாடி விழுவதுபோல் இருக்கிறது. நிலவு போல் அவள் முகத்தில் ஒளிஇல்லை; வறண்டு இருக்கிறது. கண்கள் குழிந்து காணப்படுகின்றன. இப்படிப்பட்ட முதியவளின் உடலில் எனக்கு இன்பத்தை தருவது, இவ்வாறாக பாரதிதாசன் வரிகளில் காணலாகும் முதுமைக்காதல் இன்பம் வைரவன் பிள்ளைக்கு கிடைக்கவில்லை. ஏனெனில் வள்ளியம்மையாச்சி அவருடன் இல்லை. நெருங்கிய ஒருவரின் பிரிவு அவருக்கு தன்மையையும், வருத்தத்தையும் தரும். அதுபோலவே, வள்ளியம்மையாச்சி பிரிவு வைரவன்பிள்ளையை தனிமைக்கு ஆளாக்கியது.

நிறைவுரை

“மனைவியின் அருமை மறைவில்” என்பது போல வள்ளியம்மையாச்சியின் அருமை வைரவன் பிள்ளைக்கு அவளின் மறைவிற்கு பிறகே தெரிகின்றது. வள்ளியம்மையாச்சி வயதாகி இறந்ததால் என்னவோ வைரவன்பிள்ளைக்கு தவிர வேறையாருக்கும் அவ்வளவு வலியும், கவலையும் இல்லை. தான் கடந்து வந்த

பாதையை நினைத்து வருந்துவதால் என்னவோ இது நினைவுப்பாதை என்ற பெயர்பெற்றதோ, ஒருவேளை வள்ளியம்மையாச்சி உயிருடன் இருந்தால் வைரவன் பிள்ளை இவ்வளவு துன்பமடைந்திருக்க மாட்டார். ஏனெனில் வைரவன் பிள்ளையின் தேவைகளையும், நிறைவையையும் நிறைவேற்றுவவளாக வள்ளியம்மையாச்சி காட்சி தந்திருக்கலாம். எனவே தான் அவள் மறைந்த பின் வீட்டின் அனைத்து இடங்களிலும் அவளே காட்சிதருகிறாள். மேலும் வைரவன் பிள்ளைக்கு தன் தேவைகளை இனியார் நிறைவேற்றப்போகிறார் என்ற வேதனையும் ஏற்பட்டிருக்கிறது. இருப்பினும் புதுமைப்பித்தன் வைரவன் பிள்ளைக்கு வள்ளியம்மையாச்சி 16 வயது மணக்கோலத்தில் காட்சி தருவதாக கதையை நகர்த்துகிறார். வள்ளியம்மையாச்சி தனக்காக இத்தனை வருடம் தன்னையே தியாகம் செய்திருக்கிறாள் என்று நினைவுப்பாதையில் நினைத்திருக்கலாம்.

பித்தனின் ஒருநாள்

யு மும் தாஜ்பானு

முதுகலைத் தமிழியல் இரண்டாமாண்டு,
செல்லம்மாள் மகளிர் கல்லூரி,
கிண்டி, சென்னை - 600 032

முன்னுரை

தமிழன் வெள்ளைக்காரனுக்கு மட்டும் அடிமைப்பட்டு இருந்திருக்கவில்லை. வறுமையிடமும் அடிமைப்பட்டுத்தான் இருந்தான். வெள்ளைக்காரனிடம் இருந்து சுதந்திரம் அடைந்துவிட்டான். ஆனால் வறுமையிடம் இருந்து இன்னும் மீண்டு வரவில்லை. “வறுமை” என்னும் புதைக்குழியில் சிக்கிக் கொண்டு வாடும் ஒரு எழுத்தாளனின் நிலையைப் பற்றி “ஒருநாள் கழிந்தது” என்னும் கதையில் புதுமைப்பித்தன் விளக்கியுள்ளார். ஒரு எழுத்தாளனின் மனநிலையை இக்கதையினில், தெளிவாக காணலாம் வாருங்கள்!

புதுமைப்பித்தன் குறிப்பு

“பித்தன்” என்றாலே அனைவரின் மனதிலும் மனநிலை பாதிக்கப்பட்டவன் என்ற எண்ணம் உண்டாவது இயற்கையே. ஆனால் இந்த பித்தனோ அனைவரின் மனதிலும் தன்னுடைய எழுத்தினால், பாதிப்பை ஏற்படுத்துபவன். அதனால் தான் இவரைப் “புதுமைப்பித்தன்” என்று அழைக்கிறோமோ!

“சிறுகதையின் தந்தை” என்ற புகழுக்கு உரிய புதுமைப்பித்தன் 1906-ம் ஆண்டு கடலூர் மாவட்டம் திருப்பாதிரிப்புலியூரில் பிறந்தார். தன்னுடைய எழுத்தினால் மிகப்பெரிய புரட்சியை இலக்கிய உலகிலேயே உண்டாக்கியவர்.

வாழ்க்கையை குலைத்த வறுமை

முருகதாசர் ஒரு எழுத்தாளர். இவரை மையப்படுத்தியே இக்கதை சித்தரிக்கப்பட்டுள்ளது. உழைப்பிற்கு ஏற்ற ஊதியம் இல்லையென்றால், வாழ்நாள் முழுவதும் ஏழையாகவே இருக்க வேண்டும் என்பதில் மாற்று கருத்து ஏதுமில்லை.

ஒரு மனிதனின் அத்தியாவசியம் மூன்று. உணவு, உடை, இருப்பிடம். ஆனால் இவற்றையும் அறைகுறையாய் பெற்று வாழும் குடும்பத்தின் நிலையை புதுமைப்பித்தன் வித்தியாசமான கோணத்தில் அணுகியுள்ளார்.

சென்னையின் மறுபக்கம்

சென்னை என்றால் “சிங்காரச் சென்னை” என்று அனைவரும் வருணனை கூறுவதுண்டு. ஆனால் சென்னையின் மறுபக்கம் ஒருசிலரால் மட்டுமே அறியமுடியும். அதனை அனைவருக்கும் அறியச்செய்தவர் புதுமைப்பித்தன். சென்னையின் ஓட்டுக்குடித்தனம் எவ்வளவு பெரிய துன்பம் என்பதைப் பற்றி ஆசிரியர் ஆழமாக எடுத்துரைக்கின்றார்.

கல்வி அழியாத செல்வம் என்று கூறுவார்கள். ஆனால் ஒரு எழுத்தாளன் ஏன் இங்கு வறுமையினால் வாடுகின்றான்! என்பது யோசிக்கக் வேண்டிய ஒன்றாகும்.

பணக்காரனின் ஆதிக்கம்

பணக்காரனின் ஏமாற்றுத்திறமையும், ஏழையின் ஏமாறும் இயல்பும் உள்ளவரையில் சமுதாயம் மாற்றமடையாது என்பதற்கு இக்கதை உதாரணமாகும். வீடு என்பது இரண்டு உறவுகளை இணைக்கும் பாலமாகும். ஆனால் இங்கு அந்த பாலமே முறிந்து விழும் இடமாக வீடு அமைந்துள்ளது. மூன்று வீடுகள் தனித்தனியாக அமைந்துள்ளதால், இல்லறமே இங்கு இல்லாமல் சென்றுவிட்டது.

பெண்ணின் இயல்பு

கணவன் வேலைக்குச் செல்வதும், மனைவி வீட்டில் இருப்பதும் அனைவரின் வாழ்க்கையிலும் உள்ளதே. ஆனால், கதை எழுதும் கணவரின் மனைவி நிலையை இங்கு நம்மால் உணரமுடிகிறது.

எழுத்தாளரின் மனைவியானாலும் அடிமைத்தனம் இங்கு பிரதிபலிக்கின்றது. எழுத்தரிவில்லாத ஆண்கள் மனைவியை அடிமையாய் வைத்திருப்பது அவ்வளவு பெரிய விஷயமில்லை. ஆனால் ஒரு எழுத்தாளரின் மனைவி அடிமையாய் இருக்கின்றாள் என்பதை அறியலாம். எத்தனை பாரதி வந்தாலும், பெண் அடிமைத்தனம் ஒழியப்போவதில்லை. இதற்கு இவள் மட்டும் விதிவிலக்கா!

அடுப்படியில் முடங்கிக் கிடப்பது பெண்களின் உடன்பிறந்த உறுப்பு போன்றது போலும். ஆனால் இந்நாளில் பெண்களும் ஆண்களுக்கு நிகராக வளர்ந்து வருகின்றனர்.

அடிமையிலும் ஆதிக்கம்

பெண்கள் ஆண்களுக்கு அடிமையாய் இருந்தபோதிலும், அறிவு மங்கியவர்களாக இல்லை. பெண்களின் இயல்பு புகை போன்றது. ஏனென்றால் அதனை மறைத்து வைக்க இயலாது. அதே போன்று இங்கு முருகதாசரின் மனைவி (கமலா) தேவைப்படும் இடங்களிலெல்லாம் அவரை திட்டி தீர்த்துவிடுகிறார். இக்கதை முழுவதும் கமலம் சமையலறை, நல்லெண்ணெய், காபி பொடி இவற்றைத் தவிர வேறொன்றையும் அறியவில்லை.

வறுமையிலும் சேமிப்பு

இல்வாழ்க்கை என்றால் சேமிப்பு இன்றியமையா ஒன்றாகும். அதனை இக்கதையில் ஆசிரியர் தெளிவுபடுத்துகின்றார். முருகதாசரின் வருமானமே ஒருநாளின் தேவைக்கே பற்றாமல் போக, மனைவியின் சேமிப்பு இங்கு எப்படிப்பட்டது என்பதை நம்மால் உணரமுடிகின்றது.

மனைவியின் சேமிப்பு வங்கி அவளுடைய சமையலறை என்பதை மிகவும் ஆழமாக அறிய முடிகின்றது. அவளுடைய முதல் சேமிப்பு கணக்கு கடுகுப்பெட்டி என்பதில் மாற்று கருத்து ஏதுமில்லை.

நகைச்சுவை கூறும் உண்மைநிலை

“சாத்திரமும் சம்பிரதாயமும் சோம்பலால் வந்தது” என்னும் வரியின் மூலம் ஆசிரியர் காண நினைக்கும் புதுமை என்ன என்பதை ஓரளவு நம்மால் உணரமுடிகின்றது. ஒருவேளை இப்படித்தான் சம்பிரதாயம் தோன்றி இருக்குமோ! இதனைப் பற்றி மேலும் ஆராய வேண்டியுள்ளது.

வறுமையின் உச்சகட்டம்

ஓர் எழுத்தாளன் தன்னை நிலைநிறுத்திக் கொள்ள அதிகபட்சம் அவன் செய்ய நினைப்பது ஒன்றுதான். தன்னுடைய வாழ்நாளில் ஒரு பெரிய நாவல் ஒன்றினை எழுத வேண்டும் என்பதுதான். அதுதான் முருகதாசரின் கனவு. ஆனால் அது ஒரு இமயமலை உச்சி போன்று இருந்தது.

முருகதாசரின் இலட்சியத்திற்கு அவருடைய இல்லமும் ஒத்துழைக்கவில்லை. மின்சாரம் வீட்டுக்காரனின் பேச்சை மட்டுமே கேட்கும். அதனுடைய முழு உரிமையும் அவனிடம் மட்டுமே இருந்தது. மண்ணெண்ணை பஞ்சமில்லா காலத்தில், இங்குதான் முதல் ஒளி உண்டாகும். ஆனால் மற்ற நாட்களில், தெருவிளக்கின் ஒளியை பிச்சை வாங்கிக்கொள்வார் என்னும் வார்த்தை நம்மை சற்று கலங்க வைக்கின்றது.

திறமைக்கு மதிப்பு இல்லாத காலம்

தமிழன் வெள்ளையனிடம் எங்ஙனம் அடிமையானான்; அதற்கு வறுமையும் ஒரு காரணமாகும். இக்கதையில் பணத்திற்கு படும் பெரும்பாட்டினை நம்மால் மனதிலிருந்து உள்வாங்க முடிகின்றது.

இவருடைய வானத்தை அளக்கும் கதைகளும், கட்டுரைகளும், நம்முடைய நாட்டில் சிறிதும் மதிக்கப்படவில்லை. அதனால் தான் அரசரின் மாட்சியை எழுதவேண்டிய இவருடைய கைகள், வெளிநாட்டு விளம்பரப்பொருட்களை வர்ணனை செய்துகொண்டிருந்தன. மாதம் 30 ரூபாய்க்கு இவரை வெள்ளைக்கார கம்பெனி “குத்தகைக்கு” எடுத்துக்கொண்டது என்பதின் ஆழமான உணர்வினை அறியலாம்.

அரசியலின் ஊழலை நகைச்சுவையாக எடுத்தாளும் மனப்பான்மை கொண்டவர் புதுமைப்பித்தன் என்பதை இதிலிருந்து அறியமுடிகின்றது. இதன்மூலம் அந்த கால அரசாங்க வாழ்வும் புலப்படுகின்றது.

பணத்தின் பாத்திரம்

பணம் என்ற அச்சடித்த காகிதம் ஒரு மனிதனின் வாழ்க்கையில் அமையும் பாங்கையும், அதனுடைய தேவையையும் கண்ணுக்கு முன்னாடி வந்து நிறுத்துகின்றது.

“விடாமுயற்சி விஷ்வரூப வெற்றி” எனக் கேள்விப்பட்டிருப்போம். ஆனால் வறுமை, அவை அனைத்தையும் குலைத்துவிட்டது. காகிதம் வாங்கும் நிலையில் கூட ஒரு எழுத்தாளன் இல்லை என்பது மனவேதனைக்கு உள்ளாக்குகின்றது.

பணம் என்ற மூன்றெழுத்தும், வறுமை என்னும் மூன்றெழுத்தும், சாதனை என்னும் மூன்றெழுத்தை மூழ்கடித்துவிட்டது தெள்ளத்தெளிவாக விளங்குகின்றது.

குழந்தையின் அறியாமை

ஒரு பக்கம் குடும்பம், மற்றொரு பக்கம் இலட்சியம். இவற்றுக்கு இடையில் சிக்கித் தவிக்கும் நிலையிலும் தன்னுடைய குழந்தையின் பாசத்தை அனுபவிக்க தவறவில்லை. குழந்தையிடம் உரையாடும் இடங்களில் அவருள் இருக்கும் உண்மையான இயல்பு வெளிவருவது இரசிக்கத்தக்க ஒன்றாகும்.

உலகம் ஒரு நாடக மேடை

உலகம் ஒரு நாடக மேடை என்பது உண்மையான வார்த்தையாகும். மனிதன் அவனுடைய கதாபாத்திரத்தை தேவையான இடங்களில் மாற்றி மாற்றி நடிக்கின்றான், என்றால் தவறில்லை. முருகதாசர் தன்னுடைய நண்பர் சுந்தரம்பிள்ளையை பற்றி தரம்குறைவாக பேசுவதும், அவரைக் கண்டவுடன் தரம் உயர்த்தி பேசுவதும் இயல்பாய் எடுத்துக் காட்டப்பட்டுள்ளன. “உலகினில் யார்தான் நல்லவர்” என்ற தொடரின் உட்பொருளை உணர்ந்துகொள்ள சுந்தரம்பிள்ளையின் பங்கு இன்றியமையாதது.

குழந்தையிடம் கற்கவேண்டியவை

முருகதாசரின் குழந்தை அலமு. அவள் ஒன்றும் அறியாத குழந்தை மனம் உள்ளவள். அதனாலோ என்னவோ வறுமையை அவள் சிறிதும் உணரவில்லை. அலமு தடுக்கி விழும் ஒரு சம்பவம் இக்கதையில் இடம்பெறுகின்றது. ஆனால் அவள் சற்றும் அதனை பொருட்படுத்தாமல், மீண்டும் எழுந்து ஓடுகின்றாள்.

அதனையே மனிதனும் பின்பற்ற வேண்டும். வறுமை, தோல்வி என்னும் இவை அனைத்தையும் கடந்து, வரவேண்டும் என்னும் மனநிலையை இந்நிகழ்வு உண்டாக்குகின்றது. நாமும் குழந்தையாய் மாறவேண்டும் என்ற எண்ணம் உள்மனதை தூண்டுகின்றது.

தமிழனின் அன்றைய நிலை

சுதந்திரம் பெறுவதற்கு முன்னர் விடுதலை உணர்வைத் தூண்டுவதற்கு மனித சமுதாயம் அரும்பாடு பட்டது. அதில் எழுத்தாளருக்கு முக்கிய பங்குண்டு. வறுமை எழுத்தாளரின் வாழ்க்கையில், தாண்டவம் ஆடுவது நன்றாக புலப்படுகின்றது.

விடுதலை உணர்வையும் தாண்டி, பல எழுத்தாளரும் வயிற்றுப் பிழைப்புக்கு என வெள்ளையனிடம் அடிமைப்பட்டு, கொத்தடிமையாய் இருந்தனர். புதுமைப்பித்தனின் இந்தக் கதையின் அனுபவங்கள் அவரும் இப்படிப்பட்ட இன்னல்களை சந்தித்து இருப்பாரோ என்னும் சிந்தனையைத் தூண்டுகின்றது.

பணம் பத்தும் செய்யும்

சொந்தபந்தங்கள் கூட பணமில்லாமல் பழகமாட்டார்கள். இப்படி இருக்கும் நிலையில், அவருடன் வேலை பார்க்கும் சுப்பரமணியன் - சுந்தரம்பிள்ளை மட்டும் விதிவிலக்காகுமா! வீட்டிற்கு வருபவரிடம் பணம் கேட்பது, அதனால், அவர்கள் பயம் கொண்டு செல்வது, பேச்சை மாற்றுவது போன்ற சம்பவங்கள் முருகதாசரின் எண்ண அலையை நம்மிடம் பரப்புகின்றன.

முருகதாசரின் மனப்போக்கு

முருகதாசர், ஒரு வழியாக சுந்தரம்பிள்ளையிடம் 3 ரூபாய் தன்னுடைய வெட்கத்தினை விட்டு கேட்டார். ஆனால் அவர் 50 பைசா கொடுத்து, அவரிடமிருந்து விடைபெற்றுச் செல்கிறார். கடன் அன்பை முறிக்கும் என்று உணரமுடிகிறது. அந்த 50 பைசாவை கடைக்காரனிடம் கொடுக்க வாங்கினார். ஆனால் கைக்கு எட்டியது வாய்க்கு எட்டாமல் போனது போல், தன்னுடைய மனைவி கமலம் வாங்கிக்கொண்டாள். இன்றைக்கு பொழுது கழிந்தால் போதும் என்னும் மனப்போக்கு இருவரிடமும் இருந்தது. காபி பொடியில் தொடங்கிய ஒரு நாளின் கதை காப்பி பொடியில் சென்று முடிந்தது.

முடிவுரை

“ஒரு நாள் கழிந்தது” என்னும் கதையின் மூலமாக புதுமைப்பித்தனின் உள்ள உணர்வினை உணர முடிகின்றது. ஏழைக்கும், பணக்காரனுக்கும், ஒரு நாள் கழியும் வேற்றுமையை இக்கதையினால் நன்கு அறியலாம்.

பித்தனின் காலனும் கிழவியும்

த கீர்த்தி

இளநிலை ஆய்வியல் நிறைஞர்
செல்லம்மாள் மகளிர் கல்லூரி
கிண்டி, சென்னை - 600 032

முன்னுரை

புதுமைப்பித்தன் என்ற புனைப்பெயர் கொண்ட சொ. விருத்தாசலம் (ஏப்ரல் 25, 1906-பிறப்பு) மிகச் சிறந்த எழுத்தாளர்களுள் ஒருவர். நவீன தமிழ் இலக்கியத்தின் ஒரு முன்னோடியாக இவர் கருதப்படுகிறார்.

கூரிய சமூக விமர்சனமும் நையாண்டியும், முற்போக்கும் சிந்தனையும், இலக்கியச் சுவையும் கொண்ட இவருடைய படைப்புகள், இவரின் தனித்தன்மையினை நிறுவுகின்றன. இவருடைய படைப்புகள் தமிழ் இலக்கியத்தில் மிகவும் அதிகமாக விவாதிக்கப்பட்டுள்ளன. 2002-ல் தமிழக அரசு இவரது படைப்புகளை நாட்டுடைமை ஆக்கியது. சிறுகதை உலகில் முடிகூடா மன்னனாக திகழ்ந்தார். சிறுகதை மட்டுமின்றி திரைப்படத்துறையிலும் ஆய்வும் செலுத்தினார். திரைப்படத்திற்கு வசனமும் எழுதியுள்ளார். கடுமையான காச நோய்க்கு ஆளாகி மே 5, 1948-ல் காலமானார்.

ஒவ்வொரு மனிதனுக்கும் பிறப்பு இறப்பு என்பது காலத்தினால் நிர்ணயிக்கப்பட்ட ஒன்று. சாதாரண மனிதர்களால் தடுக்க முடியாதது இறப்பும் காலமும்.

“ஒரு சொல் வெல்லும் ஒரு சொல் கொல்லும்”

அத்தகைய இறப்பையே சொல் ஆற்றல் மூலம் தடுத்திட இயலும் என்பதை ஒரு கிழவியின் மூலம் காலனுக்கு உணர்த்தி உள்ளார் புதுமைப்பித்தன். ஒரு சொல்லுக்கு உள்ள வலிமையை இதன் மூலம் நாம் அறியலாம்.

பித்தனின் பார்வையில்

காலனும் கிழவியும் என்னும் கதையில் புதுமைப்பித்தன் அவர்கள் மருதாயி என்னும் ஒரு கிராமத்து பெண்ணின் துணிச்சலையும், கிராமத்து பெண்களின் இயல்பான நடையினையும் குறிப்பிட்டுள்ளார். வெள்ளைக் கோயில் என்னும் கிராமம் அங்கு கிராம முனிஸ்பு மற்றும் சம்பிரமங்கள் எல்லாம் இருந்த போதிலும் அந்த கிராமத்து மக்களிடம் எவ்வித மாற்றமும் இல்லை என்பதையும் அவர்களின் நம்பிக்கையையும் பித்தன் விளக்கி கூறியுள்ளார்.

மருதாயி பாத்திர படைப்பு

மருதாயி என்னும் பாத்திரத்தின் தன்மையையும் கிராமத்துப் பெண்ணுக்குரிய துணிச்சலும், அக்காலத்திலேயே தான் கொண்டு வரும் நெல்லை கள்ளாக மாற்றுவதில் திறம் கொண்டவளாக இருந்தாள். தன் கணவனுக்கு ஈடாக ஒரு ஆண்

செய்யக்கூடிய செயலை தனி ஒருவளாகச் செய்யும் திறன் கொண்டவள் என்பதனை புதுமைப்பித்தன் விளக்குகிறார்.

இக்கதையில் கிராமத்து மக்களின் இயல்பான பேச்சு நடையை புதுமைப்பித்தன் அவர்கள் தனது நடையில் எடுத்துக் கூறியுள்ளார். கிராமப்புறங்களில் மின் விளக்குகள் இல்லாத நிலையிலும் அவ்விருளிலும் ஒடுங்கி தனது வேலைகளைச் செய்யும் பெண்களின் நிலையினை மருதாயி என்னும் வயதான கிழவியின் படைப்பில் வெளிப்படுத்தியுள்ளார்.

மருதாயி கிழவியின் வயதின் மூப்பினாலும் தனது பேரன் மாடசாமியின் பொறுப்பின்மையாலும் தன்னுடைய பாட்டன் போன்றே குடிப்பவன் என்பதினாலும் தனக்கும் உதவிக்கு ஒரு ஆள் வேண்டும் என்ற காரணத்தினாலும் தன் பேரனுக்கு மண முடிக்க எண்ணினாள். இதில் மருதாயி கிழவியின் மன நிலையையும், தனது பொறுப்புகளை பகிர்ந்திட எண்ணினாள் என்பதனையும் அறிய முடிகின்றது.

காலனே தன் கண் முன் வரினும் அஞ்சாது பேசும் ஒரு கிராமத்து பெண்ணின் இயல்பான மனநிலையையும், அவள் பேச்சிற்கு இடங்கொடுக்க முடியாமல் யமனே தோற்றுத் திரும்பியதும், அவளின் விடாபிடியான கேள்வியை தாக்கு பிடிக்க முடியாமல் திணறிய காலனையும் புதுமைப்பித்தன் தனக்கே உரிய பாணியில் விவரிக்கிறார்.

மருதாயி கிழவியின் துணிச்சலையும், அவளுக்கே உரியதான இயல்பான பேச்சும், அவளின் மனநிலையினையும் மருதாயி என்னும் பாத்திரப்படைப்பில் குறிப்பிட்டுள்ளார். மருதாயி கிழவியின் பேரன் மாடசாமி, கிராமப்புறத்தில் வாழக்கூடிய வாலிபரின் துடிப்பான செயலும் வாலிபனுக்கு உரியதான அவநம்பிக்கையும், கேளிகைப்பேச்சும் கொண்ட பாத்திரமாக அமைத்துள்ளார்.

சமூகமும் பித்தமும்

வெள்ளைக்கோயில் எனப்படும் கிராமத்தில் அனைத்து வசதிகளும் தேவைகளும் உள்ள போதிலும் அந்த சமூகத்தில் வாழும் மக்களின் மனநிலையில் எவ்வித மாற்றமும் இல்லை. இன்றளவும் மூட நம்பிக்கைகளும் உள்ளன என்பதை இக்கதை மூலம் எடுத்துக்காட்டியுள்ளார். அக்காலத்தில் இன்றைய சமூகத்தில் உள்ளது போலவே பொறுப்பில்லாமல் ஊரைச் சுற்றும் வாலிபருக்கு மது போன்ற பொருளுக்கு அடிமையான அவர்களை அடக்க திருமணம் என்னும் கால்கட்டு போடும் நம்பிக்கை இருந்திருக்கிறது. திருமணம் என்னும் ஒன்றினால் இந்த சமூகம் திருந்திவிடுமா?

இல்லை. பொறுப்பில்லாமல் மது போன்ற பொருளுக்கு அடிமையான வாலிபருக்கு ஒரு பெண்ணை மணமுடிப்பதால் அவளுடைய மனநிலையை இச்சமூகம் அறியுமா? திருமணம் என்பது இன்றளவிலும் ஒரு சம்பிரதாயமாகவே உள்ளது.

இப்போது இருக்க கூடிய சமுதாய சூழ்நிலையில் கிராமத்துப் பெண்ணைப் போன்ற மன வலிமையும், திறமையும் அனைத்துப் பெண்களுக்கும் இருக்க வேண்டும் என்பதை புதுமைப்பித்தன் இக்கதை வாயிலாக விளக்குகிறார்.

இன்றைய காலகட்டத்திற்கும் ஏற்ற வகையில் நகைச்சுவை உணர்வு ததும்ப இக்கதை அமைக்கப்பட்டுள்ளது. மருதாயி என்னும் கிராமத்திய பெண்ணின்

அசாத்திய மன வலிமையும் இயல்பாக பேச்சும் தான் காலனையே தோல்வியுற செய்தன.

முடிவுரை

காலனும் கிழவியும் மூலம் நாம் இங்கு அறியப்பட்ட உண்மைகள் பல உள்ளன. ஒரு பெண் என்பவள் வீட்டுடன் முடங்கி தன் சுதந்திரத்தை இழந்து வாழாமல், ஒரு துடிப்பான வயோதிகப் பெண்மணியாக வாழ்ந்ததை நாம் காணலாம். மேலும், தன் வயது முதிர்ச்சியையும் மறந்து இயல்பான மன வலிமையும், பேச்சுத்திறமையும் ஒரு தூணாக இருந்து செயல்பட்டன என்று இக்கதையில் வாயிலாக புதுமைப்பித்தன் விளக்குகிறார்.

பித்தனின் நனைவில் 16 வயது

ப சண்முகப்பிரியா

முதுகலைத் தமிழியல் இரண்டாமாண்டு

செல்லம்மாள் மகளிர் கல்லூரி

கிண்டி, சென்னை - 600 032

முன்னுரை

காதல் என்ற உணர்வு எப்பொழுது தோன்றும் என்று யாராலும் அவ்வளவு எளிதாக கணித்துவிட முடியாது. சிலருக்கு அவ்வுணர்வானது இளைமையிலேயே தோன்றி முதுமை வரையில் பயணித்து வரும் உன்னதமான உறவுநிலையாக இருக்கும். இன்னும் சிலருக்கு முதுமையில் தான் அவ்வுணர்வானது தோன்றும். இந்த காதல் என்ற உணர்வு தோன்றிய உடனே “பயம்” என்ற உணர்வும் சிலரிடம் தோன்றுகின்றது. புதுமைப்பித்தன் தனது “நினைவுப் பாதை” என்னும் சிறுகதையின் வாயிலாக முதுமையில் தோன்றும் காதல் என்ற உணர்வு பற்றியும் சூழ்நிலைகளுக்கு ஏற்ற எதார்த்தங்களோடு அமைந்து வாழும் ஒரு மனிதனின் வாழ்வு முறை பற்றியும் கூறுவதை பின்வருமாறு விரிவாக காண்போம்.

புதுமைப்பித்தன் குறிப்பு

புதுமைப்பித்தன் இயற்பெயர் சொ.விருத்தாசலம். இவர் பிறந்த ஆண்டு 1906. திருநெல்வேலியில் படித்து பி. ஏ. பட்டம் பெற்றவர். இவர் தனது எழுத்தாற்றலால் புரட்சிகள் பல செய்துள்ளார். தமது இயல்பான வாழ்க்கையை பல கோணங்களில் கண்டு உணர்ந்து அவற்றை அப்படியே தனது எழுத்தாற்றல் மூலமாக கண்முன் காணும்படி செய்பவர். இவர் தனது எழுத்தாற்றலினால் “சிறுகதைத் தந்தை” என்ற போற்றலுக்கு ஆளானவர். அவரின் சிறுகதைகளுள் ஒன்றான “நினைவுப் பாதை” பற்றிய செய்திகளை கீழ்வருமாறு ஆராய்ச்சி நோக்கில் காண்போம்.

பாத்திரப் படைப்பு

நினைவுப் பாதையின் முதன்மைப் பாத்திரம் “வைரவன் பிள்ளை” ஆவார். அவரை மையமாக கொண்டே இக்கதையின் போக்கு அமைந்திருப்பதை காணமுடிகிறது. வைரவன் பிள்ளையின் எதார்த்தமான நிலை, மனைவியைப் பிரிந்த பின்பு தோன்றிய முதுமைக் காதல். சூழ்நிலைகளுக்கு தகுந்தார் போல் செயல்படும் அவரின் மனப்போக்கு ஆகியவற்றை இப்பாத்திரத்தின் வாயிலாக காண முடிகிறது.

இல்வாழ்க்கை

தொடக்க காலம் முதலே திருமணம் என்ற நிகழ்வு பெரும்பாலும் பெரியோர்களால் நிச்சயிக்கப்பட்டு நடத்தப்பட்டதாகவே இருக்கும். அதனைப் போன்றுதான் வைரவன் பிள்ளைக்கும் திருமணம் நிகழ்ந்திருக்கும் எனலாம்.

வைரவன் பிள்ளையின் இல்லற வாழ்வானது அரை நூற்றாண்டுகளுக்கு மேலாக வாழ்வின் மேடுபள்ளங்களை கடந்த ஒரு வாழ்வாக இருந்துள்ளது.

வைரவன் பிள்ளையின் மனைவி வள்ளியம்மை திடீரென்று கீழே விழுந்து உடல்நலம் குன்றி இறந்து விடுகின்றாள். இந்நிகழ்வு அவருக்கு பெரும் வருத்தத்தை அழிப்பதாக இருக்கும் ஒரு தருணம் ஆகும். ஆனால் அவரது கண்களில் இருந்து கண்ணீர் வரவில்லை. எதார்த்த நிலையிலும் இல்லை. மனதில் ஏதோ ஓர் உணர்வு பித்தன் என்று கூறினாலும் தவறில்லை எனலாம். அத்தகைய தருவாயில் இருந்தார். ஏனென்றால் தன்னுடன் வாழ்ந்த மனைவியை அவர் பெரியதாக எண்ணியதில்லை. மனைவியை பற்றிய சிந்தனைகளும் அவ்வளவு தோன்றியதில்லை. ஆனால் மனைவியின் மறைவில் அவளின் நினைவில் மூழ்கிவிட்டார்.

பிள்ளைகளும், சுற்றத்தாரும்

ஒரு வீட்டில் இறப்பு என்ற செய்தி தென்பட்டால் அழுகையும் ஓலமும் அதிக அளவில் காணப்படும். ஆனால் வைரவன் பிள்ளையின் வீட்டில் அத்தகைய நிலை ஏதும் இல்லை எனலாம். வயதில் மூத்தவர் இறந்துள்ளார் என்பதால்தான் இருக்கும். பிள்ளைகளான பாத்திமாவும், பார்வதியும் தனது தாயான வள்ளியம்மையின் இறப்பிற்கு பெரியதாக வருத்தம் கொண்டதாகவும் தென்படவில்லை.

40 வயதான பாத்திமா என்ற முதல் பெண் தன் தாயின் இறப்பினைக் கண்டு கண்ணீர் விடவில்லை. ஆனால் அவள் அணிந்துள்ள அணிகலன்கள் மீது ஆசை கொள்கின்றாள். இது அவள் சிறுவயதில் அடையப் பெற்ற வறுமையின் வெளிப்பாடே எனலாம். இளைய மகளான பார்வதியின் வருகையை எதிர்நோக்கி இருந்தார் போலும் வைரவன் பிள்ளை. “என்ன பெற்ற தாயாரே!” என்று அழுகை சப்தம் கேட்ட பின்பு, சிறிய உணர்வு ஏற்பட்டது பிள்ளைக்கு. பார்வதி தனது தாயின் இறப்பு குறித்து பிள்ளையிடம் விசாரித்தாள். அதற்கு தகுந்த பதிலளித்தார் வைரவன் பிள்ளை. ஆயினும் அவரது நினைவுகள் இங்கு இருப்பதாக தெரியவில்லை. மனதில் ஒரே சிந்தனைதான் தென்பட்டது. இதுவும் ஒருவிதமான காலம் எனலாம்.

வைரவன் பிள்ளையின் எதார்த்த வாழ்வு

வைரவன் பிள்ளை தன்னுடைய வாழ்வில் அனுபவங்களை கடந்து சென்றுள்ளார். “எதுவும் இவ்வுலகில் நிரந்தரம் இல்லை” என்பதை தெளிவாக உணர்ந்துள்ளார் எனலாம். ஆகையால்தான் தனது மனைவியின் இறப்பில் சுற்றத்தார் மற்றும் உறவினர்கள் கலந்து கொள்ளாததை பெரியதாக எண்ணவில்லை.

மகள் பார்வதியும் தன் தாயின் அணிகலன்களுக்கு ஆசை கொண்டதையும் அவர் பெரியதாக எண்ணவில்லை. அவள் அடைந்த வறுமை என்ற சூழ்நிலைகளை புரிந்தவண்ணம் நடந்து கொண்டார் எனலாம். எல்லாப் பெண் பிள்ளைகளும் தாயின் மறைவின் பின் அவளின் அணிகலனிற்கு ஆசைப்படுவது என்பது இயல்புதானே என்பதை உணர்ந்திருந்தார்.

நினைவெல்லாம் அவளே

தன்னுடன் ஒட்டிக் கொண்டிருந்த ஒரு பொருளானது திடீரென்று நம்மை விட்டு நீங்கிச் சென்று பின்பு தான் அதன் உண்மை உணர்வினை நாம் உணர இயலும். அப்படித்தான் வைரவன் பிள்ளையும் மனைவியைப் பிரிந்து சோகத்தில் ஆழ்ந்துள்ளார். மனைவியானவள் உடன் இருந்த வரையில் தன்னுடைய தேவைகள்

எல்லாவற்றையும் நிறைவு செய்து நம்மைப் பேணிப் பாதுகாத்தாள். காலையில் தினமும் போட்டுக் கொள்ள வெத்திலை தட்டு தருவாள். அவள் மறைந்த பின்பு அச்செயலும் மறைந்து போனது.

இருப்பவர்களின் அருமை அவர்களின் இறப்பினில் தெரியும். இது வாய்மொழிப் பேச்சு; இது வைரவன் பிள்ளையின் வாழ்விற்கு பொருந்தும் எனலாம். தன் உடன் இருந்த வரையில் மனைவி பற்றிய சிந்தனைகள் சிறிதும் இல்லா நிலையில் வாழ்ந்து வந்தார். தன்னுடைய முதல் குழந்தையின் பிரசவத்திலும் கூட அவ்வளவாக நினைத்ததும் இல்லை. அத்தகைய நிலையில் வாழ்ந்தவர் அவளின் மறைவின் பின்பு இவ்வுலகில் உறவினர்கள் இருந்தும் இல்லாதது போன்ற நிலையில் நினைவு முழுமையும் 16 வயதான தன் மனைவி மணக்கோலத்தில் கைப்பிடித்து வரும் காட்சியிலேயே தெரிகின்றது. இதுவும் ஒருவிதமாக முதுமைக்காதல் என்று கூறலாம்.

சடங்கு முறைகள்

குழந்தைகள் என்றாலே அனைவருக்கும் பிடிக்கும். அப்படித்தான் வைரவன் பிள்ளைக்கு தன்னுடைய பேரனை மிகவும் பிடிக்கும். பேரன் தான் தன் ஆச்சிக்கு நெய்ப்பந்தம் பிடித்த சடங்கினைப் பற்றி பெருமையாக உயர்த்திக் கூறினான். ஆனால் வைரவன் பிள்ளையின் உடல்தான் இங்கு உள்ளது. உணர்வற்ற நிலையிலே தன் பேரனை அனைத்துக் கொண்டார். தமக்கு பிடித்தமான பேரன் தன்னிடம் வந்து பேசும் மகிழ்ச்சியை அவரால் வெளிக்காட்ட இயலவில்லை. “ஏனென்றால் நினைவெல்லாம் அவளே” இருக்கின்றாள்.

சங்கு ஒலிகள் முழங்க வள்ளியம்மையின் இறுதிப்பயணம் மேற்கொள்கின்றனர். பிள்ளை அவர்கள் கைத்தடியை ஊன்றி சோகத்துடன் செல்கின்றார். ஆனால் அவனுக்கு முன்பு தலை முண்டித்தனமாக செல்லும் மகனின் நடையிலோ, மனதிலோ தளர்வில்லை. வைரவன் பிள்ளைக்கு தான் 16 வயதில் கைப்பிடித்த வள்ளியம்மை உருவமே மனதில் நின்றது. பிள்ளைக்கு இனி நடக்க போகும் செயல்களை காண மனம் மறுக்கின்றது. ஏனென்றால் அவரது மனதில் ஒருவிதமான பயம் தோன்றிற்று எனலாம். இருக்கும் வரையில் தனக்கு ஒரு துணையாக இருந்தவள் மனைவி மட்டுமே. அவள் தன்னை விட்டு மறைந்த பின்பு நாம் இருந்தும் இனிப் பயனில்லை என்பதை உணர்ந்துள்ளார்.

முடிவுரை

“உறவுகள் என்பது நம் நடையில் தளர்வில்லாத வரையில் உடன் இருப்பது. ஆனால் உணர்வுகள் (நினைவுகள்) என்பது நாம் இருக்கும் வரையில் நம் உடனே இருப்பது” என்பவற்றுள் ‘நினைவுகளுக்கு’ முக்கியத்துவம் கொடுத்து புதுமைப்பித்தன் நினைவுப்பாதை என்ற சிறுகதையில் வைரவன் பிள்ளையின் மூலமாக 16 வயதான மனைவியின் மணக்கோல நினைவினை காட்டியுள்ளார். மனிதனுக்கு வாழ்வில் “திருமணம்” என்பது எவ்வளவு முக்கியமான ஒரு நிகழ்வு என்பதை இதன் மூலமாக உணரமுடிகின்றது.

மனநிழல்

ப ரோஜா

இளநிலை ஆய்வியல் நிறைஞர்
செல்லம்மாள் மகளிர் கல்லூரி
கிண்டி, சென்னை - 600 032

முன்னுரை

புதுமைப்பித்தன் என்பவர் எழுத்துப்பணியில் மிகவும் ஆர்வம் கொண்டவராக இருந்தார். அதன் தாக்கமாகவே அவர் சிறுகதையில் அதிக அளவில் ஈடுபாடு கொண்டார். மேலும் அவர் கையாண்ட கதாபாத்திரங்களும் தமிழ்ப் புனைவுகளும் உலகிற்கு புதிதாக அமைந்தன. தமிழ் இலக்கியம் எழுதப்படாத விதிகளால் முடக்கப்பட்டிருக்கின்றன என அவர் ஒரு கட்டுரையில் குறிப்பிட்டுள்ளார். புதுமைப்பித்தன் மொழிப்பெயர்ப்பு, சிறுகதை, கவிதை மற்றும் அரசியல் புத்தகங்கள் போன்ற பல நூல்களை எழுதியுள்ளார். இவர் கதைக்கருவினை புதுமையான முறையில் கூறியவராவார்.

அவருக்கு ஏற்படும் விமர்சனங்களின் தீர்வுகளை அவர் வாசகர்களிடமே ஒப்படைத்து விடுவார். இதுபோன்ற பல பெருமைகளை உடைய புதுமைப்பித்தனின் மனநிழல் எனும் சிறுகதையில் ஒரு ஆணும், பெண்ணும் தங்கள் ஆழ்மனதில் தோன்றக் கூடிய சிந்தனைகளை ஒருவருக்கொருவர் தங்கள் ஆழ் மனதில் நினைத்து பார்க்கக்கூடிய ஒரு நிகழ்வாக அமைந்துள்ளது. மேலும் இக்கதை முழுமையாக ஒரு ஆண் மற்றும் பெண் இவர்களின் உளவியல் சார்ந்த சிந்தனைகளைப்பற்றிக் கூறுவதாக அமைந்துள்ளது.

கதைக்கரு

மனநிழல் என்னும் சிறுகதை முழுக்க முழுக்க ஒரு உளவியல் சார்ந்த பிரச்சனைகளைப் பற்றிக் கூறுவதாக அமைந்துள்ளது.

பெண்ணின் மனநிழல்

ஒரு பெண்ணை நந்தவனத்தில் மலர்கின்ற பூக்களுக்கு நிகராக கூறுகின்றனர். அவர்களுடைய மனம் பூக்களின் இதழ்களுக்கு ஒப்பிட்டுக் கூறுப்படுகிறது. இக்கதையில் ஒரு பெண்ணானவள் தன்னுடைய மனதில் தோன்றக்கூடிய ஒவ்வொரு நிகழ்வுகளையும் தனக்கென நடப்பதுபோல எண்ணி அனைத்திலும் அதிக அளவு ஈடுபடுகிறார். மேலும் ஒருவர் நம்மிடம் வெளிப்படுத்தும் அவர்களின் பழக்கவழக்கங்களை பாசமாக கருதி ஏங்கி தவிக்கிறாள்.

பெண்ணின் மனவேதனை

ஒரு பெண்ணின் நெஞ்சை அடிப்பட்ட ஒரு பாம்பிற்கு ஒப்பாக குறிப்பிடுகின்றனர். ஏனெனில் அவர்களின் வேதனை சகிக்க முடியாத ஒரு ரணமான வலியை ஏற்படுத்தக் கூடியதாக உள்ளது. மேலும் தான் நினைக்க கூடிய அனைத்தும் தனக்கே சொந்தமாகும் என்ற எண்ணத்தில் இருந்து அவளால் வெளிவர

முடியவில்லை. அவ்வாறு அனைத்தும் அனைவருக்கும் பொதுவானது என்ற எண்ணத்தை கொண்டிருந்தால் இந்த மன வேதனை அவளது நெஞ்சில் இவ்வளவு ஆழமான பாதிப்பை ஏற்படுத்தி இருக்காது.

அவளின் சிநேகிதர்கள்

மூன்று வருடங்களுக்கு முன்னால் அவள் சிநேகிதர்கள் வருகின்றனர். அனைவரும் அவளிடம் அன்பாக பழகுவார்களாக இருக்கின்றனர். மேலும் அவர்களில் ஒருவன் அவளுக்கு அதிகமான பாசத்தைக் காட்டக்கூடிய, சகஜமாக பேசி அன்பு செலுத்தக்கூடிய ஒரு நல்முத்தாகவே தோற்றமளித்தான்.

அவனும் அவளும்

அவன் அவள் மேல் காட்டிய அன்பில் அவன் வேறொரு தோட்டத்து பூவுக்கு சொந்தமானவன் என்பதையும் மறந்து பாசம் காட்டினான். தன்னுடையது என்று சொல்லக்கூடிய அனைத்தையும் மறந்து அவன் அவன் காலடியில் போட்டு மறைந்தான். தன்னுடைய உயிர்நாடியையும் அவனுக்கு சமர்ப்பித்தான். ஒவ்வொரு நாளும் அவன் வரவை எண்ணி புழுவாக துடித்துக் கொண்டிருப்பான். ஒவ்வொரு நாளும் அவனை பார்த்து பேசுவதற்கு விஷயம் இருந்தும் வாய் பேசா ஊமையாக இருப்பான். அவனை பார்ப்பதிலேயே அவள் முழு திருப்தி அடைவாள்.

அவனின் பிரிவு

ஒரு நாள் திடீரென்று அவன் அவளை பார்க்க வரவில்லை. மேலும் இது இப்படியே நீடிக்க தொடங்கியது. இதனால் இவளின் சிந்தனையானது வேறு மாதிரியாக நினைக்க தொடங்கியது. எங்கு சென்றானோ, அவனுக்கு ஏதாவது நடந்து விட்டதா, ஏன் என்னை பார்க்க வரவில்லை. தனக்கு எது நடந்தாலும் அவனால் தாங்க முடியாது. ஆனால் இப்போது மாதக்கணக்காக எப்படி பார்க்க வரவில்லை. எல்லாருடைய மனசும் அவ்வளவு தானா? என்னை மறக்க கூடிய விதத்திலா நான் அவரிடம் பழகினேன்—என்று அவனின் பிரிவை எண்ணி மிகவும் வாடினாள்.

பிரிவின் சிந்தனை

அவனின் பிரிவால் அவள் மனதில் பலவாறு சிந்தனைகள் தோன்றின. தன்னுடைய மன சௌகரியத்திற்காக மற்றவர் மனதைக் கொலை செய்யும் குணம் கொண்டவர்களோ! அன்பிற்காக தனது பிராணனை விட்டதுதான் மிச்சம் என்று தன்னுடைய பின்புத்தியை எண்ணி மிகவும் வருந்தினாள்.

வேறொரு காரணத்திற்காகவும் அவனால் வர முடியாமல் இருந்திருக்க கூடும் என்று எண்ணி அவளது மனசைத் தேற்றிக் கொண்டாள்.

அனுபவத்தின் வழி மறுபக்கம்

பிரிவினால் ஏற்பட்ட அனுபவம் காட்டிய வழியானது அன்பிற்கும், அழகிற்கும் உள்ள மகத்துவம் அவனுக்கு தெரியாது. அழகில் இருந்து அன்பா! அன்பிலிருந்து அழகா! என்ற மகத்துவம் கூட தெரியாத அவனை தான் எண்ணி ஜீவியத்தில் முதல் ஏற்பட்ட ஏமாற்றம் இதுவாகும். குழந்தைகள் வேண்டாத பொருளை போட்டு உடைத்துவிடும் சிறு குழந்தையாக அவன் தன்னை வெளிப்படுத்திக் கொண்டான்.

அவன் புது மலரை தேடி தேன் குடிக்கும் வண்டிற்கு ஈடாக ஒப்பிட்டான். தன்னை மறந்த அவனை தன் காலில் வந்து விழும்படி செய்ய வேண்டும் என நினைத்ததால் இவ்வாறாக அவளின் அனுபவ வழி அவள் நினைத்துக் கொண்டாள்.

வருகையின் ஏக்கம்

மேலும் அவளால் அவளின் ஏமாற்றத்தை தாங்க முடியாமல் அவன் தன்னிடம் வருவான் என நினைத்துக் கொண்டாள். அவளின் பார்வையும் மங்கிபோனது. மேலும் அவன் எவ்வளவு ஆசை வார்த்தை பேசி ஏமாற்றினாலும் அவனது வருகையை எண்ணி மனம் சிறிது சந்தோஷப்பட்டது. அவனை பார்க்கும் பாக்கியம் கண்ணில் கிட்டுமா என தெய்வங்களை எல்லாம் வேண்டினாள். ஒரு நாள் அவனை நேரில் பார்த்தால் போதும் என எண்ணினாள். தான் படும் அவஸ்தையை அவன் நேரில் பார்த்தால் கண்டிப்பாக அவன் தன்னிடம் வந்து விடுவான் என நினைத்தாள். என்றைக்காவது ஒரு நாள் அவன் அன்பின் தரிசனம் நிச்சயமாக தனக்கு கிடைக்கும் என நம்பினாள். மேலும் அவன் தரிசனம் தனக்கு கிடைக்கும் என மகிழ்ச்சியடைந்தாள்.

அவளைப் பற்றிய அவன் சிந்தனை

அவளை பார்க்காமல் போன அந்த இடைவெளியில் அவளை நினைத்தான். மனிதன் என்றால் நிதானம் தவறி விடுவது இயற்கை. நாம் ஏன் அங்கு போக வேண்டும்? அவளை நினைக்க வேண்டும்? ஒரு சமயம் அவளை, நினைக்க பரிதாபமாக உள்ளது. அதற்காக தான் அவளையே நினைத்து கொண்டிருக்க முடியுமா? என் மனதை அடிமைபடுத்திக் கொள்வதற்காகவே அவள் எனக்கு பணிவிடை செய்திருக்கிறாள். அவள் ஏன் என்மீது அதிக அன்பு காட்ட வேண்டும் என்று அவன் அவனிடமே கேட்டுக் கொண்டான். மேலும் மனசுக்கு கட்டுப்பாடு இல்லா விட்டால், அது தறிகெட்ட மிஷின் மாதிரி தான் போய்க் கொண்டிருக்கும் என எண்ணினான்.

அவனின் சுயநலம்

அவன் உணர்ச்சியை மூலையில் கட்டி வைத்து புத்திசாலிதனத்தை உபயோகப்படுத்தினான். மேலும் மனசு முடிகிற காரியத்தை மட்டுமே செய்யும். அவற்றை இழுத்த இழுப்புக்கு விடுவதுதான் நமது வியாதிக்கு வழி. அவ்வாறு இருந்தால் மனசு பைத்தியத்தில் தான் கொண்டு போய்விடும். மேலும் அவற்றில் கவனம் செலுத்தினால் யாருக்கும் பயன் இல்லை. முதலில் அவற்றில் இருந்து நாம் வெளிவர வேண்டும். தெய்வத்தில் வழியில் விட்டுவிட்டால் விட்டில் பூச்சியின் சிறகு தீய்ந்து போவது போல் நாமும் தீயல் கருக வேண்டியது தான் என நினைத்தான்.

ஆசையின் விளைவு

ஆசை என்று நினைத்து சகதிக்குள் காலை விட்டுக்கொள்ள முடியாது. முழுமனசையும் ஈடுபடுத்தாமல் ஒரு காரியத்தில் இறங்க முடியாது. ஒரு பிடியில் இருந்து விலக நேரம் கிடைக்கும் போது விலகாமல் இருந்தால் அது பல மடங்கு நம்மை இறுக்கி பிடித்துக்கொள்ளும். மேலும் தம்மால் அதிலிருந்து விலகமுடியாது. இப்பொழுதே அதிலிருந்து விலகுவது தான் புத்திசாலித்தனம். என்ன ஆனாலும் என் அன்பு மாறாது என்று கைபிடித்துக் கொடுத்த நானா இப்படி செய்கிறேன். சுயநலத்திற்காக என் மனசை அடக்கி கொள்ளும் அளவிற்கு நான் பக்குவப்பட்டுவிட்டேன் என அவன் எண்ணினான். இதுவே என் சாதனை, சிந்தனை,

புத்திசாலித்தனம் என எண்ணி தன்னை நினைத்து பெருமை பட்டுக்கொண்டான். இனி நான் அவளிடம் போகவேமாட்டேன் என கூறிக்கொண்டான்.

மன நிழலின் உளவியல் பார்வை

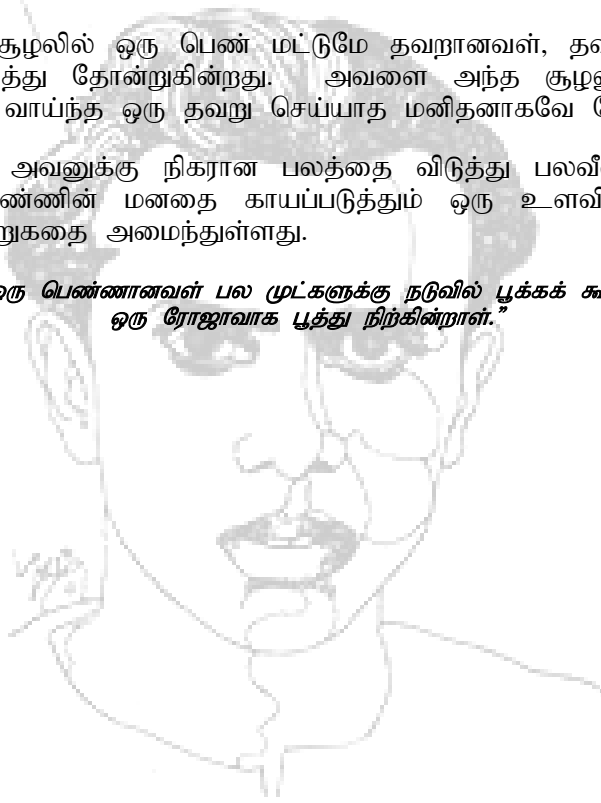
மன நிழல் என்னும் சிறுகதை ஒரு ஆண் மற்றும் பெண்ணின் மனதை வெளிப்படுத்தக்கூடிய ஒன்றாக உள்ளது. இக்கதையில் ஒரு ஆணிடம் அன்பை மட்டும் எதிர்பார்த்து ஏமாந்து நிற்க கூடிய ஒரு பெண்ணின் உளவியல் சார்ந்த சிந்தனையும், அன்பை ஆயுதமாக பயன்படுத்தி ஒரு பெண்ணின் மனதை காயப்படுத்திய ஒரு ஆணின் சிந்தனையைக் பற்றியும் கூறுப்படுகிறது.

முடிவுரை

எந்த ஒரு சூழலில் ஒரு பெண் மட்டுமே தவறானவள், தவறு செய்பவள் என ஒரு தவறான கருத்து தோன்றுகின்றது. அவளை அந்த சூழலுக்கு உட்படுத்திய ஆண் தனித்துவம் வாய்ந்த ஒரு தவறு செய்யாத மனிதனாகவே போற்றப்படுகிறான்.

ஒரு ஆண் அவனுக்கு நிகரான பலத்தை விடுத்து பலவீனமான மிகச்சிறந்த மென்மையான பெண்ணின் மனதை காயப்படுத்தும் ஒரு உளவியல் சிந்தனையாக இந்த மனநிழல் சிறுகதை அமைந்துள்ளது.

“ஒரு பெண்ணானவள் பல முட்களுக்கு நடுவில் பூக்கக் கூடிய
ஒரு ரோஜாவாக பூத்து நிற்கின்றாள்.”

பால்வண்ணம் பிள்ளை

து ஸ்ரீபாரதப்ரியா

ஆய்வாளர் மாணவி
செல்லம்மாள் மகளிர் கல்லூரி
கிண்டி, சென்னை - 600 032

முன்னுரை

இக்காலத் தமிழ் இலக்கிய வகைகளுள் சிறுகதையும் ஒன்று. தமிழ்ச் சிறுகதை எழுத்தாளர்களுள் குறிப்பிடத்தக்கவர், புதுமைப்பித்தன். பாரதிக்குப் பின் தமிழ் இலக்கிய உலகில் பெரும் மாற்றத்தைக் கொண்டு வந்தவர் புதுமைப்பித்தன். அவரின் கதைகள் பெரும்பாலும்

- ❖ விருவிருப்பு கொண்டவை.
- ❖ ஆழமானவை.
- ❖ வாழ்வியல் முரண்களை கதைகளாகப் படைக்கும் பாணி.
- ❖ படைப்புகளில் அன்றாட வாழ்வியல் தாக்கம் அதிகமாக இருக்கும்.

கதைக்கரு

புதுமைப்பித்தன் இக்கட்டுரையில் தனிமனித உணர்வுகளை அற்புதமாக காட்டியுள்ளார்.

- ❖ ஏழையான குமாஸ்தாவின் பிடிவாத குணம்
- ❖ பால் இல்லாமல் வாடும் குழந்தைகள்
- ❖ மனைவியின் உதவியை அவமானமாக கருதுதல்

போன்ற பல கதாபாத்திரங்களை உள்ளடக்கிய கருதான் 'பால்வண்ணம் பிள்ளை'.

பொருளுரை

'பால்வண்ணம் பிள்ளை' கதையின் பெயரும் கதாநாயகனின் பெயரும் அதுவே. இந்த கதைக்கு ஆசிரியர் கொஞ்சம் கூட சம்பந்தமில்லாத பெயரை கதாநாயகனுக்கு வைத்திருக்கிறார் என்று நாம் நினைக்கத் தோன்றும். ஏனென்றால் பெயருக்கு ஏற்றாற்போல் அவர் குணம் பிள்ளை குணம் இல்லை பிடிவாத குணம் கொண்டவர்.

கதைக்கரு

கதையின் நாயகன் ஒரு சாதாரண அரசு ஆபீஸில் குமாஸ்தாவாக பணிபுரிபவர். ஆபீஸில் பசு. வீட்டிலோ ஹிட்லர். ஆபீஸில் அன்று காரசாரமான விவாதம். மெக்ஸிகோ தென் அமெரிக்காவில் இருக்கிறதென்றார். இவருடைய நண்பர் பூகோள சாஸ்திரம் வேறு மாதிரி கூறுகிறதென்றார். பால்வண்ணம் பிள்ளை தனது

பக்க நியாயத்தை நிரூபிக்க வெகு வேகமாக தனது வீட்டிற்கு வருகிறார். தன் மனைவி தன்னிடம் ஏதோ கூற வருகிறாள் என்பதை கூட காதில் வாங்கிக் கொள்ளாமல் பூகோள பாடம் எங்குள்ளது என்று தேடியபடியே மாடிப்படிக்கு ஓடுகிறார்.

பால்வண்ணம் பிள்ளை மனைவி

கதாநாயகனின் மனைவி பெயரோ சுகதர்மிணி. உழைப்பிலும், பிரசவத்திலும் சோர்ந்தவள். பால்வண்ணம் பிள்ளையின் வீட்டில் பால் பிரச்சினை. பொதுவாகவே பெண்கள் ஒரு பிரச்சினை என்று வந்துவிட்டால் நிறைய யோசிப்பார்கள். அதற்கு தீர்வையும் அவர்களே கண்டுபிடிப்பார்கள். அதுபோல சுகதர்மிணிக்கு சட்டென்று ஒரு யுக்தி தோன்றியது. சிந்தித்தாள்! சிந்தனையின் வெளிப்பாடு செயல்தானே?

ஆம். மாடு வாங்கிவிட்டால் என்ன என்கிற யோசனைதான் அது. கணவன் ஆபீஸில் இருந்து வந்தவுடன் இந்த சங்கதியை கொட்டிவிட வேண்டும் என்று பலவாறு மனத்துக்குள் எண்ணிக் கொண்டு வாசலை நோக்கி கண்களை ஓடவிட்டாள். ஆனால், கணவனோ ஆபீஸில் இருந்து வந்தவுடன் எதையோ தேடிக் கொண்டே மாடிப்படி ஓடினான். ஆபீஸில் தான் தோற்றுவிட்டத்தை எண்ணி மிகவும் கோபமுற்றான். அதனால் மனைவி சொன்னதை காது கொடுத்து கூட கேட்காமல் சென்றான்.

பெண்களின் பெருமையை பற்றியும், உரிமையை பற்றியும், நாம் ஆயிரம் பேசினாலும், பல கவிஞர்கள் பாடினாலும், பெண் என்பவள் தன்னிச்சையாக செயல்பட இச்சமூகம் விடாது என்பதை இன்றளவும் நாம் காண்கிறோம்.

அதையும் முறியடித்து பெண்கள் வெளியுலகத்திற்கு தன்னை அடையாளப்படுத்துகிறார்கள்,

“இரும்பு இதயமடா எங்கள் இதயம் - அதில்
நீ கடப்பாரை கொண்டு காயப்படுத்தினாலும்
கலங்காது என் நெஞ்சம் - ஏனென்றால்
காயப்பட்டு, காயப்பட்டு கல்லானது என் உள்ளம்”

என்ற வைரவரிகளுக்கு ஏற்ப சுகதர்மிணி பால்வண்ணம் பிள்ளை கோபத்தை கண்டு கலங்காதவள். இவர் கோபத்தினால் பால் பிரச்சினை தீர்ந்து போய்விடுமா என்ன என நினைத்த அவள் கையில் இருந்த கெட்டிகாப்பை கழற்றினாள்.

காப்பு குழந்தைகள் மீதுள்ள பாசத்தால் மயிலைப் பசுவும், கன்றுக்குட்டியாக மாறின. இதை ஏற்றுக்கொள்ள பிடிவாத குணம் கொண்ட பால்வண்ணம் பிள்ளை மறுத்துவிட்டார். வீட்டில் காபி, மோர் சாப்பிடுவதில்லை. ஒருநாள் இரவு எட்டு மணிக்கு சுப்பு கோனார் வீட்டில் நுழைந்தார்.

பால்வண்ணம் பிள்ளை 70 ரூபாய்க்கு வாங்கிய மாட்டை 25 ரூபாய்க்கு விற்றார்.

மனைவி, மாடு எழுபது ரூபாயாயிற்றே, அதோடு குழந்தைகளுக்கு பாலாயிற்றே என்று தடுத்தாள். அவர் சொன்ன பதில் “என் புள்ளெகள் நீர்த்தண்ணி

குடிச்சு வளந்துக்கும்” என்பதுதான். சுப்பு கோனார் மாட்டை அவிழ்த்துக் கொண்டு போகும் போது மூத்த மகன் “அம்மா! என் கன்னுக்குட்டி” என்று எழுந்து உட்கார்ந்து கொண்டு அழுதான். அதற்கு பால்வண்ணம் பிள்ளை ‘சும்மா கெட சவமே’ என்றார்.

முடிவுரை

இக்கட்டுரையில் பால்வண்ணம் பிள்ளை என்பவரின் கதாபாத்திரம் நேர்த்தியாக, அழகான முறையில் காட்டப்பெற்றுள்ளது. மனைவியான சகதர்மிணி பாத்திரத்தை மெருகு ஏற்றியுள்ளார். மொத்தத்தில் இந்த பால்வண்ணம் பிள்ளை கோபக்காரன், பிடிவாத குணம் என்ற அன்றாட வாழ்வில் நிகழும் கதாபாத்திரங்களை கண்முன் நிறுத்தியுள்ளார் புதுமையான பித்தன்.

திறனாய்வு

‘பால்வண்ணம் பிள்ளையின் பாத்திரப்படைப்பு’

ஏழ்மையான குடும்பத்தலைவன். தன் இயலாமையை மறைக்க ‘அதிகாரம்’ என்ற சாட்டையை கையில் எடுப்பதாக ஆசிரியர் கூறியுள்ளார். கோபக்குணமும், பிடிவாத குணமும் கொண்ட ஒருவனால் குடும்பம் படும் பாட்டை இந்த பால்வண்ணம் பிள்ளையின் கதை நமக்கு உணர்த்துகிறது. மனைவியை அடக்கியாளும் கணவன், தன்னை மீறி அவள் உயர்ந்துவிடக் கூடாது என்று எண்ணுகிற கணவன் சமூகத்தில் அதிக அளவு உண்டு. இக்கருத்தை மையமாக கொண்டு இந்த ‘பால்வண்ணம் பிள்ளை’ என்ற கதைக்கரு தோன்றியிருக்கக்கூடும் என்ற எண்ணம் தோன்றுகிறது.

வறுமை

வறுமை, புதுமைப்பித்தனின் பல கதைகளில் காணக்கிடக்கும் பிரச்சினை ஆகும். மனிதன் வயிற்றுப்பாட்டுக்கு நடத்தும் போராட்டங்களை அப்படியே படைத்துக் காட்டுவதில் வல்லவராகத் திகழ்கின்றார் புதுமைப்பித்தன்.

இக்கதையில் வரும் பெண்ணின் பாத்திரப் படைப்பு

இயற்கையிலேயே பெண்களின் குணம் இரக்க குணம். அதிலும் தன் குழந்தைகளுக்கு பசி என்ற நிலை வந்துவிட்டால், அவள் எப்பாடுபட்டாவது பசியை போக்க எண்ணுவாள். அப்படிப்பட்ட கதாபாத்திரம்தான் சகதர்மிணி. குழந்தைகளின் பசியைப் போக்க எண்ணி அவள் செய்த முயற்சி வீண் ஆகாது. அவ்வேளையில் அப்பெண்ணின் மனநிலையை எவராலும் விவரிக்க முடியாது. பால்வண்ணம் பிள்ளை குழந்தைகளை “சும்மா கெட சவமே” என்று கூறுவதை அவள் கேட்கையில், அவள் மனது படும்பாட்டை விவரிக்க வார்த்தை இல்லை.

“நான் பிரசவ வலியை அனுபவித்ததைவிட உன் வார்த்தை வலி என்னை அதிகம் காயப்படுத்துகிறது. வலி என்பதை பெண் கொடுத்தால் அதை தாங்கும் சக்தி எந்த ஆணுக்கும் இல்லை” என்று அவள் மனதில் நினைத்துக் கொண்டு சவமாக நின்றிருப்பாளோ என்ற எண்ணம் தோன்றுகிறது.

மொழி ஆளுமை

புதுமைப்பித்தன் எடுத்தாளும் சொற்கள் நறுக்கென்று குத்துவதுபோல் இருக்கும். சாட்டையடி போல் வலிக்கும். ‘பால்வண்ணம் பிள்ளை’ என்ற கதையில்,

“என் புள்ளெகள் நீத்தண்ணி குடிச்ச வளந்துக்கிடும்”

“சும்மா கெட சவமே!” என்ற சொற்கள் புதுமைப்பித்தனின் மொழி ஆளுமையைக் காட்டுகிறது.

புதுமைப்பித்தனின் மொழிப்பெயர்ப்பு கதைகள்

முனைவர் கா இரவிச்சந்திரன்

உதவிப் பேராசிரியர், தமிழ்த்துறை
இரா.வே.அரசு கலைக்கல்லூரி
செங்கல்பட்டு - 603001

முகவுரை

புதுமைப்பித்தன் உலக இலக்கியப் பரிச்சயம் மிக்க எழுத்தாற்றல் உள்ளவர். முதலாம், இரண்டாம் உலகப்போர்களின் அவலங்களை நேரடியாகவும் புனைவுகள் வழியாகவும் நோக்கியவர். இதன் பின்புலத்தில் பிறமொழிகளிலிருந்து அவர் மொழி பெயர்த்த சிறுகதைகள் குறித்த வாசகக் குறிப்புகளாக (Readers Note) இக்கட்டுரை அமைகிறது. புதுமைப்பித்தனின் அரசியல் கோணமும், அழகியல் பார்வையும் கதை தேர்ந்தெடுப்புகள் வழி வெளிப்படுகின்றன. இவற்றை இக்கட்டுரை சில புள்ளிகளில் தொட்டுகாட்ட முனைகிறது.

மொழிபெயர்ப்பு சிறுகதைகள்

வெவ்வேறு காலகட்டங்களில் இதழ்களில் புதுமைப்பித்தன் மொழிபெயர்த்த அயலகச் சிறுகதைகள் மொத்தம் ஐம்பத்து ஏழு. இது தவிர இரஷ்யாவைச் சார்ந்த அலெக்சாண்டர் குப்ரின் எழுதிய குறுநாவலைப் **பலிபீடம்** என்ற தலைப்பில் மொழி பெயர்த்துள்ளார். (இந்நூல் பூம்புகார் பதிப்பகத்தின் வாயிலாக மீள்பதிப்பாக்கம் கண்டுள்ளது. பாலியல் பெண் தொழிலாளி ஒருத்தியின் வாழ்க்கையை மிக வேதனையோடு சித்தரிக்கும் படைப்பு. உலக உரைநடை இலக்கியப் பொருண்மை தளத்தில் முதலாவதான கதைக்களம் இது எனலாம்; இதனைத் தமிழ்ப்புலத்திற்கு மிக நேரிய பொறுப்புணர்வோடு மொழிபெயர்த்துள்ளார்).

புதுமைப்பித்தன் மொழிபெயர்த்த உலகச் சிறுகதைகளின் வழியாக வெளிப்படும் சில கருத்தாக்கங்கள் ஆழந்த ஆய்விற்கு உரியவை. 57 கதைகளில் ரஷ்யா, இங்கிலாந்து, அமெரிக்கா, ஹங்கேரியா, ஆஸ்திரியா போன்ற நாடுகளைச் சார்ந்த கதைகள் தமிழில் மொழிபெயர்க்கப்பட்டுள்ளன. ஆங்கிலப் பெருங்கவி ஷேக்ஸ்பியரின் மூன்று நாடகங்களையும் இதில் கதைவடிவில் தந்துள்ளார். பிரான்ஸ் கா.ப்கா, எட்கர் ஆலன்போ, ஆன்டன் செக்காவ், மாக்சிம் கார்க்கி போன்ற உலகப்புறப் பெற்ற எழுத்தாளர்களின் கதைகளும் மொழிபெயர்க்கப்பட்டுள்ளன.

மொழிபெயர்ப்பும் தழுவலும்

புதுமைப்பித்தனுக்கென்று தனித்த மொழிபெயர்ப்பு கோட்பாடு ஒன்று இருந்தது. அவரது சமகாலத்தில் அயலகக் கதைகளைத் தமிழில் தழுவி எழுதுவது என்பது பரவலாகக் காணப்பட்டது. இதனை மறுக்கும் புதுமைப்பித்தன் மொழிபெயர்ப்பே சரியான வடிவம் என்று வாதிடுகிறார். அயலக வடிவங்களைத் தமிழ்ப்புனைவுலத்திற்கு அறிமுகப்படுத்தும் உன்னத வழி என்பது அவரது மொழிப்பெயர்ப்பு சார்ந்த கொள்கை முடிபு.

மொழிபெயர்ப்பு என்றால் கூடியவரை பாஷை வளைந்துகொடுக்கக் கூடியவரை ஓர் குறிப்பிட்ட அந்நிய சரக்கை அதன் சாரம் கெடாமல் எடுத்து தருதல். தழுவல் : அதாவது ஒரு குறிப்பிட்ட அன்னிய நாட்டு கதையின் முக்கிய சம்பவங்களை வைத்துக்கொண்டு ... ஒரு கதையை ஜோடித்தல்..... எனது நண்பர் க.நா.சுப்பிரமணியன் தழுவல் கட்சியை ஆதரிப்பவர் (இரா.வேங்கடாசலபதி, தழுவலும் மொழிபெயர்ப்பும், புதுமைப்பித்தன் கட்டுரைகள்.ப.151)

இவ்வாறு வாதிடும் புதுமைப்பித்தன் க.நா.சுவின் தரப்பை அவரது வாழ்நாளிலேயே எதிர்த்தவர். கா.நா.சுவின் ஜார்ஜ் ஆர்வெலின் விலங்குப்பண்ணை ஏறத்தாழ இத்தகைய முறையில் எழுதப்பட்டதாகும். சோவியத் இரஷ்யாவைக் கடுமையாக விமர்சிக்கும் இந்தப் புதினத்தை க.நா.சு. எழுதியதின் பின்னால் உள்ள வலதுசாரி அரசியல் சார்பு தெளிவானது. க.நா.சுவின் அரசியல் பார்வைக்கு நேரெதிரானது புதுமைப்பித்தனின் அரசியல் நோக்கு.

இரஷ்ய சிறுகதைகள்

இரஷ்யா மீதும் அதன் போராட்ட நோக்கம் மீதும் புதுமைப்பித்தனுக்கு நேரிய உடன்பாட்டுப் பார்வை ஒன்றிருந்தது. ஆகவே தான் மாக்ஸிம் கார்க்கி (அந்தப் பையன்), நிக்கலோவ் டிக்கனோவ் (அதிகாலை), ஆன்டன் செக்காவ் (நாடகக்காரி), ஐவாண்டர் ஜனீப் (கனவு), வாலரி புருஸாப் (பளிங்கு சிலை), ஆகியோரின் கதைகளை மிகச்சிரத்தையாக, அதன் கருப் பொருளும் கதைகளின் கனத்த உணர்வும் சிதறவிடாமல் புதுமைப்பித்தன் மொழி பெயர்த்துள்ளார். ஹிட்லரையும், முசோலனியையும் அவர்களது தத்துவார்த்த தளத்தை விமர்சித்த புதுமைப்பித்தன் ஸ்டாலினுக்கு உரிய இடத்தை அளித்து பெருமைப் படுத்துகிறார்.

இரஷ்யாவின் புரட்சிகரமான சிறுகதைகளையும் சிறுகதையாளர்களையும் உரிய மதிக்கத் தக்க முறையில் தமிழ் வாசகர்களுக்கு அறிமுகம் செய்கிறார். வாலரிபுருஸ்ஸாப் (1875-1924) குறித்து பின்வருமாறு எழுதுகிறார்:

புரட்சிகரமான நவீன காலத்து ரஷ்யப் புது எழுத்தாளர்
கோஷ்டியைச் சேர்ந்தவர் (மொழிபெயர்ப்பு
சிறுகதைகள்,ப.25)

அன்றைய இரஷ்யா எதிர்ப்புகளை முன் மொழிந்த க.நா.சுவை இந்தக் கோபம் இலக்கியச் சேவையா என்ற தலைப்பில் புதுமைப்பித்தன் கடுமையாக சாடுகிறார். ஸ்டாலினை ஆதரித்து எழுதும் போக்கை அந்தக் கட்டுரை முழுக்கக் காணமுடிகிறது. இந்த அரசியல் நிலைப்பாடே புதுமைப்பித்தன் ரஷ்யா கதைகளை விரும்பி மொழியாக்கம் செய்ததன் பின்னாலுள்ள அர்த்தப்பாடாகும்.

சிறுகதை தேர்ந்தெடுப்பு

மொழிபெயர்க்க தேர்ந்தெடுத்துள்ள சிறுகதைகள் குறிக்கத்தக்க பொருண்மையில் அமைந்துள்ளன. குறிப்பாக மாக்ஸிம் கார்க்கியின் அந்தப் பையன் என்ற கதை இரஷ்யாவில் துரத்தப்பட்ட ஏளனமாகக் கருதப்பட்ட யூத சிறுவனைப் பற்றியது. அவன் தன் தந்தையின் நோய்க்காகத் தன்னை ஒத்த பிள்ளைகளிடம் பிச்சை ஏந்துகிறான்.

மாக்ஸீம் கார்க்கி இந்தச் சிறுகதை The Little Boy என்ற தலைப்பில் ஆங்கிலத்தில் ஷீல்ட் என்ற தொகுப்பில் 1917 ஆம் ஆண்டு வெளியானது. இக்கதையானது பின்வருமாறு ஆங்கிலத்தில் தொடங்குகிறது. It is hard to tell this story - it is so simple. இதனைப் புதுமைப்பித்தன் இந்தச் சின்னக்கதையை எப்படி சொல்வதென்று புரியவில்லை;அவ்வளவு எளிதானது. என்று மொழிப்பெயர்க்கிறார். we are Jews, and everybody laughs at us. Good—buy என்பதை நாங்கள் யூதர்கள். எல்லோரும் எங்களைப் பார்த்தால் கேலி செய்கிறார்கள். போயிட்டு வாரேன் என்று மொழிப்பெயர்க்கிறார். இதில் குட்பாஅய் என்ற ஆங்கிலப்பதத்திற்கு நேராக போயிட்டு வாரேன் என்பது நடைமுறை சார்ந்த மொழிபெயர்ப்பு. இத்தகைய மொழிபெயர்ப்பு மூலம் ஆங்கில வழக்கையும் தமிழ்வழக்காகவே மாற்றியுள்ளதை காணியலுகிறது. இதனையே இக்கட்டுரை புதுமைப்பித்தனின் மொழிபெயர்ப்பு சிறப்பு என முன்னிருத்துகிறது

ஆண்டன் செக்காவின் நாடகக்காரி என்னும் சிறுகதை அன்றைய இரஷ்யாவின் ஆன்மாவைப் பிரபலிப்பது. கதை நாயகனின் மனைவிக்கும் பாலியல் தொழிலாளியான நாடகக்கார்க்குமான உரையாடலாக இக்கதை நகர்கிறது. இதன் வழியாகவே அன்றைய இரஷ்யாவின் பொருளாதார சிக்கலைக் கதை வெளிப்படுத்துகிறது. மருத்துவம் பயின்ற ஆண்டன்செக்காவ் தனது மருத்துவ தொழில் தார்மீக மனைவி என்றும், எழுத்து தன் நேசத்திற்குரிய காதலி என்றும் கூறியது இங்குக் குறிக்கத்தக்கது.(Medicine is my lawful wife & and Literature is my mistress)

செக்காவின் எழுத்துக்கள் அன்றைய இரஷ்யாவின் தெருக்களின் புழுதிகளை அளைந்து உலகிற்குக் காட்டியவை. இரஷ்யாவின் ஆழ்மனத்தை தஸ்தாவஸ்கி துழாவியவர் என்றால், தெருக்களின் அழுக்கை அப்படியே எழுத்தில் ஏந்திக்காண்பித்தவர் செக்காவ். அவரது இக்கதை ஒட்டுமொத்தமான அவரது படைப்பின் சாரம்சத்தையே வெளிப்படுத்தும் விதமான மேதமையை உள்ளொடுங்கியுள்ளது.

ஷேக்ஸ்பியர் நாடகங்கள்

ஷேக்ஸ்பியர் குறித்த புதுமைப்பித்தன் உயர்ந்த மதிப்பை வைத்திருந்ததை அவரது எழுத்துக்கள் பல விடங்களில் வெளிப்படுத்துகிறது. ஆனால் அவரது சமகால் இந்திய ஆங்கில எழுத்தாளரான ஆர்.கே. நாராயணனைக் குறித்து எழுதுகையில் உலகப் பிரபலமோ சர்வதேசப் பிரபலமோ பெறும் எழுத்தாளர், முதலில் தம் நாட்டு மக்களின் இதயத்தில்தான் இடம்பெற வேண்டும் என்கிறார் (புதுமைப்பித்தன் கட்டுரைகள்,ப.149).

ஷேக்ஸ்பியரைக் குறித்த புதுமைப்பித்தனின் எழுத்து பின்வருமாறு அமைகிறது

ஆங்கில நாடக ஆசிரியர் ஷேக்ஸ்பியரைத் துவைத பிரம்மா என்பார்கள்.உலகத்தின் சிருஷ்டி ததுவத்தைப் புரிந்துகொண்டவர் போல தமது பாத்திரங்களை நடமாட விடுவார். (மொழிபெயர்ப்பு சிறுகதைகள் ப.37)

ஆகவே தான் ஷேக்ஸ்பியரின் Tempest, Timon of Athens, Hamlet ஆகிய மூன்று நாடகங்களையும் தமிழில் கதைவடிவில் மொழிபெயர்த்துள்ளார். இம்மூன்று

நாடகங்களையும் முறையே, டைமன்ஸ் கண்ட உண்மை, மணிமந்திர தீவு, தரும தேவதையின் துரும்பு என்ற தலைப்புகளில் மொழிபெயர்த்துள்ளார். இம்மொழி பெயர்ப்பின் அழகியலை அதன் தலைப்புகளே சான்று பகர்கின்றன. Tempest என்பதன் நேரடியான மொழியாக்கம் புயல்காற்று என்பதுதான். இந்தப் பொருளில்தான் எஸ்.ராமகிருஷ்ணனும் தமிழில் மொழி பெயர்த்துள்ளார் (புயல்காற்று - எ.சி.பி.எச் பதிப்பகம்). ஆனால், கதை முழுவதும் ஒரு மாயத்தீவில் நடைபெறுவதால் அதனை தமிழக வழக்கிற்கேற்ப மணிமந்திர தீவு என்று மொழிபெயர்த்துள்ளார். ஹாம்லட் என்ற நாடகத்தைத் தரும தேவதையின் துரும்பு என்று மொழிபெயர்த்துள்ளார்.

பிரான்ஸ் காப்காவும் மாப்பசானும்

ஆஸ்திரிய எழுத்தாளரான பிரான்ஸ் காப்கா மாய யதார்த்த எழுத்தின் தொடக்கப்புள்ளி எனலாம். இவருடைய உருமாற்றம் என்ற குறும் புதினம் ஒரு நாள் காலையில் வேலைக்குச் செல்ல வேண்டியவன் கர்ப்பான் பூச்சியாக மாறியதை விந்தையோடு விவரிக்கிறது. இத்தகைய எழுத்தாளரை முப்பதுகளிலேயே இனங்கண்டு கொண்டாடிய மேதையாக புதுமைப்பித்தன் விளங்கினார். இவருடைய மிகச்சிறிய கதையான கட்டுக்கதை என்ற கதையை மொழிபெயர்த்துள்ளார். இக்கதை ஆங்கிலத்தில் Fable என்னும் பெயரில் வெளியானது. காப்கா எழுதிய கதைகளிலே மிகச்சிறியதாகும். இவரைப்போலவே பிரான்சின் புகழ்மிக்க சிறுகதை ஆசிரியரான மாப்பசானின் பைத்தியக்காரன் என்ற கதையையும் மொழிபெயர்த்துள்ளார்.

எட்கர் ஆலன் போ என்ற அமெரிக்க எழுத்தாளருடைய சாராய பீப்பாய் என்ற கதையையும் தமிழில் தந்துள்ளார். இவ்வளவு மொழிபெயர்ப்புகளைச் செய்த போதும் புதுமைப்பித்தனுடை அடையாளமாகிய மெல்லிய எள்ளல் இத்தகைய மொழி பெயர்ப்புகளில் காணப்படவில்லை என்பது ஒரு வாசகனாக உணர முடிகிறது. முப்பதுகளில் புதுமைப்பித்தன் தமிழ் அறிவுப்புலத்தில் மொழிபெயர்த்த பின்னரே பலர் மாப்பசானையும், பிரான்ஸ் காப்காவையும் படிக்க ஆரம்பித்தனர் என்பது புதுமைப்பித்தனின் முன்னத்தி எழுத்து ஏருக்குச் சான்று.

நிறைவுரை

சமீபத்தில் பாம்பே கிரானிக்கலைப் புரட்டிக் கொண்டிருந்தபோது என ஒரு கட்டுரையைத் தொடங்குகிறார் புதுமைப்பித்தன். அதில் அவர் அமெரிக்க எழுத்தாளர் லண்டன் எழுத்தாளரை உங்கள் நாவலாசிரியர்கள் நுனிபுல் மேயும் பேர்வழிகளாக இருக்கிறார்களே எனக் கேட்க அதற்கு இலண்டன் காரர் பிரிட்டிஷ் விமர்சகர்கள்தான் இந்த நிலைக்குக் காரணம் என்கிறார்.

விமர்சகர்கள்தான் கூர்மையான ஆழமான படைப்பாளனைத் தட்டி கொடுத்து மெருகேற்றக் கூடியவர்கள். அந்தப் பணியைத் தன் வாழ்நாள் முழுவதும் சமரம் இல்லாமல் மேற்கொண்டவர் புதுமைப்பித்தன். கல்கியின் வரலாற்று புதினங்களை தமிழுலகமே பாராட்டிய போதும் அவரை சிரத்தையான படைப்பாளியாக புதுமைப்பித்தன் அங்கரிக்கவே இல்லை. இத்தகைய கறாரான இலக்கிய கோட்பாடுகள் உள்ள புதுமைப்பித்தன் அயலக சிறுகதைகளைப் படித்தது மட்டுமல்லாமல் அவற்றை மொழிபெயர்த்து தமிழ்ச்சமூகத்தின் அறிவுதளத்தில் மொழிபெயர்ப்பு முறைமையை சரியான அரசியல் பார்வையோடு வளர்த்தவராகிறார்.

பயன்பட்ட நூல்கள்

- 1.இரா.வேங்கடாசலபதி,புதுமைப்பித்தன் கட்டுரைகள்,காலச்சுவடு பதிப்பகம்,சென்னை.
- 2.புதுமைப்பித்தன்,மொழிபெயர்ப்பு சிறுகதைகள், பூம்புகார் பதிப்பகம்,சென்னை,2016.
- 3.புதுமைப்பித்தன் (மொ.பெ) பலிபீடம், பூம்புகார் பதிப்பகம்,சென்னை,2016.
4. செஸ்.இராமகிருஷ்ணன்,புயல்காற்று,என்.சி.பி.எச்,சென்னை.2018.
- 5.பி.எஸ்.ராமையா, மணிக்கொடி காலம் , மணிவாசகர் பதிப்பகம்,சென்னை,1999.

வீவாத நோக்கில் வாடாமல்லிகை

த சக்திபிரந்தா

இளநிலை ஆய்வியல் நிறைஞர்
செல்லம்மாள் மகளிர் கல்லூரி
கிண்டி, சென்னை - 600 032.

முன்னுரை

“மங்கையின் மாங்கல்யம் மண்ணில் வீழ்ந்தால் அவளின் அடையாளம் எங்கே வீழ்கிறது” என்ற வைரமுத்துவின் வரிகளின்படி ஓர் விதவைப் பெண் தன் வாழ்வில் எதிர்கொள்ளும் இன்னல்களையும் மனக்குமுறல்களையும் படம்பிடித்து காட்டிய வண்ணம் “வாடாமல்லிகை” என்னும் சிறந்த சிறுகதையினை புதுமைப்பித்தன் படைத்துள்ளார். இச்சிறுகதையில் இடம்பெறும் முதன்மை கதாபாத்திரமான “சரசு” தன் மனதாலும் என்றுமே வாடாத மல்லிகையாக இருப்பதாலோ என்னவோ பித்தன் இச்சிறுகதைக்கு வாடாமல்லிகை என பெயரிட்டிருக்கலாம். இக்கட்டுரையின் கதாநாயகியான சரசுவை சமுதாயத்தின் பார்வையில் பார்க்கலாம்.

சிறுகதை அமைப்பு

வாடாமல்லிகை என்னும் சிறுகதை, சிறுகதைக்கே உரித்தான வடிவில் சிறப்புற அமைந்துள்ளது. சமுதாயத்தில் விதவைப் பெண்களுக்கே நிகழும் அவலங்களை தோலுரித்து காட்டும் வண்ணமும் அவள் தன் வாழ்வில் எதிர்கொள்ளும் இன்னல்களை சமுதாயத்திற்கு தெரிவிக்கும் விதமாக புனைபய்ப்பட்டிருக்கிறது இச்சிறுகதை.

ஒரு குறிப்பிட்ட வகுப்பினைச் சார்ந்த சரசு என்கின்ற இளம் விதவையின் நிலையினை ஓர் ஆண் கதாபாத்திரம் கூறிக்கொண்டு வரும் விதமாகவும் அவ்வாணை கதையின் முற்றுமாகவும் அமையும்படி ஆசிரியர் இச்சிறுகதையினை அமைத்துள்ளார்.

புதுமைப்பித்தன்

தமிழ் சிறுகதை உலகில் முடிகூடா மன்னனாக திகழ்ந்த இவர் கடலூர் மாவட்டம் திருப்பாதிரிப்புலியூரில் ஏப்ரல் 25 1906-ல் பிறந்தார். தமிழ் இலக்கியத்தில் மிகச்சிறந்த எழுத்தாளர்களுள் ஒருவர். கூரிய சமூகச் சிந்தனையும், இலக்கியச்சுவையும் இவருடைய படைப்புகளில் தனித்தன்மை வாய்ந்தனவாகும். தமிழ் இலக்கியத்தில் மிக அதிகமாக விவாதிக்கப்பட்டன இவருடைய படைப்புகள். இவர் வாழ்ந்த நெல்லையையும் சென்னையையும் மையமாகக் கொண்டே இவருடைய படைப்புகள் அமைந்தன.

இவர் எழுத்துப்பணியில் ஈடுபட்டது பதினைந்து ஆண்டுகளுக்கும் குறைவான ஆண்டுகளே தான். இவருடைய பெரும்பாலான கதாபாத்திரங்கள் நெல்லைத் தமிழில் பேசப்பட்டிருந்தன. சிக்கலுடைய செய்திகளை கூறும்பொழுது அவருடைய நடையில் நையாண்டி இணைந்து வருவது சிறப்பு. இவருடைய சொற்களில்

பேச்சுத்தமிழும் செந்தமிழும் இணைந்தே காணப்படும். இவருடைய எழுத்துக் காலத்தை “மணிக்கொடிகாலம்” என்றே கூறலாம்.

கதைக்கரு

சரசு என்ற கைம்பெண்ணின் வாழ்க்கையினை மையமாகக் கொண்டே இச்சிறுகதை அமைந்துள்ளது. சமுதாயத்தில் மூடநம்பிக்கை என்னும் போர்வையில் ஒளிந்துப் கொண்டு தன் முன்னோர்களின் சொற்களை பின்பற்றும் குடும்பத்தில் வளர்ந்த பதினேழு வயதான விதவைப்பெண் இச்சமுதாயத்தினால் உடலாலும், மனதாலும் படும் வேதனையினை விளக்கியுள்ளார். சில கருத்துக்களை மறைமுகமாகவும் தெளிவுபடுத்தியுள்ளார்.

ஆய்வியல் நோக்கில் “வாடாமல்லிகை”

சரசு என்பவள் பிராமண வகுப்பைச் சேர்ந்த மடந்தை. இச்சிறுகதையின் வாயிலாக குழந்தைத் திருமணம் என்னும் கொடுமைச் செயலினை வெளிப்படுத்தும் வகையில் அமைத்துள்ளார். தன் ஆசைகளும், கனவுகளும் தன் உணர்வுகளில் வெளிப்படும் வயதில் விதவை என்னும் இழிபெயருடன் வாழ்ந்துக் கொண்டிருக்கிறாள் அம்மடந்தை.

ஆண், பெண் இருவரையும் சரிநிகராகப் படைத்தான் இறைவன். ஓர் ஆண் திருமணம் செய்து பின்னாளில் அவன் மனைவி இறந்து விட்டால் மறுமணம். புதுமாப்பிள்ளை. ஆனால் திருமணம் செய்து வைத்து பின்னாளில் கணவன் இறந்தாலோ அவள் சமுதாயத்தினால் ஒதுக்கப்பட்டவள். இதனைப் பற்றி பாரதியார் தன் கும்மிப் பாடல் வழி கூறுவதாவது.

“கற்பு நிலையென்று சொல்ல வந்தால் இரு
கஷிக்கும் அ.துபொதுவில் வைப்போம்
வற்புறுத்திப் பெண்ணைக் கட்டிக்கொடுக்கும்

வழக்கத்தைத் தள்ளி மிதித்திடுவோம்” (கும்மி) – பாரதி

என்று ஆணும் பெண்ணும் கற்பில் சரிநிகர் கும்மி பாட்டு மூலம் கூறியுள்ளார்.

பெற்றோரினையும், புருஷனையும் முன்னோர்களையும் நம்பி வாழ்ந்துக் கொண்டிருக்கும் பெண்ணின் வாழ்வில் பெற்றோர் பார்த்து திருமணம் செய்து வைத்து திருமணத்தினால் பெறும் இன்பத்தினை வெறும் கிள்ளிக் கீரையாய் காண்பித்துவிட்டு கணவனை இறைவனடி அழைத்துக் கொண்டதனை எண்ணி அவள் பெற்ற துயரத்தினை இவ்வலகம் அறிந்திராது. கணவனே கதி என்று வாழ்ந்த பெண்ணின் வாழ்வில் இப்படிப்பட்ட சூழ்நிலை உருவாவதற்கு காரணம் அவள் பெற்ற வரமா? கணவனின் முன்னோர்களோ இப்போது அவள் கணவனுடன் இருக்கிறார்கள். இவள் நிலைக்குக் காரணம் சமுதாயமா? அல்ல இவ்விதமான மூடநம்பிக்கைகளைப் பின்பற்ற சொல்லும் முன்னோர்களா? இல்லை... முன்னோர்களின் அறிவுரையில் வளர்ந்த அப்பெண்ணேவா? சரசுவின் நிலையினைக் கண்டால் யாராயினும் மூடநம்பிக்கையினை எதிர்த்து தன் எண்ணப்படி வாழ்ந்திருந்தால் சமுதாயத்தின் முன்னிலையில் அவளோ...

இருபதாம் நூற்றாண்டில் இணையற்ற படைப்பாளி “பாவேந்தர்” பாரதிதாசன் கூறுகையில்,

நாதியற்றுக் கிடக்கும் வேரில் பழுத்த பலா

சோலையில் தனிமையில் முல்லைப்பூ
சோகத்தில் தவித்திடும் வெள்ளைப்பூ
மாலையில் மலராத மல்லிகைப்பூ
மன்மதவண்டில் தான் அந்தாதிப்பூ
மலரின் வாட்டம் எதனால்?
வசந்தம் விடை கொடுத்ததாளா? - இல்லை
வெளிச்சம் படாமல் இருட்டில் வைத்து பூட்டப்பட்டிருப்பதாலும்
.....

என்று பாரதிதாசன் விதவையின் நிலையினை தன் பாடல்வரிகள் மூலம் வெளிப்படுத்துகிறார்.

பிறந்ததில் இருந்து பெண்கள் அலங்காரம் செய்து பூ வைத்து பொட்டு வைத்துக்கொள்ள ஆசைக் கொள்வார்கள். ஆனால் பதினேழு வயதான சரசுவின் கணவன் இறந்துவிட்டார் என்பதற்காக வெள்ளை சேலை அணிந்துக் கொண்டு நடமாடுவது என்ன அவளுடைய விதியா? கணவனை இழந்தாலும் அவள் பாவை அல்ல: உயிருடன் இருக்கும் உணர்ச்சி கொண்ட பெண் என்பதை அவர்கள் எண்ணவில்லை.

‘அவரவருக்கு வந்தால்தான் வலி’ என்பது பொருத்தமான ஒன்றாக அமையும். இச்சிறுகதையில் இடம்பெறும் ஆணின் எண்ணோட்டத்தையும் அதன் பின்னால் தியாகி என்னும் போர்வையில் பெண்ணின் நிலையினை தன் சுயலாபத்திற்காக பயன்படுத்திக் கொள்ள நினைப்பவன். “நான் ஒரு ஹிந்துபெண்” என்று சரசு கூறுகையில் மதம் என்னும் கொடூரமாக விலங்கு அச்சமூகத்தினரிடையே ஒளிந்திருப்பதை கண்ணாடி முன் நிற்கும் பிம்பம் போல் நம்பலாம்.

ஓர் ஆண் ஒரு விதவைப் பெண்ணை திருமணம் செய்துக் கொள்ள நினைக்கிறான் என்றால் அதில் பல காரணம் பொதிந்திருக்கும். நூற்றிற்கு தொண்ணூறு சதவிகிதம் ஆண்கள் விதவைப் பெண்ணின் அன்பிற்காக திருமணம் செய்துக் கொள்ள நினைப்பதில்லை. விதவையை திருமணம் செய்தால் சமுதாயத்தில் பார்வையில் அவன் ஒரு தியாகி, உயர்ந்தவன் என்ற இப்பெருமை அவன் வாழ்க்கை முழுவதும்; சரசு அவனிடம் பணிந்தே வாழ வேண்டும் எந்தவித மறுமொழியும் துணிந்து பேசமுடியாது. வாழ்க்கை எந்தவித மறுமொழியும் துணிந்து பேசமுடியாது. வாழ்க்கை முழுவதும் அவன் அடிமையாகவே வாழ வேண்டும்.

ஆணின் தேவையினை பூர்த்தி செய்யும் பரத்தை அல்ல. உணர்ச்சியுள்ள பெண். நான் இயற்கையின் தேவையினை மட்டுமே நாடுகிறேன் என்று மறைமுகமாக தன் உணர்ச்சியினை வெளிப்படுத்திவிட்டாள். மறுநாள் இறந்துவிட்டாள்.

முடிவுரை

மூடநம்பிக்கையின் பிடியில் சிக்குண்டு கிடக்கும் ஒரு பெண்ணின் அவல நிலையினை சிறுகதையின் கருவாக வைத்து படைத்துள்ளது சிறப்பு. அவளுடைய இறப்பிற்கு காரணம் மூடர்கள் வாழும் அச்சமுதாயமே ஆகும். இவ்வணைத்து நிகழ்விற்கு மையமான சரசு என்றுமே அவள் மனதால் வாடாமல்லிகை.

புதுமைப்பித்தனும் புலம்பெயர் மக்கள் பதிவுகளும்

முனைவர் இரா செங்கொடி

உதவிப்பேராசிரியர்
தமிழ்த்துறை
சர் தியாகராயர் கல்லூரி
சென்னை - 600 021

“விமரிசகர்களுக்கு ஒரு வார்த்தை. வேதாந்திகள் கைக்குள் சிக்காத கடவுள் மாதிரிதான். நான் பிறப்பித்து விட்டவைகளும், அவை உங்கள் அளவு கோல்களுக்குள் அடைபடாதிருந்தால் நானும் பொறுப்பாளியல்ல நான் பிறப்பித்து விளையாட விட்டுள்ள ஜீவராசிகளும் பொறுப்பாளிகளல்ல உங்கள் அளவு கோல்களைத்தான் என் கதைகளின் அருகில் வைத்து அளந்து பார்த்துக் கொள்ளுகிறீர்கள் என்று உங்களுக்குச் சொல்லிவிட விரும்புகின்றேன்.”

நிச்சயமாக புதுமைப்பித்தன் பிறப்பித்தவற்றுள் ‘துன்பக்கேணி’ என்னும் சிறுகதையை என்னுடைய அளவு கோலில் அளவிட முயற்சித்தேன். பெண்ணிய இலக்கியம், தலித் இலக்கியம், பின் நவீனத்துவம் என்னும் எந்த அளவு கோலுக்குள்ளும் புதுமைப்பித்தனின் ‘துன்பக்கேணி’யை அடக்கிப் பார்க்க முடியவில்லை.

19ம் நூற்றாண்டில் திருநெல்வேலி மாவட்டத்தின் ஒரு சிறிய கிராமத்தில் சமூகப் பொருளாதார ஏற்றத்தாழ்வுகள், அதன் விளைவானப் புலம்பெயர்வு, அதில் ஒரு பெண் எதிர் கொள்ளுகின்ற போராட்டங்கள் என ‘துன்பக்கேணி’ ஆரம்பம் முதல் முடிவு வரை அள்ள அள்ளக் குறையாத துன்பம் நிறைந்த கேணியாகவே நகர்கின்றது.

இக்கதையின் நிகழ்விடமாகிய வாசவன்பட்டி என்னும் சிற்றூரின் அமைப்பு, அங்கு நிலவும் வறுமை, அம்மக்களிடையே காணப்படும் சாதியப் பொருளாதார ஏற்றத்தாழ்வுகள், தாழ்த்தப்பட்ட சாதியினர் குறிப்பாக கீழ்சாதிப் பெண்கள், குழந்தைகள் மீதான மேல்சாதியினரின் பார்வை ஆகியவற்றைத் தனக்கேயுரிய நையாண்டித்தனத்துடன் படம்பிடித்துக் காட்டுகின்றார்.

வறுமைக்கு ஆட்பட்டு பண்ணையிடம் வேலையாட்களாக பணி செய்யும் தாழ்த்தப்பட்ட சமூகத்தைச் சேர்ந்த வெள்ளையன், மருதி தம்பதிகளின் வாழ்க்கையில் பண்ணையிடம் பெற்ற இருநூறு ரூபாய் கடனை அடைக்க முடியாமல் திருட்டுப் பட்டம் சுமத்தப்பட்டு வெள்ளையன் சிறைக்குச் செல்கின்றான். அதனைத் தொடர்ந்து இரண்டு மாத கர்ப்பினியாக தனிமரம் ஆக்கப்பட்ட மருதி இச்சமுதாயத்தில் இருத்தலுக்கான வாழ்க்கைப் பயணத்தில் பல்வேறு இடர்ப்பாடுகளைச் சந்திக்கின்றாள். வறுமையிலிருந்து தப்பிப்பதற்காகவும், திரும்பிப் பொருளோடு வந்து வெள்ளையனோடு வாழ்க்கையைத் தொடரலாம் என்னும்

கனவோடு தன் தாயையும் அழைத்துக் கொண்டு இலங்கை மலைத் தோட்டத்தில் வேலைக்குச் செல்கின்றாள்.

சாதிச்சண்டை, வழக்கு, வறுமை, குடும்பப் பிரச்சனை போன்ற சிக்கல்களில் மாட்டிக் கொண்டு தவிப்பவர்களை குறிவைத்து ஆசை வார்த்தைக் கூறி இலங்கையின் தேயிலைத் தோட்டத்திற்கு அழைத்துச் செல்லும் கங்காணியின் தூண்டிலுக்கு மருதியும், அவளுடைய தாயும் இரையாகின்றனர்.

ஸி.வி. வேலுப்பிள்ளை தனது ‘நாடற்றவர் கதை’ என்னும் நூலில் குறிப்பிடுவது போல “கண்டிச் சீமையிலே கோப்பித்தாரில், தேங்காயும் மாசியும் விளைகிறது. ஆற்று மண்ணில் தங்கம் விளைகிறது. காது நிறைய நகை போடலாம். இடுப்பு நிறைய சேலை கட்டலாம்” எனும் வழக்கமாக கங்காணியின் மகுடிக்கு மருதியும் அவள் தாயும் மயங்கினர்.

மருதியின் தேயிலைத் தோட்டக் கனவும் அங்கு வரும்வரை இனிமையாகவே இருந்தது. வாசவன்பட்டியை அறிமுகப்படுத்தியது போலவே புதுமைப்பித்தன் தேயிலைத் தோட்டம், மருத்துவமனை, கருப்பு அதிகாரிகளின் குடியிருப்புகள், கோழிக்கூடுகள் மாதிரியான கூலிகளின் காறைக் குடிசைகள் ஆகியவற்றை அங்கு நிலவும் ஏற்றத்தாழ்வு, ஆதிக்க அடக்குமுறை ஆகியவற்றோடு காட்சிப்படுத்துகின்றார்.

19ம் நூற்றாண்டில் ஆங்கிலேயர்களின் அதிகாரத்துக்குட்பட்ட தேயிலைத் தோட்டம், அங்கு கூலிகளாகப் பணிபுரியும் தமிழ் மக்கள், அம்மக்கள் சந்திக்கின்ற உழைப்புக்கேற்ற ஊதியமின்மை, சுகாதாரமின்மை, உயிர்பாதுகாப்பின்மை, வன்கொடுமை, உழைப்புச் சுரண்டல் இதிலிருந்து மீண்டு தாயகம் செல்லவும் வழியின்மை ஆகிய அனைத்து வரலாற்று நிகழ்வுகளையும் துன்பக்கேணி சிறுகதையில் விவரிக்கின்றார்.

இன்று புலம்பெயர்ந்தோர் இலக்கியத்தில் பல படைப்புகள் வெளிவந்திருப்பினும், பாரதியின் கரும்புத் தோட்டத்தில் என்னும் கவிதை பீஜித்தீவில் கரும்புத் தோட்டத் தொழிலாளர்களாக அழைத்துச் செல்லப்பட்ட பெண் தொழிலாளர்களின் அவலக் குரலாக ஒலிக்கிறது.

“நாட்டை நினைப்பாரோ? எந்த
நாளினிப் போயதைக் காண்பதென்றே
அன்னை வீட்டை நினைப்பாரோ
அவர் விம்மி விம்மி விம்மி
அழுங்குரல் கேட்டிருப்பாய் காற்றே
துன்பக் கேணியிலே எங்கள் பெண்கள்
அழுத சொல் மீண்டும் உரையாபோ?”

இவ்வாறாக பாரதியின் கவிதையில் காணப்படும் ‘துன்பக்கேணி’ என்னும் சொல்லே இச்சிறுகதையின் தலைப்பாக உள்ளது ஒப்பு நோக்கத்தக்கது.

“வினைநவில் யானை விற்போர் தொண்டையர்! மழை மருள் பல்தோல் மாவண் தோழர்! சேண்பரல் முரம்பின் ஈரம்படைக் கொங்கர்! ஒளிறு வாட்தானைக் கொற்றச் செழியர்! இவர்களின் கொடிவழில் வந்தோரெல்லாம் இப்பொழுது எங்கே என்ன செய்து கொண்டிருக்கிறார்கள்?

-மலேசியாவில் ரப்பர் வடிக்கிறார்கள்
-இலங்கையில் தேயிலைக் கிள்ளுகிறார்கள்
-பர்மாவில் மூட்டைத் தூக்குகிறார்கள்
-கயானாவில் கரும்பு வெட்டுகிறார்கள்
-பாரதக்கண்டம் எங்கும் பரவி பிச்சை எடுக்கிறார்கள்”

என தனது புயலிலே ஒரு தோணி நாவலில் பதிவு செய்துள்ளார் ப.சிங்காரம்.

கூலிகளாக அழைத்துச் செல்லப்பட்ட தமிழர்களை துரைமார்கள் புரிந்து கொள்வதற்காகவும், மேற்பார்வை செய்வதற்காகவும் ‘கூலித்தமிழ்’ என்னும் தமிழ் வழிகாட்டி உருவாக்கப்பட்டது. தேயிலைத் தோட்டத் தொழிலாளர்களை அனைத்து வகையிலும் ஏமாற்றுவதற்கும், துன்புறுத்துவதற்கும், தவறாகப் பயன்படுத்துவதற்கும் உரிய அனைத்து முறைகளையும் துரைமார் முதல் கங்காணி வரை அறிந்தே இருந்தனர்.

இதன் வாயிலாக உடல் உழைப்புச் சுரண்டல்தாண்டி பெருமளவு பெண்கள் பாலியல் சுரண்டலுக்கும் ஆளாக்கப்பட்டனர். ஸ்டோர் மேனேஜரால் பாலியல் சுரண்டலுக்கு ஆளாக்கப்பட்ட மருதி தொடர்ந்து வெள்ளைத்துரையின் பாலியல் சுரண்டலுக்கும் ஆளாகி பரங்கிப்புண், காசநோய் போன்ற நோய்களுக்கும் ஆளாகின்றாள்.

தேயிலைத் தோட்டத்தில் மலேரியா நோய் கொத்துக் கொத்தாக தோட்டத் தொழிலாளர்களைக் கொல்லும் நோயாக இருந்துள்ளது. இதனை “தேயிலை பூக்க ஆரம்பித்துவிட்டது என்றால் மலேரியா தேவதைக்குப் பசி என்று அர்த்தம். எண்ணிக்கையில்லாமல் பிறக்கும் மலேரியா கொசுக்களைப் போல கூலிகளும் மடிவார்கள். அங்கே பல காலம் தங்கிப் பழகிப் போன கூலிக்காரர்களைப் புலி அடித்தித் தின்றால் அதற்கும் மலேரியாக் காய்ச்சல் வந்து விடும்” என்று புதுமைப்பித்தன் கூறுவதன் வாயிலாக தேயிலைத் தோட்டக் கூலிகளிடையே காணப்பட்ட மலேரியா நோயின் கொடூரத்தைப் புலப்படுத்துகிறார். இந்நோய்க்கு ஆட்பட்டு மருதியின் தாயும் இறந்து விடுகின்றாள்.

நோயால் பாதிக்கப்பட்ட தோட்டத் தொழிலாளர்களளை வெள்ளையர்களும், கங்காணிகளும் நடத்திய விதத்தை ‘கூலித்தமிழ்’ என்னும் நூலின் ஆசிரியர் மு. நித்தியானந்தன் பின்வருமாறு விவரிக்கின்றார்.

“ஒரு தொழிலாளி சுகமில்லாமல் படுத்து விட்டான் என்றால், கோப்பித் தோட்டம் அதோகதிதான். தோட்டங்களிலிருந்து ஆஸ்பத்திரிகள் இருபது மைல் தொலைவில் அமைந்திருந்தன. மருத்துவம் பற்றி எதுவுமே அறியாத பல துரைமார் பிழையான மருந்துகளைக் கொடுத்து, பல தொழிலாளர்களைக் கொன்றிருக்கிறார்கள். தோட்டக் கூலிகளுக்குச் சுகமில்லாமல் போய்விட்டால், அவர்களுக்கு மருந்து கொடுப்பதென்பது பல தோட்டத் துரைமாருக்குச் சுவாரஸ்யமான ஜோக்காக இருந்திருக்கிறது.”

இச்சூழலில் சிறையிலிருந்து வெளிவந்த வெள்ளையன் மருதியை சந்திக்கும் பொழுது மருதி தன்னுடைய குழந்தை வெள்ளச்சியை வெள்ளையனிடம் ஒப்படைத்து விட்டு தனக்கிருக்கும் பரங்கிப் புண் காரணமாக அவனோடு செல்ல மறுக்கின்றாள். மருதியின் உடலில் காணப்படும் பரங்கிப் புண்ணால் அக்குழந்தை தனக்குப்

பிறந்துதுதானா என வெள்ளையன் சந்தேகப்படுவதன் வாயிலாக ஆண்களிடையே காணப்படும் ஆணாதிக்கப்போக்கை புதுமைப்பித்தன் வெளிப்படுத்துகிறார்.

நோயின் காரணமாக தேயிலைத் தோட்டத்திலிருந்து திருப்பி அனுப்பப்படும் மருதி தன் சொந்த கிராமத்திற்கே சென்று தன் குழந்தையை சந்திக்க முற்படும் போது வெள்ளையனுக்கு இரண்டாம் திருமணம் நடைபெற்றதும், தன்னுடைய குழந்தை வெள்ளச்சி துன்புறுத்தலுக்கு உள்ளாவதும் தெரிந்து மீண்டும் கங்காணி சுப்பனுடன் தேயிலைத் தோட்டத்திற்கே வந்து அவனுடனேயே வாழ்ந்து தனது மகளை வளர்த்து ஆளாக்குகின்றாள். இறுதியாக தன்னுடைய மகளும் ஸ்டோர் மேனேஜரால் பாலியல் வன்புணர்வுக்கு ஆளாகும் சூழலில் மருதி அவனைக் கொலை செய்வதாக கதை நிறைவடைகின்றது.

இச்சிறுகதையின் வாயிலாக புதுமைப்பித்தன் 19ஆம் நூற்றாண்டில் தமிழகத்தில் நிலவிய சமூகச் சிக்கல்கள், தேயிலைத் தோட்டங்களில் நடைபெற்ற கொடுமைகள் குறிப்பாக பெண்களுக்கு எதிரான சுரண்டல்களை மருதி, வெள்ளச்சி பாத்திரங்களின் வாயிலாக வெளிப்படுத்தியுள்ளார்.

தாழ்த்தப்பட்ட சமூகத்தைச் சார்ந்தப் பெண்கள் உடல், உள ரீதியான தாக்குதலுக்கு உள்ளாவதை வெள்ளையன் காணமற் போனதற்காக வாசவன்பட்டியில் தலையாரியிடம் அடி, உதை வாங்குவது தேயிலைத் தோட்டத்தில் கங்காணியிடம் அடி வாங்குவது ஆகிய இடங்களில் வெளிப்படுத்தியுள்ளார்.

இச்சிறுகதை குறித்து எதிர்மறையான விமர்சனங்கள் எழுந்துள்ளன. கீழ்சாதிப் பெண்களை கொச்சைப்படுத்துவதாக ஒரு வாதம் முன் வைக்கப்பட்டுள்ளது. ஆனால் மருதியின் பாத்திரப் படைப்பு இச்சமூகம் ஒட்டு மொத்தமாக அனைத்து நிலையிலும் தனக்கு எதிராக நின்ற போதிலும் கடைசி வரைப் போராடி பெண்மீதான (வெள்ளச்சி) பாலியல் சுரண்டலை எதிர்த்து வெற்றிகண்ட பெண்ணாகவே படைக்கப்பட்டுள்ளாள். சந்தர்ப்ப சூழல்களால் ஏற்படும் அவமானங்களுக்கும், சமூகத்தின் கேலிப் பேச்சுகளையும் தாங்கிக் கொள்ள இயலாமல் தற்கொலை செய்து கொள்ளும் பெண்களுக்கிடையில் அனைத்தையும் இழந்த நிலையிலும், உழைப்பு பாலியல் சுரண்டலுக்கு உட்பட்ட நிலையிலும் தொடர்ந்து போராடி வெற்றிகண்ட மருதி உயர்வான பாத்திரப்படைப்பாகும்.

தேயிலைத் தோட்டத் தொழிலாளர்களின் துயரங்களை அடிப்படையாக வைத்து ஹெச்.டேனியலின் எரியும் பனிக்காடு முதற்கொண்டு பல்வேறு படைப்புகள் வெளிவந்திருப்பினும் இலங்கையின் தேயிலைத் தோட்டத்தில் தமிழர்கள் இன்னலுக்குள்ளான அதே நேரத்தில் வெளிவந்த துன்பக்கேணி நல்ல சிறுகதை மட்டுமல்ல வரலாற்று ஆவணமாகும்.

உசாத்துணை நூல்கள் :

1. புதுமைப்பித்தன், 1988, புதுமைப்பித்தன் படைப்புகள்.
2. நித்தியானந்தன், மு. 2014, கூலித்தமிழ்.
3. வேலுப்பிள்ளை, ஸி.வி.1987, நாடற்றவர் கதை.
4. சிங்காரம், ப.2018, புயலிலே ஒரு தோணி.

புதுமைப்பித்தனின் சாமியாரும் குழந்தையும் சீடையும் ~ ஒரு தீர்மானம்

ர தமிழ்

*இளங்கலை இரண்டாமாண்டு தமிழியல்
செல்லம்மாள் மகளிர் கல்லூரி
கிண்டி, சென்னை-600 032*

முன்னுரை

“சிறுகதை மன்னன்” என போற்றப்படும் மாபெரும் மனிதராக திகழ்பவர் புதுமைப்பித்தன் அவர்கள். இவரின் எழுத்துகள் பேனாவின் முள்ளோ? இல்லை விரல்களின் விந்தையோ? எனத் தெரியவில்லை. இவரது ஒவ்வொரு வரிகளும் வைரங்களாய் மின்னுகின்ற அர்த்தங்களுடன் காணப்படுகின்றன. இவர் பேசாத துறையும் இல்லை, பேசாத பிரச்சனைகளும் இல்லை என்பதை இவரது கதைகளின் மூலம் அறியலாம். இவைகளை வெறும் கதையென்று பார்க்காமல், ‘நம் சமூகத்திற்கு தேவையான இன்றியமையாத ஒன்று’ என உற்று நோக்கிப் பார்த்தால் அறிந்து கொள்ளலாம். அதனடிப்படையில் குழந்தையும் சாமியாரும் சீடையும் என்ற கதையில் இவர் எடுத்துக்கொண்ட பிரச்சனையை எவ்விதம் தன் படைப்பில் தந்துள்ளார் என்பதை இக்கட்டுரையின் மூலம் அறியலாம்.

தத்துவம் வாய்ந்தவை

“மனிதன் கடவுளைப் படைத்தான். கடவுள் மனிதனை
சிருஷ்டிக்க ஆரம்பித்தான்”

என்ற முதலிரண்டு வரிகளிலேயே, இந்த சமுதாயத்தில் காணப்படுகின்ற மிகப்பெரிய பிரச்சனை “கடவுள் என்ற பெயரில் நடந்துகொண்டிருக்கும் செயல்களைத்” தெள்ளத் தெளிவாகக் கூறுகிறார்.

“சுடுகாடு என்ற ரணசிகிச்சை டாக்டர் வாழ்க்கை என்ற
நோயாளிக்கு மிக அவசியம்”

என்ற வரிகளின் மூலம் மனிதர்களாகிய ஒவ்வொருவரும் தன்னுடைய வாழ்க்கையில் நோயை சுமந்து கொண்டு தான் வாழ்கிறார்கள். எவ்வாறு வாழ்ந்திருப்பினும் சுடுகாடு செல்வது உறுதி. எப்படியிருந்தாலும் மனிதர்கள் இறக்கத்தான் போகிறார்கள் என்ற தத்துவத்தை இந்தக் கதையைத் தொடங்குவதற்காக இவ்வூர் மக்கள் எவ்வாறு இறக்கின்றனர் எனத் தெரியுமா? என சிந்திக்கும் வகையில் இவ்வரிகள் இடம்பெறுகின்றன.

குறியீட்டு உத்தி

“குண்டுக்கல் மாதிரி ஒரு குன்று. செங்குத்தான
வானத்தின் சிவப்பு கோரச் சிரிப்பை தாங்குவது

போலப் படுத்திருந்தது.”

இவ்வரிகளில் குண்டுக்கல் போன்று சிறிய வடிவில் இருப்பதைப் போலத்தான் அரசு ஊழியர்களுக்கும், அரசியல் வாதிகளுக்கும் அவ்வூர் காட்சியளிக்கிறது. இயற்கையால் உருவான அவ்வூரில் வந்து கொண்டிருந்த வெள்ளத்தை தெத்துக்குத்தான வானத்தின் சிரிப்பு என்கிறார். அந்த வெள்ளமானது அவ்வூரை மூழ்கிக் கொண்டு செல்லும்போது, அவ்வூர் நிலங்கள் வெள்ளத்தைத் தாங்குவதை கோரச்சிரிப்பை தாங்குவது போல என ஒவ்வொரு வரிக்கும் குறியீட்டு உத்தியைப் பயன்படுத்துகிறார்.

நகைச்சுவை

“சிந்து பூந்துறை என்ற ஊர். இப்பொழுது பூ சிந்துவதற்கு அங்கு மரம் இருக்கிறது. அதைப்போல எண்ணக் குலையையும் ஏமாற்றத்தையும் சிந்த 1000 இதயங்கள் துடிக்கின்றன.”

என சிந்துபூந்துறை என்ற சொல்லை வைத்தே நகைச்சுவையாக, அவ்வூர் மக்களின் நிலையையும் தெளிவாக விவரித்துள்ளார். “பொய்ப்பல் கட்டிக்கொண்டால் எப்படியும் கிழவன் தானே” என்ற வரியில், உடைந்த அணைகளை மீண்டும் கட்டினாலும் அது சரியான முறையில் கட்டப்படாததனால் தான் மீண்டும் வெள்ளம் வந்துள்ளது. எனவே அரசை நோக்கிக் கேட்கும் வகையிலும் நகைச்சுவை எனக் கூற முடியாமல் உண்மையான நிலையைக் கூறி அரசையே நகைச்சுவையாக மாற்றுகிறார்.

சமூகத்தின் நிலை

வாலிபம், நிலை, அழகு, நம்பிக்கை இவற்றையெல்லாம் திரட்டிய ஒரு கற்சிலை. இருட்டில் மினுக்கும் கோயில்.”

வாலிபமும் வலிமையும், அழகும், நம்பிக்கையும் அவர்களால் உருவாக்கப்பட்ட ஒரு கற்சிலைக்கு இருக்கிறது. எனினும் வலிமையுடனும், அழகுடனும், வாழ அவர்களாளேயே அவர்களுக்குத் தேவையான அணை ஒன்றைக் கட்டிக் கொள்ள வேண்டும் என்ற எண்ணம் தோன்றாததன் அறியாமையை இவ்வரிகளின் மூலம் விளக்குகிறார். அந்த அறியாமையைக் கூட அவர் நேரடியாகக் கூறாமல், இயற்கை வருணனை கூறுவதைப் போல் கூறுகிறார். சிலர் அப்படியென்றால் நீங்கள் முருகன் கோயில் கட்டியது தவறென சொல்லுகிறீர்களா? எனக் கேட்கலாம். ஆனால்,

ஆலயம் பதினாறாயிரம் அமைப்பதைவிட பாதிப்பில்லாமல் வாழ அணை கட்டலாம். என்ற கருத்தே அவரிடம் நிலவியிருக்க வேண்டும். நம்பிக்கையும் வலிமையும் கூட சாமியாரின் முதுகுப் புறத்தில் இருப்பதாக அவர் கூறுவது, நேரடியாகவே மக்களின் மனங்களில் நம்பிக்கை இல்லை எனத் தெளிவாகக் கூறுகிறார்.

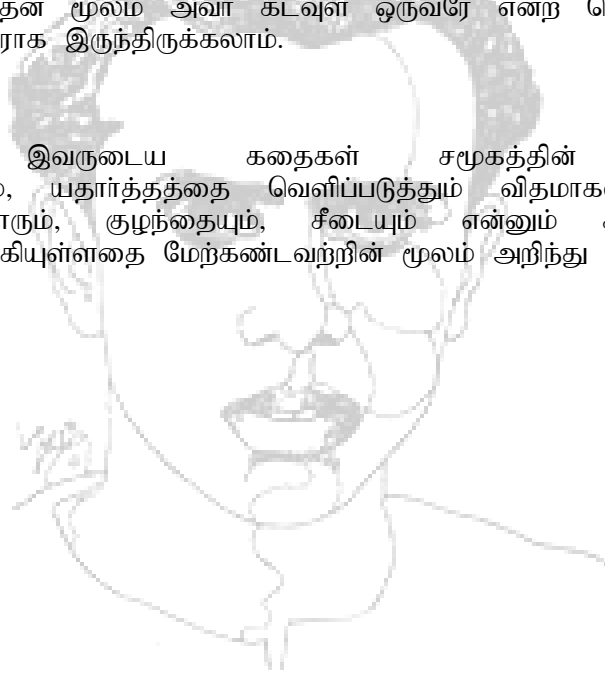
“சாமியார் வெள்ளத்தைப் பார்க்கிறார். வெள்ளம் இருவரையும் கவனிக்கவில்லை.” என்ற வரிகளில் இயற்கையைப் பார்த்துவிட்டு, இயற்கைச் சீற்றத்திலிருந்து நாம் தான் நம்மைக் காப்பாற்றிக் கொள்ள வேண்டும். இயற்கைக்கு என்ன தெரியும்? மனிதர் வாழும் இடம்? வாழாத இடமென்று என்பதை தனது நடையில் அழகாக சிந்திக்க வைக்கிறார்.

“மனிதன் நல்லவன் தான்” என்ற தொடரில் வஞ்சப்புக் கழ்ச்சி அணியைப் பயன்படுத்தி உள்ளார். இயற்கையைத் தொல்லை செய்யாமல் இருந்தால், அதுவும் வெள்ளமாக வந்து நம்மைத் தொந்தரவு செய்யாது என ஒரு பத்தியிலும், அடுத்த பத்தியில் மனிதனும் என்னதான் செய்ய முடியும்? “மக்கள் தொகையை” அதிகரிக்கிறோம் என்று அவர்களுக்கு தெரிவதில்லை என்பதைத்தான் எதார்த்தமாக, சிருஷ்டித் தொழிலை நடத்துகிறவனுக்கு அறிவு அவசியம் என்று அப்போது அவனுக்குத் தெரியாது. இப்பொழுது அவஸ்தைப்படுகிறான். அகற்காக அவனைக் குற்றம் சொல்ல முடியுமா? என்கிறார்.

மனிதன் தன் திறமையை அறிந்து கொள்ளாமல் செய்த பிசகுக்கு கடவுள் என்று பெயர் என தன்னுடைய நடையிலேயே உண்மையைக் கூறுகிறார். மேலும், மனிதனுக்கு அழிக்கத் தெரியாது என்பதால் அழியும் வரை காத்திருக்கிறான் என்ற தொடரைத் தொடர்ந்து, “துரு துருத்த கைகள் அதனால் தான் பிசகுகளின் உற்பத்திக்கு கணக்கு வரம்பை மீறுகிறது” என்ற வரிகளில் பல கடவுள்களை உருவாக்கிக் கொண்டு கடவுள் என்ற பெயரில் பல மனிதர்களை ஏமாற்றுகிறார்கள் என்பதைத் தெரிவிக்கிறார். இதன் மூலம் அவர் கடவுள் ஒருவரே என்ற கொள்கையைக் கூட பின்பற்றக் கூடியவராக இருந்திருக்கலாம்.

முடிவுரை

இவ்வாறு இவருடைய கதைகள் சமூகத்தின் பிரச்சினைகளை பேசக்கூடியதாகவும், யதார்த்தத்தை வெளிப்படுத்தும் விதமாகவும் அமைகின்றன என்பதை சாமியாரும், குழந்தையும், சீடையும் என்னும் சிறுகதையின் பல பகுதிகளில் விளக்கியுள்ளதை மேற்கண்டவற்றின் மூலம் அறிந்து கொள்ளமுடிகிறது.

புதுமைப்பித்தன் சிறுகதையில் வெளிப்படும் தனிமனித மனப் போராட்டம்

வே கல்பனா

முனைவர் பட்ட ஆய்வாளர்,
தமிழ்த்துறை,
எத்திராஜ் மகளிர் கல்லூரி, சென்னை -600 008

“அனுபவத்தில் சிறந்த ஆசனும் இல்லை” என்னும் பழமொழிக்கு ஏற்ப சிறுகதைகள் மனித சமுதாயத்திற்கு தேவைப்படும் அனுபவங்களைக் காலத்திற்கு ஏற்றார் போல் வழங்கிவரும் ஆசனாகவே திகழ்கின்றன. அவ்வகையில் சிறுகதை ஆசிரியர்கள் தாம் கண்டு கேட்டது மட்டுமின்றிக் காணாததையும் கற்பனையில் கண்டு, அக்கற்பனைக்கு உயிருட்டும் வகையில் கதையை மெருகூட்டுகிறார்கள். பெரும்பாலும் இலக்கியங்கள் சமுதாயத்தைப் பிரதிபலிக்கும் கண்ணாடியே என்கிறோம். சிறுகதைகளும் இதற்கு விதிவிலக்கல்ல. ஆசிரியர் தன்னைக் சுற்றி நடக்கும் நிகழ்ச்சிகளைக் கூர்ந்து கவனித்து அவற்றைக் கதைப்படுத்துகிறார். அந்நோக்கில் இங்கு புதுமைப்பித்தன் அவர்களில் கதைகளில் காணலாகும் தனிமனித மனப் போராட்டம் சார்ந்த சில கதைகளைப் பற்றி ஆய்வதே இக்கட்டுரையின் நோக்கமாகும்.

சிறுகதை விளக்கம்

சிறுகதை ஆற்றல் மிக்கதோர் இலக்கிய வடிவமாகத் திகழ்கிறது. மேலை நாட்டினர் தொடர்பால் ஏற்பட்ட இலக்கிய மறுமலர்ச்சியின் விளைவாகத் தமிழுக்குக் கிடைத்த புதிய இலக்கிய வடிவம் சிறுகதை. வளருந்தமிழ் இலக்கியத்தில் அது முக்கிய இடத்தைப் பெற்றுவருகிறது. இதனையே தொல்காப்பியர்,

“பொருளோடுபுணராப் பொய்மொழியானும்
பொருளோடுபுணர்ந்தநகைமொழியானும்” (தொல்.பொருள். நூ.475)

என்னும் நூற்பா உரைநடைவகையாகிய சிறுகதையைக் குறிக்கிறது.

‘ஒரு தடைவை அமர்ந்து ஒரே மூச்சில் படித்து முடிக்கக் கூடிய ஒரு நிகழ்ச்சியாக இருக்கவேண்டும்’, ‘மனித வாழ்வின் ஒரு சிறுபகுதியாக அதன் கரு அமைய வேண்டும்’ அது ‘மைக்ராஸ்கோப்’ போன்று வாழ்வு முழுவதையும் பெரிதாக்கிக் காட்டவேண்டும். ‘கதையின் முதல் வரியே நம் கவனத்தைக் கவர்ந்திழுத்திட வேண்டும்’ அதில் பயனற்ற ஒரு சொல் கூட இருத்தலாகாது என்று மது ச விமலானந்தம் அவர்கள் தமிழ் இலக்கிய வரலாற்று களஞ்சியம் என்னும் புத்தகத்தில் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

சிறுகதை முன்னோடிகள்

தமிழில் சிறுகதைகள் இருபதாம் நூற்றாண்டில்தான் தோன்றின. ஆயினும் பதினெட்டாம் நூற்றாண்டில் வீரமாமுனிவர் எழுதிய பரமார்த்த குரு கதையும்,

வீராசாமி செட்டியார் இயற்றிய விநோதரச மஞ்சரியும், தாண்டவராய முதலியார் மொழிபெயர்த்த பஞ்சதந்திரக் கதைகளும் சிறுகதைகளின் தொகுப்புகளே. இவைகளே சிறுகதையின் தோற்றத்திற்கு அடிப்படையாக அமைந்தவை எனலாம்.

தனிமனிதனின் மனப் போராட்டம்

தனிமனிதனின் மனப் போராட்டங்களைச் சித்தரிக்கும் சிறுகதைகள் தனிமனிதச் சிக்கலுக்கு உரியனவாகின்றன. இத்தகைய சிறுகதைகளில் நிகழ்ச்சிகளும், பாத்திரங்களும் ஒன்றோடொன்று கலப்பதில்லை. ஒருபாத்திரம் அல்லது ஒரு சூழ்நிலையை மையமாக வைத்தே மனப் போராட்டங்களைச் சித்தரிக்கப்படுகின்றன. இவ்வணர்ச்சிகளின் வெளிப்பாடு தனிமனிதச் சிக்கலுக்கு உரியதாகிறது.

சிறுகதை “வழி”

இக்கதையில் வரும் அலமி கணவனை இழந்த பெண். “தன்னருகில் இருந்த ஒன்றை விளக்கைச் சற்று தூண்டினாள். உடல் வியர்க்கிறது. தேகம், என்னமோ ஒருமாதிரியாக சொல்ல முடியாத படி தவித்தது. அவள் விதவை” என்று புதுமைப்பித்தன் அவர்கள் திருமணத்திற்கு பிறகு கணவனை இழந்த பெண்ணிற்கு உறக்கமும், துன்பமே என்பதை அவளின் தவிப்பின் மூலம் வெளிப்படுத்துகிறார்.

“மரண தண்டனையனுபவிக்கும் ஒருவன் சார்லி சாப்ளின் சினிமாப்படத்தை அனுபவிக்க முடியுமா?” என்ற கேள்வியின் மூலம் அந்த பெண்ணுக்கு தேவை அனுதாபம் அல்ல அறவணைப்பு என்பதை நகைச்சுவையுடன் வெளிப்படுத்துகிறார்.

“அசட்டுத்தனமாகத் தலையாணைக் கடியில் வைத்திருந்த கொத்துச் சாவியில் இருந்த முள்வாங்கி முனை விரென்று மார்பில் நுழைந்துவிட்டது” என்பதன் மூலமாக ஆசிரியர் அந்தகாயம் அவளுக்கு வலியாக இருந்தாலும் அவளின் மனவலியைக் குறைத்ததாகவும், இரத்தப் போக்கால் அவள் தலை கீழே விழுந்ததாகவும் தன்னைப் படைத்த பிரம்மாவிடம் இதைக் கூறிவிடுங்கள் என்று அவள் இறப்பதாக கதை முடிக்கிறார் ஆசிரியர். இதன் மூலமாக கணவனை இழந்த பெண்கள் சமுதாயத்தின் பேச்சுக்கு பயந்து நரகத்தில் வாழ்ந்து இறப்பதாக மனப் போராட்டத்திற்கு உள்ளாவதை வெளிப்படுத்துகிறது.

சிறுகதை “ஆண்மை”

இச்சிறுகதை இருபதாம் நூற்றாண்டில் காணப்பட்ட பாலிய வயது திருமணத்தைப் பற்றியது. “தங்கள் நாலு வயதுக் குழந்தை சீமாச்சமேல் என்று பட்டது பிறகு என்ன? பெண் கிடைக்காமலா போய்விடும்? ஆத்தூர்ப் பண்ணை ஐயர் மகள் ருக்மணிக்கு இரண்டு வயது” என்பதன் மூலமாக இக்கதையில் வரும் ஸ்ரீனிவாசனுக்கும், ஆத்தூர் பண்ணை ஐயர் மகள் ருக்மணிக்கும் பாலிய வயதில் திருமணம் ஆனதையும், தான் யார் என்று அறியாத வயதில் செய்யப்பட்ட திருமணத்தில் சீரவருசை என்ற பெயரில் இருவீட்டரின் மனப் போராட்டத்தில், திருமண வயது அடைந்த சீமாவின் மனதையும், ருக்மணியின் மனதையும் இருவீட்டரும் புரிந்து கொள்ளவில்லை. சீமாவும் படித்தவன் அல்லவா, தந்தைசொல் மிக்க மந்திரம் அல்ல என்பதை அறிந்து தந்தையின் பேச்சுக்கு மறுபேச்சு பேசவில்லை என்றாலும் அவனுடைய மனம் எப்பொழுதும் ருக்மணியையே நினைத்துக் கொண்டு இருந்தது. “பாவம் ருக்மணி என்ன செய்வாள், என்று தனக்கு

ருக்மணி கடிதம் எழுதினால், கதைகளில் வருவதைப் போல அவளைச் சென்று சந்திக்க வேண்டும் அவளுடன் வாழவேண்டும் என்றும், தந்தையின் சொல் கேட்டு வேறு திருமணம் செய்துகொள்ள கூடாது என்ற முடிவில் சீமா இருந்தான்.” இவ்வாறு ஆசிரியர் சீமா, ருக்மணி இருவருக்கிடையே நடைபெறும் மனக்குழப்பங்கள் சார்ந்த அன்பு காலந்த உரையாடல்களுடன் கதையை நகரச் செய்கின்றார்.

“எதிரே ஒருபெண் வருகிறாள். அவள்தான். விதியும் கோழை சீமாவின் மேல், கருணை கூர்ந்தது போல் அவளை அனுப்பியது” என்ற தொடரின் மூலமாக சீமாவும் ருக்மணியும் சந்தித்துக் கொள்கின்றனர் என்பதையும், இதனைத் தொடர்ந்து கதை நகர்வானது காலத்தின் கையில் செல்வதைப் போல இருவரின் திருமண உறவுக்கு ஒரு தொடர்பு ஏற்பட்டதையும், இயற்கை அதனை வெளிப்படுத்துகின்றது என்ற ஆசிரியரின் மறைமுகமான அணுகுமுறைகளின் மூலமாக ருக்மணி தாய்மை அடைந்ததையும், அதற்கு யார் காரணம் என்று தந்தை, தாய் போன்றோரின் வினாக்களுக்கு விடை கூறமுடியாத சூழ்நிலையில் அவள் மனம் பித்துப்பிடித்து சீமாவையே எண்ணி, சென்னைக்கு செல்கின்றாள், அங்கு சீமாவின் விதியானது ருக்மணியை சந்திக்க வைக்கின்றது. அவளும் அவனுடைய தவறினை உணர்ந்து ருக்மணியை அழைத்து செல்கின்றான் என்று கதையை முடிக்கின்றார் ஆசிரியர்.

இக்கதையின் முடிவில் “ஆனால் சீமா, பரமேஸ்வரய்யரிடமும், உலகத்தினர் முன்பும் ஆண்மையுடன் நடந்து கொண்டான்” என்ற வரிகளின் மூலமாக தவறு செய்வது மனித இயல்பாக இருப்பினும், அத்தவற்றினை உணர்ந்து, திருத்திக் கொண்டு வாழ்வதே வாழ்க்கை என்பதை முன்வைப்பதை காணமுடிகிறது.

இவ்வாறு கதை முழுவதுமே பிறரின் பேச்சுக்கு பயந்தும் சமுதாய நிலைக்கு அஞ்சியும், பாலிய வயது திருமணத்தினால் ஏற்படும் மனப் போராட்டங்களை ஆசிரியர் கண்முன்னே கொண்டுவந்து நிறுத்துகின்றார்.

மேற்காணும் கதைகளின் மூலமாக “இன்றைய மக்கள் ஏதிர்கால வாழ்க்கைக்காக, வாழ வேண்டிய நிகழ்கால வாழ்வைத் தொலைத்துவிட்டு நிற்கும் சூழலையும், அது தவறு என்பதை அனுபவ ரீதியாக அவர்களுக்கு உணர்த்த வேண்டும் என்ற நோக்கத்திலும் ஆசிரியர் அலமி, சீமா, ருக்மணி போன்றோரின் காதபாத்திரங்களின் மூலமாக இச்சமுதாயத்திற்கு ஆசனாக விளங்குகின்றார் என்பதை நாம் இளைய தலைமுறையினர்க்கு வெளிப்படுத்துவதே நம் கடமையாகும்.

புதுமைப்பித்தனின் துன்பக்கேணியில் மக்கள்

முனைவர் ச ராஜம்

உதவிப்பேராசிரியை, தமிழ்த்துறை

சர் தியாகராயர் கல்லூரி, சென்னை - 600 021

கதை, இலக்கியம் தமிழகத்திற்கு புதியதன்று. கதையும், கற்பனையும் மனித சமுதாயத்துடன் ஒன்றி வளர்ந்து வருவதாகும். பிள்ளைக்குச் சோறுட்டும் தாய்மார்கள் தமது கட்டவிழ்ந்த கற்பனையால் புனைந்துரைக்கும் கதைகள் கணக்கற்றவையாகும்.

புதுமைப் பித்தனின் இயற்பெயர் சொ.விருத்தாசலம். புதுமைப் பித்தன் என்ற புனைபெயரிலே கதை எழுதினார். ஏழை, எளியவருக்காக இரங்கும் இளகிய மனத்துடன் புத்தம் புதிய வடிவங்களையும், உத்திகளையும் கையாண்டு புரட்சி நடையில் கதை புனைவதில் வல்லவர். இவரது நடை கேலியும், கிண்டலும் நிறைந்தது. பிற்கால எழுத்தாளர்களுக்கெல்லாம் முன்னோடியாகவும், தன் பெயருக்கு ஏற்ப கண்டதைக் குறைவின்றி அஞ்சாது உரைக்கும் கலைத்திறத்தைத் தமிழ் கதைகளில் உலவ விட்டுக் கதைப் போக்கிலும், பொருளிலும் புரட்சி ஏற்படுத்தியுள்ளார்.

எழுத்தையே தமது வாழ்க்கையாகக் கொண்டவர். மணிக்கொடி என்னும் இதழில் பணிபுரிந்து புதுமைக் கருத்துக்களை வெளியிட்டவர். இவரைச் சிறுகதை மன்னன் என்றும் ‘தமிழ் நாட்டின் மாப்பலான்’ என்றும் புகழ்ந்து பாராட்டப் பெற்றவர். காவியத்துக்கு கம்பன், கவிதைக்கு பாரதி எனில் சிறுகதைக்கு புதுமைப்பித்தன் என்று ஜெயகாந்தன் இவரைப் பாராட்டியுள்ளார். சமூகத்தின் நெஞ்சிலே ஆணி அடிக்கிற கேள்விக் குறிகளே புதுமைப் பித்தனின் கதைகள் என்பார் திரு. சோமு அவர்கள்.

ஒரு சங்கீதம் போல, ஒரு நாட்டியம் போல, ஒரு ஓவியம் போல கதைகளையும் அனுபவிக்க வேண்டும் என்று மேல் நாட்டவர் காண்பித்தனர். கதையின் மர்மங்களும், இலக்கணங்களும், இரகசியங்களும் தெரிந்தால்தான் அந்த துறையில் சிறந்து விளங்க முடியும் என்ற கூற்றிற்கு இணங்க புதுமைப் பித்தனின் கதைகள் விளங்குகின்றன.

புதுமைப்பித்தனின் எண்ணற்ற சிறந்த சிறுகதைகளில் ஒன்று துன்பக்கேணி. இக்கதையில் வாசவன்பட்டி கிராம மக்களின் வாழ்வில் மருதி என்னும் பெண்ணின் வாழ்க்கை பதவியில் இருப்பவர்கள் செய்யும் அநியாயங்கள், தேயிலைத் தோட்ட துன்பங்கள் ஆகியனவற்றைப் பற்றி விரிவாக எழுதியுள்ளார்.

பொருளாதாரப் பின்னடைவு

வாசவன்பட்டி என்னும் திருநெல்வேலி மாவட்டத்தைச் சேர்ந்த கிராம மக்களை அறிமுகப்படுத்தி இத்துன்பக் கேணி சிறுகதையை ஆரம்பிக்கின்றார்

புதுமைப்பித்தன். அந்த ஊரில் பல பிரிவின மக்கள் வாழ்கின்றனர். அங்கு பண்ணையாரைத் தவிர மற்றவர்கள் அனைவரும் வறுமை நிலையில் இருக்கின்றனர். அவர்கள் பண்ணையார் நிலத்தை குத்தகை எடுத்து விவசாயம் செய்து பிழைப்பு நடத்தி வந்தனர். அவர்களுக்கு அவ்வேலை கிடைக்காமல் போகின்றது. அப்போது இலங்கையிலிருந்து ஒருவன் வருகிறான். தேயிலைத் தோட்டத்தில் வேலை செய்ய ஆட்களை அழைத்துச் செல்ல வந்தான். வேலையில்லாமல் இருந்தவர்களுக்கு அது மிகுந்த சந்தோஷத்தைக் கொடுத்தது.

வாசவன்பட்டி ஊரில் தாழ்த்தப்பட்ட பிரிவைச் சேர்ந்த வெள்ளையன் என்பவனின் மனைவி மருதி தன் கணவனை விட்டு சென்று விடுகிறாள். அவளுக்கு இப்பணி சிறப்பானதாகத் தோன்றுகிறது. தன் ஊரினருடன் தேயிலைத் தோட்ட வேலைக்கு தன் தாயுடன் செல்கிறாள்.

தேயிலைத் தோட்ட தொழிலாளர்கள்

முதலில் பணிக்குச் சேர்ந்த அனைவருக்கும் அவ்வேலை மிகவும் பிடித்துப் போயிருந்தது. இக்கரைக்கு அக்கரை பச்சை என்பது போன்று. பின் நாளடைவில் அந்த வேலை மிகவும் துன்பம் நிறைந்ததாகக் காணப்பட்டது. விடியலில் பணிப் பொழிவில் அவர்களுக்கு கடினமானதாக இருந்தது. ஏழு மணிக்குத்தான் எழுந்து இருக்க வேண்டியிருந்தது.

மலேரியாவினால் மரணம்

தேயிலைச் செடியில் பூக்கள் பூக்கும் போது, தொழிலாளர்களுக்கு மலேரியா காய்ச்சல் வந்து தங்கள் உயிர்களை இழக்கச் செய்யும். வாசவன்பட்டி மக்களும் அந்த நிலைக்குத் தள்ளப்பட்டனர். அதில் மருதியின் தாயும் மலேரியாவினால் இறந்து போனாள்.

பெண்கள் நிலை

தேயிலைத் தோட்ட பெண் தொழிலாளர்கள் பலர் பதவியில் இருப்பவர்களின் விருப்பத்திற்கு இணங்க வேண்டிய சூழ்நிலையில் இருந்தனர். மருதி ஆரம்பத்தில் தடுமாறினாள். பின் வறுமை, ஆதரவு இல்லாத காரணத்தால் அவ்வாழ்க்கையைப் பழகிக் கொண்டாள்.

சுப்பனின் அதிகாரம்

தேயிலை தோட்ட தொழிலாளர்களை சுப்பன் என்பவன் கண்காணித்து வந்தான். சுப்பன் கண்ணின் படாமல் வேலை செய்ய எண்ணி வேறுவழியில் சென்று தேயிலையைப் பறிக்க ஆரம்பித்தான். பேச்சியுடன் தனியே இருந்த சுப்பன் கண்ணில் மருதி தென்பட்டாள். தன்னை காப்பாற்றிக் கொள்ள எண்ணிய சுப்பன் அவளை போட்டு அடித்தான். ஏழ்மை நிலையில் இருப்பவர்கள் பொருளாதாரத்தில் மட்டும் அன்றி மனதளவிலும் வலுவின்றியே இருக்கின்றனர். எது நடந்தாலும் அதனால் பாதிக்கப்படுபவர்கள் தொழிலாளர்கள் மட்டுமே என்பதை இந்த நிகழ்வு எடுத்து இயம்புகின்றது.

ஸ்டோர் மாணேஜர்

ஆசிரியர் ஸ்டோர் மாணேஜர் பற்றிக் கூறும் போது ‘ஸ்டோர் மாணேஜர் கண்ணப்ப நாயனார் ரகத்தைச் சேர்ந்த பேர்வழி. தனது இஷ்ட தெய்வத்திற்குத் தான் ருசித்துப் பார்த்துதான் சமர்ப்பிப்பார்’ என்கிறார். இதன் மூலம் பெண்களின் சொல்லொணாத் துயரம் வெளிப்படுகிறது.

வெள்ளையன்

மருதியின் கணவனாக வருபவன். வெள்ளையன், மருதி அவனிடம் குழந்தையைக் கொடுத்து அனுப்புகிறாள். இயல்பான கணவன் தன் மனைவி இல்லை என்றவுடன் வேறு திருமணம் செய்து கொள்கிறான். அதற்கு மருதியின் கணவனும் விதிவிலக்கல்ல.

தாய்மையுணர்வு

தன் கணவன் வேறு திருமணம் செய்து கொண்டதைக் கூட பெரிதாக எடுத்துக் கொள்ளாதவள் மருதி. ஆனால் தன் குழந்தை வேறொரு பெண்ணால் துன்பப்படும் போது தாய்மை உணர்வுடன் தன் கணவனின் இரண்டாம் மனைவியை கன்னத்தில் ஓங்கி அடிக்கின்றாள் என்கிறார் ஆசிரியர்.

இலங்கையில் தேயிலைத் தோட்டம் நரகமாக இருந்தாலும், கங்காணிச் சுப்பனுடன் மீண்டும் தன் குழந்தையுடன் மருதி செல்கின்றாள். தன் பிள்ளையை பதினான்கு ஆண்டுகளாக நல்முறையில் வளர்த்து வருகின்றாள். தங்கள் பாதுகாப்பிற்காக கங்காணி சுப்பனுடன் வாழ்கின்றாள்.

பள்ளிக்கூடம்

தேயிலைக் கம்பெனி மிகவும் கெடுபிடியானதாக இருக்கின்றது. ஆயினும் அனைத்துப் பிள்ளைகளுக்கும் பள்ளிக்கூடத்தை ஏற்படுத்தி அதற்கு ராமச்சந்திரன் என்பவரை வாத்தியராக நியமிக்கின்றனர். அங்கு சாதி பாகுபாடு இன்றி டாக்டரின் குழந்தைகள், ஸ்டோர் மாணேஜர் குழந்தைகள் மட்டுமன்றி பதினைந்து கூலிக்காரக் குழந்தைகள் இருக்கின்றனர் என்பதின் மூலம் இவ்வுலகில் சமத்துவமான இடமாக ஆசிரியர் பள்ளிக் கூடத்தைப் படைத்து விளக்கியுள்ளார். படிப்பிற்கு வயது தடையில்லை என்பதை வெள்ளச்சி தன்னுடைய பதினைந்து வயதில் ராமச்சந்திரன் அவர்களிடம் பாடம் கற்க விரும்பி நன்கு எழுதப் படிக்கக் கற்றுக் கொள்கின்றாள் என்பதன் மூலம் அறிந்து கொள்ளலாம்.

ஸ்டோர் மாணேஜரின் அராஜகம்

இவனுக்கு ஐம்பது வயதிற்கு மேல் ஆனாலும் அவன் மனம் அடங்காததாக இருக்கின்றது. வெள்ளச்சியை அடைய நினைக்கின்றான். தன் மகளை விடவும் சிறிய வயதான வெள்ளச்சியை தவறாக நினைக்கக் காரணம் அவள் தொழிலாளி, ஏழை என்பதே ஆகும். இந்த இரண்டு காரணங்களினால் பெண்கள் எப்படியும் அவன் விருப்பத்தை நிறைவேற்றுவார்கள் என்ற அவனது தவறான எண்ணமேயாகும்.

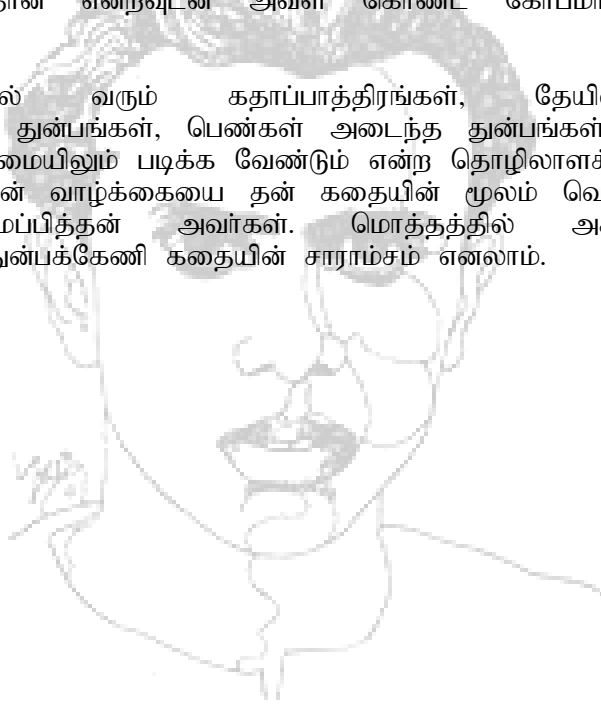
நல்லவன்

கதை ஆரம்பத்திலிருந்தே வருகின்ற, ஆண் கதாபாத்திரங்கள் ஏதேனும் ஒரு காரணத்தினால் தவறானவராகவே காட்டப்பட்டுள்ளனர். ஆனால் ஆசிரியர் ராமச்சந்திரன் வெள்ளைச்சிக்கு பாடம் சொல்லிக் கொடுக்கும் ஆசிரியராக மட்டுமன்றி அவள் மானத்தை காப்பாற்றும் தன்மை உள்ளவனாகவும் இருக்கின்றார்.

மருதியின் மனவலிமை

தன் மகள் ஸ்டோர் மாணேஜரினால் பாதிக்கப்பட இருந்தாள் என்பதை அறிந்த மருதி அவனை தண்டிக்க எண்ணினாள். அவன்மீது ஒரு கல்லை தூக்கிப்போட்டாள். நெற்றிப்பொட்டில் பட்டு உயிரைப் பறித்துச் சென்றது அக்கல். தன் வாழ்க்கைதான் வீணாகிவிட்டது. வெள்ளைச்சி வாழ்வாவது நலமுடன் இருக்கட்டும் என்று எண்ணி வாழ்ந்தவள் மருதி. ஆனால் தன் வாழ்க்கையை அழித்தவனே மகள் வாழ்க்கையை அழிக்க நினைத்தான் என்றவுடன் அவள் கொண்ட கோபமானது தாய்மையின் உணர்வாகும்.

இக்கதையில் வரும் கதாபாத்திரங்கள், தேயிலைத் தோட்டத் தொழிலாளர்களின் துன்பங்கள், பெண்கள் அடைந்த துன்பங்கள், மேலதிகாரிகளின் அதிகாரங்கள், ஏழ்மையிலும் படிக்க வேண்டும் என்ற தொழிலாளக் குழந்தைகள் என அன்றைய மக்களின் வாழ்க்கையை தன் கதையின் மூலம் வெளிச்சமாக்கியுள்ளார் ஆசிரியர் புதுமைப்பித்தன் அவர்கள். மொத்தத்தில் அக்கால மக்களின் நிலைப்பாடுகளே துன்பக்கேணி கதையின் சாராம்சம் எனலாம்.

ஒரு நாள் கழிந்தது ~ திருநாய்வு

பெ சசிரேகா

டாக்டர் எம்.ஜி.ஆர்.கல்வி மற்றும் ஆராய்ச்சி பல்கலைக்கழகம்
சென்னை-600 095

முன்னுரை

புதுமைப்பித்தன் தமிழ் சிறுகதை மன்னர் ஆவார். இவரது கதைகள் பெரும்பாலும் சமூகத்திற்கு தேவையான புதுமை கருத்துக்களை கொண்டிருக்கும். பித்தன் என்னும் சொல் மூடன் என்னும் பொருள் கொண்டது. புதுமையான கருத்துக்களை உரைக்கும் பலரை உலகம் மூடன் என்பதால் தன் பெயரை புதுமை பித்தன் என மாற்றிக்கொண்டார். இவரது படைப்பான “ஒரு நாள் கழிந்தது” என்னும் சிறுகதையின் திறனாய்வை காண இருக்கிறோம். ஒரு நாள் கழிந்தது என்னும் சிறுகதை, எழுத்தாளர்களின் வாழ்க்கையை குறிப்பிடும் வண்ணம் இயற்றப்பட்ட சிறுகதை ஆகும். அன்றாட பிழைப்புக்காக தவிக்கும் எழுத்தாளனின் இன்பத்துன்பங்களை இந்த கதை விவரிக்கிறது.

ஏழையின் வலி

முருகதாசர், அவரது மனைவி கமலம், மகள் அலமு, சுப்ரமணியபிள்ளை, சுந்தரம் ஐந்துகதாபாத்திரங்களை கொண்டுவடிவமைக்கப்பட்டுள்ளது. முருகதாசர் பயன்படுத்தும் கோரை பாயை விரிப்பதே ஒரு ஜாலவித்தை என்று கதையின் தொடக்கத்தில் முருகதாசரின் ஏழ்மைநிலையை விரிவிக்கிறார். இருட்டும் வேளை ஆனதால் முருகதாசர் தன் மனைவியடம் தீப்பெட்டி கேட்க “கமலா” என்று அழைத்தார். சமையல் அறையில் இருந்து தொலைவாக இருப்பதினால் அவர் அழைத்தது கமலாவின் காதுகளில் விழவில்லை. இங்கு சென்னையில் கூட்டு குடித்தனம் என்பது ரசமான விஷயம் என்று விளக்குகிறார். அங்கு வீட்டின் பாக வசதி விசித்திரமாக இருப்பதை எடுத்துக்காட்டுகிறார். வீடு வாடைக்கு விடப்படும் என்னும் பலகையை பார்த்து விட்டு தன் ஏழ்மை காரணமாக அவ்வீட்டில் குடியேறினார் முருகதாசர்.

வறுமையின் தீவிரம்

இதனால் குடும்பத்தில் ஒரு பிரிவினையை ஏற்படுத்தும் என்று சற்றும் எதிர்பார்க்கவில்லை. சமையல் அறையை நோக்கி நடக்க தொடங்கினர் முருகதாசர், மனையிடம் தீப்பெட்டி கேட்க “அதை வாங்கத்தான் அலமுவை அனுப்பியிருக்கேன்” என்று முருகதாசரிடம் கமலா கூறினாள். மேலும் முருகதாசர் வாங்கி வந்த விறகுகள் ஈரமாக இருந்தமையால் அவரை கடிந்துகொண்டாள் கமலா. பின்னர் செட்டியார் வந்து சென்றதையும் நினைவுகூர்ந்து முருகதாசரிடம் கூறினாள் கமலம். முருகதாசர் வெளியே செல்ல முடிவுசெய்த போது நல்லெண்ணெய் வாங்கிவருமானு முருகதாசரிடம் கமலா கூறினாள். தன் நிலையை யோசித்த முருகதாசர் என்னிடம் காகமில்லை பணமுமில்லை கடைக்காரனிடம் எப்படி மீண்டும் கடன் கேட்பது என்று

வெறுமை கொள்கிறார் முருகதாசர். இது போகட்டும் சிலநேரம் மண்ணெண்ணெய் இல்லாத நேரம் அந்த அறைக்கு முதலில் ராத்திரி என்றும் அதில் சிவபெருமானின் நெற்றிக்கண் போன்று தெருவிளக்கின் ஒளி வீசிக்கொண்டிருக்கம் என்று எழுத்தாளர்களின் நிலையை உருக்கமாக எடுத்துரைக்கிறார்.

அவமானங்கள்

கமலா மீண்டும் அவரை நல்லெண்ணெய் வாங்கிக்கொண்டு அலமுவை அழைத்து வருமாறு கூற முருகதாசர் கடைத்தெருவை வந்தடைந்தார். அங்கு அலமு ரிக்ஷாகாரனிடம் சண்டை பிடித்து கொண்டிருந்தாள் அவளை கண்டபின் “தீப்பெட்டி எங்கே” என கேட்க, கடைக்காரர் தர மறுத்ததை அலமு முருகதாசரிடம் கூறினாள். கொடுக்கலேனா வீட்டைப்பாத்து வரவேண்டியதானே என்று கேட்டதற்கு அப்பா இனிமே என்னை அலமுனு கூப்புடுவேன்னு சொன்னிங்களே என்று சொல்லிக்கொண்டே வண்டியை விட்டு இறங்கினாள். அப்பா இவர் என்னை ரிக்ஷாவில் கூட்டிட்டு போன மாட்டேங்குறாரு அப்பா என்று குறை கூற ரிக்ஷகாரன் “சாமி எனக்கு காலுல சுளுக்கு அந்த சின்ன பயலை காணும்” என்று கூறுகிறார். இந்த உரையாடலில் குழந்தை தொழிலாளர்களை பற்றி விளக்குறார்.

குழந்தையின் பரிதாபம்

அலமு முருகதாசரிடம் “அப்பா இவர் பங்கஜத்தை மட்டும் அழைத்து செல்கிறார்” என்று கூறினாள். பங்கஜம் சப்ரஜெஸ்டர் மகள் அவள் ரிக்ஷாவிலும் போகலாம் மோட்டர்லேயும் போகலாம் என்று ஏழை தந்தையின் உணர்வினை வெளிப்படுத்துகிறார் முருகதாசர் அலமுவிடம் இரவு நேரங்களில் குழந்தைகள் ரிக்ஷாவில் செல்லக்கூடாது என்று அலமுவை சமாளித்தார். இருவரும் கடைக்கு செல்ல கடைக்காரர் “குழந்தையை அனுப்பும் போனமாதம் பாக்கியை அடைக்க வேண்டாமா” என்று கேட்க, தீப்பெட்டியை குடும் எப்போ தரேன்னு சொல்றேன் என கூற கடைக்காரர் “பெட்டிக்கென்ன இந்தாங்க சாமி” என்றார். திங்கட்கிழமை தரேன் என்று கடைக்காரனிடம் கூறிவிட்டு வர அவர் மனபாரம் குறைந்தது. திங்கட்கிழமை வரை நேரம் இருக்கிறது என்று பெருமூச்சுவிட்டார். முருகதாசர் வானளவு கதைகளை கட்டுவதில் வல்லமை கொண்டவர், சாகாவரம் பெற்ற கதைகளையும் எழுதுவார். இவரது கற்பனை திறனை விளம்பர கம்பெனி ஒன்று விலைக்கு வாங்கியது. திறமைக்கேற்ற வேலையும் சம்பளமும் இவர் பெறவில்லை என்பதை உணர்த்தும் வரிகளாக இவை அமைந்துள்ளது. அலமு “அப்பா” என்று அழைக்க என்னடி என்றார் “நீங்கதா கோவிச்சுக்குறிங்களே அப்பா” என்றாள்.

அழையா விருந்தாளி

கோவம் எதற்கு என்றார். “அப்பா பல்லு மாமா வரார்”. முருகதாசரின் நண்பர் சுப்ரமணியப்பிள்ளை பற்கள் வெளியே நீண்டுகொண்டு அனாவசியமாக உலத்திற்கு அறிவித்து கொண்டிருந்தன. வீட்டில் அமர்ந்திருந்த அவரை கண்டு குழந்தை வேகமாக ஓடியது. வேண்டாம் என்று முருகதாசர் எச்சரிக்கை செய்ய குழந்தை தவறி விழுந்தது. விழுந்த குழந்தையை பிள்ளை வாரி அணைத்துக்கொண்டார். இருவரும் அமர்ந்து பேசிக்கொண்டிருந்த வேலையில் குழந்தை அலமு பல்லு மாமா வந்திருக்கார் என்று அம்மாவிடம் மெதுவாக கூறியது. சுப்ரமணியப்பிள்ளை முருகதாசரிடம் “குழந்தையை பள்ளியில் சேக்கலாமில்ல முறுமுறுனு இருக்குல்ல”

என்றார். நிலையை எண்ணி மனம்வருந்திக்கொண்டு, சேக்கனும் இன்னும் வயது ஆகலவில்லையே என்று பதிலளித்தார்.

விமர்சகரின் பரிவினை

சுந்தரத்தை பீச்சில் பார்த்தேன் என்று பிள்ளை கூற “அவனை பாத்திங்களா, யாராவது ஒருத்தருக்கு வத்தி வெச்சிட்டு போயிடுவான்” என்று குறை கூற, பிள்ளை “உன்ன பத்திதான் வேறொருவருடன் பேசிக்கொண்டிருந்தான், நீ எழுதவிருக்கும் நாவலை பற்றிப்பேசி பேசிக்கொண்டிருந்தான்” என்று கூற வேற வேலையே அவனுக்கு கிடையாது என்று புலம்பலை தொடங்கினார். தீரென முருகதாஸ் என்று அழைக்கும் சத்தம் கேட்டது. வந்துவிட்டான் என்று பிள்ளையிடம் கூறிவிட்டு “யாரது” என்று கேட்டார் “நான் தான் சுந்தரம்” என்ற ஒலி கேட்டது. உள்ளே வா சுந்தரம் என்ன இந்த பக்கம் என்று விசாரித்தார் முருகதாஸ். மூவருக்கும் காபியை கொண்டு வருமாறு அலமுவிடம் கூறினார் மூவரும் பேசி கொண்டிருக்க முருகதாஸ் தான் எழுதவிருக்கும் நாவல் பற்றி பேசத் தொடங்கியபோது “நீங்கள் நேற்று பொருட்காட்சிக்கு போனீங்களாமே” பேச்சை திசைதிருப்பினார் பிள்ளை. இதை பற்றி பேசினால் முருகதாஸ் கீறல் விழுந்த கிராமபோன் போல விடாமல் கதைத்து கொண்டிருப்பார்.

எட்டணாவின் காலம்

அலமு முருகதாசரை அழைத்து காபியை கொண்டு செல்ல அழைத்தால் முருகதாஸ் மூன்று கப் காபியை கொண்டு வந்தார். அலமு தனக்கு காபி எங்கே என கேட்க “நீ அம்மா கிட்ட வாங்கிக்கோ” என கூற நான் மாமாகிட்ட தான் குடிப்பேன் என்று சுப்ரமணிப்பிள்ளையிடம் பாதி குடித்துவிட்டு போடும் என்றது. முருகதாஸ் அதை வாங்கி குடித்துவிட்டு பிள்ளைகளிடம் வேறு காபியை கொடுத்தார். சுந்தரம் விடைபெற தயாராகும்போது “இரு சுந்தரம் வெற்றிலை போட்டுட்டு போகலாம்” என்றார். நேரம் ஆகிறது நான் கையில் எடுத்துக்கொண்டேன் என்றார் சுந்தரம். சுப்ரமணிப்பிள்ளை புறப்பட எண்ணியதால் முருகதாஸ் தனது குரலை தடப்படுத்திக் கொண்டு “சில்லறை மூன்று ரூபாய் இருக்குமா, இன்னும் சம்பளம் வரவில்லை என்று கூற பிள்ளை” சரி ஆனால் என்னிடம் ...” என்று தன் பர்ஸை பார்த்தார். அதில் இருந்த எட்டணாவை முருகதாஸிடம் கொடுத்தார்.

எட்டணாவை பார்த்துக் கொண்டு அண்ணாந்து படுத்திருந்தார் முருகதாஸ் அதை பார்த்த அவரது மனைவி “ஏது காசு என்று கேட்டாள்”. சுப்ரமணிப்பிள்ளை கொடுத்தார் என்று கூற “நாளைக்கு காபி தூள் வாங்க காசு வேணும்” என்று கூறினாள் கமலா. இதை வைத்து மளிகைக்கடைக்காரனை சமாளிக்கலாம் என்ற மனக்கனக்கோடு இருந்தார் முருகதாஸ். இறுதியில் எப்படியோ இன்று ஒரு நாள் கழிந்தது என்று பெருமூச்சு விட்டார்.

முடிவுகள்

இந்த கதைகளின் மூலம் எழுத்தாளர்களையும் வேதனையை விவரிக்கிறார்.

- நடுத்தர குடும்பங்களின் பணப்பற்றாக்குறைய இந்த கதை எடுத்துரைக்கிறது.
- புறம்பேசுதல் தவறான செயல் என்பதை உணர்த்துகிறது.

- ஏழைக்குடிமக்களின் திறமைக்குண்டான வேலைவாய்ப்பு இல்லாமல் திண்டாடுவதை இக்கதை குறிப்பிடுகிறது.
- பணக்குறைபாடு குழந்தைகளிடையே ஏற்படுத்தும் மனவலியை இக்கதை பொருள்படுத்துகிறது.
- ஏழ்மை விருந்தோம்பலுக்கான தடை அல்ல என்ற உணர்வை ஏற்படுத்துகிறது.

ஒருநாள் கழிந்தது ~ ஓர் ஆய்வு

முனைவர் க கீதா

முதல்வர், கல்வியியல் துறை
டாக்டர் எம்.ஜி.ஆர். கல்வி மற்றும் ஆராய்ச்சி நிறுவனம்
மதுரவாயல், சென்னை - 600 095

முன்னுரை

வறுமையில் வாடும் ஒரு எழுத்தாளனின் வாழ்க்கை எத்தகையது என்பதை **ஒருநாள் கழிந்தது** என்னும் சிறுகதை மூலம் எடுத்துரைக்கிறார். அதுவே கதைக்குத் தலைப்பாகவும் அமைந்து பொருத்தமாகிறது. கதையின் கருவாக எழுத்தாளனின் வறுமையே அமைகின்றது.

புதுமைப்பித்தன்

புதுமைப்பித்தன் தன் சிறுகதைகளில் திருநெல்வேலி, சென்னை மாநகரங்களையும் அவர்களின் பேச்சு வழக்கினையும் பயன்படுத்தி இருப்பவர். **மணிக்கொடி வரலாற்றில்** முதன்மையும் முக்கியத்துவமும் கொண்ட புதுமைப்பித்தன் திரைப்படங்களிலும் பணியாற்றி உள்ளார். புதுமைப்பித்தனின் தனித்த நடைச்சிறப்பே அவரின் கிண்டல் தொனிக்கும் நடையே, உரையாடலும் கதாப்பாத்திரங்களின் அறிவு உணர்ச்சித் திறனுக்கேற்ப அமையும். **தமிழ்நாட்டு மாப்பஸான்** என்று அழைக்கப்படும் புதுமைப்பித்தன் சிறுகதைகள் **கடவுளும் கந்தசாமிப்பிள்ளையும், கலியாணி, சாபவிமோசனம், பொன்னகரம், ஆற்றங்கரைப் பிள்ளையார், துன்பக்கேணி, ஒருநாள் கழிந்தது, செல்லம்மாள்** போன்ற பல கதைகள் சிறந்த படைப்புகளாக அமைந்தவை.

கதாப்பாத்திரங்கள்

முருகதாசர், முருகதாசரின் மனைவி கமலா, குழந்தை அலமு, முருகதாசரின் நண்பர்கள், பல்லுமாமா சுப்பிரமணிய பிள்ளை, ரிக்ஷாக்காரன் போன்றோர் இடம்பெற்றுள்ளனர். முருகதாசரின் குழந்தை அலமு குறும்புத்தனமும் சுட்டித்தனமும் உடைய கள்ளங்கபடமற்ற குழந்தை. முருகதாசர் தன் எழுத்தின்மீது நம்பிக்கை கொண்ட நிலையில் தன் எழுத்துத் திறமையையும் புகழ்ந்து கொள்வதில் எப்பொழுதும் விருப்பம் உடையவர். தன் எழுத்துப் பணியில் தீவிரமாகச் செயல்பட முடியாது. பணத்திற்காக விளம்பரக் கம்பெனிக்கு எழுதிக்கொண்டு வறுமையிலும் ஒருநாள் பொழுதைக்கழிக்கும் சராசரி மனிதனாக வாழ்பவர். கடைக்காரனும் ரிக்ஷாக்காரனும் வியாபார நோக்கோடும் மனிதாபிமானத்தோடும் வாழும் சாதாரண மனிதர்கள்.

முருகதாசரின் எழுத்துத் திறமை

முருகதாசர் **வானத்தை அளக்கும்** கதைகளை எழுதுவதில் வல்லவர். **சாகாவரம் பெற்ற** கதைகளும் எழுதுவார். அந்தத் திறமைகளையும் மதித்து ஒரு விளம்பரக் கம்பெனி மாதம் முப்பது ரூபாய்க்கு வானத்தை அளக்கும் அவரது கற்பனைத் திறமையைக் குத்தகைக்கு எடுத்துக்கொண்டது. அதனால் அவர் வீர

புருஷர்களையும் அழியாத சித்திரங்களையும் எழுத்தோவியமாகத் தீட்டுவதை விட்டு விட்டு **சோயாபீன் முதல் மெழுகுவர்த்தி** வரையிலும் வெளிநாடுகளிலிருந்து வந்து குவியும் பண்டங்களின் காவியங்களை இயற்றிக்கொண்டிருக்கிறார். அதற்காகத்தான் அவருக்கு மாதம் முப்பது ரூபாய் சம்பளம்.

முருகதாசரின் வறுமைச் சூழல்

குடித்தனக்காரர்களுக்குக் குடியிருக்க **இரண்டு ரூம் காலி** என்று வெளியில் போட்டு போட்டிருந்தாலும் வீட்டின் உள்ளே அப்படி அமையாது. வீட்டின் முன்பக்கம் ஒற்றைச் சன்னல் படைத்த ஒரு சிற்றறை. அதற்கப்புறம் எங்கோ பல கட்டுகள் தாண்டி மற்றொரு அறை. இந்த ஒட்டுக் குடித்தனத்தில் அவருக்கும் அவர் மனைவிக்கும் நெடுந்தொலைவு. ஒரு பிளவே உண்டாகிவிட்டது. கமலா! என்று கூப்பிட்டால் அவள் காதில் விழுவதே இல்லை. அரிக்கண் விளக்கை எடுத்துக்கொண்டு அவர் சமையல் பகுதியை நோக்கிப் பிராயாணமானார். இடைவழியில் குழாயடியில் உள்ள வழக்குப் பிரதேசம். அடுத்த பகுதிக்காரர் விறகு கொட்டில் முதலிய விபத்துகள் உள்ள பிராட்வேயை எல்லாம் பொருட்படுத்தாது ஒருவாறு வந்து சேர்ந்தார். சமையலறை வாசலில் ஒரே புகை மயம். அங்கு கமலா தீப்பெட்டி வாங்க அனுப்பின அலமுவைக் காணோம் என்றும் விறகு ஒரே ஈரம் எரியாதிருப்பதையும் பின்வருமாறு கூறுகிறாள்.

வீடோ லட்சணமோ! விறகைத்தான் பார்த்து பார்த்து வாங்கிக்கொண்டு வந்தியளே! ஓங்களுக்கிண்ணு தண்ணீரிலே முக்கிக் குடுத்தானா? எரியவே மாட்டுதில்லை. இங்கே என்ன இப்பொ? விறகு வாங்கின சீரைப் பார்த்து மகிழ வந்திட்டியளாக்கும், என்ற வரவேற்புப் பத்திரம் வாசிக்கப்பட்டது.

முனு துட்டு எடுத்துக்கொண்டு போய், அலமுவைக் கூட்டிக்கொண்டு நல்லெண்ணையும் வாங்கி வர கமலா கூறினாள். முருகதாசர் அலமுவைக் தேடிக்கொண்டு கடைக்குப் போனார்.

முருகதாசரின் மனநிலை

பக்தி மார்க்கத்தில் சிந்தையைப் பற்றிப் பிரமாதமாக வர்ணிக்கிறார்கள். மனம் ஒரே விசயத்தில் லயித்துவிட்டால் போதுமாம். பிள்ளையவர்களைப் பொறுத்தவரை **பணம்** என்ற மூன்றெழுத்து மந்திரத்தில் தீவிர சிந்தை செலுத்துபவர். பணத்தைச் சேர்த்து **குபேரனாகிவிட வேண்டும்** என்ற எண்ணம் இல்லை. கவலையில்லாமல் ஏதோ சாப்பிட்டோம், வேலை பார்த்தோம், வந்தோம் என்று இருக்க வேண்டும் என்று நினைக்கிறார். ஒரு **பெரிய நாவல்** மட்டும் எழுதிவிட்டால் அது ஒரு **பொன் காய்க்கும் மரமாகிவிடும்** என்று அவர் நினைத்த காலங்களும் உண்டு. எல்லாம் ஒரு நெடுந்தூர இலட்சியமாகவே மாறிவிட்டது முருகதாசருக்கு.

குழந்தைக்கு இல்லை வறுமை

ரிக்ஷாக்காரன் அத்தெருவிலுள்ள சப்ரிஜிஸ்டர் குழந்தையை அடிக்கடி ரிக்ஷாவில் கூட்டிப்போவது வழக்கம். அதைப்பார்த்த அலமுவோ தானும் ரிக்ஷாவில் செல்லவேண்டும் என்று அடம்பிடிக்கிறாள். அந்தப் பிஞ்சு மனதின் ஆசைகளை **வறுமை என்னும் நோய்** பிடுங்கித் தின்கிறது என்பதை ஆசிரியர் அழகாகக் காட்டுகிறார். கோபத்தில் **ஏட்டி!** என்று முருகதாசர் கூப்பிட்டதைக் கேட்ட அலமு, அப்பா! இனிமே என்னை **அலமுன்னு** கூப்பிடுவேன்னியே! என்று எடுத்துச்சொல்லும் பாங்கு சிந்திக்கத்தக்கது. மரியாதையைக் கற்றுக்கொடுக்கும் பெரியவர்களே

தவறாகப் பேசும்போது குழந்தைகள் அவற்றை உடனே சுட்டிக்காட்டிவிடுகிறார்கள். குழந்தைகளின் மனநிலையைப் போலவே இந்த உலகம் அமைந்துவிட்டால் பொருள் இல்லாமை, ஏற்றத்தாழ்வு இல்லாமல் இன்பமாக இருக்கும்.

இடையில் ரிக்ஷாவில் அமர்ந்துகொண்டு அடம்பிடித்த அவளை இழுத்துக்கொண்டு மீண்டும் கடைக்காரனிடம் சென்றார். கடைக்காரன் கடன் பாக்கியைக் கொடுத்தால்தான் இனிமேல் பொருட்கள் தருவேன் என்றான். திங்கட்கிழமை தருவதாகக் கூறிவிட்டு தீப்பெட்டியை மட்டும் வாங்கிக்கொண்டு வந்தார்.

சுப்ரமணியப் பிள்ளையின் வரவு

குழந்தை அலமுவைக் கூட்டிக்கொண்டு வீட்டை நோக்கி வர, சுப்ரமணிய பிள்ளை வீட்டு வாசலில் நிற்குகொண்டிருந்தார். அலமு **பல்லு மாமா** நிற்கிறார் என்றான். அப்பொழுது சுந்தரமும் வர, மூவருக்கும் காபி கொண்டு வருமாறு அலமுவை அனுப்புகின்றார். அலமு! அப்பாவே வந்து காபியை எடுத்துக்கொண்டு போகுமாறு கூற, முருகதாசர் காபியோடு அங்கே வந்து மூவருக்கும் டம்ளரில் ஊற்றுகின்றார். அப்போது அலமு எனக்கும் வேண்டும் என்று அடம்பிடிக்க, சுப்ரமணிய பிள்ளை தன்னிடமிருந்த காப்பியைக் கொடுக்கிறார். பிறகு சுந்தரமும் சுப்ரமணிய பிள்ளையும் விடைபெற, சுப்ரமணிய பிள்ளையிடம் மூன்று ரூபாய் கேட்கின்றார் முருகதாசர். மூன்று ரூபாய் இல்லையென்று தன்னிடமிருந்த எட்டணாவைக் கொடுக்கின்றார்.

கடைக்காரனின் கடனைக் கொடுத்துவிடலாம் என்று முருகதாசர் நினைக்க, உடனே கமலா, காப்பி பொடி தீர்ந்துவிட்டது என்றும் காப்பிப்பொடி வாங்கி வருமாறும் கூறுகின்றாள். சரி, **கடனிற்குத் திங்கட்கிழமை வரை இருக்கிறதே** என்று காப்பிப்பொடி வாங்க முருகதாசர் போகின்றார். அவருடைய குடும்பத்தின் வறுமைச்சூழலில் **ஒரு நாள் பொழுது** இப்படித்தான் கழிந்தது. முருகதாசரின் மனைவி கமலா, குடும்பச் சூழலுக்கேற்ப குடும்பத்தை நடத்திக்கொண்டு செல்கிறாள். முருகதாசரின் நண்பர்கள் **பல்லு மாமா சுப்ரமணிய பிள்ளையும், சுந்தரமும்** உதவும் எண்ணம் கொண்டவர்களாக விளங்குபவர்கள்.

முடிவுரை

ஒரு நாள் கழிந்தது என்னும் சிறுகதை ஒரு எழுத்தாளனின் வறுமைச் சூழலையும், அதனை எதிர்கொண்டு சமாளிக்கும் நிலையையும் கதையின் கருவாகக்கொண்டு முருகதாசர் என்னும் கதாப்பாத்திரத்தின் வாழ்க்கையைத் தன் நையாண்டித்தனமான நடையோடு புதுமைப்பித்தன் விவரித்துள்ளார். அவரின் பெரிய நாவல் கனவு, கனவாகவே அமைந்ததால் வறுமையும் நிரந்தரமாக அமைந்துவிட்டது. குழந்தையின் வாழ்க்கையில் வறுமையில்லை என்பதையும் அழகாகச் சுட்டுகிறார் புதுமைப்பித்தன்.

கடவுளும் கந்தசாமி பிள்ளையும் (ஆய்வுக் கட்டுரை)

முனைவர் அ இராமானுஜம்

பேராசிரியர் - தமிழ்துறை (பகுதி நேரம்)
டாக்டர் எம்.ஜி.ஆர்.பல்கலைக்கழகம்
மதுரவாயல், சென்னை - 600 095

புதுமைப்பித்தன் தமிழ்ப் படைப்பாளர்களின் முன்னோடி. முற்போக்குச் சிந்தனையின் மூலம் மூடநம்பிக்கை முளைவிடக்கூடாது என்பதற்காக, பேனா ஆயுதம் ஏந்தியவர். இவருடைய ஒவ்வொரு சிறுகதையும் ஆய்வுக்கு உட்படுத்தப்படும்போது, ஆயிரமாயிரம் புதிய சிந்தனைகள் நம்முள் புறப்பட்டு வரச் செய்கிறது. கடவுளும், கந்தசாமி பிள்ளையும் என்கின்ற சிறுகதை இன்றைய சமூக யதார்த்தங்களைப் படம்பிடித்துக் காட்டுகிறது.

இந்தச் சிறுகதையில் வருகிற கற்பனை சம்பவங்கள் வெறும் கதைக்காக எழுதப்பட்டதல்ல. இந்த சமூகத்தில் அன்றாடம் நடைபெறுகிற நிகழ்ச்சிகளைப் படம்பிடிப்பதாக இருக்கிறது. விண்ணுலகத்திலிருக்கிற இறைவன் மண்ணுலகத்திற்கு வந்து கந்தசாமி என்கின்ற சித்த மருத்துவ இதழ் நடத்தி அதன் மூலம் வருமானம் செய்து பிழைக்கின்ற மனிதரோடு இருக்கும் நேரங்களில் என்னென்ன சம்பவங்கள் நடக்கின்றன என்பதுதான் இந்தக் கதையின் மையக் கருத்து.

கடவுளைச் சந்தித்தல் (கடைத்தெருவில்)

வழி கேட்கின்ற கடவுளிடம் அவர் கேட்ட குடிநீர் கிடைக்காது. ஏதோ ஒரு உணவகத்தில் காபி சாப்பிட்டால் அங்கே குடிநீர் தருவார்கள் என்றுச் சொல்லி கடவுளை அழைத்துக்கொண்டு காபி கடைக்குச் செல்கிறார்.

காபி கடைக்குச் சென்ற இவருடைய உள்மனத்தில் காபிக்கு உரிய பணத்தை நம்மிடம் கேட்டால் என்ன செய்வது? என்ற சிந்தனையின் மூலம் கடவுளையே வசியம் செய்து காபிக்குரிய பணம் கொடுக்க வைப்பதும், கடைக்காரர் சில்லறை இல்லை என்று சொல்லி வம்புக்கு இழுப்பதும், கடைசியில் வேறு வழி இன்றி, சில்லறையை முணுமுணுத்துக் கொண்டே ஒரு பத்து ரூபாய் நோட்டை கள்ள நோட்டாக கொடுப்பதும், கடைக்காரனின் ஏமாற்று வேலையை புரிய வைக்கிறது. அதைக் கண்டுபிடித்த கடவுள் அந்த பத்து ரூபாய் நோட்டை கிழித்தப் போது உடன் வந்த கந்தசாமி என்னிடம் சொல்லக் கூடாது? நான் அவனுடைய சட்டைக் காலரைப் பிடித்து கூடுதலாக பணம் வாங்கி இருப்பேனே என்று சொன்னப் போது கந்தசாமியின் மன நிலைமை நமக்குப் புரிகிறது.

அதே நேரம் கந்தசாமியிடம் “சிக்கரிப் பவுடருக்கு நீர் உடன்பட்டீரா இல்லையா? அந்த மாதிரி இதற்கு நான் உடன் பட்டேன் என்று வைத்துக்

கொள்ளும். அவனுக்குப் பத்து ரூபாய்தான் பெரிசு; அதனால் தான் அவனை ஏமாற்றும்படி விட்டேன்” என்றார் கடவுள்.

வலிய வந்து காப்பி வாங்கிக் கொடுத்தவனிடம் எப்படி விடை பெற்றுக்கொள்ளுவது என்று யோசித்த கந்தசாமிப் பிள்ளையிடம், கடவுள் “திருவல்லிக்கேணிக்கு எப்படிப் போவது?” என்றார்.

இல்லத்திற்கு கடவுளின் வருகை

“திருவல்லிக்கேணிக்குதானே? வாருங்கள் டிராமில் ஏறுவோம் என்றார் கந்தசாமி பிள்ளை” அது தனக்கு சரிப்பட்டு வராது நடந்தே செல்லலாம் என்ற கடவுளிடம் பத்து ரூபாய் நோட்டை கிழித்தவர் வாகனத்துக்கு காசு கொடுக்க கூடாதா? என்று சிந்தித்த கந்தசாமிப்பிள்ளை, வாங்க ரிக்ஷாவில் ஏறிப்போகலாமே? என்று கடவுளிடம் வேண்ட, கடவுளும் ரிக்ஷாவில் பயணமாகிறார்.

ரிக்ஷாவில் செல்லும்போது நீங்கள் யார்? என்று கடவுளிடம் கேட்க, கடவுள் நீங்கள் யார்? என்று வினாவுகிறார். இவர்களுக்குள் வருகிற உரையாடல்கள் கந்தசாமிப்பிள்ளையின் மனக்கணக்கைப் படம்பிடித்துக் காட்டுகின்றன.

“சித்த வைத்திய தீபிகை என்ற வைத்தியப் பத்திரிகையைப் பார்த்ததுண்டா?” என்று கேட்டார் கந்தசாமிப் பிள்ளை.

“இல்லை என்றார்” கடவுள்.

“அப்பொழுது வைத்திய சாஸ்திரத்தில் பரிச்சயமில்லை என்றுதான் கொள்ள வேண்டும்” என்றார் கந்தசாமிப்பிள்ளை.

“பரிச்சயம் உண்டு” என்றார் கடவுள்.

“இதென்னடா சங்கடமாக இருக்கிறது?” என்று யோசித்தார் கந்தசாமிப் பிள்ளை. “உங்களுக்கு வைத்திய சாஸ்திரத்தில் பரிச்சயமுண்டு; ஆனால் சித்த வைத்திய தீபிகையுடன் பரிச்சயமில்லை என்று கொள்வோம்; அப்படியாயின் உங்கள் வைத்திய சாஸ்திர ஞானம் பரிபூர்ணமாகவில்லை. நம்மிடம் பதினேழு வருஷத்து இதழ்களும் பைண்டு வால்யூம்களாக இருக்கின்றன. நீங்கள் அவசியம் வீட்டுக்கு ஒரு முறை வந்து அவற்றைப் படிக்கவேண்டும்; அப்பொழுதுதான்...”

“பதினேழு வருஷ இதழ்களா! பதினேழு பன்னிரண்டு இருநூற்று நாலு.” கடவுளின் மனசு நடுங்கியது. ‘ஒரு வேளை கால் வருஷம் ஒருமுறைப் பத்திரிகையாக இருக்கலாம்’ என்ற ஓர் அற்ப நம்பிக்கை தோன்றியது.

“தீபிகை மாதம் ஒரு முறைப் பத்திரிக்கை. வருஷ சந்தா உள்நாட்டுக்கு ரூபாய் ஒன்று; வெளிநாடு என்றால் இரண்டே முக்கால்; ஜீவிய சந்தா ரூபாய் 25, நீங்கள் சந்தாதாரராகச் சேர்ந்தால் ரொம்பப் பிரயோஜனம் உண்டு; வேண்டுமானால்

ஒருவருஷம் உங்களுக்கு அனுப்புகிறேன். அப்புறம் ஜீவிய சந்தாவைப் பார்க்கலாம்” என்று கடவுளை சந்தாதாரராகச் சேர்க்கவும் முயன்றார்.

இந்த உரையாடல் மூலம் மனிதர்கள் வார்த்தை ஜாலம் செய்து பிழைக்கிறார்கள் என்பதை படம்பிடித்துக் காட்டுகிறது. கந்தசாமிப் பிள்ளையிடம் நான்தான் கடவுள் என்று சொன்னதை யாரிடமும் அப்படிச் சொல்லாதீர்கள். எங்கள் வீட்டுக்காரியிடம் சொன்னால் உங்களை பைத்தியம் என்று சொல்லமாட்டார்கள். என்னைத்தான் பைத்தியம் என்று சொல்லுவார்கள்.

“நீங்கள் இப்படி ஓர் 25 ரூபாய் கொடுங்கள்; உங்களை ஜீவிய சந்தாதாரராகச் சேர்த்து விடுகிறேன்; இன்று பத்திரிகை போய் ஆகவேணும்” என்று கையை நீட்டினார் பிள்ளை.

“இது யாரை ஏமாற்ற, யார் நன்மைக்கு?” என்று சிரித்தார் கடவுள்.

“தானம் வாங்கவும் பிரியமில்லை; கடன் வாங்கும் யோசனையும் இல்லை; அதனால்தான் வியாபாரார்த்தமாக இருக்கட்டும் என்கிறேன். நன்மையைப் பற்றிப் பிரமாதமாகப் பேசிவிட்டீர்களே! இந்தப் பூலோகத்திலே நெய் முதல் நல்லெண்ணெயுவரையில் எல்லாம் கலப்படந்தான். இது உங்களுக்குத் தெரியாதா?” என்று ஒரு போடு போட்டார் கந்தசாமிப்பிள்ளை.

கடவுள் யோசனையில் ஆழ்ந்தார்.

இப்படி கடவுள் பக்தியிலும் கலப்படம் இருக்கத்தான் செய்கிறது.

திவான் பகதூர் இல்லத்தில் கடவுளின் கோரிக்கை

அதைப்போலவே திவான் பகதூர் வைத்திருக்கும் சபாவில் இறைவன் கூத்தாட, வாய்ப்புக் கேட்கும் கந்தசாமியிடம் இவர்களைப் பார்த்தால் நடனக்கலைஞரைப் போல் தெரியவில்லை என்று மறுத்துவிட ,

கடவுளுக்கு வாய்திறக்கச் சந்தர்ப்பம் கொடுக்காமல், “நாங்கள் ஆடாத இடம் இல்லை; என்றாள் தேவி”

“என்னவோ என் கண்ணில்படவில்லை. இருக்கட்டும்; அம்மா ரொம்பக் கறுப்பா இருக்காங்களே, சதஸிலே சோபிக்காதே என்றுதான் யோசிக்கிறேன்” என்றார் வர்ணபேத திவான் பகதூர்.

“பெண் பார்க்க வந்தீரா, அல்லது நாட்டியம் பார்க்கிறதா யோசனையோ?” என்று கேட்டாள் தேவி.

“அம்மா, கோவிச்சுக்கப்படாது. ஒன்று சொல்லுகிறேன் கேளுங்க; கலைக்கும் கறுப்புக்கும் கானாவுக்கு மேலே சம்பந்தமே கிடையாது, நானும் முப்பது வருஷமா இந்தக் கலாமண்டலியிலே பிரஸிடெண்டாக இருந்து வருகிறேன். சபைக்கு வந்தவர்கள் எல்லாருக்கும் கண்கள்தான் கறுத்திருக்கும்.”

கலைக்கே நாயகனான கடவுளையே உனக்கு என்ன தெரியும்? என்று சொல்லுகிற அளவுக்கு கலையின் பெயரில் கேலிக்கூத்து நடத்துவதை, இந்தச் சிறுகதை வரிகள் சிறப்பாகச் சித்தரிக்கிறது.

கருவறையில் துவங்கி கல்லறை வரையில் ஏமாற்று, பொய், களவு, சூது, என்று இந்த மனிதச் சமுதாயம் வாழ்ந்துகொண்டிருக்கிறது. இந்த சமூகத்திடம் ஒழுக்கமும், சுயக்கட்டுப்பாடும் இல்லாமல் இருக்கின்றன என்பதை சாட்டையடி வரிகள் மூலம் விளக்குகிற விதம் செம்மையாக இருக்கிறது.

கடைசியில் கடவுளாலேயே இந்த லோகத்தில் வாழ முடியாமல் வைத்தியர் கந்தசாமிப்பிள்ளை கேட்ட சந்தா தொகையை மேசை மேல் வைத்துவிட்டு கடவுளே ஓடிவிடுகிறார். இதன் மூலம் இனி கடவுள் கூட இந்த மண்ணில் வாழ முடியாத சூழல் உருவாகி விட்டதை இந்த கதை உணர்த்துகிறது.

இந்த சிறுகதையை படிக்கிற சமூகம், தன்னை மாற்றிக் கொள்ள வேண்டும். சமூக நியதிகளுக்கு ஏற்றவாறு தன் வாழ்க்கையை அமைத்துக்கொள்ள வேண்டும். வெறும் போலி நாகரீகத்தில் சிக்கித் தவிக்கும் நிலையை மாற்றிக்கொள்ள வேண்டும் என்பதை இந்த கதையை ஆய்வு செய்கிறபோது நமக்கு புலனாகிறது.

இந்தக் கதையின் மூலம் ஒரு சமூக எழுச்சியை, மக்கள் மத்தியில் மண்டிக்கிடக்கிற பொய்மை எண்ணத்தை, வெளிச்சம் போட்டு காட்டி இருக்கிற சிறுகதைச் சிற்பி புதுமைப் பித்தனுடைய புகழ் எந்நாளும் நிலைத்து நிற்கும்.

அவருடையப் படைப்புகள் சமூக அவலங்களுக்கு, புதிய தீர்வைக் கொடுக்கும் என்பதை திண்ணமாகச் சொல்லிக் கொள்ளலாம்.

பின்நவீனத்துவமும் புதுமைப்பித்தமும்

முனைவர் ம சுஜாதா

உதவிப்பேராசிரியர், தமிழ்த்துறை

சர் தியாகராயர் கல்லூரி

பழைய வண்ணாரப்பேட்டை, சென்னை - 600 021

இலக்கியப் படைப்பாக்கங்களில் கோட்பாட்டு நிலை ஆய்வு என்பது அப்படைப்பின் உண்மைத் தன்மையை நாம் புரிந்து கொள்ள உதவுகின்றது. இதனையே தத்துவ ஆய்வு என்பது பிரச்சினைகளை உணர்வுக்குத் திறந்து காட்டுவதுதான் என்றும் அவற்றின் நிலையான பொருளைப் புலப்படுத்துவதுதான் என்றும் யாஸ்ப்பர்ஸ் கூறுவார்.

மனித வாழ்வை எல்லா நிலையிலும் அறிவு கொண்டு மட்டுமே ஆய்வு செய்துவிட இயலாது. மனித மனம் என்பதே உணர்ச்சிக்குவியல்களின் இடமாக இருக்கும் நிலையில் உணர்வு சார்ந்த ஆய்வியல் நெறி என்பது இன்றியமையாததாகிறது. விஞ்ஞானத்தால் விளக்க முடியாத மானிடப் பண்புகளையும், உணர்வுப் போராட்டங்களையும், உணர்ச்சி முரண்பாடுகளையும் வெளிப்படுத்தும் படைப்பாளர்கள் தங்கள் கோட்பாடுகளின் வாயிலாக மிக எளிதாக அணுகுகின்றனர். அதிலும் புதுமைப்பித்தனின் எழுத்துகள் மனித மனத்தின் ஆழ்மன நிதர்சனங்களை வெளிப்படுத்தும் ஆற்றல் பெற்றுள்ளன. புதுமைப்பித்தன் தன்னை ஒரு பின்நவீனத்துவ எழுத்தாளராய் அடையாளப்படுத்திக் கொள்ளாதபோதும் இவருடைய பல கதைகள் பின்நவீனத்துவச்சிந்தனைப் பின்புலம் கொண்டவை எனலாம்.

பின்நவீனத்துவமும் - புதுமைப்பித்தனும்

கட்டுடைத்தல், மீள்வாசிப்பு, சமகால வரலாற்றுப் பதிவுகள், விளிம்பு மையம் என்ற நிலையைத் தகர்த்து அனைத்தையும் ஒரே சமமான நிலையில் வைத்துச் சிந்தித்தல், வரலாற்றின் சார்பு நிலையைக் கேள்விக்குள்ளாக்கல் ஆகியவற்றை மையமாகக் கொண்டதே பின்நவீனத்துவம் எனலாம்.

இலக்கியத் தளத்தில் பின்நவீனத்துவத்தின் பொருண்மைகள் மிகப்பெரும் விவாதங்களைத் தோற்றுவிப்பவை. இலக்கியத்தின் ஊடாகச் சமூகம், அரசியல், மதம் போன்ற அமைப்புகளில் உள்ள கட்டுமானங்களைக் கேள்விக்குட்படுத்துகிறது.

புதுமைப்பித்தன் மேற்கூறிய கட்டுமானங்களைத் தொடர்ச்சியாகத் தன் சிறுகதைகள் மூலம் விமர்சனத்திற்கு உட்படுத்தியே வந்துள்ளார்.

புதுமைப்பித்தனின் “அகலிகை” மற்றும் “சாபவிமோசனம்” ஆகிய கதைகள் பின்நவீனத்துவக் கோட்பாடான கட்டுடைப்பு, மீள்வாசிப்பு எனும் நெறிக்குச்சிறந்த உதாரணங்களாகத் திகழ்கின்றன.

(“ராமாயண பரிச்சயமுள்ளவர்களுக்கு இந்தக் கதை பிடிபடாமல் பிடிக்காமல் கூட இருக்கலாம். அதை நான் பொருட்படுத்தவில்லை”) எனும் முன்னறிவிப்போடு “சாப விமோசனம்” கதையைத் தொடங்கும் புதுமைப்பித்தன் இக்கதையில் புராணக் கட்டுடைப்போடு இந்திய ஆணாதிக்கக் கட்டுடைப்பையும் சேர்த்தே செய்கிறார். இக்கதையில் “இராமன்” இந்திய ஆணாதிக்கச் சமூகத்தின் பிரதிநிதியாய் காட்சி தருகிறான். சீதையை அக்னிப் பரிட்சைக்கு உட்படுத்தியதைக் கேள்விப்பட்ட அகலிகை மீண்டும் கல்லாக உருமாறுதல் என்பது ஆண் மையத்தில் நிலை கொண்ட இந்தியப் பண்பாட்டை எதிர்க்கும் கலகக் குரலாகவே தோன்றுகிறது.

“அகல்யை” “பொன்னகரம்” ஆகிய சிறுகதைகளின் மூலம் இந்தியப்பண்பாட்டின் இறுகியக் கட்டமைப்பில் பெண்களுக்கு சமத்துவமற்ற தன்மை நிலவுவதைச் சுட்டிக்காட்டுவதோடு அதற்கான எதிர்வினையையும் ஆற்றியுள்ளார்.

மூல புராணக்கதையில் வரும் அகல்யை பாத்திரம் இந்திரனால் ஏமாற்றப்பட்டு தன் கற்பை இழந்ததற்காக கௌதமரால் கல்லாக உருமாறும்படி சபிக்கப்படுகிறாள். ஆனால் இவரது கதையில் வரும் “அகல்யை” இந்திரனால் ஏமாற்றப்படும்போது கௌதம முனிவர் அகல்யையை மன்னித்து ஆதரவாக அரவணைத்துக் கொள்வதாக மாற்றம் செய்துள்ளார். மேலும் “உணர்ச்சி தேவனையும் மிருகமாக்கி விடுகிறது. மனத் தூய்மையில்தான் கற்பு. சந்தர்ப்பத்தால் உடல் களங்கமானால் அபலை என்ன செய்யமுடியும்?” என் கௌதமன் கூறுகிறான். ஆனால் கௌதமரின் இந்தக்குரல் புதுமைப்பித்தனின் குரல்தான் என்பது நமக்கு நன்றாகவே தெரியும். மேலும் இந்தக்குரல் காலம் காலமாக “கற்பு” என்ற பெயரில் பெண்ணை அடக்குமுறைக்கு உள்ளாக்கும் ஆணாதிக்கத்தை உடைக்கும் கலகக் குரலாகவே வெளிப்படுகிறது. மரபார்ந்த தமிழ்ச் சமூகக் கட்டமைப்பில் “கற்பு” என்ற சொல்லாடல் பெண்ணோடு மட்டும் தொடர்புபடுத்தப்பட்டு பெண்ணின் இருப்பை (Exist) கட்டுக்குள் வைக்க உதவும் ஒரு கருவியாகவும் பயன்பட்டு வருகிறது. புதுமைப்பித்தன் தன்னுடைய “பொன்னகரம்” சிறுகதையில் “கற்பு” என்ற நிலை பெண்ணின் ஒழுக்கத்தை அளக்கும் அளவுகோலாக மாறுவதை மறுதலிக்கிறார். அதில் வரும் “அம்மாளு” என்ற கதாபாத்திரம் காய்ச்சலில் படுத்திருக்கும் தன் கணவனுக்குப் பால் கஞ்சி கொடுப்பதற்காக காசு பெறும் பொருட்டு மற்றொருவனோடு தன் படுக்கையைப் பகிர்ந்து கொள்வதைப்போலக் காட்சிப்படுத்துகிறார். “இருவரும் இருளில் மறைகிறார்கள், அம்மாளு முக்கால் ரூபாய் சம்பாதித்துவிட்டாள், ஆம் புருஷனுக்கு பால்கஞ்சி வார்க்கத்தான்! என்னமோ கற்பு, கற்பு என்று கதைக்கிறீர்களே ! இதுதான் ஐயா, பொன்னகரம்!” எனக் கதையை முடிக்கிறார்.

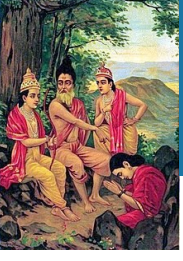
இக்கதையில் ஜனநாயக இந்திய நாட்டின் மக்கள் எங்ஙனம் வறுமையில் உழல்கிறார்கள் என்பதை பதிவு செய்வதோடு “கற்பு” குறித்த கற்பனை பிம்பத்தையும் உடைக்கிறார்.

விளிம்பும் - மையமும்

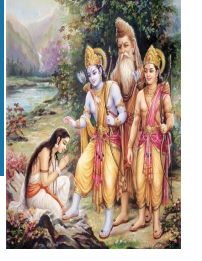
எழுபதுகளில் விளிம்புநிலை மக்கள் குறித்த ஆய்வு இலக்கியங்களில் (Subaltern Studies) புதுவீச்சு பெறத் துவங்கிது. பின்நவீனத்துவச் சிந்தனையாளர்கள் பலரும் சமூகத்தில் புறம் தள்ளப்பட்ட மக்களின் வாழ்வியலை இலக்கியத்தில் மையப்படுத்துவதை இலக்கியவாதிகளின் கடமையாகவே கருதினர். வறுமை மற்றும் அதிகாரமின்மையின் காரணமாக சமூகத்தின் மைய ஓட்டத்திலிருந்து ஒதுங்கி வாழும் விளிம்புநிலை மக்களின் வாழ்வியலைப் பதிவு செய்வதில் புதுமைப்பித்தன் அதிக முனைப்பு காட்டியுள்ளார் என்றே கூறலாம்.

வறுமை மனிதமனத்தின் இயல்பான ரசனைகளையும் நசுக்கி அவர்களை இயந்திரத்தனமான வாழ்க்கையை நோக்கி விரட்டும் நிலையை “மனித யந்திரம்”, “பால்வண்ணம் பிள்ளை”, “செல்லம்மா” ஆகிய சிறுகதைகளில் பதிவு செய்திருப்பார். இவருடைய “துன்பக்கேணி” சிறுகதை வறுமையின் காரணமாகப் புலம்பெயர்ந்த தமிழர்கள் இலங்கையின் தேயிலைக் காடுகளில் துன்பம் மிகுந்த வாழ்க்கைச் சூழலில் வாழ வேண்டிய நிர்ப்பந்தத்தைப் படம் பிடித்துக்காட்டுகிறது. இலங்கையில் தேயிலைக் காடுகளுக்குக் கூலிகளாகச் செல்லும் தமிழ்ப்பெண்கள் அங்குள்ள கங்காணிமார்களாலும், வெள்ளைக்காரத் துரைகளாலும் பாலியல் சுரண்டல் மற்றும் பாலியல் வன்முறைக்கு உள்ளாகும் நிலை, அதனால் அவர்கள் பரங்கிப் புண்ணுக்கு ஆளாகி நோயாளிகளாக மாறுதல், உழைக்க வலுவற்ற பெண்கள் பாலியல் தொழிலையே தன் வாழ்க்கை முறையாக மாற்றிக்கொள்ளுதல், காடுகளில் உள்ள மலேரியாக் கொசுக்களால் சிகிச்சையின்றி இறக்கும் கூலிகளின் அவலநிலை. கூலிகளுக்கு குறைவான ஊதியம் கொடுத்து அதிக வேலை வாங்கும் முதலாளிகள் நிகழ்த்தும் உழைப்புச் சுரண்டல் என அனைத்தையும் விவரிக்கிறார். இச்சிறுகதை பொருளாதாரத்தின் பொருட்டு புலம் பெயர்ந்த தமிழர்களின் வாழ்க்கைச் சிக்கல்களை விரிவாகக் காட்சிப்படுத்துகிறது.

பின்நவீனத்துவக் கருத்துநிலை என்பது கதைக்களத்தில் புனைவைக் காட்டிலும் சமூகப் பிரக்ஞையின் பங்களிப்பை அதிகம் முன்னிறுத்தியது. புதுமைப்பித்தனின் கதைகள் பலவற்றிலும் சமூகத்தில் அடிப்படைத் தேவைகளையும் பூர்த்தி செய்து கொள்ள இயலாமல் வறுமையின் பிடியில் சிக்கி உழலும் மக்கள், நடுத்தர வர்க்கத்தில் பிறந்து சமூக மதிப்பீடுகளுக்கு அஞ்சி உழைப்பு என்ற ஒற்றைச் சொல்லில் தன் இயல்பான அடையாளத்தை தொலைத்தவர்கள். அதிகார மையத்திலிருந்து ஒதுக்கி வைக்கப்பட்ட எளிய மனிதர்கள் என விளிம்பு நிலை மக்கள் பரவலாக மையப்படுத்தப்பட்டனர். எனவே, புதுமைப்பித்தன் என்ற எழுத்தாளர் பின்நவீனத்துவம் என்ற சித்தாந்தத்தை முன்மொழிபவராகவே காட்சி தருகிறார்.

சரப விமோசனம்

(ராமானு பரிச்சியுள்ளவர்களுக்கு இந்தக் கதை பிடிபடாமல் –
பிடிக்காமல்கூட – இருக்கலாம். அதைநாள் பொருட்படுத்தவில்லை)

“ பட்டாபிஷேக வைபவத்தின்போது அயோத்திக்கு வருவதாக ஒப்புக்கொண்டிருந்தாள். ஆனால் அரண்மனைக்குள் ஏற்பட்ட உணர்ச்சிச் சுழிப்புக்குத்தான் என்ன வலிமை! ஒரே மூச்சில் தசரதன் உயிரை வாங்கி, ராமனைக் காட்டுக்கு விரட்டி, பரதனைக் கண்ணீரும் கம்பலையுமாக நந்திக்கிராமத்தில் குடியேற்றிவிட்டது.

மனுஷ அளவைகளுக்குள் எல்லாம் அடைபடாத அதீத சக்தி, ஏதோ உன்மத்த வேகத்தில் காயுருட்டிச் சொக்கட்டான் ஆடியது போல், நடந்து முடிந்துவிட்டது.”

“ ராவணன் தூக்கிச் சென்றது, துன்பம், மீட்பு எல்லாவற்றையும் துன்பக்கறை படியாமல் சொன்னாள் சீதை. ராமனுடன் சேர்ந்து விட்ட பிறகு துன்பத்துக்கு அவளிடம் இடம் ஏது?

அக்கினிப் பிரவேசத்தைச் சொன்னாள். அகலிகை துடித்து விட்டாள்.

‘ அவர் கேட்டாரா? நீ ஏன் செய்தாய்? ’ என்று கேட்டாள்.

‘ அவர் கேட்டார்; நான் செய்தேன்.’ என்றாள் சீதை அமைதியாக.

‘ அவன் கேட்டானா? ’ என்று கத்தினாள் அகலிகை; அவள் மனதில் கண்ணகி வெறி தாண்டவமாடியது.

அகலிகைக்கு ஒரு நீதி, அவனுக்கு ஒரு நீதியா?

ஏமாற்றா? கோதமன் சரபம் குடலோடு பிறந்த நியாயமா?

இருவரும் வெகு நேரம் மௌனமாக இருந்தனர்.

‘ உலகத்துக்கு நிரூபிக்க வேண்டாமா? ’ என்று கூறி, மெதுவாகச் சிரித்தாள் சீதை.

‘ உள்ளத்துக்கு தெரிந்தால் போதாதா? உண்மையை உலகுக்கு நிரூபிக்க முடியுமா? ’ என்றாள் அகலிகை. வார்த்தை வறண்டது.

‘ நிரூபித்துவிட்டால் மட்டும் அது உண்மையாகி விடப்போகிறதா; உள்ளத்தைத் தொடவில்லையானால்? நிற்கட்டும்; உலகம் எது? ’ என்றாள் அகலிகை.”

.....

“ அகலிகைக்கு பிரக்ஞை மருண்ட நிலை. மறுபடியும் இந்திர நாடகம், மறக்க வேண்டிய இந்திர நாடகம், மனத்திரையில் நடந்து கொண்டிருந்தது.

கோதமன் அவளைத் தழுவினான்.

கோதமன் உருவில் வந்த இந்திர வேடமாகப் பட்டது அவளுக்கு. அவள் நெஞ்சு கல்லாய் இறுகியது. என்ன நிம்மதி!

கோதமன் கைக்குள் சிக்கிக் கிடந்தது ஒரு கற்சிலை.

அகலிகை மீண்டும் கல்லானாள்.”

ISBN 978-93-88565-02-8

9 789388 565028

